

Θ Τ Ρ Α
ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ
Η Τ Ο Ι

ΒΙΒΛΟΣ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΗ, ΚΑΙ ΦΥΧΩΦΕΛΕΣΤΑΤΗ
ΠΕΡΙΕΧΟΥΣ Α

Τὰ πέντερα Εὐχαπά τὸ Λιθρώπιον, Θαύματον, Κείσιν, Αἰδην,
καὶ Παράδεισον· διὰ ὧν γίνεται ἡ Θαυματικὴ Μεταμόρφωσις τῆς
Παλαιᾶς Αἰνιθρώπιας, καὶ τὸ Νέον ἡ Γείτονος. Συμπεθεῖσα μὲν
• φρίνιν φέρει τινος σοφὸς Αἰνόρος, καλλωπιδεῖσα δὲ υἱοῦ, καὶ διορ-
θωθεῖσα μετ' ὀπιμελεῖας δέ τι σωματορομῆς τῆς Σκύτεως τὸ Αγίον
Δημητρίον, τῆς δὲ τῷ Αγίῳ Οὐρεὶ τὸ Αἴθω, καὶ τὸ Βατοπαί-
διον πειμήριον. Ηὗτινι Βίβλῳ φροσετέθησαν καὶ Θαύματα τινα
Αἰνένδοτε, καὶ Οὐκτώριοι Κανόνες τὰ αὐτὰ Αγία Δημητρίον.
Αἴπαντα δὲ ταῦτα τύποις ἐξεδόθησαν, δέ τι θεπάτης τὸ Τιμια-
τέπια καὶ Φιλοχείσα εἰς Πραγματεύσαις

ΚΤΡΙΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΠΕΑΟΠΟΝΝΗΣΙΟΥ ΚΑΡΙΤΖΙΩΤΟΥ
Εἰς κοινῶν τῷ Ορθοδόξων ὀφέλειαν.

E N B E N E T I A. 1806.

Ἐν τῇ Τυπογραφίᾳ Νικολάου Γλυκοῦ τῷ ἐξ Γαλατίων.

Con regia approvazione.

Τῷ Τιμιώτατῷ καὶ Ἀγαπητῷ καὶ σάρκα
Αδελφῷ Κυρίῳ Δημητρίῳ Καριτζιώτῃ.

Τὸ προσημειωθεῖ τὸ μῆνας Βιβλίον, περὶ τὴν
τεοσάρωμ Εὐχάτωμ τὸ αὐτῶν πάς, ἐν Θύραι
τῆς Μεταροιας ἐπικληθεῖ, ἥδη θέατρον συ-
μάρτιον τετελείωται, ἐν μὲν ἐπιμελείας διορθωθεῖ ἐν
τῇ σκήτῃ τῷ Πατέρῳ, ἐπὶ τῷ μάτῃ ἐλαυνόντοι
αὐτίλινοι, προσφέρεται, τῆς διὰ τὸ τύπωμα καλλο-
μῆνος ἐπιτυχεῖ μέσον, ἵματα τοῖς πολλοῖς γυμ-
νοῖς γεμίται. Αὐτὸν τοιοῦτον τοιοῦτον Χαρακὴν ἐγώτε
ἐπαύτες οἱ αὐτοὶ αὐτοὶ εἰδοκιμάσαμεν τὴν Φυχὴν, γυμόν-
τες παρὰ ξεῖνα διὰ τῷ μάτῃ χραμμάτωμ, τῷ
αλίσιμῳ, τῷ τε θεοφιλῇ ξεῖνοι, οὐμένοι διὰ τὸ πρό-
τειτα δεδήλωντες εἰς τῷ τάτῳ ἔνδοσιμον, διὰ τοῦτον αὐτο-
λωμάτωμ, Φυχηῖς εὑρεκε σωτηρίας μάτης καὶ τὸ
ἥματον Γομέων. Δεῦμα αλλοθῶς Φυχηῖς εἰς τὰ κα-
λὰ επιρρεπτεῖς, τὸ μόρον εἰς τῷ τῷ αὐτοὶ Αὐτοὶ Πα-
τέρων παράκλησιν ἐπάρχασθησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τῷ
κοινωνίᾳ απαξιπαύτωμ τῷ μέρει Χειροτονίᾳ λυσιτελεσμόν,
αὐθορώσης καὶ προθυμοποιημένος. Οἶδε γάρ, ὡς ἄλλο
ἄλλο λυσιτελέσερον παρέξοιτο τοις, τῷ πλησίῳ δι-
γυμνομόρων ἔχων, κατ’ ἐμπολικὴν θέατρον, ἢ τὸ βαδίσμ
εμποιησαι μάτῳ τῷ μελέτῃ τῷ, οσα προγεῦμται
τῇ θεατρῇ, οσα μάτῳ συωδεύσονται, καὶ οσα μάτῳ αἴκο-
λαζθεῖσι, διὰ τοῦτο εἰποτελεῖται ἡ θαυματὴ Μεταρο-
φωσίς, τῷ Παλαιῷ Αὐτῶν πάς, καὶ τῷ Νέῳ ἡ Γεμί-
σις. Αὕτη γάρ θεῖ μόδηγία αὐτοῖς ἐκάπιστο, τῷ μηρο-
δίων ἐκκλιγέντες τῆς διθείας οδός τῷ μέρει τοῦ θεατρού
μάτωμ. Αὕτη παραμυθία τῷ Σλιβομέρῳ, τῷ γη-

μαίως φέρει, τάς τε προσβολὰς τῆς ἐχθρᾶς, τάτε
ἀντὸς συμπίπτοντα δειμά. Αὕτη τελετῶν ἐλπὶς
ἀσφαλής, τῆς ἀπολαύσεως τῷ ϕονὶ Παραδέσῳ Αὐγα-
θῶ, πᾶσι τοῖς προσεχῶς αἰγαγιμώσκοντι, ἐπιτρόποι
τῷ ϕονὶ τότε πειθεχόμενα.

Τοστῷ μὲν διὰ τὸ φίλατε, καὶ διὰ τὸ διπλόν τῆς ἀδελφότη-
τος Θάρρους, ὅσον διὰ τὴν λίνην πέφεται πρὸς παύτας
ἀγάπτων, καὶ σωτηρίᾳ, τάχων, εἰς διωτόν, τὴν
τέτταν ἔκδοσιν, ἵνα ἐπιτρέψῃ τῷ σῷ καὶ τῷ ἡμέτερον πό-
θον ἵδοις ὅσον τάχιστα πεπληρωμένον. ἐπί γένεται
πιδεις ἐσμεν ἀπαφτεις οἱ Αὐτέλφοι ἐπιτέρες εἰς.
τὴν πρόθυμον ἀντῆς καρδίᾳ, ὅτι πρὶν τὴν χειμῶνας
ἔξομεν τὸ Βιβλίον μεταμορφωμένον τῷ καλλιτε-
τύπῃ, τὸν ἐμενα ἀπαφτεις χεῖρας ἐκτενῶς ἴκετίδας
αἴρομεν καθ' ἑκάτην πρὸς Θεόν μέτεράν γενεάς ἐπι-
στηθείας ἀντῆς τε καὶ τῷ περὶ ἀντῶν ἐμῷ τῷ οἴκῳ,
ἐπέτεραν ἀνέκεισεν τῷ ἀντῆς κόπωρον ἐπιγαθῶν, πρὸς
ἀφέλειαν ἐπίλων, ὃς ἐπιτρέψῃ τὸν Παφ-
τοδιώμαος ἀντεῖξαι, διὰ πρεσβειῶν τῷ ἀντῆς Προ-
φατίας Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, διαφυλάττοι μάγια,
ἐπί αἰλούθην πάσης ἐμαρτίας πειθασεως, παρέχε-
σα τῇ ἀντῆς Τιμιότητι, αὐτὶ τῷ αἰγαλωμάτων τὸ
Βιβλίον, πολλαπλάσιον τὴν αὐτίδοσιν ἐπιτρέψῃ
εἰς τῷ μαρτυρίῳ καὶ ἐμῷ μέλλοντι, αἰς
ἐπιδίχομαι.

Α' πριλλία 1795. ἀπὸ τῆς Σκήτεως τῆς Αὐγίας Δημητρίου,
τῆς ἐμῷ τῷ Αὐθωνῷ, εἰς Τελείων.

Οὐδὲν δελφος τῆς σῆς τιμιότητος Πολύκαρπος Γε-
ρομόραχος ὁ Καρυτζιώτης εἰς Αὐγίας Ιωαννή
τῆς Μωρέως.

Τῷ Θεοδοξάσῳ, καὶ τῆς Μαρτυρικῆς Παρεμβολῆς
Ταξιάρχῳ Μεγάλῳ καὶ Θαυματηρῷ Δημη-
τρίῳ τῷ Μυροβλύτῃ, τῷ διλικήν προσκιάσιν.

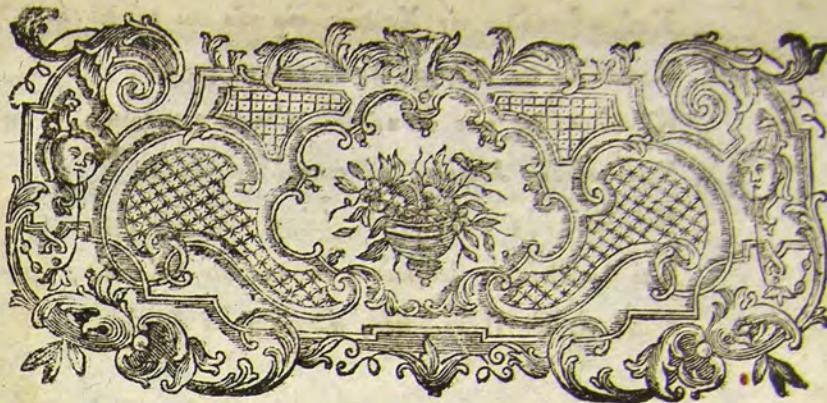

Εἰς ποῖον ἄλλο ὑποκάμεφον ἢ τοῦ δικαιότε-
ρον, μαὶ ἀφιερωθῆ ἢ παρεῖσα κοινωφελε-
σάτη ἐπιχοστήθειος Βίβλος, παρὰ εἰς
τὴν Μαρτυρικήν Μεγαλειότηταν, ὥστε Μεγαλομάρ-
τυρας τὴν Χειρῖδαν, καὶ Θαυματηργέτην, καὶ Μυροβλύτην Δημη-
τρίες; Οἰκειοτάτη γένεσις, ἐπιτρέψῃ τὸν Αὐτέλφο-
ρωσις ἐκατέρωθεν, ἐπιτρέψῃ τὸν προσφερομέ-
ρην Βίβλον, καὶ ὡς ἀπὸ μέρης τῷ προσφερομέτων
ἡμῶν ἐλαχίστων διλαμψην τὸν Αὐτέλφορων Μεγα-
λοπρεπείας σον. Αὐτὸν μέρης μεμένη τῆς προσφερομέρης
Βίβλον, διότι αὐτὴν πειθεῖχε τὸ τέωσαρα Εὐχατα ἐκεί-
να, τὰ ὅποια ἐγίμορτο ὑλη τῆς ἐδικῆς σον διδασκα-
λίας· μὲν τὴν ὅποιαν, ἐπὶ ζῶν, σοφώτατος Διδασ-
καλος τῆς δισεβείας ἐπιτρέψῃ τὸν θεοντάτην ἐπιχοστήθειον
τὰς λαζανὰς τῆς Θετταλίας καὶ Αὐγαίας· ἀπὸ μέρης
τῷ προσφερομέτων ἡμῶν, διότι ὅχι μόνον ἐμεῖς κα-
τοικοι τῆς εἰς τὸν Αὐγίον σον Οὐροματιζομένης
ταύτης ιερᾶς Σκήτεως, ἀλλὰ ἐπιτρέψῃ τῷ πειθε-
μένῳ σον Πατρίδος ἐπιχοστήθειον τὸν θεοντάτην ἐπι-
πτεις σον Ναὸν, ὃς ὑπὸ τῷ καρκίνῳ σαρκα Συγγενῶν σον,
καθὼς ἀδεται, αἰγαγεί γερται. Αὐτόμορφον μαὶ λέ-
γωμένον ὅτι καὶ μετοχοι εἰς τε Φυχιὸν καὶ σα-
μα τῷ θεωτεσσώματος δωρεῶν ἐπιχοστήθειον. Πρόσδε-
Porta di Penitenza.

Ἐμι τοίμω ἀντὶς ἀμφαῖς, ὡς συμπαθέστατε ἐς φίλοφυχότατε, Μάρτυς τὸ Γ' καὶ Προσάτα ἡμέτερε, ὡς ποσεδέξατο ὁ Κύριος τὰ δύο τῆς χήρας λεπτά, ἐς ἀλχαριστέρου δῶρον, αφ' ἧς ἡμάς τὰς δύτελες σε θεράποντας, τὰς ὃς τῇ μερίδι σε πάντη σωμάγαγες καθάπερ θυσοπτέρυγος Αἴετος παρότοτε περισκέπτεις, παρτοιοτέροπως προμονόσαι ἐς τέφεις, ἐκ παρτὸς κιρδών διατηρεῖς ἀβλαβεῖς. ἐς παρακαλούμεν θερμῶς τὴν δύσταλαγχητικωτάτην ἐς θειτομίμητόν σε φιλαφθρωπίαν, ἵμα διὰ τῆς δραζικωτάτης πρὸς Χειρὸν (ὑπὲρ τὸ αἷμα ὅξεχεας) πρεσβείας ἐς παρρήσιας σε, ἡ ὥφελεια ἐς ὁ καρπὸς τῆς διδασκαλίας τῆς Βίβλου πάντης ἀνέκθη εἰς τὰς καρδίας τῷ αὐταγιμωσκόμητῳ, ὁ μὲν εἰς τειάκορτα· ὁ δὲ εἰς ἔνκορτα· ὁ δὲ εἰς ἐκατόρι, καὶ τὴν τὸ Κυρίου Παραβολῶν· ὡς αὖ διὰ τῆς καρποφορίας πάντης τῆς ποθημένης σωτηρίας αἰξιόμενοι οἱ αὐταγιμωσκούτες ὅτι ἐμ τῷ παντῷ καὶ τῷ μεγαλόδοξον καὶ περιώρυμον Οὐροῦ σε ἐπιπλέον τιμῶσι, ἐς Σὲ διὰ παρτὸς κηρύττωσιν ὡς παροχέας ἐς χορηγὸν, ἐς σιτοδότην τῆς τοιαύτης πρδματικῆς τροφῆς· μὲν τὴν ὄποιαμ τέφορται αἱ Θεοὶ πειρῶσαι ψυχάι· ἐς τὸν Πατέρα, ἐς Τίον, ἐς Πρεσύμα τὸ Αγιοῦ, τὴν μίαν ἐμ Τεράδι μορφητικωτάτην Θεότητα θερμοτέρως δοξάζωσι, τὴν παύτων τῷ παλῶν προκαταρκτικῶν, ἐς τελεοποιὸν Αἰτίων, ἐς ἀπούπεράγαθον Αγαθότητα· Η πρέπει δόξα εἰς τὰς αἰῶμας. Αἰμι.

Τῆς σῆς Αὐθεντικῆς ἐς Περιφανεσάτης Μεγαλεότητος Δόλοι ἐλάχιστοι ἐς ὑποκλιμένατοι

Αἴπαντες οἱ ἐν τῇ Ἱερᾷ, καὶ σεβυσμένοι σε Σκύτει τῇ ἐν τῷ Αγιωνύμῳ Οὐρει, καὶ τὸ Βαπτιστικὸν θυκεμόρη ἐνασκέμφοι.

ἌΝ θέλης, ὁ Χειριστὲ, τὸν θαύματον νὰ φύγῃς,

Καὶ νὰ γλυπτόσῃς ἀπ' αὐτὸν, διπλὸν τὸ χ' ἢ φύσις,

Κ' εἰς τὴν ἡμέραν τὴν φειτῶν, πὼν θε νὰ θύῃ Κείσις,

Καὶ νὰ ξομάξῃ ὅλ' ἢ γῆ, νὰ κλαύσῃ ὅλ' ἢ κτίσις,

Μὲ θάρρος καὶ πολλοὸν χαράν, σέ οπις νὰ ξυπνήσῃς,

Καὶ εἰς τὰ νέφη τὸν Κείτων, νὰ τὸν φρούσαστίσῃς,

Καὶ τὸ Πορθέαν ἀπ' ἐρε, ὅλ' οἱ χατραμφός,

Νὰ μιλ' ἀκάστης ἄμποτε, καὶ ὅλ' οἱ βαπτισμόις,

Αὐλαὶ τὸ Δεύτε μὲ χαράν ὅλ' οἱ δύλογημάροις

Εἰς Βασιλείαν ἐλθετε, τὴν προητοιμασμόν.

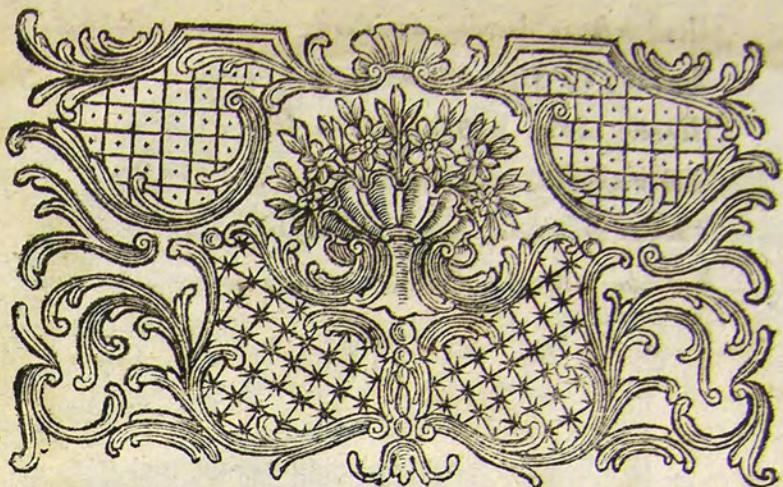
Νὰ χαίρεται αἰώνια, μὲ δέλες τὸς Αγίους

Προφήτας, λέγω, Μάρτυρες, Δικαιοίς, καὶ Οσίας,

Τέτην τὴν Βίβλον θάβαζε, νυκτὸς καὶ καθ' ἡμέραν,

Καὶ εἰς τὰς χεῖρας ανοικτοὺς, ἐλεγτω κάθε ὄρω,

„ Καὶ ὁδοκάλει τὸν Χεισόν, τὸν γὰρ σὺν νῷ φωτίσῃ,
 „ Κατανοέσθι τὴν δάκρυν, ἀπὸς νάσου χαείσῃ,
 „ Κὶ αὐτὸς λέβητις τόπο τὸ παλάτι, φίλε μὲν ἡγαπημένος,
 „ Χιώς κάνεις δάκρυν, μὲν φροσεῖχεν ἀγία
 „ Νὰ ἐποκέντῃ ὁ Θεὸς, φυχτὸν μια τὴν ἀστλία,
 „ Καὶ θαύματον τὸν φυχτὸν ποτὲ νὰ μιᾶν γοναῖμον,
 „ Α'λλὰ εἰς τὸν Παράδεισον, ἀδυάντα νὰ ζεῦκται.

ΣΤΙΧΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑΝ ΒΙΒΛΟΝ.

Βίβλος αὕτη, Θαυματῶν οὐδείχεται,
 Τὰ τέσσαρα Εὐχατα τὰ τὰ Αἰθρώπια,
 Θαύματον, Κείσιν, Αἰδην, καὶ Βασιλείαν,
 Αὐτέρ πέλεστι, Θύρα τῆς Μετανοίας.
 Μηδέποτε πάτων, καὶ σωμαχῆς μελέτη,

Πηγὴ πέρυχα δικρύων ἀστράφων,
Σπάθη, ψὺς ξίφος καὶ τῆς ἀμφιτίας,
Πέλεκυς κόπτων παθῶν ἀπαύπον ρίζας,
Καὶ παρατία, ἀγεθεργίας πάσις.
Ταῦτα δὲ συχιώς μελέται, Αὐταγγωστα,
Καὶ τηνὶ παθετικὴν δρύσεις σωτεία.

ΤΩ ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΤΗ.

Α' Ηόφασις μαρτυρική είναι τῇ Παναγίᾳ Πιούμιτη, γερεμαμένη μὲ τὸν μέγαν Κάλαμον τῷ μηρίσῃ ἡρῷ Α' ποσόλων Παύλων, πῶς δύω Αὐθρωποι, Παλαιός τε, καὶ Νέος, φάνονται ὀλοφωρέα, εἰς σῶα καὶ πὸ ἀυτὸν κείμενον. ὅτῳ δὴ καὶ αὐτὸς ὁ πρότερον μὴν ὄνομαζόμενος Σαῦλος, Παῦλος δὲ ὑπερον, τετέτυν, ὁ ἐκ παλαιῶν καινὸς ἀδρωπος, γέραφων πρὸς Εὔφεσίας μιδάσκει. „Α' πόθεντε, καὶ τῶι προτέ· Ε.ο. 4. „ρων αὐταροφῶ, τὸν παλαιὸν ἀδρωπο, τὸν φθειρόμενον κα- „τὰ τὰς ἔπιθυμιας τῆς ἀπάτης ἀπανέσθε δὲ τῷ πνεύματι „τῇ τοῦ δικαίου ὑμῶν· καὶ ἐνδύσαθε τὸν καινὸν ἀδρωπο, τὸν καὶ „Θεὸν πιστιδεῖτα. „Ο' παλαιὸς ἀδρωπος, εἴναι τὸ Αἵδημον· „οὐ νέος, τὸ Χειρά. ἐκεῖνος, ἐκ τῆς κάπω· ὅτος, ἐκ τῆς αὐτοῦ. „ἐκεῖνος, ἐκ γῆς· ὅτος, ἐξ ἥρων. ἐκεῖνος, ἐκ φύσεως· ὅτος, „ἐκ χάρετος. ἐκεῖνος, χαμηλός· ὅτος, ὑψηλός. ἐκεῖνος, ψυχη- „οῦς· ὅτος, πιθματικός. ἐκεῖνος, εἰς τὸ οὐσιότιον τὸ Αἵδημον, εἴ- „ναι δὲ Καΐν· ὅτος δὲ, Αἴβελ. ἐκεῖνος εἰς τῶι συγγενεῖσι τῷ Γραάκῃ, εἴναι Ήσαῖ· ὅτος δὲ, Γάπαβ. ἐκεῖνος, ἐκ τῆς Αγαρ, γῆς δέλτης· ὅτος, ἐκ τῆς Σαρράς, γῆς ἐλευθέρας. „τελευταῖον, d. K. p. 15. μ. „δὲ παλαιὸς ἀδρωπος, ἐκ γῆς ἦτι χοῖκος. δὲ νέος ἀδρω- „πος, ἐξ ἥρων ἐπικρανίος. „Ο' σον λοιπὸν εἴναι τὸ θέσημα μεταξὺ τῆς γῆς, καὶ τὸ ἥρων, ποταύτη εἴναι καὶ ἡ ἀδρωπος μεταξὺ τῶ παλαιῶν ἀδρώπων, καὶ τὸ νέον. Α' γάρ τοι νέος, δοῦ ἵθελε φανῆ μία μεταμόρφωσις τοιαύτη, δι' τι λογῆς κανένας δοῦ τὸ παλαιός Ποιητᾶς δοῦ ἐφα- τιδη ποτέ; ἐπειδή, τί ἄλλο εἴναι ἡ μεταμόρφωσις, οὐδὲ μορ- φῆς μετατίθηνται καὶ μεταχιμάτισις; ἢ ἀράγε, αἰσιώς καὶ ἡ αἴρα εμεταξεῖτο εἰς καίνου, τὸ ζιζάνιον εἰς στῖπον, τὸ ἐσφίριον εἰς αρ- νίον· ἐκεῖνος δοῦ πον σκευός εἰς ἀτιρίαν, ἐγίνετο σκευός εἰς δόξαν· ὁ αὐτίων, ἐμετατίθεται τὸ δέρμα τῆς μελανίας το, καὶ ἡ πάρδαλις τὰ θέρματα τῆς χρώματα· αἰσιώς καὶ πεῦτα, λέγω ἐγί- νοντο, δοῦ ἵθελε φανῆ μεγαλωπάτη φραγμάτων μεταβολήν; καὶ ἄλλως ἐκσατικὴ καὶ πλεύδεος μεταμόρφωσις; ποτὲ μεγαλιτέρα ὄμοιος;

σμως, καὶ θαυμασιότερα πραγμάτων ἀναλλαγὴ γίνεται, ὅταν ὁ παλαιὸς αὐθρώπος γίνεται νεός. Αὐτούς μεταμόρφωσις ἐσά-
δη σὲ καρὸν τὸ Δοκαλίων, τῷ τῆς Πύρρης, ὅταν μό-
νοι τοις ἕρριπτον κατέπιν τὰς πέτρας, καὶ ἔκειναις ἐμετεβάλ-
λοντο εἰς αὐθρώπους. Αὖλον, ὅπῃ κοντὰ εἰς τὰς Ποιητὰς
ἔπαι μόθες, πόρα εἰς τὴν Εὐκληπίαν μας εἶναι Κοσεία· καὶ μή
πεῖχεις, μεταβάλλονται εἰς αὐθρώπους. Αὐτοὺς τὸ αὐθυδίσα-
ματ^{3.} τῷ τῷ Βαπτισὲ λόγιον· „Διδάσκαλοι ὁ Θεὸς ἐκ τῷ λίθου τῷ
τῷ τῷ ἐγέραι τέκνα τῷ Αὐτοῦ· Αὐτούς καὶ τῷ Θεῷ τῷ
„παρασχεσιν· „Αὐτοὶ τῷ καρδίᾳ τῷ λιθίῳ εἰς τῆς σαρ-
„κὸς ὑμῶν, καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν σαρκίον. „Διέβε τοιαύ-
της ἀκατανοήτης, καὶ ὑπερθαυμασίας μεταμορφώσεις πολλάς καὶ
ὅπῃ τῷ Βιβλίῳ τῷ θείῳ Πατέρων, ὅπῃ χάρετι τῷ Πανάγιον
Πιεῦμα ὡδαδόξως ἐργάζεται. Αὐταγνωθεὶ τὸν θεῖον Χρυσόσο-
μον, ὅπῃ λέγει· „ἵπετο τὸν Τελάνιον, καὶ τὸν ὄκανθα Εὐαγγε-
„λισθα· ἵπετο τὸν Διώκτην, καὶ τὸν ἐκατάσησε μέγαν Αἴτο-
„σολον· ἵπετο τὸν λησθα, καὶ τὸν ἐσέβασε μέστων εἰς τὸν Παρα-
„δεῖτον· ἵπετο πέργινον, καὶ τὸν κατέταξε μὲν τὰς παρθέσεις
„ἐδίωξε τῷ κακίᾳ, καὶ ἐφερε τῷν ἀγαθωσιν· ἐφυγάδισ-
„σε τῷν δελείαιν, καὶ ὀχάσισε τῷν ἐλούθεσιν. „Ημεῖς θαυ-
μάζομεν εἰς ὅσα μυθολογεῖσιν οἱ Ποιηταὶ, πῶς μηλαδὴ ὁ Αἴτο-
ταίνων μετεβλίθη εἰς ἥλαφον· ή Δαναΐδες, εἰς νυκτερίδας· οἱ
Αἴτλιοι βασιλεὺς τῆς Μαυριτανίας, εἰς ὄρος· καὶ ὄμως, ἀλλὰ
θαυμασιότερα πολλάκις βλεποφθέρα φάνιονται ὅτε γίνονται ἐμ-
φράκτων· ὅπῃ τῷ Αἴγιον Πιεῦμα. Μής καταπείθεις εἰς τὰ τοιαῦ-
τα τῷ ὁ γλυκύπετος ρύτωρ Λακταντίος, λέγωντας· „Δός μοι
„αἴδρα ὄργιδον ἢ βλάσφημον, καὶ ὄλως εἰπεῖν, ἀρρακτόσεμον,
„καὶ μὲν ὀλιγωτάτης λόγυς τῷ Θεῷ, Θέλω σὲ τὸν κατασῆσει
„ἡμερον ὡς τὸ πρόβετον. δός μοι φιλάργυρον, ἀμετάδοτον, ἀκε-
„βόν, καὶ δέδυς θέλω σὲ τὸν κάμην θμετάδοτον, φιλόδωρον, καὶ
„ὅπῃ μὲν χέρια γεμάτα νὰ σπορπίζῃ εἰς πτωχές τὰ ὑπάρ-
„χοντά τα. δός μοι αὐθρώπον, ὅπῃ νὰ φοβάται, καὶ κόπον, καὶ
„θαύματον, καὶ δέδυς θέλεις αὐτοφίσεις καὶ τὰς βασανίες, καὶ τῶν
„φωτίων, καὶ τὰς ἄλλις κινδυνίες. δός μοι μεθυστικόν, ἀστον,
„καὶ γατείμαργον, καὶ δέδυς θέλεις τὸν ἴδην ινσότηκόν, σώφρο-
„να, καὶ ἐγκρατῆ. δός μοι φονέα, θυμώδην, καὶ ἄγριον· καὶ δέ-
„δυς ἐκείνος ὁ θυμός, καὶ οὐ ἀχειότης, θέλεις μετεγγυέσεις εἰς
„ἄλινθινον ἡμερόπτει· καὶ τὰ ἔξις. „Τέση εἶναι καὶ διώματις
„τῆς θείας σοφίας, ὡς ὅπῃ ἐκχωμόδην, καὶ ξεχειλίζεται εἰς

τὸ σῦνθος τῷ αὐθρώπῳ, μὲ μίαν καὶ μόνην ἄρματα ξειζόει τὰ
μητέρα τῷ ἀμαρτημάτῳ, ὅπῃ εἶναι ἡ μωρία. Εὐλόγως λοιπὸν
ἐπιχεάφεται τὸ παρόν με Βιβλίον· „τὰ παλαιὰ αὐθρώπα με-
„παραμόρφωσις· „Καὶ ἐπειδὴ δὲ εἴναι δικαῖον νὰ ἀφιεῖται
ὁ παλαιὸς αὐθρώπος, αὐτὸς δὲ νέος δὲ γένη, δέ τοποτε ἐφορεῖ-
ται· „καὶ τὸ νέα γενέσις, μηλαδὴ αὐγεστήνοις· „μὲ ποιον δὲ
ἀρά γε ἔσπον, ἵθελε γείρη τάπῃ ἡ θαυματικὴ μεταμόρφωσις τῷ
παλαιῷ αὐθρώπῳ, καὶ ἡ γενέσις τῷ νέῳ; τῷ αὐθυδίσαντε δὲ αὐ-
τὸς, ὅπῃ προειποῦμεν ρύτωρ, λέγωντας, ὅτι ὅλα ταῦτα γίνεται
„καὶ σύνολα, ἵγεν γενεῖς σωματικὸν δυσκολίαν, καὶ βάρος· καὶ
„σύγλιγωρα, ἵγεν γενεῖς πολλὰ τὰ καιρὸν ἀργυράταν· καὶ πρόχα-
„ρα, ἵγεν γενεῖς αὐθρεζίαν, καὶ δικνητίαν, αὐτὸς καὶ μόρος εἰ-
„ναι μηοπτὰ τὰ ὀτία τινες, καὶ τὸ σῦνθος τῷ σοφίᾳ διφά. Ποιος
„δέ τος τὰς ἔθνικὰς φιλοσόφης κατόρθωσε τοιαῦτα ποτε, νὰ δικαίω-
„ται νὰ κατορθώσῃ εἰς τὸ ἔξις, αὐτὸν θελήσῃ; Οἱ ὅποιοι,
„αγναλαδ καὶ νὰ καταδιπανῶσιν ὅλων των τῶν ζωῶν εἰς τῶν
„πανδέλια τῆς φιλοσοφίας, γενεῖς ὅμως τῆς θείας χάρετος, εἴτε
„ἄλλοι τινά ποτε εἴτε τὸν ἐαυτόν τας (αὐτὸς δὲ φύσις αὐτίκεται)
„δικάσται ὅλως νὰ κάμωσι καλλίτερον· ὥστε δέπῃ, καὶ ἐπένω
„τοφία, δέ τον φανῇ πῶς κατορθῶσι πολὺ τίποτε, δὲν δύτε
„κόπτει πλείως τῶν κακῶν σωμάτειας τῷ ακροατῆρι τας, ἀλ-
„λὰ μένον ταῖς δοτοκρύπτει, καὶ ταῖς σπεπάζει· καὶ ἀπλῶς εἰ-
„πεῖν, ταῖς δέλιγοσθεῖ· δέλιγας δὲ τῷ Θεῷ ἐντολῶς, ὅλον
„τὸν αὐθρωπὸν ξανακαταγρύνοντο· καὶ ἐκδιώκονται τὸν παλαιὸν
„αὐθρώπον, αὐτεισάγοντε πὸν νέον· πότεν, ὅτι δὲ τὸ θελεῖς τὸν
„γνωσίην, αὐτὸν εἶναι ἐκείνος ὁ πρότερον· „Βάλεται ταῦτα τὰ
„λόγια καλῶς εἰς τὸ ζύγιον τὰς οὐσίας σα, καὶ μὲ προσοχὴν πολλὰ
„συλλογίστα τα. δέλιγας, λέγει, τῷ Θεῷ ἐντολαῖς, ὅλον τὸν αὐ-
„θρωπὸν μεταβάλλονται. Καὶ δέ τον εἰπάτερον, αὐτόμεστα
„εἰς ταῖς δέλιγας, ἀρκεπὶ εἶναι μία καὶ μόνη ἐντολή, δέ τον με-
ταβάλλει τὸν παλαιὸν αὐθρωπὸν, καὶ νὰ τὸν κάμην νέον· κατὰ δὲ
„εἶναι, ἐκείνη, ὅπῃ λέγει ἡ θεία Γραφὴ δέ τῷ Σοφῷ Σειράχ^{7. 40.}
„μιμηνότα τὰ ἔχαπτα σα, καὶ εἰς τὸν αἰώνα ὡς ἀμαρτίστεις· „Αὐτὸν
„θέλεις ἀγαπήσει τὸν Θεον, ὅπῃ εἶναι δὲ,, πρώτος, καὶ οὔτερος,^{1. 27.}
„καὶ θέλεις εἶσαι σύγχρονος εἰς τῶν οὐσεινῶν ὄρμα τῆς ζωῆς σα,
„καὶ πασίχαρος μάλιστα, ἐνθυμέψαμένος πὰ οὐσεινῶσα, θέλεις Κορ. 5.
„γείρη ἐν Χειρῷ κανὴ κτίσις, ἵγεν ἐκ παλαιῶν νέος· καὶ τῷ^{12.}
„Ἐπ-

Ταύτη μελέτη, θέλει σα γενή τῆς ζωῆς ανακαίνισις. Αὐτοῦ
εχεῖς ἔμφροδον πῶν ὄφθαλμῶν σὺ πάντοτε τὴν τελεσταῖσαν ηγε-
φοβερᾶν Κείσιν τῷ Θεῷ, αὐτὸς ὅπλα ἵτον κοντὶ εἰς σὲ „, Χεδῶν
Φαλ. „, ἀγνώσιος, θέλει γνωριδῆ Κύριος κείματα ποιῶν. Αὐτοῦ κα-
9. 17. περβάνης ζωτικὸς εἰς τὸν ἄδειαν μὲ τὸν ρῦνον, δεὶ θέλεις περ-
Γόρ. „, νὰ τὰς ἡμέρας συνεισθεῖς εἰς αἴσταυστη, φοβερόντως μίτιας εἰς μίαν
61. 13. σιγμοῦ καταβιβαθῆς εἰς τὰ ἐκεῖσε καταχθόνια. Καὶ αὐτὸν μὲ τὴν
Φαλ. θένειαν συνχριτεῖταιντος εἰς τὸν ὄρανόν, θέλει εἰδαι τὸν τοῖς
3. 21. ὄρανοῖς τὸ πολιτισμάτον, οὐδὲ τῶν δότον γῆνος δῆτε εἶσαι,
θέλεις κατασεΐη ὄρανιος. ὅπλα θέλει νὰ εἰπῇ ἐκ παλαιᾶς και-
νοῦς αἱθρωπος. Καὶ δέ τὰ γενίς τοιάποτε, συχνοδέβαζε τόπο με-
τὸ Βιβλίον, ὅπλα σωμάτεα, τὸ δόποιον τεθῆ τῶν τεσάρων
ἔχαπτων θελαμφενει. Εἰδυμέ νὰ τὰ γεάθαντος, καὶ ὑγίαινε.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΝΤΑ.

Περὶ μὲν τῆς Παλαιᾶς Αὐτορόπης, Εὔποδησμός·
Περὶ δὲ τῆς Καινῆς, Νεφεσία.

ΜΝΗΣΘΟΝΤΙ, ΟΤΙ ΠΑΝΤΕΣ ΤΕΛΕΥΤΩΜΕΝ.

Πρὸς τὸν Αρμαγ.

Διὰ νὰ θήξεις ἐκ παλαιᾶς αὐτορόπης νέος, ἃς ἦνται γεαμικά βαθέως μέσα εἰς τὴν θυχιώσα, τὰς τὰ δύω λόγια τῆς σοφωτάτης Σειράχ· „Παύτες θοτοθύποκομβό· η Σειράχ· Τί ἄλλο ἴμπορύσσει νὰ εἰπῃ τινάς ἢ σωτηριάτερον εἰς θραχυ-Κιφ. λογία, ἢ οὐροδέερον εἰς ἀλήθεια· „Παύτες τελοτῷμοι· „Τέτοιο εἶναι χριστός, ὅπερ δοὺς ἐλαττίθη ξπότε ξίποδα μαντίκειν, ἀλλ' ἔξεφανήθη σὲ εἴρηταν· δοὺς ἔξευγήθη ξπότε πὲ βιβλία τῆς Σιβύλλας, ἀλλ' ζγάληθη ξπότε τις πλάκες τῆς Παναγίας Πιεστόματος· „Παύτες θοτοθύποκομβό· „δύνα ἔναιε ὡς λέξεις, ἀλλὰ ἀμέτέητο τὰ παραδείγματα, ἐπειδὴ βεβαιώνεται τῶν τάπων ἀλήθεια· χιλιάδες ἔξοδοι· καθημερινή δοκιμή· μαρτυρίας θέσιοι· Πατέρων· δηπειβαώσεις Γεοργιῶν· σύγλωττίαις Ριπέρων· τὰ χριτήσια τῆς Παραστής, πιέσιν οἱ Ποιηταί· τὰ ἀρεσκόντια τῆς Φιλοσόφων· ὁ Θεός Νέμος· ὁ αὐθερώπινος, τελεταῖον· τὰ το τὰ πάτητα βοῶσι, τὰ το συχιάκις λαλῦσι, τὰ το πειδόκις της θεοποιος· „Παύτες θοτοθύποκομβό· „Καὶ αὐτὸς ἀμφιβάλλεις εἰς τοιο, ἐνθυμίσεις, πὼ οἱ Γενεῖς σα; πὼ οἱ προπάτερες; πὼ οἱ πάπποι; πὼ οἱ παροχθύέεροι; Κατέβα εἰς τὴν δοκιμήν, θεά-

ρησαι τὰ κοινωνέα. ὑπίσκεψαι τὸς πάφες· περόσεχε εἰς τὰ πα-
τρισμένα ἔξοδά. „Πάτες θυσιώνομοι. „Αὐτὸς καὶ γιανᾶ-
κες, οἵσι καὶ γέροντες, πλεύσιοι καὶ πείνετες, δύγενεις καὶ ἀλιεῖς,
φιλόσοφοι καὶ θεολόγοι, καταὶ καὶ γονοκράτορες. „Πάτες θυ-
σιώνομοι. „Φοβεῖσαι ἵσως τὰ βούρα τατα λόγια, ἐπειδὴ
αὐτοὶ περιπλέοντες τὸν Θανάτον; Α'λλ' ὅμως, αἴσως μὲ τὰς ψω-
χήσεις σε τὸν θελες ὀλοφύχως θυσιάσθη, νὰ ὑπακύῃς τῷ Θεῷ
μὲ προθυμίας, βέβαια τὸν θελες περικαλέση, εὰν σὺ χαειδῇ
ἔκεινο τὸ σκεύρετον χάεισμα, καὶ μέγισον δέρον, ὅπερ εἴσαι πα-
ρὸν μερικοὶ Φιλόσοφοι μὲ περιθῆ, καὶ προθυμίας ἐζύπτοσαν θυ-
πὸ τὸν μέγινον Α'λέξανδρον. Οὗτος ὁ Α'λέξανδρος, ὅπα εἰς πλά-
τος πολὺ περιέδραμε χειδὼν ὅλων τῶν Οἰνυμάτων, καὶ ἐπειδὴ
γύρεσσι ἀντιὼ μὲ νικητικὰ ἄρματα, πίσον, ὅπερ ἐφθασσε εἰς
πολλὰ μεμακρυστιμένα τόπους καὶ ἀκατοικήτους, καὶ τὰς φεύγοντας
ἔχει πόσον μὲ δρόμες φεύγησεως, ὅσον μὲ νίκας, καὶ ἐρπατα.
ἀντὸς, λέγω, ὁ Βασιλεὺς, μαθὼν ὅτι μείστοιται πλησίον
ἔκει σφράτατοι τίνες, καὶ ἄχεισοι καὶ παύτα ἀδρες, εἰς τὸν ὅποιαν
τὰς λόγιας ἀπέβλεπον ὅλοι ὅσοι τὰς ἕκκενους, μαθὼν ἀπέβλεπον
εἰς τὰς χρησμὰς τὸ Α'πόλλωνος οἱ Ε'λλωνες, πηγάγωντας ἐκεῖ,
πέθελησε τὰς τὰς ὑποκεφαλῆ. ἀφ' ἧς δὲ καὶ μὲ τῶν περιθέντων τὰς
δοκιμῆς, καὶ μὲ τὰς θυσιώσεις των ἐπληροφορίδην ὅτι εἴκατε αὐ-
τὸς κεκρυμμένης καὶ βαθυτάτης σοφίας εἰδίμονες, λέγει περὸς αὐ-
τὸς· ζητίσατε θυπὸ λόγων μα κάνεια χάεισμα, καὶ θέλετε τὸ λα-
βην ἀθέας. Πρὸς τὸν ὅποιον ἀπεκρίθησα οἱ Φιλόσοφοι· Θέ-
λοιμοι νὰ μας κάμησι νὰ μιλῶ θυσιώματο. Ε'γέλασε περὸς ταῦ-
τα ὁ Μακεδών, καὶ κατεγέλασε τῆς Φιλοσόφων, λέγωντας περὸς
αὐτές· ἐγὼ ἔως περιότερα σᾶς ἐλογίαζα πέρι σοφες, πάρα ὅμως,
ἐγώντα σε βέβαια τῶν ἀπαιδειάτων καὶ ἀγνωσίασας. εἰς ἐμὲ
τέτο, ὅπερ γυρίστη νὰ σᾶς χαείσω, εἴναι ἀδιώτου, καὶ πῶς
λοιπὸν νὰ σᾶς τὸ χαείσω; Καὶ πέρι τί ζητεῖτε περιγμάτα αδύ-
νατα; Λέγωσιν οἱ Φιλόσοφοι περὸς αὐτὸν· καὶ λοιπὸν, Ζητεῖτε
τίσι καὶ σύ; Ε'ξάπωτος ἐμαι, θυσιώσεται ὁ Βασιλεὺς. Λέ-

γεσι πάλιν ἀυτοὶ περὸς αὐτὸν· πέρι τί γέν, ὡσαὶ εἴας αὐτοῖς,
λόλων τὸν Κόσμον περάσεις, καὶ μὲ πόσην φιλοτιμίαν καὶ
δίψαν τῆς καρδίας στε πάχεις νὰ τὸν θυσιάσῃ. Τέτο τὸ ισ-
τέτη καρφόνοντες ἐπένοι οἱ Φιλόσοφοι μέσα εἰς αὐτὸν τὸν ψυ-
χιὸν τὸ Α'λεξανδρε, αἰσχάρησαν. Άγη ζητεῖτε λοιπὸν τὸ χάρισ-
μα τέτο, ζητεῖτε περάγμα, ὅπερ τινάς δεν διάτασι τὰ σὲ τὸ
ζητεῖ, μήτε συγχωρεῖται ποτὲ εἰς κάνεια θυτὸν ή ἀθανασία. Σι-
δίστε, καθὼς περεῖτα,, Πάτες θυσιώνομοι. „Ο'τοι,
καλῶς ἔλευθρος ὁ Τερτιλιανός· „ἀλλεπάλλον χρέος δέσικητε
αὐτομεταξὺ τῆς θυγήσεως, καὶ τῆς φθορᾶς· ὁ Θανάτος ἔναι αὐ-
τία τῆς θυγήσεως. „Συμφωνεῖ μὲ τέτον τὸν σοφὸν, καὶ ὁ μα-
κάριος Κυπριανός, λέγωντας· „θυράμεθα, θυτὸνομοῦ· πέρι
τοῦ θυράμεθα, πέρι νὰ θυσιάσωμεν· διότι, περότερον θυ-
τὸν θυτὸνομοῦ εἰς τῶν κατιδία μηλαδὴ τῆς μητρὸς μας, πέρι νὰ
θυρηθεῖμεν. „Καὶ τί θαυμασόν; ή φύσις μᾶς ἔδωκε ξυ-
δοχέον ταύτων τῶν γλω̄, πέρι νὰ κορέψωμεν μόνον, καὶ ὅχι νὰ
καποικῶμεν εἰς τὸν αἰώνα. Τέλος παύτων, ὅτι ταύτων τῶν χά-
ρεν, πήγαν τὸ νὰ καποικῶμεν εἰς τὸν αἰώνα, ματάμις τινὰς τῶν
χυρδεῖται, μάθετο θυπὸ τὰς λόγιας καὶ τίνος ἐξωτερικὲς Φιλοτό-
φοι, τῷ Σείενα, ὃς τις λέγει ταῦτα· „Διὸ ἔναι τίνος τόσον
„ἄγνωσος, ὅπερ νὰ μιλῶ ιξελρη εἰς τὸν ἑαυτὸν τα καλώτατα,
„πῶς μίαν φοραν ἔχη νὰ θυσιάσῃ ὅταν ὅμως πλησίσῃ εἰς
„ἔκείνων τῶν ὄρων τὸ Θυνάτε, γνείζει ὀπίσω ταῖς πλάταις
„τε, έρχεται τὸν ἐναυτίον δρόμον, φωτάζει καὶ κλαίει. Τί κλαίεις
„ταλαίπωρε; τί θρηνεῖς; ὅλοι σύρονται θυπὸ παύτων τῶν ἀλγ-
„κῶν. Ε'κει θέλεις υπάγη, ὅπερ καταστώται τὰ παύτα. ὑπο-
„πάτω εἰς τέτον τὸν γόμον ἐδρονίθης· τέτο σωμέβη εἰς τὸν πα-
„τέρασθ, τέτο εἰς τῶν μητέρασθ, τέτο εἰς δλες τὰς περιόρες
„σα, τέτο εἰς ὅλες τὰς ὑσέρες σα. Διὰ τέτο, μυστάδες πολλαὶ
„καὶ αὐθρώπων, καὶ ζώων ἀλόγων, μὲ θυφόρες βότυς θυνάτων
„θυτοπιέσται τῶν ψυχῶν τὰς, εἰς μίαν καὶ τῶν αὐτῶν σημεῖων,
Porta di Penitenza.

„ ὅπερ ἡδὲ σὺ μὴ θέλωντας ἀγωνίζεσαι πὸν ἀγῶνα τὸ πικρόν τὰς θαάτους. Σὺ δὲ ὄμως, δοῦ ἐβακες εἰς τὸν κάντον, πῶς ἔχεις τὰ παταγόης μίαν φορὰν εἰς ἐκεῖνο τὸ τέλος, εἰς τὸ ὅποιον εὖ ὀρχῆς τῆς θρηνήσεως. Τοσοῖς τὸν δρόμον σὺ δὲ γὰρ τὸ φθάσους; „Πιστώ, ἔτι δπὸ τοπα τὰ λόγια τῷ Φιλοσόφῳ, ἥμπορεὶ τὰ γνωσίου καθ' εἴδας, καὶ τὰ βεβαιωθῆ, πῶς δεὶ εἰς τὰ δικαῖαν δηπὸ κάροντα θυτὸν τὰ χαειδῆ οὐδὲ θάνατον. Ι' σως οἱ νέοι ζητοῦντο ἐκεῖνο τὸ ἀξιότερον δώρημα, καὶ πιοτέρημα, δπὸ ποτὲ εἴσας νέος εὔπιτος τὰ λάθυρον δηπὸ τὸν πατέρα τον. Καὶ παρατίκω μὲ σωπομίσθι τὴν δίγυνον. Αὐτρωπόστις, καθὼς καὶ τὸ ἀξιόματα λαμπρὸς γὰρ περιδόξος, τόπῳ γὰρ καὶ τὸν πλεύτον διπρωτέστατος, ἔχον γέρον μονοψήν, τὸν ὀπεῖον ἀπεφάσισε τὰ τὸν διδάξῃ τὰ μαθήματα τὸ πολέμιον, θέλωντας τὰ τὸν ιδεοτόπην τὴν Αἴρων. Α' ὅμως, ἄλλαι μὴ δι' θελαὶ τοῦτο μεθρώπων, ἄλλαι δὲ τὸ Θεῖον αἱ λατρεῖσις, καθὼς καὶ οὐκ ἔκβασις τὸ πράγματος ὀλοφαίρει τὸ ἐδίδαξε. Διότε, μίαν τοῦ ἡμερῶν οὐ γέροντα, πελασόπερον ἐκ θείας Προνοίας, πᾶσαν κατὰ τύχον, θερμίνωντας δηπὸ γὰρ Μορανίσιον, καὶ βλέπωντας ἐκεῖ τὸν μαθητὸν τῆς μοναδικῆς σρατιᾶς, δπὸ ὑποκάπτων εἰς τὰ φλάμπυρα τῆς θείας μεγαλειόπτος ἐγυμνάζοντο, καθ' ἔνας τὰς ἀγωνιζόμενος δὲ τὴν σωτείαν την, ἐποχάδην εἰς τὸν ἑαυτόν τον δὲ νέος ἐκεῖνος, ὅτι τόσον οἱ τῆς κοσμικῆς σρατιᾶς σρατιῶται, ἐσον καὶ οἱ τῆς θρηνίας εἶναι ἔξισιν ὑποκείμενοι εἰς τὸν θαάτον. Καὶ μὲ αὐτὸν τὸν λογισμὸν, αροδέπικτος εἰς τὸν τεῦτον τὴν τὴν δραφορὰν, δπὸ ἔχαστην αἴματαξύτας ἦτοι, ὅτι δηλαδὴ, τὸ μὴ Θεῖον οἱ σρατιῶται, πελαμίνεσι μεγάλοι χάεισμα, γὰρ βραβεῖον, σέφασι δηλαδὴν αμέρινον ἀθανάτον δέξιης· οἱ δὲ κοσμικοί, απεκδέχονται φθιρπόν, καὶ ὀλιχρότον· μὲντος τὰς σοχασμάς οὐ νέος καταφροιῶνται τὴν κοσμικὴν σρατιῶν, καὶ δηποχαιρετῶνται τὸν Κόσμον, καὶ τὸ Κόσμον, ἐφρόσυψη εἰς τὰ σρατόματα τὸ Χειστό, ὑποκάπτων τὸ φλάμπυρον τῆς ἐκείνης βασιλικῆς καὶ θείας μεγαλειόπτος· καὶ ἐκεῖ ἔξεδύνη μὲν τὰ ἄρματα τῆς ματαιότητος,

ἔνεδύθη δὲ προδύμως τῶν τῷ Θεῖον πικροπλίαν, καρδιόμυρος μο- Εὔρος.
 ναχῆς, „δέ τινα ἀγωνίζεται αὐδεκτῶς ἐγκαίον εἰς τὰς ἀρχὰς^{6. 12.}
 „, γὰρ τὰς ἔξεστις τὰ σπόντος τῷ πλάνος τάτα. „Τὴ δόποιον τα-
 το, παρβεθύς δπὸ ὁ πατὴρ τὰ τελίσκυ ἔμαθε, νομίσας ὅτι
 θέλει μένει εἰς τὸν μιταρθρετέρυς τη, σία ἄπιμον, καὶ ἀπάσιον
 σημεῖον, καὶ ὡσαὶ ηφαίμια λέρη, γὰρ πατωχών εἰς τὴν λαμ-
 παρά το συνθρεύεια, δέ τὸ γέον τέτο εῖδος τῆς σρατιᾶς τοῦτο
 τα, ἐβελύχθη ὅλως τὸ ἔργον αὐτό· γὰρ θυμωθεῖς ὑπερβολι-
 κὰ, ἔρχεται μὲν πολλῆς ὄγλιγωρόπτος εἰς ἐκεῖνο τὸ Μορανί-
 σιον, δπὸ ἀπεφάσισεν ὁ γέος τὰ ζήσηρ· γὰρ ἀπορρίπτων τας
 δηπὸ λόγια τε τελείας κάθετε ἀλλάβειν, γὰρ θέτω, καὶ μεθρωπ'-
 οντα, ἐφοβέειται εἰς τὸ Μορανίσιον, γὰρ εἰς τας ἐν αὐτῷ Μο-
 ραχῆς, μεγάλον ἀφανισμὸν γὰρ ἀπάλειναι, αὐτὸν δηπὸ διπλύσων
 παρβεθύς τὸν γέον τα, τὸν ἐποιον ἐσωαείθησαν μὲ τὸν λο-
 πὸς πατέρας. Ο' πότινον Ηγέμονος τῷ Μορανίσιον ἐκάνει, σύ-
 γαίνωντας ἔξω μὲ χῆμα ἱεροπετές καὶ σεβόσμιον παρὸς αὐτῷ,
 δέ τοι πιστῶν λόγων ἐπεχείσθε τὰ κατασβέση τὸν αὐταριθμὸν γὰρ
 αὐτοβράζοντα θυμὸν τῆς καρδίας τα, λέγωντας· δεὶ θέλεις οὐε-
 πιθῆ, ἀρχῶν, τὸν γέον σα, διότε παρβεθύς θέλει γυρίσει μὲ
 στας εἰς τὸ δωστήτιον σα, αὐτὸν γὰρ μόνον πελαμίζειν σωμάτειον,
 δπὸ δίεσκεται εἰς τὴν ἐπικράτειαν σα, θέλεις συκάσῃ ἐκ μέ-
 σου, καὶ καταπαύγῃς· εἰ δὲ μὴ, ισύχαζε, καὶ ἀφες τὸν γέον σα,
 τὰ τελειώη την ὑπόχεσιν, δπὸ ἔκαμε παρὸς τὸν Κύειον. Ηγέ-
 μον αὐτὴν οὐ σοφασάτη συμβελή εἰς ἐκεῖνο τὸν δυσυμβλητον
 πατέρα. Ερχεται δὲ γέος ἔμπροδος τα, γὰρ γίνεται οὐδιλία.
 Μία, λέγει, σωμάτεια, ὡς Πάτερμι, δπὸ γίνεται εἰς τὴν
 χώραν σας, δεὶ μια ἀρέσκει· ὅτι δηλόποιος εἰς αὐτοὺς διπλανήκεστι
 τόσον οἱ νέοι, δησον γὰρ οἱ γέροντες· ταύτην τὴν σωμάτειαν,
 πελακαλῶ, τὰ ἔχαλιτης δησον τὸ μέσον· εἰ δὲ μὴ, ἐγαί βέ-
 βια τὸ θέλω σέρξει κακούπερ τὰ ζήσων ἐδά, δπὸ νέος μὴ ὄρ-
 ταις, δεὶ θέλει φοβεῖμαι τὸν θαάτον, θρόμβος δὲ γέρων, τὸ
 θέλεια ἀπαντεχαίη μὲ προδυμίαν. Μὲ τάτας τὰς λόγιας οὐ νέος
 εἰσεγε-

ιαθηκόντες τὸν πατέρα τὸν εἰς τὸν ὅμοιον πόθον. Καὶ εὐκαὶ
ὅπερ αἴσπετεν δὲ θυμός τε ἐκατόντων τῆς Μορακούνιας, τὸν ἐκατάβι-
σε τὸν ἔξαπτεται εἰς τὸν μεταλλέξην καὶ αὐτὸς τὴν πορτέρων
της ποστούνιας στρατιαῖς. Καὶ λοιπὸν, ἔτερες νὰ συναντήσουν
καὶ νὰ υποχρεωθῇ εἰς τὴν ἴδιαν στρατιαν, ὅπερ καὶ ὁ ἕγος της συνη-
ερθείσης πορτέρων, οὐκέτι νὰ αὐτὸς μὴ τὸν ὑπὸ τοῦ
ἴδιου σέφασον τῆς δικαιοσύνης.

Ως χαρέσατον δάρον, καὶ πολυτίμονον χάρισμα εἰς κάθε
νεον, αὐτὸν διωτὸν νὰ ὀξειπλωθῇ ἡ ζωήτης αἱρεκόπως ἔως
τὸ γηρατεῖον, ἔως τὴν ὀλούστερην ἥλικιαν, αὐτὸν διωτὸν νὰ
καταπαλωθῇ, καὶ πελείως νὰ καταπαύσῃ ἐπάντι ἡ ἄχαρις συ-
νιθεῖα εἰς τὰς νέας, καὶ ἐδὼ νὰ μὴν ἀποθνήσκωσιν ὅπλους οἱ
νέοι, καὶ γέροντες. οἱ νέοι ἔναιε εἰς τὸ διωτάμενον καὶ ἀποθνήσκωσιν,
ῶσαν ὅπερ δὲ τὸ χρεωτύσοι τόπον δῆλο τὴν ἥλικιαντας· οἱ γέρον-
τες ἔναιε εἰς τὸ ἀνεργείᾳ νὰ ἀποθνήσκωσιν, ὕσταν ὅπερ τὸ χρεω-
τύσοι τόπον καὶ αὐτὸν δῆλο τὴν ἥλικιαντας. μάλιστα οἱ νέοι, ὅχε
πόσον ἔναιε εἰς τὸ διωτάμενον, ὅστον ἔναιε εἰς τὴν ἀποθέχεται συ-
νιθεῖαν νὰ ἀποθνήσκωσιν. Γ' σως δὲν θέλει φωνῇ αὐτόριστον
εἰς μερικὸν εἶναι τὸ δάρον, ὅπερ διηγεῖται τινες, πῶς ἐχάρι-
σου εἰς τὰς ὕγεις της ὁ Νᾶς, ὁ δεύτερος μηλαδὸν Πατὴρ της αὐτο-
ιωθείστος Κόσμου. Οὕτως ὁ Νᾶς, υἱεροφόρος δὲ τὸ περιδόξον
εἶναι Ναυάγιον τῆς καταποντιθείσης Οἰκουμένης, καὶ τὸν παγ-
κόσμιον φοβερὸν Κατακλυσμὸν, θέλωντας νὰ μάσκορπισῃ τὰς
ὕγεις, καὶ τὰς θυγατέρας τε, ἀλλον εἰς ἄλλο μέρος, εἰς μαρτόρας
μηλαδὸν τῆς γῆς Επαρχίας, οὐκέτι μὴ μὴ πειραπλωνται ἀκράτη-
ται, καὶ καταφέρωνται εἰς καθε ἀκολασίαν, ἀλλὰ νὰ πειρα-
πτονται μέσα εἰς τὸν γύρον τῆς σωφροσύνης της καὶ δικαιοσύνης,
ἐχάρισον εἰς καθ' εὖα εὖα δάρον· τὸ ὅπαιον δὲν ἀπέβλεψε
εἰς σωματικὸν δέσφορον, ἀλλὰ εἰς ὀφέλειαν καὶ σωτηρίαν τῆς Φυ-
χῆς. Καὶ τί ἀράγε ποτε αὐτὸν τὸ δάρον; Διεμοίρασεν εἰς καθ'
εὖα, μέρος διπλὸν τὰ λέπια, καὶ κόκκινα τὰ Πρωτότορος μας
Αδάμ. Καὶ εἰς μὴν τὴν εὖα, ἔδωκε τὴν πάρων τε· εἰς δὲ τὸν

ἄλ-

ἄλλον, τὴν χειραῖς καὶ εἰς τὸν μὴν, τὴν πλόβριν· εἰς ἐκεῖνο
δὲ, τὸ τῆνθος· οὐ εἰς τὸν ἄλλον, τὸν γέρον, οὐδὲ νὰ βλέπωσι
πάντοτε πορὸς αὐτὸν, καὶ ἔτζε νὰ ἐνθυμώνται πᾶς ἀναθυποί·
Καὶ δύρισκόμφροι μέσα εἰς αὐτὸν τὸ δύριχωρόπατον Βασίλειον
τῆς Οἰκουμένης, εἰς τὸ ὅπαιον ὀστὴ εἰς μίαν παθητικὴν κληρονο-
μίαν ἐστέβαινον, νὰ μὴν σπικάνεται ὁ στασιαῖος πατέρων τὸ ἄλλα.
Καὶ τί ἥθελες πάμι, αὐτὸν ἐγὼ μαζώνωνται· διπλὸν τὸ κοινωνίριον
τεκρὰ καὶ αὐτίδηπτα πόκκαλα, ἥθελα τὰ περιθέσγη εἰς τὰς χει-
ράς σου; Οὐδὲ ἀπαντος ἥθελες μὴ εἶπῃ, ἀπαγε, τὰ πόκκαλα τὰ
ρίπιστον εἰς τὰ σκυλία. Κάθε τίποτε, δέκα, πορὸς θαύματος
ἀποβλέπει, εἴκενο εἰς τὰς ζωνταῖς παντάπατι δεν ἀρέσκει. Ή τὸ
θαύμα πελέπτη, πληγένοι τὸν νεὸν· οὐ ἐνθύμησις, σκανδαλίζει
τὰ ὄτα· ή θεωρία, βλάπτει τὰ ὄμρατα· ἐγὼ ὅμως, δύστε-
σταις αὐγανώσα, αὐτὸν ἥθελασθε κατέστη τίποτε χρήσιμον πορῆγμα,
ὅπερ νὰ ἀρμόζῃ εἰς τὴν σάτην καὶ τὸ ἐπάγγελμά σου, δὲν ἥθε-
λα διωτής νὰ σὺ περοφέρεις ἀρμοδιώτερον ἄλλο καὶ δύλογότερον
διπλὸν εἰνόνα τὸ ἀχημενίτα θαύματα· ἄλλ' οὐδὲ φυχωφελέσε-
ρον ἄλλο, εἰς τὸ νὰ διποφύγῃς τὸν αἰώνιον θαύματον, καὶ νὰ διπλο-
τίχης τῆς αἵδητης ζωῆς· ἐπειδὴ δέ, διπό ἐκείνες, περὶ τῆς ἐποί-
ων χερφεὶς ὁ σοφὸς Σειράχ,, Παιτες διποθνήσκομεν, εἴςας εἰ-
σαι καὶ σὺ, δέκα διποθνήσκεις. Καὶ λοιπὸν, οὐκέτι μὴ φοβή-
σαι τὸν θαύματον τόσον, ὅστον καὶ νὰ τὸν ἀπαντεχαίνῃς ποροδύ-
μως, λέγε καὶ σὺ μὲ τὸν Παῦλον, καὶ πάμις εἶναι, δέκα εἴ-
παμι διποθνήσκομεν διποθνήσκομεν διποθνήσκομεν. Σὺ, δέκα^{13.}
χρεωτής μίαν φορὰν νὰ διποθνήσῃς εἰς τὸν Κόσμον, διποθνήσκεις
παντόποτε· καὶ πέθε μίαν μήραν τῆς ζωῆς σου, ἀς ἐνεργῆται διπό
λόγια στα κάνεντας ἀμαρτίματος θαύματος. Σήμερον διποθνήσεις καὶ
τὸν θυμὸν, αὔριον, καὶ τὴν διποθνητικὴν, μεθαύριον, καὶ τὸν φεύ-
γον· ἐπειτα, καὶ τὴν ἀμέλειαν. Καὶ ἀπλῶς, παντόποτε διποθνή-
σκεις κατά τινα ἀμαρτίαν· Σὺ, δέκα ὅλος ἐδιχυνήθης ἐν ἀμαρ-
τίαις, αὐτὸν δέκα νὰ ζῆς παντόποτε, διποθνήσκεις καὶ τὴν ἀμαρ-
τίαν·“. Καὶ πέτο θέλεις τὸ κατορθώσει, ἵνα φωνερότης συχρή-

πις τὰς ἀμαρτίας σὺ εἰς τὸν πνευματικόν συ, δπεῖ ὅχει ἔξεστίν
νὰ τὰς συγχωρῇ. Αὐτὸς ἔτζει Χτοθνήσκης, Θέλει θύρη ὁ Θαΐσ-
τος σὺ, ὅχι μόνον μάρον περὸς Θεὸν καὶ Θυσίας διποτέσδεντος,
ἀλλ' ακόμη καὶ θτὸν ὄλασσα πατεξίματο περὸς ἐπεῖνον, Θέλει
εἶναι τὸ ὄξειρετον καὶ θεοφιλίσατον ἀλοκαύπωμα. Θέλει σὺ εἶναι
ὁ Θαΐστος ὅχι μόνον θποθνητός, περιχώντα θποθνάτης, ἀλλὰ
καὶ τόπε ὅταν Χτοθνήσκης, Θέλει σὺ εἶναι χαρμόσωμος καὶ θφρό-
σωμος. Θποθνητον προτίπερα θτὸν τὸν Θαΐστον. πλινθὸν θποθνη-
τικε ὥστα ὁ Παῦλος,, καθ' ἡμέραν Χτοθνήσκω. τίνος χάριν;
,, ἐπεὶ τῆς ὑμετέρας δόξης. ,, Σὺ καθ' ἡμέραν Χτοθνητον,
αὐτὸν καὶ ὅχι δι' αὐτὸν τιὸς δόξαν, ὅμως διὰ τὴν ἐδίκιων σὺ ὄξει-
πωτος δίδοξίαν, ή ὅποια εἶναι ὁ ἀμαρτίτινος Στέφανος τῆς
ερατιας σὺ, καὶ τῆς παροικίας σὺ ή τελεκατῆς καὶ βεβαίας
Παΐσι.

Θαμάτω ἀναθαρῆ. γρ.

Προοίμιο περὶ Θαμάτων.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Περὶ τῶν Θαμάτων.

Πολοί Συγχεφεῖς διηγεύνται, ὅτι τῷ παλαιῶν Αἰθιαίων τόσον ἡσαν ἔνθητο πάντα, ὅπερ δὲ τὸ θεάματον νὰ βασίζει ὁ οὐρανὸς μόνον τῶν ἐνθύμησιν τὰ Θαμάτα, ἀλλ' εὐδέ αὐτὸν μόνον τὸ ὄντα πάτε. Οὐθενὶ, νόμος ἡτον κοντά εἰς αὐτάς, ὡςει δέ, αἱ ἡτον αἴγακη νὰ φανεραθῇ πατέσι, οὐ μηδέδης, οὐ δὲ ποτὲ τινὸς συγχρήματος, ἔφερε πάντα ψηφιστὴρος εἰς τοῦ πικρὸν μιλύματα κηρένας ὅπερ δηλὼ τοποτήπρα δέξαται μάρτυρα θανάτου μόνον δημοφαγισμόφος δηλὼ τὰς κερτάς εἰς θανάτον. Καὶ ὅποις ἡθελε παρέβη τοῖν τὸν νόμον, ἐκείνετο εὑρίσκοντος εἰς κεφαλικὸν τιμωρίαν· διότι οὐκονώς γάπας ἐκείναν, πῶς, ἐκείνος ὅπερ ἔφερε πικρὸν τὸ δημοφαγισμόν μιλύματα, οὐ μὲ τέτοιαν θανατηφόρον ἐνθύμησιν ἐσταχτίσει πάντα πάντα τὸν αὐτίαν, δὲν εἶναι πλέσα ἀξιος νὰ ζῃ, αὐτὰ διεβλήσθησαν εἰς τὸν θανάτον, διγαλμήμος δηλὼ τὸν αὐλαθμὸν τῷ αἰθράπων, καὶ ἔξωσιμός δηλὼ τῆς αἰθράπινης φύσεως πᾶ σώματα. Αἰτίως οὐ ἐγὼ ἐλόγιαζα πῶς, δοσοις αἰγιωσκετε πά παρόντα, εἰσε τῆς αὐτῆς γνώμης μὲ ἐκείνας τὰς παλαιὰς Αἰθιαίες, δεν ἡθελα διεθαρρόδηγη τόσον ποτὲ, ὅπερ νὰ τολμήσω, καὶ τὰ μῆρα μητράσας, νὰ μολώω μὲ τέτοια ἐκσατικὰ καὶ φεικώδη θεάματα τὰ θαμάτα· πά δὲ αὐτίασας νὰ πληγώσω μὲ λυπηρὰ μιλώματα· πάς δὲ φυχάσας, μὲ μελαγχολικές λογισμάς, καὶ φοβίσματα, νὰ παράσω· οὐτι λογῆς σωματίζεστι νὰ συμβαίνεται πά πιαύτα. Ότων γίνεται διηγησις τοῦ θαμάτα, ὅπερ εἶναι τὸ φεικωδέστατον διηγῆμα δηλὼ δὲλα πά δὲλα φεικωδέστατο διηγήματα. Αλλ' ἐπειδή εἶμαι βέβαιος, πῶς οὐ αἰτίληψίσθας εἰσε πολλὰ διφορετικὸς δηλὼ τὰς παλαιὰς Αἰθιαίες, οὐ εἰς τὰς γόνεις, καὶ τοῖς πατέτο, οὐχι μόνον εἰς ὅλες ἐσάς, ὅπερ ηθελετε πιληφάτηρ τὸ παρόν με σύγχεαμμα, αἴλλ' αὐδίμι καὶ εἰς τὰς γονεῖς, καὶ συγχρήματα, καὶ φίλες σας, μεγαλοφάνως ἐγὼ οὐδείος, ὥστα εὑρίσκοντα θαμάτα ὅπερ εἶμαι, φροσφέρω τὸ θανατηφόρον, καὶ λυπηρὸν, καὶ φοβερὸν μιλύματα τὰ θαμάτα, μὲ τὰ ίδια λόγια τὰ μακαζύ Παύλον· Εβρ. 27. „εἰσαι τοῖς αἰθράποις ἀπαξ ἔνθανεν. „ Αποδημούσκεις καὶ τοῦ ποσοῦ, ὅπερ αἰγιωσκετε πά γεγαραμβία ἐδώ, μὲ ἐλον ὅπε τίποτε πιετελώς δεν συλλογίζεσται περὶ θαμάτων· δημοθήσκεις καὶ σὺ, ὅπε μὲ τὰς αἰδρείας γιας τὰς δὲλας· εἰς τὰς δέλιας, αἰξάνεις·

Porta di Penitenza.

A

reis.

εἰς τὰς θανάτους, ὑπερβαίνεις· μὲ περιπάτημα σοβαρὸν,
καὶ ὑπερῆφανον περγᾶς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς σου· χαίρεται, καὶ εἴ-
παιρεσται μὲ τὴν εὐπίδην· μελετᾶς μεγαλατινα, καὶ ὑπέροχη,
καὶ φυντάζεσσι μεγαλύτερα ἡτο τὴν διώματίν σου. Αποθνήσκεις·
δὲν πησίδεις; „ ὥεισαι· πᾶς ὥεισαι; εἰς τὴν μεγάλην ἐκεῖνην
καὶ ὄρανιον αγοράν· εἰς τὸ μυστικῶπον τῆς Αγιωτάτης Τελάδος
συμβέλιον· εἰς τὸ ὑπέρπτερον τῆς Θείας Διωλέμεως σωθεδεον· εἰς
τὸ Λούκρυφον τῆς αἰδίας Σοφίας φροντιστήρεον· εἰς τὸ φεύγαδέστα-
τον τῆς Θείας Δικαιοσύνης Κειτίειον· ὅπε δέ τοι πατέσαι αποέρε-
σαι. „ Ωεισαι· ἡτο ποῖον ὥεισαι; „, ἀπ' εκεῖνον, παρ' ὃ γη
ἔστι αὐτοῦ· ἡτο ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος λέγει δέ τοι λόγυτε· „, Ε-
„ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, καὶ μὴ οὐδιόωμαι. „, Απ' ἐκεῖνον,
τὰ ὅποια ἡ γομοθεσίαις, καὶ τὰ λόγια, τόσοις εἶναι βέβαια εἰς
τὴν τελείωσιν, ὥσε ὅπλα λέγει απόστολος· „, Οὐ γρανὸς καὶ οὐ γῆ
καὶ· 35. „ παρελθόνται, οἱ δὲ λόγοι μετὰ μὴ παρέλθωσιν. „, Ωει-
σαι· πᾶς ὥεισαι; μὲν αἰδίον θείαν διπόφασιν, οὐ ὅποια δὲν εί-
ναι διωματὸν νὰ αὐτογαλθεῖ· μὲν αἰταράβατον ὄνομον, οὐ ὅποιος
δὲν εἶναι διωματὸν νὰ καταπατεῖ· τότον λοιπὸν τὸν ὄνομον· αὐ-
τὴν τὴν διπόφασιν, ὅπλα εἰς τὴν ἀρχὴν, ἢ τὸν διπότον Θεὸν ὠ-
εισμόν, ἔχω σκοπὸν ἐνταῦθα, ἵνα μὴ τὰ χράφω, τὸν δὲ τὰ
ἀναγνώσους. Καὶ ἀμποτες καθὼς ἔγω μὲν ἐδικοὺς μὲν κοπιαστ-
ηκοὺς σωθετεῖν τὴν ἔχειφα, ὅπλα καὶ σὺ μὲν ἐδικοὺς σὲ αφέλιμοι
αἰάγνωστοι νὰ τὰ περάσῃς. Θέλω λοιπὸν χράφει ἐκεῖνα, ὅπλα
φρονγάνται τὰ θανάτου, εἰκεῖνα ὅπλα τὸν σωθοῦσσι, καὶ εἰκεῖνα
ὅπλα τὸν ἀκολεύσσιν. Εἰς ὅλον τὸ ὑερον, θέλω σημειώσεις καὶ
κάποιες κανόνας, πᾶς οὐδεὶς διπάθυμης τηλας μὲν αφέλειαν τὰ
τὸν θανάτον. Καὶ ταῦτα θέλω ἐκδέσει σωτήριας, μὲ κάποιον
ὑφις καὶ χαρακτῆρα, ὅπλα νὰ διποβλέψῃ περιπατότερον εἰς αἰφέλ-
μον κατανύξιν, παρὰ εἰς ρύπωνα προπόμπαν, καὶ λέξεις. Σὺ δὲ,
ἐπὶ τῷ αἰαγνωσκούμενῳ δέλεγε τὰ χρησιμώτερα· καὶ εἰκεῖνα ὅπλα
διχλεῖης, τύπονέ τα καλά καὶ σερεά εἰς τὸν λογισμὸν σα, καὶ καὶ
ποῦτα πολιτός, καὶ κίτας νὰ τὰ φέρημις εἰς πρᾶξιν. Καὶ μὲ
ἀυτὸν τὸν ξέπον, θέλει φωνῇ τὸ ἔργυ τάτε μιθός· ὅτι δι' εμὲ
μὴ συγχεαφοντος, δέ τοι δὲ πικρὰ ἀιαγνωσκοντος, επρέξειν
καὶ ποια ψυχικὴ σωτείατε, καὶ αφέλεια.

ΟΦΕΛΟΣ ΓΙΝΟΜΕΝΟΝ ΕΚ ΤΗΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΜΝΗΜΗΣ.

ΒΙΒΛΙΟΝ. Α.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ. Α.

Τῷ μέν αὐθρώπῳ γεμέσις, ὅπλα οὐδελε τε προξεψηθῆ
ἀπὸ τὸν προσεκτικὸν δοχασμὸν τῆς θαμάτων.

ΚΑΘ' ἐν ξέπον ὁ παλαιὸς αὐθρωπος θυμιάται ἐκ τῆς
μῆτρας, τὸν αὐτὸν ξέπον καὶ ο κανός θυμιάται ἐκ τῆς
τάφου. Τῷ νέα αὐθρώπῳ ὁ ίδιος εἶναι καὶ πατέρης καὶ
μήτρη, λέγω, οὐ τὸ θανάτος ἐνθύμισις. Αὐτεστο τί λαλεῖ διπό-
της ποτειας ὁ αἰξιέπαιρος Διδάσκαλος τῷ ιδιῷ ιδιῷ Γάβ. „, Σαπεια
„ προσεκαλεσάμην πατέρα μετανέινε· μιτέρα δέ με καὶ αἰδελφῶν,
„ σκάλπικα; „, Βλέπε καλῶς ἐδώ τὸν πατέρα τῷ νέα αὐθρώπῳ,
„ τῷ μιτέρᾳ, ὅτι εἶναι ο σαπεια· ποια σαπεια; οὐ ἐντάφιος· 17.14.
διπό τῷ σηψιν, δυσαδίαν, ἔμπνον, σκάλπικας, ς βραμερὰ σαπεια
τῷ λειψάνιον θυμιάται ο νέος αὐθρωπος· καὶ δὲν εἶναι χρείας ὥσε ο
ποιετος νέος αὐθρωπος νὰ συλληφθῇ μέστα εἰς μῆτραν, καὶ οὐ μὲ
πολυχρόνιον τὰ καιρὰ μάκρος, οὐ μὲ διερμύτατα κοιλοπονημάτα νὰ
θυμιάται. Ο νέος αὐθρωπος, οὐ εὔκολα πιωεται εἰς τὴν κοιλίαν,
καὶ συμπομα θυμιάται. Τεπο δὲ γίνεται, εἰς μίαν καὶ μόνην ρό-
πην τὸ οφθαλμόν, οὐ μὲ σημίτομον τὸ νοσός προσβολήν. Ο σαίς
φοραις οὐδελες γνείση τὸ πρόσωπόν σα εἰς τὸν καθρέπτην, δεν
θυμιάται παρελθόντες νέα εἰναντίον εἰς αὐτον· ὥσε δέ τοι εἶναι τὸ Ι-
διον, πόσον νὰ βλέψῃς εἰς τὸν καθρέπτην, δέσον καὶ νὰ ἐγινό-
ιης εἰνόνα εἰς τὸν καθρέπτην; Ιχθύεις δὲ καὶ δέ ποιον τέλος
διέρθησαν οι καθρέπται; Ο σοφὸς Σοφενας, λογιαζει πᾶς δι-
ρέθησαν, δέ τοι θεωρῇ τὸν ἐαυτόν τα, ηγεν, τὴν ὄλευτη κατα-

μαζύσχε ἐκεῖθεν τὰ θαύτα τὸ κέρπος· κάμε εὖδικοισα τὸ οὐράνιον, φέρετο εἰς τὸν οἰκόντα, δέ τι νὰ θεωρήσε καθ' ἡμέραν εἰς ἀυτό, ὥστε εἰς καλὸν καὶ αιγακαίον καθρέπτην πολλὰς διδασκαλίας ἀπὸ σας τὸ ἐπάγγελμάσας διδάσκει. διότι ἀπὸ τὸ οὐράνιον, ἀγκαλὰ καὶ εἶναι ἄγλωστον, εἴναι ὅμως πολύφανον· πολλὰ τινα λέγει, ὅταν τίποτε δοῦ σωτηρίαν· ἀγκαλὰ καὶ εἶναι σωτηριόν, ὅμως μεγαλοφάνως βοῶ μὲν φάλλοι τὰ θαύτα τὰ ἔξοχα· χωρὶς γλωσσαν διδάσκει, χωρὶς φωνὴν οὐθετεῖ, χωρὶς λόγιαν ῥητορεῖται· ὅταν τίποτε δοῦ αιγαγέλλει, πολλὰ σὺ μίσουει. Στέργεται νὰ ἀκέστης τὸς λακωνικὸς καὶ σωτηρίας λόγιας τὰ τὰ ῥύτορος; ὅσαις φορεῖς γυνέστης τὸ μάτιος πρὸς αὐτὸν, καὶ δώσῃς τὸν ιερὸν τεραστικῶς, τὰ τὰς λόγιας, φωναῖς ἀλαλύτοις, σὺ κηρύγτει· μόδις, ὡς ἀνθρώπε, θρυνθεῖς, ἀρχιστεῖς νὰ ζῆς, καὶ παρθένος, ἀρχιστεῖς νὰ βέχῃς, καθὼς καὶ εἴη ποτὲ, εἰς τὸν σκοπὸν, καὶ τὸ τέλος τὰ θαύτα. Εκεῖνο τὸ μέσον θάσινα, ὅπε θεωρεῖται μεταξὺ εἰς τὴν μητερικὴν μῆτραν, καὶ εἰς τὸν πάθον, εἴναι μία σιγμὴ, ἢ ὅποια εἴναι τὰ καιρὰ τὸ σμικρότατον μέρος. Οὐδέτι, μεταξὺ εἰς τὰ δύο τὰτα ἄκρα, καὶ ὅρυς τῆς πεθερίστεως, καὶ τὰ θαύτα, εἴναι ὀλιγοτερον τίποτε, ταῦτα μία κίνησις τῆς φύσεως. Εκεῖ ὅπε ἀρχίσῃς, εἴκε πάντως καὶ τελεόνοις. Εὐνας καὶ ὁ ἀυτὸς εἴναι ὁ πετρόλογος, καὶ ὁ τὸ θημυθίζετολογος. Ταῦτα καὶ μόνον ἔχει εἰς τὴν μητέραν σὺ πάντοτε, πῶς ἢ σωτηρία σὺ κρέμμεται διὰ τὴν ὀλούσερον σιγμῶν τῆς ζωῆςτα. διότι, τὰτε θέλειν στημεριῶν ὄλαστα τὰ κινήματα, (ἔργα διλαδῆ, λόγια, καὶ θεραπεῖματα) ὅταν οὐδεὶς θεάσῃς ὁ ὀλούσερη σῆμα. ἔχει καὶ μόνον πράττειν, ἀλλὰ καὶ ἔλλω, καὶ μόνιμα φροντίδα; τὸ νὰ φροντίζῃς δέ τὸν σωτηρίαν σα. Ταῦτα καὶ μόνον σὺ εἴναι αιγακαίότατον, τὰ δέ λοιπά, εἴναι ωθετάτε, καὶ ἀχνίτα. Καὶ νὰ μὴ τὸ δώσῃς ὁ Θεός, νὰ ξεπέσῃς διπο τὸτο. Καθίλιον νὰ δοκιμάσῃς τὰ μεγαλωτάτα κακά, ταῦτα νὰ σειράθῃς τῆς θείας χάρετος. Αὐτάμεστα εἰς ὄλα, τὰτο καὶ μόνον πρόσεχε ταῦταστερον διπὸ ὄλα· μήπως καὶ κανένα πράγμα, δέ το ὅποιον οὐδεὶς μετανοίσῃ ἐπάνω εἰς τὸν ἀγῶνα τὰ θαύτα σε πῶς τὸ ἔκαμες. Τέλος πάντων, θέλεις θύμη ἀνθρώπος κανὸς, αἵσως καὶ συχνάκις μελετᾶς δέ τὸ οὔτεγνά σα. Τοιαύτην φυχοφελεσάτην οὐθεσίαν θέλει σὺ εἰπῆ ἀυτὸς ὁ ἀλαλος ῥύτωρ, τὸ καπάξιρον λέγω οραίον. καὶ ὅσερα διπὸ ἀυτῶν τὰ οὐθεσίαν, θέλει σὺ θύμη καὶ τὸ ηθῶν, καὶ τῆς πολιτείας σὺ μιακαίνισις.

Πρᾶξις.

Εἰς χειρίθειαν ὁ Θεῖος Αὐτόνιος νὰ λέγῃ συχνάς. „Διαδέσθη, νὰ θόρη τηλεος εἰς τηλε ἀρετῶν, δύω τινα εἴναι αἱ γαιγκαιότατα· τὸ σύνα μὴ, νὰ πιεῖθη εἰς τὸν ἐμυτόν τη, ὅτε τὸ σύμερον ἀρχίσει νὰ ὑπηρετῇ τὸν Θεόν· τὸ δὲ ἀλλο, νὰ γομίζῃ τὸ πῶς οὐ σημειεύνη ἡμέρα, εἴναι οὐλούσερη ἡμέρα τῆς ζωῆς τη.„ Λαζαρὸν τεθμαζώσαν ὄλαις ταῖς διωματεῖς πεθάματος, τῆς φυχῆς, τῆς χάρετος, καὶ τῆς φύσεως σα, ὥσε δόπε νὰ μὴ μετίγη διπὲ τινὰς λογισμοὺς τὰ νοσήστα, γάπε λίς παρδίαστας ἔρωτας, γάπε λόγος τῆς σωματός σα, γάπε τῷ χειρῶν σας ἔργον, ὥσε νὰ μιλῶ διπολέπη πρὸς αὐτὸν τὸν Θεόν μὲ παντέλειον προσοχῆς τὰ ὄλοκλήρα αὐθρώπων· καὶ γάπα, θέλεις περάσει ὄλιν τὴν ἡμέραν, ὥστα νὰ εἴναι οὐλούσερη ἡμέρα τῆς ζωῆς σα· οὐ ὅποια, θέλεις θύμη αἵσια, γὰ τε φανατῆς διπὸ τὴν μακαρίαν αἰδίοτη· Καθειτε, τόπον μέσα εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας σα τίτα τὰ χυστὰ λόγια· μία ἡμέρα, ὥσε δέσμοθετὴ παθῶς πρέπει πρὸς διαρέσιτον τὸ Θεόν, διωματεῖς πεθαμότερον, ταῦτα μυελάδες χρόνων εἰς τὸ νὰ δέσμοιστην τινὰς ὄλου τὸν Κόσμον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ. Β.

Ο παλαιός αὐθρώπος, αὐτοβλέπωμας εἰς τὸν ταφοῦ, δέξιμη· ο δὲ μέος, ἐπαγρυπνεῖ.

Τοῦ ἀλλο εἴναι ὁ πάφος, ταῦτα τὰ θαύτα κατοικητέον; δέ εἰς πεντά ὅμως αὐτέλλει πολλάκις μεγάλη βούθεια τῆς ζωῆς· ἀπ' αὐτὸν τὸν ἰδιον θαύταν, ὅταν τινὰς τὸν σοχαθεῖ μὲ σκέψεως, αἰαγχυνάται εἰς τηλε φυχὴν θαυμαστὴ ὄμοιότης τη νέας ζωῆς.. Τέτοις δυσαδία, κρυπτιμένη πρὸς διώδειαν· οὐ ἀχηράδε, πρὸς δύμορφίαν· εἰς ἀρετῶν, τὸ τῆς ἀμαρτίας ὄφονον· καὶ εἰς 21.32. τὸ οὐρανούν· Ταῦτα τὸ βεβαιώνει καὶ ὁ θεοτοπος Γαβ., διηγευπνίαν· Ταῦτα τὸ φαυλοτάτα καὶ παμμοχθύρα αὐθρώπων· Αὐτὸς εἰς τάφους αἰπωλέχει, καὶ δὴπε σορεὶ ριχύπνηστον· Αλιθεῖα, ἔτος δι μανδειος Γαβ., μὲ ζωτανὰ χάρματα ζωγραφίζει τὸν αὐτεβῆ καὶ μεγάλα διωματον αὐθρώπων· οὐ ὅποιος αὐτεβῆς, συντείβεται καθειτε χαλινὸν θείαν οὐμα, καὶ αὐθρωπίνα, αἰθιτε τὰς παραινέσεις, ταῦτας τὰς οὐθεσίας, διποδιώκει τὰς συμβολαῖς,

συγχαίρεται τελείως τὰς ἐντολάς· μάλιστα οὐδὲ μὲ ιερόσυλους σο-
Γάρ. πα. 15. μα, ξεριά τοιάς λόγις βλασφήμις, καὶ ἀσεβεῖς πρὸς Θεόν,, τίς
„ ἵπαρος, ἔτι δελδύσσωμι ἀυτῷ; Καὶ τίς αφέλεια, ὅτι ἀπαντή-
„ σωμῆν ἀυτῷ; Δητίνθε ἀπ' ἐμοῦ, ὁδέσσος εἰδέναι ἐβάλομαι·“
„ τῶν αὐτῶν ταῦτα ὑπερίφανα καὶ συγχαμέρχα απαειθμεῖ ὁ θεῖος
καὶ ἀλλα τοιάτα σύμμαχος τοῦ συγχαμέρχα απαειθμεῖ ὁ θεῖος
Γάρ. Τελότων, αυτὸς ὁ Γάρ, τάχα ως ἀπελπίζωντας εἰς
τὴν σωτηρίαν τὰ τοιάτα αἴθρωπα, φερεταίνει τὸν ὄξολοθρόβιον
τὰ μὲ τοιάτα λόγια· „ ὅτι, εἰς ἡμέραν ἀπωλείας σωτηρίας
22. 30. „ ὁ ποιρός, καὶ εἰς ἡμέραν ὄργης απὸ απαχθῆσται. Οὔτων γὰρ
ἐλεγεῖ, τέλος ἔχει τὸ φθόνον ἀυτῷ· δοὺς εἶναι εἰς αὐτὸν σωτηρίας
ἔλπις ἀπειρασίδην ἢ καταδίκην. ἔξηφανίσαι ὅλως. Αὖτος
θέλεις εἰπῆ· καὶ τί; δοὺς ἔμενε καὶ νῦν ἀδὲ φθειρικὸν μέρος βοη-
θείας εἰς αὐτὸν; σὺ διπολέσσομαι· μόλις ἔλπιζεται τέτο. Τὸ
μαρτυρεῖ πάλιν ὁ αὐτὸς Γάρ οὐκολέθως· „ Τίς ἀπαγγελλεῖ ὅπῃ
„ πρόσωπον αὐτὸν τὴν ὁδὸν ἀυτῷ; καὶ ὁ αὐτὸς ἐποίησε, τίς αἱ
„ πεποδώσει ἀυτῷ; Ποιος θέλει λαβῆν τόσον θάρρος, εἰς τὸ γὰρ
„ τολμῆσαι; ποιος πόσιν τόλμαν, εἰς τὸ γὰρ θάρρος γένησην τόσον,
„ ἀσε ὅπᾳ δητοτινάσσωντας κάθε δειλίαν, γὰρ οὐθετόη ἀρχοντα, ε-
„ ξεστίφ μηδ ὑποθύχησοντα, πλέτω δὲ φθειρόντα, κακίας δὲ
πλημμυρόντα· καὶ γὰρ ἀπελέγεται μὴ, τὴν ὑπερβολικῶν τα κακίαν,
γὰρ τὴν ἐνθυμίσην δὲ τὰς φυχοστοιχίες οὐθετίσαις; πολλὰ δύσπο-
λον φράγμα, καὶ μάλιστα διπλίγνωμα τὸ τόλμημα. Ηλεγχεῖ δὲ
Γανέντης πὸ Ηρώδου· ἀλλὰ μὲ ζημίαν κεφαλικῶν. Ηλεγχεῖ Πρα-
φίτης απεσαλμήσος ἀπὸ Θεοῦ τὸν Γεροβούαμ, ἀλλ' εἰς φυλακὴν
κεφαλίδην. Ηλεγχεῖ βασιλέων καὶ ἀρχοντας ὁ Ιερεμίας, ἀλλ' ἀπερ-
ρίφη εἰς λάκκον. „ Τίς λοιπὸν ἀπαγγελεῖ ὅπῃ πρόσωπον αὐτῷ.
„ τὴν ὁδὸν ἀυτῷ; „ μόλις τιὰς ἥθελαι δίρεθη· πλιᾶ, καὶ γ-
τος, ὥστα γὰρ φάληρος εἰς καφόν, ἔτζι δοὺς θέλει εἰσακαθίζει.
Δοιπόν τε τὸ ἕδυστο τινὰς εἴασσα αἴθρωπον, ὁ ὅποιος
ἔφθασσε εἰς ἄκρον κακίας; δοὺς ἔμενε τόπος ιατέτας, ἐκεῖ ὅπῃ
ἡ κακίας ἐκατέληπται εἰς ἔξει. Δοιπόν, ποιαεῖται η βούθεια,
ῳ θειότατε Γάρ, οἵτις εἴασσε τοιάτον αἴθρωπον; εἴασσε καὶ μόνον λε-
πτεται, (διπολέσσεται ὁ δίκαιος,) εἴσω δούς τὸ ὅποιον δοὺς εἶται
ἄλλο. ἀπότος, „ εἰς ταφάς ἀπάγεται, καὶ ὅπῃ σορὸς ἀχευπικήσει.
„ Οὐ βούθεια φυχωφελεσάτη εἰς κάθε αἴθρωπον, καὶ εἰς αὐτὸν
χεδεὸν τὸν ἀπηλπισμόν, μὲ τὴν ὅποιαν εἶναι διωμάτων γὰρ μετα-
καλεσθῆ πάλαι η σωτηρία! Δοὺς περέπει πρὸς τὸν τοιάτον γὰρ προ-
βάθλωμα μὲ λεπτολογημένα διπλακτήματα, μὲ τὰ ὅποια ἕθελαμεν
τὸν τικήσηρ. δοὺς περέπει γὰρ τὰ παρασάνωμα φοβερά τινα παρε-
δέγματα, μὲ τὰ ὅποια ἕθελαμεν τὸν φοβητήν· δοὺς περέπει γὰρ
τὸν πληγώνωμα μὲ λόγων αἰσροπελέπια, μὲ τὰ ὅποια ἕθελαμεν,
ὅλως τὸν καταπλήξην· ἀλλὰ, φέρε γὰρ τὸν μεταγνυείσης πρὸς τὸν
φρόμον τὴν σωτηρίαν, δούς εἰκῇ ὅπῃ πρότερον ἐπλανατο, ὁδίγησει

Ε'κ τῆς τε θαμάτης μημένης. Βιβ. Α'.

9

τὸν εἰς τὰ κατοικητέλα τὴν θαμάτην, εἰς τὸ βραχιεράπετε, λέγω,
μημένηται παράσηται εἰς τὰ δηματάτη, τῶν φεύγετο πορὸν
τῷ λειψανῷ. καὶ μέλλεις τὰ ἰδύεις, ὅτι ἐκεῖνος, ὅπῃ γάρ πιον καφός
πρότερον, πολλὰ ὄγλιγαρα θέλει ἀπροστάται μὲ προσοχὴν τὰς
φυχωφελεσάτης οὐθετίσας· ὁ πρότερον τυφλός, θέλει ψύχη πρὸς τὰς
παρόντας πινδώματας· ἐκεῖνος ὅπῃ γάρ πιον πατετάς ἀ-
δειλίασος, καὶ ἄφοβος, θέλει θομάζει τὰ μέλλοντα βασανισθεῖται·
ὁ πρότερος παράλυτος, θέλει ψύχη ἀρτιμελέστατος, καὶ δύολογιστη-
πος· ὁ πετζός, θέλει πεφτατεῖ· ὁ ὑπνάδης, θέλει ψύχη ἀχρη-
ζίστηται.

Σχόλιον μὲ μίαν σωτηρίαν Ιγνασίου, γὰρ βεβαιώσω πὲ αια-
τέρω; Μοναχός τις, ἐπί ψύχης λαμπτρῷ, δίείσκετο εἰς εἴασσα μονή-
δελον, εἰς τὸ ὅποιον, μετ' ὀλίγον παιρὸν κυριεύθεις δούς ἀλαζο-
νείαν καὶ ἐπαρσιν, κατίωτης κατ' ὀλίγον ὀλίγον εἰς οὐκιρίαν,
καὶ αὐδολάβειαν· ποσὸν ὅπῃ, καὶ πιαύται λόγια πρὸς τὸν ἑαυτὸν τὰ
φυχωφελεσάτην· ὁ αἴσθητο μοναχός, δοὺς εἶναι ψύχοπτήσε, γὰρ ἔχεις
πικρύτην φλεγονίαν εἰς τέτο τὸ μοναστήριον, ὅπῃ γὰρ βόσκης χοίρας
χρυλίζοντας; καὶ γὰρ σε ἀτιμάζει καὶ ἐσχάτη, καὶ τὸ ψύχος σε οἱ
ποιητοὶ ἐτίδαιοι μοναχοί; ὑπάγε εἰς τὴν προτέραν σε ἐλαθεσίαν,
καὶ δύγνεσαιν. Ταῦτα, καὶ ἀλλὰ φεύγοντα καὶ φεύγοντας μόνιμος, καὶ
εἴπων, ἔτοιμος γάρ τον γὰρ δητοτινάζει ἐπανωθεῖ τὸ παιρόν πα-
λαιόρατον, καὶ γὰρ αισχωρίση δούς τὸ αἰσκηπίεον· καὶ γάρ θελει τὸ
καύμη ἔξαπαντος, εἴας δοὺς ἐπερόφθαντος ἢ οὐκτὸς τὸν ἐμπεδίην·
εἰς τῆς ὅποιας τὸν παιρὸν, θεωρεῖ φλεποφοράερε ἔμφροσέ του
περεσβύτην τινὰ υπέρλαμπτον, ὅς τις καὶ τὸν ἐπερόσαξε γὰρ τὸν ἀ-
κολυθῆ. Ηκολέθει δὲ μὲ φόβον δι μοναχός· ὅπῃ δὲ ιδέλαστη
περάση, αἰνογαν μοναχαῖς τοις καὶ θύραις. Ηλαθε γάρ εἰς τὸ
τειροπτέριον, εἰς τὸ ὅποιον ἐκείνετο πλῆθος αγαστίθιντον δούς νε-
κρῶν λείψανα· εἰς εἴασσα δούς πὲ ὅποια, πατέμπταις ἐπαίω ἐκεῖνος
οἱ μοναχοίς, (τὸ ὅποιον, τόπε ἔγκαιρα γάρ τον πεθαμέρον, καὶ φέ-
γγο τὸς σεσηπός αἰεβράζει δυσωδίαν, καὶ σκώληκας) ἕκκοσι απ-
άντο φανῶν, ὅπῃ τὸ ἔλεγχο, πὼ πηγαίνεις, παλαιπτώρες; Καὶ δει-
χιωντάς τε τὸ φαινόμενος ἐκείνος πρεσβύτης καὶ ἀλλὰ λείψανα, ὅπῃ
εκείνοτο εἰς φερόρες γνωίας, τὸν ἐπερόσαξε γὰρ τὸ σοχάζεται
μετ' ὅπημελείας, καὶ αἰεχώρησεν. Εκεῖνος δὲ δούς τὸν φόβον τα
ἀρχισε γὰρ φεύγοντα τὸν Θεόν, λέγαντας· ρῦσαι με, Κύρει, δούς
τὰ ἄψυχα, καὶ φοβερὰ τέτα φόβησαι· διότι, δούς τὸν φόβον μις ἔ-
μενα φέωνος, καὶ γενρός ἀλοίμονον, δοὺς διωμάτων γὰρ τὰ
θεωρεῖ· πάλιν ἕκκοσι φανῶν, ὅπῃ τὸ ἔλεγχο· ἔλα λοιπὸν (αὐ-
θέλης τὴν σωτηρίαν σε) καὶ μὴ διπέσκεψης τὸν ἐσταύτον τὰς
μοναδικῆς ταύτης ζωῆς, επαρθεῖς δούς υπεριφανεῖαν. τέλος πα-
πον, φέρε γὰρ μὴ πολυλογῶ, ψαχνεῖς τὰ μετρη ἔως τέλεις εἰ-

το

τῷ μονασίειον, ἐγράφη εἰς τὸν αὐτόν μοναστήριον τῷ αὐτούντιον τῷ καὶ
μὲ τὴν φοβερὰν ἔκεινων ὀπτισμῶν τὸ θανάτον, καὶ μὲ τὸ ἔμβασι-
μα εἰς τὰς πάθεις, ἀπετίναξεν ξυδὸν ἀργυρόν τοις περοτέρων ἀλα-
ζονίαιν, καὶ ἐπαρστήν, καὶ ἐγένεσεν δύοδας εἰς τὴν διατάξιν καὶ
παπεινωσιν, καὶ εἰς αὐτὸν τὸ μονοπάτι τῆς αἱρέτης, ξτὸ τὸ ὄποιον
ἔμελεται περότερον καὶ παρατραπήσῃ. Εἴγαδε λοιπόν, δεῦ σὲ λέγω
προι., ἔκειτο, ὅπερ ἀποιεῖ οὐ Σολομὼν¹ ξτὸ πρὸς τὸν μύρμηχνα, ὡς ὀπ-
β. 6. „τηρε, ἀλλά ὑπαγε, φέρθυμε, εἰς τὰς πάθεις, καὶ παρθεύς με²
το. Δαρείδ θέλεις δραμῇ τὸν ὄδον τῷ ἐντολῶν τὸ Κυρίου³. Α"-
Φα. πελθε εἰς τὸ κοιμητέον, ὡς φιλάργυρε, καὶ θέλεις εἰπῆ παρθεύ-
147. θεὺς μὲν τὸ Ζακχαῖον⁴, ξτὸ πατέραν τῷ ὑπαρχόντων μετὰ Κύ-
λην⁵, „εε, δίδωμι τοῖς ππωχοῖς⁶, Σύρε εἰς τὰ μνήματα τῷ λειψά-
19. 8. τον, ὡς ὑπερήφων, καὶ θέλεις κράξει μὲ τὸν σοφὸν Σειράχ⁷, τὸ
Κεφ. 9. „ὑπερφωνέται γῆ, καὶ ποδός, γ. Τέλος πατέων, ὑπαγε, φι-
λόκοσμε, εἰς τὴν σορὸν τῷ γενέρων λειψάνων, καὶ κυλίσσεις ὀλίγον.
10. αἵμεσσα ἐκεὶ εἰς τὰ βραμερά καὶ αἰσιθταί κόκκαλα, καὶ θέλεις δι-
δάξει τὴν ψυλόφρονα καὶ φιλόκοσμον παρδίαν σὺ ἐκείνο τὸ σοφώ-
ταπο γνωμικον τὸ Σολομωντος, ματαιότης ματαιότητων, τα πατέων
Εκκλ. „ματαιότης⁸,
το. 2.

Πρᾶξις:

Ε "Χε τὸν θανάτον ὡσαύ⁹ σᾶσε φίλον μυτικὸν, καὶ ἀλλά θέμπον
σύμβελον¹⁰ καὶ μὴ κάμης καὶ γένεα ἔργον, ξτὸ ὡσαὶ θέλεις εἰπῆ
ὑπερον, ὡς, καὶ πόσον ἦτον καλλίτερον αἴδεντο ηθελα τὸ κάμη¹¹ ζτε-
να παραβλέψης κάνεια, ξτὸ ὡσαὶ ηθελεις μεταποίηση εἰς τὴν τε-
λεταιαν ὥρα τῆς ζωῆς σε πῶς τὸ παρέβλεψες. Προτίτερα λοι-
πὸν δτὸ κάθεσε σὲ ἔργον, καὶ τε φυχικὸν, καὶ τε σωματικὸν, συ-
νειδίζει νὰ σωμιλῆς μὲ τὸν θανάτον, λέγωντας¹² ξτὸ θανάτος,
σὺ μὴ, εἶται ὑπηρέτης τῆς θείας δικαιοσύνης, ἐγὼ δὲ ὡσδύλος
εἰς τὸ πρόσαγμά σου¹³ ἐπειδὴ καὶ εἰς ἐμήνα ἐλαλήθη ἐκεῖνο, ὅπε-
να καρδιν εἰς τὸν Προπάτορά με. Α' δὲ μὲ σέξεφανήθη¹⁴, θανάτῳ
Γεν. „δποδαγή. Επειδὴ λοιπόν καὶ δεῦ εἶναι καρμία ἀλλὰ καταφυ-
β. 17. γή, ἀς ἀκύσω τὴν συμβελῶν τὸ Σειράχ¹⁵, οἱ σύμβελοι σύ, ἐ-
„σωσις εἰς ἐκ μυείσιν¹⁶. Ο' σωσις φοραῖς ηθελα δίεσπαναι εἰς
αμφιβολίαιν καὶ ξτοτείαν, καὶ σοχέζωμαι, τι πάχα νὰ εἴναι, ἢ
περέπον, ἢ δίκαιον, εἰς ἐμὲ νὰ κάμω, ξτὸ πν σωτείαν τῆς φυ-
χῆς με, σὺ ο θανάτος ἀς εἴσαις ὁ σύμβελος με, ὅπερ νὰ με λαμ-
πωμής τα σκοτεία, νὰ με σέξημης τὰ ἀμφιβολα, καὶ νὰ με φα-
νερώμης τὰ ἀφερωτα. Βλέπεις λοιπόν, ὡς θανάτε, πῶς ἔρχε-
ται εἰς ἐμὲ ὁ μητοκανος λογισμός, νικηφόρος ξτὸ τὸν θυμόν,
καὶ με παρακινεῖ νὰ κάμω ἐπίκηπτον εἰς τὴν ἀτιμίαν ὅτε ἐπα-
θα¹⁷. μὲ αἴγακέζει νὰ ἀπλώσω τὸ χέριμα εἰς τὴν μάχαιρα¹⁸.

μὲ ἀμπάθετι νὰ μονομαχήσω μὲ τὸν ἔχθρον με. τι με λέγεις νὰ
κάμω; Πρόσεχε, θέλει σὲ δποτειδῆ ὁ φίλος σε θανάτος, τι
κέρδος θέλει σὲ ἀκόλυθησει, ἀφ' ἐπειδὴ θάνατος; διέκεινο δπε πά-
ρα βελεσμει νὰ παρέξης, θέλεις μεταποίησει ποτὲ πῶς τὸ ἔφρα-
ξεις. Ο' τα πάλιν ή σάρξ ζητῆ νά σε ξεμακρωμη δπο τὸν σω-
φροσώλων, πρόσδραμε πάλιν εἰς τὸν σύμβελόν σε θανάτον, τοι¹⁹ Γαλ.
ειπέ τα με²⁰ τε Παύλος. „η σάρξ δποθυμει καὶ τε πνθματος²¹.
Βλέπε, θανάτε, πῶς με τὸ δόλωμα της ιδούνης, μὲ σύρει ή σάρξ
εις ξόπον ὅτι, λαν νὰ κάμω συγκαπαθεσι εἰς τὸν δποθυμίαν.
τι με ἔριωλθεις εἰς πάτητα; Καὶ φρόσεχε τι θέλει σὲ δποτειδῆ
ἐκείνος; δηκοσον, φιληδογε, της βεληίμει, ὅπε εἶναι τε Παναγίη²²
Πνθματος ἀλάθασος θυτος ξπάφασις.. Εις η σάρκα ζητε, μέλ-
„λετε δποθυμίσκειν. „Ο' σον λοιπόν θέμεις πὲν θανάτον, πόσον
θέλεις μιούτε τὸν σάρκα. Πάλιν, σταν ή φιλαργυρεια σὲ φι-
θυείζη νὰ ἀρπάξης ἀδίκως τὰ ξένα καλά· σταν ή αἰρασία σὲ
κοντά νὰ πνίγεσαι εἰς πολυφαγίαν, η νὰ καταποντίζεσαι εἰς
πολυποσίαν, καὶ μέθην· πάντοτε, καὶ πρὸ παντὸς ἔργασε, πρό-
στρεχε εἰς τὸν σύμβελόν σε, καὶ ἀκυον τίσε παθούγεται. Ω,
εις πόσα καλὰ θέλει σὲ αἴγακάσει! ὡ, δπο πόσα κακά θέ-
λει σὲ δποθύφει! Οὐδὲ οὐ Σολομὼν, μὲ ὅλων τὸν σορία,
ημποράσει νά σε συμβελόμηση συμβελάς, πλέον σωτειάδεις δπο
τὸν θανάτον. Α'ν μὲ τὸν θανάτον καθ' ιμέραι σωμομιλῆς, θέ-
λεις ακέει συμβελῶν ὑπερθαύμασον, καὶ φυχαφελεσάτης. Α'
εις τὴν σάδητην της συμβελῆς, προσαρμοζῆς τὴν κυβέρνηση
τῆς ζωῆς σε, πολλοὶ αὐθρωποι θέλειν θαυμασει τὴν σάρπετον
πολιτείαν σε. καὶ ὅλοι κοινῶς θέλεσιν ἔρωτα τὴν ἔρωτον εκεί-
νων τὰ μεγαλεφανοτάτας Ήσαίες²³, τις σύμβελος αὐτε ἔζητο²⁴ η

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν, Γ.

Τε αὐθρώπω τὸ δκατάπτωτον, τε καιρό²⁵
τὸ ἀείρραδον.

Ο' περιφανέστατος ἐκείνος ἐνπος Προφῆτης, καὶ μεγαλοφωνόπταος
τῷ ξρανίων μυσηίων σέξηηητης Ήσαίες, ικεσον σὲ ὑψη²⁶
ποτε φωνων βροτοτο, καὶ λεγυσων²⁷, βόησον, ὡσαύ τοι ἔλερη²⁸
ἐκείνο ὅπε ἔχω νὰ σὲ εἰπω, καὶ ὅπε μέλλεις νὰ ακηής, δεῦ
θέλω εἰς καρμία σκοτείαν γατίω, ἀλλὰ πονῶς, καὶ παρρησία²⁹
θέλη εἰς κανεία σόσπιτάκιον σφεγγής, ἀλλ' εἰς περιφανέστατον θέσα-
δη³⁰ καὶ με παπενίων καὶ ιχνόφανον λαλιώ, ἀλλὰ με χαλκό-
θεον³¹ καὶ με παπενίων καὶ ιχνόφανον λαλιώ, ἀλλὰ με χαλκό-
θεον³² βού³³ εἰς μερικάς τινας τῷ αὐθρώπων,
φωνων, καὶ ιχνραν³⁴ βού³⁵. δχι εἰς μερικάς τινας τῷ αὐθρώπων,
,, βοή³⁶

„ βούσα; Πᾶσα σάρξ, χόρτος· καὶ πᾶσα δόξα αὐτῆς, ὡς αὐθός
„ χόρτος· σκύρων διὸ χόρτος, καὶ τὸ αὐθός ἔξεπεσε. „ Ταῦται,
πόσον εἴναι ὁ αὐθρωπος μάταιος καὶ φθαρτὸς, προσωγμός καὶ δύ-
νατάπωπος, ὅπε, ἀγκαλὰ καὶ εἴναι σωθεμένος δεῦτο σάρκας καὶ
κόκκαλα· μὲ δόλων τὸν δόξαν, εἰς τὴν ὄποιαν ἀστράπτει· μὲ
δόλων τὸν δέξιαν, εἰς τὴν ὄποιαν ἐπάιρεται· μὲ δόλων τὸν
ἔξεστιαν, λεῖς τὴν ὄποιαν ὑπελεχύει· μὲ δόλων τὸν αὐθω-
τέαν, εἰς τὴν ὄποιαν ὑπεριψήσται· μὲ δόλου τὸν πλευτὸν, εἰς
τὸν ὄποιον ὑπερεκαθαρασθείει· μὲ δόλων τὸν γνῶσιν, εἰς τὴν ὄ-
ποιαν κακχάται· μὲ δόλων τὸν σοφίαν, εἰς τὴν ὄποιαν προέ-
χει· καὶ ἀπλῶς, μὲ δόλον τὸν χορὸν τῷ προτερημάτων τῆς φύσεως,
καὶ τῆς τύχης τοῦ, καὶ μὲ δόλων τὸν Κόσμον τὴν μεγαλοφρέπειαν· εἰς
τὰ ὄποια σόλα αὐτὰ φευκόνεται ὁ ποιτος, ὡσαν δεῦτο σύα μικρό-
ταπον φύσημα ἐλαφροτάπης πνοῖς, εἰς μίαν σιγμιλὸν ἀφανίζεται.
Καὶ τί θαυμασόν; „ πᾶσα σάρξ, χόρτος· καὶ πᾶσα δόξα αὐ-
τῆς, ὡς αὐθός χόρτος. „ Σοφωτατα ὁ θεῖος Αὐγεστῖνος ἐρμη-
νεῖται τὸν πιαιάτην ὄμοιόπτα τὸν αὐθός εἰς πλάτος, λέγωντας·
„ Αὐτὸι (οἱ αὐθρωποι) αὐθόσιν εἰς τὸ παρόντος αἰώνος τὴν
„ δύτυχίαν, καὶ ἀφανίζονται δεῦτο τὴν παντοδιάμερον Διώσαμιν.
„ Επειδὴ καὶ, δόχι καθὼς αὐθέστω, ἔτζε καὶ ἀπώλυται· διό-
τι, αὐθέστι πρόσκαιρα, καὶ ἀφανίζονται αἰώνια. Αὐθέστι μὲ
ματαίας, καὶ σφαλεράς δύτυχίας, καὶ φθείρονται μὲ βεβαίας,
καὶ παντοπιάς τιμωρίας. Εὔγη ὀδίγον τὴν αὐτοῖς εἰς τὸ λι-
βάδι, καὶ θεώρησι τὸν χόρτον, πῶς τὸν Μάϊον λελαδίζει; πῶς
χλοαῖει; πῶς φραστιίζει; πῶς κυματεῖ εἰς τὰ χωράφια, καὶ
εἰς τὰς πεδιάδας; πῶς πορρόζει καλειεσάτην μήπ θεωρεῖαν εἰς
τὰς ὁδοπόριες, ἀπαλλὼ δὲ σρωμιλὸν εἰς τὰς κυρασμάριες; Αὐθ-
έστι δὲ αὐτέρας τὸ θέρος, εὔγη πάλιν, καὶ θέλεις ἴδῃ στι, ε-
κεῖνο ὅπε ἐφραστίνει εἰς τὰ χωράφια, κείτεται εἰς τὰ ἀλώ-
να πατάξιον. Εκεῖνο ὅπε ἐφροῦσει πρότερον εἰς τὰς θεατὰς,
καλειεσάτην θεωρεῖαν, δελδεῖται τότε εἰς χορτασμὸν τῷ δὲ ἀλόγῳ
„ ζωῶν. „ Ω̄ θευφιλόταπε, καὶ λεπτοχαδεμός αὐθρωπε, αὐτοσκ
καὶ σάρξ, ὅπε σολίζει τὴν κεφαλιών τὸ μὲ ἥλιοχυσον καὶ ξανθό-
σγκρον κόμιλα, ὅπε εἰς τὸ πρόταπόν τοῦ λάμπει μὲ ρόδονόκκινα
μάργαλα, ὅπε εἰς τὸ σόμα τοῦ κοκκινίζει, μὲ κοραλλάσια χείλη.
αὐτὴν καὶ σάρξ, ἐπεὶ ἀδυτεῖται μὲ βύσον, καὶ σολίζεται μὲ πορ-
φύραν, εἰς τὰ αὐτία τῆς ὄποιας, εἴναι κάθε χαροποιόν. εἰς τὴν
ομμάτια, κάθε ωφαῖν· εἰς τὴν δοφροτὴν, κάθε μοχομυεισμέ-
νον· εἰς τὸν λόρυγγα, κάθε γλυκερόν· εἰς τὰς χειρας, τέλος
παντων, κάθε ἀπαλόν· αὐτὴν καὶ σάρξ, λέγω, δεῦτο εἴναι ἀλοτί-
ποτε, τῷδε χόρτος. Αὐτάμενε ὅλιγον ἀκόμη, δύμορφότετε γένε, καὶ
δεῦτο θέλει περάσαι πολὺ, νὰ εἰπῆς καὶ σὺ, ἔξεπεσε τὸ αὐθός.
Ω̄, πῶς θαυμασίως ἔβαγαδει σύας ποιητὴς τὸν πιαιάτην δύμε-

πάβλητον καπάσασιν. „ Αὐθίσαμι, ἔλευθρ, σῦα παιρὸν καὶ π-
„ μεῖς, αὖτις ἵπαν τὸ αὐθός ὄγλιχωρομάραντος. „ Σύμπρον εἶμε-
δειν αὐδρεῖοι, ἀνελον καταμαραμένοι, μεθανελον τεκροὶ, ἔπειτα
εἰς τὸν πάφον θαμάτοι, καὶ μετ' ὀλίγον παιρὸν, καὶ σκωλικοφαγο-
μένοι. Καὶ πολλαῖς φοραις, εἰς μίαν καὶ τὴν αυτὴν, καὶ τὸ χρόνον
σιγμιλό, καὶ τὸ πόπεικον τοῦ θαμάτοι, καὶ τὴν ψυχήν μας ἐπιπνέομεν, καὶ
τὴν ἀπόφασιν αἰθανόμεθα τὸ Δικαιοπέπτε Θεός, ὅπε μέλλομεν
νὰ δοκιμάσωμεν δέλτα τὴν ζωὴν ὅπε ἔζησαμι. Καὶ ἐπεὶ ὅπε ἀ-
κόμη εἴναι ζεῖσὸν τὸ κορμίμας, οὐ ψυχή μας εἴναι εἰς τὴν ἀλλον
ζωὴν· καὶ βλέπομεν τὸ λόγον μας ἀρπαγμένος εἰς ἐπεινὸν τὸν Κόσ-
μον, περιχέα νὰ ἔλθωμεν εἰς δειλίων, μήπως καὶ ἀρπαχθῶμεν.
Εἴτε εἰς μίαν σιγμιλὸν δύεστομεθα εἰς τὸ σάσιμον τῆς αἰαμαρ-
τοσίας, καὶ δέδυς εἰς τὴν ἀλλον σιγμιλὸν δύεστομεθα εἰς τὸν
πρητυρισμὸν τῆς ἀμαρτίας· εἰς μίαν σιγμιλὸν ζωῆμεν, καὶ εἰς τὴν
ἀλλον ἀποθνήσκουμεν. Οὐτέ, οὐ ἀθρωπός ὅτιν ζῇ, δύεστοκεται
δέχι μόνον εἰς δύκολίαν μεγάλην δέλτα νὰ ζεπέσῃ, ἀλλὰ καὶ εἰς
μικροτάπην ὀλιγοτητα τὸ χρόνον, δέλτα νὰ θυτωμεν. Καὶ τότε εἴναι
σαφεστατὸν δεῦτο τὸ μακαρεῖς Παύλον τὸ ρίτον, ὅπε λέγει· „ Οὐ-
„ παιρὸς σωμεταλμένος δέσιν.., Εἰπέ μοι θεωρακαλῶ, ὅταν ὁ Η-
λίος τελειώῃ τὸν χρόνον τοῦ, περιθέχωντας ἐπικαθάσιν μας τὸν ἐπί-
στον κυκλοφορείαν, καὶ αἰαμεκώντας τὴν ψράνιον περιφερειαν, τὸ
ἀλλο φωνάζει; τῷδε ὅτι „ οὐ παιρὸς σωμεταλμένος δέσι.., τὸ ἀλ-
λο οὐ συχνὴ καὶ αμοιβαία δέδοχη τῷ μητρῷ, καὶ τῷ μητρῶν; τὸ
ἀλλο οὐ παιδικὴ ἡλικία, ὅπε δέδεχεται τὴν βρεφικῶν; οὐ μετρ-
ηταδην, τὴν παιδικῶν; οὐ νεότης, τὴν μετρηταδην; καὶ παύτην αἱ
λοιποῖ τῷδε ἡλικιῶν, εκβωσίς; τῷδε πως, οὐ παιρὸς σωμεταλμέ-
νος δέσι. Τὸ δίοιον πράζει καὶ ὁ θεῖος Γάβ. „ Βροτὸς γάρ θυμπός
γωνικὸς ὀλιγόβριος. „ Οὐλίγος, λέγει, οὐ βίος, καὶ αἱ μηρέαται
τὸν αὐθρωπόν. Σύγιασε καλά καὶ μέρος ὅλη πάτηται τὸ λόγια τα
διπαίς εἰς τὰς σιγμαῖς πων, διότι πολλαῖς σοφίας εἴναι γεμάτα. Νοῦν
δὲν εἴπειν ὅλιγος οὐ βίος καὶ ζωὴ τὸ περοσβύτε, οὐ δόλως τὸ
περγήρη, αὖτις ἀπλῶς τὸ βροτό, πηγεν τὸ αὐθρώπω. Νέος εἴσαι;
πλην αὐθρωπός. Είσαι διωτός, αὐδρεῖος, θυραιος, αἰμίζων;
πλην αὐθρωπός. Αὐτάζεις ιεαρὸν αἴρει εἰς τὰς φλέβας στο; σέκονταις
σερεαῖς ή διμάριες εἰς τὰς σφραγίας στο; πλην, αὐθρωπός. Ο-
λίγη τὸ αὐθρωπός η ζωὴ. Πολλάκις οὐ νέος δύεστομεθα ἐπικα-
τεῖ τὸ αὐθός τῆς ἡλικιῶν τα, εἰς τὴν δύφειαν, εἰς τὴν ἀποδεξιῶ-
την, καὶ εἰς τὴν διερίσιαν, καὶ ὅμως οὐς αὐθός ἔξαφνα μαραντεται,
καὶ ἐπιπίπτει. Πολλάκις θυγατερεῖ τὸ περιττὸ σολισμός οὐς νυμρίος
δεῦτο νυμφικὸν θάλαμον, καὶ τὸ ἀπεράς κείτεται ἀτύχος εἰς τὴν
τάφον. Ταύτην τὴν δύλιγοντας ζωὴν τὸ αὐθρώπω, θέλει στ
τὴν έπιβεβαιώσει καὶ τὸ Σανλή η λυτηρὰ Γεοργία. Αὐτοφατίζων
πλην αὐτούς νὰ συγκροτήσῃ πόλεμον μὲ τὰς Φιλιταύτες, δύεστε νε-
κρομα-

κρομαίτιασιν, νὰ τὲ αἰεβάσῃ ὅπο τὸ Λέων τὸν Προφήτην Σα-
μεῖλ. Καὶ λοιπόν, μὲ σωμήτων μεγαλεῖον τὲ ἐφαίηκε οἱ Προφή-
ταις. Στοχάσει ὅμως ἐδῶ, αὐξέμεστα εἰς οὐδὲς ἡμερογυκτίς σωμα-
τώτατον θέσηνα, μεγαλωτάτων πραγμάτων πατατροφεῖ. Εἰσέ-
κοντο καὶ τὰ δύω στρατόματα μὲ πελεοπάτηις ἑταῖροισιν οὐδὲ τὰ
κτυπηθώσι, ἐπειτεγύνεταιν οἱ Σαελά αἴάμεστα εἰς τὰ πεζαλο-
γάμαδά τη, αὐάμεστα εἰς τὰ πεζικά ἢ ἵππικα τάγματα, αὐάμεστα
εἰς ταῖς κεράτιναις ἔρυμπέταις, ἐπίγυαναις ἐμπορσά εἰς αὐτὰ τὰ
στρατόματα, κοινοτισμόθος μὲ πολεμικὸν κοινοτόν, διέταξε τὰς
φάλαγκας, ἐσυλογίζεται τὰς γίκας, ἐμελετῆσε δέ τὰς θειάμι-
θες, ἀπλίκε τὰ πυκτικὰ σημεῖα· καὶ τέλος πάντων, ἐθαρρύσε
μὲ βεβαίας ἐλπίδας νὰ δερεώσῃ τὸ βασίλειον τα εἰς πολλὰν
ἔγκυνθρον η Ήλίαν κυκλοφορεῖσα. Εκεὶ ὅμως, ὅπερ ἐστρεψε τὰ τοιαῦτα
μέστα εἰς τὸν λογισμὸν τῆς φυγῆς; ιδὲ φωνὴ τα Σαυσικλ, πα-
ταπολλὰ δυσυχῆς η ὁλέθρους, ὅπερ τὸ παταχθόνια σύγκλε-
ψε. Βασ. το. „Αὔξενον σὺ, καὶ οἱ γύοισσι μετ' εμὲ ἐγεδεῖς· καὶ τὴν παρεμ-
28. „βολὴν Γεραλδίδωντος Κύρεος εἰς χειρας τῷ ἀλλοφύλων. „Ω-
λυπηρα, καὶ αὐλέπιος μεταβολὴν αἰγιδίων πραγμάτων! ᾧ δισυ-
χεστό ἐναλλαγὴν ποιεῖταις μεγάλης! Σύμερον σέκεται εἰς τὸν
κάμπον τὰ στρατόματα οἱ Σαελά φοβερός, μὲ ἄρικτα τὰ πολέ-
μια, αὔξενον θέλει κέντεις γερός δέποτε χειρὶς αὐθράπτε, σύζητλω-
μόθος εἰς τὴν λάσπιν. Πόσα σύμερον σέκονται Σωγτακά, καὶ ακ-
μάζονται σώναται! Καὶ πόσα αὔξενον θέλειν κείτονται γεράχ, καὶ
ἀκίντητα λείφανα! Ποτὰ θαυματίως ἐλάλησε περὶ τόπου η γῆ
σοφός. „Ποιος ἔναις τόπος αὐδόντος, μὲ ὅλον ὅπερ καὶ νέος, ὥσε-
τη ἃ εἶπε βέβαιος πῶς ἔχει νὰ ζήσῃ ἔως τὸ βράδυ; Σερέσαται
τὸ Ίδιον καὶ Σούεκας διδάσκεται. „Εἳτει ἀπεργῶ, αἴσια νὰ ἔθελε,
σέκεται ὅλημερον η ζωὴ εἰς τὸ σύμερον. „Εἳτει εἰς τὸ σύμερον
διοτελέσω, αἴσια νὰ ἔθελει εἴναι η ὁλούστερη τῆς ζωῆς με η-
μέρα. „Ω, καὶ τὸ παλὸν ἦτον, αὐτὴν ημεῖς μὲ τὸν Σούεκα
ηθέλαιρον λογιάζην τὴν κάθε ημέραν, αἴσια ὁλούστερην τῆς πα-
ράστησιας ζωῆς, καὶ τῆς μετάνοιης πρωτίου. Καὶ τὴν τάχα ηθέλαι-
ρον κάμη, αὐτὸς εποιητισματεῖται; ἐκράζαντον βέβαια τὰς ἐν-
τριμονίας εἰς τὸ λόγγυμας· περὶ σύας μης ἐπειχωρεῖε οὐδὲ λόγια τα-
τοῖον ἐπιτέλιον· ἐπιμάζει σάβων· εγυμφωνύσε μὲ τὰς γενροδά-
πτας, δέ την σπικάστων τὸ λείφανον τα· ἐπιτίσε μητρα· σωμένερε
μάθητικῶν τέλος πάντων, θοτοτιασμοτας παθεῖ ἀλλια φροτίδα,
ηθέλαι ζέρεδιντη μὲ ποιλινον πελέργειαν τὸ βάθον τῆς σωμα-
τωτατον, καὶ αἰοίγωνταις τὸ γαζοφυλάκιον τῷ ἀμαρτημάτων τη,
ηθέλει δεκτὴν παρόδυμα τὸν κανόναται δέποτε αὐτὸν, καὶ ηθέλει θά-
ρη ὀδεῖσαν, ὅπερα κοινωνίην τὸ ἀχωτη μυστεῖσα, καὶ ἀκολέθως
ηθέλει διαμαθῆ, εἰς τὸν περίστην δικόνως τὸν μακροπάτην
σρά-

τράται ἐκείνης τῆς ἀλλης ζωῆς· ηθέλει αὐδῆνη λύχνον, καὶ νὰ
παροσταρεῖ τὸν ρυμφίον· η ηθέλει αχερυπά, κρατήτας τῆς τὰς
χειράς τη αὐαμμέριω τηλαμπάδα· καὶ νὰ εἰπὼ εἰς ὅλον τὸ Σ-
τερον, σύντη μόνον ηθέλει μελετᾶ, πῶς νὰ παραμεθύσεται τῆς
αθλίας φυχῆς τηλαστησα. Ταῦτα ὅλα ηθέλεις τὰ κάμη
παροδήν, αμαρτωλὲ, αὐτίστις βεβαίως θητίδεις, πῶς η σύμερον
αὐτη ἡμέρα μετέτειλεται η ὁλούστερη τῆς ζωῆς σου. Τι αργοπο-
ρεῖς, παλαιόπωρε, νὰ μεταποίησης αὐλειον, διέκεινα ὅπερες
σύμερον ἀξια μετανοίας; Αὐτοτον τὸ μεγάλης Γρηγορίας τί σε δι-
δάσκεις. „ΟΨΘΕΔΣ, ὅπερ εἰς τὸν μετανοεῖται ὑπερχέθησυν συγχώριστον,
„δει ὑπερχέθη ἐδὲ τηλαστησαντον ημέραν, αἰδα δέ τηλαστησαντον
„Λοιπόν, μὴ διωμέριον νὰ παρογνωσταίσι τὸν οὔτερην μας ημέ-
ραν, περέπει πάθεις νὰ τηλαστησαντον φοβέμενα. Πρόσεχε παλλα, μὴ
πως καὶ, ὅταν ἐπλίζης νὰ ζήσης πολυχοροίως, ηθέλεις παροσταρμόσῃ
καὶ σὺ εἰς τὸν οὔτερην σα εἰκόνα τη πειθούσα παρχιστράγη τὸν φρο-
νιμον μαδ, θράξαιρον ὅμως λόγου, ὅπερ εἶπε, διότι αὐτέλησε τὸν
οὐπιθενον καιρον, ὅπερ πιπόρεσε νὰ γιοπάζῃ τὸν Ράμην, καὶ δει
τηλαστησαντον ὑπέταξεν. „Οτιν μηπόρεσα, δει ηθέλησα καὶ ὅταν η-
„θέλησα, δει ημπόρεσα. „Σύμερον διωμάται ἐκείνο ὅπερ ὄρε-
γεται, αὐλειον, ίσως δει διωμήσης ἐκείνο ὅπερ ὄρεχθης. ο, πό-
σον οδωμηρόν, καὶ δεμύτατον εἶναι, νὰ βασικίσται δέποτε τῆς συ-
νειδήσεως σα τὸν αικοίμητον σκάληνα, ὅπερ εἰς τὸν αἰώνα μέλλει
νὰ σε παταξώγῃ· ὅπερ ἴπερρεπειράκις τῆς ὥρας μέλλει νὰ σε πα-
ταδαγκώῃ· χθές, ημπόρου νὰ δητύχα τῆς παγκοτιῆς θέλας
δοξής, δει ηθέλησα. Χθές, ημπόρου νὰ ζητούγω τὰς μελλό-
σας δεμυτάτας βασίνας, δει ηθέλησα. χθές, ημπόρου νὰ
ημέρα εἰς τὸν αἰώνα μακάρειον, δει ηθέλησα. χθές, ημπόρου νὰ
μιλη είμαι παντοτινὰ ἀθλίος, δει ηθέλησα. Τι λοιπόν αἰολε-
θεῖ; Αργοπορεγα εἰς τηλαστησαντον, ὅπερ εἴναι η δημότα, μιλό
ιξερωντας τι τέξεται η δημόσια. Δέξαι, αὐτὴν γειοζέται συμ-
βελη, τηλαστησαντον ἐκείνη τη θλαβεσσάτας αιδρός, ὅπερ ἔκα-
μη, ζητεκεμόμηρος πορὸς ἐκείνης ὅπερ τὸν παροστεκτίλεσαν εἰς δει-
πνον αὐεινῆς ημέρας. „Αν δηλογύμε με δεξερεται τίποτε καπά-
τηλα παρασται αιδρω, ἔπιμος είμαι παροδήν εἰς τηλαστησαντον
„γιώσας· διότι, πο τι μέλλει θρέδαι αὐλειον, ἐστεις ὅπερ
„χθετε ἀδειων μεγιμάτε πο· αἱρη ἐγώ, δέποτε πολλης ἐγνώσεισα
„τοῦτο πο λεγόμηνον αὐλειον, διτι δει τὸ ἔχω εἰς τηλαστησαντον
„σιαν με· τη

Πρᾶξις.

ΑΝ θέλης εἰς τὴν φθαρτὸν καὶ ὀλιγοχρόνιον τάπιν ζωὴν (εἰς τὴν ὁποίαν ὁ πολυπαθῆς αὐθρωπος φορτύνεται μὲν πολλὰς θλαψίας συμφοράς) νὰ σέβοιτεσται ἐπιών εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ὑπερβολικῆς ὕπερχίας, καὶ νὰ ζῆς πάντοτε χωρὶς φόβον, χωρὶς λύπην, χωρὶς πανικείαν· σύγχρονος δὲ, χαράμφος, καὶ μακάριος, εἰς τοιάντον ἔσποντας τὴν ζωὴν σας, ὅπερε πάντας ὄραν νὰ φρονέχῃς εἰς τὴν συνειδήσιν σας, καὶ νὰ ακέρης συχνὰ παρὰ στῆς τῆς ακόλευτα λόγια. Αἵνιστις καὶ παύτιν τὴν ὄραν, καὶ τὴν σιγμήν, εἴναι αδύκινη νὰ διατείνεται, ἐγὼ δεν χρειάζομαι νὰ πράξω πιο μεταποντικὸν διάξεμολόγησιν, ἐπειδὴ καὶ τὶ νὰ τὸ δίξεμολόγηθεν δοῦ ἔχω. καὶ δέ τέτοιο, αὐτὸν σαλπίσῃ εἰς τὰ αυτία ἐκεῖ-

Μ.27. 24.

„Εὐαγγελικὴ φωνὴ τὸ Κυείν. „ Ιδού, ὁ νυμφίος ἔρχεται,
„εἶμαι καὶ τέτλι μις τὴν κατάστασιν ἐποιοῦς νὰ τὸν προσπαντίσω. Αἵνιστις ἔξαφρα λαληθῆναι εἰς ἐμέρα, παθῶς καὶ εἰς τὸν Ε-

Η.ο. 38. 1.

„Ζεῦς“ τάξιν περὶ τὰ οἰκαστα, διοδύνοντες δοῦ σὺ, καὶ ω̄ μὲν
„Ζητού“ θέλω διπονεῖδη παρθένον, διτι περιπέτερα διπὸν πολιών καιρὸν ἀκόμη ἔκαμα τὴν θεραπείαν με, καὶ μῆτρα χαρῆς περιμήνω τὸν θεάτον. Αὖ ζῆς καὶ ταῦτα τὸν ἔσποντα, δέχι μόνον καθῶς εἰπομὴν, μῆτρα χαρᾶς θέλεις περιμήνω τὸν θεάτον, αὐτὸν καὶ μῆτρα χαρᾶς θέλεις τὸν περιπάτεσσι· καὶ ἔτζι, οὐπορεῖς νὰ κοιμᾶσαι ἀρμέλινος καὶ εἰς τὴν δύνασην ὀτία. καὶ αὐτὸν καταλαβῇ καὶ ὁ θάνατος ἔξαφρα, θέλεις αἴπανθη τὸ Κυείν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, Δ'.

Τί εἴμαι ο Θαμάτος;

Εἰς ὃποιον συνέβη οἱ θρυησις, εἰς ἐκείνον ἀναγκαῖος ἀκολούθει καὶ ὁ θανάτος. Ωραίαν τούτην λέξιν! Τρεῖς καὶ μόνας συλλαβὰς περιέχει τὸ ὄνομα τὸ θανάτος, καὶ ὅμως, οὐ σύρεγειά τη περιλαμβάνει ὅλα τὰς δυσυχίας, ὅπων παθεῖσας ημιπορέστε νὰ φοβηθῆν. Μία λέξις εἴναι ο θανάτος· πλιν, ὅσα αυτὸν περιγγένται, ὅσα τὸν σωνόδευσιν, ὅσα τὸν ἐπακολεύεσσιν, ὅστε ὁ πλέον διφραδέστατος καὶ λογιώτατος, ρίτωρ δοῦ θελεῖ διαινεῖται ποτὲ ἀξίων νὰ τὸ δέηται. Η μεῖς ὅμως, μὲ τὴν διάβασιν τὸ Θεῖ, θέλομην ιάμην εδῶ αἴσιαν κάποιαν πολυμερεστήτων αἴσιομίαν τὸ διπόριθμον τὸ περιπάθεος ὄποικας τὸ θανάτος. Αὖ ἐρωτᾶς λοιπὸν, τὸν Κέσμον (μέγας εἰς τὸν ὅποιον ζητεῖς) ὅλα τὰ τῷ φαινόμενῳ.

τὴν

Ἐ'κ τῆς τῆς θαμάτας μημένης. Βιβ. Α'.

17

τὴν πατεῖδα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγκυνίθης· τὴν πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπολιτεύθης· τὸ διαύτιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκαποκίσθαις· τὸ παλάτια, εἰς τὸ ὁποῖοια σέξεφαντωνες· τὸ χολεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπεδίδαξες· τὴν ιλίνην, εἰς τὴν ὁποίαν ανεπαμεστεῖν· τὸν οἴποιον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπειριδάβαζες· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, νὰ ἀφίσῃς διλὺς ὀλοτελῶς τὰς τάπες τὸ Κέσμον, ώστα νὰ μηδὲ ἡθελεῖς· διπομένη πεδινὰ εἰς ὅλην τὴν οικευόμενην καρμία γανία, ὅπερε νὰ ἱμπορῆς ἐκεῖ πλέον καὶ μίαν σιγμήν νὰ σαθῆς. Αὐτολέθησον πάρα καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἰδιώματα τὸ θανάτο. Θανάτος εἴναι, νὰ διπομέτρησης μὲ τὸν διλούστερον δέρε πάντα διπομέτρησμὸν τὰς γονεῖς σας, τὰς ἀδελφάς σας, τὰς ἀδελφάσσας, τὰς συγγενεῖσσας, τὰς γειτόνες σας, τὰς φίλας σας, τὰς συνομιλίκας σας, τὰς γνωσίμας σας, τὰς διλαγές σας, τὰς οικιανές σας, τὰς συμποδίτασσας· καὶ εἰς εἴσα λόγον, ὅλες ἀπλῶς τὰς ἀνθρώπας· πόσον, ὅτι δεὶ θέλει ήσας καὶ νέας παντάπασιν, ὅπερε νὰ σε σωθεφάσῃ, ὅταν μισθής εἰς ἐπείνην τὴν ἔστιν, τὴν ἀγνώσιον, καὶ ὑπερθαύματον κάρων τῆς αἰωνιότητος. Εἴναι αὐθεντίς καὶ πλεσίος, καὶ ἀδικος, ώστα εἶδε τὸν ἐσιτόντα πῶς ἐπλιπούσαν εἰς τὸν θανάτον, γυεῖσαντας τὰ μάτιά τα πρὸς τὰς ἀρχοντας τὰ παλατίστα, ὅπερε πότε παρόντες τὸν ἐπεικεπόντο, τὰς λέγει· Οὔτιστε, πιστοί μις φίλοι καὶ ἀρχοντες, καὶ συμβοηθήσατέ μοι ὁδηγαλῶ, καὶ γλυπτόσατέ με διπὸ τὸ θανάτο τὰς κειρας, ὅπερε πώρα μὲ τειχυεῖς· καὶ αὖ ἀπόβασις εἴναι νὰ διαδικαστεῖν, καὶ διπὸ τὴν δόξαν με, καὶ διπὸ τὴν ὄπτικην με, τὴν δέξιαν δικαιουσίαν νὰ τὸ κάμετε, ἐπειδή, καὶ διπὸ μὲ ἀφίσετε ἐρύμον καὶ μεμονωμένον καὶ εἰς ταῦτα με τὴν βαρύτατην συμφορῶν καὶ ἀδίλιαν κατάστασιν. Πρὸς ποῦ τα σιωπάντων ἐκείνων, εκινήσθη κατ' αὐτὸν ὁ αὐθεντίς ἐκείνος εἰς αὐτούντο μανικῶν καὶ λυσαδεῖστάμιν, καὶ μὲ αγείας, καὶ παραχωδεῖς φωνὰς τὰς ὀνόματας φύσαστε, καὶ ἀπίστες· καὶ ὄπων, μὲ τὴν απράτητον ἐκείνην ὄργην, σέξέραστον ὁ ταλαιπωρος τὴν ἀδίλιαντα φύκια. Θανάτος εἴναι, νὰ γομνωθῆς διπὸ δῆλα τὰ σωματικὰ καλὰ, τόσον τῆς τύχης, ώστα καὶ τῆς φύσεως. Τότε γάνη τὸ τεγματώνται διπὸ δῆλαστα τὰ φορέματα, τὰ θεωρατικά, τὰ πλατητα, τὰ θησαυράς, τὰ χωράφια, τὰ οίκοδομες, τὰ χωεία· διποφωτίζεται διπὸ δῆλαστα τὰς ἀγέλας, καὶ τὰ παράξει. Διπὸ δῆλα τὰ ὄφαλα, ὅπερε ἐβεφες εἰς τὰς σέρνας· διπὸ δῆλα τὰ δειδρα τὰ λόγγυα· διπὸ δῆλους τὰς καρπούς, ὅποιοι εἶχες εἰς τοὺς ιάπονος σεν· διπὸ δῆλα τὰ αὐθι τῆς φελβοδίων σου· διπὸ δῆλα τὰ γυνήματα, ὅπερε διποθήκαιοις εἰς τὰ αυτημένα σας. Γέρει· „Γυμνός σέξηλθε εἰς κοιλίας μηδέσσας, γυμνός καὶ ἀπελεύθερος· „καὶ·“ Αὖ εἴσαι καὶ διπὸ τὸν βασιλέα Κρείσον πλεσιωτερός, δοὺς ἔχεις σέξηταις νὰ πέρης μαζύσας μήπετε διπὸ τὰ χωράφιά σας

σα αἰσάχυ, μήτε κτό τὸς θησαυρέσσοις μίαν φόλαι, μήτε λπό τὰ κτηνῖστα σα διύχι, τίποτε πατελᾶς, τίποτε. Θανάτος εἶναι, νὰ παραιπόγεις μίαν φορὰ ἐν τάντῳ ὅλαις ταῖς ἰδοναις, ταῖς χαραις, τὰ συμπόσια, ταῖς έυφαις, ταῖς θελήσεις, τὰ κινητα, τὰ παιγνίδια, δλα ἑκεῖνα, ὅτα ἢ πὲ ἀμμάτια σε μὲ διμορφίαν χαροποιοῖσιν, ἢ τὰ ἀντίσσον μὲ γλυκοφωγίαν παπελέγοντιν, ἢ τιὸς ἔσφροντιν μὲ δλαδίας ανάζωπυρεσιν, ἢ τιὸς γεῦσιν σε μὲ γλυκύπιτες νοσιμίζοντιν, ἢ τιὼν αφίωσον μὲ ἀπαλότες ἀνδανίσσοντιν. Φτέλει ἵσαι διωατὸν εἰς τὸ ἔξης, νὰ παρηροράται οἱ ἄφθαλμοι σε μὲ κάμμιας λογῆς φᾶς, ηδίνια διλαδή, ἢ σελείνης, ἢ ἀσέρων, ἢ λαμπάδος. Θανάτος εἶναι, νὰ πάχης εἴστε τὸ σώμα, ἢ τιὼν ψυχὴν φοβερὰς μεταβολὰς λπό κάθε μέρος. Διότι, τοπ τὰ φρέσκωπα φαινονται χαμψά, τὰ ὄμματα ανικτά, ακίνητα, ἢ ἐσβεστίδια, σαφίδωμανται ἢ μίταις τὸ σώμα μὲ μελανὰ ὁδόντια, θέλει χάσκει βραχὺν, συχαμερόν, ἢ βρομώδες. Ξηραίνεται ὁ λάρυγκας· μαρανονται δλαις ἢ αἵδησες. Φθείρεται τὸ χρῶμα, μὲ πὸ όποιον ἵτον ἐζωχαρισμόν τὸ περόσωπον· πανεὶ ἡ δύλωττία τὸ σώματος· ακαΐδει ψυχόπατος ἴδρωται λπό δλαις τὸς πόρων τὸ σώματος· ἀπεργά τὸ ικκίνισμα τῷ μαχέλων· τὸ ζεδέχεται κέκωαδα, εῖτα ρήγος, ἐπειτα βραμα, ἢ υπερον μήχλα· ἢ τέλος, κείτεται εὖας αιαθηχασμός, ἢ σίχαμα εἰς τὸς βλέποντας. Διὸ γίνεται ολιγωτέρα μεταβολὴ ἢ πόνεσις εἰς τὰς ψυχὰς τῷ παρεσώπων. Χώνονται δάκρυα· ἀκένονται σεναγμοί· αιτηχεστι θρίσσοι· δλαγίνεν δύρμοι· Εἰκφαντάται οἱ ὀλούσεροι λόγοι· αιναράζεται ὁ νεκρός, ἔως σπέρματι αιαπιέσει· ἀφ' ἂ δὲ ζεψυχήσῃ, γυμνύται, ἢ μήτε μονώτας ἢ ἔρημος λπό δλαις τὰς οικιακές· ἢ ἑκεῖνοι, ὅπερ φρέσκωπον τὸν ἤγάπων, μὲ ταῦτα τὸ συγχάνονται. Θανάτος εἶναι, τὸ νὰ καταγάπτης εἰς τὸν ὀλούσερον, ἢ βληπιόδωμον τῷ τὰς ψυχῆς σε αγῶνα, νὰ αιταγανίζεσαι, νὰ πολεμής, ἢ νὰ αιτιπαλαίης μὲ τὰς ἔξυστας τὸ σκότως· μὲ τὰς ἄρχοντας τὸ αἰώνος τάπες· μὲ τὸν φοβερωτατὸν ἔχθρον λπό δλαις τὸς ἔχθρος· μὲ τὸν ἀρύσμων λεοντα, τὸν αόρατν, ἢ πολυμύχανον· ὁ όποιος θέλει μεταχειρίζεται πτέρυγες, δὲ νάσε πολεμήσῃ..,, Καὶ εἰπεῖν τὸτε ἥκι εἶνιν ὁ βοηθῶν, επειδή, λέγω, δὲ τέλει ἵσαι κάπης,,,, ὅπερ φρυγικὸν νὰ διωάται νάσε βοηθόη, δὲ ταῦτα, δὲ ταῦτα, δλαι τὰ κόκκαλα, ἢ ἀρμοίαις, τὰ πεύρα, ἢ ἀρμείαις, τὰ ἄρθρα, ἢ δλαι τὰ βληπούσατα μέλι τὸ σώματός τον, ἢ ἵτον δινατον, ἢ θέλειν αιτιβούση συμφώνως μὲ ἀθρωπίνων φωνών τὸ λόγιον ἑκεῖνο τὸ σώφρονος Σωστήν,,,, σκάμοι παντόθεν. ,, Θά-

Θανάτος εἶναι, νὰ κείποσαι εἰς πὲ ἔδαφος μὲ τευτωμένον καὶ παχαμήδιον κορμί· νὰ φελευτούλιζεται μὲ σάβανον· νὰ βάθησαι εἰς μηρύρον ξυλοκράββετον· νὰ φελφέρεται λπό ταις πλατείας, ἢ στράταις τῆς πόλεως ἔως εἰς τὴν Επικληπίαν, ἔχωνται τεγχύρα τὰς συγγενείσσον, τὰς γείτονας, καὶ φίλες σε, ὅπερ νὰ σε σιωδέλεται μὲ κλαυθμέντη ὡδάκρια, ἔως εἰς τὸν σποτενόπετον καὶ σκοιχωροτατον τάφον, εἰς πὸν ἐποίου παραχάνεται μὲ πέβαις, καὶ χώματα, καὶ βρωμέρα κόκκαλα τῷ περὶ τὴν διοδοθαμήν. Επειδεὶς βρωμήσει, θέλεις καταφαγωθῆ λπό σκάληκας· θέλεις δηλυθῆ· ἢ τέλος παντων, θέλεις κατασαδῆ εἰς κονιορτόν. Θανάτος εἶναι, νὰ ζεψῇ ἡ φυχῆς εἰς ἀδιλη ζωίων· εἰς ἑπέρω πατεῖθα· εἰς σύγκλεισον χώρων· εἰς πὸν σίνον τῆς αιωνιότητος· ἐπειδὲ σπέ τὰ πλέστη τῆς γῆς τίποτε δὲν ἀξίζει· ἢ αξίως, δὲν ἔχειν κάμμιαν τιμῶν· ἢ κοσμικᾶς θητήματος, δὲν ἐπανινεται· Εκεῖ οπω, δλαι τὸ Κόρμι τάπε τὸ θαυμάτια, ὡς μάταια καὶ περοσωεινὰ κάνεις δὲν τὸ θαυμάζει. Θανάτος εἶναι, τέλος παντων, νὰ σέπεται εἰς δλαισε τὸ ἔργα λπό τὸς δαιμονας, καὶ νὰ κατηγορήσει· καὶ, νὰ βαλθῆς εἰς τόπον φωτός, καὶ απαλοσεως μὲ τῷ δικαίων, ἔως τῆς Κοινῆς Ανασάσεως, (ὅποτε ἔχεις νὰ λαθῇς ἢ τὸ τέλειον) ἢ εἰς τόπον σποτενόν, ἢ οδημρού, μὲ τῷ διμαρπολῶν. Βλέπεις πλήθος δύσοχιων, δὲν πειέχει εκεῖνην ἢ μία ἢ μόνη τελεύταβος φωνή τὸ θανάτο; Ισως ζητεῖς νὰ μάθῃς λπό λόγημας ἑκεῖνο, ὅπερ εὖα καιρὸν οἱ θεοι Λπόσολοι εζύπταν νὰ μάθωσιν λπό τὸν Χειρόν, μὲ καποιαν ολίγιων φρεφορια·,, Εἰπὲ ήμιν, πότε τεῦπα ἔσαι, καὶ τὶ Μαρτ., τὸ σημειον τῆς παρεγίας τὸ θανάτο, καὶ τῆς σωτελείας τῆς Ζευς·,, Ζωής; στὸ δυοκείνομα μὲ τὸ Χειρό·,, Αρχυπνεύτε, ὅπει τὸν Ισως οἰδέται τὴν ήμέραν, εδὲ τὴν ἄραν. Ισως αυτὰ, δὲν εγώ τῷρ ποιείχεχα, καὶ σὺ αιεγίνασες, θέλειν σὺ επιπέβη παρεβάτης ἀνερε· λπό τὸν αιγάνωστον· Ζωας τὸ βράδυ, ἢ τιὼν αιγαίον, μὲ τὸν μλυκ τὸν, ἢ τὸν τὸν χόνον. Εἰσω, ὅπως καὶ ἡ ἓναι, τόπο εἶναι αιλιθέσατον, ὅπει εξάπαντος εὖα καιρὸν θέλειν σὲ επιπέβη· ἀλλά, μήτε τὸ παρεβάτης εἶναι αβέβαιον..,, Εἰπεῖν, „ ὁ καιρὸς σωμεταλμός δεῖ·,, „
Δ.Καρ.

Πρᾶξις.

Διὰ νὰ μήσε πελάθῃ ὁ θανάτος ἔξηφνα, τὸν όποιον βεβαιώτατο αἰπατεχαίνεις, πρέπει νὰ είσαι παντότε περὶ αυτὸν ἔτοιμος, οικονομῶταις δλαισε τὸ ἔργα εναρέπω, καὶ διορθώνωνται τὴν ψυχὴν σε καθεκάλινο μέρον, ὡσαν νὰ δεσμοποιηθείσαι εἰς τὸν ολούσερον ἀγῶνα τὸ θανάτο. Αιγάλιωσκε παρότε, καὶ αιελιπάς μὲ διδαβειαν τὴν σωμετωμόβιον ἀκολεύσιαν

τῆς ἱερᾶς Εκκλησίας, ταῦς κατακυτικαῖς δέχαις τῷ Θηραρά· ὡς
μάλιστα, ὅπερ εὑρίσκεται, καὶ κατόντας, ὅπερ νὰ μὴ λαμβανθεῖται
θερήσεις φυχῆς, σημαδεῖται, ἢ νὰ πάς ακαγινώσκης παύ-
την. Καὶ πρὸ παντων τέπων, αιγαγινώσκεται τῆς οἰκεῖας τῆς Θεοτό-
που. Καὶ πρὸ παντων τέπων, αιγαγινώσκεται τῆς οἰκεῖας τῆς Θεοτό-
που. Καὶ νὰ εἴσαι διορθωμένος παῦς ἐπάστην, ὥστα νὰ οἴστην πλη-
στον εἰς αὐτὸν τὸ ὀλούσερον τέλος τῆς ζωῆς σου, ἢ νὰ μεταλαμ-
βωήῃ καὶ συχνά ἢ φειρῆται τῷ Χειρὶ Μυστηρίων. Καὶ μὲν τὴν
Ιερανὴν Μετάληψιν, λέγεται συχνάντις καὶ κατανύζει καὶ σωτεῖριμη
καρδία τὸν χαιρετισμὸν τῆς Αγγέλεως πρὸς τὴν Παναγίαν, ἵγοις
τοῦ, Θεοτόκου Παρθέσεως. Καθὼς δέηται δέλαβέταιος καὶ θεῖος αὐτῷ,
ἀφ' ἣ ἐπελέσθαι τὴν πατέρα, καὶ ἐκοινώνησε τὰ Αὔχατα, καὶ
τημαδίην Μυστήρια, συχνοστρέφωνται εἰς τὰ χείλη τοῦ, Θεοτόκου
Παρθέσεως, βούθειμοι, καὶ πὺν Αρχαγγελικὸν ἀστασμὸν, ὅπερ
ιωτέρω εἴποιμι, ἀρχιστεῖται πολλαχιστεῖται εἰς τὸ φορόσταπον ἀπὸ
θείον φᾶς, πόσον, ὅτι αἰεβλυσται ὅξει αὐτὸς καποιας αἱροκοε-
δεῖς, καὶ λαμπτραῖς ἀκτίνες· καὶ μὲν αὐτὸν τὸν ἕσπον, ίλαρῶς καὶ
ποσύχως καμαδεῖντος ὥστα εἰς ὑπὸν τὰ σώματός του, εἴπεν εἰς
τὰς δύρεθεντας ἐκεῖτε πατέρας. „Ω”, ιψὲ αὖτις εβλέπετε τὴν καὶ
„ρυῖνον δόξαν, ὅπερ ἔγω τόρα ὄλοφαίνεται βλέπω, τὴν ὅποια
„οὐ πλαγχυνιώτας Θεὸς ἡτοίμαστε ὅξει τὰς αὐτὸν αγαπῶντας!“
Καὶ μὲν τὰς τὰς λόγις, παρέδωκε τὴν μακαρίων τοῦ φυχῆς εἰς
χεῖρας Θεοῦ. Μεγάλην διώματιν ἔχοντιν αἱ τῷ ἄγιον Πρεσβετεῖας
καὶ μεστεῖας· καὶ μάλιστα πάπτων, τῆς Θεοτόκου, ὅταν τὰς ἀποκα-
λύμεντα δέχῃ μὲν αἱμέλειαν καὶ κρύαν δίλαβεν, καὶ ἀπλάσις, μὲ
μάνικα τὰς γλώσσαν, ἀλλὰ μὲν σωτεριμύθιον καρδίαν, καὶ μὲ
πτῖσιν θερμιῶν· καὶ τὸ φθεραστέρον, ὅπότε διεισπόμεθα επανωθεῖς
τὸν ἄγνωτα τὸ πικρότατε ταῦτα. Αὐτὸν τὸν ἕσπον ἔστιν
τοῦτο τὰς περόσκαιρον πάτυται ζωὴν, δοῦν θέλει σὸν φαῖη
πάσι μισθεῖται εἰς ἔσολα καὶ ἄγνωστον χώραν, ἀλλὰ, πάσι ὑπάγεις
εἰς αὐτὴν σὲ τὰς περόσκαιρα, καὶ ὀξείρετον Πατείδα, καὶ αἰτεῖσθαι
τὸν Βασιλέαν, νὰ σωαγάθεσαι μὲν τῷ Αγγέλῳ, καὶ νὰ συγ-
χοροῦς μὲν τῷ Αγίῳ, διτολαμβάνωνται μὲ τὴν θεωρίαν τῆς
Τειστίλια Θεόπτοτος, τὴν ἀκρανη μακαρίωτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Οὐ παλαιὸς αὐθιρωπός, πειθεργαζόμενος τὸν τάφον,
μεταφέρει τὴν φυχήν ταῦτην ἐκεῖ ὅπερ νὰ τοῦ
ἄρχημος, εἰς παράμορφον.

Γω. 20. „Μαρία εἰσήκει πρὸς τὸ μυημένον κλαίεσσα. Τί ποτεῖς, γυ-
ναι, πρὸς τὸ μυημένον; τίνα ζητεῖς εἰς τὸν τάφον; Ζητεῖ-
εικεῖ-

εἰκεῖνον ὅπερ ύπερέθικα, τὸν ἀγαπητόν μη. Αὐτὸν εἶναιος, ἐμίσθι-
στον ἀπ' ἑδῶ, αἵαςύθικον ἐκ τῆς μημένης, δηγκος ὑπὸ τὸν πά-
φον, ἐμίσθιστον ἀπὸ τῶν ὁδῶν ζωῆς. τί ζητεῖς ἐν τοῖς νεκροῖς
τὸν Δημητρίγρυδον τῆς ζωῆς; δέλογος ζητοείνεται ή Μαρία, ζητεῖ
αὐτὸν, διότι αὐτὸς δὲ ζωδότης, ὅπως δέηται, ἐπειδὴ πε-
θεῖα βεβαιότερον ζητεῖται, ἐπειδὴ πεισμὸν παχύπτρον δέλο-
σκεται, φῆδρον μόνον εἰς τὴν θανάτην οἰκεῖ, ὅπερ εἶναι ἐπάρος.
Διὸ μηδὲ προσοχῆς θεωρεῖς τὸν θανάτον, θέλει ζητοθάνατος ὁ Κόσμος
ἐν σοὶ, καὶ θέλει θυντήρ ὁ Χειρός. Οὐ τάφος, εἶναι τὸν ἀρετὴν
καὶ πατεῖς, τὸ κοινητέριον, εἶναι τῆς χειρισικῆς φιλοσοφίας τὸ
ἀσκητικόν· ἡ γερρόδοχος θάνατος εἶναι τὸ δέξιότερον τοῦ ἀλιθεία
διδασκαλεῖον, εἰς τὸ σποῖον, καθὼς διδάσκονται δόκιμοι ἡ αρετῆς,
ἔτι δὲ ζεμαδαίνονται καὶ ὀλίγοις κακίας. Κατέβα εἰς τὸν κωματε-
ριον τόπον ἀγάντα, καὶ θέλεις αὐτέρω εἰκεῖθος δέχῃ μὲν ἀρχημονού-
χα μα καπακομορτισμόρος, ἀλλὰ μὲν λαμπτρότητα εὐδεινυθός. διότι,
θέλεις γνωσίες τὸν εαυτόν σου πῶς εἴσαι δέποτε χῶμα σωτερε-
μόρος, καὶ διότι εἰς ὀλίγον καιρὸν πάλιν εἰς χῶμα ἔχεις νὰ μετα-
βλεπθῆς. Μιρήστας αὐτὸν τὴν ἀγίαν γυναικαν, ὅπερ προείπομην,
καὶ νὰ μὴν εἴσαι γυναικῶδης, καὶ θυλημανής, ἀλλὰ νὰ φαῆς α-
νυπ τέλεος. „Μαρία εἰσήκει πρὸς τὸ μυημένον. „Σὺ, ὅπερ τό-
σας γρόντας μὲ τόσιν σκληρογραμμίαν, „ἐν ὅδῳ αἱμαρτωλῶν ἔσις τη
σάσω μηδὲ τῆς Μαρίας τώρα εἰς τὸ μυημένον, διότι καὶ σὺ θέλεις
πέσεις εἰς τὸ μυημένον. σάσω πειχόμενος πέσης εἰς τὸ μυημένον·
καὶ ἐκεῖ, ζύγιστε αἰκερβῶς τὸν περιπτερινὸν καιρὸν τῆς ζωῆς σου
μετὰ τῶν ὀλούσερων σιγμών, δέποτε τὰς ὁποίαν κρέμαται η αἰώνιος
ζωῆς· σάσω πρὸς τὸ μυημένον, ἐν ὅσῳ αἰκόνῃ κινύσται οἱ πόδες
του. σάσω εἰς τὸ μυημένον, πειχόμενος τὰς σαματίσιης της θανάτου. σά-
σω εἰς τὸ μυημένον, ἐν ὅσῳ θέρχει οἱ κρόνοις δρομαῖος, ἐν ὅσῳ
πιλαλεῖς εἰς τὸν σκοπόν, καὶ τέλος τῆς ζωῆς σου. Σφωτέρος γίνε-
σαι, μὲν σκένεσαι ἐπανῶ εἰς τὸ μυημένον τὸ γερά, φῆδρος αὖτις
χρυπηγάνης εἰς τὰ χολοεῖται τῷ φιλοσόφων· φῆδρος αὖτις ὑπάγεις εἰς
τὰς αὔρας, μὲν κυνηγάς εἰς τὰς λόγυκας, μὲν ροχαλίζεις εἰς τὰς
στρωμάτες, καὶ μὲν ρύπορος εἰς τὰ σωμάτεα. διότι, πάντας δέπος,
δοῦν εἴναι πάπος κακίας, ἀλλὰ αρετῆς. σάσως πρὸς τὸ μυημένον,
μέσσα εἰς τὸ σποῖον ἔχεις μετ' ὀλίγον νὰ κεκτεσαι ἀλλαλος, χω-
εῖς φωνής, χωεῖς αἴσιον. τυφλός, χωεῖς σρστον. φῆδρος
λελυθός, χωεῖς κίνητον· κατάψυχος, χωεῖς θεριόπτοτο· κατα-
κριμόνος, χωεῖς αἴστοπον· καὶ αἴτλως εἰπεῖν, κατακριμόνος
χωεῖς ζωῆς. σάσως εἰς τὸ μυημένον, μέσσα εἰς τὸ σποῖον ἔχεις
νὰ σύμπατης, νὰ βραμήσῃς, νὰ σαπίσῃς, νὰ δελυθῇς, νὰ κα-
παχηγωθῇς δέποτε σκαλίνας, καὶ ὄφιζῃς. Καὶ μὲν σάσως εἰς τὸ μυη-
μένον, θέλεις πέσης δέποτε τὰς κεφαλίνας τὰ ρέδα, μὲν τὰ
ποιά εἰσφαμόρος· ἐφειτεγύεις· θέλειν σὸν ζεγγιτείσει δέποτε

τὰς χεῖρας τὰ μελωδικά ὄργανα, μὲ τὰ ὅποια ἐλαλύσεις. Θέλεις οὐδὲν ἀλίτητοι οἱ πόδες, μὲ τὰς ὅποιας ἔκρεταις τὸ ἔδαφος τῆς γῆς ὑπεριήφανα. Θέλεις καταπιγάσεις ἡ δύνολογούεις γλῶσσά συ, μὲ τὰς ὅποιας ἐγλυκομελωδίεσσες χαράμδρος τὰ ἡγανάδα. Θέλειν σφαλίσει τὰ γαλανάσσες ἄμμιτα, μὲ τὰ ὅποια δεῦ ἐβλεπεις ἄλλο, ἀφεῖ τὰ μάτια φράγματα. Επάκω εἰς αὐτὸ τὸ μηῆμα, θέλεις κατακρημνιδῆν ὑπεριψώεισθε. Θέλεις καταπέσεις ἡ ἐπαρσίσσον. Θέλεις ταπενωθῆν ἡ ἀλάζονεια συ. Θέλεις δειλίασεις ἡ αὐτάδεισθε, καὶ θέλεις κατακρυάσεις ἡ ἀγωτέασθε. Ή προσοχή, ἐπειδὴ θέλεις καμῇ εἰς τὸν πάφον, θέλεις σῆ γεγένητον πάσις 27. 1. κακίας καὶ ἀμαρτίας, καὶ θρέθλια πάσις ἀρετῆς, καὶ δικαιοσυνῆς. Οὐτοῦ δὲ σενεγαί εἰς τὸ μηῆμα, τύπωσαι βαθέας εἰς τὸν ιὔντο τὸν τὰ Φυλογοτέραι λόγια τὰ θεῖα Γάβ. ., Ολέκομαι πιθύνεις, ματὶ φερούμος, αἱ γάρ ιμέραι με παρηλθον ἐν βράμα, δέοντος, μοι δὲ ταφῆς·, Υπερον αἴρεται παρηλθον ἡ βρεφικὴ ἡλικία, ἡ παιδική, ἡ μετρικώδης, εἰς νεότης, τὸ γῆρας, καὶ ὅλη ἡ σειρά τῆς ἡλικιῶν. Οὐτερον διπο τόσας κόπιες, καὶ μόχθες. Οὐτερον διπο τόσας φροντίδας, καὶ απειδάς, καὶ αγάνας. Οὐτερον διπο τόσας θειαμβας, καὶ νίκας, καὶ ἔσπαια. Οὐτερον διπο τόσας μέφροσινας, χαράς, αἴθριαντες, συμπόσια, καὶ ἔυφράς. Οὐτερον διπο τὰς υγειας, τὰς αἵρεσιας, τὰς ὄλούσερον αιώνιον, τὰς ἐχθρικαςιγμον, καὶ τέλος, τὸν θανάτον. συντόμως εἰπεῖν, Οὐτερον διπο ὅλα, εὐα καὶ μόνον μᾶς ὑπολείπεται τι ἀράγε εἶναι αὐτό; ἀς Αποκειδῆ πόλιν ὁ αὐτὸς Γάβ., τὰς ὅποιας ἡ ὑποκεισις, εἶναι αὐτοφελεστά Αποφασις, οὗτη εἶναι διπο τὸ Πανάγιον πνεύμα., Μόνος μοι, λέγει, ὑπελειφθι ὁ τάφος. ., Γιδὲ πώρα, Βασιλεῦ, εἰδὼ εἰς τὸν πάφον τὸ σκηνήσοντα. Εἰδὼ, ήγειαν, τὸ παλατίον στο. ἀρχῶν, τὰς ἀνδρίν συ σύμβολε, τὸ σωμέστερον συ. διπασά, τὸ κειπελον στο. φιλόσοφε, τὰς ἀκαδημίαστον καθηγητά, τὸ ζηλεῖόν στο. βύτηρ, τὰς καθεδραν στο. Γεροκύρυξ, τὸν ἀμβωνά συ. μοναχὲ, τὸ κοινόβιον στο. Ερημῆτα, τὸ ἀσκητηλόν στο. καὶ πελοτῶν, αἴθρωπε, τὰς κατοίκηστον στο. Αἴρεται εἰς τὸν παλάτον, αἴθριας τεασαρες πηχες. σενώπερος εἰς τὸ πλάτον, αἴθριας τεασαρες πιθαμάτις. Λίφεται πολιω καιρον ἔζησες επισιω εἰς τὰς γηιν, εὐα καὶ μόνον στὸ λείπεται, εὐα κείτεσαι ἀψυχος ὑποκέπω εἰς τὰς γηιν. Καὶ ὅτι τέτα όλα θέλειν αἰολεθῆσει συντόμως, καὶ χωεις πολὺ μάκρος θειγνίματος χρόνος, μάθετε διπο τὸν προστημόν Γάβ.. ., Εἰν γατρὸς ἀπιπλάγιω εἰς μηῆμα., εἰς εκείνους ἐπειδὴ συνειθετει νὰ συλληφθῇ εἰς κοιλίαν μηῆδος, εἰς τὸν Γάβιον αιώνικη εἶναι νὰ πέσῃ κάρυστα καιρον, καὶ εἰς τάφον τῆς γῆς.

Εἰκ.

Ἐκ γατρὸς εἰς μηῆμα. ., Ηγαν., διπὸ μίαν σκοκωσταν, εἰς ἄλλων σκοκωσταν. διπὸ σκότως, εἰς σκότως. διπὸ φυλακῆς, εἰς φυλακήν. Ολον δὲ τὸ θέσημα τῆς Ζωῆς, ὅπερ συνιστει μεταξὺ τῆς κοιλίας, καὶ τὸ μηῆματος, μόδις πόσον εἶναι, δοσον εἶναι εἰς τὸν τόπον, τὸ κοιλίον. εἰς τὸν χρόνον, τὸ ἀκαρές. καὶ εἰς τὸ σῶμα, ἡ σιγμή. καὶ ἀπλᾶς, εἰς τὸ μηῆμα, τὸ μηρότατον, τατέσις ζεδὸν τὸ μηῆμα. Εἰς τόπον δὲ τὸ κοιλίον τὸ τόπον, τὸ ἀκαρές τὸ χρόνον, τὰς σιγμῶν τὸ σώματος, μητρὶς τὶ κάμνουμε, καὶ τὶ δοσον κάμνουμε; καὶ, πόσα δεῦ ἐπικειχόμεθα νὰ κάμνουμε; Σὺ δημαρχός εἰς ὅλας τὰς παράξεις συ, μὴ πράττης ἀλλο τίποτε, ἀλλο μόνον ἐκεῖνο ὅπει πρέπει νὰ πράττης. τατέσι, μηδὲν ματιαν ποίει, μηδὲν θέβαντε τὸν δρόμον τῆς Ζωῆς κατ' εδούς έπονον αιωφελῶς. Σενεις συχνά εἰς τὸ μηῆμα, καὶ συλλογίζεις καλῶς, πάς υπερον διπὸ ὅλα, δοσον ἐπερχόμεθα, ἐλαλίσαμε, ἐσυλλογίζομεν, πάς υπερον διπὸ ὅλα, δοσον τὸν διποτερον συμπέρασμα, τὸ νὰ πέσωμεν εἰς τὸ μηῆμα. Εδῶ εἶναι τὸ μέτρον μας ὁ ὅπλογος τῆς ακινῆς μας τὸ ὅλούσερον δράμα. Μή πράξεν μας τὸ ἀκρον. τὴς σημιλιῶν μας τὸ ὅλούσερον δράμα. τὴς ἐπεργειῶν μας τὸ διποτράγισμα πάπις συντελεῖας τὸ πέρας. Ταῦτα μελέται, καὶ θέλεις φθάσεις χτιζόμενος εἰς τὸ τέλος τῆς Ζωῆς, θέλεις φθάσεις εἰς αὐτὸν τὸν ἔχοντα σκοπον, καὶ τὸν ὅποιαν ἐπλάσθις, τατέσι τὰς θέλεις μηκανοπτα.

Πρᾶξις.

ΚΑ' Σε ιρύζιμον τὸ ὄφολογίσ, δις εἶναι εἰς τὸ λόγιασυ, ὡταῖς σῦα σημειον ὀξειπιτσμῷ εἰς διόρθωσίν συ, ὡταῖς μίας εἰδοπτις συγκροτήσεως πολέμεις, ὅπει ἔχεις πορὸς τὸν κοινὸν ἐχθρὸν, καὶ ὡσαὶ μία αἴθριαντος εἰς ἀρχὴν ζωῆς νέας. Εἰς κάθε ὡραν ἀς ἐνικῇ εἰς τὰ αὐτίαστα τὸ Παναγία Πνεύματος, τὸ πρωτόγονον, λέγω, τὸ θεῖα Παύλον. ., ἔγειραι ὁ καθεδάν. καὶ ὡραν 13. ., ήμας ὑδη ἔχεις πάντας ἐχθρῶν. Λέγεις πορὸς τὸν ἐαυτούσιαν κάθε ὡραν εκεῖνο, τὸ ὅποιον μία αἴθριαντα Οσία, ὅπει ἡγαντέστο εἰς κοινόβιον μὲ αἰδεικὰ φορέματα, ἐσωσιτίζεις νὰ λέγηι, ὅταν ἔκρεται τὸ ὄφολογίον. ., Τάρα είμαι μίαν ὡραν συμπότερα εἰς τὸν θανάτον, εἰς τὸν πάφον, καὶ εἰς τὰς ἄλλων ζωῶν. Σὺ λοιπὸν, αἱ τὰς ὡραν αὐτίων ὅπει ἀκολεθά, τὰς ὁξεοδέσης εἰς αἴθριεις πλειτημάτων τὰς θέλεις μηκανοπτας χωραν θέλεις ἀγάθεσται! αἱ ἐχασείζεις μία καὶ μόνη ὡραν τὸ εδικα μας ὄφολογίσ, καὶ εἰς ἐκείνους ὅπει διείσκοπται εἰς τόπον φωτὸς, καὶ εἰς ἐκείνους ὅπει διείσκοπται εἰς τόπον σκότως, εἰς τὸ πάχη θέλεις τὰς δέξιαν της· οἱ δὲ τὸ σκότως, εἰς φωτὸς, εἰς τὸ νὰ αιχνίσωσι τὰς δέξιαν της· οἱ δὲ τὸ σκότως, εἰς τὸ νὰ λοτοφύωσι τὰς πόνες των. Διατίναι εἰς τὰς ὡραν σιγμήν,

Οὐφελος γιρμόμερον

έπει τὰ μὲν εἶναι μεγάλης τιμῆς ἀξία· ἐπειδὴ καὶ εἰς κάτισται μὲν προπορεῖ τὰ πραγματεύθης τὸ παντοτικὸν μεγαλεῖον τῆς εἰργαλείας προπορεῖται· καὶ σὺ, (ἀλλοίμονον!) παντελῶς τόπο δεῖ φελογίζεσθαι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, 5.

Οὐρανός αὐθρωπος, ὅταν μὲν προσοχῇ θεωρῇ τὰ μημάτα, τότε οὐ βλέπει, οὐ ἀκούει, οὐ καταμεῖ μέα πράγματα.

Διὸς νὰ κάμης τὰ πάτα νέα, αἷς αὐθρωπος ἥδη νέος, αἰάγ-
κη εἶναι τὰ βλέπης, νὰ ἀκούεις, καὶ νὰ φενοῦσαι νέα·
Ηθέλεις δὲ διπτύχη τόπου, τὸ ὄποιον εἶναι πάντων αἰαγκαλόπετον,
αἴσιως καὶ ὅχι μόνον σαθῆς πρὸς τὸ μημεῖον ἔξω, αἱλλα καὶ πα-
ρακάψης, καὶ θεωρήσης εἰς αὐτό. Διότι, εἰς ἑκεῖνο τὸ ρῆπον, ὅπει
οἱ διαγγελίες Γεώντων εἶπε. Μὴ τὰ Μαείαν, ὅτι εἰσήκει πρὸς
τὸ μημεῖον ἔξω, αἱολόθει καὶ οὐ τοῦτος αὐτό. «Παρέκυψε
εἰς τὸ μημεῖον, καὶ θεωρεῖ.» Εἰσάθης εἰς τὸ μημεῖον; σκυλεῖς
γενί, καὶ θεωρητας εἰς αὐτό· σὺ πρωτός, ὡς βασιλεὺς, κατέβαι-
νεις τὸν βασιλικὸν στὸ Θρόνον. Πήγεμεν, διπὸ τὸ σκαμνίον σε·
Δικαστά, διπὸ τὸ βύβλα σε· βαλόντα, διπὸ τὰ παθέδραν σε. κα-
τέβαινε καὶ σὺ, ύπερφυε, διπὸ τὰ ἐπαρτίνα σε, κλίναι τὸν ύπαν-
χυνά σε λαιμὸν εἰς τὸ μημεῖον, διπὸ νὰ ἐκκλίνῃς διπὸ κακό. σκυ-
λεῖς εἰς τὰ γλῶς, διπὸ εἶναι οὐ σύλληση κατοκία σε. εἰς τὸ μη-
μεῖον θεωρητον, διπὸ νὰ θεωρήσῃς σσα σὲ αἱφελάτη, καὶ θέλεις σε
θήγη ἀπὸ τὸ μημεῖον πύργος σερέδος, διπὸ τούς ὄποιον ἡθέλεις
αὐτιπολεμῇ μὲ τὰς τορύρες ἔχθρες τῆς Φυχῆς σε. Αὖτις εἴπεινο
θεωρῆς τὸ μημεῖον, βαθαί, πόσα θέλεις ἰδῃ, ἀκέστη, δοφρω-
θῇ, καὶ αἱολόθεις, καταλάβῃ· θέλεις ἰδῃ οὐτα κιβέτιον διπὸ
πειραρα συνίδῃ σωθεμένον· μέστα εἰς τὸ ὄποιον, σαπορὸν λεί-
ψιον καὶ δυσώδεις, καὶ θέαμα φειπτὸν διπὸ πόκκαλα· θέλεις ἰδῃ
εἰς τὰς κεφαλὰς, λεπιδαρέμα ὀφίδῃς· εἰς τὰ ὄμιματα, ὅξικον-
της σκορπίας· εἰς τὰς κοιλίαν, μακροστρόγγυλες λεβίδες· εἰς
ὅλα τὰ μέλι, πλῆθος αἰαειδήμυτον σκωλήκων, ὅπει τὰ κατα-
βάντασιν ἀχόρτασα. Ως θέαμα, διπὸ τῆς θεωρίας τὰ ἀποίει πλη-
σιάζει οὐ θάνατος εἰς τὸν θεωρητα. Λόγος εἶδες ποιαῦτο, ἀρά-
γε, τι θέλεις δοφρωθῆν; Βέβαια, ἑκεῖνο ὅπει διπὸ ἡθέλεις διω-
δῆι πάντοις δοφρωτοῖς νὰ τὸ ιπποφέρη κωνεῖς τίνα βλάβην τῆς
ζωῆς την, καὶ πίνδων θανατόφορον· αυτοφέρον διλαδὸν βρῶμον,
ὑπερβολικῶν σιχασίαν, αιερμίδων δυτιώδιαν· οὐ ὄποια, αὐ-
τῆγη ἔξω διπὸ τὰ μημάτας, καὶ ἔξαπλωθῆ εἰς πλάτος, κωνεῖς

ἄλλο

Ἐκ τῆς τῆς θαμάτας μημάτης. Βιβ. Α'.

25

ἄλλο ἡθέλεις καταμολαίρη τὸν πέρεξ ἀέρα μὲ μίαν λοιπολία καὶ
φθοροποιὸν αἴσθημάσιν. Αἴλα, καὶ τί θέλεις ἀκέστη εἶπε; οὐτα
εἶδες τῷδε δοξάζει, οὐτα ὡσφραίθικες βρῶμερα, ἄλλα τότα φεικά-
δην θέλεις ἀκέστη. Εγαλ δὲν ἔχα σκοπὸν πόρα νὰ ἔχηγήσως τῷ
καταδίκων τὸ ἐπώδιωτα καὶ φεικάδην μυρολογίσματα, τὰς Θρίων, τὰς
ἔλεεινολογίας, τὰ δηπτάρια· μὲ τὰς μεγαλωπάτας των Θρι-
νορίας, καὶ μὲ τὰ δεινοπαθέστατα πνοιασίματα, ἡθελαγεμίση
ὅλον τόπον τὸν άέρα, ὅλας τὰς ποιλάδας, τὰ λαγγάδη, τὰς βρά-
χιας, τὰς ασπίλαια, τὰς ἀρχές, τὰς νάπτιας, τὰς φάραγγας, τὰ πε-
λάγη, τὰ δάση, τὰς λόγγες, ὅλες τὰς αβάτας πότις καὶ ακατο-
κήτως, ὅλα παθόλια πάραγματα, καὶ τὰς οικειώδια, μὲ τὰ νὰ
σιωνιτιβούσιν ὅλα μὲ μίαν φοβεράν καὶ φεικαδεστάτην βούν. Οὐ-
εισε, σάστα εἰς τὸ μημεῖον τὰ αὐθρώπια ἔκεινα, τὸν σποῖον ἐνό-
μισες ὅτι εἶναι οὐ δυτυχέστατος καὶ μικαλωπάτας παύτων τῷ αὐ-
θρώπων· αἴσιες τὸ μημεῖόν τα, πλησίασαι τὰ ἀυταῖσι, καὶ μη
προσοχῆς αἰκράστου τί θέλεις σὺ ὄμιλόστη; Δεν θέλεις ἀκέστη
ἄλλα λόγια, τῷδε μόνον ἔκεινα, ὅπει εἰς τὸ βιβλίον τῆς σο-
φίας τὸ δακτύλῳ τὸ Θεός ἐτυπώθησα. „Αἰνομίας ἐκεπλήσθη·
„μὴ ξίβοις, καὶ αἴπωλειας, καὶ διαδέδσαμεν ἐρίμας αἴβατες· τί
„αφέληστα ήμας οὐ υπερφανία; καὶ τί ο πλάτος μὴ αἰλεζούσιας
„συμβέβληται ήμιν; Παρηλθον εἴσαι παύτα αστεῖ σπιά· Καὶ
„υπάρχης εἰς ἄλλο μημά τὰ νὰ ἀκέστης καὶ ἔκεινον τὸν ἴσον,
„όπει εἶναι πεκρυμμός μέστα εἰκεῖ, ποιάστα λόγια θέλεις ἀκέστη·
„Αἱ ήμέραι μια παρηλθον. οὐ ήμέραι! πόστον τῷδε γένεται!
αἴειθμόν! Πόσον εἰς τὰς τιμῶν ἀκεβαῖς! Πόσον δεκινόνταις
εἰς τὸν χρόνον! εἰς μίαν ροπὴν ὄμιματας αἴπερτασα. πόσαι ήμέ-
ραι ἔξαδεδθησαν εἰς τὰς βρεφικῶν ίλικίαν μικτάις! Πόσαι
εἰς τῷδε γένεται εἰς τὰς παιδικῶν ἀγκητα! Πόσαι εἰδεπανίθησαν εἰς
τὰς μετρικώδην ἀμελῶσι! βαθαί! Πόσαι κατεναλώθησαν εἰς
τὰς νεστητικές δηπτιθαβῶς! Πόσαι εἰς ὅλας τὰς ίλιπίας αἴωρ-
λῶς! Πειραίες αἱ ήμέραι εἰκεῖναι; παρέδραμον· Πειραίες αἱ ημέραι εἰς
τὰς σωτηρίας, τὰς ὄποιας μὲ χαραῖς καὶ συμπόσιας ἔξαδδο-
σεις; αἱολαστίναις εἰς δύοχίας, χορδαῖν εἰς γάμας, σύρανό-
μηρος εἰς παιγνίδῃ, καὶ παταχὴ αἱμαρτάνων; Παρηλθον, παρέ-
δραμον, ἔλειψαν αἱ ήμέραι τῆς σωτηρίας, αἱ ήμέραι τῆς δεργε-
σίας, τῆς ἐλευμοσίας, τῆς ὄξομολογήσεως, τῆς μετανοίας, τῆς
αφέσεως, τῆς ἔξιλεωσεως, τῆς ὄφραίς μιθαποδούσεως, τὰ πλη-
τισμά τῆς θείας χάρετος, τῆς διποτήσεως τῷ οὐρανίων ἀγ-
θῶν. Παρηλθον, πώς δὲ παρηλθον; ἀδειαῖς, χωρίς μιθον·
μάταιος, χωρίς κέρδος· ἀγονες, χωρίς παρποφορία· αἴωρλεις,
χωρίς σωτηρία. Αὖτις οὐκούσης, ἀκεῖ τὰς συμβούλια τῷ θά-
υτον ιαντρῶν μηδεσοχῆς, ὅπει τοιχύτα στοι λέγεται· σάστα,
θεοίων ιερῶν μηδεσοχῆς, ὅπει τοιχύτα στοι λέγεται· σάστα,
θεοίων ιερῶν μηδεσοχῆς, ὅπει τοιχύτα στοι λέγεται· σάστα,

νεκρον

περὶ δεῖπνον· δοῦ σὲ ὀμίδησα κῆρυξίαν ἀλλὰ φορᾷ μὲν πλέον ἀρμοδιωτέρων δικαιοίαν, καθὼς πόρα ἐκ τῆς μημείας. Πίστοις μόνον πόρα, αἰροστό, ὅπερ εἶμαι σκιά, πώς ὅλα τὰ ἄγαντά τοι κόσμος, δοῦ εἶναι ἀλλο, τῷδε μήτε σκιά· ἔξω μόνον δοῦ ἐκεῖνο τὸ ἀεισον ἀγαθόν, ὅπερ εἶμαι δὲ Θεός· καὶ τῷδε ἔχοντι ὅλα ὡσαν μία σκιά· πόρων μόνον ἔργαστα, αφ' εἰ μὲν επλάκαστον εἰς τὸ περιστοπον τὸ καπινάδες πετο χῶμα, ὅτι ὅλα τὰ περάγματα, ὅσα ὁ Κόσμος ἐναγματίζεται, καὶ ἀγαπᾶ, δοῦ εἶναι ἀλλο, τῷδε καπινός· ἱερές, ὅτι ἔγω εἶμαι πόρα, ἐκεῖνο ὅπερ μέλλεις καρκίνα καρδὸν νὰ θῆσαι καὶ σὺ, καὶ ἵμεν εκεῖνο, ὅπερ πόρα σὺ εἶσαι. Αὖτις μικρὰν ρωμίδες φροντίσεως, ζῆσον μὴ εἰς τὸν Κόσμον, δῶμας τῷ Θεῷ, δοῦθαν δὲ τῷ Κόσμῳ· ἐνθυμεῖ πιπτεῖ, πώς αὐτὰ ὅπερ σεῖς εἰς τὸν Κόσμον αὐτὸν θαυμάζετε, δοῦ εἶναι ἀλλο, τῷδε ὀνείρατο. Ταῦτα, καὶ ἀλλὰ παρόμοια τοις Σέλεις ἀνάγει δοῦ ἐκεῖνος ὅπερ καπινάδες εἰς τὸν ἀλλον Κόσμον, τὰ ὅποια μὲν ἀκραν περιστοχίων περέπει νὰ τὰ ἐντυπώσῃς βαδύτατα μέσα εἰς τὴν ψυχήν σου. ὅτι δὲ, Σέλεις μάδη ἐκεῖνο ὅχι μόνον νὰ καπιφρογῆς τὰ σκαταρρύπιτε τὸ Κόσμον τὸ περπάν, ἀλλὰ νὰ σχευθεῖς καὶ τὰ ἑαυτὲ στὸ τὴν ἀτιδιωτικότητα· Σέλεις μάδη πῶς δοῦ εἶναι καρκίνα περάγμα νὰ τὴν σελίδων, ὅπερ ἂλλα μὲν εἶναι φθαρτόν, ὅτι εἰς κάρκανα ἀλλον τὰ πιπτεῖται δοῦ λογιζοται καλλί, τῷδε μόνον εἰς τὰς κακάς ὅτε δοῦ εἶναι καρκίνα ἀλλο εἰς πετλῶν τὴν ζωὴν αἰδηλιώτερον, ἔξω δοῦ τὴν ζωὴν. ὅτι ἐκεῖνο δοῦ εἶναι μάταιον, τὸ ὄποιον, ἢ Θεός εἶναι, ἢ ἐκ Θεοῦ, ἢ δέ τὸν Θεόν γίγεται. τέλος πιπτων, Σέλεις διδαχθῆ, πῶς ὅλα, δοσα σείσκονται μέσα εἰς τέτον τὸν Κόσμον, εἶναι καπαγέλασα καὶ φεδόν· τὰ δὲ τὰ ἀλλα Κόσμοις, εἶναι ἀληθινὰ καὶ ὑπερθαύματα. Ταῦτα εἴησι, ὅπερ εἰς τὰς πάφρες Σέλεις ιδή, καὶ δοῦ τὸ μῆμα Σέλεις ἀκόστει. σεκούδιος δὲ μὲν περιστοχίων ἔμφροδες εἰς τὰς σκοτεινὰς θύνιας τῷ ἀχλυωδεστάτων λειτούργων, Σέλεις δοπτινάδεις ἐπιώντας στὸ ἔργα τὰ σκότις, καὶ Σέλεις ψῆφος εἰς παλαιόν τεος ἀθρωπός, βλέπωντας, καὶ ἀκόσιαταις δοῦ τὰς ωτογείες, γεκρύς ποσαύπι τινας νέας περιγματα. Τέτοι συνέβη ποτὲ εἰς αὖτα νέον, ὃ ὅποιος περιώντας σιμᾶ δοῦ σὺν μημείον δέρμας τιὸς πλεσίν, καὶ νέην, ἐκράτησεν ὀλίγον τὸ περιπάτητα, καὶ σεισθεις πιπρῶς δοῦ βάθεις καρδίας, ἐλεγεις ποτὸς τὸν ἑαυτὸν τῷ παῖτε· νὰ σπῦ ἔγω εἶμαι πόρα πέπτο, τὸ ὄποιον ποτὲ καρψή ποτε πέπτο· μετ' ὀλίγον καρδὸν, βέβαια Σέλεις ψῆφος τὸ πέπτο, τὸ ὄποιον αὐτὸς εἶναι πόρα. Καὶ αὐτὸς ὁ σωτηριώτας λογισμός, τὸν ὀφέλησεν περιστοχίων, τῷδε ὅπερ διδικτῆ νὰ τὸν ὀφεληστὸν καθέται ἀλλος, καὶ τοι πλατύταπος, συλλογισμός. Επειδή καὶ παρεδύεις, χωεῖς τινος ἀργοπονείας, ἐβεβαιώθη πῶς εἶναι αἰάχην νὰ αφήσωμεν ὅπιστω μας ὅλα τὰ πάροντας.

ρόντος αἰώνος τὰ χαροποιά, μὴ νὰ δηποτίσαιμεν τὰ ὑπερβαθεῖς Κόσμους τὰ διφρόσωμα· ὅταν τὴν χαεῖς αἰαβολῆς παιρά, απεχαιρέτισε τὸν Κόσμον, λέγωντας τὸν χαίρεται μαζύ μὲ τὰ ἐδιπάτα τὰ καλά· καὶ δέ τὰ δύνη δόλος εδίπος τηνὶ ψυχὴν, απαρήθη ὅλα τὰ ἐδιπάτα τὸν ψυχῆς. Εὔγαινωντας λοιπὸν διπό τὸ ποιμητεῖον, ἐμβίνει δέδης εἰς τὸ ασκητεῖον. Στοχάστης πόρα, αἱροατά, τί αφέλειας δουμάζει τινὰς νὰ λαμβάνῃ συμβελών; εἰς ὅλην τηνὶ τὴν ζωὴν δοῦ δημάρτυρας, καὶ αυτὴν νὰ τὴν φίρη εἰς ποράξιν!

Πρᾶξις.

Σὲ πλιροφορεῖ ὅτι πολὺ τίποτες ἀξίζει, καὶ μεγάλως σὲ ἀρελεῖ εἰς ἐκείνην τὴν πιπρῶν ὥραν τῆς θαψάτης, τὸν δὲ δεκάδης τηνὶ δέξι ψυχῆς βοήθεια. Τέτοι δὲ θέλει φυγται εἰς ἐσέντα, αἵσως εἰς αὐτὴν τὴν δόλούςερβιν αἰάγκην, δηποτήσης ψυχῆς βοήθειας καὶ σωδρομητής. Ποῖοι δὲ εἶναι αὐτοί; ἔγω σὲ τὰς λέγω· νὰ ἔχης εἰς μεγάλων τιμῶν, καὶ ἀπρᾶν διλέβειαν δόλες της Αγίας ἐπείνες, ὅπερ η θεία μας Εὐκλησία ἐδέστησε νὰ ἐσταζωται παθήμερα· Διατί, ὅξαπαντας εἰς μίαν ἡμέραν τῆς θαψάτης ση, τὴν δόποιαν σὺ δοὺ ιερέρεις πότε θέλει εἶσαι, διείσκεται εὐας Αγίος, ὅπερ νὰ ἐσταζέσται, καὶ ἐκεῖνος Σέλεις συμπλακάρη μαζύτα καὶ τὰς ἀλλας Αγίας, ὅπερ καὶ αὐτοί τῷδε σὲ ποτεπρον σάρταζοντο, καὶ θέλειν σὲ σωδρούστεις εἰς ἐκεῖνον τὸν μακρινὸν καὶ ἀγνωστὸν δρόμον, μὴ νὰ σε πατδιδώστεν ἔως εἰς αὐτὰ τὰ ψυρανία. Καθὼς καὶ σύας θεοσεβέστας Διδάσκαλος τὸ Γέρε Εὐαγγελίας, ὅτε παρετίθετο εἰς χεῖρας Θεοῦ τὴν ψυχήν την, ἐπειδή αὐτὸς ἔφεζε περιτέρα μὲ τὰς σωτηριώδεις τὰ διδαχάς, νὰ ὅδηγήσῃ πορὸς ἐκείνην τὴν θείαν μακαριότητα· ἐπίκοντα χιλιάδας ψυχῶν, αἱμοιβαλῶν καὶ ἀνταὶ ὅλαι τὸν προύπατον, καὶ τὸν ἐσωάδοσταν ἔως εἰς αὐτὸν τὸν ψυρανόν. Καὶ ιδὲ λοιπόν, η δέ ψυχης βοήθεια, πότε δηλαδὴ στρατόβρυκατα νὰ τὸν βοηθεῖν, καὶ νὰ τὸ σωδρούστεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ.

Ἐπειδὴ δὲ θαψάτος εἰς τὰς πολλὰς γίγεται αὐθιμίδιος, διὰ πέπτο εἰς τὰς πολλὰς φαίνεται φοβερός.

Α' Νίμεστα εἰς ἔλαις ταῖς συμφοραῖς, ὅπερ συμβαίνεται εἰς τὰς ταλαιπώρες αἰθρωπτας, ἐν τῇ προσκαίρῳ πεπτη ζωῆ, δο-

δοι εἶναι ἄλλαι, ὅπερ ἡ δειμύτερον νὰ κειτῶσιν, ἢ βαρύτερον νὰ θλίβωσιν, ἢ πικρότερον νὰ βασανίζωσιν, ἀσαν ἐκείνας ὅπερ ἔξαφνα καὶ αἰέλπια συμβαίνεται. Αὐτὸς καθημένα πόλις, ἔξαφνης καὶ ἀπροσδοκήτως ἥθελε καταπαπῆδη λόγο τῆς ἔχθρας, βαθαί, πόση σύγχυσις τὴν ἄραν ἐκείνην εἰς τὰς πολίτες απολαθεῖ! σφαγαὶ, αἵματοχυτίαι, ἀλαλαγμοὶ, φθοραὶ, πυρκαϊὲ, ἀρπαγμοὶ, καὶ αἷχμαλωσίαι, ὅλοι κοινῶς μὲ φωινὸν κράζοσι, δράμετε ὅλοι εἰς τὰ ἄρματα. αἴδρες, ἄρματα δράξαδε εἰς τὰς χεῖρας, αἴδρες, ἄρματα. Ο' ἔχθρος ἐπιθετείεται τὰ τείχη τῆς πόλεως, καὶ ἀυτοὶ οἱ πολίται βέβηλοι αἴτιοι εἰς τὰς πλατείας καὶ ὁρμας τῆς πόλεως, γεννυμνωμένοι τὰς χεῖρας ἀπὸ ἄρματα ἢ τὸ αἰγνίδιον. ἢ τότε, εδῶ καὶ ἐκεὶ συναπαντήσεις τὰς πολεμίες, αὐπλεῖς παρ ἀντρὸν κατασφράγηται. Τότε δὴ τότε, βεβηλώνονται Εὐκκλησίαι, κατακαλονται ὀσπτίται, γυμνόνονται παλάτια, παρθένοι βιάζονται, συμπατίνονται βρέφοι· καὶ ἀπλῶς, ὅλη ἡ πόλις παντελεῖται ἀπὸ τὴν ἔξαφνον ὄρμων ἥρμη πολεμίων. Φανερὸν εἶναι λοιπὸν, πόση συμφορὰ συμβαίνει εἰς μίαν πόλιν ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἔξαφνον καὶ αἰέλπιον καταδρομῶν ἥρμη ἔχθρων. Αἴγινοτες πόρα τὴν γῆν, ἀς ἀριθμίσωμεν εἰς τὸ πέλαγος. αἰτιῶς ὑπερον ἀπὸ μίαν πολυημέρον γαλλίων τῆς Θαλάσσης, ὑπερον ἀπὸ μίαν ἔξαστείαν τὸ ἀέρος, ὑπερον ἀπὸ μίαν οὐλωμάτων ἥρμη ἀέρων, καὶ ἵστυχιαν ἥρμη κυμάτων, ἥθελε σκοτιώδη ἔξαφνα ὁ ψαραὸς μὲ μαῦρα καὶ φοβερὰ σιωφέα, καὶ αἴσως παροδῆν, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἥθελων πλακωσην τὸ πέλαγος ὁ βορρᾶς, καὶ ὁ νότος, καὶ ὅλοι οἱ λοιποὶ αἴεμοι μὲ ρίγδαιαν ὄρμων, μὲ συχναῖς πτιλάδες, καὶ μὲ φοβερὰς αἴεμοσφρυμάτες, καὶ τὰ διεγέρανται φοβερὰ κύματα ἔως εἰς αὐτὸν τὸν ικρανὸν, βέβαια τόπον θέλεις ἀκεστεί καὶ φοβερές πραγματίας. Εἰς τὸν ικρανὸν, τεπαραγμήνας φωνάς ἥρμη ναυτῆρ, ταῦθεντος μὲ τὸν καπαρτίων, καὶ φεικτὴ συγέρμιτη ἥρμη σέξαρτίων· εἶναι τόπε σωτερίωται τὰ κεπτά, ζεστάται ἡ περάρα, γέρνει περὸς τὸ κῦμα τὸ καράβι, καὶ ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν ἥρμη κυμάτων ὅπερ ὑφένονται ὑπερανά καὶ ἀντρῆρ ἥρμη βενῶν, καταποντίζεται τὸ τοιετον καράβι σύμμυχον εἰς τὸν βυθὸν τὸ πελάγες. Πόθεν τὸ καράβι τὸν δι πιετὸς ὀλεθρος καὶ ἀφανισμός; φανερὸν εἶναι, ὅτι ἀπὸ τὴν ἔξαφνον καὶ ἀπροσδοκίου ἐκείνην τελυμαῖαν τὸ ἐπονέβηνε. Δεῦ εἶναι ἄλλο κινδυνώτερον εἰς σύνα στρατούπον, ἀσαν ὅταν ἀπὸ εὖα πλημμόνδημα καὶ τόπον ἀπόκρυφον, ἢ λόγγον πυκνόδενδρον, ἥθελε πηδήσεις ἔξαφνικὰ ὁ πλεπτης ἐμπορθεύτη, καὶ τὸν σφαλίσῃ εἰς τὴν σκηνήν. δοῦ εἶναι ἄλλο ὁδηγότερον εἰς τὸν πλέσιον, ἀσαν ὅταν ἔξαφνα εἰς τὸ ὑπερβάλλον ὑφος τῆς δύτιχίας τη, ἥθελε φυστοη κανένας σφαδρότατος σίφενας, καὶ ὄρπαζενται τὸν βίριψην εἰς τὴν ἀβύνωσον τῆς δυσυχίας. Διὰ τότε καὶ αὐτὸς ὁ ἥρμη ὅλων Θεὸς, ὅταν πλημμόνδημοι τὰς θείας τη

ἔντολας, καὶ μὲ δίκαιον ἔσπον θέλει νὰ μᾶς παιδίσῃ, μᾶς παιδίσει βέβαια μὲ ἔξαφνικὰ παιδεῖα· παθώς τόπο γηνεται φυγέρων ἢ τὸ Προφήτη Γερεμία. „ Εξαφνης ἡσει παλαιωπωεία ἥρη 6.26. „ θύμας. Καὶ ἢτε τὰ Ησαΐας. „ Καὶ ἡσει ἀπὸ σὲ ἔξαφνης ἀ- 47.11. θεωρησ. „ πώλεια, καὶ καὶ μὴ γνωρις. Καὶ ἢτε τὴ θεία Παύλος. „ Οταν λέ- θωσιν ειρίνη ἡ ασφάλεια, τόπε αἰφνίδιος αὐτοὶς ἐφίσταται ὁ λεθρος. Ο' δει, ὁρθόπιται εἰπε καὶ ἐκεῖνος ὁ σοφὸς Πλάτων-χος. „ ὅτι ἐκείνην αἱ φελεγάστεις, ὅπερ καὶ ἔξαφνα, καὶ ὅλαις „ ὁμές συμβαίνεται, εὔκολα συλλέγοται τὸν νεαν τὴν αἰθρώπα. Γεπτα ὅλα ὅσα εἴπομεν, ἢτε τὴν κατατροφὴν τῆς πόλεως, ἢτε τὸν καταποντισμὸν τὴν καραβία, ἢτε τὴν καταδρομὴν τὴν ληστῶν, ἢτε τὸν ἔξεπεσμόν τὴν πλεσία, αἱ ἔχωσι τὸ βέβαιον πῶς εἴναι ὁδηγόροπτα καὶ φρικωδέστατα ἢτε τὸ ἔξαφνον, τί ἀρά γε ἡμπόρευν νὰ λαλήσω ἢτε τὸ ἔξαφνον τὸ θωμάτια, ὅπερ εἴναι τὴ φεικωδέστην ὀπιώπων τὸ φρικωδέστατον; Αὐτὸν τὸν θωμάτιον οἱ αἰθρωποι, μὲ ὅλον ὅπερ περὶ πολλὰ τὸν ἥθελων πορθελέπη, περὶ πολλοὺς ἥθελων τὸν ἀπαδεχαίνηρ νὰ ἔλθῃ, μὲ ὅλον τέτο, ὀσαν τὸ μεγαλύτερον ἀπὸ ὅλα τὰ κακά, ὅλοι κοινῶς τὸν θουμάζονται. Α' ἂν ὅτις δι αὐτὸς θωμάτος, πὸ μεγαλύτερον, λέγω, κακὸν ἀπὸ ὅλατο μεγαλύτερα κακὰ τὰ Κόσμου, ἥθελε μᾶς πλακάσῃ καὶ ἔξαφνα, καὶ χωρὶς νὰ τὸν περογιμώμενο, τί ἀλλι ὀλεθρεύετερη δυσυχία εδύνατο νὰ σωμένῃ εἰς τὸν ἀθλιον αἰθρωπον, καὶ αὐτὸν καὶ αὐτὸς δι αἴγιατος; Τότε, καὶ ἀπὸ τὸν Γαβριὴλ γινεται εἰς ἐκείνηα τὰ λόγια ὅπερ εἴπεν· „ Ε'ν αὐταὶδέη, τις ἀποστέλλει; Ήγγ., 9.16. „ εἰνὶ ἔξαφνα ἐρωτήῃ, τις ἀποκριθεῖσται αὐτῷ; ἐκείνη ἡ αἴτια λαγῆ, ἢτε τὴν ὅποιαν αἴσφερει ἔδω δι Γαβριὴλ, εἴναι ἀρπαγή τις τὸ αἰθρώπων ἀπὸ τὸν Κόσμον, δικαστικὴ ἔρδυνα καὶ ἔξεπεσμις παρὰ τὸ Αδικάσια Κειτή. ή δὲ ἀπόστρεψις, εἴναι ἡ ἀπόκελτης ὁπετε αἴτιαται τὰ κακά· καὶ ἀπλῶς εἰπεν, ὁ σκοπός τὸ δύω τέπων λέξεων τῆς θείας Γραφῆς, δοῦ ἀποβλέπει, παρὰ εἰς τὸ αἴφνιδιον καὶ ἀπροσδοκίου τὸ θωμάτια, καὶ εἰς τὴν ἐρημίαν τῆς θωματογίας ἢτε τὰ μαρτίματα εἰς τὸ κειτέλεον, καὶ ἐρωπαίμος, καὶ ἔξεπαζόμυνος σιωπῇ, καὶ δεῖ διωταται νὰ ἀποκελθῃ, δι τοιετος φαινεται πῶς μηται, καὶ χάνει εἰς τὴν κείσιν τὸ δίκαιον του· Λγίσως λειπεν, ἔξαφνα ἐρωτήῃ δι Κειτή, τις ἀπολογηθεῖσται αὐτῷ; Ποιος δέλσκεται τόσον αἴργαλητος; τόσον αἴθωσ, τόσον ἐγτελέσατος εἰς τὴν πολιτείαν; τόσον αἴαμάρτητος, ὡσει νὰ δύναται νὰ ἀπολογηθῇ παροδῆν εἰς τὸν Κειτῶν, καὶ νὰ δικαιώη τὸν ἔστον τὸ ἀπό τὰ ἐγκλήματα, ἢτε τὰ ὅποια ἐγκλεῖται καὶ πατηκενεται; Λγν δι Κέριος ἐτζι ἔξαφνα ἥθελεις ἀρπάσῃ τινα πλημμόνδημοι τὰς θείας τη

μίσε

μίαν ἀλλὰ μαρτυρίαν, δοὺ λέγω πῶς καπηροῖ μὲ τάτου τὸν ἔβοι τὸν ἐαυτόν, ἀλλὰ καπαδικάζει. Οὐταν τινάς δύτο ἄρρωσιαν πεδικρατται, καὶ προβλέπῃ τὸν θανάτου πῶς τὸν περιτεχνεῖται, καὶ δέ τοι εἰπὼν ἔτι, μὲ σιγανὸν περιπάτημα, καὶ ἀρχοπάρθενον κίνημα, πλησιάζει εἰς τὸ λόγον τοῦ τὸν ἀπαντηχαίνειν αὐτοφιβάλως, καὶ πρὸς ἑκεῖνον ἐπιμάζεται καθάς πρέπει, μὲ ἴστοροιν καὶ ἀετοῖν· καὶ πρὸς τῆς τελεστραίας σιγμῆς τῆς ζωῆς τοῦ, μὲ καιρὸν μελετᾷ καὶ διανεῖται, πῶς τὰ δυτολογιθῆ εἰς τὸν Κερτῶν, ὅταν τὸν ἐρωτήσῃ· περιλαμβάνει καὶ ἐπιλιώτες τῷ συνειδοπίντῳ, ἐριθαμόνεται δύτο τὸν Πινδοματινόν τε Παπέρα δέ τῆς ἐξομολογήσεως· μεταλαμβάνει μὲ ζέστην τῆς πίσεως τὰ Αἴγαντα καὶ Σεία Μυστήλεω· γυρίζει ὅπιστα ἑκεῖνα, ὅπερ ἀδίκιας διόπτησε· θάμνοιράζει ἐλεπισσωμάτις· συγχωρεῖ τοῖς ἔχθροῖς τῷ πταισματα καὶ ζημιώματα· πάρινες διαθίκειν· ζωγραφίζει εἰς τῷ φυχίῳ τὸν ἡρωικὸν κατορθόματα ἐναρέποντα αὐδρῶν· αφερόγει τοῦ Θεοῦν τῷ φυχίῳ τοῦ, τὸ σῶμά τοῦ, καὶ δόλα τοῦ περιγματα· καὶ μὲ τάτου τὸν ἔβοι, ἱππιασμόφος, ἀρματωμόφος, σιγμῆρος, ἀμέσιμος, ὅχι μόνον δοὺ φοβεῖται τὸν θανάτον, ὅταν ἔλθῃ, ἀλλὰ δὴ καὶ τὸν φροσκαλεῖ, ὅταν ἀρχοπωρίσῃ. Οὐτοῦ, αὐτοῦ Κερτῶν ἕθελε τὸν ἐρωτήσῃ δέ το πταισματα, ὅπερ ἔτι ζῶν ἐπεράζει, δικολα δέλει δυτολογιθῆ λέγωντας· ἴμολογά, Θεοῖ με, ὅτι ἐπταισα εἰς τῷ μεγαλειόπιτού σου, πλιώ, μετενάστα δέ τῷ πταισματα μὲ καθεμιν σωτειβιώτης τῆς καρδίας, καὶ δάκρυα· ἥρπατα τὰ ξείνα, ἀλλὰ, καὶ τὸν ἡρπαγμήρα ἐγκείστα, καὶ ἐλεπισσωμάτις τῆς πτωχής επερδέσεται. Πολλάστε παρεπίκρανα, Κερτῶν μὲ φοβερώτατα, μὲ τὰς κακίας με, πλιώ, μὲ τὰς ιχλάς πράξεις πάλιν σὲ ἐξίλεωσα. Βλέπε πόρα, πῶς η μετάνοια διὰ σκείνα τῷ κακῷ, ὅπερ ἐφράζεις, σὲ δίδει ὅχι μόνον διάμαριν εἰς τὸ νὰ δυτολογιθῇς, ἀλλὰ καὶ δικολίαν εἰς τὸ νὰ δικαιολογιθῇς· Πάλιν, αὐτὸς ἐναντίας ἔξαφνα καὶ αἰέλπιτα ἕθελες ἀρπαχθῆ δύτο τὸν θανάτον αἴτιομος, καὶ εἰς τὸ Κερτίγονο ἕθελες ἐρωτήσῃ δέ το δάρα τῆς φύσεως, καὶ τῆς χρέωπος, μὲ τὰ ὅποια μεγάλως ὁ Θεός σε δέργεται, δέ τοις αισεῖθμιταις καλωσωμάτις, ὅπερ πλευσιπαράχωστοι εχαίστατο, δέ τοις μεταχειριθῆς εἰς καλόν, καὶ σὺ τὰς ἐκαταφρόνισας· δέ τον πολιωνύ δύτοποντειον καρρὸν, ὅπερ ἔδωκει εἰς τὰς χειράστους δέ τον μιθώσης, καὶ σὺ τοῦ αἱμέλιτσες, μὲ τὸ νὰ ὀνιδίστες εἰς τῷ περιγματεῖν τῆς σωτείας σου, μὲ τὸ νὰ ἐπαρέβητες ἀδιαιτόπα τὰς θείας τοῦ ἵπποτοῦ, μὲ τὸ νὰ παρίκητας ἀφοβα τὰς Φρονίμετα συμβλαδίς· Λίνιστας, λέγω, δέ τῷ περιγματα καὶ πολλά, καὶ μεγάλα, καὶ δύσοντα, ἔξαφνα ὄρπαζόμορος καὶ αἰέλπιτα, ἕθελε σὲ ἐρωτήσῃ εἰς ἑκεῖνα τῷ φοβερῷ Κερτίν οἱ Αδέκανος ἐκεῖνος Κερτῶν καὶ Θεός, τοῦ ἕθελες τῷ δυτοκειδῇ; Βέβαια, δέλει κλειδῆ τὸ σόμα σου·

δέλει

Θέλει δεθῆ ἵ γλωσσάσε, ὃ νές τα δέλει ἐπεμβιθῆ, καὶ αἱ ἀρμογίει τὰ σώματός τη δέλει ἔρμάζει, ὅλα τὰ μέλη τη δέλει θέμη, τὸ ζωτικόν τη πνεύμα δέλει καπαθυχθρανθῆ, καὶ μὲ τὸ συμεῖον τῆς ἀφανίας, ὅπερ δέλεις δεῖξει, περιπτερα καὶ δύτο αὐτῶν τῷ δυτόφτων τὸ Κερτά, δέλεις καπαδικαδῆ ἀφ' ἑαυτῆς. Δοὺ εἶναι, βέβαια, διωκτὸν εἰς τῷ παράτω ζωῶν τὰ ἐπικέντρη τῆς παλαιπάρχας αἰθρώπι τὸ φοβερώπερον, καλεπάτερον, λυπηρότερον, ὡσαὶ ὅταν ἔξαφνα πιαδῆ η φωνήτα, ἐμποδισθῆ τὸ πνοή τη, καὶ ἀρπαχθῆ δύτο τῶν τὸν Κόσμον, εἰς ἑκεῖνον περ ἀλλον τῆς αἰωνιότητος αἴτιομος, καὶ νὰ ἀγαπᾶζεται τὰ δάσος λογαρασμὸν εἰς ὅλα τα τὰ κινήματα κατ' ἔμφροδον τὸ φοβερωτάτη εἰκεῖνα Κερτά. Τόπε, ὅλα οὖτα τὰ κακά, μὲ μίαν ὄρμην, καὶ μὲ ὅλον της περιόδου, δέλειτο καπαπλακώσει ἑκεῖνον τὸν ἄθλιον· τοτε αὐτὸς δέλει εἰκφωνήσει δύτο βάθεις καρδίας ἑπείρες τοῦ λόγου τη Χρυσαρίδε· „Αἴνεσιν, παρακαλῶ, δότε μοι, αἴτιον ἔως άνελον. Ακόμη τῷ μεμολυσμένῳ με σωμεῖον δοὺ ἐκαθέλεισα, τὸν οἰκόνων με αἰδημη δοὺ ἐδέστηκα, θεδίκηλον εἰς τὸ ὑπάρχοντά με δοὺ ἐχεάσα, τῷ κατέ με δοὺ επιληρωσα, τὰς αἰδημίας ὅπιστα δοὺ ἐστρεψα, τὰς ἀμαρτίας με δοὺ ἐξωμολογήσηκα, δοὺ ἐποιώντα τῷ με αἰάμαντον Θυσίαν. Καὶ αφ' εἰς τα πάτητα λέγωντας δοὺ εἰσακεδῆ, καὶ εἰς τὰ ομμάτια τη εἰς τὸς ὑπηρέτες τα, καὶ τοῦ δηπλοίπας το οἰκιακής· αἴκει δύτο τῷ πιαδίατα δικρύρρως κλαυδιπείσματα, δύτο τῷ γυναικάτῳ ἐλεπενά μυρολογίσματα· εἰς ὅλον τῷ ὀστότιον, βούτης, θορύβεις, καὶ παραχάς, δύτο ὅλα τα μέρη σκλαυχώσιας· καὶ περιπτερον, σοκάζεται ἔρματα μέρη τῶν σωμεῖον. Εκ τῶν εἶναι φανερόν, πῶς, πάσον εἶναι αιάκην νὰ ἐξεικονιμόσωμην τῷ ζωῶν μας εἰς τέπιον ἔβοι, δύτο νὰ εἴμεδον εἴτιοι εἰς κάθε ὥρα νὰ δυτοθάματον· καὶ ἔτι, καπατίνει τινάς τῷ πολιτείαν τα χειρισιωκατάν. Οὐ ποιος λογότον, ποιόπον τε πιατοτε συλλεγάται, καὶ πιεδεῖ αὐτοφιβάλως, ὅτι ἐνδέχεται εἰς κάθε ημέραν νὰ δυτοθάη, ὁ ποιόπος κατ' αὐτὸν τὸν συλλογισμὸν, κάθε ημέραν περιπομάζει τὸν ἐαυτόν τα. (ἐπειδή καὶ ἡ σαιτας ἐκεῖνας, ὅπερ τας περοσοχάζεσαι πῶς ἔχει νὰ σὲ δοξαρόστεν, σωματίζειν ολιγάτερον νάστε βλάπτεν·) Οὐτοῦ, καλώς καὶ δισφός Σεύκεας ψεύσει, ὅτι η περοσόχασις τῷ μελλόντων κακῶν, σημόνει τῷ σφρόδρωτα τῷ παρόντων. Καὶ τοῦ εἶναι δὲ αἰπεργνάχισος η ὥρα τη θανάτου μας, πολλὰ ἀφελεῖ εἰς τῷ σωτείαν μας· καὶ λάβε τῷ μαρτυρίων δύτο τὸ Ζείον Γρηγόρειον, ὅπερ λέγεται· „δικαίως μας λανθάνει η ὄλούστερος η μέρα της ζωῆς μας, δέ τοις παραπτεύμενος μὲ μεγάλων προσοπών· καὶ τῷ μεροφύλακτιν ὅλας ἀπλως τὰς ημέρας αυτῆς της ζωῆς.

Πρᾶξις.

Δια τὸ δίρεθῆς πέλεος εἰς τὴν τελεσταῖαν σὺν ἡμέραιν, ὁ ζεόδιος μερικαῖς ἡμέραις μὲν απεδίς καὶ μελέτης, συλλογιζόμενος εἰς τὸν ἑαυτὸν σὺν, τί ἀράγε ἡθελεῖς θηθυμῆσῃ νὰ εἰχεῖς κατωρθωμένον ὄπαν εἰς ἐκείνην τὴν ὄλούσερον ἡμέραν σὺν, καὶ ἐκεῖτο θηθυμῆσῃ νὰ τὸ κάμης πόρα. Αγαπῶσες πάτε νὰ εἰχεῖς κάμη φεδόνικην; χαράζεται πόρα. Αγαπῶσες νὰ εἰχεῖς ὅξωμολογημένα εἰς τὸν πνεύματικόν συν πατερα ὄλα σὺν τῷ ἀμαρτιματι, καὶ τὸν κανόνα συν τελειωμένον; κάμετο πόρα. νὰ εἰχεῖς περοσυγχωρέση τῆς ἔχθράς συν; νὰ φιλιωθῆς ὄλοκαρδίας μὲ τὸν ἐναντίεσσ; κάμετο πόρα. Επόθετες νὰ γυρίσης ὥπιστα τὰς ἀδικίας, καὶ νὰ κάμης διωτικὴν ἐλεημοσῶμα; Ενέργυος αὐτὸν πόρα. Επεδύμετες νὰ δεχθῆς τὸν Χειρόν εἰς τὴν καρδίαν συν, καὶ μέστε τὸ Γεράκι Κοινωνίας, ὃντας ἔποιμος καὶ συμβοφιασμός μὲ τὰς αρετὰς; κάμετο πόρα. Καὶ μὲ αὐτὸν τὸν ἔροπον, ὃντας κακοθαρμός, καὶ συχνάπις πλησίαζε φορός αὐτὸν τὸν Χειρόν. Καὶ αὐτὸν μὲ τὸν ὄμοιον πόθον καὶ ζύλου περοστέρχεται, θέλεις θύμη μὲ σωτηρίαν τοιετος, ὥπερ μὲ τὴν μετάλλιτον δχι μόνον νὰ μη φοβάσται τὸν Θανάτον, ἀλλὰ καὶ μὲ φοροδυμίας νὰ τὸν ἐνδέχεσαι. Αὖν ὅλα αὗτα πέλεις τῷ τελειώσῃ πόρᾳ, ὅσον καρὸν εἴσαι σῶος καὶ ύγιης πόσον καὶ τὸ σῶμα, ὅσον καὶ καὶ τὰς φρονίας, ὁ Θανάτος δὲ θέλεις εἶλθη ἔξαφνα καὶ αἰέλπισα. ἀλλὰ μάλιστα ὥστα νὰ γυρίσεται ὑπὸ λόγωσιν, ἡμερα θέλεις σὺν συμώσει. Διὰ τὸν εἴσαι λοιπὸν ἀμέμενος φορῇ τὸ Θανάτον, ἀπόρριψαι περότερον ἐπιώθεσθαι σὺν ὅλαις ἐκείναις ταῖς μέμεναις καὶ φροντίδες, ὥπερ ἔχει νὰ σε πεθυκλώσῃν ἐπιών εἰς τὴν σιγμήν τὸ Θανάτον. Διότι, δύσκολα δέσκεται Ιατρέα, ὅπερ σέκη ἐπιών θεύσῃ σὺν τῷ Θανάτῳ βαρυπαθῆς τιμωρίᾳ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, Η'.

Η' ἐμ τῷ ἀκροτάτῳ καρῷ τῆς ζωῆς μας σιγμή, ἐμαι ἀκροτάτης τιμῆς αξία.

ΟΤαῦ θθάσηρ νὰ ἀκρα ἡμέρα τῆς ζωῆς μας, καὶ τῆς ἡμέραις ἐκείνης νὰ ἀκρα σιγμή, πότε ὅσα ἔρμαται αἱτεῖς ἐκείνην, ὅλα εἴναι ἀκρα. Διότι, μὲ ἐκείνην τῷ ἀκρα θύμη τὴν ἀκρα σιγμήν, δὲν ἀκολεύει ἀλλο ἀκρον, φορῇ νὰ αρχὴ ἐκείνης τῆς ἀπεράντη Γραμμῆς, ὥπερ εἴναι ἐκείνη να αἰώνιος ζωή, ὥπερ δὲν ἔχει ὄλούσερον ἀκρον. Καὶ λοιπὸν, δὲν νὰ σαδμίσῃ ὁ νῦς τὴν ἀκραν

Ἐκ τῆς τῆς θαμάτας μημήμης. Βιβ. Α'.

33

ἀκρα ἐκείνην σιγμήν μὲ τὰς σιγμαῖς τῷ πνεύματον συν, ἐγὼ τῷρα θέλω ἔρματος πλατύπερον τὴν ἀκρα σιγμήν ἐκείνης τῆς ἀκρας ἡμέρας, διὰ αὐτῶν τὴν ἀκρα σιγμήν τα αἰθράπι, εἰς τὴν ὅποια ζωῆς ὁ αἰθράπος, θέλειν εῦρη τὴν σωτηρίαν, καὶ ἀκολύθως, θέλει μεταβῆντες τὸ ζωῆς εἰς ζωήν. Τί δὲν ἔκαμψιν ὁ Αὐτοράχος Πατέρ; τί δὲν ἐνίρηται ὁ Σωταράχος Τίος; Τί δὲν σωμάργυρος τὸ Πανάγιον Πνεύμα; Διὰ τὴν σιγμήν ἐκείνην ἀπέσειλον ὁ Πατέρ τὸν Μονοχρύτη οὗτον εἰς τὴν γῆν. δὲν τὴν σιγμήν ἐκείνην, οὗτος τὸ Θεῖον ἔθυμην θρέφος ἐν τῷ σπιλαίῳ, αἰειλήθη ἐν φάτνῃ, ἐκλαυθμώλετο μέστα εἰς τὰ ἄχυρα. καὶ σοτα μὲ τοῦτα εἰς τελανοντας θεῖς θύμης ὑπὸ τὴν περάτην σιγμήν ὥπερ ἔθυμην, ἔνως εἰς ἐκείνην ὥπερ σεβούχησιν εἰς τὸν σαυρόν, ἢ ἐποίησαν, ἢ ἐλάλησαν, ἢ ὑπέμενον, ἢ διενοθήσαν, ὅλα ἐκείνα ήσαν δὲν τὴν τελεσταῖαν καὶ ἀκρα σιγμήν τῷ αἰθρώπων. Διὰ ταύτην τὴν ἔχαρισμαν πέσαρα Εὐαγγέλια, δὲν τὴν σιγμήν δηλαδὴν ὑπὸ αὐτὰ θέρπες διδασκαλίας, καὶ πῶς νὰ τελειωσωμένη τὴν τελεσταῖαν μας σιγμήν σωτηριώδεως. Διὰ ταύτην μᾶς εδόθησαν τὸ Παναγίον Πνεύματος τὰ χαείσματα. Διὰ ταύτην μᾶς ἔχαρισμαν Θεόθερ τὸ ἐπτά Μυσίγεια. Διὰ ταύτην, αἱ δέκα τὸ Θεῖον Εὐτόλαι· αἱ πούτε τῆς Εὐκλητίας παραγγελίαι· τὸ ἐπάγγελμα τῆς μοναδικῆς πολιτείας. Διὰ ταύτην ἐπισυνέθησαν τόσαι Σώμαδοι τῷ Αγίων Πατέρων· πόσα βιβλία αὐτῷ, καὶ συγχεάμματα, καὶ διδασκαλία. Διὰ τί τόσοι Αγκυταὶ καὶ Αναχωρηταὶ ἔφυγα εἰς τὴν έρημον, καὶ διείσκοντο εἰς τὰ πεύλα μὲ τὰ θυεῖα, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, μὲ ἀκρα συληραγωγίαν ἐπελείσθων τὴν ζωήν της; Διὰ τί τόσοι Μάρτυρες τὸ Χεισθόπερον μείναν μοείας τιμωρίας καθὼς καὶ ὁ Απόστολος μαρτυρεῖ·, Εμποτικοὶ παγκάνων καὶ μασίγων πείρων ἔλαβον, ἔτι δὲ δυσμῶν καὶ φυλακῆς, ἐλιθαδησαν, ἐπείδητων, ἐπειράθησαν, σὲ φόρη μαρτυρίας ἀπέθανον; Διὰ τί, ἀλλοι οὐδεὶς λόγοι θεοῦ οὐ μηλωταῖς, σὲ αἰγαίοις δέρμασιν, ωσερόμυροι, θλιβόμυροι, κακοχέμυροι·, Διὰ τί τόσα Μοναδίεια μὲ μυρίας ψωταπικτικές, ψωταπεριφύρες μὲ τελείαν ψωταγήν, καὶ πανελπικαποφρόνηται τὸ έμποτον; Διὰ νὰ διποτίσῃν, βέβαια, ἐκείνην τὴν ἀκρα καὶ τελεσταῖαν σιγμήν τῆς ζωῆς των. Διὰ τί τόσοι νέοι, καὶ πορσίδες, ἐπιών εἰς τὸν θεό της ιλικίας πονηταῖς, παταφρονεύτες τὸν κόσμον καὶ τὰς τὰ πέριμες ἔυφας, ἀφοτανοῖς οἰνίας, γονεῖς, αδελφές, αδελφῆς, συγγενεῖς, φίλας; εἰς τὸ τέλος; δηλα τοῖς ἀλλοι, βέβαια, παρὰ εἰς τὸ, τὰ κερδίστωτι τὴν αἰώνιον εὐείνην ζωήν. Εκείνης δὲ τῆς αἰώνιας ζωῆς οὐ διποτίσται, δὲν πρέμαται δηλα τὰς αἰπλῶς τὴν ζωήν· επειδὴ καὶ τοῖς αὐτοὺς συμβαίνει πολλάκις καὶ νὰ κρημνίζεται εἰς ἀμαρτίας, καὶ νὰ σηκώνεται ἀπ' αὐταῖς, ἀλλα κρέμαται δηλα τὸν ὄλούσιας σερλα Porta di Penitenza.

Εβρ.
11.36

τερπηνή μόιων σιγμών της ζωῆς, όποιαν ὑπερον, όπερε
αρετῶν ἡμιπορεῖ νὰ κατορθώσῃ, όπερε εἰς ἀμαρτίαν νὰ ξεπέτη.
Καὶ ακολούθως, καθὼς φρεδή πότε, ἔτζι θέχει καὶ νὰ κειδῇ· οὐ
„φέρεις εὐρώσε, φησί, ἐκεὶ τῷ πεινώσε· „Αἶπά αὐτὰ εἴναι
φανερόν, ποσης τιμῆς εἴναι ἀξία αὐτὴ ἡ τελεσταία σιγμή. Ε-
πειδὴ καὶ, δοσα κακά ἐμποδίζονται, δοτα ἀγαθά ἀφοροῦσινται,
ὅσαις συμβιβλαις ἡ ἐλαλήθηται, ἡ ἐχεράφησαι, ἡ ἐμελετηθεῖσαι,
ὅσαις σκληραγγιαῖς ταπερέθηται, όποτε τὰς Προφήτας, όποτε τὰς
Αποσόλες, όποτε τὰς Μάρτυρας, όποτε τὰς Αγίατας, καὶ απλως,
ὄποτε ὅλες τὰς Συναρέτες, οταν ὁ Παντοδιάκονος Θεός, εδημιεργησιν
εἰς τὸν θρανόν, ἡ εἰς τὸν γλω, ὅλη καὶ καθόλε, καὶ μερική, δο-
λα ἔχουσαν δια αὐτὲς τὴν υσεμιών σιγμών της ζωῆς, τὸ αὐθρώ-
πε. Καὶ τὰς τὸ λόγγον ἡ ἀληθεία, αἰς ὁμολογησμον, όπερε μαρ-
τυρείαν χρειάζεται, δοτι δηλαδὴ παντα διημάς τὰς αὐθρωπες,
καὶ δοτι τὸν ἡμετέρων σωτηρίαν ἐδύνατο, δοτι νὰ φύγῃ δηλαδὴ ὁ
αὐθρωπος τὸν αἰώνιον καὶ κατραμβον θανατον, καὶ νὰ δημιουρη-
τὴν αὐτελεστητον καὶ διλογημέρων ζωῶν. Καὶ δοτι νὰ εἰπω πάλιν
μὲ στα λόγον, τόσον ἡ πόλατις δοσον καὶ ἡ σωτερία τῆς ἡμετέρων
ψυχῆς, όποτε ἐκείνης κρέμαται τὴν ἐχάτην σιγμών. Διότι, αἱ
επωαί εἰς ἐκείνης τὴν σιγμών διρεθήσις ἀξίας τῆς θείας χάρε-
τος, ιδὲ, γίνεται κληρονόμος τῆς Παραδείσου, καὶ ἐκείνης τῆς αὐτε-
λεστητος μακαρότητος. Αὖν πάλιν διρεθήσις ἐπε τὸ Συναρτίτις αἵματο-
νότος, καὶ σύνοχος εἰς θανάσιμα ἀμαρτησαται, ιδὲ γίνεται αὐθ-
δικος τῆς κολασεως, καὶ ψυκείμυρος εἰς φοβεράς καὶ ἀθανάτις τι-
μωρείας. Αὖποτε λοιπὸν, συμπέραντε ακολούθως, πῶς δοτι εἰ-
ναι δωματὸν, όπερε εἰς τὰς ταξιαρχίας τῆς θρανίων Διωκόμεων, ό-
περε εἰς τὰς χωρείας τῆς ἀλλων Αγίων· πολλῷ μᾶλλον εἰς τὰς ἀ-
πλῶν αὐθρωπες, αἱ καὶ ἥθελαι νῆσαι ἔξοχώτεροι εἰς τὴν σοφίαν
καὶ δηποτε αὐτὸν τὸν Σολομώντα, δοτι ἥθελαι νῆσαι, λέγω, δωμα-
τον ἡ ἀπότι τας νὰ καταλάβωσιν, καὶ εἰς ἡμάς νὰ διδάξωσι πόσις
ξετιμήσεως ἀξία εἴναι ἐκείνη ἡ τελεσταία σιγμή, όπερε νὰ διρεθή
ἡ ἀγαθὴ σωτηρίας, καὶ κακή καὶ ὀλέθρεος, καὶ ακολούθως, πόσον
ζητιάζει τὸ καλῶς, καὶ κακῶς δηπεντανεν. Καὶ αὐτὸν τὸ δύσκολον
τῆς καταλήψεως, όπερε λέγω, εἴναι σαφέστατον τοὺς πάσιν. Ε-
πειδὴ ὁ νέος, ἀς εἴναι καὶ ἀγγελικός, μὲν ὄλον πότε εἴναι τούτης
πειρατής, μεσά εἰς δρός καὶ διοεισμένης δηπερατωμέρες· καὶ δοτι π-
το, δοτι εἴναι δωματὸς νὰ καταλάβῃ καὶ νὰ χωρέσῃ τὸ ἀπειρα ε-
κείνα ἀγαθά, καὶ τὰ ἀπειρα κακά, όπερε ἔχει νὰ επανολαΐσησω-
σιν ὑπερον δηποτε ἐκείνης τὴν τελεσταίαν σιγμών της ζωῆς ἐκάστα.
Λοιπὸν, ἐπειδὴ αὐτὰ όπερε λέγω, δοτι εἴναι ἡόπος νὰ μάρωται
αἴλεων, ἐπερπάτησαι ἀράγε εἰς ὄλον τὸν δρόμον τῆς παράστης ζωῆς
μας, νὰ ἀπεράσῃ καὶ μία σιγμή, όπερε εἰς αὐτῶν νὰ μία ε-
μεσον πιραμίδοι, φοβισμέροι, καὶ ψυκείμυροι δοτι τὸν τηλε-

ταικα

ταικα σιγμών τῆς ζωῆς μας; Ε' πρεπε, λέγω, εἰς μίαν τοιαύτην
σιγμών νὰ μὴ φροντίζωμεν, πῶς νὰ καταντόμεν τέλος μὴ πα-
ποίησης, αρχὴ δὲ πιστοίσιν διαθέτει; σρέψε μορούσιν συχνά εἰς
τὸν λογισμόν σου ἐπείνα σπέρμα μὲν θανάτουν τὰς ιδέας, νὰ
ἀκίνητος, καὶ τὰς θητικήσιμος. Αφ' εἰς λέγω, θελυτὴ ἐκείνος ὁ δισ-
διάλυτος δεσμός, σπέρματος τὸ σώμα μὲ τὸν ψυχήν, καθὼς
ὁ Θεός διεπάξατο, υπερον δηποτε ἐκείνης τὴν ἐχάτην σιγμών, υ-
περον δηποτε τὸν τελεσταίαν αἴπινον, σοχάσε ἐκείνα, σπέρμα τότε
θέλειν σὺ προϋπαγότες εἰς τὸν ἄλλον Κόσμον, ὅτι δηλιδην θέ-
λειν ἵσαι εἰς τὸ λόγον της νέα, ξέσα, πρωτοφανήσιμα, αἰνίστα,
ἀπίστα παρὰ πάσιν πίσιν. αἰκεδίηγητα παρὰ πάσιν δύγλα-
τίαν, αἰκατανόπιτα παρὰ πάσιν κατανόσιν· καὶ λοιπὸν πάρα σπέρμα
ἔχει καυρὸν ἀρμόδιον, φροντισται μήπως καὶ εἰς τὸν ὄλούσερην
σιγμών της ζωῆς μας, θελεσ εἰς πλακώση ὁ θάνατος ψυκείμυρον
εἰς θανάσιμον ἀμαρτίαν. Φροντισται, νὰ μὴ πάθης ἐκείνο, σπέρ-
ματος ἐπείνας ὁ αὐθελαβής βασιλίδες βαλτάσαρ. ὁ, καὶ ποτα-
πὴ παρθενός ἐκείστις, δειλία, καὶ έρμος τὸν ἐπλάκωση τὸν ἄ-
θλιον, σπέρματος εἰς ἐκείνο τὸ πολυεξόδον συμπτομον καὶ έρ-
πεζι, αἰγήρωσε, καὶ ἐγιώσεται σπέρματος εἰς τὸν ὄλούσερην σιγμήν
της ζωῆς της, καὶ φοβερός καὶ πικρά ὥρα τη θαμάτη! Ανάγκασε, Κεφ. 6.
αἱ θέλης, τὴν ίσοσίλιαν αὐτὴ τὸ βασιλέως εἰς τὸν Προφήτην Δα-
νιὴλ καὶ πλάτος τὸν ὄποιαν, καὶ ἐγώ ἐπταῦτα σωτόμως σοῦ
την διηγεύμα. „Ο βασιλίδες βαλτάσαρ, ἐποίησε δεῖπνον μέ-
τα, γαν εἰς τὰς μεγιστών, καὶ ὅλες τὰς μεγάλης της βασιλέως
τη· καὶ εἴπει σπέρματοις, ἐπερόσαξε τὸ φέρνη τὸ Γερά-
„Σκούπη, τὰ χυτά, καὶ ἀργυρά, σπέρματος πάρη ὁ πατέρας ὁ
„Ναβαχοδονόσωρ λοιπὸν την ταν της Γερεσαλήμ, καὶ μὲ αὐτὰ τὰ
„πίπη ὁ βασιλίδες, καὶ ὅλοι, σοὶς μαν μετ' αὐτά· μεγιστάνες,
„λέγω, παλακαί, θελγόντοι, καὶ οἱ θέλοιποι· „Εὐρήσκοντο
λοιπὸν, σλοι βεβυθισμένοι εἰς κάθε εἶδος ήδοντης, ένυφης, καὶ
διφροσιμής· ἔβαντον αἰχότασα, ἐπινοι διφίλεσατα. εἰς τὸ στα
μέρος, έρμπετες· εἰς τὸ ἄλλο, λύραις, καὶ βέντηα. δόλογυρο
τας, παιγνίδη, χοροί, καὶ γέλατες. Αλλά, σε αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, εἰς
αὐτὸν τὸν καυρὸν, ἀράγε τι αἰκαταρέει· ἔξαφη γίνεται κατατρο-
φή της χωρας ἐκείνης, καὶ μεταβολή τῆς πραγμάτων. Καὶ φεί-
ξον, ακροατή, τὴν διηγησιν! „Διότι εν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ δύγηκε
δάκτυλοι χειρός αὐθρώπου, καὶ ἐργάφον εἰς τὸν τοῖχον. καὶ ὁ
βασιλίδες, ἔθεωρει τὰς σιραγγάλες της ψαφύσις χειρός. Ο δια-
λλαξει ἡ μορφή της ἐπαράχθησαν οι διλογησμοί της, διελύθησαν
οι σωδεσμοί της σόφιστης, καὶ ἐπιτυπωτα τὸ γόνατά της δηποτε
ζόμον. Αλλά, σε αὐχαράστα, πειραγάστα τὰ λόγια της θείας
Γραφῆς, σπέρματος εἰς αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. εἰς ποίαν ώραν; εἰς τη
κατένην της ὥραν ἐπειδε ταῦτα· ἔξω δηποτε τὸν ὄποιαν εἰς ὄλην

τη τινὶ ζωὴν, δοὺ ἐσάθη ὥρα εἰς αὐτὸν, ψῆτε πλέα χαράμψην, ψῆτε πλέα ἀμέμενος, ψῆτε πλέα δύδαιμιν. Εἰν αὐτῷ τῇ ὥρᾳ, εἰς τινὶ ὅποιαν ἵτον φθεγκευμένος μὲ δόλας τὰς ἡδονὰς καὶ ἔνεις τινὶ ὅποιαν εἰς τηνὶ ζωὴν τα. Εἰν φασι, ὅπε ἥμπορει νὰ διπλωμησῃ τηνὶ εἰς τηνὶ ζωὴν τα. Εἰν αὐτῷ τῇ ὥρᾳ, εἰς τινὶ ὅποιαν εἴχει δόλογυρά τη δόλας τὰς παλλακίδας τα, τὰς ἄρχοντάς τα, τὰς μεγιστάρας τα. Εἰν αὐτῷ τῇ ὥρᾳ, εἰς τινὶ ὅποιαν Ἰστις εισοχάζετο, πῶς νὰ ἀνέκησῃ τηνὶ Βαρβη, πῶς τινὶ ὅποιαν Ἰστις εισοχάζετο, πῶς νὰ πλατωῃ τὰ σωματα της διπλατείας τα, πῶς νὰ κινείσῃ πόλεις, καὶ χώρας, πῶς νὰ διεγέρῃ βόπαια κατ' ἔχθρων, πῶς νὰ χορτάσῃ διπλοῦ θησαυρὸς ξενιών Βασιλέων. Εἰν ἔχθρων, πῶς νὰ χορτάσῃ διπλοῦ θησαυρὸς ξενιών Βασιλέων. Εἰν αὐτῷ τῇ ὥρᾳ ἔγραψεν εἰς τὸν ἑαυτόν τα, πῶς ἔχει νὰ ξενιτεύεται τηνὶ ζωὴν τα, πῶς νὰ δέξεται μονον τὸν διάδημον, καὶ διπλοῦ τὸν διάδημον διπλατείαν, πρόσεχε, περόσεχε, μή πως εἰς ἐκείνην τηνὶ ὥραν, καὶ τινὶ ὅποιαν διπλούσσαι εἰς τὰς ἡδονὰς, ἐναρχολείσαι εἰς τινὶ μέθην, καταγίεσαι εἰς χαράς καὶ ἔργωνδη, βυθίζεσαι εἰς ξεφωτώματα, καὶ ἀπλῶς εἰπειν, καταπιείνεται καὶ μολιωτεῖται μὲ Σαντορίμες ἀμαρτίας· μή πως γέληγω, εἰς ἐκείνην τηνὶ ὥραν ἥθελε σὲ πλακώσῃ αἰφνιδίως διανάτος· καὶ εἰς τινὶ ιδίαν σιγμήν, διπλοῦ διπλωμήρη τὸ σωμάτιον, ἥθελεν διπλωμήρη καὶ η ψυχή στα. ταπο, (αἰλούμονον!) αὐτὸν σωμέθην, ἔξαπαντας εἰς μίαν καὶ τηνὶ αὐτὴν σιγμήν, καὶ τὸ σωμάτιον δέλει καταβυθή εἰς τὸ μῆμα, καὶ τὸ πνευμάτιον δέλει εἴναι διπλασισμόν διπλοῦ τὸν φόλων.

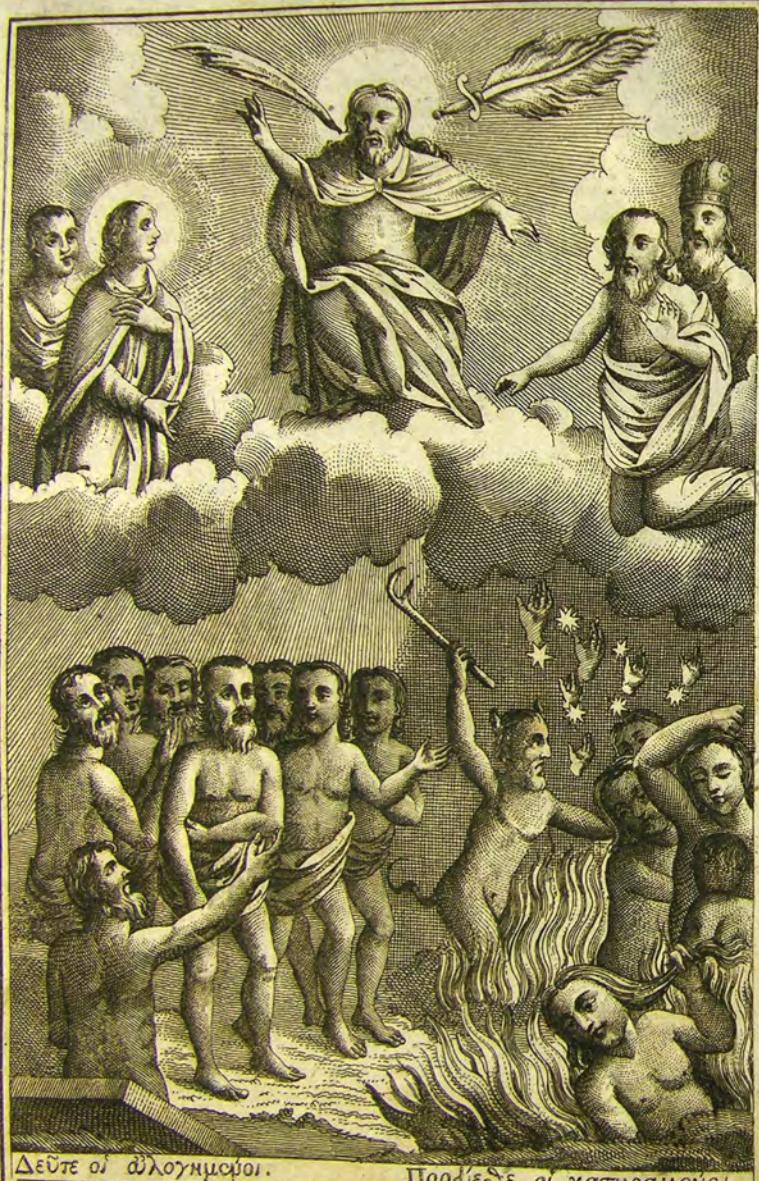
Πρᾶξις.

Τοιπά με τὰ ὄλιγα λόγια, ἀδιαναλῶ, κάθε ίμέραν, ἢ τὸ φρῷρ ὅπε ἔγειρεσαι διπλὸ τῆς κλίνης, ἢ τὸ γεύμα ὅπε μεταλαμβάνεις ἔφοις, ἢ τὸ ἑστέρας ὅπε πλαγιάζεις, συλλογίζεται καλῶς μέστα εἰς τηνὶ διώσιμά τα· τατέσιν, αισθανογίζεται, πόσα ἔξόδια νεκρῶν ἐσάθησαν διπλὸ τὸν καιρὸν τὸ φροπάτορός μας Αἰδανο, - ἔως πώρα, καὶ πῶς πόσα ἔξόδια μέλλεν νὰ ἥρην μεταξὺ ὄλιγα καιρά, δόσα πώρα κεφάλια μετράνται εἰς τὰς ζωντανάς· καὶ πῶς σὺ, αισθανεται εἰς τὰς αἰθρώπιες, εἴσαι σύνας διπλὸ τὰς πολλάς. Εἴτα καὶ μόνον διπλὸ τὰς αἰθρώπιες ἀπλῶς εἴναι εἰλιθιών καὶ βέβαιον νὰ λέγῃ τηνὶ, διπλὸ μὴ τὰς διπλωματίες, ὅτι οἵσαι σύνα καιρόν· διπλὸ δὲ τὰς ζωντας μόνας, ὅτι εἴμεδεν πώρα· διπλὸ δὲ ὄλες κοινωναὶ τὰς ζωντας μόνας, καὶ τὰς ζωντας, ὅτι δέλοιμη εἴσαι, εἰς τὸν μέλλοντα διπλαδὸν αἰώνα. Καὶ θερὴ μὴ διπλωματίαν, σοχάστη, ὅτι ἐκεῖνο ὅπε ἱστα ποτε, πώρα δοὺ εἴναι· διπλὸ δὲ ήμιν τῷ ζωνταν, τὸ νὰ εἴμεδεν, εἴναι μία σιγμή τη χόνη· διπλὸ δὲ παύπων, τῷ τε ζωνταν διπλαδὸν, καὶ τῷ τε θρεπτών, τὸ νὰ δέλοιμη εἴσαι, εἴναι βέβαιον, αἰώνιον, καὶ ἀπελεύθερον.

λοίπον. Εἰπειδὴ καὶ, παύτοι δέλοιμη εἴσαι, ἢ εἰς τὰς βασινάρις ἐν τῷ ἀδηίανοις μῷ τῷ διπλούν, ἢ εἰς τηνὶ δόξαν ἐν ποιητῶν αιωνίων μῷ τῷ Αγγέλων. Τόπε δέλοιμη θύρη διθάσται, διπλα τοινού εἰς τὰ τεία, ὅπε διποιμη πλέον θητού. Οὐδέν, αιματαξύ εἰς τὰτα τὰ τεία, ὅπε διποιμη παράνω, τὸ ἀκερασμόν, τὸ ἀνεστάς, καὶ τὸ μέλλον, τὸ μέσον διπλὸ αὐτῷ, ἢ γενν τὸ ἀνεστάς, εἴναι μία σιγμή τη χόνη, διπλὸ τηνὶ σποῖαν διπλοῦ μικρόπερον. Διπλό τόπο, εἰς αὐτῷ τηνὶ διπλα σιγμήν ἔτζει πρέπει νὰ ζῆς, εἰς έπονον ὅπε νὰ διπλωμήρη εἰς τηνὶ διπλα τηνὶ ζωὴν, τηνὶ αἰώνιον δόξαν· ἔτζει νὰ πολιτίσεται, εἰς τὸν έπονον ὅπε νὰ διποφύγῃς εἰς τηνὶ διπλα τηνὶ ζωὴν, τηνὶ αικατίπαυσον κόλασιν, μὲ τηνὶ χάρεν, καὶ δινάμιν τη Κυρέα ήμιν Γητε Χερεβ· φὶ η δόξα, εἰς τὰς αἰώνας τῷ αἰώνων· Αἴμιν.

Κείσεως.

Δεῦτε οἱ ἀλογηματοί.

Πορνεῖοι οἱ κατηραματοί.

Προοίμιον Κείσεως.

ΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΟΘΗΚΗ
Η ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ Η ΗΥΚΗ

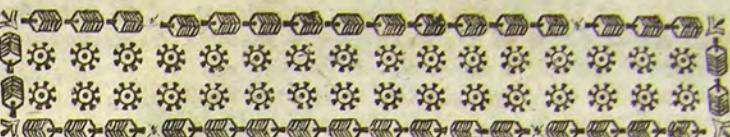
Περὶ τῆς μελλόσης Κείσεως.

Ο Δοι οι Σοφοί μὲ κοινών γράμμων γραμμάτων, ὅτε δεῖ
εἶναι ἀλλο ἀρχήμα τόσον αἰγακαύτατον εἰς τὸν σωτηρεῖαν τῷ αἰ-
θρώπων, ὃσον εἶναι τὸ γὰρ ἀρχαῖον τηλαὶ συχνάκις ἐμφορεῖσθαι
τὸ μὲ τὸν λογοτυμὸν, τὴν φοβεραὶ ἑκατέλιν Κείσιν τὸ Θεῖ, ὅπε-
ἔχει τὰ πάντα εἰς τὰς δικαίες, καὶ ἀμαρτωλάς. Οὐχ
τοσιος μᾶς τὸ διδάσκει μὲ βραχυλογίαν, πάσος υπρόπτος εἶναι δι-
απόν τὰ εὐχὴν ἀπὸ τὸ διφορεύτατον, καὶ πολυκερδέστατον τὸ τῆ-
χερίουα., Δοῦ εἶναι, λέγει, ἀλλο ἀρχήμα τόσον επωφελέσερον
εἰς τὰς αἰθρώπες, ὡστὸ τὸ γὰρ ὄμιλωσι συχνὰ τῷ τῷ μελ-
λόντων γράμματος μάλιστα ὁ θεῖος Χρυσόρομος καθεὶς ἡμέραν, λέ-
γει, καὶ ὥραν φρέπει τὰ ἔχης ἐμφορέεις τὰ ὄμιλάτια τὸν
φοβεραὶ Κείσιν τὸ Θεῖ., Συμφωνεῖ μὲ τάτης καὶ ὁ θεῖος
Γρηγόριος, λεγοντας· τὰ περπάνα, καὶ ἕδεκα τὰ παροντας. Κο-
μισ, ἔτζει φρέπει τὰ τὰ δεχάμεθα, ὅπε ποτὲ οὐ πικράδη τῆς
μελλόντης Κείσεως τὸ Θεῖ, νὰ μὴ ξεμηιρίσται ἀπὸ τῶν ζυ-
νιθρόντων μᾶς., Λοιπόν, ὡς ποτέποι, καὶ τοιῦτοι θεῖοι Πατέ-
ρες μεγάλως ἐπινέστη τότο τὸ ἔργον, πότισιν ἀρά γε ἀφέλειαν
φρέπει τὰ ἐπίτιχη καθ' εἴς; ἀπὸ ἀυτοῦ; Άγ' ὅμως καὶ οὐ μαρτυρία
τῶν τοῦ Αγίων δού στοι εἴναι ἀρκετὴ φορές πληροφορίαν, κατα-
πέσσι εἰς τὴν τὸ Θεῖ βεβαίωσιν, καὶ ἀληθείαν. Οὐ Κύριος ημῶν
Ιησοῦς Χειρός, ὑπερον ἀπὸ τῶν εὑσταχίων τὰ σινορούματα, ἤθελε
τὰ αἰγακαύτηρά ὅλος ὁ Κόσμος, καὶ νὰ σέξαπλωθῇ τὸ κύριγμα
τὸ εἰς τὸ ἔθνη, καὶ νὰ τῆταιραῖται ὅλα τὸ γῆραν τῷ αἰθρώ-
πων εἰς τὴν τέσσαρας χάρειν τῆς δύσεβες ήμᾶν Πίσεων, νὰ σέξυπνή-
σται ὅλοι ποιῶν ἀπὸ τὸν βαθὺν ὑπιον τῆς απειλίας τε, καὶ ἀμαρ-
τίας, καὶ τὰ δεχθῶσι μὲ αἰονιταῖς ἀγκάλαις ποντὰ εἰς τὸ πί-
στην καὶ τὰς ἀρετάς· τῶν τοπείνωτον, λέγω, τὴν σωφροσύνην,
τὴν πιστείαν, διπορρίπιτης ἐπαθεῖστον; πλάντον, δόξαν, τ.
μᾶς, καὶ τὰ πορσοδράμασιν ὅλοι τάνακάτῳ εἰς τὸ γιγαντικὸν φλύμ-
πηρον τὰς ταύρους, καὶ νὰ τῆταιρεψάσι τρατιώτας Χειρό, φέρει τὰ
διάβασιν αἴθιοτας μιθὺς ἐν πιές υπωσίς. Οὐ δποτὸς σαυρός,
εἰς μὴν τὸς Γεδινίους, ἐναι σκιαζεῖσθαι εἰς δὲ τὰ ἔθνη, μωεία,
καὶ εἰς ὅλες, μεγάλην κατάρα. Αἴλα, ποιος ἔχει τὰ καπρώστη
ὅλα τὰ τὰ τὰ ὑπερμέγιτα ἔργα; Οὐλίγοι Λύραδες. Καλῶς. ὅ-
μας, μὲ τίσα έσπον τὰ καταπέσσιν τὸν Κόσμον, δέρε τὰ πε-
ταῖον; τί νὰ πορθεῖσθαι εἰς τὰς Φιλοσόφους καὶ Ρήγορας, ὅπε τὰ
αιτιασθεῖ μὴν εἰς τὰ ἑκάτιαν τῆταιρίματα, καὶ τὰ μητσεν τῶν

σοφίαν της; νὰ καταπιεσθωσι δὲ ταῖς ἔδικαιτης λογοδεῖσε, τῷ
νὰ βεβαιώσωσι τὴν γένη Πίσιν, ὅπλη διδόσκεσσι; Μὲ τὶ ἕπον
νὰ μαλακώσωσι τὴν ἀρχόποτε τῇ Βασιλέων, τοραῖσιν, κὐ πει-
τὸν; μὲ τὶ διωμαν νὰ λυγήσωσι τὴν πάτην σερρόπτε; μὲ τὶ
πῦρ νὰ θερμανώσῃ τὴν Φυγοπάτην περδίαν τας; μὲ ἐγκωμια νὰ
μεγαλύνωσι τὸ κάλλος τῇ ἀρετῇ; Αὐτὸν, εὐδέ τι δεῖσιν αἴρε-
τη ἥθελων νὰ ἴξθρεν. Μὲ τὸ νὰ κατηγορήσει εἰς αὐτὰς τὴν ἀ-
χιμάδα τῆς ἀμαρτίας; Αὐτὸν ἐκεῖον, ψετὸ τὸ ὄνομα ἥθελων νὰ
ακέτειν τῆς ἀμαρτίας μάλιστα ὅπλη, διὰ τοῦτο εἶναι σωματισμόν
κοινῶς εἰς ὅλης, αὐτὸν εἶναι κὐ ἐπαινετὸν, κὐ εὐχημόν. Ἰσως δὲ
ἥθελων τὰς ἐρμηνεύση τὴν εἰς ὑρανὸς αεριμνῶν δόξην; αὐτὶ
ἐκεῖνοι ἥθελων τὰς λογοειδῆ ὅτι, „ὁ ἡρωὸς τὰς ὑρανὰς τὴν Κυ-
ρίῳ; Ἰσως ἥθελων τὰς ἐκφοβήση μὲ τὴν διῆγυστην τῇ βασιλέων
τὸ ἄδει; Αὐτὸν ἐκεῖνοι, μήτε αὖ εἶναι ἄδει παντελῶς ἥκησαν. Σὺ
λοιπὸν, ὁ Πάπισφος Χειρός, ὅπλη τὰς σελλεῖς εἰς πάντα τὸν Κόσ-
μον, οὐδὲ νὰ καταρθώσειν τὸ ποιῆτα δυσκολοπατόρθωτε φριγυμα-
τε, δὸς εἰς αὐτὰς κὐ λοτοδειπνικὰ ἐπιχειρήματα, οὐδὲ νὰ καταπεί-
σειν, κὐ νὰ πιστώσειν τὰς ἀκροστάς. Τὰς ἔδωκεν αὐλά, τὶ ἄρα
γε τὰς ἔδωκεν; Αὐτὸς γε μὴ προσοχῆς, κὐ δεν δέλεπε εὔρη ὅτι
τὰς ἔδωκεν ἀλλο τίποτε εἰς ἐπιχείρημα, φέρετ τόπο (τοῦτο τοῦ
ὅποις, πόρα ἀξιλημβανόμενο) δηλαδὴ τὴν μείλευσαν Κείσιν. Κερ-
τι εξέκειτο ὁ Θευγόρος Λεκάς εἰς τὰς περάξεις τῇ Α' ποσόλων, ὅ-
ειδον σωματεῖν ἔδυκαν αὐθρώπων· πρὸς τὰς ὅποιες, γάπι; ὡ-
μίδει περὶ τὸ Χειστ. „Λυπός παρηγγειλον. ήμεν κυρίζει τῷ
„λαῶ, καὶ ἀξιμαρτύραδαι ὅτι αὐτὸς ἔστιν ὁ διωρευμός δτὸ τῷ
„Θεες Κείσις ζώντων καὶ νεκρῶν. „Βλέπετε, ὅτι δεν ἔκειναι
καὶ αἰώνιος ἐκεῖνοι σορία νὰ διείσκεται ἀλλο ἐπιχείρημα, σπεῖ νὰ
ἔχῃ φεύγωστεραν διωμαν, οὐδὲ νὰ καταπείσῃ ὅλον τὸν Κόσμον,
να τὸν ἐκφοβήσῃ, καὶ νὰ τὸν αἰνιεύσῃ λόπο τῶν περιπέρων πα-
λιάσιν, ὥστα καὶ μελετα φοβερὰ Κείσις τῷ Θεε; Αὐτὸν ὅπε
τότε ἐλάτησα ὁ Πέρηος, τὸ ἔκεινον εὐλογον ὑσερον καὶ ὁ Παύ-
λος. Παρέστατο αὐτὸς ὡς κατάδικος δεδεμένος, ανειδισμόν, τῷ
καταφρονεύμός ἐμπροσθετο εἰς τὸ κειτέον τα Φίλικος, εἰς τὸ
ποιον ἐκάθητο αὐτὸς μὲν μεγάλων ἐπαρτυριν καὶ παρρήσιαν
παρεκάθητο δὲ εἰς τὰς Θρόνους καὶ οἱ δενοι Ιεδαιοι, κὐ κατήγο-
ροι τὰ Παύλου. Αὐρχίστην ὁ Παίλος μὲ ἄκρων σεμνότητα, κὐ δύ-
γλωττίαν, νὰ ὄμιλη περὶ δικαιοσύνης κὐ σωφροσύνης, καὶ τὰς
πρὸς Χεισὸν δύσεβες Πίσεως. καὶ φροσέτι περὶ τῆς μελέτης
Κείσεως τῷ γῇ τε Θεε. Ἐκεῖ ὅμως ὅπλη ὁ Α' πόσολος ταῦτα
λεγει, πολεμήσον ἐκεῖνο, ὅπλη δύσκολα ἥθελε τὸ πιεζόν τι-
νας νὰ δώμη. Εἇχφια, λεγω, ἐκεῖ ὅπλη ἐκάθητο ἐκεῖνος ο Φί-
λικος τοι Θρόνον ὡς κειτής, κατεύθη. ὥσται νὰ ἔτοι αὐτὸς ὁ

κεινόμηνος, δὲ ἐναγόμενος, καὶ καπάδικος· ἐπειδὴ καὶ διπὸν φόβου ταῖς, ἀρχίσει νὰ αἰλαζῇ οὐδέποτε, νὰ κικηώῃ τὸ περόσωπόν ταῦ, νὰ αἰετειχιάζῃ τὸ σωμάτιο, καὶ νὰ δύομάζῃ οὐδέποτε. Καὶ ταῦτα τὰ ἐπαθεῖ, οὐδὲ τὸ νὰ ἕκκεστε τὸ Παῦλον, ὅτι αἰσφερεῖ τὸ δυνατὸ πῆμα τῆς μελλόντης Κείσεως. Οὖθεν, καὶ μὴ διωάμυνος νὰ πάντας πλέον εἰς τὸν Θρίνον ἀστὰ κειτής, ἔργυται νὰ φύγῃ μίαν ὥραν προτίτερα αἱς καπάδικος διπὸν περόσωπα τὰ καπαδίκια Παύλοι.

Πρ. 24. 25. γνωτας. „ Διαλεγομένος δὲ αὐτῷ τῷ δικαιοσυνῇ, καὶ ἔγκριτος τείας, καὶ τὰ περίματος, τῷ μέλλοντος ἐσεδαιτο, ἐμφοβοῦς διωμυνοῦς „ ὁ Φίλιξ, ἀπεκεχειθεὶ. Τὸν τοῦ ἔχον, πορσύν, καιρὸν δὲ μετατοπιζόντος μετακαλέσομαί τοι. „ Αὐτὸν λοιπὸν, ὡς φιλόστεβέσατε ἀναγνωστα, ἐπεῖνος ὁ ἐθνικός, πόσον ἔξεμάζει τὸ ὄνομα τῆς μελλόντης Κείσεως τὸ Θεόν, πῶς νὰ μινὶ εἰπιζω ἐγὼ εἰς ἔσοντα, ὅτι αὐτὸς δὲ αἰαγνώσκεις αὐτὰ, ὅπως μέλλω νὰ λαλήσω περὶ τῆς μελλόντης Κείσεως, ὅτι μέλλεις νὰ δεχθῆς εἰς τὴν θυγατῆραν σου τὸν φόβον τὸ Θεόν, ὅπως εἴναι οὐδέποτε τῆς σοφίας, πεπτίσιν οὐδὲ παρέξι τῆς θείας χάρετος;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Οὐ παλαιὸς αὐθιρωπός, δύευπηρᾶς μὲ τὸν ἔχον τῆς ἐπιταφίας σάλπιγγος, ὅπερ τὸν διεγέρει εἰς τὸ Κειτίελον.

Μὴ πάγινα ποτὲ ἄλλο πράγμα τοσον εὔκολα καὶ ὅγλιγχωρα δεῖ σημόνεται ὁ παλαιὸς αὐθιρωπός ἀπὸ τὸν βαθὺν ὑπνον τῆς Θανασίμης ἀμαρτίας, ὡσαῦ διπανέμησην εἰς τὴν ἀκολύτην ταῖς ἐρχάμτης ἐκείνην ἔρμπετα τῆς Κείσεως. Αὐτὸς τῆς ἔρμπετας τὴν φωνὴν ἔκειται καὶ ὁ Προφῆτης Σοφονίας· καὶ δοῦλος τὸν ὑμέραν τῆς Κείσεως, „ ὑμέρων σάλπιγγος ὠνόματος, καὶ κραυγῆς. „ Τέτοιος, καὶ ὁ Δευτόποτος ἡμῶν Χεισός Βεβαιώνοις λέγων· „ Καὶ δυτοελεῖ ταῖς Αγγέλεις αὐτῷ μηδὲ σάλπιγγος φωνῆς μεγάλης. „ Αὖλα, καὶ οἱ Απόστολος τὸ Παῦλος τὸ αὐτὸν μαρτυρεῖ· „ Εἴναι αὐτόν, ἐν βίτῃ ὄφθαλμῳ, ἐν τῇ Κορ. 10. 16. „ ἐχάρτη σάλπιγγη· σάλπισε δοῦλος οἱ νεκροὶ ἐγέρθησονται αὐτῷ οἱ φθαρτοί. „ Περὶ ταῦτης τῆς σάλπιγγος λέγει καὶ ὁ Θεός Γριγόριος· „ Φοβερὰ τῆς σάλπιγγος η φωνή, εἰς τὴν ὄποιαν ὑπακούει τὰ σοιχεῖα· οὐ όποια, χίζει τὰς περέας, αἰοίγει τὰ μυῆματα, ξεσκεπάζει τὰ καταχθονια, συνθλα, καὶ συντείβει τὰ πύλαις χαλκᾶς, καὶ δελέει τὰ δεσμα τῷ νεκρῶν. „ Αἱ φρίβαλλοις τινὲς, αὐτὸν μόνη σάλπιγξ, η πολλαὶ καὶ δεσφοροὶ δέλεν σαλπίσει· ἐπειδὴ καὶ ὁ Κυριος εἶπον· „ Δυτοελεῖ ταῖς Αγγέλοις αὐτῷ μηδὲ σάλπιγγος· καὶ, αἰστῶς πολλοὶ δυτοελανται Αγγελοι, φανερὸν ὅτι καὶ πολλαὶ θέλασιν εἰσαι σάλπιγγες, ὅπερ μέλλουσι νὰ σαλπίσουν. Καὶ ὁ Θεός Χριστόσομος τυτοβεβαιώνοις, καθὼς ἄλλοι, ὅτι ἐχθοι νὰ δυτοελαλῶσι πολλοὶ Αγγελοι, μὲ σάλπιγγα οἱ καθ' σταύρον. Εἴναι δὲ οἱ Πατέρες, ὅπερ δέλεσιν ὅτι δοῦλοι οἱ Αρχάγγελοι, ὅπερ εἴναι προσάται, καὶ πορθμαχοὶ τῷ Επαρχιῶν, ἐχθοι νὰ σαλπίσουν εἰς δόλια ἐκέντας τὰς Επαρχίας, ὅπερ ἐφύλαττον· ὡταῦ νὰ εἰπεῖ μηδὲ, εἰς δόλια τῶν Βιθυνίων δέλει σαλπίσει οἱ φύλακες τῆς Βιθυνίας Αρχάγγελος· οὐσαν-

ώσαυτος εις την Θράκη. δέ ἐκείνης ὑπέρμαχος, καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ὄμοιόν τοι πορθεῖται. Δύπτ δὲ τῆς σάλπιγγος οὐ πραγμή, θέλει αρχίσει ὀδίγον τὸ πορθεῖται. Εὖξα δέπτοις αὐτοῖς την σάλπιγγα, πιεῖν την τοι εἰς Διδόσκαλοι, πῶς ἔχει ἀκόμη νὰ ἀκοθῇ ηθοῦ ἀλλὰ μία βροτόδης καὶ ἱχοδεσπότη φωνὴ σάλπιγγος· αὐτὸς πάσαν Θεος την Οἰκείωμόν τοι· ἐπειδὴ καὶ ὁ Θεῖος Αὐτόσολος εἶπεν· „Αὐτὸς 10. 15. „οὐ Κύριος ἐν καλέσματι, ἐν φωνῇ Αρχαγγέλῳ, καὶ ἐν σάλπιγγῃ· πηγῇ Θεοῦ καταβίστεται ἀπὸ ψρανῶ. „Την τοιαύτην λοιπὸν φωνὴν θέλει, πῶς ἔχει τὰ χηματιδῆς ἐπιστρέψαι εἰς τὸν ἀέρα, καὶ θέλει αἰτιθομέστερος εἰς ἀπέριον πλάτος, καὶ σύναρθρος, θομερὰ, καὶ φρενοδεσπότη θέλει λέγην εἰς ὅλης, „αἴστιτε οἱ νεκροί, καὶ δεῦτε εἰς την κείσιν. „Τέτην οὐ φωνὴ καὶ οὐ σάλπιγξ, τέτοιον ἦχον θέλει μῆράλγη, δέ τι λογῆς δέπτοις καταβολῆς Κόσμος ἔως εἰς ἐκείνην την ἀραιαν δεῦτε μηκέστιν. Ή φωνὴ αὐτὴ, θέλει φθάστε ἔως εἰς τὸν ψρανῶν, καὶ νὰ κατεβάσηται ἐκεῖνη τὰς μακαρεῖας φυχᾶς τῷ Δικαιωτι. θέλει φθάστε ἔως εἰς τὸν ἄδειαν, καὶ νὰ αἰεβάσηται τὰς παλαιτάρων φυχᾶς τῷ ἀμαρτωλῶν. Ή σάλπιγξ αὐτὴ, θέλει αἰδοῖξει ὅλα τὰ μνήματα, καὶ θέλει αἴστιτες τὰ σώματα, ὅπλα εἰς ἀντανακλαστούς, καὶ θέλει τὰ σωμάτια αἴστιτες τὰ πεντερά τοιχεῖα, σῶμα, ἀκέραια, καὶ ἀκολόθωτα, καὶ νὰ αἴστιτες παλινούς πάλιν, καὶ νὰ σύναρθροθάσται, καὶ νὰ σωμέλθωται μὲ τὰς φυχᾶς εἰς τὸν ἐκείνον παλαιόν εἰς Θεοῦ συμβεσμον, εἰς ἐκείνην την πορτέραν σύστημα, καὶ σύγχιαν, τῷ μὴ δικαίων, μὲ λαρυγγόπτητα ὑπερβάλλεστα, τῷ δὲ ἀμαρτωλῶν μὲ σπονινάδα βαθυτάτην. Δικίως ἀρμόζει νὰ ὄνομάσῃ τυγάδας ἐκείνην την ἡμέραν, ἡμέραν πολέμου, φθορᾶς, καὶ αἵματοχυσίας· οὐ δόποια, χαλῶντος, καὶ θελύνυντας πάπαν εἰρήνην, θέλει πορτεύειν μάλιστα εἰς τὰς ἀμαρτωλές παραχώλη, σύγχυσιν, καὶ φόβον· καὶ τόσον βροτοφάνιας θέλει ἥχηται νὰ τοιαύτη σάλπιγξ, ὅπλα δέπτοις την βούλη της, ἵτις ἴσαται ἐνταῦθα εἰς την γῆν, θέλει καταπέσται δέπτον τὸν ἕρμον της εἰς τὸ ἔδαφος. Τόπε θέλει δέπτη παθ' σύνας νὰ πρημνίζωται δέπτον τὸν ἦχον ἐκείνης τῆς σάλπιγγος, δέκι τείχη Γερεχεντία, ἀλλὰ πυραμίδες ὑπερμεγέθεις, δυσανάβατοι ὅρη καὶ ὑψηλορυφα· νὰ αἰσιώναται δέπτον τὸ σύνα μέρος αἱ πύλαι τῷ ψρανῶν, δέπτον τὸ ἄλλο μέρος αἱ φυλακαῖς τῷ καταχθονίων, νὰ αἰσιώναται οἱ ἐν τοῖς μνήμασι, καὶ ὅλος ὁ Κόσμος νὰ σωταράσται δέπτον τὸν φόβον. Τόπε θέλει ἀληθέστερος καὶ ἐκείνο τὸ ἀθέστον λέγον, ὅπλα λέγει· „θέλει ἔλλην καιρὸς, δέπτον οἱ ἀμαρτωλοὶ πολοὶ νὰ μὴ θέλειν νὰ εἴγην δέπτον τὸν ἄδειαν, καὶ οἱ Δίκαιοι νὰ μὴ θέλειν νὰ μένειν εἰς τὸν Παράδεισον. „Οἱ ἀμαρτωλοὶ δέπτον θέλειν νὰ εἴγην δέπτον τὸν ἄδειαν, καὶ νὰ μήδεν δέπτον την ἀστραπομορφον δέκι τὸ ἀδεκάτε τῷ ὅλων Κελτα· προσέτει, καὶ δέπτον νὰ εἰλεγχθῶσι καὶ καταιχωθῶσιν ἔμποροδεις ὅλων τῷ Αγγέλων καὶ

Εἰς τῆς τοῦ Θαράτα μημήνης. Βιβ. Α'. 45

καὶ ἀνθρώπων· καὶ τὸ περιαστέρον, καὶ νὰ μηδὲ μικραδάστι καὶ αὐταρμαθῶσι πάλιν μὲ τὰ κορμία του, μὲ τὰ δόποια ἔχειν νὰ δοκιμάσῃν δειμένας καὶ φοβερὰς πολάτες, δέ τι λογῆς ἔδει αὐτοῖς αἱ φυχαὶ ἔδοκιμαζον πορθέτον, καὶ τοι ἐν σπιτεῖ δειπνοκόμραι. Οἱ Δίκαιοι δέ πάλιν δηπτυχιμένην νὰ εἴγην δέπτον τὸν Παράδεισον, καὶ νὰ δέπτον δέπτον καὶ μὲ τὰ αἰθιόπα τὸν ὄμοιότια τὸν λαμπτότατον Κελτα, καὶ νὰ ἀκέστην μὲ τὰ ὄτια του την πολυπόθετον ἐκείνην καὶ δικταίαν φωνην· πρὸς δὲ τάποις, καὶ νὰ σύνδεσῃ μὲ τὰ κορμία του, ὅπλα τότε μέλλειν νὰ μάστιθεν δεδοξατημένη, καὶ νὰ δηπλαστενη την καὶ τὰ δύο μέρη ἐπιτέλεσται τὰ μεντάλαπτα ἐκείνα αἱ γάγατα τῆς ψρανίς μακαρελόπτος. Αὔμποτες οὐ δόλούερη ἐκείνης σάλπιγγης νὰ δέπτον δηπχήτης την ἀνοίκα μας, διταν εἰμεδεῖς ζεπτωμένοις ἐπιστρέψαι εἰς μαλαινώτατα καὶ ἀπαλάπταται σράματα· καὶ ἐπει, αἱ στρέφομεν διελογισμένες ματαίες, καὶ ὀργόμεθα δηπτυχίας φυχοβλαβεῖς, καὶ απόπτες. Αὔμποτε νὰ δέπτει σαλπίστης ἐκείνης σάλπιγγης εἰς τὰ ὄπα μας, δόποται δέιπνονάμεθα ἐπιστρέψαι ταῖς δικαίας καὶ ζεφαντώστεις, διταν εἰμεδεῖς, λέγω, δοτυρίος καὶ μὲ τὰ διάνοιαν, καὶ μὲ τὸ σόμα εἰς ζέφορα φαγοπότια. Άν δέλη; μὲ πορχαρον ἀκούων νὰ ἀκέστης ἐκείνην την σάλπιγξ, εἰς ἐκείνην την φοβεραν ἡμέραν, δέπλει δηλητήστεις οὐδείς δηπτόρα τῆς μεταροίας την σάλπιγξ, την δόποιαν ιατρέστην ἐπιστρέψαι εἰς τὰ ὄπα σας η θεία δισταγχίτια. Οσαὶς φοραῖς μόνος σας εἰς τὸ παμεῖόν σας αἰγαινώσκεις την θεία Γραφίδα, οσαὶς φοραῖς σέκεσται εἰς την Εὐκλησίαντικήσας ἀκολυθίαν, οσαὶς φοραῖς αἰρετέσται την θεία λειτουργίαν, οσαὶς φοραῖς ἀκροδέσται δέπτον τὸν ἀμβωνα τὰς Γεροκήρυκας, δέπλει διδάκτηστον, οσαὶς φοραῖς ζέχαγορθέσται εἰς τὸν Πινδυματιόν σας Παπέρα τὰς ἀμαρτίαστας, δλαις αὐταῖς ταῖς φοραῖς, λογίαζε, διτε μὲ τὰς διάλειν τὸ Παναγίας Πινδυματος ζέακεσται εἰς την φυχὴν σας ἐκείνης η φωνὴ τῆς θείας σάλπιγγος τῷ Αὐτόσολε, δέπλει επι. χεῖ μὲ ταῖς τὰ λόγια. „ώρα ἡμέρας ζέ ὑπτιον ἐγερθῆναι. Δεῦ 13. 11. κολάζει ποτὲ τῷ Θεῷ ἀλλοι ἀθρωπον βαρύπερα, καὶ πορχαρεῖ νὰ δηποθάνῃ ἔξαργα, ὡσαὶ ἐκείνου, δέπλει καταφρονεῖ, καὶ δεῦ λιφα την φωνην της σάλπιγγος τῆς θείας τη δισταγχίτιας, καὶ δόποια τὸν νεθεταὶ νὰ πολιτεύεται καὶ τὸ ἐπάγγελμά του, καὶ τὸν παθητικονεῖ νὰ αἰσηνήψῃ δέπτον την μέθιν της ἀμαρτίας, καὶ νὰ δηπτρέψῃ εἰς μεταροίαν. Οὐθεὶς, καὶ ὁ Προφηταῖς Δαβὶδ, εἰς τὰς φαλμέτας πανοσφάως μᾶς συμβελόσει. „Σύμερον, έαν της φωνης της αὐτῆς ἀκέστητη, μὴ σκληρωθῆτε τὰς καρδίας ὑμῶν. „Δεῦ 5. 3. εἰπεν, έαν ἀκέστητη τὸ Πάζχα, η τοῦ Χειρόθεμα, εἰς τὰς σποιας ἡμέρας ὁ Νόμος, μάλιστα η σωτηρία μας συνοχαρεῖ καθείστητος πορφάσεως μὴ καθαρεύσωμεν τὸν έαυτόν μας, καὶ ἔτις νὰ μεταλαμβάνωμεν τὰ θεία Μυστήρια· δεῦ εἰπεν, έαν καὶ μίαν, η ἔβδο-

ἱβδομάδα, όπε μιώ αὔειν, ἀλλὰ „ σύμερον ἐστὶ φωνῆς αὐτῆς ακόστητη, οὐχι τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος τῆς θείας τε διπλαγχνίας, ὅπε σᾶς διεγέρει εἰς τὴν ζωὴν, εἰς τὴν πέλεοπτην, εἰς τὴν σωτείαν, εἰς τὴν χάρειν „ μή σκληριώπτε τὰς καρδίας ὑμῶν, μὴ φράξῃ τὰ αἰτίασας. „ διότι μέγας ἀκαλθεῖται κίνδυνος εἰς ἐκείνον, ὅπε φωνὴν παρίκοος, η κωφός εἰς τὴν κραυγὴν ἐκείνης τῆς σάλπιγγος. Καθὼς τὸ ἔπαθε ηγεῖται τὴν φυχῆς τε ἀρρενίς νέος πόρα εἰς τὸν καιρὸν μας, μὲν ἀπώλειαν τῆς φυχῆς τε εἰς τὸν ὄποιον, μὲ τὸ νὰ ἔχει τὸν δρόμον τῆς ζωῆς τε αμελῶς η ἀσώπως, σωτεῖται νὰ πέσῃ εἰς βαρυτάτην η θαυματόρων ἀδενειαν· εἰς τὴν ὄποιαν δύστοκόμορος, ἐφοβίζει τὴν ἀπώλειαν τῆς φυχῆς τε ὅπε η ἐφορτικάλεται σᾶν πιθανατικὸν πρακτικὸν η σπάρετον, ὅπε εἰς τὴν χώραν ἐκείνην τότε κατ' οἰκουμενίαν Θεοῦ θρέψῃ. Οἱ ὄποιοι ἐλθῶν πρὸς αὐτὸν, ἀπὸ τὸ σᾶν μέρος, μὲ τὸ σεμιοτηρεπέστατον τα φέργιμον, μὲ τὸ κατανυκτικά τα λόγια, καὶ μὲ τὴν πολύσεφόν τα διαπικαλίαν, τὸν ἐκκαθάριστον δῆλον τὰ μετανοίας, η τῇ δάκρύων, ἀπὸ τὰ πρότερά τα ἀμαρτίματα. „ ἀπὸ τὸ ἄλλος μέρος πάλιν, μὲ τὴν ἐκτενῆ προσδιχίαν, καὶ μὲ τὰς βαθεῖς εσναγμὰς τῆς καρδίας, καὶ μὲ τὴν χάρειν, οὐδὲ τὸ Θεοῦ εἶχε, τὸν ἐλαυθέρωσε η ἀπὸ τὴν σωματικὴν ἀδικείαν, καταστίσας αὐτὸν ύγιητε, η εὐρωσον. εἰς τὸν ὄποιον η παρίγνειλε νὰ φυλάττῃ καὶ εἰς τὸ ἔχει αὐτὸν τὴν ὑπόχεστιν, ὅπε πρὸς αὐτὸν ἔκαμε, η νὰ μιώ ἀμαρτίσῃ πλέον· μηπως λαχῃ, η η σωματικὴ ἐκείνη ύγιεια, ηθελε μεταχυστήρι εἰς φυχὴν τε ἀπώλειαν. Α' ἐπεῖνος, μετ' ὀλίγον τέ ἐποίησε; Καὶ τὴν υπόχεστιν, καὶ τὸν Θεὸν, καὶ τὴν θεῖον Χαελεδεῖσαν αὐτῷ διεργεῖσιν ἐκαπιφρόνισε, καὶ ἐγύεισται ὡς ἄλλος σκύλος εἰς τὸ ἰδιόντυ ξέρασμα, η ὥστας ἄλλος χοϊρος εἰς τὸν λάσπων, ὁπε ἐκύλιστο πρότερον, λέγω εἰς τὰς συωειδισμάτας τα ἀμαρτίας. Α' ἀλλά, δοι ἔχαρη πολων καιρὸν τὴν πρὸς τὸν διεργέτην τη Θεοῦ ἀκαστίαν διότι, μίων τόποις ἐκεῖ ὅπε ἦπον ἐξιπλωμός ἐπαίνω εἰς ικινοπέπιλων σράματα, ἐκριμιδή (η θείαν, βέβαια, θεοχάρητον) η στέγη τη ὀσπητίς, η διέφθειρον (ἀλλοίμονον!) τὸν διώρη ἐπεῖνον νέον, η ἐσωτερέψει αὐτὸν έχαρη, ὅπε ἦπον βεβυθισμός εἰς τὸν ὕπνον, η καταπιγμός εἰς τὰς ἀμαρτίας, η δεινοίσι τὰ ὄμισσατα προτίτερα, ηδὴ διποὺς τὸν ἔαυτόν του ἀπὸ τὰ μαλακὰ σράματα, εἰς τὰς έαχεῖς τόπους τα ἄδη, καὶ εἰς τὸ ἐν αὐτῷ τῷ ἄδη λυπηρότατα πτατοῦ.

Α" Λλι θέλει εἶγαι η φωνὴ τη Θεοῦ, εἰς τὴν ὄλούσερον ημέραν τη Κόσμου, θετὶ εἶναι ημέρα Κείσεως. η ἀλλα εἶναι πόρα, ὅπε εἶναι ημέρα σωτείας. ἐπειδή τότε θέλει εἶναι πολέμη παιρὸς, πόρα δὲ εἶναι εἰρήνης παιρός. Τότε, η φωνὴ τη Θεοῦ θέλει εἶναι σάλπιγγος πραυγῆ, πόρα δὲ εἶναι αὔρας πνοή. Τότε θέλει εἶναι φρεμαδέσατος κτύπος, πόρα δὲ εἶναι γλυκύτι φύσεισμα. η παθώς τοτε ἐφάνη καὶ εἰς τὸν Προφήτη Ηλίαν, τὸ πῦρ φωνὴν αὔρας λεπτῆς. Α' ἀλλά, ηδὲ νὰ μη φοβιθῆς πότε τὸν γ. Βαζ. φοβερὸν κτύπον ἐκείνης τῆς σάλπιγγος, ἀκε πόρα τὴν γλυκεῖαν τῆς αὔρας πνοήν. Κάθε δὲ ἐμπισθιτις τη Παναγία Πνύθματος, εἶναι τῆς άρανίς αὔρας πνοή. Λ' η δέχεται εἰς τὰ αἰτία της αἴσθησι ταύτην τὴν αὔραν, θέλει γοὺη εἰς τὴν φυχὴν της αἴσθησι. ἐπειδή θέλει εἶγαι πρὸς σωτείαν, καὶ δόξαν σε. Τέτη η πνοή εἶναι ἐλένης φωνῆς η ὄποια, πόρα μὴ, λαλεῖ μὲ προφότη, ηδὲ νὰ ποθῆς· πόρα δὲ, μὲ προφότητη, ηδὲ νὰ ἐπεργυτῆς πόρα, μὲ φοβέραν, ηδὲ νὰ ξέρης· καὶ πόρα μὲ ἀλαρόπτη, ηδὲ νὰ χαίρης. Εἰς ξεφόρες αὔρας η πότης ἐνίχιτσι αὐτη η φωνὴ εἰς τὸν Σολομωτα, ἐν πλάγη εἰς πὲν Παῦλον, ἐν οδῷ εἰς γ. Ζ. ἀλλας, ἐν Εκκλησίᾳ· καὶ εἰς πολλεῖς, ἐν ἐρήμῳ. Προτεχε, μη φωνῆς εἰς αὐτὴν τὴν φωνὴν παφός· διότι, ἀπὸ ἐκείνην φωνεῖται προτ. ο φυχικός τη σωμάτως. Μὲ τὸ νὰ μιώ ηθέλησαν πολλοὶ νὰ ακροαθῶσι τὴν ποικιλίαν τῆς λεπτοτάτης αὔρας πνοήν, κατειπαντα (αἴλοιμονοι!) εἰς ἐχάτην απωλείας ποιών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Μετὰ τὸν βρομτόφωνον ἥχομ τῆς σάλπιγγος, ακολυθῇ η Α' μάτασις τῶν σωμάτων.

Η" Σάλπιγξ ἐκείνη, πανταχθε θέλει ηχίσει· η εἰς τὰ ἑράκλια, η εἰς τὰ ὅπλητα, η εἰς τὰ καταχθόνια. Οἱ νεκροί, εἰσαὶ δτο ὑπονον βαθύταπον θέλεντες έξυπνίσει, δπὸ τὰ μινύματα θέλεντες αἴσανθη, η μὲ οὐλιγωρότητα αἴεκδηγητον εἰς τὸ φοβερὸν Κειτέριν θέλεντες άπραχθῆ. Α' ἀλλά, μὲ πόσων ξεφορῶν τὰ σωμάτα τῷ Δικαίων η τῇ ἀμαρτιλῶν θέλεντες αἴσανθη, η ο Θεος Παῦλος τὸ ἐρειτα, λεγων. „ Πώς ἐγέρονται οι νεκροί; ποίω δὲ σώματι ἔρχονται; Ο' μοιον ἀράγε θέλει εἶναι τὸ ξεφορέ. Κ. Κρ. „ πλετίς τὸ σωμα, η τὸ Λεζέρα; τὸ Κάιν, ομρ η τὸ Α' 19. 3. πλετίς τὸ σωμα, η τὸ Ιεζέ τὸ Ιεζέ τὸ προδότη; Περὶ ταπητης λοιπὸν τῆς ξεφορᾶς ηδη σωμάτων, μὲ τὰ ὄποια θέλεν παρα-

ρασαδῇ πώτες εἰς ἐκέντο τὸ μέγιστον θέατρον, θέλει εἶναι ἐν-
ταῦθα ὁ λόγος μας. Καὶ πρῶτον μὴ, ἃς θεωρίσωμεν τῷ Δι-
καίῳ, ἐπειτα τῷ ἀμαρτωλῷ τῷ σώματι. Θέλεν ξεσηκεπαδῇ
εἰς τῷ ἔρμον τῆς Αἰγύπτου δόλα τὰ μνήματα, δέ ταὶ δάσκυν τῆς
γεράκης τῶν· οἱ βράχοι, οἱ λόγγοι, οἱ φάραγγες, ή γενέρωις,
τὰ σπιλάτα, οἱ κρηπῖδοι· Λοτὸν αὐτὰ ὄλα θέλεν εὗρη οἱ σεβάσ-
μοι τῷ ἀλαζούντιον ἀξιοῖς αὐτρες δέ τῷ ἀρετῶν τῆς· οἱ Αἰγύ-
πτοι, οἱ Εὐθύμιοι, οἱ Παχάριοι, οἱ Θεόδωροι, οἱ Παφιέτοι, οἱ
Μακάριοι, οἱ Θεοδόσιοι. Θεάρισμα πόρα ἐκείνα τὰ σεμνοτερητῆ
σώματα κατέχυραμένα, μέσα εἰς ἐκείνων τῶν αἰαχάριστων τῆς
ἔρημος, κατασεγγαμίνα ἀπὸ τὸν Ήλιον, θερμίμα μὲν ὀλίγη
φονικία καὶ γεράνη, αδιάματα ἀπὸ τῶν ιπτέαν, χλωμά ἀπὸ τὰς
ἀρεπτήνας, κιέσων ἀπὸ τῶν κατανύξην, σκληρόδερμα δέ τῷ
έχικην ὑποκάμιτα. Τάρα πλέον δον φαινετα κάμμια Σηρότις
ποσῶς εἰς τὰς σιαγόρας τῶν, κάμμια κιέσωνάδα εἰς τῶν δέρι-
των, κάμμια ταλαγματία δακρύων εἰς τὰ ὄμματά των. Πάλιν
εἶναι πόρα ή πέραστε Γερώνιμε, μὲν τῶν ὄποιαν καθημέρια ἐκ-
τύπως τὰ σκύθιστα; Πάλιν εἶναι πόρα· Παῦλε, τὸ Φιαστίνιον τα-
χωνάμιτον; Πάλιν, Γαϊνή, ή έχικήν τα ζώνη; Πάλιν, Γλασίων,
τὸ έχικήν τας σακινής; Πάλιν, Αρσούρε, το πανίον, ὅπως ἐσσογγι-
ζεις τὰ φέρροα δάκρυα τῷ ὄμματίσιν σ; Ιδέτε πόρα, πόση γα-
λλιότης εἶναι εἰς τὸ μέπωπον! Πόση χαροπότης εἰς τὰ μάγιστρα!
Πόση θαυμαστή διφέρεντα εἰς ὅλα τὰ μέλη! πόρα ἐκείνα τὰ
σώματα, εἶναι διχρέατα ἐσόλιστυμά μὲν τέσσαρας οξειρέτες χά-
ρεταις, λαμπρότητος διλαδή, ἐλαφρότητος, λεπτότητος, καὶ ἀπα-
θείας. Κάθε λοιπὸν σώμα Δικαίων, θέλει ἀστράπτει μὲν ἀμε-
βον ἀκτινοβολίαν, ὥστα τὸν αἰδητὸν Ήλιον. Καὶ μαρτυρεῖ τῷ
Μαρτ. τὸ αὐτὸς ἡμῶν ὁ Δευτόπτης Χειρός. „Τότε οἱ Δικαίοι ἐκλάμψ-
13.43. „σιν αἰς ὁ Ήλιος ἐν τῇ βασιλείᾳ τῷ Πατέρος αὐτῷ. „Θαυμα-
σωτάτη θέλει εἶναι ἡ ἐλαφρότης καὶ δίκυντος εἰς τὰ σώματα
αὐτῷ τῷ Δικαίων· ὡσεὶ ὄπτε, νὰ μεταφέρωνται εἰς πάθη μέρος
τοῦ Κόσμου καὶ τὴν θέλησιν των, μὲ τὸ τὰ μὴ φορέσαι τοὺς αὐτὰ
ἀργοποιείαν κάμμια βαρύτης. Ως καὶ ὁ σοφὸς Σολομὼν μὲ τὰς
σπίθας τῆς φλογὸς παρομοιάζει τὰς Δικαίωνς. „Αἰς σπινθῆρες ἐν
καλάμῃ διδραμεῖται· αἱ ὄποιαι σπίθαις, ὅπεν ρίπιζωνται ἀπὸ
τοῦ αἴεμον, παταχᾶ σκορπίζονται μὲ πολλὰ δικολίαν. Θέλεν
δὲ ἔχῃ τῷ μακαρεῖον ἐκείνων τὰ σώματα καὶ ὑπερβολικῶν λεπτό-
τητα, τόσον, ὅτι μὲ καθε δέκολια καὶ χωρὶς κάριστα ἐμπόδιον,
νὰ διχερεύῃ δέ μέση τῷ δοιπλῶν σωμάτων· σώμα δέ ταὶ σώμα-
της, ὑπέρ Φύσιν, καθάδις καὶ τὸ Σωτῆρος ίδιων τὸ Σώμα μη τῷ τῷ
Λιγνάσσου αφ· διλαδή μὲ τῷ μακαρεμοτάτῳ ἐκείνῳ ἐδοξά-
θη ζωὴν, διεπέραστε ἐκείνον τὸν μέγιστον λίθον, ὅπερ ἐπέκειτο
επικανω· ματος, χωρὶς παθονὰ νὰ τὸν κείσῃ· εἰσέβη εἰς
οἶνον,

εἶκον, ὅπερ ἵσταν οἱ Μαζηταὶ πεντεπτύχοι, χωρὶς τὰ ἐμπόδι-
ατῇ ὅπο τὰς κλειδονίας, ἀστὰν εὖα πιεύματα λεπτοποιῶν, τῷ ὅπο-
τον, ὃ τε ὅπο ποίκιλα πρατεῖται, ὃτε ὅπο θύρας ἐμπόδιζεται. Τελεταῖον, ἐκείνα τὰ σώματα, δούλιον θέλει εἶναι εἰς κάριστα
πάθος ὀλοτελῆς ὑποκείμενα. Τάπτεις τὰς τέσσαρας χάρεταις τὰ
δεδοξασμένα σώματα τῷ Δικαίων, τὰς διγύάλους οἱ Θεολόγοι
τῆς Εκκλησίας μας, ὅπο τὸ λόγια ἐκείνα τὰ θεῖα Παύλη.
„πτερεται ἐν φθορᾷ, ἐγκρεται ἐν αὐτοροιᾳ. Ιδει ή χάρεις
„τῆς ἀπαθείας. πτερεται ἐν αἴσιει, ἐγκρεται
„διαώμει. Ιδει τὸ χάρισμα τῆς καρφόπτης. πτερεται σώμα
„ψυχικὸν, ἐγκρεται σώμα πνεύματιν. Ιδει, ὡς η τῆς λεπτό-
τητος χάρεις. Εν τῷ μεταξύ ὅμως, ὅπερ ἡμεῖς ἀνταῦθα σολίζο-
μεν μὲ ἐγκαματικές λόγυες τῷ Δικαίων τὰ σώματα, ἃς σπιν-
θωμένη τὰ ὅμματα εἰς τὸ ἄλλο μέρος, καὶ θέλουμεν ιδίᾳ
καπιτεπτώσιν ὅπο τὰς θραύσεις, καὶ ἔρχονται εἰς τὰς τάφες αὐτῷ,
καὶ εἰς τὰ πορνίατα των. Παντοδιώματε Κύρε, ποταπή συναπα-
τησις θέλει ψήρη ἐδώ, τὸ ψυχῆς θρυμβούσι ἐρχομένης, καὶ τὰ σώ-
ματος ἐκ τη τάφη ανισαρμένη! μὲ τοι λογῆς χαρέμενη ὅμματα
θέλει απενίστει τὸ σώμα πρὸς τῷ μακαρεῖαν τῷ ψυχήι! Ποτα-
παῖς σωματιδίαις θέλεν ψήρη μεταξύ της ψυχῆς, καὶ τὰ σώμα-
τος! Πόσα γλυκοφιλίματα! Ποταπά ἐναγκαλίσματα! Αἰνεσται
τῷ θρησαυρῷ ὅμιλιαν, ὅπερ τὸ θέλει ὅμιλος εἰς ψυχή πρὸς
τὸ σώμα. Αἰνεσται εἰς τὸ ἄσμα τῷ ὀπράτων πὸν χαρετισμούν,
ὅπερ καίει εἰς τῷ σάρκα της. „Χαῖροις, αδελφή μας· αναστα,
„έλθει ή πλησίον μας, καλήμε, ψεχτερέμε μας, ὅτι ιδει, ὁ χει-
μών παριῆλθον, ὁ μετός ἀπιῆλθον, ἐπορεύθη ἐκατοῦ· Ήγεν,
έλθει, ή σωμῆφος με σάρκα, ὅπο τὸν τάφον, καὶ ἀς σιωπῶμεν
πρὸς ἀλληλα ὡσαν ἀδελφός μὲ ἀδελφόν, καὶ ὡς υμφίος μὲ γύμ-
φων· ιδει, ὁ χειμών ἐτελείωστο· μὲ ζάλαις καὶ περιχαῖς τῷ Κόσ-
μῳ ἐπελειώθησαν· τῷ Αγαθῷ τῷ θραύσων ἐπομάζονται· χαρε-
λοιπόν, αδελφέ με σώματε, τόρα δ θεός ἐτελείωσε τὸν πολ. χό-
μον πόδον, ὅπερ εἶχον εἰς αιτάμαστίσα· ἐχάθησαν τὰ πά-
τη, οὐφαίδην ὁ θανάτος, ἐφαντή ζωή, ή χαρά, ή Αἰράσ-
σις, ή αὐτοροια καὶ ανάπαυσις. Πάλιον τοις θρόνοις ἐκρύπτεσθεν;
Πάλιον τοις χρόνοις ἐκατάκλιτος; Αλλ' αὐτεῖ, πάλιον αὐτόμε με τὸ σώμα
ἐκείνοτο ἐρριμόνον εἰς τῷ σορὸν τῷ αὐτούχων οἰστέων, ἐγώ δὲ
πελειήργυελον μέσα εἰς τὸν Παραδεισον, μερεκῶς διπολάνεται
τὰ καλλη το, δέ ὀλίγημα με μιδαποδοσίαν! Ελλα λοιπόν, σύ-
τε, καὶ ἐγώ νὰ διπολάνωμεν τελείως τὰς μιδές· ἐπειδή καὶ σὺ
ἐισάθης συνοδοιπόρος εἰς τὰς δρόμους, καὶ σωμαργὸς εἰς τὰς κό-
πις· σὺ τὰς ὅθρες καὶ ἀτιμίας μετ' ἐμοὶ ὑπέφερες δέ τῷ Χειρόν·

τῶν σκληραγωγίαν τῆς ιπτέσεις, τῆς ἀρχεπινίας, τὸν σαυρὸν τῆς μετανοίας, τὸν σύδενα τῆς ἕροφης, τὸν ὑσέριτην τῆς ανάγκαιων ὄλα προθύμως ἐβάζασες μετ' ἔμφ. Πόσαις φραΐς βλγαλες ἵστο σόματος τὸν ἄρτον, οὐδὲ τὰ Στρέψης τὸν πτωχὸν πιστάνις ἐγύριωσες τὴν ἔκυπον σθ, οὐδὲ τὰ ἐσδύσης τὸν πεντακα πιστάνις αφήσεις τὰ ἔποσατικά σου, καὶ ὑπάρχοντα σου, τὸν πλεῖον, καὶ τὸν τηριών σου, οὐδὲ τὰ μὴ χαλάσης τῶν εἰρίων μὲ τὰς γειτονες σου! Δίκαιον εἶναι λοιπὸν, ὡς, δοτα μετ' ἔμφ. ἐν δάκρυσιν ἐποιεῖς, πόρα μετ' ἔμφ. ἐν ἀγαλλιασει τὰ τὰ θεείσης. Καὶ εἰς ὅσα ἔγινες μετ' ἔμφ. σιωπεργὸς τῆς κακοπαθείας με, τὰ θύρης εἰς αυτὰ σύμμετοχος η τῆς δόξης με. αὐδεῖντι λόπο τὸν κομορτὸν, οὐδὲ σύστοις μετ' ἔμφ. η τῷ θελπάτερ οὖς, οὐδὲ τὰ συμμετέχωντα τὰς αὐταμοιβάς τῆς πόνων. ἀς μεταβάθυντος αγαλλιάρχοι ἐν χαρά πορς τὸ δεξιὸν μέρος τὸ Κεῖτο μη τῇ λοιπῶν Δικαίων, οὐδὲ τὰ πτολαύσωμέν σημερον τῶν ἀθανάτων, τῶν αἰγαλάτων, τῶν αἰάνων, η τράπουν δόξων. Τότε λοιπὸν, η μὴ Φυχὴ τὸ σῶμα, τὸ δὲ σῶμα τῶν Φυχῶν ἀμοιβαίως φιλικάτατε Θέλεν ἐνυγκαλίσει, καὶ μὲ ἀλυτον καὶ δεδοξασμένον δεσμὸν Θέλεν σύωδη μετ' ἀλλύλων εἰς αἴῶνα τὸν ἀπατᾶ. η επαίνῳ εἰς μίαν ρόπτην οφθαλμός, Θέλεν σολιδὴ μὲ εκείνας τὰς πέναρας λαμπράς χάστης, ὅπλα προέπομψ. Τότε η Φυχὴ, Θέλει εἰπῆ εἰς τῶν σαρκα τὰ θεῖα λόγια τὰ ἀστικάς, Ιδε εἰ καλή, η πλησίον με. Ιδε εἰ καλή, η δὲ σάρξ, Θέλει αιταποκειδῆ εἰς τὸν νῦν. Ιδε εἰ καλός, η ὁ ἀγαπητός με. εἰ καλός, η πάνιν ὥραίσ. Αλλ' αφούτες τῶν Δικαίων, ἀς μεταβάθυντο λόπο τῶν εἰς τὰς ἀμφιπόλες, καὶ μὲ γυείσωμέν τὰ δύματα εἰς τὰ πανάθλια ἐκείνα πορεία. ο, πόσον Θέλεν εἶναι αὐθόμοια εἰς ταῖς ἴδιότητες τῇ πλαισιώρων αὐτῇ τὰ σώματα, λόπο τὰ σώματα τῇ Δικαίων! Επειδή, αὐτές τις λαμφότητος, Θέλεν ἐνδῆ σκότος βαθύτατον. τὸ ὄποιον Θέλει ἔχῃ αισλογίαν μὲ τὸ ἔξωτερον σκότος τὰ ἀδυ, εἰς τὸ ὄποιον μέλλετο τὰ ρίψωσι, καὶ μὲ τὸν ἐσωπερχὸν ζόφον τῆς ἀμαρτίας, μέσσα εἰς τὸν ὄποιον ἐν τῷ Κόσμῳ ἐζήσαν. Καὶ, καθὼς η λαμφής τῇ μακελίων σωμάτων ἡτον μὲ ὑπερθαύμασον κάλλος σωθοφασμόν, ἔπιος ἔξεντριας η τῇ ἀμαρπολῶν τὰ σώματα Θέλεν ἔχει μίαν οπάσιον, η συχαμεράς αἰχμαδάν. ητί τὶς κεφότης τῇ Δικαίων, αὐτὰ τῇ ἀμαρπολῶν τὰ σώματα Θέλει εἶναι βαρύτατα η δυτικήτατα. η τὸ πλευτόπερον, οσσα αἰμέλεια η η αἰδίδια τὰ ἔκανεν ἐν τῇ ζωῇ βαρετά, εἰς τὸ νὰ αἰκολεύθωσι προθύμως τὰ θεῖα πλευγέλματα. αὐτὰ τὸ ίδη σώματα τῇ ἀμαρπολῶν, αἰγαλά η Θέλεν εἶναι ἀθανάτας η αἰγαλότα, καθὼς η τῇ Δικαίων, η η τὸν τὸν ἕροπον, απαθή μὲ όλον τὸ Θέλεν εἶναι δεκτικά, μὲ πλεύσοντας η ποσιμόν. παντοίας πάθες, πόνος, καὶ θλίψεως. Καὶ τὸ αθανάτον δὲ τὸ

Θέλεν έχει, ητὰ μὴ μάρτιν αἰώνιας βασικόντα. Καὶ ἐπειδὴ μὲ ολατε τὰ μέλη τὰ σώματος εἰδέλθωσε μετιθέσας εἰς τῶν ἀμαρτίας. ητὸ τὸ δὲ θέληστο δικηράζεται εἰς σύν μέλος τὰ σώματας τὸν πόνον ητὰ τὸ θλίψιν, ητὶ θέληστο πάντα η σύν πόνος, ητὰ ἀρχιζηρ ὁ ἄλκος, οὐλάς εἰς ὄλα τὰ μέλη οὐλάς ηταυτοτῇ Θέλεν βασικόντα, ητὶ θέλει ὀλιγοσθεῖται ο πόνος ητὰ μίαν σιγμαδην τὸ δέ μεταπτα καὶ σύντοτα πρὸς βραχιτάτων, ητὶ ἀλιγίσιας εἰκόνων αἴστων, οὐλάς ητὶ πάντα τὰ μέλη, εἰς ὄλας τὰς σιγμαδην τὰ αἰώνων, μὲ ἀμετέον οδιώνων, ητὶ πόνον Θέλεν κολαζεδαι. Οὐ παντάλαιε μὲ θραψε, σὺ, ητὰ σύδη ητὶ μόνα σδοντίστα μικρότατον πόνον δὲ διώσασμε νὰ βασίερη, τί Θέλεις κάμη αἴστως (ο μὴ θύριτο, Χεισέ Βασιλεύ) ητὶ θέλεις καπτετεδη η αερθμηδη μὲ ἐκείνο πο πληθος τῇ πολαζούντων η απωλετερμόνων. ητὶ ὄπειάν, ητὶ τὸ δικαίων, ομως έρμηρων, ητείλια Θείειλια διόπτρας η κατάρω, οὐλά τὰ σδοντία, τὰ κόκκαλα οὐλά, η φλέβες οὐλας, η ὄρτειας, τὰ νεύρα, καὶ η πλεύσοσες, οὐλοι τῇ θεραν ητὶ ποδῶν οι δάκτυλοι η ἄρμοι, τὰ πλαγχηα, καὶ ἀποξύπατα τὰ δυτόθια Θέλεν ποτεί οὔπερ παντα πόνον. Θέλεν σδιμώνται οὔπερ πατσα οδιώνων. Θέλεν αλλαγη οὔπερ πατ ἀλγος. Καὶ λοιπὸν, Θέλεν εἶναι εἰκάντα πο μισθρα σώματα τῇ ἀμαρπολῶν οὐταν συχαμεράς περατα, καὶ ἐλευντα θεκυπατα. κατάξηρα, αἰχά, ικείωσιμά, μαυροτερμόνων, η δυσαδέσατα. Πλην, ηδειμη μὲ τί λογης έροπον η αιτη Θέλεν αιασιδη. Αιογεται εἰς τὸν Βασιλώντα πο μαρμαρούσιον ἐκείνο θεκυπατον μημετον. Μηγαίνει διπόμεσα ο Αλέξανδρος, οπτε σύν παιρόν μερο ητον μέγας η διαιρονέστατος, ηδη δε ππωχόπατος η αγκετέστατος. Σητεί τὸν οὐκανχειτα Βασιφιλο, τὸ σεφανίτε, τὸ σκηπτήριο, τὰς ἀρχοντάς τη η μη βλέποντας τίποτε ἐμφροδοτό τη, ηρχίει τὰ χωρὶ τὰ μυελάτα διπό τὸν λόπων, η δὲ ητοζει άλο, ηδη τὸ μημάτα. Σηκόνεται ο Σέρβης εἰς τὸν Ελλάδα σοχάζεται διπό οὐλα τὰ μέρη, ητὶ ιδη πτε εἶναι τὰ σρατόμητα τη, πτε η καβάλα τη; πτε η πέζερά τη; η δε βλέπει άλο τίποτε, ηδη τὸν έαυτόν τη μονάταν. Εύγαινει διπό πτε πάφον ο ένυφιλός πλεύσιος, έρωτα ηδη τὸν έσπεζάτη, Σητεί τὸν βύσον, τὸν πορφύραν, η τὰ χυτοκεντητά τη θαδιμάτα. θείσκει τὸν έαυτόν τη διπό οὐλα γεγυμωμένον. Πιδη ητὶ τη μηματος η αιδιλαβής ηδη διωτεθης ιεζαβελ· αιαζτει τὸν καθρέπτην της, κράζει ταῖς δελδεζαίς της νὰ τὶς φέρει τὸν κεφαλόδεσμόν της, η τὸ σαείστης, τὰ σολιδύτης, η ταῖς μοσκομεσμημάτης αἰλειφατις ηπι αὐτὰ δεν δείσκει τίποτε. Τότε δη τότε, αιταται ο Αυτοκρατορ χωεις θαδημα. ο Βασιλεύς, χωεις σπηλήον· ο πράκαν, χωεις πορφύραν· ο κεπτής, χωεις θρόνον· χωεις ζωιώ, η τρατιώτης· χωεις τείβανα, η φιλόσοπος

φος· ο Πατεράρχης, χωεὶς κορώναν· ο Μητροπολίτης· χωεὶς μιᾶς· ο Πατεράρχης, χωεὶς αριθμοφορον· ο Επίσκοπος· ο Ηγάμονος, χωεὶς παπείζαν, καὶ ο Γέροντς, χωεὶς φελόνων· ὅλοι, γυμνοὶ, ὅλοι, παπείζαν, καὶ ο Γέροντς, χωεὶς φελόνων· ὅλοι, γυμνοὶ, ὅλοι, παπείζαν, καὶ ο Γέροντς, χωεὶς φελόνων· Λόγοι, ἐν ὅσῳ σέκονται ἐκεῖνα πά μαράττεται λεῖψαν, πά βρωμεράττεται σώματα ἐπαύνα εἰς τὰ μημάτα, ἵδη καὶ δύγαινον ἀπὸ τὸν ζοφαδέσατον ἄδιλον, ἀπὸ τὸν σκοτεινότατον λάκκον τῆς καπεχθωνίων, ἀπὸ τὸ κοιλόν τῆς γῆς, ἐκείναις ἡ κατραμφαῖς φυχαῖς τῶν· αἱ ὄποιαι, ὥστα πλησίσθεν εἰς τὰ σώματα τῶν· (οἵμοι, Χεισέ·) μὲ τί λογῆς ὅμιματα θέλεις τὰ ἰδία! Ποταπὴ Θρίαφδία θέλει συγκροτῆν ἀπὸ αὐτᾶς! Τί λογῆς ὅδυροι, μυρολογισμοὶ λόγοι, καὶ πιρόπαπις ὄνειδισμοὶ θέλειν ἐκφωνῆν! Πόσον βρέας θέλεις σέρξει σωκήστες τὴν σύωσιν! μὲ πόσαις κατάραις θέλειν τὰ βλασφημίσει, καὶ θέλει εἰπῆν καθέ τοῦ φυχὴν εἰς τὸ ἑδικόν της σῶμα· ὁ δυσυχέστατος σῶμα μετα, σὺ εἶσαι τὸ τέλος καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἑδικῆς με συμφορᾶς, ὁ πλεον ὅχισωμέσθε με, ἀλλὰ διώκτα με, ὅχι πλέον συμβουλέμε με, ἀλλὰ ἔχθρε βλαφεράττεται, δὲν θέλεις πλέον ως εἶσαι κατοκίδια, ἀλλὰ φυλακὴ στοχωρυμένη! ὁ πανάθλιον σῶμα, πόσον ἀπειρά πόρα πληρόν τως περοσωματίσσεις ἐκείναις ιδούαις! ὁ βρωμερὸν σαρκίον, ή νὰ εἰπὼν καλλίεπερα, ἀπάθαρτον σακκίον, βλέπε πόρα, πόσας τιμωρίας μετασεμέστας μὲ ταῖς ἀπάταις· σὺ εἶσαι ἐκείνη ἡ σάρξ, χάσιν τῆς ὄποιασεις πόσα ζεφανώματα καὶ μεθύσια φυχοβλαβῶς ἔξωδίαστα τὸν καρόγμα· σὺ εἶσαι, καὶ τὴν ὄποιαν πόσας ἀστοτέας, ἀπολασίας, καὶ Γεροσυλίας, ἀλλοίμονον, ἔπωρεξ· δέ τε σὲ, τὸ κοφροβρωμισμένον, καὶ βρελυρώπατον σῶμα, ἔχασα ἡ παλαιόπωρες τὴν χράντον βασιλείαν· δέ τε, τὸ ἀτιμον, καὶ σεσαθρωμένον κορμάτι, βεσύθηκα ἐκείνην τὴν ἀτελεύτην ζωὴν, τὴν ὄποιαν ἱτούμαστην οὐας Θεὸς δέ λόγυμα ἀπὸ καπεβολῆς Κίσμος· ὁ σῶμα δυσῶδες, καὶ ἀθλιόν, δέ τὸ ὄποιον ἐγὼ καὶ εἰς τὴν γῆν μυεῖας ὁδύνας, καὶ λύπας ὑπέφερον· δέσον καὶ διὰ ὅλα ἀυτὰ, ἐγὼ μὴ ἔως πόρα ἐκείπομεν μόνη εἰς τὰ σκότω τὰ ἄδε, σὺ δὲ πάλιν μόνον καπακεχωρυμένον εἰς τὰς βρωμιστήρες ταφες· Καιρὸς λοιπὸν εἴναι πύρα, καὶ σὺ, καὶ εγὼ νὰ δοκιμάσωμεν τὰς βαρείας καὶ φοβερής βασανίς· ἐπειδὴ καὶ σὺ ἐσάθης σωμεργὸν, ή νὰ εἰπὼν, καὶ πωτατίτιον εἰς τὴν ἀμαρτίαν· ὁ χιλιάνης καὶ μυελάνης κατραμφαῖς κορμίον, δέ τι με σωματωτάς; δέ τι βιάζεσται νὰ σύωθης μὲ τὸν δυσωδέσατον λάκκον τὰ ταφες; ὁ, σὺ μὴν, αἰστιώτετον, ἐγὼ δὲ δυσυχεσάτη, ὅπε τάλιν μένομα μετὰ σα, δέ τον δοκιμάσω φρεκάδεσ τιμωρίας! ἀλλὰ, πλησίασαι, μιαρὸν, δυσεβές, πανάθλιον, καὶ δυσυχισμένον σῶμα, εἰς τὸ νὰ σύωθωμεν· διότι, πόρα καιρὸς εἴναι νὰ φωτιστῶμεν ἐμφρεστον τὰ φοβερωτάπου

Κείτε μηδὲ ἄλλων ἀμαρτωλῶν, καὶ τὰ βαλαντῶμεν εἰς τὸ σέιτε-ρὸν ἀπὸ μέρος, καὶ γὰρ αἰκάταιμη τινὶ ἀπόβιταιαν ἐκείνην καὶ φερτῆς φωνής, καὶ τὰ αἰδανθῶμεν ἐκείνην τινὶ φοβερὴν ψτόφασιν, τινὶ γέμικτην κατάρας, ὄργης, καὶ ἀγανακτήσεως, ὡς κολυτήρειοι τὰ ἄδε δάμιμονες, ὡς παρτέρεια πνεύματα, δέ τι αἴγοκωρεῖτε, καὶ δὲν μᾶς σχετάτε μὲ τὰς τυρανίας τας, δέ τι καὶ εἰς τὸ μηδὲν δὲν μᾶς σφαίζετε; ὡς ἡμέρα ὀλέθρεος καὶ κατραμψίν, ὅποτα μετεῖδεις εἶδεις ο Ηλίος! μυελάδες φοραῖς μετὰ τον κάλλιον να μηλῶ ἐχθρόμην, δέ τὰ μὴ βασικίζωμεν πόρα ὅχι μόνον δεμύτατα, ἀλλὰ καὶ ακαταπαυσα. Ταῦτα, καὶ ἀλλα παρόμοια θέλειν ἐκφωνήσει ἡ παναθλία φυχὴ καὶ τῆς σαρκὸς μὲ λυσάδη μανίαν, καὶ ὄργυλος αἰενδιγύτον· η ὄποια ἀυτὴ φυχὴ, ἐπόταν ὅμη μὲ ἀυτῶν τινὶ την σάρκα σωματεργέφετο καὶ σωμένη εἰς την γῆν, την ἐλάχιδυν ὡς Θεὸν, καὶ δὲν αἰσχύμετο νὰ πληρόγη ὅλας τὰς ὄρε-ξεις της, καὶ νὰ φωτισθείν ἀδιανήσοπα τὸν Νόμον τη Θεῖαν, καὶ νὰ καταπατῇ αὐδσια τὰς ὄντολάξτε. Ω, πόσον βίαιον καὶ σανικόν θέλει εἴναι τότε εἰς τὴν φυχὴν, τὸ γὰρ σύωθη μὲ τὸ σῶμα ἐ-κείνο τὸ μιαρὸν, καὶ βρωμερὸν καὶ παθάχημον! εἰς τὸν ὄποιον κατερὸν, παρβοτέντος τὸ μηλὸν σῶμα, θέλει ἀρχίσει νὰ βρύχη ελεεινῶς τὰς σδόντας τα, η δὲ παλαιόπωρος φυχὴ, μὲ Θρίαφδην μυρολογίσματα, καὶ ὅδημηρὰ κλαυσίματα, νὰ γειτίζῃ ὅλον τὸν πέλει ἀέρα· ἐπειδὴ, τόσον τὸ σῶμα, ὅσον καὶ ἡ φυχὴ θέλουν δημοφανεῖδην ἀπὸ καθέ εἶδος παρηγορεῖς ὅλων. τῆς κτισμάτων· Καθώς γεάφει καὶ ὁ θεῖος Χρυσόβομος· Ἑκεῖ δοὶ εἴναι κάμη· μία ἴχνος, ὅπε νὰ αἰτιαθῇ, μῆτε τόπος μετανοίας, μῆτε Γαλ. καιρὸς δικαιολογίας, μῆτε τόπος φυγῆς, μῆτε διώματις εἰς τὸ Επις. νεὶς κρυφθῆ τηνάς, ὅπε ἀσφάλεια εἰς τὸ νὰ παρρίσταιδη, ὅπε 6. 7. αἰφέλεια ικανοποιεσσες· σκιά πάντοτε, καὶ δὲν μήτε ἐκεὶ ἀλλα τὸ τίποτε, φωτὶ Θρίαφδος· διότι, μῆτε ὁ πλέοτος γρηστιμός εἰς τὰς πλεσίνες, μῆτε τὰ τέκνα εἰς τὰς γονεῖς, μῆτε οἱ Αγ-γελοι ποσῶς θέλειν μεσιτούστε δέ τὰς αἰθρώπικες.

Η' Στικόμ.

ΕΔείξαμεν ἔως ἀδε τὴν μεγάλην ἐκείνην φερομένην, ὅπη θέλεις φύη μαμεταξύ εἰς τὰ σώματα τῆς Δικαίων, καὶ τῆς αἰμαρτωλῶν· σὺ λοιπὸν, δέλεξαι ἀπὸ τὰ δίω τὸ στά· διότι, τέτοιον σῶμα θέλεις ανατηθῆ τότε, οὐτι λογῆς ἐζησοῦ ἐδώ παρα· ἐπειδὴ καὶ ο Απόστολος λέγει, οὐτι τὸ θέρος ἀκολυθεῖ τὸ παράστιμον· ὅ δη ἐανι πειριψτρωπος, πόπον καὶ θεοίσηρ· 6. 7. Δει τὸ θέλεις νὰ ανατηθείν κρεμασμένος ἀπὸ τὸν λαιμὸν, ὥστα ὁ προδότης Ιαδας, ἔχωτας εἰς τὸ μέποπον τὸ σημεῖον τῆς απελποτισίας; Φοβήσει τὴν ἐκείνην φιλαργυρίαν, βεδεύατο τὴν προδοπισίας; Πορτα di Penitenza. σταν.

σίων. Δαν θέλεις τὰ ανάζηστα παρόμοιοις μὲ τὸν Καίν; μίσησον τὸν φθόγονον ἐκεῖνον. Φοβεῖσθαι, μήπως ἔγερθῆς ἐκ τοῦ μνήματος ὡσαῦ τὸν Ήσαῦ; μὴ κακηγᾶς τὴν γατελιμαργύταν, καὶ κοιλιοδελείαν. Ποτὲ δεὶ λιρέθηκε κακούλας σκύλος, πάνημία ἀριάδα, πάνημία λεοπάτη, ὅπει τὰ εὐθέλλατην πόσον, οὐδεινάτιμον, καὶ πεντελέμονον ἀπὸ λυγάδην καὶ αὐτόφερον πεῖται, καθὼς θέλειν ἕβελαζῆ αὐτόφερον εἰς τὴν ἀπλὴν ζωὴν ἐκεῖνοι οἱ αὐθρωποι, ὅπει εἰς τὴν παρεῖσταν, ἐτίμησαν τὴν κοιλίαν τῶν ὡς Θεού· καὶ ἐπανεῖσαν μὲν τὰς πολυφαγίας, πὰς πολυποσίας, καὶ μέθας· ἐβδελύνεσσοτο δὲ, καὶ εκαπτόρρητην τὴν ηπεῖαν, καὶ πασαν ἐγκράτειαν· εἰς ὅποιοι, οὐδὲ διάλιγον ξεφαντώμα, ἐπαλησαν τὴν φυχήν τας τῷ οὐριόλῳ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ο' ταυρὸς, ὅπει εἰς τὸν αἴρα ἔχει μὰ προπορέεται ἐμπροσθῷ τῷ φοβερῷ Δικαῖῳ, μὲ διάφορα χήματα, εἰς διαφόρας θέλει φαμῇ.

Μετὰ τὴν φοβερωπάτην ἐκείνην βροττῶ τῆς σάλπιγγος, μὴ τὴν φλεγόδεκατήν ἐκείνην Αὐδάσαν τῷ νεκρῶν σωμάτων, μὴ τὸν φεικτὸν ἐκεῖνον, καὶ θλιβερὸν φλεγχωστιμὸν τῷ αἱματωλῷ ἀπὸ τῆς Δικαιίας, δέθυς θέλει φανῆ ἐν τῷ ἔρωντι σημεῖον μέγα, ἐκεῖνο δηλαδὴ τὸ ἴδιον, ὅπει μίσα φοραν ἀνώρθωθεν εἰς τὸν τόπον τῆς Κρανίου, ἀπὸ τὸ ὅποιον θέλεστι λάβῃ οἱ μὲν Δίκαιοι, πάρηγοσσίαν, οἱ δὲ ἀμαρτητοί, τιμωρίαν. Καὶ τέτο, εἶναι σαφέστατον ὅποιος τὰς λόγιες τῆς Κυρίεμας, ὅπει εἶπεν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τας· ^{24.30.} Τότε φανήσεται τὸ σημεῖον τὸ γῆγ τὸ αὐθρώπειον, τῷ ἔρωντι. Τὸ ὅποιον σημεῖον, οἱ θεῖοι Πατέρες θέλεστι νὰ εἴναι ὁ σαυρὸς τῆς Χειρεῖς, ἐπώνυμος εἰς τὸν ὅποιον αὐτὸς, θέλει νὰ λυθώσῃ τὸν Κόσμον τῆς τυραννίας τῆς φθόρας, πλίνας τὴν Κεφαλήν, παρέδωκε τὸ Πνεῦμα· ὁ ὅποιος, θέλει βασάζεται ὑπὸ τῆς Αὐγγέλειας. Καὶ πείρε νὰ φανῇ ὁ ὄψις Δικαιούς, ἔχει νὰ προπορέεται, καὶ θέλει δειχθῆ ἐις ὅλην ὥστα ἡδα σημεῖον τῆς ήμῶν τῷ αὐθρώπων σωτείας, καὶ ὥστα ἡδα λαμπτὸν ἔσπαιον τῆς καὶ τῷ Διαμόνων τίκτις, καὶ ὥστα ἡδα σαφέστατον γνώσμα τῆς Θεοῦ πρὸς ήμᾶς αγάπης. Θέλει δὲ φανῆ τότε τὸ ὑπέρεμέγιστον φλαμπτὸν τὸ σαυρόν εἰς ὅλην τὴν οὐκενδύτην πατάτων τὴν ήμέραν τῆς Κείτεως· πλιν, ὀλίγον προπότερα, παρὰ ὅπει ὁ Κείτης καθίστη νὰ κείηται εἰς ἐκεῖνο τὸ φοβερότατον βῆμα. Εἶναι τινες Θεολόγοι, ὅπει λογιάζεται, ὅτι δρις μὲ τὸν σαυρὸν ἔχει νὰ φανῇ καὶ τὰ λοιπὰ ἐργαλεῖα, καὶ σύμβολα

Ἐ'ν τῆς τῷ θαράτη μημένης. Βιβ. Β'.

55

τῷ Πάθεις τῷ Κυρίε μας, δηλαδὴ, καὶ λόγια, πὰ φραγγέλια, καὶ Κολόνα, τὰ Καρφία, ὁ Λικανὸς σέφαρος, καὶ ὁ Κάλαμος. Τινὲς πάλιν λέγεσιν, ὅτι δέθυς ὅπει φανῆ ὁ σαυρὸς, ἔχειται νὰ ὄντυπωθῶσιν εἰς σλογῶν τῷ Δικαίου τὸ μέτωπα, σαυροί. Καὶ διαίζονται ταῦτην τὴν γνώμην, δηλὼ τὸ Θεολόγης Γανάνης τὴν Αἴποκάλυψιν· ὁ ὅποιος, προφητεύων παραφέρει τὰς Αὐγγέλεις, ὅτι συνομιλήσει πρὸς αἰλύντας, καὶ λέγεται· "σφραγιστῶμεν τὰς Αἴποκας", Δέλλες τὰ Θεοῦ ὅπει τῷ μετώπῳ αὐτῷ. "Καὶ ὅποιος τὸν τρίτον σαυρὸν, θέλειν γνωστέσει οἱ Αὐγγελοι πὰ συνάξεως τὰς ἐκλεκτές· καθὼς λέγει ὁ Αἴποσολος", εἰς απαντήσιν τῆς Κυρίες εἰς αἴρα. "Αἴποι αὐτὸν τὸ σημεῖον, καὶ ὁ Ποιμὴν θέλει γνωστέσει τὸ λογικό τε αἵρια· ὁ Διδάσκαλος, τὰς μαθητάς· ὁ στρατηγός, τὰς στρατιώτας· ὁ κελητής, τὰς δικαιάς· καὶ ὁ Πατέρ, τὰς γῆς. Πολλοὶ θεωτέστοις Πατέρες ἔχειται γνώμην, ὅτι αὐτάμη μὲ τὸν σαυρὸν εἰς τὸν αἴρα· μέλλει νὰ προπορεύσῃ, καὶ οἱ Κιβωτὸς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, αἰστὴ ὅπει ἡπο τούπος, καὶ προεικονίστηται τὸ σαυρός. Βεβαιόνην τὴν γνώμην των πάλιν ὑπὲ τὴν Αἴποκάλυψιν ^{11.19.} τὸ Θεολόγης, ὅπει λέγεται· "Καὶ λιωσίγην ὁ Ναός της Θεοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὥρῳ της Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης αὐτοῦ ἐν τῷ Ναῷ αὐτῆς·" Καὶ τέτοιο αἰολούθει, θέλει νὰ γρήγορερος εἰς ὅλης, πῶς ὁ νεός Νόμος τῆς χάρετος, εἴναι συμφάντος μὲ τὸν παλαιόν· καὶ ὅτι, καὶ τὰς δύνα Νόμικος ὁ αὐτὸς Θεός τὰς διέταξε· Λαοπόν, αὐθ' ἐλαμπροφανῶς προπορεύσῃ ὁ σαυρός, εἰς τὰ ὅμιμα τὰ πάντα, ἐν μέσῳ τοῦ αἴρους φλεγκεχυμήνας μὲ ἀμερόν φωτιγίαν, καὶ ὑπερθαύματον λαμπτόντα (λέγεται ὁ Εὐαγγελίος) τοτε κόνφονται πάσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς· "Πηγαν, ὅλος οἱ αἰσθετεῖς θέλειν καταβροτεύσῃ ὑπὲ τοῦτον τὸν αἰτινοβολίαν τὸν σαυρό, αἰστὴ ὑπὸ ἀστροπελέκη, καὶ θέλεστιν ἐκφωνήσεις ὅλοι κοινῶς εὖα θριαστέστατον ὄδυριον, καὶ κοπετόν πικαδίων μὲ τόσου πικρώτατον ἀλγος, πόνον, καὶ θλίψιν, ὅπει, ὁ ἀήρ ὅλος θέλει νέειγας ταῖς συγκεκυμήναις βούτης, εἰς κάθε μέρος θέλει αἰτιβούμβιστα. Γράφει τοῦτο τὰ ποιεῖται θρίων τῷ ὁ ἱερὸς Αὐγγελίος, λέγωντας· τοτε κόνφονται πάσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, βλέποντες τὸν κατίγορόν τας, δηλαδὴ τὸν σαυρόν. Αἴποι τοῦ ὁποίον, φανερῶς ἐλεγχόμυνοι, θέλεστι γνωστέστηται ἀμαρτίαν τους, καὶ θέλεστιν ὁμολογήσει τὴν μαρείαν, καὶ τύφλωσιν τως· ἀλλα φλεγκεχυρα, καὶ αιωφέλεστα. Πάντες λοιποὶ οἱ ἀπίστοι, θέλειν ὄδυρονται, βλέποντες ὄφαλομφανῶς τὰ ὄργανα τῆς Πάθεις, καὶ σαυρά, καὶ θανάτου τῆς Κυρίες ημῶν· τῷ ὅποιων ὄργανων, εἰς τὸ θηραν αἴφορη τὰ ποιεῖται ἐκεῖνοι ἐργατες καὶ αἴσσια. Θέλει δηλαδὴ ιδῆρον Ιάδας, πῶς μὲ τὸν προδοτίαν τὸ έστορον εἰς τὸν γαυρὸν τὸν Χειρόν. Θέλει ιδῆρον ὁ ὑπεριφάνως, πῶς μὲ τὴν ὑπερηφάνειαν τὰ τοι επλίγοντα εἰς τὴν Κεφαλήν· πῶς ὁ πόρεος, μὲ

D 4 τὰς

πάς πορνείας την ἐφραγκέλων· πῶς ὁ Εὐφυλδός,¹ μὲ τὰ ξε-
φωτόματά την ἐπότιζε χολή, καὶ οὗτος πῶς ὁ Φεονερός, μὲ
τὸν φθόνον την, καὶ ὁ μησικακός μὲ τὴν μησικακίαν την εκο-
πέραν, καὶ τῷ Πλάρων τῷ σέξεχιζων· πῶς ὁ Φιλάργυρος, μὲ
τὰς αδικίας, καὶ ἀρπαγῆς, καὶ κέρδη την ἐκάρφωτε χείρας, καὶ
πόδας· καὶ οὐτανταν μὲ σωτομίαν, κάθε αἱμαρτωλός· ἢ τὸν
ἐρράπτιζον, ἢ τὸν αἰνέβαζον εἰς τὸν σαυρόν, ἢ τελείας τὸν ἑθα-
νατονε. Τόπε κοινῶς ὅλοι θέλεται τὸν ιδῆν, ὅχι πλέον ὥστα σᾶσ-
καταδίκον δεδεμένον ἐμφορώσαν την κειτε Πιλάτον, ἀλλὰ ὥστα σᾶσ-
ειδοξον καὶ φοβερὸν Κελτών, χωεὶς νὰ δεῖχνῃ καύμιαν συμπά-
θειαν εἰς τὰ σφάλματα τῷ αἱμαρτωλῷ. Κόφονται λοιπὸν πά-
σαι αἱ φυλαὶ, καὶ τὰ σινθήτων θέλεται κρύει. Κόφονται, ἐπειδὴ
καὶ δοῦ εἶναι ἐκεῖ πλέον δικαιούσωσι, μήτε νὰ φύ-
γωσι τὸ Θεῦ τῷ δικαιοσύνᾳ, μήτε νὰ περιμεσίσωσιν διπὸ τὸν
κτηφασιν τῆς κατάρας· κόφονται, οὐτανταν παραγμήματα των αἱμαρ-
τίας, καὶ τὰς διετώτας φοβεράς εἰς τῷ περιγραφασιν τῷ Κελτῷ
αἴγανας, καὶ τὰς μελλόσας τιμωρίας. Θέλεται κλαύσει τῷ
ελεινού πονομοῖραν, τῷ κακότουχέντων θύρνητιν, τῷ δυσυχισμέ-
νων ποντείστων. Οἱ σαυρὸς λοιπὸν, ὅπερι φορτέρον ἡτοι ἀγάπης
καὶ εἰρήνης σημείου, ἐπλὶς τῷ αἱμαρτωλόντων, παρηγορεία τῷ θλι-
βούμενῷ, καταφυγῇ τῷ αἰπελπισμένῳ, τόπο θέλει εἶναι σημεῖον
ὅλων τῷ κακῶν, έδόμος τῷ αἱμαρτωλῷ, ὄλεθρος τῷ αἰσθετῷ. Αὐτοὶ θέλεις εἴρη τότε, ἀθλεῖς αἱμαρτωλέ, παθεῖα καύμιαν κα-
ταφυγὴν, κανύνα σύγκρον πόπον νὰ πρυφθῆς. Καὶ αὐτὸς σαυρὸς,
τὸ δεύτερον τῆς ἐλεύθερίας, τὸ ξύλον τῆς ζωῆς. θέλεις αἰρατεί-
τος καὶ σὺ; δῆλοι καθάς πόρα φωνὴν σωτηρίας, αἰλού θροντὸν
εἰδίκησεως· δότο ποιὸν ἄλλον λοιπὸν, ἔχεις νὰ βοηθεῦς; Αὐτὸς
σαυρὸς σὲ φοβίζῃ, ποιός ποτε θέλεταις παρηγορήσει; Αὐτὸς
διστλαγχήτας τὸ σύμβολον τῆς ἀποτελερόητη, ποιός θέλεταις ζω-
τακόδησει; Αὐτὸς αἴματα τῷ Χειτῷ βοᾷ κατεπιάσων, ποιός θέ-
λεταις δεφυτόδησει; Αὐτὸς εἰς τὰ πολυέλεα παλάγχηνα τοῦ Χει-
τοῦ, δοῦ βέλοκτεις περικρότον ἔλεος δῆλος λόγουσου, αἱμαρτω-
λέ, ποιός ἄλλος θέλεταις ἐλέποτει; εἰς ποιὸν ἄλλων παρηγορίαν
θέλεταις περιθράμψη; Λοιπὸν, οἱ σαυρὸς θέλει φωνὴν περιαλη-
τέραν θλίψιν, καὶ οδιώσεις τῷ αἱμαρτωλῷ. Διὰ τόπο θέλει παρ-
ηγοριαδή εἰς τὸν αἴρει, δῆλος νὰ γιωσίσει, βέβαια, δῆλος μόνον οἱ
Εἴρημοι, αἰλλὰ καὶ οἱ αἱμαρτωλοὶ Χειτιαοί, ὅπερι τὸν εἴσαντασσαν,
ἔκεινοι μὲτρ μὲ τῷ ποτε αἰτιώτας, κράζοντες, σαύρωσον, σαύρωσον
ἢ ἀυτός· επι τὸ δὲ πάλιν, μὲ τῷ πακτῷ τῆς ζωῆς, καὶ πολιτείαν,
θέλεται, λέγω, γιωσίσεις, πῶς ἀυτὸν τὸ Γύιον ξύλον εἶναι ἐκεῖ-
νον, επωνόμα τὸ ὅπερι τὸν εἴσαντασσαν. Πῶς ἀράγε τότε θέ-
λει βεβαθῆρ ὁ Πιλάτος! ὁ ὅποιος, αἴρει τὸν ἑδερέ μὲ τὸ ψραγ-
θέλιον, τῷ παρέδωκεν εἰς τὸ θέλημα τῷ θεοτοκῶν Εἴρημων.

ΟΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑ

νὰ τὸν σαυρώσωσι. Τί θέλει κάμη ὁ Αἴτας; τί ὁ Καΐρας;
τί οἱ φερτούτεροι; τί οἱ χαριματεῖς, καὶ φεροταῖοι, καὶ ὅλοι το-
σιαδέροισμα τῷ Γενδαίων! Οἱ ὅποιοι, τί δοῦ εὑρυποτα; τί
δοῦ ἐπεχναδηκαν, ἔως νὰ τὸν παρφάσην ἐπάνω εἰς τὸν σαυρόν;
Αἴραγε, μὲ τί λογῆς Θρίων, καὶ κλαυθμὸν αἰταρηγόριτον θέ-
λεισι πλαίσι, καὶ ἐποδύρονται μὲ πανάθλιοι; Βεβαιώση τὸν ποι-
τον Θρίων μὲ μίαν νέαν θαυματηργίαν ἀντὶ τὸν σαυρό, ὅπερι εἰς
τὰς καρύς μας πολύθιστον. Εἰς μίαν χώραν τῆς Γενδίας, σύν-
δικὸ τὰς Χειτιανές ἐκείνες, ὅπερι τόπος αἰτεῖται ἐπειδειχθη-
σαν, ἔτυχε νὰ ληγμονήσῃ σύνταστον Σαυρόν, ὅπερι εἴχε τὸν Χειτόν
ἐ-
ζωγεχιστιμένον· τὸν ὅποιον, δίεισκαντας ἄλλος; Γενδός ειδωλολά-
θης, τὸν ἐδειχνύνει εἰς τὸ πλῆθος· καὶ ἐπειδὴ τὸ πλῆθος ἀντὶ
θαυμάτες, καὶ δοῦ ἐγνωμένεις τῷ φράγμα εἶναι, ἀπεκείθη ἐκείνος
οἱ Γενδός, ὅπερι τὸν εύρηκε, καὶ εἶπεν, ὅτι ταῦτα εἶναι ὁ Θεός τῷ
Χειτιανῷ. Ε'φθασοι οὐδέθεσις αυτὴ καὶ ἔως εἰς τὰ ὄπα του
Βασιλέως, δὲ ὁ πόπος, καὶ φροντιλεσάμυνος τὸν δίρετον ἐκείνον,
τὸν ἐφρόσαζε νὰ τὸν δεῖξῃ· ήσαν δὲ καὶ ὡς τελαπόσιι αὖρες
χύροδον τα, ὅπερι τὸν ἐφράσεναν. Πέργανταί τοι λοιπὸν ἐκείνος
εἰς τὰς χειράς τα, καὶ πειροχαζόμυνος ἀντὶν ἀκειβάς, ἥρωτελ τὸν
Γενδόν, ἀλλιθινα ἐκείνος εἶναι ὁ Θεός τῷ Χειτιανῷ; Οἱ δὲ,
ἀπεκείνατο· ναὶ, αὐτὸς εἶναι, βέβαια. Τότε λέγει ὁ ίγεμαν·
τος εἶναι λοιπὸν ὁ Θεός, ὅπερι βοηθεῖ τὰς Χειτιανές, σάς κα-
ταδίπος, καὶ πρεμασμένος, καὶ ὑπέταξεν ἐκείνοις πολὺ μέρος τῆς
Γενδίας, καὶ μάλιστα τὸ Βασιλείον μας; Καὶ ταῦτα εἶπαν, ἐν-
πιπτούσι εἰς αὐτόν· καὶ ὅπω, τὸν ἔδωκεν ὅπίσω εἰς τὰς χειράς το
Γενδός. Α'λλα τὸ θαυμάτος! δίποτε ὁ Γενδός τὸν ἔλαβεν εἰς
χειράς τα, ἀρχιτοτε εἴκειτο τὸ μέρος τῆς κερατίης τῷ Χειτῷ, ὅπερι
τὸν ἐγερμένον εἰς τὰ δεξιά, νὰ γυείζεται πρός τὰ αἰετερά, καὶ
νὰ βλεπῃ μὲ αἴσικα καὶ ζωτανὰ ομμάτια πρός τε τὸν ίγεμό-
να, καὶ πρὸς τὰς λοιπὰς περιεστῶτας! Οἱ ὅποιοι μὲ τὸ να εκ-
ειδεῖτο τὸν εὐαίσθατον ἔχαφον φόβος καὶ έθομον, ἐπεστάθη δίποτε
τὸν ποιῶν, καὶ αἰταρηγόριτον οὐδιρμόν. Μηδὲ ὡραί
κανωλαὶ, ἐρχόμυνος πάλιν εἰς τὸν θαυμάτον τὸ Βασιλεῖον, καὶ οἱ ε-
πίλοιποι, καὶ σπηλαούτες αἵ τοτε βαθέως ύπνιοι, αἰθέροις με-
ταλλούτοις, καὶ οὐρανούτοις· Μέγας ἀληθῶς ὁ Θεός τῷ Χειτιανῷ!.. Οἱ
γάλη τῷ φωνῇ· γένεται δειλωνες, καὶ έμπικτες, ἐπέκοντο ἐντατικοί, διδαχ-
θεὶς λοιποί, δειλωνες, καὶ έμπικτες, ποσον αὐτοί, ὅσον καὶ οἱ μετα-
σφέτες μὲ αὐτά, ὅπερι ἐπαθαν, ποσον αὐτοί, ὅσον καὶ οἱ μετα-
σφέτες μὲ αὐτά, περιμάζωσι πλέον τὸν θαυμάτον τῷ Χειτῷ,
θρύσεροι αὐτῷ νὰ μιν ἀτιμάζωσι πλέον τὸν θαυμάτον τῷ Χειτῷ.
Καὶ κτί-
παν-

ταῖς μηράς Εὐκλησίαν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, καὶ διέπεισαν
τες αὐτῶν καθὼς ἔπειται, ἔποισαν εἰς αὐτῶν τὸν σαυρόν, πορ-
σάξαντες ὅλος κοπῆς, τὸν τὸν τιμῶσι καὶ προσκυνῶσι μὲν πόσις
ἀλλαβεῖας. Οὐ δέ βασιλεὺς ἐκεῖνος, ὅμοιος μὲ τὸν ψόντη, δεξιά
μήρος τὸ δύογον Βαπτισμα, καὶ ἀσίως πολιτεύσαμέν τοις, καλῶς ἀ-
κεπάστατο ἐν Κυρίῳ. Αὖτις λοιπὸν οἱ Ιηδοί, εἰς ἐκεῖνον τὸν τύ-
πον τὸν σαυρόν ἔδοκίματαν πιαντίων φοβερῶν δισυχίαν, εἰς δόκον
ὅπερ ἔμεναν ἄφενοι, καὶ ἐκστατικοὶ, καὶ ὅλως εἰπεῖν, μισαπεθα-
μόροι, τί θέλετε πάθητε εἰς ἐκεῖνων τῶν φοβερῶν ἡμέραν τῆς
Κείσεως οἱ Γεδεῖται, οἱ ἐθνικοὶ, καὶ οἱ ἀπίστοι, ὅταν ιδεῖν αὐτὸν
τὸν ἔδιον ξύλον τὸν Παναγίαν σαυρόν, ὅπερ νὰ προπορθεῖται εἰς τὸν
άρετα μὲ τόσου ὑπέρλαμπρον ἀκτινοβολίαν; Αὕτη γε, δοῦ θέλετε
εἰπῆ, τόπον εἶναι τὸ ξύλον ἐπεισόδιο, τὸ ὄποιον ἦτον Γεδείοις μή-
στανδρον, ΕἼλιοι δὲ μαρεῖα. Τόπον εἶναι τὸ ξύλον, μὲ τὸ ὄ-
ποιον σωτείρισταν αἱ πύλαι τὸ ἄδεια, ἀδεῖσσαν τὰ καταχθό-
να, αὐθεύθυνταν τὰ ψράντα, κατεῖσθονταν τὸ ἔχθρα αἱ δυ-
νάμεις, ἐνικάτησαν οἱ δαίμονες, κατεβλάψαν τὸ θανάτον τὸν κού-
θον, εκριμάδηταν τὰ αναίσπιτα ἔιδωλα, ἔξερείθη δηπότον Κόσ-
μον ἢ ασέβεια. Τόπον εἶναι τὸ ξύλοντος φοβερού ξύλου, μὲ τὸ ὄποιον
ὁ Παντοκράτωρ Θεός τῷ Χειρικῶν ὑπέταξεν εἰς τὸ κράτος τῆς
οἰκουμένης, καὶ ἔσυρον εἰς προσκυνήσιν τὸ Οἰνόματό της ὅλων τῶν
οἰκεμένων· δέ μέσον τὰ ὄποια, κλίνεσθαι γόνου λοιπον εἰς αὐτὰν
τὰ ἐπερώτα, τὰ ἐπίγεια, καὶ τὰ καταχθόνια.

Η' θίμοῦ.

ΕἼκ τόπον ἔγινε φαερέν, πῶς δὲ σαυρός εἶναι τῆς σωτηρίας τὸ
δεύτερον· ἐπειδὴ καὶ εἰς αὐτὸν δὲ Χειστός, ὅταν εἴναι η σωτη-
ρία, ἐξίπλωσε πάς χείρας τα πρόσωπα μάς, δέ τα μάς ἐναγκα-
λίσῃ· εἰς αὐτὸν ἔκλινε τὸν Κεφαλιῶν τὸν, δέ τα μάς φιλίσῃ, καὶ
τὰ καταστή πιεύστε εἰς πάς προσδικήδε μάς· απὸ αὐτὸν ἐσάλαζε
τὸ βάλσαμον τὸ Παναγίαν τὸ μῆματος· δέ τα θεραπεύσῃ πάς
αἰώνιας πληγας τῆς φοβῆς μάς· εἰς αὐτὸν ἐπαίνω μηδίζετε τὸ σῆ-
θός, το, δέ τα μάς πρότη μέστα εἰς τὰ παλάγχηα τα, καὶ τα
μάς φυλάξῃ ἀβλοβεῖς· δηπότε τὸν ὄργων τὸν μέλλεται. Αὔλα
ταῦτα μόνον, πορά· εἰς ἐκεῖνων ὅμως τὸν ἡμέραν τῆς Κείσεως γ
ιγνοῖται δεῖ θέλει διρεθῆ πλέον δηπότε μηδὲ εἰς τὸν σταυρόν. Πε-
τοτε τὸ ανοιγμα τῷ χειρῶν τὴν Χειστήν; Πετεῖται κλίσις τῆς Κε-
φαλῆς τη; Πετεῖται εἰκασμένη πλάσματα; Πετεῖται Λίμνα; Πετεῖται
αὐτὸς δὲ Χειστός; Αὔλαστον τὸ προφέτη Σοσιεῖ λέγοντος· Περδόσον-
ται τὸ ἐνζητούμενον τὸν Κύρον, καὶ εἰς εὑρωστιν αὐτὸν, ὅτι εἰπεῖται
„κέχλικον απὸ αὐτῆρ; „Ω λόγος πιρρός! ὡς φραμακερὰ ὄμι-
λια! Ήμεῖς ὅμως, δέ τα μέρεθεν μόριον χαρέμενοι εἰς ἐκεῖνων τῶν
θεοῖς

Ἐ'ν τῆς τῆς Θαμάτης μημήκε. Βιβ. Β'.

Θεραπεύθηται διπλάσια, καὶ παρησίαν τὸ σαυρόν, καὶ τὰ παυ-
χάμεδα εἰς τὴν σωτηρίαν, ὅπερ δέ μότε αὐτὸν ἀπιλαύσαμεν,
αἱ λέγαμις πόρα καθ' αἵας μῷ τὸ Παύλον· „Εἷμοι δέ μη γέ· Γα.
„νοιτο παυχάδαι, εἰμὶ δὲ τὸ σαυρόν τὴν Χειστήν. „Αἱ τιμῶ-
μη, καὶ αἱ σεβάμεδα αὐτὸν σαυρόν, ἔως ὅπερ απανέωμεν τὸν
παρόντα δέρα. Αἱ διπλαραφάμηλι πορός παύτον τὸν σαυρόν, πο-
ρός τὸν εἰς αὐτὸν σαυρωθεύτα τὴν Χειστήν, καὶ αἱ εἰπεύμηλι δέ τοις
μης τῆς παρδίας· Σὺ Κύρε, ὅπερ δέ τα μεταποίησης, εἰκοπία-
σες· καὶ δέ τα με λυκέων γε, δέ αὐτὸν τὸν σαυρόν, ὅπερ
συρόμυθος ἐβάσασα φιλανθρώπως δέ τὴν σωτηρίαν μετέ πον
ἐβρεῖς μετέ τὸν ἰδραντάσα, μετέ τὸ δάκρυσα, μετέ τὸ Λίμνας·
εἰπαί τον ὄποιον ἐπαρεκάλεσε τὸν Πατέρα σου, δέ τὴν συγ-
χώρησιν δέ εἰχθρων σα, υπερχεζεῖς εἰς τὸν λυγίων τὸν Παράδει-
σον, παρέδωκες τὸ πιεύματα πον πατέρισα· δέομαι, λέγω, γε
δέρη τορός ίμας εἰς τὴν ἡμέραν τῆς Κείσεως αὐτὸς ὁ σαυρὸς ὄρ-
γανον ζωῆς, καὶ δέχι θανάτου σωτηρίας, καὶ δέχι αἰπαλέας· τοῦ
εἰς σὰ λόγον, πλειδίον εἰς εραρό τὸν Παράδεισον, δέ τα συμβα-
σιλεύματα μῷ σε τοῖς εἰς τὰς αἰώνας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, Δ'.

Η' απ' ὄρωμῶν τῆς θυγάτης Κειτᾶ κατάβασις αἱ θεω-
ρητῆ καλᾶς, θέλει γαφή πρὸς οὐραφάς
μάβασις τῆς καιρού αἱ θρώπωτες.

Οὐαίς εἴδει ἡ θητὸς λόγη μεταξύλιθητα, ἡ θητὸς λόγη σε
αἰεγνάδητα τοῦ τῆς τελεσταίας ἐκείνης φοβερᾶς Κείσεως,
τοῦ τῆς μεγάλης καὶ διπλανῆς ήμέρας τὸν Κύρον, τοῦ τῆς δυσυ-
χεστῆς καὶ θομερᾶς ἐκείνης συμφορᾶς, ὅπερ ἔχει τὰ αἰολεθίση
τὸ τελείων δικαιοσύνης τοῦ ολοῦ τὸν Κόσμον· αἱ συγκε-
θῶσιν ὅλα αὐτὰ μετά τὰ φερεῖς καὶ αἰολεθα, δοῦ θέλειν ήσσα
ἄλλο τι, δέσθε, ὥστα σὰ αἰλαφρόν καὶ πιραμικρόν ποροσίμιον,
ἢ προπαίδεια. Επειδὴ καὶ ἔκεινο ὅπερ θέλει φανῆ πλειστότερον
δηπότε ὅλα εἰς τὸν ἐφεξῆς μηκεῖ διηγησιν φεμιωδέσατον πορός τοὺς πα-
λαιστάρους ἀμαρτωλάς, θέλει εἶναι τὸ φοβερότατον πορόσαπον τὸ
Λιδεκάτα Κειτᾶ. Καὶ σοχάστα τα τὸ πατελαθεῖς δηπότε πρ-
φητικὸν ρήτον, ὅπερ ἔχω πόρα τὰ αὐταφέρων· Αἴφε δὲ δικαιοεί-
της τῷ ολῶν Θεός ἐπορεύεται θερπταῖς αἰάγκας, καὶ φοβερᾶς
πιμελίας εἰς τὰς Σαμαρείτας, καὶ δοῦ εἰδορθεύθησαν δηπότε πα-
νιάς των, τὰς φοβερέζεις μετά τὰ αἰολεθα λόγια, λέγωντας· Αἴμα-
το, μῷ δὲ τὸ ποιησαὶ μέσοι παιτα πάντα, ἐπομάζει τὰ διπλακατεῖ· ιβ.

“ θατὸν Θεόν σου .” ὡσαν τὰ ἔλευθρον, οὐ πεῖνα, οὐ πυρκαιά, οὐ πόδεμος, οὐ καθ' ὄραν ἀγειαίνεσσα ἐργὴ τῷ δοκιμαῖνον με, καὶ αἱ ἀλλα παρόμοιαι πληγαὶ, μὲ τὰς ὅποιας τώρα σὲ ἐπαΐδομα, εἴναι ἀρχὴ τῷ τιμωρεύοντι, εἴναι δοκιμαῖσθαι τῆς καταδίκης σου . Κτοπόρα, οὐ εἰς τὸ ἔξης θέλει ήσαι οὐ διαεργμόνι συμφορά σου, θέλει ήσαι οὐ καθολική τιμωρείασθαι . τώρα λοιπὸν, ἔχεις τὰ καργῆς μὲ ἐμὲ τὸν Θεόν σου, οὐ δῆι μὲ τὰ ποιματά με, ἐπιμάζεις εἰς σωαπαύτου τὸ Θεόν σου . δῆσας ἦως πόρα ὑπέμεινας τιμωρείας, συγκενόμυραι μὲ τὰς τιμωρείας, ὅπερ ἔχειν τὰ σὲ ἐπανέβειν εἰς τὴν σωαπαύτου τὸ Θεόν σου, ἥσαν ὅλαις ὡσαὶ σκιαὶ τινες, οὐ ζωγραφίαι . ἔως πόρα, ἐπειδὴ ἐδέχεισθν πληγαὶ θότο τὰ ἀδεστὴ οὐ ἀδωμάτα ποιματά τὸ Θεόν, ήσαν ἐκεῖναι αἱ πληγαὶ ἐλαφρόταται, θότο τώρα δὲ οὐ εἰς τὸ ἔξης, ὅπερ εἰς τὴν σωαπαύτου τὸ Θεόν σου τὸ φρεικόδεις καὶ ἀσυμπαθεῖς Κελτοῦ, ἔχεις τὰ δοκιμαῖς, θέλειν εἶναι αἰένφρασοι, οὐ ἀκατανόητοι βάστανοι οὐ τιμωρείαι . ἐπειδὴ οὐ ἀπόφερονται εἰς παντοδικάμις κερός .” Κύριος Θεός, Σαβαὼν ὄνομα αὐτῷ .” ὅπερ θέλει νὰ εἰπῇ, Κύριος ὅλων τῷ Διωάρμεων . Εποιμάσει λοιπὸν, πωάθλις ἀμαρτωλὲ, εἰς σωαπαύτου τοιτέ φοβερὸν Θεόν . καὶ συλλογίσε, τὶ λογῆς φοβερωτάταις κολάσεις ἔχεις εἰς τὸ ἔξης τὰ δοκιμαῖς, δῆι ἐμμέτως δὲ τῷ κτισμάτου τοῦ, αἱλα ἀμέσως θότο αὐτὸν τὸν ἴδιον Θεόν . Καὶ λοιπὸν, μὲ πόσιν, οὐ ποταπιῶν φοβερῶν παρρίσια, οὐ δόξης μεγαλοπρέπειαν μέλλει τὰ ἔλευθρον, ἔδρος εἶναι τὰ τὰ ακεστη τινάς, ἔκτασις τὰ τὸ συλλογιστῆ, ζάλη τὰ τὸ νούσον . Βέβαιον εἶναι, ὅτι δέ τοῦ τὰ φεύγαται τοῖς φόβοις καὶ ἔδρος τῆς παλαιπάρων ἀμαρτωλῶν, μέλλει τὰ προπορεῦθεν προτέρεα θότο τὴν φοβερῶν εκείνων Κείσιν, (καθὼς τὸ προφητεῖον ὁ προφηταῖς Δαβὶδ) πύρινος ποταμὸς, οὐ σία δευτιάτην πῦρ ἐκάπιον αὐτὰ προπορεύεται, καὶ φλογιεῖ κύκλῳ τὰς ἔχθρις αὐτὴν καὶ πάλιν .” πῦρ ἐκάπιον αὐτὰ καυδίστεται ταῖς, οὐ κύκλῳ αὐτὰ καταγίγις σφοδρά .” Οἱ δὲ ρίτουεικάτατος Ήσαῖας, μὲ σχεδιαστέρων σύγλωττίσιν, οὐ πλατυτεραν διήργησιν φεύγατε τὴν φοβερῶν οὐ μεγάλων φεύγαται τῆς παρρίσιας τὸ Κυρίον .” Γέδε Κύριος (λέγει) οὐ πῦρ ήσει, οὐ νός καταγίγις τὰ ἄρματα αὐτῶν, θοδοῦγειν ἐν Συμών ἐνδίκητων, οὐ θοσκοράτη, κισμὸν αὐτῶν ἐν φλογὶ πυρός . ὅτι ἐν τῷ πυρὶ Κυρίος κελεψότει πᾶσα οὐχί, καὶ ἐν τῇ φορμφαιᾳ αὐτὰ πᾶσα σάρξ .” Ποίος πόρα νὰ μὴ φείξῃ, αἰνεώντας τὸν Κύριον οὐ πῦρ, τὰ ἀμέσια τὰ ὡσαὶ αἰεμορφώδια, φλόγας ὀλόγυρον τα, παθαία, καὶ ἀλλα παρόμοια τιμωρητικὰ ἐργαλεῖα ἐκείνης τῆς Θείας Δικαιοτικῆς; θότο τὰ ὅποια, ἡμπορεῖ τὰ ὕποντα καθ' εὗτας ὅσα ἔχειν τὰ ακολυθήσαν εἰς εκείνων τὴν φοβερῶν ημέραν . Αἴφει πρῶτον οἱ ἄγιοι Λγγελοι θέλειν προπορεῦθεν μὲ τὸ λοιπόρον,

οὐ αἰτιοβόλον φλάμπυρον τὰς ταυράς, οὐ μὲ τὰ βηπλοῖστα γηροίσματα τῷ διγίων Παθῶν τὸ Χειρά, οὐχεὶς οὐ κατεβὴ ἵρανδεις φωτία μὲ υπερβολικῶν ὄρμων, τὰς νὰ τινάζωνται εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς φοβερὰ ἀστραποπελέκια . τὰ ὅποια μέρη τῆς γῆς, τότε θέλειν εἶναι πατάπατιν ἔριμα, οὐ ἀκατάκιντα θότο αἰθρόπτεις . οὐ μὲ πόσιν σφοδρὸν, καὶ καυσικότατον καταφλογισμὸν θέλειν ἐνεργεῖ, ὅπερ οὐ αὖται τὰ βεντά νὰ ἀσλύσωσιν ὡς κηρίου . οὐδὲ εἰς τόσον θέσιμην θέλειν ἔξαπλωθεῖ οὐ φλόγες, ὅπερ θέλειν πλησιάσει οὐ ἔσαι εἰς αὖτὸν τὸν φοβερὸν θρόνον τὰ Κερτά, οὐ τὰ καταφλογίσην τὸς παλαιπάρων ἀμαρτωλῶν, οὐ δυσεβεῖς, οὐ ἀπίστεις . μὲ τὰ ὅποια τὴν φοβερῶν θοτόφασιν, θέλεισιν θοτοναχθῆ μέστα εἰς ἐκεῖνο τὸ αἰώνιον πῦρ . ἐπειδὴ οὐχι καθσκωνταις φοβερώταται οὐ γῆ, θέλει τὰς ροφίσει ὀλοπελῶς εἰς αὖται τὰ κατόταται παλάχυχα της, οὐ σκοτεινόταται καταχθόνια . μέστα εἰς τὰ ὅποια, μὲ ὄγλιγωροτάτων κατάπτωσιν ἔχειν νὰ κατακρεμιδῶσιν . οἱ δὲ ποταμὸς εκεῖνος τὸ πυρός, ἀφ' εἰς μὲ φλεγδούσον οὐ φεικόδην ιπτύπον, θέστη μέστα εἰκείνει τὸ χάσματος τῆς γῆς ἐγκαταρέσσῃ οὐ τέλεηρ μέστα εἰς αὖτὸν τὸ ἀβύσσον τῆς γῆς, τότε θέλει κατημέτραι μὲ ταῖς φλόγαις τα πολλὰς λίμνας, διπά σίαν, πίσιαν, καὶ θεάφι, λόπει νὰ εἶναι δεκτικά τόσων κορμίων, οὐσα εἰς αὖτὸς θέλειται βιθιδηρή μέστα, δέ τοῦ νὰ καταφλογίζωνται ακαταπτάσιως εἰς αἵρατα τὸ ἀπαντά . Ηἱ δὲ μεγαλοπερεπειάτη δόξα, οὐ διταξία τῆς σὲ ψρανῶν παρρίσιας τὸ Κελτό, θίλει φύρι μὲ τὸν αἰόλανθρον ξέπον . πρῶτον μὲν πάντων, θέλει προπορεύεται οἱ Αρχάγγελοι, οὐ πειταί οἱ Αρχάγγελοι, οὐ οἱ λοιποί οὐ θείων Λγγέλων χροὶ οὐ πατέπιν, οἱ Αρχαὶ, οὐ οἱ λοιποί οὐ θείων Λγγέλων χροὶ οὐ πατέπιν . πρὸ δὲ τῶν αἰάντων, θέλει προπορεύεται οἱ Αρχιεράτης Μιχαὴλ, ταχιέζωσιμόν τοις φλογίσιν, οὐ ἀστραπόμερφον ρομφαίαν, ὡσαὶ πρωτοπατάσιος τὸ Μεγάλης Βασιλέως . κατόπιν διπά αὐτῶν τὰς Αγγέλες, θέλειν ἀκολυθεῖται οἱ Απόστολοι, οὐδὲ πλέον νὰ ἔχωσιν ἐπαίω τὰς τὰ συμεῖα τὰ μαρτυρεῖν, ὅπερ δέ τὸν Χειρὸν ὑπέμενεν, ἀλλὰ μὲ στοβαρὸν, οὐ φοβερὸν βλέμμα, οὐ μεγαλειότητας ἔξαπτίας, ὡσαὶ ἀλλοι διασαῖ . καθὼς λέγει οὐ οἱ Δαβὶδ .” καὶ ρομφαίαι δίσομοι εἰν ταῖς χεργίν αὐτῷ, τη^{149.9.}

ποιόσαι εἰκόνησιν εἰν τοῖς ἔθνεσιν, ἐλεγμάς εἰν τοῖς λαοῖς .” τη^{150.1.} τερον δὲ θότο τὰς Απόστολας, θέλει εἶναι οὐ Θεοτόκος Μαρία μὲ τοιεπν χῆμα, ὅπερ νὰ φαίνεται οὐχὶ πλέον ὡς Μήτηρ ἐλένης οὐ καυματεῖας, οὐχὶ καταφυγὴ τῷ αἱμαρτωλῶν, οὐχὶ Μεστίτης τῷ μετανοεύτων, οὐχὶ ἐπλίς τῷ αἱπλιπτισμῶν . ἀλλὰ φοβερὰ οὐ αἰσυμπαθεῖς, αἰσυπροτάτη οὐ ἐργιλατάτη . οὐσα οὐ τὸ πόκινον ἐκεῖνο φόρεμά της, θέλει πρωταδέσι πῶς, ἔκείνη οὐ ημέρωτις, ὅπερ ἔδειχνε πρότερον εἰς ίματις, ὡσαὶ μία ἀχολος φεύγεται, οὐχεὶς νὰ μετατραφῇ εκείνων τὴν ημέραν οὐ τῷ αἱμαρτωλῶν, ὡσαὶ εἰς αἴματο-

ματέδη ἀχριόπτα φοβεράς λεαίνει. Προθέπωντας ἡ δὲ παροφήτης
Μαλαχίας, καὶ Ζελογέζούμορος μάλιστα τὸ πυρώδες καὶ θυμοειδές
ἔμμα τὸ Δικαῖος Κείτη, ἰδραυλίος, πικνοαναστάνωντας. Ηδὲ αὐτή³
τειχίσθωντας ἀπὸ τοῦ υπερβάλλοντος φόβου, ἔκλεισε τὰ ὄρματά
τη, οὐδὲ τὰ σεριδῆς ἡδὲ τὸ περόστατόν τη ἐγένετο εἰς ἀπλού-
μέρος, οὐδὲ μηδὲ ἐκλίπη εἰς τέλος. Καὶ οὐδεταίνωντας τὸ αἴγιον
Μηλ. τὸ ποτέ φόβον, λέγει. „Τίς γενοτίστεται ἐν τῇ ὀπτερίᾳ αὐ-
τοῦ; τοῦ διότι αὐτὸς επιπορθετεῖται ἡδὲ πῦρ χαυθείσις·,, ὥστα νὰ
ἐλεῖν· εἶδος, καὶ φωτία ἡτοι, φλόγα, καὶ πυρκαϊδί· μάλιστα δὲ
ὁ φόβος, ὥπερ εκείνη ἡ φωτία, ἡδὲ ἡ φεγγάδης μεγαλοφέπεια τῆς
Κυρίας φοροῦσει, τόσος εἶναι μέγας, ὥπερ ἡδὲ ὁ Προφήτης Ησαΐας
β. 10. αἰαγκάζεται νὰ λέγῃ. „εἰσέλθετε (οἱ ἀμαρτωλοὶ διλογούτε)·
„εἰς τὰς πέτρας, καὶ κρύπτετε εἰς τὴν γῆν ἄποτα περοσάπτη της
„φόβου Κυρίας, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ιερού αὐτῆς, ὅπερ αἴσθη-
„θραυσταὶ τὴν γῆν·,, Ποιος δεῖ ἐκπλήντεται, καὶ δεῦ φείται,
„ὅπερ αἴσθηται ἡ αὐτὸν πὲρ Γάβη νὰ λέγῃ διεκείνο τὸ αυτοπόφο-
Γαρ. „ρον Κείτεον·,, „εἰ δὲ ὅφελον ἐν ἀπλῷ μετέβλαξες, ἐκρύψας·
τα. 15. δὲ με, ἔνας μὲν παύσιται σεῖς ἡ ὄργη·,, Τί δηλῶτιν οἱ λόροι ζη-
τοῦται· Αὔτους μὲν φοροτοχῆς σωμάτεια εἶναι εἰς ἐκείνης ὥπερ διεπ-
σκοποῖται εἰς μεγάλων αἰάγην, καὶ φωρεύν κίνδυνον τῆς ζωῆς του,
νὰ περοσάπτησιν εἰς πόπον σύγχρονον, καὶ νὰ κρύπτωνται εἰς αὐτὸν·
σκεπαζόμενοι διπὸ τὴν βούθειαν τῆς φίλων του, οὐδὲ νὰ γλυτωσω-
σιν διπὸ τὸν τοιχὸν κίνδυνον· αἰδὲ, ποίων συγχρόνητα ὡς αὐτοφά-
λειαν ἥρπορει νὰ ἐλπίσῃ τινας εἰς τὸν ἀδεῖον; Εκείνος εἶναι δὲ
φεγγαδέτας λάκκος τῆς θείας δικαιοσύνης· εκείνος εἶναι, τὸ
καπιτιπέζον ὄλων τῆς κακέργων αἰθρώπων· ἐκεῖ μέσσα δεί-
σκοποῖται, στὰ ἡμερῶν νὰ φοβηθῇ ὁ αἰθρώπος· εἰς ἐκείνον τὸν
πόπον, ὁ Δεσπότης τῆς ὄλων Θεος ἔχει αἴαμιμον ὄλον τα τὸν
Συμόν· ἔχει διπολυμόριον ὄλων τα τὴν ἀγανάπτησιν· εἰς αὐ-
τὸν τὸν τόπον, δεῦ δέξισκοποῖται ἀπλοὶ τινὲς, οὐδὲ μόνον οἱ αἴρ-
λιώτοι ἐχθροὶ τη Θεᾶς, οἱ ανιλεστεί βασιλισταὶ τῆς
Φυχῶν μας, οἱ αἱροὶ τύραννοι τῆς σωμάτων μας, οἱ συχαμεροί,
λεγω, καὶ θεομεροὶ διμονες· Εἰς αὖτα τέτοιου τόπον λοιπόν, πο-
ιῶν καποφυλλαί ελπίζει νὰ εῦρῃ ὁ μακέλεος Γάβη; ποίων φύλα-
ξιν; ποίων παρηγορεῖται διπὸ τὰς ἐκείστε ἐχθράς τη; οἱ ὄποιοι εδῶ
εἰς τὴν γῆν μὲν ποσαῖς συμφεροῖς τὸν ἐπλάνωσαν, διπὸ τὰς
ιαστικὰ τα τὸν ἔγδυσαν, διπὸ ταὶς διτυχίαις τα τὸν ἐγκρέμνισαν,
μὲ πληγῶν ὁδιαπριν τὸν ἐκαπαπλήγωσαν αἰελειμόνιτα· Ε-
κείνοι, ἔχοντας σωθεῖσαν νὰ αἴφωνται τὰς αἰθρώπιας, καὶ δχε-
νὰ τὰς σωζόσσων· νὰ τὰς διαφθείρονται, καὶ δχει νὰ τὰς βούθωσται·
νὰ τὰς ἐνέρποιται, καὶ δχει νὰ τὰς φεγγάπτωσται· τέλος παί-
πον, νὰ τὰς διατατάνωσται, καὶ δχει νὰ τὰς Φυχογονώσται· Οἱ μα-
κάρειοι ὅμως Γάβη, ἐπειδὴ ἐγκάει τὸν ασύγκειτον φόβον, καὶ
ὑπερ-

ὑπερβάλλεται τιμωζίαν, ὅπερ πρόρχεται διπὸ ἐκείνο τὸ ἀρι-
ποτέρες Πρότωπον τη Συμαρθία Κείτη, τη ἐφαίνουσα ἐλαφρότερον
καὶ νὰ κατοικηθεῖται μέστα εἰς ἐκείνον τὸν Φελαδέσατον τόπον τη
ἄδει, καὶ νὰ συναπαρθέφεται μὲν ἐκείνης τὰς καποδάιμονας ἐχθράς
τη, καὶ νὰ βασιλίσεται πικράς διπὸ ἐκείνης τὰς αἰελειμόνας δι-
μίες τῆς τη Φυχῶν ἡμῶν, καὶ τῆς σωμάτων, οὐδὲ νὰ αἰτεῖσθαι εἰς
ἐκείνο τὸ Συμαρθίον Πρόσωπον τη Θεᾶς, καὶ νὰ περιγραφῇ εἰς
ἐκείνο τὸ παγκόσμιον Θέαζον.

Η Επικόμη

Π Οιος διπὸ ἡμές δοὺ φοβάται τότο, ὅπερ θέλω νὰ εἰπῶ·
Α'χ, ἀθλεισ ἀμαρτωλέ! Γ'σως μὴ ἔτεις ἡμέρας ἀρπαχθῆς
διπὸ τὸν παρρύσαν ζωὴν εἰς τὴν ἀπλῶν· καὶ τόπ μηδεποτεν-
τας πλέον νὰ μετανοῆσῃς, δοὺ φεγγάμβριος ἀπλοῦ, οὐδὲ νὰ πα-
ρασθῆς εἰς ἐκείνο τὸ φοβερώτατον Κείτεον; δὰ νὰ λάβῃς τὰς
αἰτιοισιβάς τῆς ἔργων σου, ἢγνην, νὰ καταποτιθῆς εἰς τὴν γέσ-
την τὰ αἰώνιου πυρὸς, δὰ νὰ κολάζεται ἐκεῖ αἰπελθόπτως· καὶ
ὄρως, μὲ δλον ὥπερ εῖσαι τόσον σιμά εἰς τὸν θάνατον· μὲ δλον
ὥπερ εῖσαι ἐπιών εἰς τὸ σώμαρον τῆς περοστηάρης ταύτης ζωῆς, καὶ
αἰώνιος· μὲ δλον ὥπερ εῖσαι εἰς αὐτὸν τὸ ναυάγιον, καὶ τὴν Βι-
κυμίαν· μὲ δλον πέπτο, γελάξ, χορόεις, θαγαρδεῖς, αἰτασθεῖς
ἀκολασταῖς, μεθύεις, ξεφαντόνοις, καὶ πάταν ἀπλῶν θητούμιαν
τῆς καρδίας τα τελεσόνοις· καὶ ψετε βανεῖς ποτὲ βαθεῖας μέστα εἰς
τὸν γάνη στην τὴν αἰνυπόθορον ὄργῳ τη Κείτη, ποτὲ δοὺ πάχεις
νὰ τὸν κάμης ἴλεων, καὶ συμπαθητικὸν εἰς τὰ σφαλματά στα-
τικά τη στη γίνεται; Οἱ πομπόδρωφος καὶ πολυμίχανος στατ-
τικάς, μὲ τὰς Φυχοβλαβεῖς στρεβλάς τα. καὶ ὀλεθρευτικούργατας
τα σὲ πληστα, καὶ πάχει μὲ κάθε δέποπον καὶ μικαλιώ νὰ ἔρε-
ζωσῃ τελείως διπὸ τὴν Φυχῶν στην τὴν Φυχωφελεσάτην τη Συμ-
τον τῆς τελεσταίας φελιττῆς Κείσεως, καὶ αἰταποδόσεως· τὴν ὥποιαν
αὐτῶν δολιόπτητα τη ἐχθρά, εὐας δλαβῆς μὲ θαυματιών παρο-
ροίστων τὴν σέξηγηστε· τη σκαλάκια (λέγει) ὥπερ ἔργαζοται
τὸ μετάξι, τόσον διωκτὸν φοβεῖται τὴν βροτιών, ὥστε, διδός
ὥπερ τὴν αἰκεστωτιν, δοτοεκρόνονται, καὶ Φοφάστι· καὶ ἐκείνο τὸ
κακάλιον, δηπε τὰς εἰναι αἴπαυστις καὶ πατοκία, τὰς γίνεται μὲ
τὴν βροτιών ταφος αἰώνιος. Εκείνοι ὅμως, δηπε τη ἑρφά, καὶ
ἔχεστι τὴν θητούμελειαν τας, ἔξευρον δέποπον θητούδειον δὰ νὰ τα
κάμην νὰ μείνωστιν ἀβλαβεῖς διπὸ τας βροτιώταις· καὶ καθ' ἡμέραν
ἔμφροδοι εἰς αὐτὰ σωθίζονται νὰ κάμηνωστι μικρόν τινα κτόπον·
ἔτζι θερον, αὐτὸν βροτιώτης οξειδραντήση. ἐκείνα σέκον-
ται ἀφοβη, ἀβλαβεῖα, καὶ αἰνιδωμα. Γέτιώ την θητούδειοτα καὶ
πανεργίαν ἐπεννόηστε καὶ ὁ ἐχθρός ἡμῶν δέβολος, καὶ τὴν μετα-

χειρίζεται εἰς ίματά· ὁ ὄποιος, μὲν τὸν νὰ καταλαμβάνῃ παλᾶς,
ὅτι δοὺ εἶναι ἀλλο δικαστήρων εἰς τὸν νὰ ἀφαίξῃ τὴν ἀμαρτίαν,
καθαὶ ἀγαῖον ὁ ἥκος καὶ πτύπος ὁ συμεχῆς εἰς τὸν τὸν μας
τῆς μελέσους Κείσεως τῷ Θεῷ, βπιχειρίζεται πάθεις βότοι καὶ
μεθόδοις ἢγρι νὰ συνιδίξῃ τὴν αἰκόνα τῷ αὐθάρωπων εἰς τὰς πτύπες,
καὶ παραχάς τὰ ματαίς τὰ τέλος Κόσμου, ἀστὰς εἰς ἐλαφράς καὶ
μικρὰς βροντάς, λέγω; εἰς τὰς καθανισμάς τῆς κυριοδοξίας, εἰς
τὰς πρότις τῆς φιλοτιμίας, εἰς τὰς ἕχεις τῆς πλεονεκτίας, καὶ τὰς
πλεύτας· εἰς βότον ὅτι, σχελείφοντες ἀπὸ τῶν ἐνθύμησιν πονεῖ
καὶ πόνον πόνο λογισμὸν τῆς μελέσους Κείσεως, αὐτὸς ἀκέστη καὶ
ἀπὸ σόμα σιαγγελίας τίνος κύριος νὰ ἐνιχῇ τὴν βροτικὴν εκεί-
νης τῆς Κείσεως, ἡ δοῦ τινα δέχονται σιθύνεις εἰς τὰς αὐτίας τις,
ἡ αὖ τῶν δεχθεντῶν, δοῦ κινεῖται εἰς φόβον καὶ συσολίων. Καὶ τότε
τὸ κάρινει, δοῦ νὰ τὰς καταστάνη, νὰ απερικνεῖ τὴν ζωὴν τῆς χω-
ρᾶς νὰ ἔχῃ καρμίαν φροντίδα καὶ μέμενα τῆς σωτηρίας των.
Καὶ καὶ ἀλλίθεια, σωκράτεια ἔχειν οἱ πτύποι τὰς Κόσμου τά-
τας, εἰς τὰς ὄποιες ὁ θεόβολος μᾶς συνιδίξει, νὰ βελλόνωσι τὰ
αἰτιαμάται, δοῦ νὰ μινὶ ἀμπορεύει νὰ ἀκέστη τὸν κτύπον τῆς
Θείας Κείσεως, καὶ τῶν βροτικῶν, ὅπει καθ' ἡμέραν ἀπὸ τὰ ιε-
ρὰ Εὐαγγέλια, καὶ τὰς λοιπὰς Θείας Γραφὰς, καὶ βιβλία τῷ ἀ-
γίῳ μας Πατέρων ἀποτελεῖται. Τί δὲ ἡμεῖς; Αἵς κανόνια ὅλον
τὸ ἐντάτιον, καὶ ὅχι μόνον μὲ ταρσοσχιλὶας ἀκροβλώμασθα τὰς
βροτικὰς ἐπέντων τῷ θείῳ λογίαιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν σιωπηλὸν
μας νὲν παλᾶς ἀς τὰς ἐγχαράττωματα· βασίντες συχνά εἰς τῶν
ἐνθύμησιν μας πῶς, σὲς αἴγακης θέλομέντος ἀποδώσει λογησατ-
μόν μὲ μεγάλων απειβολογίαν, ὅχι μόνον δοῦ τὰ βαρέα πταίσ-
ματα, αλλὰ καὶ δοῦ τὰ ἐλαφροτάτα, ὅχι μόνον δοῦ τὰ μεγάλα,
αλλὰ καὶ δοῦ τὰ παραμικρότατα· τόσον, ὅπει καὶ ὁ θεῖος Χριστός
μος λέγει, ὅτι, Καὶ ἡ δικαιοσύνη τὰ δικαία των ἀνθρώπων, αὐτὸς
ταῦτη μὲ τὴν ἀκειβεστάτην ἔξέτασιν ἐπείναι τὰ Αδενάτου Κει-
τοῦ, ὅτε ἀπὸ δοῦ θέλει μέρεθη ἀσφαλής, καὶ ἀκίνδυνος· μά-
λιστα, αὐτὸς οὐ Θεός θέλει παραπτήσην καὶ πάρη λεπτὸν λογαριασ-
μὸν δοῦ τὰς ωχλωσιμάτις τῆς καρδίας μας, καὶ δοῦ τὸν ξελο-
γιασμὸν, καὶ πὺς βενιβασμοὺς τοῦ νοός μας, ὅπου κανούμενοι εἰς
τὰς περοσδυχαῖς, καὶ δοῦ τὰς ἀλλας ἀπότις τὸν ἐνθύμησεις καὶ συγ-
καταδέσεις τῆς θυχῆς μας, καὶ τῶν καταφρόντων, ὅπει δείχνο-
μενοι εἰς τὸ ἐπάγγελμά μας, ἀδικίατον εἶναι νὰ σφενίσῃ. Ε'-
κεῖ, δοῦ εἶναι ψετὸ πόπος, ψετὸ βότος, ὅπει νὰ ἀμπορεύει νὰ
μεταχειρισθῶμεν τῶν γνωστῶν μας, τῶν βπιτίμων μας, ἡ τὸν πα-
τεργίων μας· αλλὰ ψετὸ θέλειν δικαίων νὰ μᾶς βοηθήσειν εἰς ἐπεί-
το τὸ αδένατον Κειτέλον, ψετὸ τὰ σοφίσματα τῷ θεότελετηκῶν,
ψετὸ τὰ βπιχειρίματα τῷ Φιλοσόφων, ψετὸ οἱ λόγοι αὐτοὶ τῷ ρη-
τόρων.

Τέ το Κειτῆ καταβαίμομτος ὑραμόθεψ, καὶ ἐπὶ θρόνα
καθεζομένης, μεγαλοπρεπεῖται παράταξις.

Τελος παύτων, ἀφ' ἣ νὰ βομβαρίσειν τὰ πυρὸς, καὶ τὰς φλο-
γὸς βίκυμια πυροποροθεῖη, ὡσας νὰ αἰούγετο κάρκανα πλεγ-
πέπασμα (μπερδές) εἰς τὰς θρανδές, θέλει εὔγη ὁ Κείτης απ'-
άντε, καὶ θέλει κατέβει εἰς τὸ παγκόσμιον θέαθρον. Τῶν πλεγ-
παξιν, δόλω-καὶ πυροπομπῶν, μὲ τῶν ὄποιων μέλλει νὰ ἔλθῃ,
σωτόμας μὴν οἱ Πυρματοζέφοις Εὐαγγελισταί, θαυμασίως ὅμως
τῶν ἔξηγησαν. Οἱ μὲν Ματθαῖος, εἰς δύω πόπις τὸ Εὐαγγέλιον 44.30.

Οὐ φοτιτὰ τὸν οὖν τὸ αὐθάρπικα ἐρχόμενον δοῦ τῷ νεφελων τὰ
ερανεῖ, μὲν διωμένες καὶ δόξης πολλῆς· καὶ παποτέρω παλιν
δοῦται ἔλθῃ ὁ ιός τὸ αὐθάρπικα εἰς τὴν δόξην αὐτῆς, καὶ πῶπες
οἱ ἄγιοι Ἄγγελοι μετ' αὐτῆς, τότε καθίση δοῦ τὸ θρόνος δόξης
αὐτῆς. Οἱ δὲ Μάρκος, τὸν παρατάνει, ἐρχόμενον μὲν διωμένες 13.26.

πολλῆς καὶ δόξης. Οἱ δὲ Λυκᾶς, ὁμοίως, μὲν διωμένες, καὶ
δόξης πολλῆς. Ημεῖς λοιπὸν, πλεγμάζοντες εἰς σύνα-
θροισμα σόσα εἶναι διεσπαρμάσα εἰς θεφόρας πόπις τῷ Εὐαγγε-
λίων, διέλογομένη, ὅτι μέλλει νὰ ἔλθῃ, πρῶτην μὲν, ἐν νεφέ-
λαις, δούτηρον δὲ μὲν τῷ Αγγέλων τείπον, μὲν διωμένες· καὶ
τέταρτον, μὲν δόξης· καὶ ταύτης, πολλῆς. Οὐλα πάντα δέλοιμη πά-
έρμαθσεν οὐτὶ μέρος μὲ τῶν διωματών καὶ σαριώσεων, καὶ ἀκε-
βεταν. Καὶ ἂς ἀρχίσωμεν δοῦ τὸ πρῶτον, διλαδή πὰς νεφέλας,
ἔφοται τὸν οὖν τὸ αὐθάρπικα ἐρχόμενον ἐν νεφέλαις· Εδῶ
παραθέντες ξεφυβέσοιο μία διπτέραια. ποιον δοῦτο τὸ δύω, εἰς σύνα-
θροισίας, φυνάται δοῦ τὰς λόγιες τὸ θεῖον Λυκᾶ· οἱ ὄποιοι,
θεφέρουσιν δοῦ τὰς λόγιες τὸ Γερά Ματθαῖον, καὶ Μάρκος. Επει-
δὴ, οἱ μὲν Λυκᾶς, γράφει τὸν Χειτὸν ἐρχόμενον ἐν γεφέλην· οἱ δὲ
λοιποὶ Εὐαγγελισταί, ἐρχόμενον ἐν νεφέλαις. Εἶναι κατὰ γνώμην
πῶς, ὁ Κύριος ήμων Ιησοὺς Χειτὸς μέλλει νὰ κατέβει εἰς σύνα-
θροισφον· ἀλλὰ τότε, νὰ εἶναι περιουπλωμένον καὶ δοῦ ἀλλα πολ-
λὰ σωμέφα, μὲν δόξην, καὶ παρρίπταια μεγαλιτέρων· Αὖλος δὲ
πόλιν, θέλει ὅτι, τὰ σωμέφα εἶναι, νὰ εἶναι σκοτεινά, τρι-
γά τὰ σαγιτθέσιν, εἰς δόλα τὰ μέρη θωτίων δειμύτατας, καὶ φοβερά
μετραποπελέκια· διὸ καὶ γράφει, ὅτι δοῦ θέλεσην εἶναι σωμέ-
φα, ὅπει νὰ γαλάζεις δροσῶδην βροχήν, καὶ τὰ ποτίσαι
τῶν γλωττῶν δέλογυρα κεραυνός. Αληθεστέρα δέλει γέ-
πύρ, καὶ τὰ τινάζωσιν δέλογυρα κεραυνός. Αληθεστέρα δέλει γέ-
γη τὰ πάτη ή γνώμην, αὐτοσας εἴπωμεν ὅτι, τὰ σωμέφα εἶναι, δοῦ
μὲν

μὴ τὸ αἰωνίον μέρος, νὰ εἴναι λαμπτρὰ καὶ γαλλικά, οὐτὸς δὲ τὸ καπόδιον μέρος τὸ πρὸς τὴν γῆν, νὰ εἴναι σκοτεινά, καὶ πυροβόλα, καὶ φοβερά. Θέλεσι λοιπὸν πεθανούσιοι τὸν φοβερώτερον ἐκεῖνον Κειτήν σωμέφα γεμάτη αἰεμορόρυγλας, ὅπερ πανταχός νὰ σκορπίζωσι βροταῖς, καὶ αἱραποῖς. Τὸ ἀλλο, ὅπερ συνέρχεται μεγαλοωρέπειαν τῆς περιφεραῖεως παύτης, εἶναι οἱ θρόνοι τῆς Κειτής. Επειδὴ καὶ αὐτὸς μόνος τὸ εἶπε, πῶς μέλλει νὰ καθίσῃ εἰς θρόνον μεγαλοωρεπέσαντον, καὶ ἀξιον τῆς μεγαλωσιάν της. Διότι, ἐπειδὴ οὐ πορθμός οὐτοῦ θρόνου ἐκεῖνον τὸ ρήπτον τῆς Εὐαγγελίας, καὶ καθίσει ἐπὶ θρόνον δόξης αὐτῆς. Οὐ μοίως καὶ τὸ τὸ Διαβίδ λόγον, πάμεμαστι σὺν Κείσει τὸν θρόνον αὐτῆς. Θέλει εἶναι ἀκόμη οἱ θρίνοις ἐκεῖνος πεθερόλεπτος καὶ θαυμάσιος. Διότι θέλει εἶναι σωθεμένος ὑπὸ σωμέφα πλεύ, μὲ πόσια λεπτήν πεχηγρίαν, καὶ ἀξίσιον μεγαλοωρέπειαν, ὅπερ νὰ εἰπεται. Βασιλείην μὲ τὴν ποιημάτα, καὶ αὐτὴν τὴν ἄκραν βασιλείεστιτα τῷ Αγγέλῳ. καὶ νὰ εἴναι ἀρμόδιος καὶ ἀξιος δι αὐτὸν τὸν Βασιλεάν τῷ βασιλεύοντων Κύριον τῷ κυρελόντων, καὶ Αὐτοχοντα παύτων τῷ ἔκλεκτῷ, ὅπερ κατ' ἐκείνην τὴν ίμέραν μέλλει νὰ καθίσῃ Κειτής παύτων ἐθεῶν ὑπέρυψιος, καὶ νὰ ἐνδέξῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς δόξης της ὥστε ὅλη τὴν ποιημάτα. καὶ μὲ τὴν μεγαλωσιάν τῆς διωμάσιάς της, τῆς ἀξίας, καὶ ἀραιότητος της, νὰ εμπαιζῇ ξόπον τηναὶ ἐκείνης, ὅπερ μίαν φορὰν αἰσθίσας τὸν ἐνέπατζαν. Αἱς παύσωσι πόρος ὅλος τὴν παλαιὰν καὶ φοβερὰν βίματα καὶ κειτέλα ἐκείνων τῷ ἔξοχωτάπεινον δικαστῶν, κειτῆρ, ἐπάρχων, ὑπάτων, καὶ φορετῶν. Αἱς πρυφθῶσιν οἱ πολυέξοδοι καὶ ἀξιοθέατοι ἐκεῖνοι θρίνοι τῷ Βασιλεάν, τῷ Πατέρων καὶ Λύτορατόρων³ αἵς καὶ αὐτὸς ὁ πολυέπιπος καὶ λαμφρὸς θρίνος τῆς Σολομῶντος, αἱς καποκεπαδῆ, μὲ ὅλον ὅπερ μὲ ἄκραν καὶ αἱμίμιτον βασιλείεστιτα καὶ τέχνην αρχιεπεκονθίτην ἔξειλέφατος καὶ χρυσός⁴. Μὴ τὸ ὅποιον, καὶ η θεία Γραφὴ μαρτύρες Δεκατῆς⁵ ὅτι νὰ εὑρέτο ὡπὸ πάση βασιλεία. Αἱς μεταβώμος δὲ ἦδη εἰς τὴν ἀκόλευτα.⁶ „Οὐταὶ ἔλθη ὁ ιός τῆς αἰθρώπων σὺν τῇ δόξῃ αὐτῆς, καὶ παύτες οἱ ἄγιοι Αγγέλοι μετ' αὐτῆς. Οἱ λοιποὶ Εὐαγγελισταὶ σταύρωσι τὸν λέγωσι⁷, μὴ διωμένως καὶ δόξης πολλῆς, τάπης τῆς Αγγέλεις ἐνοούσιν, ἢγνη ὅτε θέλει ἔλθη μὲ πλῆθος Αγγέλων αἱαειθμητον. Αὐτοὶ εἴναι ἐκεῖνοι οἱ λεγεώνες τῷ Αγγέλῳ, τὰς ὅποιες εἴχει οἱ Χειτός εἰς τὴν ἔξτιν τηναὶ ὄραι ἐκείνων, ὅπερ τὸν θηλαστὸν οἱ στρατιῶται τὸν ἡγεμόνος, καὶ τὸν ἐκρατεῖσαν δεδεμένον, καὶ ἐλεῖθρον εἰς τὸν Πέθεον⁸, Η⁹ δοκεῖς, ὅτι καὶ διωμάτιον ἀρτι πεθαναλέσται τὸν Πατέρα με, καὶ πεθανεῖσι με¹⁰, πλείσις, καὶ δώδεκα λεγεώνας Αγγέλων. Αγαειθμητα πλήθη, δηλαδὴ διὸ αὐτές, ὅπερ θέλει περιπορθούνται μὲ υπέρθαύματον σύταξίαν, καὶ μεγαλοωρεπῆ ἔλαμψιν¹¹. τόπον ὅπερ, κατ' ἐκείνην τὴν ίμέραν τῆς Κειτής, διὸ θέλει διπομείνη κάκιάς Αγγελος

³ Bas. ἐλέφατος καὶ χρυσός⁴. Μὴ τὸ ὅποιον, καὶ η θεία Γραφὴ μαρτύρες Δεκατῆς⁵ ὅτι νὰ εὑρέτο ὡπὸ πάση βασιλεία. Αἱς μεταβώμος δὲ ἦδη εἰς τὴν ἀκόλευτα.⁶ „Οὐταὶ ἔλθη ὁ ιός τῆς αἰθρώπων σὺν τῇ δόξῃ αὐτῆς, καὶ παύτες οἱ ἄγιοι Αγγέλοι μετ' αὐτῆς. Οἱ λοιποὶ Εὐαγγελισταὶ σταύρωσι τὸν λέγωσι⁷, μὴ διωμένως καὶ δόξης πολλῆς, τάπης τῆς Αγγέλεις ἐνοούσιν, ἢγνη ὅτε θέλει ἔλθη μὲ πλῆθος Αγγέλων αἱαειθμητον. Αὐτοὶ εἴναι ἐκεῖνοι οἱ λεγεώνες τῷ Αγγέλῳ, τὰς ὅποιες εἴχει οἱ Χειτός εἰς τὴν ἔξτιν τηναὶ ὄραι ἐκείνων, ὅπερ τὸν θηλαστὸν οἱ στρατιῶται τὸν ἡγεμόνος, καὶ τὸν ἐκρατεῖσαν δεδεμένον, καὶ ἐλεῖθρον εἰς τὸν Πέθεον⁸, Η⁹ δοκεῖς, ὅτι καὶ διωμάτιον ἀρτι πεθαναλέσται τὸν Πατέρα με, καὶ πεθανεῖσι με¹⁰, πλείσις, καὶ δώδεκα λεγεώνας Αγγέλων. Αγαειθμητα πλήθη, δηλαδὴ διὸ αὐτές, ὅπερ θέλει περιπορθούνται μὲ υπέρθαύματον σύταξίαν, καὶ μεγαλοωρεπῆ ἔλαμψιν¹¹. τόπον ὅπερ, κατ' ἐκείνην τὴν ίμέραν τῆς Κειτής, διὸ θέλει διπομείνη κάκιάς Αγγελος

γελος εἰς τὸν ἔρων, ὅπερ νὰ μὴ συναδέσῃ τὸν Δεσπότην καὶ Κειτήν τῷ ὅλων. Οἶλοι, ὅλοι μετ' αὐτῷ θέλειν συγκατέλθη διό τες ἔρωνται, καὶ θέλειν τὸν συναδόμετον αὐτὸν Κύρεον, τιμῶντες τὸν αὐτὸν λεπτοργοῖ, καὶ υπηρέταις, τόσον ὅπερ, καθὼς διότι δέος θέλει μείνη τόπεις αὐτὸν Ἀγγελος, οὔτε Αγγιος; αὐτὸς δὲ αὐτὸς σωματικῶς οἱ Χειτός. Θέλει λοιπὸν εἶναι εἰς τὸν ἔρων μόρον αὐτὸν ὁ Θεός, οἱ τὸν ἔρων, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὸ πάντα πληρῶν. Αἱς συλλογισθῆ λοιπὸν καθ' εἶσας, πόση υπερθαύματος θεωρεία θέλει εἶναι εκείνη τὴν ίμέραν, νὰ βλέπη τηναὶ μυριάδας αἱαειθμητῶν Αγγελικῶν Ταγμάτων εἰπαλωμενας αἵω, καὶ κάπω, εἰς δέσμηνα τὸν αἵρεσ αἱμέζον, ὅπερ πόρει μὴ, νὰ δοξολογηστοι μὲ υμνος αἱεκλαλίτων τῶν Κειτῶν, πόρει δὲ, νὰ εγκωμιάζωσι τῷ αἵγιων τὰ θεοφili πατρθάματα, καὶ πόρα νὰ πεθερελάστησι καὶ νὰ χλοάζωσι τῷ αἱμαρτωλῷ την κακηνὶ πολιτείαν! Τότε θέλει πελεωθῆ καὶ οἱ λόγοι τῆς Κυρίας, ὅπερ εἰπον εἰς τὸν Καιάφαν, πεθερεκούμβρος εἰς τὸν πεπτεύον τὸ Οὐφελε τὸ ιόν τὸ Αιθρώπια καθήμυρον ἐκ δεξιῶν τῆς διωξί Matz., μεως τὸ Θεός. Αἱξιωρεπέσαντον θέαμα θέλει εἶται, νὰ βλέπη τηναὶ αἱαειθμητῶν θρόνον, μὲ σώμα δεδοξασμού πεθερηκλέμυρος καὶ δορυφορέμυρος διό τειξεις αἱαειθμητῶν Αγγέλων¹². οἱ ὅποιοι, νὰ γεμίζωσιν ὅλον τὸ ίμισφαιρεον ταῦτο, ἔως καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἔρων. καὶ νὰ τὸ πεθερεκούμβρον δεξιόθειν αἱαειθμητα πλῆθη Αγίων τε, καὶ Δικαιών, λαμπτόντων ὡσπερ οἱ Ήλιοι; κατέθει δὲ πρὸς τλη γῆν γῆν, νὰ βλέπῃ εἰπαλωμενας τὸ Κειτή πλῆθος ἀπειρον παταδίκων, ὅπερ νὰ κείτωται χαμαὶ ἐπὶ πορσωπον εἰς τὴν γῆν, θριλευτες, κλαίσοντες, οἱοφυρόμυροι γοερῶς μὲ πικρές σεναγμάτες, καὶ ἀπαρηγόρητα δίκρια, καὶ ἐλεινὰς οιμωγάς· οἱ ὅποιοι, θέλειν γεμίζειν εἰς πολὺ μάκρος, καὶ πλάτος ὅλην ζεδὸν τὴν θηλαστήν τῆς οικευμόντος. Τότε θέλει τῷ τηναὶ πόρον αἰχρίων οἱ δαιμονες φέρονται καὶ τῷ αἱμαρτωλῷ, μὲ ποίαν ορμήν καὶ ἀγαλάκτων, μὲ ποίαν υπέρμεζον καὶ λυασθόν μανίαν. Εἰκει τόπει θέλει πεθερεκούμβρον ὅλα τὰ λογικὰ κτίσματα τόσον, ὅτι νὰ μὴ μείνη κακούνα πεθερα, οὔτε εἰς τὸν ἔρων, οὔτε εἰς τὴν γῆν, οὔτε εἰς τὰ καταχθόνια· διότι, θέλειν συναθροιδῆ αὐτοπορθούπως εἰς εκείνη τὴν Κοιλάδα την Γασταράτ, τόσον αὐθρωποι, δογον Αγγελος, καὶ δαιμονες. Σύκωσαν πόρει εδώ τὰ ομμάτια σε εἰς τὸ οὐλος, οὐτε νὰ ιδεῖς τὴν έξοχωτάτην καὶ αἱερυμίθων τημελ, καὶ λαζείων, ὅπερ τόπει ἔχει νὰ διδωται μετ' οὐλαβείας εἰς τὸν Χειτόν· οἱ ὅποια, πότε δορ εξάθη, οὔτε παύτα ποτε θέλει γαδῆ. Διότι, θέθυς ὅπερ οἱ Χειτός κατέληθη οὐρανόθειν οὐτε τὸ αἵρεσ, καὶ φανῇ παρηρίσιφ ἐνώπιον παν-

τὸς ἑκίνης τὰ παρχοσμία σωαθροίσματος, καὶ καθίσιν βασιλεῖς εἰς τὸ μεγαλοπερέστατον Θρόνον, Κειτής ζώντων, καὶ νεκρῶν ὄλοι ὅσοι τότε ἔνει παρόντες μέρεθάσιν, Αὐγελοι, αὐθρωποι, καὶ δαύμονες, κλίναντες τὸν ἀνυψότατον, καὶ μνωτες τὰ γόνατα, καὶ κύφαντες εἰς τὸ ἔδαφος μὲ ταπείνωσιν τῆς φυχῆς των, μὲ χῆμα δελικότ, θέλεσι λαζίσσεις καὶ προσκυνήσεις αὐτὸν τὸν Χεισόν, ὡς φύγει ὕδων τὰ Θεῖς, ὡς βασιλέα τῷ βασιλεύσοντων, καὶ Κύρου τῷ κυρεύσοντων, ὡς ὑπέρτατον Δεσπότων, τῷ Δημιοργοῦ τὸν Οὐρανὸν καὶ τῆς γῆς. Τόπε θέλει πληρωθῆναι τὸ ρίτον τὰ μακαρία Παύλου, ὥπε λέγει θεῦ Χεισόν. „Πάντα γόνι καμψει ἐπερανιών, καὶ δημητρίου τὸν Οὐρανόν, καὶ δημητρίου τὸν Κύρου, καὶ πάτα γλώσσα ἔξομολογήσει τὸν Δημητρίου τὸν Κύρου Γιοντος Χεισόν εἰς δόξαν Θεοῦ Πατέρος. Πιστεῖ ταύτης τῆς κοινῆς καὶ παγκοσμίας προσκυνήσεως, καὶ ὁ Δασβίδ Φαριμ. προφητεῖ λέγων. „Παντα τὰ ἔδινη, δόσα ἐποιησας, οὔτε ποτε ποτε προσκυνήσειν ἐνώπιον τοῦ Κύρου, καὶ δοξάσει τὸν Οὐρανόν, Καὶ πάλιν ὁ θεῖος Αὐτόπολος. „Παντες προσκυνήσειν τὸν θεῖον θεόν, ζῶ ἐγώ, λέγει Κύρος, ὅτι ἐμοὶ καμψει πᾶν γόνιν, καὶ πάτα γλώσσα εἶσον μολογήσει τῷ Θεῷ. Ην εἴσαι πόρα, καταραμένεις Πιλάτο; Αἴτανοι φαίηται πότε τὴν βθελευράν λάσσων τῷ καταδικασμόντων απίστων, ανάγειτε ἐδώ τὴν κεφαλήν συ, αἴσιζον τὸν ὄμματάτος, καὶ ἐντασίται. Τὰ ἴδιάτα λόγια ἔχων τὰ μεταχειρεθῶ καὶ ἐγώ τὴν τὴν ὄραν, παὶ ὅποια μίσα φοράν καὶ ἐτύλιξαν τὴν ἔξεφωνησαν τὴν ἡμέραν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ μεγαλοπερέπειρον πόρον τῆς Γερεσταλῆς, ἐμπρός εἰς ἐκεῖνο τὸ πολυάριθμον πλῆθος τῆς Γεδαίων, ὅπαν ὁ Χεισόν παρείσατο ἐμφορδεῖσιν τὰς ἀστατίδικος, δεδεμένος τὰς χεῖρας, σεφανωμένος μὲ ἀκαΐδας, πραματισμόντων διπλά πληγάς, εἰς ὅλον τὸ πορμή καταματημόντων, εἰς ὅλον τὸ πρόσωπον κατεπτυσμόντων, πότε, λέγω, ὥπε ἔκραζες ἐνώπιον παποὺς τὸ λαόν. „Ι"δε ὁ αὐθρωπός, πάποισι λέγω καὶ ἐγώ ἂν, γύρεται παὶ ὄμματάτος, „Ι"δε ὁ αὐθρωπός, εἰς τὸν ὄποιον ἐδόθη πάσσα ἔξεστια ἐν Οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ γῆς. „Ι"δε ὁ αὐθρωπός, ὁ ὄποιος διπλὸν τὸν Θεῖν καὶ Πατέρα ταντέν Κειτής ζώντων, καὶ νεκρῶν. Λιγεύεται καὶ ἐστεῖς τὰς κεφαλάσσας, ὡς παράνομοι Γεδαίοι, νὰ ἀκέστετε, „Ι"δε ὁ αὐθρωπός. αὐθρωπός, πὼν ὄποιον μὲ θυμὸν μυιώδη καὶ ἀργίου ἐγυρόβετε τὰ σαρωθῆναι, κράζοντες μὲ φωνὰς μπάντες καὶ λυτρώδεις, „Σπουδήτω, „Ι"δε ὁ αὐθρωπός, αἰσθέρεται, τὸν ὄποιον ἀθετήσατε, καὶ ἀπεδείχατε κατωπέρον διπλὸν τὸν ἀρχιλυγτὸν Βαραβᾶ, κράζοντες εἰς τὸν Πιλάτον, καὶ τὸν, αὐλά τὸν Βαραβᾶν. Ήγενε, δεινὸν θέλουμε τὸν Χεισόν νὰ ἐλλογεράσῃς, αὐλά τὸν Βαραβᾶ. Γιωργατε πόρα καλῶς, πῶς ἔχετε μαζό σας τὸν φορέα, τὸν ληστὸν ἑκάνον τὸν Βαραβᾶ, καὶ συγκαταδικάζετε μὲ αὐτὸν ἐν τῷ

τῇ γενένη. τὸν δὲ Χεισόν, ἔχετε Κειτήν σας, καὶ βασιλία τῷ ἀπαύτων. Εστεῖς ἐκράζετε, „Οὐκ ἔχομεν ἀλλον βασιλέα, εἰ μὴ „Καίσαρα· προστρέχατε λοιπὸν πώρα εἰς αὐτὸν σας τὸν Καίσαρα, νὰ σᾶς βοηθήσῃ· δεινὸν θέλετε ἔχει πλέα τὸν Χεισόν βασιλέα σας, εἰς τὸ νὰ σᾶς βοηθήσῃ, αὐλά Κειτήν δούμπαζτην εἰς τὸ νὰ σᾶς καταδικάσῃ. Ι"δε, πῶς πώρα καθίσται εἰς μεγαλοπερέστατον Θρόνον, ἐκεῖνος, στὸ πατώκησε σφαλισμός ἐνέα μηνας μέσα εἰς τὴν κοιλίαν τῆς Παρθενίας! Ι"δε, πῶς πώρα καθίσται εἰς ὑψηλὸν Θρόνον, ἐκεῖνος ὅπε σὺν αὐτῷ καθίστητο ὡς βρέφος, εἰς φάτνια ἀλόγων. Ι"δε, πῶς καθίσται εἰς τὸ Ο'ρος τῆς δόξης, ἐκεῖνος ὅπε μὲ πολλὰς ἰδρωτας ἐπεσε καὶ γῆς ἐπὶ περόσωπον ἐπικάθισται τὸ δρός τῆς Θλίψεως, δηλαδὴ τῷ ἐλαιῶν. Ι"δε, πῶς καθίσται εἰς τὸ κειτίειον τῆς δικαιοσύνης, ἐκεῖνος ὅπε πόσιας φραΐς παρεσάθη δεδεμένος ἐμπρός εἰς τὸ δικαίειον τῷ κειτίῳ τῆς ἀδικίας. Αὐλά, τί αίματοπληγόνων τὰς Κίσαθλίνες Εβραίς μὲ πάτας μὲ τὰς ἐλεγκτικὰς λόγιας; πάς οποίας, ἀρκετοῦ θέλει πονταρέσσει, καὶ δεγμέως θέλει καυτόσει ἡ θεία Δικαιοσύνη κατ' ἑκάντην τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδικήσεως. Σχέφω δὲ τὸν λόγον μὲ πορὸς τὰς ὄρθοδοξες Χεισιανές, καὶ μαλισα, πορὸς σὲ τὸν αἰαγνάσιον τῆς παρέστης βίβλον, καὶ σὲ παρακαλώ ἐξ ὀλιγού μὲ τῆς παρδίας, νά μοι κάριμης ταύτην τὴν χάρεν, ὥστε, εἰς πότε ὥπε ἐδώ μὲ ὀλίγω μάχησην συγχρέψω τῷ παρότι; παρέστης, παρέστης, οὐχι τόσοις νὰ είσαι αἰαγνάση; δοσούσσεως, οὐχι τόσοις νὰ κατασάσῃς.

Η' θικόμ-

Α Νέγωσες δὴτι εἰς ἑκάντην τὴν μεγαλοπερέστητον παροστάτην Δεσπότημας, ὄλοι αἱ Αὐγελοι, οἱ Αὐθρωποι, οἱ δαιμοίσι, προσκυνήμενοι καὶ σκυρέμενοι πανθεῖσι διπλὸν σύνα περβολικὸν ἔδυον δέπε τὴν δόξαν, καὶ τὸ μεγολεῖον αὐτὸν τὸ Κειτή, θέλαν πέσει πορείεις εἰς τὴν γῆν δέπε νὰ τὸν προσκυνήσεισι. πότερος, ζητῶ νὰ μάλιστα διπλὸν λόγιον, ὃ μαγιστά, τίτα γράμμιν ἔχεις περὶ τίτον; Ή, πῶς τὸ κείνεις; είται διωατὸν νὰ μὴ δέρη μαθός ηγώ δεδφω, περὶ τὸ μεγαλοπερέπειρα τὸ Κειτή, καὶ τῆς φοβερᾶς καταδίκης τῷ μητροπολῶν; Γεπ, οὐχι μοιαχά νὰ τὸ εἰπη τιτάς, αὐλά καὶ νὰ τὸ συιδηγμόντων μέσον, εἴται ἀλιθῶς αστεβέσσετεν μαλίστα ημεῖς οἱ ὄρθοδοξοί, ὥπε αδισάτως πιεσθομήν, ὅτι ὁ Χεισόν ὥπε μὴ ταῦτα ἔχει νὰ ἐλθῃ μὲ ἑκάντην τὸν φοβεραν προστάξιν, δέπε νὰ κειτη ὀλεω τὴν Οἰκουμένην, διπλός διδούσιος εἰς τὸ Ευαγγελίαν, ἐποκά εἰς τὸ θυσιαστεον τῆς ἀγίας Καπετέης. Καὶ μὲ ὄλον τόπο, ήπεις τεκόμενα ἐμπροσθῶ εκεῖνα τὸ Θυσιαστεῖν, μὲ πότελον τοσσων αἰσθλάβειαν, αἰσιαζεπίαν, καὶ απεξίαν, στὸ πενιτέντη.

ταῦται, βέβαια, τιὸς ὄποις γνωκτίστηκε, καὶ θεραπεῖται μὲν ποιεῖται αἰσθατόβειαν, εἰς καρκίνα δὲ ιατρικήν καὶ τεμαχίουν ταυτικάνειν. Οὐλὴ οὖτος οὐταντίς εἶναι γενέστιν θεοὺς αγίας Λαζαρέλης, καὶ Διαμάριας φοβερᾶς αἴσθησις, καὶ τούτος ὁ αἴρεται, θετὸς τὸν ποιον εἶναι γενέστιν αὐτῷ οὐτοις Εὐαγγελία, δοὺς ἔχει μέγατα τὰ τόσα ἀποια, δῆκτος ἔχει Λαζαρέλης. Κοκκινίζει τὸ θυσιαστήριον μὲν τὸ παναγιατόν Αἴρα τὸ Κυρίει μητρόν, φροτέρεται ἵλατηλος Θυσία πορός τοῦ Αγαρχον Πατέρα εἰς καθάριστον τῷ θάμαρτημάτων ὅλου τῆς Κόσμου. Καταγίγκεται δὲ Ιερός εἰς υπηρεσίαν τῆς Απορρήτου Μυσικής τῆς δύχαστίας, τίποτε ἀλλο δοὺς γίνεται ἔδω εἰς τὸ ιερόν, τῷδε δὲ τι εἶναι θεῖον, ἀγνοοῦ, καὶ ψράντον. Καὶ δῆμος, ὅταν ἀντὶ ὅλης ἐνεργεύεται, τῶντος σένει καρκίνας αἴσθησις, ὅπερ τοντοῖοι τὰ ποδάρεια τα, χατσιάται μὲ τὸ σόματα, φλυαρεῖ μὲ τὰ γλώσσα τα, αἰκατρίζει εἰς τὸ σαστίδιτον γελά, χορατσίει, καπηγορεῖ, μὲ ἀκαθάρτης φελογιούσιμής τῆς καρδίας τα, καὶ θηθυμίας αἴσθηται ἔδω καὶ εἴπει, ιομίζωντας ὥσταν τὰ δέξιοκεται εἰς καρκίνα γελειώδες θέασθοι, ὅπερ τέρατα καὶ παιγνιού δραματεργεύεται· μάλιστα, μὲ φαινῆ καὶ λητὸν καρκίνα μέρος καρκίνα φράστην γνωμικός, καὶ ἡ τὰ φορέματά της θελαν ἔκιθολεν, μὲ τὰ ποδάρεια της κρέει τὸ ἔδαφος τῆς Εκκλησίας· ὁ τοιωτος αἴσθησις, στρέφει τὸ φρέσκωπόν της εἰς ἀντιτο, γυρίζει τὰ ράχια τα φρέσκωπα τὸ θυσιαστήριον, καὶ ἀκολάσσως τελετεργάζεται μέταυτον κάλλος εἰς κόλαστην τῆς ψυχῆς τα. Λοιπὸν οὐχὶ παυτα, τί θέλει λητολογηθῆ, οὐταν θεραπεῖται ἐνώπιον εκείνη τὸ αἰδενάστη Κελτός; Πῶς δού τὸ θητίσιν παῖτα; λοιπόν, ἢντον ἀπίστος. Πῶς τὸ θητίσιν; λοιπόν, ἢντον δυναεβής, καὶ καταφροτής τῷ θείων λογίων. Καὶ οὐκ τὸ σάνα, καὶ οὐκ τὸ ἀλλο, δίκαιοι εἶναι τὰ καταδικαῖται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5.

Προτίτερα ἀπὸ την̄ φοβερῷ Αὐτοφασιρ τῆς Κελτῶν, παραταύμορται εἰς τὸ μέσον διάφοροι κατήγοροι εκείνων, ὅπερ μέλλει μα καταδικαδῶσι.

Ἐνδιαὶ πόρα ἐφέρουμεν τὰς καταδίκες ἐμφροδεῖς εἰς ἐκείνο τὸ μέσον οἰκευμένην Κελτέριον, τὸ θεραπεύσατον σωθέσαν, τὸ φοβερωτάτον Βιβα, τὸ πολυαιθρωπότατον θέασθοι, οὐκ ταῦτα καταγελαδῶσι, ταῦτα διεργάτης της αἰθρώπης, ταῦτα ἐλεχθῶσι δικαίως ἐνώπιον πιστῶν διπλὸν ὄλγας τῆς αἰθρώπης, ταῦτα ὄλγας τῆς δαιμονιας, διπλὸν ὄλγας τῆς Αγγέλης, καὶ διπλὸν τὸν Θεόν, ὡσαὶ ὅπερ εἴναι σύχοι εἰς πολλὰ καὶ μεγάλα ἐγκλήματα. Τούτον ἀφ' εἰ-

τριαντὸς, ηγαντὸς, οὐκ ἄτερες, ταῖς σοιχεῖαι, καὶ ὅπα τὰ κτίσια ματα, αναθέτα, αὐτούχα, καὶ πωφα θέλειν ἐλέγειν τὰς ἀσεβεῖται μὲν ποιῶν συμφωνίαν καὶ σύμπνοιαν, καὶ θέλειν ανακρέψῃ ἐκείνο τὸ γένον, ὅπερ μίαν φορὰν εκράγεται οἱ θεοί τοι οὐτι Χειτίας συμβάλλονται, σύχοις θεατάθεται, τότε θέλειν συκαθήτην εὐαπτίον τῷ θάμαρτημάτων καὶ φελογιούσιμον, οἱ Εὐλίνες, οἱ Αγαρινοί, καὶ ποιῶν οἱ ἀπίστοι δοῦλοι τῷ θάματοιν, η ἐκ φύσεως μόνη ἀρτη, εἰσάθη μεγαλητέρα διπλὸν τὸν πολιτείαν τῷ θάμαρτημάτων εκείνων Χειτιανῶν μὲν δούλον ὅπερ εὐπλοκάτηται εἰς τὸ φάσι τῆς φύσεως, εἶχον καὶ τὸ φάσι τῆς χάρετος σωθεοφιασμόν καὶ βοσκόν. Τοιαυτοῖς τοισὶν λοιπόν, ἔχει τὰ ἐλέγενται ὁ ἀπίστος τὸν θελόδοχετον. Χειτιανὸς εἶσαι εσύ; καὶ, περί εἰναι η πίσιστο, καὶ η συμφωνία τῷ ἔργων σα, θεμέ των ταύτητον ὅπερ εἴναι εἰς τὸ βάντητημάτων; Σὺ Χειτιανός; ὅπερ, οὔτε Εκκλησίας, οὔτε θυσιαστήρια, οὔτε Γερά, οὔτε Γερεῖς, οὔτε καλοζεύλας, οὔτε καλογύρας διλαβίθης ποτε; σὺ Χειτιανός; ὅπερ τὰς θείες Ναύς, τὸς ερέθας ὡσαὶ ποιῶν διατήτια; καὶ διπλὸν τὸν τὰ σε διομάσω Χειτιανόν; οὐτε εφαίνεται χειρότερος διπλὸς ἀπίστος; Εσύ, θημεῖς θύδων ἐπαναεις τὸ Εναγγέλιον, εἰς τὸν σαυρόν, εἰς τὰς εἰκόνας, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Θεούς. Οὕτων ἐφίλγκωστον διπλὸν ιψημίαν συνοχεσίαν, η πελμακριὰ δυσυχίαν, ἐγέμοιζε τὸ σόματα διπλὸν ποικίλας βλασφημίας, καὶ μὲ γλώσσαν αινιδεστήλης ἐξύβειλες τὸν Θεόν καὶ Πλάσια σα. Εγνωτίον τῷ τοιέτον θελόδοχετον καὶ βλασφήμων, θέλειν συκαθήτην καὶ οἱ Αγαρινοί. διότι αυτοὶ μὲ δούλον ὅπερ εἴναι ἀπίστοι, μὲ δούλον τοῦ, καθὼς ἀδεται; διόταν τὰς αἰνιδεστήλης καρπούματα δυσυχία, καντέτε μηρά, καντέτε μεγάλη, ἀλλο δούλοις διγάζεσιν διπλὸν τὸ σόματας, τῷδε τὸ π, δόξαστοι δὲ θεοῖς· οὐτοὶ μὲ τούτων γλυκάδα, λόπον γφωνοται φανερά πάντας οὔτε συγχίζονται, οὔτε παράτονται, οὔτε διλασιαζόνται, αλλ' οὔτουμένσι καρπούχως. Εγνωτίον δὲ πάλιν τῷ θελόδοχετον, ὅπερ καταφρογήσι ητοι αἰτιμάζονται τὰς Εκκλησιαστήν, πγνε Αρχιερεῖς, Γερεῖς, Διακόνους, καὶ Μοραχές, ξεσύροντες ἀδύντεστο τὸ σύνομά της μεγάφορες κατηγορίας, καὶ πάχετες τὰ σθέσσωτι τῶν φθεγκάτων, καὶ ἀγραθῶν ταύτην, ὅπερ εἶχον οἱ αἰθρωποι. Συνωτίον αὐτῷ, λεγω, θέλει συκαθήτην καὶ ἐκείνος δὲ μέγας Αλέξανδρος, δὲ ὁ ὄποιος ἀγκαλά καὶ ὑπον τὸν εἰδωλολαζήν, δύμας βλέπωτας μακρόθεν τὸν Ιαδαδ Αρχιερέα τὸ παλαιτα τόμα τῷ Εβραιών, κατέβη καὶ τὸν εἰποροκινότερον γονατίσας μὲ διλαβειαν, καὶ εἰπότε τὸ τρίβη την̄ δεξιαν τα εἰς την̄ κεφαλών τη, οὐκ τὰ τον̄ διλαγήσην. Θέλειν συκαθήτην καὶ οἱ παλαιοὶ ἐκείνοις Πέρσαι, ὅπερ εκραγόται εἰς ἀκραν την̄ μηρά καὶ διλαβειαν τὰς μάζευσται, καὶ οἱ αρπαγητοί Κελτοί τὰς Δρυΐδας παν. Εγνωτίον δὲ ἐκείνων τῷ Χειτιανοῖς Κελτοῖς τὰς Δρυΐδας παν. Εγνωτίον δὲ εἴναι τῷ Χειτιανοῖς την̄, ὅπερ μὲ αἰχρότατον διπλούμιαν πάχεται τὰ θηταυείσται, καὶ

πλεονεκτῶν, καὶ ζῶσιν ἐνέργωντες μὲν λαμπρὰ καὶ πολυεξόδα φορέματα, καὶ πολυειδὴ καὶ πολυποίκιλα φαγητά, φεύγοντες, θέριστρον ἀπότελλον ὁ Εὐαγγελικὸς ἐκεῖνος ἀστλαγχνος πλεσιος, θέλεν σπικωθῆν ὅλοι οἱ παλαιοὶ Φιλόσοφοι τῷ Εἰλιών, ὅπερ ἔριψαν τὰ πλάτην, καὶ ἔζησαν μὲν ἀκτημοσιώλι, καὶ μάλιστα ὁ Φιλόσοφος Κράτης, ὃ ὅποιος μὲ τὸ νῦν εμποδίζετο εἰς τὴν Φιλόσοφαν ὅτο τὰ χήματα, τὰ ἔρριψεν εἰς τὸν βυθὸν τῆς Θαλάσσης, μὲ πιετον λακωνικὸν ὄπικώνημα „, ὁ Κράτης ρίπτει τὰ „, χήματα τὸ Κράτην, οὐκαντα μὴ κρατήσωσι τὸν Κράτην αὐτὰ τὰ „, χήματα τὸ Κράτην. „, Διότι, καλύτιον ἐποτίμα νὰ βυθίσῃ αὐτὸς τὰ χήματα τα εἰς τὴν Θάλασσαν, θέριστρον εκεῖνα νὰ βυθίσῃσιν αὐτὸν εἰς κάμημά κακίαν· καθὼς πολλάνις συμβαίνει τότε εἰς τὰς πλεονεκτὰς τὴν πλεονέκτας. Θέλεται σπικωθῆν πορὸς πάτοις αὐδρες Νικόδιται, Ρώμαιοι, Σκύθαι, Αἴραβες, καὶ ὅλα τὰ βαρβαρά ἔθνη, ἐναντίον τῷ τοιότων φύλωνύμων Χερσικῶν. Αὐτὸι διὰ ὅπερ ἑταῖροι ὄντες ὑπερα πότε τὰς τέλειας τῆς Εθνικῆς καὶ βαρβάρες, τὸ σπικωθὲν ἐναντίον τῷ τοιότων φύλωνόδοξῶν οἱ ἐκλεκτοὶ ὄρθοδόξοι καὶ Δίναιοι. Απὸ τὰς ὅποιες, ὡς νὰ ποτιπάτας Αγωγαῖς ἐγκληματικάς! πόσης ἐλέγχης, ποίας θεατρικές θέλεται δοκιμάσει! Απὸ τὸ εἴδη μέρος θέλεν φαγῆ χῆραι, ὄρφανά, δελφοί, παιδίσκαι, πεθλιμάνοι, δερμάνοι, θανατωμάνοι, καὶ μὲ παιτοίς, βόπις αδικημάνοι, οἱ ὅποιοι ὅλοι θέλεν ζητγει εἰδίκηντον. Απὸ τὸ ἄλλο μέρος πάλιν, θέλεν φύλωνόδοξα πικροί, αδικοηταί, σφεδροί δακεσταί, δενοὶ λογαριασταί, τύραννοι, ανθρωποκτόνοι, ληγαί, κυρτάροι, καὶ ἄλοι παρόμοιοι· οἱ ὅποιοι ὅλοι θέλεν μένει αποπολόγητοι. Τόπε θέλουμε ζεσκεπαθῆν ὅλων τὰ πταισματα, ὅπερ ἵπον σπεπασμήνα πότε πότες αἰώνας. τόπε θέλει βροτοφανεῖ πωταχόθεν τὸ Κερτέον, διπό τὰς πικράς σεκαργάρας τῷ χηρῶν, διπό τὰς θρίαμβες τῷ πεθλιμάνων, διπό τὰς δακρυαὶ τῷ πτωχῶν, διπό τὰς ὀλοφυρώνες τῷ ὄρφων, διπό τὰς πληγάρας τῷ πεφοινιμάνων, διπό τὰ αἴματα τῷ Μαρτύρων. Τόπε θέλεν εὐρη εἰς φῶς αἱ πανεργίας καὶ δολιότητες, καὶ σροφαῖς τῷ ποικιλῶν ρήγορων· οἱ σκληρότερες καὶ ἀστλαγχνίαις εκείνων, ὅπερ δὲν ἐνόμιζον δέ τις ἀμάρτινα νὰ ῥίψωσι δέ τις ποντεῖς ὄβολες αὐθρωπον εἰς δεσμωτήλουν· αἱ καταδυμασεῖαι καὶ τυραννίαι τῷ μισανθρώπων ἡγεμόνων. Τόπε οἱ ἴχυροι θέλεν εὐρη τὸν Θεόν. ἐναντίον τες, τὸν ὅποιον εἶδὼν εἰς τὴν γηνὶν ἐνόμιζον δέ τον βυθὸν τες. καθὼς ἐναλαζεὶ οἱ ἀδιώται θέλεν τὸν εὐρη ὑπερασπισιαν, τὸν ὅποιον εἶδὼν ἐνόμιζαν ὅτι τὸν ἔχειν αὐτικείμενον, οὐκ τὰς συμφορὰς καὶ θλίψεις, ὅπερ ἔβλεπον ὅτι ἐπεφέροντο εἰς τὰ λόγια τες. Τέσερον διπό ὅλα αὐτὰ, καθὼς λέγει ο Γερός Αὔγεστιος, θέλει εἶλθη εἰς τὸ μέσον ὁ πικρότερος παύπτων καπήρος, ὁ μισόκαλος καὶ αὐτίδινος παύπτων φύβολος· ὁ ὅποιος, δέ την ὑπερβα-

γλωπ

λιώ τὴν μίσης, ὅπερ ἔχει πρὸς τὰς αἰθρώπιες, ὄνομάζεται καπήρος τῷ μὲν ἀδελφῷ· καὶ πολλὰ σφροδότερον, καὶ πολλὰ πικρότερον θέλει καπηγορήσει αὐτὸς τὰς φύλοχεισες, φέριστρον ὅπερ ὁ θαυματός ἐνεῖνος, ρύπωρ τῷ Εἰλιών ὁ Δημοσθένης, ἐκαπηγόρυτε τὸν Φίλιππον, καὶ τὸν Λιχαίου· καὶ θέλει αὐλαγιώσει τὴν Χειριστικὴν ὁμολογίαν, ὅπερ κόμιοντι εἰς τὸ Βάπτισμα, καὶ τὴν αἴσθησιν τὴν φρεατίαν τῷ θεραπευτικῷ τῷ ποτε ψυχήσεων μας, καὶ θέλει παρασήσει καὶ πορσωπόν μας ὅταν ἀμαρτηματα ἐπαρέχαιμεν καὶ σταγανά δὲν ἐπαρέχαιμεν καὶ ὅταν κακὰ ἐπαρκητικάμεν ἀλλας νὰ κάμωσι, καὶ ὅταν καλὰ ἐμποδίσαμεν ἀλλας νὰ πελεάσωσι· καὶ μάζη μὲ αἰντετέ τὰ ἀμαρτηματα, θέλει πορδέσει καὶ ὅλας τὰς φεύγασσες πων. Καὶ δέ την νὰ πληροροήσει ταλίπρα τὰς λόγιες εἰνέντα ποικιλεράτας, ὅπερ θέλειν ψύρι πιατός σατύρα νὴ ιάμβε πικρέποροι, ακέστατε τὰς ἐξυφρομένας μὲ λέξεις τὰ ποιειρημένα Αὐγεστίνα.

„ Δικαιότερε Κερτὰ (λέγει ὁ φύβολος), καίνε δίκια· διότι, Φαλ. 83. „ καὶ τὸν Προφήτην σας, δικαιοσύνη καὶ κείμενα ἐπιμαρτία τὰ θρόνου σας· πείνει, καὶ ἀποφάσισε, ὅτι εἴναι εδικός με ἐκεῖνος, ὅπερ δὲν ιγάπισε νὰ εἴναι εδικός σην. Καὶ ἐπειδὴ εδικό με εἴναι, μὲ εἰμία πρέπει νὰ καπαδικάζεται· δέ τι, αφ' εἰ μὲ ἀπαρτεῖται εἰς τὸ βάπτισμα, καὶ εἴπει· „, Απετεξάμεν τὸν σαπανὸν, πάλιν ὀστὸν νὰ εμπεινόστε, καὶ ἐπρόσδρομον εἰς εἰμία, καὶ ὑπετάχθη εἰς τὴν εδικήν με σκέψη καὶ προσαγίαν. Ηξερεις, Κερτὰ δικαιότερε, τί συεργάσονται εἰς αὐτὸν η ακαχωτία, τί η ακρασία, τί η πλεονεξία, τί η ὄργη, τί η υπερηρενία, καὶ τὰ λοιπά, ὅταν εἴναι εδικά με γκωλισματα, τὰ ὅποια, αὖτος περόπερον εἴχεν αἴρηται, καὶ υσερην πάλιν τὰ ἐπινέλαβεν εἰς τὸν ἐαυτον τε, καὶ τὰ εβαζόστε αἵς ἀκεβάτινα, καὶ πολύτιμα πράγματα· τῷ χωρὶς κάνεια ξτὸ αὐτὰ, δέν ἔκαμψε τίποτε. Εγώ τὸ ὄμολογό ὅτι μὲ αριθην, καὶ ἐπρέπεισον εἰς ἔσχια τὸν Ποιτικὸν καὶ Θεόν τε· αἰλαὶ πάλιν μετενοιτε, καὶ ἐγύρεστον ὅπισω εἰς ἐμὲ, καὶ αἵς Θεόν τε μὲ ἐλάδης· ηγετηματικῶς ὑπετάχθη εἰς ἐμὲ, καὶ αἵς Θεόν τε μὲ δέρδης. Ηλδετε πάλιν εἰς τὴν αὐλήν μας, διότι ιγάπισε περάτορεν ἐκεῖνα ὅπερ ἔχω, φέριστρον ἀδικάζεται τὸ δικαίον τοῦ Σύρι τῆς μεγαλωτάτης σας δικαιοσύνης, καὶ τὸν ποντοφάσιστον τὸν σαντίον. Δεῦτε δικαστήν, λέγω, νὰ μη μὲ δάσκης δικαίως τοὺς τέλεικές σας μὲ φύβατάτας, εδικής με δὲ δάλικας· διότι αὐτές τὰς ἐδικής σας μὲ φύβατάτας τὰ θελήματα μας. Ο μαλογώ τε, εἰς ὅλα μὲ χαρᾶς ἐπελείωσαν τὰ θελήματα μας· Ο μαλογώ τοῦ ὅπερ ἑταῖροι σας ἔπον, διότι τὰς ἐπλατας εἰς τὸ μη ὄντος εἰς τὸ εἴρων κατ' εἰκόνα σιώ, καὶ ὄμοιωσιν, καὶ πάλιν μὲ τὸ νὰ ἔδειν, λα.

„ λώποταν εις ἐμὲ δέ της ἀμαρτίας τη Προπάτορος, ἔχοντος τοῦ
„ Αἵματος ἐπανα εἰς τὸν σαυρὸν, καὶ τὸς σέξαινορασσας· αὐτόν
„ αὐτοὶ, τοιούτων όπερε ἐχεώντων εἰς ἕστα, τοὺς εὐλόγους
„ σαν, καὶ εἰς ἐμήνα καὶ πάντα μὲν χαράς ὑπεπέλαθησαν. Εὕρη
„ ταν διὰ πανώθεν τοις πονέλαφρόποτεν τοις ζυγόν, καὶ ὑπέπλιγαν
„ τοὺς ἀνύκνιτους εἰς τοὺς ἔδυτους μεν δελέταν· τας ἔδικάς σαν ἐν
„ πολλας πορέβησαν μὲν μεγάλους ανιψιωτάν καὶ ἀδεόπτες, καὶ
„ τας ἔδικάς μεν πλαγγιλίας καὶ πλανάς, μὲν δύλους τοις τοὺς ὄρε-
„ ξιν καὶ φροδυμίαν ἐφύλαττον. Ιδέ λοιπόν, Κειτεῖ Δικαιότατε,
„ πόσιν ὁλοκαύτεραν δεσποτείαν καὶ δίκαιον ἔχω ἐγὼ ἐπανα εἰς
„ αὐτὸς φέρω σοῦ! ἐγὼ τίποτε δοῦ τοὺς ἔπαξα, τίποτε δοῦ τοὺς
„ ἔχασσα. Σὺ, καὶ τὸ σῶμά σα παρέδωκας εἰς θανάτον δέ τοι
„ γάπινος καὶ αἰώνιον βασιλείαν τοὺς ἔπαξες δέ τοι
„ πανσίκτος· καὶ μὲν ὅλον τότο, αὐτοὶ γέτε παραμυρδὸν κίνδυνον
„ διὰλα αὐτὸς οὐδέλησαν νὰ βασάσῃν. Πόσαις φοραις ἀλλαζεις εἰς
„ τὰς θύρας των πτωχῶν, πεναστύρος, καταπληγωμάρος, ὀλίγον
„ ζητήτας φαριτός· διὰλε ἐκείνοις, ὁλοκαύτερον ἐφρόντιζον νὰ θρέπε-
„ φασι σκυλία, καὶ νὰ χορτάσωσιν ἀλογα, τοῦδε νὰ δάσσωσιν
„ εἰς ἕστα παραμυρδὸν τίποτε διὰτο τὸ πλεύτων· ὁλοκαύτερον
„ ἐνοιδόζοτα πως νὰ ἐνδύσῃν τοὺς ποίκιλος, πως νὰ σράσῃν το
„ ἔδαφος τῷ δύσπιτίων τοὺς μὲν μεταξώτας καὶ χυσούφωντε πόλιτα,
„ παρὰ νὰ σκεπάσωσι τοὺς ἔδυτους σαν γύμνωσιν μὲν εὖα πανε-
„ χρόνον σύδυμα· καὶ τὸ ὁλοκαύτερον, πολλάκις καὶ σε ὑβρίζον
„ καίσε εδίωκον μὲν μεγάλους μανίταν. Δικαιότατον εἶναι λοι-
„ πόν, καὶ πόρα νὰ κίμης εἰς αὐτὸς τοὺς περπάνταν ἐκδίκηστιν
„ δέ τοι πόσιν παράβασιν, δοτοσαίσιαν, καταφρόντισιν καὶ ἀτε-
„ μίαν, ὅπερε ἐδεῖξαν εἰς τοὺς ὑπερεύδοξον καὶ ὑπερέψιτον μεγα-
„ λειότατά σα, μὲν πόσιν ἀχαεισίαν.., Τοιαύτη, βέβαια, θέλει
„ εἶναι ἡ πυρά ἐκείνη τῷ ἀγελωτάτον δαιμόνιον κατηγορίᾳ. Τέπε-
„ στα, ὅπερε πόρα ἔδω παρέ ἐμοὶ λέγονται, Ἐξίπαντος ἔχοντο
„ ληιηθέν εὖα καιρὸν εἰς ἐκείνο τὸ φοβερώτατον καὶ οἰκεμμικόν
Κειτελος, μὲν ἀτύχητος δύως καὶ πολλὰ δέχοφετηκάν τεχνη-
„ γίας, καὶ διώματιν.

Η' Σικόρ.

Α Είπεται, δέ τοι μηδὲ ὄνειδιθῶμόν διότο τοις Νινδύτας, διότι
δοῦ ἐμετανοήσαμόν πόρα, ὅπερε ἔχομέν τοὺς διώματιν, καὶ
τοὺς σέξαισιαν· λείπεται, λέγω, νὰ μετανοήτωμόν μηπότις καὶ
ὑπερον ἐπανα εἰς τὸν ἀγώνα τη θανάτο μετανοήσωμόν πᾶς δοῦ
ἐμετανοήσαμόν. Τὸ ὅποιον, συμέβη μίαν φοραν εἰς εὖα φιλάρ-
γυρον, καθάς τινες ισορρόσι. Τέτοις, ἐδάνειζε χρύματα μὲ τὸ δέ-
φορον· καὶ εὖα πιθματικός τε πατέρ, πολλαῖς φοραις τὸν ἐντ-

Σέτει νὰ παύσῃ διότο ἀπό τὸ ἀμφότρια, καὶ νὰ διορθωσῃ δέ
της μετανοίας τῷ πολιτείων πολιτείων. Λίτι αὐτὸς, ως αἴστος, παί-
τοτε μὲ αὐδίαν τῆς καρδίας τη ἐδέχετο τῷ συμβολῶν τῷ πιθ-
ματικῷ, προφασίζόμενος προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις, καὶ τὸ ὄλευθ.
ἔχω καιρὸν πιθματική, διὰ αὐτὸν τῷ μετανοία· μηδὲ φοβεῖ-
σαι, αἰόμη δοῦ αἰστητέλος εἰς ἐμὲ καὶ ὀλόβετερη τίμερη τῆς ζωῆς
με, ὅπαν βασιλέῳ ὁ πλούτος, δοῦ μάς φοβεῖται διὰ τοῦ πάλιν δοῦ
θέλει αιστείτηρος καὶ λοιπόν, τίς νὰ βία εἰς τῷ μετανοία; Καὶ
ἔτζει μὲ τοιάτις λόγης, πιθματική πασχήματας ἐκεῖνος
τοῦ καιροῦ τῆς μετανοίας, ἐφθαστή εἰς μίαν αἰέλπισιν ἀδύνατη·
ὅχι ἀλαφραῖς καὶ ὀλίγησι, αὐλά τινασμονούς καὶ ὀλεθείαν. Τρέχει
πάλιν, αἰώνιας ὁ πιθματικός τε πατέρος τὸν συμβολῶν μὲ
ωλοκαύτερον ζῆτον καὶ φροδυμίαν, εἰς τὸν μετανοίαν· λέγει
εἰς αὐτὸν, μετανοήσος, δοῦ πρέπει τῷ θαρρόβρι, διὰ τοῦ πάλιν βέβαια ἐρχε-
ται εἰς τῷ μετανοίαν τὰ υγίεινα. Λίτι ἐκεῖνος ὁ φιλάργυρος, καὶ
δύντως αἰνιδητίσσεται εἰς τὰς συμβολὰς τῆς πιθματικῆς, καθάς ὁ
γαϊδαρος εἰς τὰ ἄσματα τῆς λύρας. Οὐδεὶς καὶ ἐμεταχειρίζεται
πάλιν τὰ σωματισμύρια τῶν περάτων λόγηα, καὶ εὐλαβογύρειται εἰς
τῷ γλῶσσαν τὰς περάτων προφάσεις· μηδὲ φοβεῖσαι, πιθμα-
τική με, αἰόμη δοῦ ἐτελείωσα καὶ ὥραις τῆς ζωῆς με· ἐγὼ ὅπαν
ἴδω τοῦ καιροῦ θητήδειον, θέλω μετανοίσαι. Ταῦτα ἐκεῖνα λέ-
γοντας αἰούτως, ἐφθαστε καὶ νὰ ὥρα τὴν θανάτον. Οὐδεὶς ἀρχίσει νὰ
φοιτάζῃ διότο βάθυς τῆς καρδίας τη μὲ φωνᾶς ηλαυνητηρίας,
πλωτα, αἰωνειώδες καὶ ἀπληπισμύρια· ὡς μετάνοια, μετάνοια, πε-
τεῖσαι; πλέον νὰ μετανοίσω δοῦ διώματι, διότι ὁ Δίκαιος Κε-
ιτεῖ γύνας ὥρεισαι· επειδή, ὅπαν εἶχα τοῦ καιροῦ νὰ μετανοήσω,
δοῦ οὐδέλησα νὰ μετανοήσω. Λοιπόν, ἐκεῖνος ὁ δυσυχέστατος,
ἔτζει χωρίς μετανοίαν αἰπώλετο εἰς τὰς αἰώνας· Εἶπετε πόρα
εῖστεις, ὅπερε μὲ βάρος τῆς καρδίας σας αἰκενεῖ κάνεια σὲ πόρα
συμβολῶνει, καὶ σᾶς παρακινεῖ εἰς μετανοίαν, καὶ διόρθωσιν τῆς
ζωῆς σας· τῷ διότοιν νὰ θέλεταις περὸς αὐτῶν τῷ μετανοίαν,
εἶναι μαρτυρίη, αἰνίμπορος, καὶ μεδιασμύρι· πισθύσατε μοι, διότι
θέλει ἔλθη καιρός καὶ εἰς ἐσάς, νὰ σοκάζειεται αὐτό τὸ βάρος τῆς
καρδίας, ὅπερε ἐχετε πόρα εἰς τῷ μετανοίαν, καὶ καταδικάζοντες
τὸν ἔσιτον σας εἰς ἐκείνον τοῦ καιροῦ, θέλετε φωνάζει πικρότατα
ώστα ἐκείνον τὸν φιλάργυρον· ως μετανοία, μετάνοια, καὶ πε-
σίσαι;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, Ζ.

Α' ποφασίζεται εἰς τὰς Δικαίας ἡ παρδάμομετάπ
καὶ χαρεσάτη Α' πόφασις.

ΠΡὸν νὰ αναφέρωμεν εἰς τὸ μέσον ἐκείνων τὴν πανθεῖαν μονα
τὸν διπόφασιν, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ Δικαιοι ἔχουν νὰ διπολαύσουν
τὸν αἰώνιον μιθὸν, καὶ τὸ βραβεῖον τῆς νίκης των, καὶ νὰ σεφαρω-
θῶν μὲ τὸν αἰμάραντον σέφανον τῆς αἵδιος Δόξης, ιδιωταὶ τινὲς
νὰ διπορτησῃ, διὸ τὶ θέλει ἐνφωνητὴν ἡ μακαρεῖα διπόφασις τῷ
Δικαιῶν ποροτίτρα διπὸν ἐκείνων τῷ αμαρτωλῶν; καὶ διὸ τὶ πορό-
περον οἱ μακεδοὶ εἰσέρχονται εἰς τὴν βασιλείαν τῷ ερατῶν, καὶ
ὑσερον οἱ παλαιώροι αμαρτωλοὶ πρόχυνται εἰς τὰ πάρτα τε
Αἴδε; Αἴδε ἀκόση ὁ παῖ τα ερωτή, πῶς πότε θέλει θρόνον διὸ
νὰ φανῇ φατερῶς ἡ θεία Δικαιοσωνή. Διότι οἱ αμαρτωλοὶ καὶ
πολλὲς ἕπονται ἔχουν νὰ λυπηθῶσιν, διὸ μόνον διὸ τὴν ἐδικιά
της συμφορᾶς καὶ δυσυχίαν ὅπε πάχεσιν, ἀλλὰ καὶ διὸ τὴν δόξαν
καὶ δυσυχίαν τῷ Δικαιῶν, ὅπε καὶ αὐτὸι ἡμπορεῦντες, δεὶ τὴν
διπότησαν· καὶ πάλιν, διὸ μόνον θέλειν πονέσεις απαργύρωτες
διὸ ἐκεῖνα τὰ σέφανα, ὅπε δοὺ διπότησαν, ἀλλὰ θέλειν πιμπα-
θῆ εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἐπειδὴ μέλλουν νὰ καταγελῶνται διπὸ
ἐκείνις, ὅπε αὐτὸι πρόπερον κατεγέλων, καὶ νὰ φεύγαινται
διπὸ ἐκείνις, ὅπε αὐτὸι εἰς σά καρδὸν τῆς εἰχον παίγνιον. Αλ-
λὰ, η θεία πρόνοια ἔτζι θέλει οἰκογονίσει τὸ πράγμα, ὅπε
οἱ Δικαιοι, διὸ φεύγαστεραν της χαρᾶν, νὰ ιδεῖν τὴν καπαδίκιαν
τῷ αἵδικων· καθὼς καὶ οἱ αμαρτωλοὶ, διὸ φεύγαστεραν της λύπην,
νὰ ιδεῖν τὴν μακαρεῖτα τῷ Δικαιῶν. Επειδὴ καὶ αὐτὸς ὁ Κύ-
ελος εἰς τὰς φίλιες τὰ πάντας ἔτζι ἔταξε, διότι νὰ ιδεῖν μὲ τὰ
όμματά τες τὴν ἐκείνων ἐδίκισιν, τοῖς ὄφθαλμοῖς σε καπα-
θαρμ.
φ. d. „τούτοις καὶ αὐταπόδοτιν αμαρτωλῶν δίψει. „Καὶ, παθὼς οἱ
συμφορὰ τῷ αμαρτωλῶν, συγκεινομένη τῷρος τὴν μακαρεῖτα τῷ
Δικαιῶν, αὐξάνει τὸν πόνον καὶ τὴν βάσανον εἰς αὐτὸς τὰς αἰμαρ-
τωλές, ἔτζι καὶ η δύτυχία τῷ Οσίων, συγκεινομένη τῷρος τὴν
κόλασιν τῷ αμαρτωλῶν, θέλει αὐξάνει τὴν ἀγαλλίασιν καὶ διπό-
λαυτον εἰς αὐτὸς τὰς ὀσίκες. Καὶ τοῦτο μὲ τέπον αἰρεῖ. ΑἼς
ἔλθωμεν δὲ πόρα νὰ λαλήσωμεν διὸ τὴν μακαριωτάτην διπόφα-
σιν, ὅπε ἔχει τὰ ἐνφωνήση ὁ Δικαιος Κερτὶς εἰς ὅλης τῆς Α'-
γίας την. Α' φ' καθαρῶς ὀλαις καὶ αἰκολοθῶς, νικηση λαμπτωρῶς η ἀ-
λιθεία, τοτε ὁ αδέκανος πάντων Δικαῖων, γνείζωνται μὲ δύμα
ιλαράτων καὶ ἡμερώτων, πρῶτη τῷρος τὴν Μητέρα,

ποτο-

Τῆς μελλόντης Κείσεως. Βιβ. Β'. 77

ποιων, καὶ Βασίλισσαν πιάνων τῷ ἐπιλεγμῷ Χεισιαῶν, ἐπειτα
καὶ τῷρος τὰς ὅπλοις τὰς Δικαιάς, γλυκύπιπτα θέλει δημιόροι μὲ
τοιαύτην φαντί, ὅπε ὅχι μόνον νὰ ακαθῆται ἐκείνας, ὅπε διεσ-
κονται γύρωτεν τὴν Θρόνεται, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ καταχθόνια, καὶ εἰς
ἄυτὸν τὸν ἔρανον· διότι, δεὶν εἶναι δύσκολον εἰς αὐτὸν, νὰ κόμη
ῶσε διπὸ διὸχος τῆς φανῆς την νὰ φέρση εἰς δεσμὸν οὔτητην θέ-
λει, παθὼς καὶ εἰς τὰς σάλπιγγας τῷ Λαγγέλων, ὅπε προπίτε-
ρα ἐλέγχομεν, ἵπτον η ποιαύτη διώματις τῆς βοΐς· τὸ ὄποιον, καὶ διὸ
Προφηταῖς Δαβὶδ ἐφωέρωσε· λέγωνται· „ἰδε, δώστε τὴν φωνὴν
„ἀυτῆς φαντί διώματος·, Αἴλα, πελν νὰ προσφέρωμεν εἰς τὸ
μέσον ἐπείνα τὰ πανθυχέστατα λόγια τῆς Κείσεως, εἶναι οὐργοῦ
καὶ ἔρδινος αμαρτωλοῦ διὸ τὰ μάθωμα, μὲ ποίω γλώσσαν ὁ Κύ-
ελος ἔχει νὰ λαλήσῃ τότε τὴν διπόφασιν τῆς Κείσεως την, τόσον
εἰς τὰς Δικαιάς, δεὶν καὶ εἰς τὰς αμαρτωλές· μὲ ἔλλωπικῶν, ή
λατινικῶν, ἐβραϊκῶν, ή ἀραβικῶν, ή ἀλλων τιὰς οὐρλέποντος ἔξω
διπὸ αὐτάς; Τινὲς Θεολόγοι γνωματίζεταιν, ὅτι ἔχει νὰ λαλήσῃ
μὲ γλώσσαν συγλακών, τὴν δόποιαν δέγεστον διτεπαχεισθεῖν καὶ
ἄταν σωματικᾶς αινετέρεφτο εἰς τὰ Ιεροσόλυμα. Αἴλοι δὲ πα-
λιν βεβαιωνταιν, ὅτι μὲ ἔλλωπικῶν προφορῶν ἔχει νὰ λαλήσῃ ὁ
Κύελος. Καὶ πτο τὸ συμπεράνεταιν, διπὸ τὴν Α' ποκάλυψην τῆς
Θεολόγου, ὅπε λέγεται· „Ἐγχώριοι τὸ ἄ, καὶ τὸ ω·, τὸ ὅπεια
εἶναι γεζίματα τῆς ἔλλωπικης γλώσσας. Μέ τοιαύτη λοιπὸν φω-
νην ἔχει νὰ λαλήσῃ ὁ Κύελος μας τῷρος τὰς Δικαιάς, λέγωνται·
διπὸ λέπετοι με καὶ Δικαιοι, εγώ, πινάκιος διπὸ τὴν ἀπέριον Α'-
γαλδοπτά με, διὸ μόνον πόρα, ἀλλὰ καὶ τῷρος παντάν τῷρος γρόνων
σας ἔγγωντα, καὶ μὲ πλαγχυνικάτα δύματα σας ἐκίταζα, δι-
με ὑπερβάλλονταν ἀγάπτων σας ἡγάπτων, καὶ διπὸ τὰς διποδεδο-
μησμένες αμαρτωλές σας ὅξεχωστα, καὶ εἰς τὰς φίλιας η συγ-
πληρούμενος, καὶ ἀδελφές με σας ἐσωαείθητα. Διὰ ἐστας, καὶ
διὸ τὴν ἐδικιά σας σωτηρίαν ἐκατεβίνα διπὸ τὰς φραντές, καὶ ἐ-
γινα ἀδηρωπος εἰς τὴν γῆν· διὸ ἐστας ὁξειδίτηα εἰς τὸν Κόσ-
μον, διὸ νὰ συμβασιούλετε μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν ἔρανον. Διὸ ἐφε-
σαι εἰς τὴν ὑπερβολικῶν ἀγάπτων, καὶ ἐλεημοσάνων με νὰ σᾶς
δώσω τὴν σάρκα με εἰς βράστιν, διὸ τὸ Αίμα με εἰς πόσιν, καὶ
τὴν ψυχήν με εἰς ὁξειδώσιν τῆς ἐλαδοθερίας σας, ἀλλὰ ἐσερέζα
πόρα πάλιν νὰ κατέβω εἰς τὴν γῆν, διὸ νὰ σᾶς χαρείω καὶ
τὴν φραντέον μὲ βασιλείαν, εἰς τελεσταίν αἰτημοβιών τῆς προς
ἐμὲ ἀγάπτησας. Ο' είσατε λοιπὸν, „ δεῦτε οἱ οὐλογυμνοὶ τῆς Μητροῦ.
„διπὸ καταβολῆς Κόσμου. Βαβαὶ, αδαίταις Κόσμε, πόσιν με-
γάλων καὶ ασύγκειτον χαρᾶν θέλεις ἐμβάλγει εἰς τὰς παρδίας ὅλων
τῷρος Δικαιῶν ἐπείνη η πολυπόθητος, καὶ οὐδαιμονεστάτη φωνήσα, η
όποια δίκαιων εἶναι νὰ συγκείνεται μὲ ὅλαις τὰς διτυχίας καὶ
τὰς

και θυσαυρος της παρεστης ζωης! διότι ειναι φωνή, όπως θέλεις διάλεις διάλεις τας πόρτας της θρανης, πρὸς θείαμβον της Δικαιίου· θείαμβον, βέβαια, υπερθαύμασον, ποσὶν φίλων της Θεού, ποσὶν πληρούμων της αἰνιγματικῆς ἐκείνης βασιλείας, ποσὶν προποιόρων σρατιωτῶν, διότι τὰς ὁποίες πολλάνις ἔστηση ὁ θέριστας, κατεπατήθη ἡ ἑπαρσις της Κόσμου, κατεδαμάθη ἡ σάρκα, κατεφρονήθη ὁ θεάτρος, καὶ τη θεάτρος θέρισταν. Δεῦτε διότι τὸ σπότος, εἰς τὸ φῶς· διότι τινὶ δελεῖαν, εἰς τινὲς ἀδεσχίαν της τέκνων της Θεού· διότι τὸν πόλεμον, εἰς τινὲς εἰρήνην, διότι τὴν θανάτου, εἰς τινὲς ζωήν· διότι τὰς αγάνας, εἰς τὰς θεράμβες· διότι τὰς τεικυρίας, εἰς τὸν λυμφών· διότι τινὲς βαβυλώνα, εἰς τινὲς Γερουσαλήμ· διότι τινὲς γῆν, εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ διότι τὰ πορόσιαρα, εἰς τὰ αἰόνια. Ταύτων τινὲς θεότεσσιν ὁ μακάριος Ἱππόλιτος παδιτικάπτει τινὲς μακρινάς καὶ τὸ τέλος εἰς οὐα λόγον, ὅπως καίει τῷ διατελείας τὸ αἰώνιον τέλος, ἀπαειθυμῶντας καὶ μέρος διὰς τὰς τάξεις της Αγίων. Δεῦτε (λέγει γε), Προφῆται, ὅπερ δέ τὸ Οἰομά με ἐδιώχθητε· Δεῦτε Πατέρεις τεικυρίαι, ὅπερ καὶ πρὸ τῆς παρεστίας με μὲ σπακέστατε, καὶ τινὲς βούθειαί με ἐπεθυμήσατε· Δεῦτε, Απόστολοι, οἱ συμμέτοχοι της Στολίσεων μας· Δεῦτε, Μάρτυρες, ὅπερ δέ τὸ Ονομά μας πολλαὶς βασιλέων ὑπερεμένατε τῶν βασιλιών, καὶ τυράννων· Δεῦτε, Λιρχιερεῖς, ὅπερ δέσιας, καὶ αμέμπτως ἐποιμάνετε τὸ λογικα σας ποίμνια, καὶ εἰς τὰς ἐντολάς μας τὰ ὀδηγήσατε, τὸ σον μὲ τινὲς διδασκαλίας σας, δόσον καὶ μὲ τὸ καλένσας ὀδεύης δειγμα· Δεῦτε, δόσιοι, καὶ Ασκηταί, ὅπερ διὰ ἀγάπηων μητρῶν· Εἴτη καθέτε διπλασιστον τὰ ποροσιάρα τοσμού, καὶ κατεδαμάστατε τὸ σῶμά σας, καὶ εἰς τὰ σπύλαια, καὶ εἰς τὰς ἔρυπας τῆς γῆς, μὲ ινσέταν, ἀγρυπνίας καὶ ποροσοχής εἰς τὸ θέλημά με ὑπηρετήσατε· δεῦτε, ποράσια, ὅπερ ἐπωρτιμήσατε δέ τοι πομφίον σας ἐμὲ τὸν Θρόνον σας, καὶ δόχι τινὰς αὐθεωπον· Δεῦτε πάντες, δόσοι ἐφυλάξατε τινὲς αγάπην, καθὼς ἔγω εἶμαι καὶ ἀγάπη· Δεῦτε, δόσοι ἐπιρήσατε τινὲς εἰρίειν, διότι ἔγω εἶμαι καὶ εἰρήνη· Καὶ ταῦτα μὴ γεάφει ὁ Ἱππόλιτος· ήμεις δέ, ἀς προχωρήσωμεν καὶ τὶς τὰ ἐμπρόδυον, δέ τα μάθωμεν τὰ τῷ διατελείας της Δικαιίου λόγια, δεῦτε οἱ σλογυμένοι· ὦ, καὶ μὲ πόσιν χαράν καὶ ἀγαλλίαστι θέλεστοι τόποι οἱ Δίκαιοι, οἵταν μηδέσωστε ταῦτα τὰ ἐπέρ μέλι τοι πιεσίν τοι ποτερίαν, καὶ ἀσφαλείαν! τὰ Παθόσιαν· ὡς θείότης· Κληρουνομίσατε· ὡς ἀσφαλείαν!· τὰ Παθόσιαν· ὡς θείότης· Κληρουνομίσατε· ὡς ἀσφαλείαν!· τὰ Παθόσιαν· ὡς μεγαλειότης!· διότι καταβολῆς Κόσμου με· ὡς αρχαιότης! Αλλα, τί τὸ αἴτιον ἀράγε, ὅπερ τὰς κατεπέτησεν

η εἶται ποταύτων διδαιμονίων; Επείνεστα δέ, καὶ εδώποτε μοι φέρεται· εἰδίψητα, καὶ ἐποτίσται με· Ξύνος εἶμι, καὶ συμηγένεται με, γυμνός, καὶ φελιβάλετέ με· ἥδεσται, καὶ ἐπεσινέθετέ με· ἐν φυλακῇ εἶμι, καὶ πλάθετε πρόσμε· Ω μεγαλωπάτη, καὶ πλευριδώρος απαριούβη, δέ μίνα τόσιν μιτρά, καὶ διτελήθεργοτάσ, καὶ χάστιν! ὡς ἀμεῖξος παλογιών, δέ εὖα τόσον μικρόπτον διώροι· ὡς δάροι τὸ πέρτιμον, δέ μίνα τόσιν ἐλαφρά καὶ ακέρατον δέλθεται! Τότε δὲ τότε, θευμαζόντων ἀπαίτων δέ τὸ μέγεθος τῆς αιτημούβης, καὶ τὸν βρυθείνω, καὶ χαρούντων πᾶς, καὶ ποτε, καὶ περιέλθεται τὰ ποσαντις υπηρετίας καὶ χάστιας οἱ Δίκαιοι, διπλασιστούσι τὸ μιδαποδότης καὶ μεγαλόδωρος ἐκεῖνος Δίκαιος Κειτής τὰ ἀκόλυθα τῆς Ευαγγελίας. „Αἷμα, ἀριθμός, λέγω ύμιν, ἐφ ὅστε ἐπείνεται εὖα τότου της ἀδελφῶν με της ἐλαχίσιων, εἷμοι ἐπείνεται. Σποχαδῆται πορά ηοπόν, ποιαν διώματιν ἔχει ο πρός τὰς πεντατικές εἰλημοσιών; Πῶς δέ διάγονος τίποτε, ὅπερ δίδοται εἰς ἐκείνας, γίνεται ο αιτημούβη ἄδει της Κυρίας μὲ δόλοκλήρης Παραδέστης. Αἱρέδιν είναι να αναφέρεται τοῦ θεοῦ εἰναι, ὅπερ ἴσορεται δέ τοι Καισαρα. Εἴτας στρατιώτης εἶχε μὲ καὶ ποιας κέλσου, οι ἀποιοι ἔπαχον να τὰ ὄρπαστα σιν αἰώνιας τὰ χωράφιά τα. Παείστων ἔμπειρον της Καισαρος; καὶ τὰ δύο μέρη· ο στρατιώτης καὶ φοβερόμυρος μηπός νικηθῆ διότι τας αντιπάλυς, καὶ χάστη τὸ δίκαιον τα, τί κάμνει; Αἱρήστε να μιαδυμίζη τὸν Καισαρα δέ μίνα παλαιαν ὑπηρεσίων καὶ χάστη, ὅπερ τὰ ἐκαμψιν εἴναι καίρον, εἰς τὸν δόπον αἰγάλος ο Καισαρ σύρεστε ἐν μεγάλῃ αἰσχυῃ. Ενθυμάται (τὸ λέγει) μέγιστη Καισαρ καὶ Λύποκράτηρ, διταν μίνα φοραν ἥδετες να αναπαυθῆτε ψωνάπτω εἰς εῦα δειρόν ἐν ἄρχη τη μεταρρυτική, εἰς υπερβολικον καύσωνα της ἥλισιαν αἰτίαν, ο δὲ τόπος τον βαχός ποταν καὶ αιώμαλος, πῶς εὖα διότες στρατιώτας σὲ ἔστρωται τὸ στοκάπτω τὸ ἐπιστροφόλογτα; Εἴθυμάται, τὸ απεκείθη δι Καισαρ· μάλιστα ἐκυελύμων ἐκείνων τινὶ ἄραν καὶ διότι μίνα διήντη μπέρμεζον, καὶ δειν μὲ τον διατον να ὑπάγω εἰς της βρύσην, διατί ἐκεὶ πλησίον οι ἔχθροι τον κονεμόροι· καὶ εὖα μια στρατιώτης καὶ εἰς της θυλακού, καὶ εἰς τὸ σῶμα αἰδρέος, ἐπόλυτε, καὶ θέχωντας πορθύματα, μοι ἔφερεν ίκανον ὅδωρ μέστα εἰς την περιεφαλαίαν τα, καὶ ἔπιον. Απεκείθη δι στρατιώτης διώμαται, καὶ Λύποκράτηρ, να γνωσίγης ἐκείνοι τὸν στρατιώτην, η την περιεφαλαίαν είνω; Αἴγει ο Καισαρ· τὸν μέρη περιεφαλαίαν, δειν διώμαται να γνωσίων· τὸ δὲ αὐθεωπον, σμολογώ στι διναμη. Καὶ επωρόδεσσον εἰς τόπα τὰ λόγια ο Καισαρ, στι σύ, βέβαια, δειν εἶσαι ἐκείνος. Απεκείθη δι στρατιώτης εἰς την Καισαρη· Δικαίως δειν με γνωσίζεις; ο Καισαρ· διότι, τον καιρόν ὅπερ ἐστινέθη τότον ὅμεν ὅλος θύμης, καὶ ἀρτιος εἰς τὰ μέλη με, ούερον

ὑπέρον θμως εἰς τὸν πόλεμον, ἔχαστι τὸν σῖσμα με σφεδαλιον·
Ταῦτα αἴστας ὁ Καίσαρ, αἰεγνώστε τὸν στρατώτων· καὶ ἐνθυ-
μιθεῖς τὰς δύναμις, καὶ μόγον ἔχαστον εἰς αὐτὸν τὸν κεί-
σιν, ἀλλὰ καὶ μὲ δῶρα μεγαλοφερπή, καὶ χαρίσματα πολύτιμα
τὸν αὐτῷ μετέφε, καὶ μὲ ἀξίωμα τὸν ἐτίμησε. Πόσον ἀσυγκείως
θέλει εἶαι μεγαλύτερον ἀπὸ ἑκείνων τὸν Καίσαρος οὐ μιδαποδο-
σια, καὶ μεγαλοδωμά, καὶ ἀξία, καὶ χάρεις τῆς Θεᾶς, ὅπερι θέλει
καμῇ ωρὸς τὰς φίλας τας, οὐκέτι καμίαν αὐθεμικραν ὑπηρεσίαν,
ὅπερι τὰ ἱματαν πάντα καρδὸν εἰς ταύτων τὴν ζωὴν; ἐπειδὴ καὶ,
εἴτι διεργητην τὰς πάντας πτωχὸν, εἰς ἀυτὸν τὸν Δεσπότην
Χειρὸν, τὸν ὑπερασπισθεῖν τὸν πειθῶν τὸν χαρίζει· ὅθεν, δικα-
ταιον καὶ αὐτὸς νὰ λέγῃ τὸν ἴδη, ὅπερι ἔλεεψιν ἑκείνος ἐστρατώπε-
τορὸς τὸν Καίσαρα, καὶ νὰ αἰαθυμίζῃ καὶ αὐτὸς τὸν Βασιλέα τὸν
βασιλεύονταν, καὶ Κίελον τὸν κυελεύονταν· παθὼς ἑκείνος τὸν Αυ-
τοκράτορα λέγωντας, ἐνθυμιάσαι, Κύρει, ὅπερι μίαν φορὰν διέ-
κοστην εἰς Φυγόποταν χειμῶνα, πυρεμόμβρος ἀπὸ δεμύτατον
ηρύος, καὶ ἀλλαζεις θέμαντας, καὶ παγωμόμβρος, καὶ ἐπύπτας τὴν θυ-
ραν με, καὶ ἔγως τε ἐδέχθην μέστα εἰς τὸν οἰκόν με, καὶ σε αἰδυ-
στα, ὅπερι οὔτεν γυμνός, καὶ σε ἔζεστα, ὅπερι οὔτεν καταφυγω-
μόμβρος; Ενθυμίσαι καὶ ἀλλαζοφοραν, ὅπερι σὲ εὐρίκα εἰς τὸν δρό-
μον, καὶ οὔτεν καταμαραμόμβρος ἀπὸ τὴν πεῖναν, καὶ σε ἐπύπτας εἰς
τὸν οἰκόν με, καὶ σὲ ιτομάτα ἔπαξεν, καὶ φιλέλωντας σὲ αἰ-
παντα καὶ τὴν δικαιομένην; Καὶ τότε, βεβαίωταπε, ὁ Κίελος
ἐμπράκτος κάμιντρας τὴν ανταμοιβὴν, δοκὶ μόνον θέλει συγχω-
ρησεις ὄλασσε τὰ αἱματίματα, ἀλλὰ καὶ μὲ μεγάλου φωνῆς θέ-
λει κηρύξει εἰς ὄλον τὸν Κόσμον ἑκείνας τὰς καὶ μέρος δύργε-
σίας σε· καὶ πορσικαλῶντας σε εἰς ἀπέλαυτον τὸν αἰγαθῶν τα, θέ-
λεισσε εἰπῆ μηδὲ τὸν ἀλλων· „Δεῦτε οἱ δύλογομόμβροι τὸν Παΐδες
ι, με, κληρονομίστατε τὴν ιπομαστημένην ὑμῖν Βασιλείαν ἀπὸ κα-
παβολῆς Κόσμου· ἐπεινάστα δο, καὶ ἐδώκατε μοι φαγεῖν· καὶ τὰ
„ἀκόλεθα τῆς χαρεσάτης ἑκείνης φωνῆς τὰ Δεσπότης Χειρός.

Η' Θικόμ.

Ο"Δοι ἀποθυμεῖν, βέβαια, οὐ νὰ ἀξιωθεῖν νὰ αἴστενταν ἀπὸ τὸ
σόμα τὰ δύσπλαγχνα ἐπείνα τὸν ὄλων Κερτῆ τὰ παύτερπνα
καὶ γλυκύτατα λόγια, ὅπερι θέλει ἐκφωνήσει ωρὸς τὰς Δικαιίες·
ὄλοι ὄργωνται οὐ νὰ ἀξιωθεῖν νὰ σαθεῖν εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τῆς
Κερτῆ, ἐπεὶ ὅπερι ἔχει τὰ σένωνται οἱ Δικαιοι. Αλλὰ, ποῖον
ἔσπον ἀράγε, νὰ ἐμεταχειρίζετο τὰς ἐδῶ εἰς τὴν γῆν, ὅπερι
νὰ θέλειν αἰξιωθῆ τότε, καὶ εἰς ἑκείνον τὸν δεξιὸν τόπον νὰ σα-
θῇ, καὶ ἑκείνων τὴν γλυκυτάτην φωνὴν νὰ ἀκησῃ, τὴν „Δεῦτε
„οἱ δύλογομόμβροι; Εκείνος ὁ ἥχος τῆς φωνῆς, ὅπερι ἐβόα συχνά-

καὶ ὁ Κύρος μεγαλοφάνως οὐκέτι τὸ Γερέ της Εὐαγγελίας, Δεῦτε Ματθ.
„πορός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμόροι, καὶ μὲν αἰαταί·
„τω ὑμᾶς, „σέγιλθε χεδὸν εἰς ὅλα τὰ ἔθνα· εἰς τὰς θελτ-
σοτέρες ὅμως, εἴτι αἴκεται ἑκείνος ὁ λόγος, ὅπερι εἴπε ποτε εἰς
τὸν Αἰδρεαν, καὶ Πείρον. „Δεῦτε ὀπίστα με, καὶ ποιήσω ὑμᾶς
ἄλιες αὐθρωπαν· τὸ ίδιον καὶ σύμερον λαλεῖ πορός ἐστας μεγα-
λοφάνως αὐτὸς ὁ Χειρός. „Δεῦτε πορός με πάντες ἐστεῖς οἱ κε-
ταὶ, καὶ ἀρχοντες, οὐκέτι τὰς δικαιοσύνης καὶ δύσπλαγχνίας· Δεῦτε
πορός με, εστεῖς οἱ Γαϊδοί, οὐκέτι τὰς φιλοχίσικης δημιελεῖας, καὶ θε-
ραπείας τὸν ππωχῶν καὶ διπόρων ἀρρώστων· Δεῦτε πορός με, ἐστεῖς
οἱ πλάστοι, οὐκέτι μέστα τῆς παπεινοφροσωής, καὶ ἐλεημοσωής πορὸς
τὰς πονήτας· Δεῦτε πορός με ἐστεῖς οἱ ππωχοί, οὐκέτι τῆς παπομοής
καὶ δύχαιεις πορὸς τὸν Θεόν. Δεῦτε πορός με, εστεῖς οἱ οἰνοδε-
πόται, μὲ τὸ μέσον τὰ καλὰ πθεμάτων καὶ τὸν ἀγαθὸν
πολιτείαν πορὸς τὰς ιδίας τὰ δασπιτίαστας. Δεῦτε πορός με,
εστεῖς οἱ διδάσκαλοι, καὶ τεχνίται, μὲ τὸ μέσον τῆς δημιελεῖας πορὸς
τὰς μαθηταίστας, καὶ τῆς ἀφθόνης μεταδόσεως τῆς τέχνης καὶ τὸ
γεωμετρίαν, τὰ σποιαίστα πάλιατα θεόθεν εἰς ἐστας ἐπε-
πισθέτηταν· Δεῦτε πορός με, εστεῖς οἱ νέοι, μὲ τὸ μέσον τῆς σω-
φροσύνης ποραίστας· καὶ τῆς καθαρότητος τὰ κορμίστας· Δεῦτε πορός με
ἄπαντες οἱ Χειριανοί, μὲ τὸ μέσον τῆς ἐργασίας τὸν ἐντολῶν
με. Αλλὰ, οὐκέτι τὸ πόσον πολλὰ ὀδίγοι περοσέχεται εἰς τὴν
φωνὴν ταύτων τὰ Κύρει μας, μάλιστα δὲ καὶ ηλεύσοι τὰ ἀπάτας
εἰς τὸ, Δεῦτε πορός με; Διότι, ὁ Κόσμος τάπος μὲ τὴν ἀπάτην
τῆς μεταποίηστα, θαυμάζει πορὸς ὑμᾶς ἐναντίον ἑκεί-
νης τῆς Σείας φωνῆς παθὼς μὲ τὴν ἐφεξῆς λογια τὸ παραστίνει
καὶ σοφία τὸ Σελομάντος. 2. 6. „Θάν, καὶ χηνώμεθα τὴν κτίσει, ὡς ἐν ποτίτη παθεδίας οὔτε
„πολυτελες, καὶ μύρα πληθώμη· καὶ μὲ παραδοσάτω ημᾶς αὐ-
„θος αἴρεσ. Λυπτὸ μάλιστα ή φωνὴ αιοίγει, καὶ γλυκαντα τὴν
ακολῶ μας· ή δὲ τὰ Κύρει, μας τὴν ηλεύσει, καὶ τὴν πιράνετε.
Αλλ' ὅποιος ὄρέγεται καὶ δηπθυμεῖ νὰ ἀκέσηρ τότε τὴν γλυκο-
πάτητα φωνὴν τὸν Δικαιάν, ηγετὴ τὴν, Δεῦτε οἱ
δύλογομόμβροι τὸν Παΐδες με, ἀς ἀπέτρη πόρω τὴν ἀλλα φωνὴν τῆς
Χειρός, ὅπερι κράξει· Δεῦτε πορός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ
„πεφορτισμόροι· Καὶ ἑκάτη μήρη ή φωνή, ή, Δεῦτε οἱ δύλογομόμβροι,
„εἴναι φωνὴ τὸν Δικαιοσύνης τέπη δὲ ή φωνή, ή, Δεῦτε πορός με
εἴπαντες, εἴναι φωνὴ τῆς ἐλεημοσωής τὴν φωνὴν, τὴν, Δεῦτε οἱ δύλο-
γομόμβροι τὸν Παΐδες με, τὴν ἐθεμελίωταν καλὰ εἰς τὴν καρδίαν
τες· καὶ πισθόντες, διθύς ἐβαπτίζοντο, καὶ αἰολόθεως παρέδιδον
τὸν εἴατον τὰς εἰς δέσφορα πολατηνεια σφέ τὸ Ο'γονα τῆς Χειρός·
καὶ ἔτι διποτεμνόμβροι τὰς κεφαλὰς, παρετίθενται εἰς αὐτὸν τὰς
F Porta di Penitenza. 7.

Φυχάσπων. Λύποις γὰρ οὐκέτις νὰ αἰσίγαμῳ καλῶς τὰ αὐτῖα μας εἰς ἑκάτην τὴν μακαρεῖαν φωνήν, ὅπερ συχνᾶ τὸ Γερὸν Εὐαγγελιον μᾶς κηρύττει τὴν „Δεῦτε οἱ δὲ λογομάρθοι τῷ Πατέρος μας, καὶ τὰ τῶν ἔπειρων μαρτυρίων εἰς τὸ βάθη τῆς καρδίας μας, οὐδὲ τὸ σφυτωμόν, τέλος πατέτω, τὴν πλατείαν καὶ σύρυχων οὖν, καὶ τὸ φεγγατόπωμόν τιὸν σεινοῦ καὶ πεθλιμῆμόν τον, τοιαυτοῦ πόρων εἰς τὸν δρόμον αὐτὸν τὸ Κυρίε μας, νὰ αἴσιωθωμόν νὰ τὴν ἀκρωτηρίων καὶ τὸ παρ αὐτὸν τὸ ιδίον Χειρόν, λεγοτος“. „Δεῦτε οἱ δὲ λογομάρθοι τῷ Πατέρος μας, κληρονομήσατε τὴν οὐπιμαρτυρίων ὑμῖν βασιλείαν διπο καταβολῆς Κόσμου.“

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ἄγραπτοκεραωόμοι τὰς αὐθίγες ἀμαρτωλάς η τρομερὰ τὰ δίκαια Κερτῆς καταδίκη.

Τὸ περον ἀφ' ἂν ὁ Μέγας Κερτῆς καὶ Θεὸς τῷ ὅλων, λαλήσῃ ἑκάτην τὴν χαρεστάτην καὶ δικαστάτην διπόφασιν πρὸς τὰς φίλες τὰ Δικαιίας, μὲ τὴν ὅποιαν διπόφασιν, αὐτοὶ μὲν οἱ Δίκαιοι, θέλεν διπολαύσει τὴν αἰώνιον δόξαν καὶ ἀγαλλίσσον, οἱ δὲ ἀμαρτωλοὶ θέλεν σκάζειν διπὸ τὸν φθόνον της, μωάταν, ἔχθραν, δεινοπάθειαν, λύπην, καὶ καθ' ὅλην εἰπεῖν, διπὸ τὴν απελπισίαν της, τότε παρθένος ὁ αὐτὸς Κερτῆς θέλει κάμη μέσα εἰς τὴν κοιλάδα τὴν Γαστράτην, τὴν ἐλευσοτάτην, καὶ αὐθιωτάτην κατασροφίων τῆς Θείας Δικαιοσύνης πρὸς τὰς ἀμαρτωλάς· τὴν ὅποιαν θέλεινται νὰ τὴν δικηγορῶντες πλάτος, τῇ αἰλιθείᾳ, θέμει, καὶ ἀγωνιᾳὶ καὶ Φυχῇ με, καὶ τὰ μέλιμα σωταρδασονται, ὥστα ὅπερ θέλει θῆμη μὲ ἀμειβον φείκιων καὶ ἐκσατιν δῆλης τῆς οἰκειμόνης· ἐπειδὴ, καθὼς ἀπα, ὑπερον διπὸ ἑκάτην τὴν χαρεσσαν διπόφασιν, παρθένος ἑκάτηος ὁ φοβερὸς Κερτῆς καὶ Βασιλεὺς τῷ ἀπαύπον, θέλει διεμαλάξειν ὅλας τὰς Διωάμεις τὴν θυμόν, τῆς ὄργης, τῆς ἀγωνιστήσεως, καὶ δικαιοσύνης τη, διπὸ νὰ τὰς εὐχύση ἐπανω εἰς τὰς ἔχθρες τὰς ἀμαρτωλάς μίαν φοραν ὅλας ὅμη· καὶ λοιπὸν θέλει γυείσει τὸ φοβερόπατον, θυμωμόν καὶ φλογοειδὲς Πρόσωπόν τη δι Χειρὸς εἰς αὐτὰς τὰς ἀμαρτωλάς, ὅπερι τοτε κείπονται πετυμόνιον γῆ γῆς, θέμοντες δεῦτο τὸν ὑπερβολικὸν φόβον, διπὸ ἔχειν κινειδωμάτων τὴν κατάξην παρδίαν της, καὶ θεδὸν δέλεπονται μισαπεθαμόροι· καὶ αὐστηρότατα θέλει ἐλέγχει τὰς μιαράς των παράξεις καὶ αἰχαεισίας. Καθὼς τὸ λέγει ὁ ἴδιος μὲ τὸ σόμα τὸ Προφήτη Δαβὶδ· „ἐλέγχωσε, καὶ παρασήσω τὸν πρόσωπόν σου τὰς ἀμαρτίασ σου. Αλλὰ καὶ ὁ μεγαλοφωνότατος Ήσαίας διηγεῖται πῶς τὸ ἐφανί ο Κύρος, ὅτι μακρό-

Τῆς μελλόντης Κείσεως. Βιβ. Β'. 83

Τον ἥρχετο μὲ σύμματια σπινθερίζοντα, καὶ μὲ σόμα, ὅπερ ὅλον φλόγας ἔπεισι, φοβερόπερον παρὰ ὅπερι μηπορμέστην, νὰ τὸν ψωσφέρη, καὶ καθ' ὅλην νὰ τὸν ἀπαντόη μὲ ἄλλον βροντοφωνεστάτη, φωνῆς ἐμβελμώμηρον (ὡστι ὅπερ ἔρχεται μὲ θυμόν, νὰ κάμη εὐδίκητον) καὶ τὴν γλώσσαν τη εἶχεν ὀταν μίαν μεγάλην φλόγα πυρὸς καυομήρην, διπὸ νὰ φλογίζῃ καὶ νὰ καταπαίη ὅλη τὰ πέριξ. καὶ θέλει οὐειδίζει αὐτὰς τὰς ἀθλίες ἀμαρτωλάς, μὲ τὴν ἀκόλυθον Κόπον· ὁ θρεψ ἀπίσος, καὶ διετραμήρην, θρύμητα Εχιδνῶν, πανωλέθρειαν κεφαλῶν, πῶς τόσας διεργεσίας, καὶ κάπεταις ὅπερ ἀπηλαύσατε διπὸ τὴν ἔρμην ἀγαθότητα, τὰς ἐλλομητάτατε, καὶ ἐφανίτε εἰς ἐμὲ τοσούτοις ἀχέρειοι, ἀπίσοι, καὶ αἴσιοι; τί τὸ ἔφερε νὰ κάμω εἰς ἐστάς, καὶ δεῦ τὸ ἔκαμα; Δι αἴσιπλωσας, καὶ διπὸ τὴν ἐδικήν σας σωτερίαν, ἐσαρκώθητο γῆς γῆς τὴν ἐδικήν σας φύσιν ἐνεδίθητο, διπὸ νὰ σᾶς ζητήσω μὲ αὐτῶν, ὅπερ ἥδην καινούριοι· καὶ νὰ σᾶς ἐλεύθεράσω, ὅπερ ἥδην δεδελωμόριοι· πενταν, καὶ διέτων ὑπέφερα, διπὸ νὰ σᾶς θρέψω μὲ βρωσιν ἔρανιον, καὶ νὰ σᾶς ποτίσω μὲ πόμα πυνθαντικόν· Εἰποπίατα, καὶ ἱδρωσα, διπὸ νὰ σπικάσω διπὸ τὰς ὠμιές σας τὸ ὄδιωπρὸν καὶ βαρύτατον φορτίον τῷ ἀμαρτημάτων σας· Εἰποδόθηκα, διπὸ νὰ σᾶς συλάξω· θητάσηκα, διπὸ νὰ σᾶς ἐλεύθεράσω· ἐδέθηκα, διπὸ νὰ σᾶς λύσω· ἐρράβεδίθηκα, διπὸ νὰ διποδιάζω διπὸ λόγησας τὴν σκηνηρή μάστιγα τῆς ὄργης καὶ ἐκδικήσεως τῷ Πατέρος· Λέγω πάλιν· τί τὸ ἔφερε νὰ κάμω εἰς ἐστάς, καὶ δεῦ τὸ ἔκαμα; μὲ σέφανον ἀκαΐθιον εἰς φανωθηκα, διπὸ νὰ σᾶς σεφανώσω μὲ δόξαν ἔρανιον· ἐπληγώθηκα, διπὸ νὰ iαθέσω τὰς πληγὰς τῷ ἀμαρτιῶν σας· τὸ Αἴμα με ἔχυσα, διπὸ νὰ σᾶς ξεπλωώ· τὰς συγκαλας με εἰς τὸν σαυρὸν αἴσια, διπὸ νὰ σᾶς ἐναγκαλισθῶ· τὰς κείρασμας ἐξέπλωσα, διπὸ νὰ σᾶς δέλογήσω· τέλος παντων, αἴσιες εἰς τῷ γενέρων, διπὸ νὰ βεβιάσω τὴν ἐδικήν σας εἰς τῷ μημέτων Ανάσατιν· Τί τὸ ἔφερε νὰ κάμω εἰς ἐστάς, καὶ δεῦ τὸ ἔκαμα; Εστεῖς, εἰς τὸ Πάθος με ἐφανίτε ἀχέρειοι· εἰς τὰς διεργεσίασ με, ἀγγάμονες· εἰς τὴν φιλίαν με, ἔχθρο· τὸ μισήσαι με πατεφρονίτατε· τὸ Αἴμα με, κατεπαπίσατε· τὸν θυμάτων με, δελεπαιξατε· Τότε θέλει διπέρει πρὸς αὐτὰς καὶ πὰ φοβερὰ ἐκεῖνα λόγια τῷ Γεζεπίλ· „ιω πὸ πέρας πρὸς σὲ, καὶ διπὸ „σελῶ ἔχω δηπὶ σὲ, καὶ εὐδικήσωσε ἐν ταῖς ὁδοῖς σου, καὶ δώσω δηπὶ σὲ πάντα τὰ διδελύγματά σου· ιω ἐγγύόσι εἰκήσω τὴν „ὄργιαν με δηπὶ σὲ, καὶ σωπλέσωσε τὸν θυμόν με ἐν σοὶ, καὶ δηπὶ ταῖς ὁδοῖς σου, καὶ διπηγνάσῃ, διότι ἔχω Κύρος εἰμι „δι τύπων·“ Ο θεύ, διπὸ νὰ μη μετέ παθαμηρὰ εἰπεις „σω την Η- καὶ ταλαιπωρίαν τῷ ἀμαρτωλῷ, μὲ τὰς ἐφεξῆς λόγους την Η- σαιε·

Ησαΐς επαι. „ Ιδε οι δελδούτες μοι φάγονται, ώμεις δὲ πενάστε·
65. 13. „ Ιδε οι δελδούτες μοι, πίονται, ώμεις δὲ διψήστε. Ιδε οι
„ δελδούτες μοι διφραδίσσοται, ώμεις δὲ αἰχμαθήσεσθε. Ιδε
„ οι δελδούτες μοι αγαλλιασσοται ἐν διφρουσμῷ, ώμεις δὲ κε-
„ κράζετε ἐξ τὸν πόνον τῆς καρδίας ώμῶν, καὶ διπο σωτευβῆς
„ πιούματος ώμῶν ὀλολύζετε. πάντα εἶπὼν, θέλει σηκωθῆ ἀπὸ
Φαὶλ. τὸν Θρόνον, ξεγερθήσεται ὡς ὁ ὑπιών Κύριος, ὡς διωατὸς
77. „ η κεραπαλικώς ἐξ οῖνα, καὶ πὺ Δαβὶδ, καὶ ἐμέσει πᾶσα
„ τὴν οργὴν αὐτὸν, η δέλει εκχύσει ὀλες τῆς θησαυρὰς τὴν θυ-
„ μῆ αὐτὸν τὰς ὄποις ἐσωιάσῃ εἰς τόσας αἰώνας ἀπὸ καταβο-
„ λῆς Κόσμος ἔως τότε· καὶ ὡς ή ἀδίνυστα ἐπὶ τῇ ἀδίνη αὐτῆς ἐκέ-
„ πραθμ, επὸν θέλει αράξει καὶ αἴσθονται τὴν φοβερωτάτην καὶ με-
„ γαλωτάτην φωνὴν τῆς ἀποφάσεως· εἰς τὴν ὄποιαν φωνὴν, δι-
37. 1. κατακείτων. Αὐτῶν τὴν φωνὴν καὶ ὁ πολυπαθῆς ἐφοβήθη Γάβ.,
καὶ ἔλεγε μὴ ἔρμια. „ Απὸ ταῦτα ἐπαράχθη ἡ καρδία μα, καὶ
„ ἀπερρύνει τὸ τόπον αὐτῆς· ἀκεί αἴκινον ἐν ὄργῃ θυμὸς Κα-
„ είς, καὶ μελέτη ἐν τόματος αὐτῷ ἐξελθήσεται· ὅπιστα αὐτῷ
„ βούστεται φωνὴ, βροτήσει ἐν φωνῇ ὑβρεως αὐτῷ, βροτήσει ὁ
Ψαλ. „ ἰχυρὸς ἐν φωνῇ αὐτῷ θαυμάσια. Περὶ ταύτης τῆς φωνῆς λέ-
76. „ γε καὶ ὁ Δαβὶδ· „ φωνὴ τῆς βροτήσεως ἐν τῷ ἔοχῳ· ταῦτη
„ φωνὴ, ὥστε σύνας ἔοχος θέλει φεύγειν φυγεῖν τὰς ἀμαρτωλάς
„ ἀπὸ βασιλάνων εἰς βάσινα. Καὶ καθὼς ἐκεῖνος συχρά μετανιώ-
μορος καὶ σωταρασθόμορος ἀπὸ σφρότουτον αἴεμον, αἴφανίζει ὅσα
„ οὐθελον ἀπαντοῦν· τοικοῦστας καὶ αὐτὸν ἡ φωνὴ θέλει εἶναι πορός
τὰς ἀμαρτωλάς αὐτὸς εἰς αἰώνα τὸν ἀπαντα. Η φωνὴ αὐτὸν, θέ-
λει εἶναι ἀπὸ καθε αἱμοσφρόφυλλον βιαστέρα· ἀπὸ καθε σάλ-
πιγγα καὶ ἔνημπέταν, ἥχητικωτέρα· ἀπὸ καθε Θρύσον, λυπηρό-
τέρα· ἀπὸ καθε βροντήν, διωατώτερά, καὶ ἀπὸ καθε αἱραπλώ
φοβερωτέρα· Ακάστατε λοιπὸν, καὶ ἔρμιδετε! Αἴλα, πῶς η θε-
λει θέρη διωατὸν, ἐκείνη ἡ φοβερὰ ἀπόφασις η να ἐνφωνηθῇ, η
η θεσατῆ ἀπὸ θυτὸν ἀθρωπον; ὄπτε, μόνον να τὴν ἐνθυ-
μῆτη τιας, παγόνοις τὸ αἷμά τη μέστα εἰς τὰς φλέβας, καὶ τὰ μέ-
λιτα γενρόνται; Φείζον, Ήλιε· σύμπητι, η γη· φύγε, η θά-
λασσα! Εδώ θέλει βροτήσει ὁ αἴρ· οι αἰσέρες θέλειν πέσεται ἐκ
τὴν ερανή, τὰ ὄρη, τὰ βινά· καὶ ἀπλάσι, η πέθαις θέλειν χιδῆ
εἰς λεπτὴ κομμάτια. Εδα, τὰ χόρτα, τὰ δειδρά, καὶ ὅλα τὰ
φυτὰ θέλειν ξηρωθῆ· τὰ ζῶα, θέλειν μυγγίσει· καὶ κοινῶς, ὅ-
λα τὰ κτίσματα ὅμη, θέλειν δώσει μίαν φωνὴν λυπηραν, πι-
κρια, η Θρύσαδη, η θέλειν συμπονέσται εἰς τὴν αἰθλιωτάτην καὶ
ελεγινοτάτην δυσυχίαν ἢ ἀμαρτωλῶν. Οὐ φωνὴ μη φεύγειν τὴν
αἱμοροφήν, καὶ θεραλή, τὶ ἀργοπορεῖς, καὶ δεινή μηγάνεις να φωιάξῃς
εἰς τὰ βασίλεια τῆς Λύτορατορων, εἰς τὰ παλάτια τῆς αὐθε-
τῆς,

τῆς, καὶ τὰ σωέδελα τῆς μεγιστών, εἰς τὰ συμβέλια τῆς ἀρχόν-
των, εἰς τὰς Ακαδημίας τῆς Διασπορᾶς, εἰς τὰ μησεῖα τῆς φι-
λολόγων, εἰς τὰ διπατήσια τῆς κοιτῆς, εἰς τὰ ὀσπάτια τῆς φρυ-
ματωδῆς, καὶ εἰς τὰ ἐργασίατα τῆς τεχνίτων, δικαὶα ἡ ἀπόστολος, καὶ
νὰ σηκωθεῖν αἱ τείχεις τῆς κεφαλῆς των ἀπὸ τὸν φοβερὸν ἱκον-
τῆς φωνῆς. Καὶ λοιπὸν, καιρὸς εἶναι πώρα ὁ φοβερὸς Κε-
πτής, ο Κύριος τῆς Διωνύσεων, ο ἐρχόμυρος ἄπλιτη τῆς φλογοσιδερά-
των γεφελῶν τὰ ερανά θυμωμύρος, νὰ αἰσχύνη τὸ σόματα, καὶ νὰ
βροτήσῃ τὴν φωνὴν ταύτων, τό· „ πορδεῖσθε ἀπ' ἐμοῖς οἱ κατ-
„ ραμψίοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ μποιασμύρον τῷ Διαβόλῳ,
„ καὶ τοῖς Αγγέλοις αὐτῷ. Εξείργασαι, πετέλεσαι, καὶ ἀπήλπι-
„ σαι. Ω̄ ἀπόφασις ἀμετάβεπτη! ὁ φύρισμα ἀμεταπλαστον!
πορδεῖσθε. ὁ ρύνα πιρόν! „ Απ' ἐμοῖς· ὁ συμφορά! „ οἱ κα-
„ πραμψίοι. ὁ δυσυχία! „ εἰς τὸ πῦρ· ὁ βάσινος! „ τὸ αἰώ-
„ νιον· ὁ φεύγοντι! „ τὸ μποιασμύρον τῷ φεύγολῳ, καὶ τοῖς ἀγ-
„ γέλοις αὐτῷ. ὁ φείκη, πόνος, κατακχών, καὶ λύπη! „ Πο-
„ ρδεῖσθε, μαχωρεῖτε· ὁ δυσυχής μαχωρεῖσι! „ οἱ καπραμέ-
„ νοι· ὁ σκηνοτάτη θηδονικαστά! „ εἰς τὸ πῦρ. ὁ πόνος
„ φεύγοτάς! τὸ αἰώνιον· ὁ δεμιυτάτη παιδεία! „ τὸ μποιασμύρ-
„ νον. ὁ ἀχαρεις ἀπομαστά! „ τῷ φεύγολῳ. ὁ πέρας φοβερώτα-
„ τον! „ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτῷ· ὁ ασύγκριτος θλίψις! Πέσα-
μια λεξίς τῆς παρατης ἀποφάσεως, φεύγεται αὐξηστὸν ἀμετάβε-
πτη πικείας καὶ βασιών αὐτοπορών. Αἴλα, ἀς τὰ ἔρμιαδσωμάτων μὲ-
ταῖσιν καὶ μέρος, δικαὶα μὲν ἡθέλαιμα τὰ αἰκεστη κάμμια φορά-
μιν θέλοντες. „ Πορδεῖσθε, φεύγεται τιμωρίαν ζημίας. „ οἱ κα-
„ πραμψίοι, τιμωρίαν υβρεως· „ εἰς τὸ πῦρ, τιμωρίαν αἰδί-
„ σεως· τὸ αἰώνιον, τιμωρίαν απελπισίας. τὸ μποιασμύρον τῷ
„ φεύγολῳ. τιμωρίαν ὁ θεός. „ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτῷ· τιμωρία
κακίτης καὶ αγελωτάτης σωθοφίας. Καὶ ἔγαλ μὲν, πλατύτερον
ἀκόμη θέλω ἔρμιαδσει καθ' εὐα· διπο αὐτὸν· σὺ δὲ, ὁ αἰγαλ-
γάτων μὲν φοροχῆς, τύπων αὐτὸν εἰς τὸν ιντσό. „ Πορδε-
θε ἀπ' ἐμοῖς, ὄπτε εγώ εἰμι ὁ Θεός σας, η πορώτη καὶ αἴραχος
Αρχή, καὶ τὸ ἔχατον τέλος σας. Πορδεῖσθε διπο τὴν αἴρα-
πο τὴν επισκεψιν καὶ βούθειαν με, διπο τὴν βιαστέλαιαν με, αἴρο-
πο τὸν ερανόν με, διπο τὴν θεωρίαν τῆς λαμφρότητος με, διπο τὸν
αἰσύναιον ποπαμὸν τῆς εδικῆς με ἀπαταπαύσει θυφής. Πορδεῖσθε διπο
τὴν χαειεστάτην συμομίλιαν τῆς Αγιωτάτης με Μικήος, διπο τὴν
συμβορίαν τῆς Εκλεκτῆς καὶ Διαιάν, διπο τῆς Γερμαρχίας διλων με
τῆς Αγγέλων, διπο τῆς Αποσόλης, τῆς Μάρτυρας, τῆς Ομολο-
γητᾶς, καὶ τῆς Παρθενίας. Βαβαί, πόσος πόνος εἶναι εἰς αἱθρω-
πον πλάσιον, ὁ ὄποιος λάμπωντας εἰς τὴν αἴραπλην καὶ δοξα-
πο τῆς συμπατελοφῆς τη, ηθελον ἔξοειδή ἔχαφα διπο τὴν πατερίδα
τῆς χωεὶς να ἔχη ἐλπίδα να γνείση εἰς αὐτὴν δειπνον, ηθε-
το χωεὶς να ἔχη ἐλπίδα να γνείση εἰς αὐτὴν δειπνον, ηθε-

λοι δύγαλθῇ διπὸ τὰς ἀγκάλας τῷ γοινέαν καὶ συγγάντα, ἡ θελε
λε σεριθῇ διπὸ τῶν σωματοφρῶν τῷ φίλων τῷ, ἡ θελε χωειδῆ
διπὸ τὸν γλυκύπατον δεσμὸν τῆς θεληποδόντα της γυναικός, καὶ ἡ
θελε δέσπαδῆ διπὸ τῶν παρηγοσίαν τῷ φιλτάπιν τα τέκναν. Α-
κεσταὶ τῇ χρόνει ἐκεῖνος ὁ ρύπαντας δέ τοι τὴν σέξοειν τα-
ὅταν μὲν ἔρχεται εἰς τὸν νέον (λέγεται) ἡ ἐνθύμησις, τὸ μένον
τῷ φίλων, ὅπερ ἔιχε εἰς τῶν Πατεράδα με, ἀλλὰ καὶ τῷ συγ-
γνώμην, καὶ τῆς σωματοφρῆς, καὶ τῆς συμοιλίας ὅπερ μὲν λόγη
τῆς εἰχόν ποτε, καὶ μὲν τοῦ Φιλίου, ὅλον με τὸ αἷμα μαχαίνε-
ται εἰς ἄλλον πόπον τῷ σπλαγχνῶν με. „Αἴθανάτε Κύρετε
αἱ δέ τῷ τὴν σέξοειν τῆς Παθήσιτε, καὶ τῷ χωεισμὸν τῷ σωμα-
τικήματι φίλων, τόσον φαρμακεύεται διπὸ τῶν λύπων ὁ Αι-
χώντης, ὅπερ ἢ τὸ αἷμά τοι εἰς ἄλλον τόπον μαχαίνεται διπὸ τῆς
σπλαγχνῆς ποτε, ποταπὸν ὅρά γε ἀλγος, καὶ πόνος θέλει κυελόστει τῆς
ταλαιπώρες ἀμαρτωλός, ὅταν ἐξωειδῶσιν διπὸ τῶν γρανίον Πα-
θήσιτε, εἰς τῷ ὅποιαν ἐβασίλεον, καὶ τὰς νόμους τῷ θέσιν βα-
πτίσματος· καὶ μάλιστα, καὶ σέξοειται τῷ μηνὶ ἐντα εἰς ὀλίγον
καιρὸν, ἀλλὰ εἰς αἰώνα τὸν ἀποτατα! Αἴλοι μονον, πόσοι ἀπὸ ἐπει-
νεις ὅπερ τίκονται εἰς τὸ αἰεισερὸν μέρος, θέλεσιν ἰδὺ τὰς γονεῖς
τοι, τὰ τέκνα τοι, τῆς ἀδελφᾶς, τὰς ἀδελφᾶς, τὰς φίλες, τῆς
εικασίας καὶ ἥγαπτημένας ποι, να σέκνωται εἰς τὰ δεξιά τῷ Κει-
τῷ ἐξεφαναμένοις καὶ ἀδοξοῖς· καὶ αὐτοὶ, να ξεπώνται, καὶ νὰ
χωεῖσται διπὸ τὰς ἀγκάλας ἐκείνων εἰς αἰτεθετίτας αἰώνας!
Πόσον θέλεις ποιέσει, διπὸ τοῦδοι ἀπὸ ἐκείνων, ὅπερ ἵσται διπὸ
μίαν καὶ τῷ αὐτῷ πόλιν, διπὸ εἴα σαπτῆται, διπὸ μίαν συγγέ-
νειαν! Καὶ τὶ λέγω πότο; ἐκεῖνοι ὅπερ ἱστανε εἴα καιρὸν, διπὸ
πολλαῖς γόνιας εἰς μίαν καὶ τῷ αὐτῷ ἕπεζαν, να δέχησει
ται εἴας διπὸ τὸν ἄλλον· καὶ ὁ εἴας, να μήρη εἰς τὰ δεξιά μη
τῷ Διαιών· καὶ ὁ ἄλλος, εἰς τὰ αἰεισερά· μη τῷ κακέργων!
Αἴλα, εἰς ὅλα αὐτά, τὸ νὰ ζεμακρωνεται τίνας διπὸ τὸ Πρόσω-
πον τῷ Θεῷ, καθὼς ἀπαύμενοι καὶ τερπανά, εἴναι διπὸ ὅλα τὰ
ἴκομερα τὸ πλέον ἔμορφάτερον, ὅπερ ἡ θελε σοχαδῆ τινάς, καὶ
διπὸ ὅλα τὰ δυσυχή τὸ πλέον δυσυχέστερον. Διότι, αἴσως καὶ
καὶ τῷ γνάουτῳ τῷ Φιλοσόφων εἴναι ἀληθινὸν (καθὼς καὶ εἰ-
σαι,) διπὸ ἐγωτίων οὐδὲν ἔτινι θετικόν· ἀληθέστατον εἴναι
καὶ εκεῖνο, ὅπερ λέγεται οἱ Θεολόγοι τῆς Εὐκλησίας μας· διτιδη-
λαδή, καθὼς ὁ μισθὸς καὶ οὐ διτόλαυτος τῆς Βασιλείας τῷ γρα-
ντον καὶ οὐ μακαριότερο τῷ Διαιών, διπὸ εἴναι ἄλλο, τερψὶς οὐ θεω-
εία τῷ Θεῷ· ὥστε καὶ οὐδεστις, οὐ καταδίκη καὶ τὰ βασανα τῷ
ἀμαρτωλῷ, διπὸ εἴναι ἄλλο, τερψὶς οὐ δέρτις τῆς θεωείας τῷ
Θεῷ. Λυτὸν εἶαι οὐ πορτφή, καὶ τὸ τέλος ὅλης τῆς ταλαιπωλείας
τοι. Δοιπόν, ἵπερθρική τιμωρία εἴναι ἐκεῖνη, μὲ τῶν ὅποιαν
εἰς τέττυ τῷ διπότισιν ὁ Κειτής μέλει νὰ παιδεύσῃ τὰς κατα-

δίκης, λέγωνται· „Πορθεδε ἀπ' ἔμε· Λ' ἂς ἔλθωμε καὶ εἰς
τὰ λοιπὰ μέρη τῆς διποφύτεως· οἱ κατηραμένοι. Α' πὸ τὸν τιγ-
μένον ἐνείναι ὅπερ λαληθῇ αὐτὴ η λέξις, καθόλε, ἔως εἰς ὅλην
τῷ αἰδιότητα, θέλεν εἴναι τῷ πάντα κατηραμένοι, κατηραμένοι
τῷ φυκῷ, κατηραμένοι τὸ σῶμα, κατηραμένοι τὸν νεῦν, κατη-
ραμένοι τῷν ἐπόμητιν, κατηραμένοι τῷ θέλησιν, κατηραμένοι
τὰς ὄφθαλμας, τὰ ὄτα, τὰς πόδας, τὰς χειρας, τῷ θόρησιν,
τῷ γεύσιν, τῷ ἀφίω· κατηραμένοι ἐπαντα εἰς τῷ γῇ, κατη-
ραμένοι καὶ τοπάτω τῆς γῆς. κατηραμένοι καὶ πόρα, καὶ πάντοτε,
καὶ εἰς τὰς αἰώνας. Αὐγανώσονται εἰς τῷ γῇ θείαν Γραφῶν, ὅτε
διπὸ Ησαΐ τικρῶς αἰαστοίσεις, καὶ μεγάλως αἰένταρξοι, ὅταν ὁ Γα-
κωβ ὁ ἀδελφός της ἥρπατε τῷ Πατεικῷ δίλογίαν. „Εὐθέτη
„δὲ, λίγια πίκσαι Ησαΐ τα ρήματα τῷ Παθήδος αὐτῷ Ισαάκ,
„ανεβόησε φωνῇ μεγάλῳ καὶ τικρῷ σφόδρᾳ, καὶ ἐπίση, δίλο-
„γησον δὴ καὶ πέ, Πάπερ. „Ἄχ, ποταπὸν σεναγμὸν καὶ θρη-
γονού, καὶ ποταπὴν κραυγὴν δέλεν κάμη οἱ ἀμαρτωλοί, ὅταν ἴδω-
ται πῶς ὅχι μόνον ὑερερνται διπὸ τῷ δίλογίᾳ τῷ Παθήδος καὶ
Θεοτος, αλλὰ καὶ κατηρώνται υπὲ αὐτῷ αἰώνιας· καὶ τόπο, διπὸ
μίαν τερπανά διτόλαυτον· διπὸ μιας στιγμῆς ιδούντων. διπὸ μίαν
οὐριοχόντων δόξαν· διπὸ σύνει ελάχισον κέρδος· διπὸ μίαν αὔρας
τῆς ματαιότητος· καὶ νὰ εἰπω ἔτιζε, διπὸ σόλιγος ζυλούερατο κοί-
ρων! Αἴλα, ἀς διδύμῳ καὶ τὰ αἰκόλεθα τῆς διποφάτεως. „εἰς τὸ
„πύρ τὸ αἰώνιον. εἰς τέτο τινίσαται οὐ τιμωρεῖται τῷ αἰδησσεων.
„ἔτω λοιπὸν θέλεις τῷ ποπέμψει ἀπέπεροδεύτη εἰς ἐκεῖνο τὸ
πύρ τῆς γενίνης, ὅχι εἰς τωροκαρπον καύσιν, αλλὰ εἰς αἰαπάναι
τον φλόγωσιν καὶ βάσανον. διότι, εκεῖνο τὸ πύρ καιει, αλλὰ δεν
καταβάγει· φλογίζει, αλλὰ δεν μεταβάλλει εἰς σάντων. βασα-
νίζει, αλλὰ δεν αφανίζει· πόνον φέρει δευτερότοτον, αλλὰ δεν
θωκτονοί· δεν μάγαζει αιτίνας φωτος καὶ λαμπτότητος, αλλὰ
σκότος καὶ ζόφωσιν· δεν ἐκχύνει φλόγα τελείως φωτεινῶν, αλλὰ
καπνὸν μαυρὸν καὶ βραμερόν. προσέτι, αἰξάνει τῷ τιμωρεῖται
ἐκείνην τὸ πύρος εἰς ἀπειρον, οὐ αἰκόλεθος λέξις τῆς διποφάτεως,
ηγεν, „τὸ αἰώνιον. τέτο τῷ ρύμα, καὶ ἀλίθεων, θέλει φωγής εἰς
ἐκείνης, αἰστὸν μίαν βροτὴν ραγδαῖα, ὅπερ θέλει καταπλήξεις τὸν
αἰολὸν τας, συτφίγξει τὸν νεντον, ταράξει τὸ σῶμά τας, καὶ ὅλα
τὰ μέλη τας καὶ τὰ ἔξωθεν, καὶ τὰ ἔσωθεν. διηγεῖται κάποιος
ιαρδός, πῶς εἴχει ιδὺ δύω αὐθρωπες, ψόν, καὶ Παπέρα· οἱ δύ-
ποιοι, μὲ τὸ τὰ αἰκόλεθας θέλει καντάτες αἴσχειον ἀστραποπελέκει,
τόσον ἔμενταν αἰπίντας καὶ γενεργωμένοι διπὸ τὸν φόβον τας, ὅπερ
εἰς ἐπταὶ ἑμέρας δεν ὑπόρεσαν έτεις νὰ φέρωσιν, ὧτε νὰ πίω-
σιν, αλλὰ οὐδὲ δλας καὶ νὰ σαλαθτώσιν διπὸ τὸν φόβον τας. καὶ
μὲ τόσον ἔφριτσον ἐκείνες αὐτὴ η κοινὴ καὶ σωματισμὸν βραυτή,
μὲ τόσον ἔφριτσον ἐκείνες αὐτὴ η κοινὴ καὶ σωματισμὸν βραυτή,
μὲ τόσον ἔφριτσον ἐκείνες αὐτὴ η κοινὴ καὶ σωματισμὸν βραυτή,

θανατόσῃ τὸ σῶμα, τί ἀρά γε θέλει θρήνος ὅταν αἰκάσγυ τικᾶς ἐκεῖνων τὸν φοβερῶν βροτῶν, καὶ τὸ ἀστραποπελένι, ὅπερ ἔχει διωματίν ὅχι μόνον τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ τὸν ψυχὴν τὰ καταβίβασθαι εἰς τὸν γένεντα τὸ πυρός; τέλος δὲ παντων, θέλει εἶναι βάσην εἰς τὸν γένεντα τὸ πυρός; τέλος δὲ παντων, θέλει εἶναι βάσην τὸν κολάσεων τὸ ἀπτοφράγματα καὶ πέρας, ἢ πυρά, καὶ φοβερά, καὶ ἀπαίσιος, καὶ κακίσιη σωματοφύια μὴ ποντρῶν δαιμόνων· τὸν πταιμαστήριον τὸν ἀρρεβόλωφ καὶ τοὺς ἀγγέλους αὐτῶν. Οἷμοι, Χεισέ Βασιλεῦ, τίς φόβος, τίς θόμος! ποία δειλία καὶ φείκη θέλει εἶναι, τὸν τὰ σωματρέφεται τηνα καὶ τὰ σωματικάτα, καὶ καταπάνισσας μὲν ἔκεινα τὰ φοβερώτατα, καταπλιγτικάτα, καὶ ἀργάτα πιθματα τὸν ποντρῶν δαιμόνων, τὰ δόποια, μὲν πολύμορφα εἴδη, αἰχρά, καὶ ἄγεια, καὶ μὲ ποικίλας θέας τεραπόδεις καὶ δυσειδεῖς θέλεις τολμευγεῖσαι αὐτὸς τὰς αἰθλίας ἀμαρτωλάς! καὶ αἵτις μία καὶ μόνη σκιὰ κάνειν διποθαμήρια φαγαζοῦν, μάς φρεσοῦ φόβον μέγαν καὶ θόμον, καὶ οὐδὲ τέτο δειλάζονταν νὰ ἀπερναμόν ταῖς νύκταις διπό τὰ κοινωνίελα καὶ μνήματα, ἢ καὶ φῶς νὰ ἔμβαλμε μέστα εἰς σπίλαιον, εἰς τὸ σποιον ἥθελος δέλεσκεται λείφαντον αἰνίτην κάνειν διποθαμήρια, θυντητεύοντες μύπως καὶ ἥθελαμον θόμαζεν διπό την σκιὰν τοῦ· καὶ αἱ λάχη καὶ ἔκεινο πο λείφαντον καὶ καὶ συμβεβεκός ἥθελε σαλατῆσην ὀλίγοντι, διδύνεις πτίξεις πο αἴμα μάς διπό τὸν φόβον, πιάνεται ἡ φωνή μας, σπικόνται αἱ ἕιχες τῆς κεφαλῆς μας, καὶ δλε τὸ κομμίας μας· ποταπὸς φόβος, ποτηπὸς θόμος θέλει εἶναι ἔκεινος τὸν ἀμαρτωλῶν, διπόν ἥθελαν βλέπετη τὸν ἔαυτὸν της διποθαμήρων, καὶ ἀχείς καὶ φοβεράς δαιμόνας πανταχόδει τολμεῖται, εισιθμένας μέστα εἰς ἔκεινον τὸν σποτεινότατον τόπον τὸ φέδο; Αὐτὸς διοιπὼν αἰακηρυχθῆ εἰς δλε τὰς ἀμαρτωλάς αὐτῷ ἢ διποθαμήρων ποταπός τοῦ Κειτεῖ, καὶ ἰδωσιν οἱ ταλαιπωροι πῶς παντελῶς ἀπελπίδηκαν διπό τὸν σπωτειαν τοῦ, καὶ εἰς αἰώνα τὸν ἀπαντά δει ἀπαντέχεσσι κάμμιαν ἐλθεῖσιν, τόπε δὲ πότε μὲ ἀχείς κραυγάς, μὲ πεύθος καὶ σόδυρμόν, μὲ βοῶν καταπλιγτικοῦ καὶ αἰτιοβορβόντων εἰς ὅλα τὰ περιττα τῆς γῆς, δλοι δύο μὲ μιαν φωνῶν θέλειν θρίψει την ταλαιπωρείαν τοῦ· καὶ ὅντες ἀπελπισμόν, θέλειν αἰοίζει τὸ μαρόν της σόμα, καὶ τὸ γεραφίκον ἔκεινο, τότε τὸ θύνεσσιν εἰς θρῶν τὸ σόμα αὐτῷ, καὶ θέλειν ἔρεσσει, βλασφημίας αἰθεωτάταις ἐλαντίον της ζωντος Θεοῦ·,, πότε θέλειν καταρώταις την ἡμέραν καὶ ἄρα, ὅπερ ἔθμηνθησσαν, τῆς γονεῖς ὅπερ τὸν γένεντα τὸν βούζια ὅπερ τὰς ἔγγλακτούδησσαν, τὸν αἴρει τὸν αἴεπιδον, την γῆν ὅπερ ἐπαπτσαν· καὶ μὲ φωνῶν διαστιν καὶ μεγάλων, αριστόμονοι ὡς λέοντες, θέλειν αἰαβρυματτας ἀγριοφάνεις, καὶ αἱ σκύλοι μαυμόρων θέλειν γαυγύζει λυσαστήρα, καὶ πιγούμονοι μέστα εἰς τὸ βόύματα τὸν δακρύων, καὶ θρίψεντες αἰαρηγόρητε, θέλεται κράζει μεγαλοφάνως· ὁ

κρασοί, κλαύσατε μὲ ίμᾶς τὰς ἀπλαπισμήριας· ὁ τοιχεῖα, συνελεινολογήσατε την εδιμή μας εἰσενότητα· ὁ πύρ, πλακανσόν μας, νὰ μὴ φανωμέδα· ὁ θάρατα, παταποτίσατε μας, νὰ μήν θεισκαμέδα· ὁ γῆ, θίστητε, καὶ κατάπιε μας, γα μὴ βλεπάμεδα· ὁ ὄρη, καὶ βενά, καὶ πέζε, πέσατε ἐφ μας, πλακεσσάτε μας, θανατάσατε μας, ὅπερ νὰ σωθεῖσιν ὅλοτελως, καὶ εἰς τὸ μηδὲν νὰ αφανισθῶμεν. Τέτα δλι, καὶ ἀλλα τελατέρεα καὶ βαρύτερα διπό αὐτὸν ὑπεραπέτερως θέλεται μᾶς ἐπιπέθη, Εβραίος ἀμαρτωλοί, αἵσως εἰς την παρεστα ζωλί διορθώσαμεν τὸν ἔαυτὸν μας μὲ την μετανοίαν.

Η Στικόμ.

ΑΧ, καὶ νὰ ἵπον έόπος εἰς καρὸν, ὅπερ ὁ αἰθρωπός διποφασίζει νὰ καταπατήσῃ κάμμιαν ἐντολην τη Θεοῦ, πράττωνται την ἀμαρτίαν, ταὶ ἐνηχεσσαν εἰς τὰ αὐτία τη ἔκεινα τὸ θόμερά λόγια τη Κειτεῖ. Πορθεδε απ' ἐμοῦ· διότι, βέβαια ἥθελε προκείμενη τὸν θανάτον, οὗδε νὰ πατήσῃ την εντολην, καὶ καὶ νὰ ὑβείσῃ τὸ μεγαλεῖον ἔκεινα τὸ φοβερωτάτη Κειτεῖ, ὅπερ ἔχει νὰ κάμη την κείσιν καὶ διποφασιν τῆς αἰώνιεται καταδίκης. „Πορθεδε απ' ἐμοῦ· ὦ, πῶς χλομαμελαίζω, ὅπαν συλλογίζω· „Ζωμαι τὰ τοιαύτα λόγια! „απ' ἐμοῦ· ταῦτα λογαριάμενα· „οἱ καταμόρφοι· σπικόνται αἱ ἕιχες τῆς κεφαλῆς μας· „εἰς τὸ πύρ τοῦ αἰώνιον· δλος ἄφωνος μήρω· „τὸ πταιμαστήριον· αἱ ἀριστές μας μὲ σωταράσσονται· „τὸν ἀρρεβόλωφ· θέμει καὶ παρδίσα μας· „καὶ τοὺς ἀγγέλους αὐτῶν· διπό την ὑπερβολην τῆς θομής μάρας διπονεκρόνομαι· Αἰλιθιαί „φοβερὸν τὸ ἐμπετεῖν εἰς την θειαντος·

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, Θ'.

Καὶ τοῦ δύω αποφάσεωμ ἡ τελείωσις, ἐτὸν Κόσμος παμτὸς ἡ σωτέλεια.

ΑΦ' διοιπὸν πελεωθῶσιν ὅταν αἰωτέρω μέχρι τὸ δε καὶ πλάτος διερμηνόσαμεν, αἰολέντοι εἶναι νὰ λάζη, την τελείωσιν καὶ ἡ ἀλλα διποφασισ τη Κειτεῖ. Διότι, δει πρέπει τηνει, νὰ λογικηρη ὅτι εἰς ἔκεινο τὸ θειον Σωμέδελον τη Αἴρα Βασιλέως γίνεται, καθὼς καὶ ἐδώ εἰς πολλὰ αἰθρώπια κειτέται· εἰς την γίνεται, καὶ ἀλλιδινή αἰτία δει ζεταΐζεται· καὶ αὐτὸς διπέπειδη σποια, καὶ ἡ αἰλιθιαί αἰτία δει ζεταΐζεται· καὶ κατασιωπάται, καὶ ζωκάτω εἰς τὰ γρίματα καὶ δῶρα κρύπτεται, καὶ κατασιωπάται, καὶ διποφασισ δει γίνεται· καὶ, τέλος πιάνων, διαφεύγεται, καὶ διποφασισ δει γίνεται·

ρόμνοι οἱ κείται διπό τὰ δῶρα, σύρνοσι τῷ διπόφασιν εἰς πολὺ καὶ τριῶν θέσην, εἴς ίμέρας εἰς ίμέραν ἀργοπορευμάτων. Αὖτις ἔδω, οὐδεὶς η̄ διπόφασις, οὐδεὶς η̄ ἐμπαράκτος αὐτῆς τελείωσις. Διότι, ἐπειδὴ καὶ ὁ Κειτῆς εἶναι Παντοδιώκτης, δῆ τότε καὶ ὁ λόγος τὸ ἔχει τῷ διώκτῳ, δῆ τοῦ παρεθύντος τὰ κατανήσην εἰς ἔργον. Εἰς τότε τὸ Θεῖκὸν Κειτέλειον, δοῦ εἶναι κανένες, δῆ τὰ μεριστόσηρ, η̄ καὶ τὰ αὐτιλαλήση, δῆτει ὁ διαγγελίσης Μαρτίας τὸ Θειράρχειον τῆς δύων διπόφαστες τῷ Χειτῇ, τῷ δὲ τῷ Δικαιών, η̄ τῷ ἀμαρτωλῶν, οὐδεὶς ξαναλέγει. „Καὶ ἀπελεύθερος εἴσται ἡ τοῦ μηδέ, εἰς ικόλατον αἰώνιον· οἱ δὲ Δίκαιοι, εἰς ζωὴν αἰώνιον. Καὶ θέλεις τελειωθῆ ἢ διπόφαστες κατ’ ἐκεῖνον τὸν ἔσπον η̄ τῷ πάξιν, δῆ τοῦ διαγγελίσαι μᾶς διδάσκωσιν· ηγενόν, φωτῶν μηδέ, θέλει εἰπῆ ὁ Κειτῆς περὸς τῆς ἐκλεκτῆς τοῦ „Δεύτε· ὅσερον δὲ διπό τόπο, φρόντις τῶν ἀμαρτωλῶν τὸ „Πορθέως. Καὶ ὥπο, φρόντερον μηδέ, θέλειν εἰσελέθη εἰς τῷ χαραι τῷ Κυείς οἱ Δίκαιοι· ὅσερον δὲ οἱ ἀμαρτωλοὶ θέλειν διπόρριθη εἰς τὸν πάρτερον τῷ φέρε. Καὶ τότε θέλει πληρωθῆ τὸ Γραφικὸν ἐκεῖνο τῷ φαλμῷ, δῆ τοῦ λέγει· „ἀμαρτωλὸς ὁ φεταῖ, η̄ ὄργιαντοσε· ταὶ τῆς οδόντας αὐτῆς βρύζει, η̄ πεκίστεται. διπιθυμία ἀμαρτωλὸς ἀπώλεται. Βαβαί, Πανυπέρτατε Κύριε, ποταπὴ θέλει εἶναι τότε η̄ φροπομπή! Τί λογῆς η̄ θεωρεία! διπάν διλαδὴν πόσοι θρανοὶ μεγιστάνες, πόσοι ήγει τῷ Θεῷ, μὲ αὐτὸν τὸν Θεὸν Βασιλέα πον θειαμβόλουτες, θέλεσιν αμαρφέρονται δῆ τῷ αέρος εἰς τὸν θρανόν, παθήμνοι ἐπάνω εἰς ἐλόχυσον ἀμάξια, μὲ βασιλικὸν σύδυμα, μὲ χάρες δεδοξησμένη σώματος, μὲ ὑπερθαυμασον λαμπρότητα, μὲ χαραι ακαπάπαινον καὶ αἴσενφραστον· οπόν, αἱ μηδὲν πεπειστεῖς η̄ διψηματικοὶ αὐτῷ χειρες, νὰ τῷ θειαμφέρωσι φορικας, σύμβολα τίκικς, η̄ δάφνας φειταλλεῖς η̄ ἀμαρτωτες· η̄ δὲ λαμπτρὰ καὶ ἀξιοθέατος αὐτῷ Κεφαλή, νὰ εἶναι ἐσολισμόν μὲ σέφανον διπό μνείσις πολυτίμεις λίθες φωταυγεῖς καὶ αἰκινοβόλης! Λάθα, η̄ εἰς τὰ αὐγία πον, τί ἀλλο χαρέσερον, καὶ περπότερον ἔθελεν εἶναι διπό τέκνων τῷ διαμόνον μελαρδίσιν; Ή ὅποια θέλει συγκροτεῖται καὶ φάιλεται διπό τὰς μελιρρύτες θυμιολόγιες, τὰς ἐπέια, λέγω, χορεύς τῷ Αγγέλων, δῆ τοῦ φανάς „αρρίτη διφροσυμης ἐκεῖνο τὸ τῷ Αποκαλύφεως· „Η διλογία η̄ δόξα, η̄ σορτα, καὶ η̄ δικαιεσία, η̄ η̄ τι-“ μη, καὶ η̄ ιχθύς τῷ Θεῷ ίμών εἰς τέκνας αἰώνων, „αἰμιν. η̄ Καὶ τότε φαλλόντων τῷ Αγγέλων, αἷμοιβαίας θέλειν διποκρίνονται η̄ οἱ αἴθρωποι η̄ οἱ ἄγιοι· „εἰνηγόραστας ίμάς τῷ Αἴματι σή, εἰς πάσης φυλῆς, η̄ γλώσσης, η̄ λαϊ, η̄ γέ-“ της, καὶ εποίστας ίμάς βασιλεῖς, η̄ ἱερεῖς, η̄ βασιλέωντος „επὶ τῆς γῆς. Βαβαί, ποταπὴ αιθαντις θέλει φύη τότε! ποταπὸς δρόμος! ἐποίσι φωταί! ποταπαὶ θυμιλίαι! ποταποὶ λό-

χοι συγχαετέοι! ποταπαὶ δοξολογίαι Αγγέλωντε, η̄ αἰθράπων! ποταπὸν τερπιστατὸν θέαμα τῷ Παρθενίω! ποταπὴ εἴσοδος! ποταπὴ διρυχαρέτης ἐκείνης τῆς ιών πόλεως! ποταπαὶ τῷ μαναείων ἐκείνων αἱ παθέτραι! ποταπὴ πονιολογία μυτιείων! ποταπὴ χάρει, μιδέποτε ὀλιγοσδύτα! ποταπὴ θυρή! ποταπὴ δόξα! πάντοι, αἴδιοις, η̄ εἰς αἰώνας αἰώνων εὔαπλημόν, καὶ εἰς τὸ ἐμπροδιαὶ ὑπεραπτέρως ἐπανέστη. Εδῶ θέλει εἶναι οἱ θηλίοργος δῆλης ἐκείνης τῆς χαρετάτης παροδίας· τῷ ἐποίων θέλει δραματυργήσει οἱ Ποιτίς η̄ Δικαῖος τῷ ἀπαίτων· οἱ ὅποιος καὶ θέλει φωτόζει εἰς τῷ Αγγέλωντε· „λύσατε τῷ Σκληρῷ, σηκωσατε τὸν Θρόνον, χαλάσατε τὸ Θέατρον, ιδία πετέλεσαι τὸ Κειτέλειον, πέρας ἔλαβε τὸ δράμα. Καὶ μηδὲ τότε, θέλει γυρίσει τὸ πρόσωπόν του μὲ φλογοειδῆ η̄ φοβερωτάτην ὄψιν περὸς τῶς ἀδηλωτατης ἀμαρτωλάς, εἰς τὼς ὅποιες καὶ θέλει λαλήσει, η̄ θέλει ἐκτελέσει πόσας κατάρας, συμφοράς, καὶ δυσυχίας εἰς αἰώνιον αὐτῷ ἀπώλειαν η̄ καταστροφήν, δόσας αἰωτέρω απηνθυμίσαμόν. Καὶ ὥπο, συμφωναζόντων μεθ’ ἑαυτῷ τῷ Δικαίου, θέλει αιθανίνει εἰς τὸν θρόνον μὲ τῷ θειαμβών, ὅπη προσπομφήν. ὅπότε, βλέποντες οἱ ταλαιπωροὶ ἀμαρτωλοὶ μὲ αυτὰ τὰ δημιατα τῷ δόξαν ἐκείνων, μὲ τῷ δόξαν ὅποιαν δῆ τοι αἴρος αιθανίνεις εἰς τὸν θρόνον, καὶ σοχαδῶν, ὅπις καὶ αὐτὴ η̄ θέρη τῷ θρανῷ ἐκείνην, τότε (αἴλοιμον!) ποταπὸς θρύλος θέλει σηκωσθῆ διπό τέκνων τῶς ἀπελισμόθε! ὅποιαν κραυγή! ποταπὸς πλανθμάδης δολογυμός θέλει εὔαπλετα μεταζύπνων! ποταπὸς θρύσεις δακρύων θέλεσι πλημμυρεῖ εἰς τῷ θρησάπιαν, τῷ γλωττα τῷ, καὶ ὅλα τὰ μέλι θέμοτες τῷ πορνίστων. Αὖτοι θέλεισι πίπτει φωτεῖς εἰς τῷ γλωττα, κτυπάντες τὰ κεφαλή τῷ πρόσωπον· ἄλλοι, μὲ πέρας θέλει δέρονται· ἄλλοι, ὥστας ξελογιστημόροι η̄ θελλοὶ αἴων, η̄ κάπω αἴπακτα θέλει φέρονται. Κτύπος, η̄ παλμός θέλει εἶσαι εἰς τῷ καρδια τος, ἀλγος εἰς τῷ φυλλῷ τος, ἵλιγγος η̄ σκοτώρα εἰς τῷ τιτανί, θόμος η̄ φελλόλυσος εἰς τῷ μέλι, μυγγισμοὶ η̄ αἴασταγμοὶ αἴπεροι. Καὶ πάλιν, βλέποντες τῷ λαμπτρᾷ ἐκείνων καὶ υπεραιθόντοι δρυφοείας τῷ Δικαίῳ, θέλεσι λέγει μὲ ἐπιπλήξιν ἐκεῖνο τὸ Σολομώντιον· „Ἐπί εἰσιν· οὓς εἴχομόν ποτε εἰς γέλωντα, καὶ εἰς τῷ φελλόλυσος ἀγενίστρας οἱ ἄφροντες; πὺ βίον αὐτῷ „ἐλογισμένα μανίαν, καὶ τῷ τελευτών αὐτῷ, αἴτιον· πώς „καπελογιθωναὶ η̄ οὐοῖς Θεός, η̄ ἐν Αγίοις ὁ κληρός αὐτῷ ἐ-“ ηγετοληγιθωναὶ η̄ οὐοῖς Θεός, η̄ ἐν Αγίοις ὁ κληρός αὐτῷ ἐ-“ ηγετοληγιθωναὶ η̄ οὐοῖς Θεός, η̄ ἐν Αγίοις ὁ κληρός αὐτῷ ἐ-“ ηγετοληγιθωναὶ η̄ οὐοῖς Θεός, η̄ ἐν Αγίοις ὁ κληρός αὐτῷ ἐ-

μημονδίαι οἱ θυραφέροι θηθυρίαι; οἱ απαλαι, καὶ γλυκεῖαι θυ-
φαι; τὰ λαμπτά, καὶ πολυτελή συμπόσια; οἱ ασελγεῖς ἔρωτες;
ἡ αχόρτασος φιληργυέια, η πολυϋπνία, καὶ αἰμέλεια; τὰ μετεω-
ρίσματα, καὶ τὰ γέλοια; οἱ ἀστατεῖαι, καὶ γασειμαργίαι; καὶ ἄ-
πλασι, η φιλιδόνος, καὶ διετραμμένη πολιτεία· τὰ ὅποια ὅλα,
πολλὰ ὄγλιγαρα ἔπαινα, καὶ κανένα θτὸ ἀντα εἰς τὸ ἔξης δὲν
φαινεται· μόνον δὲ εἰς ήμᾶς ἐπορχούντας συμφοράς, δυσυχίας,
καὶ βάτων αἰώνα. Αὐτοί, καὶ οὐ τί νὰ συλληφθείμενοι παντελῶς
εἰς τὴν κοιλία τῆς μημονδίαι μας; Ή, αφ' εἰς σωματικόθυμοι, οὐτέ τί
νὰ μὴν θτοβαλθάμην ειροὶ δην τὴν κοιλίαν της; Ή, αφ' εἰς ἡλ-
ιούμην εἰς τὴν ζωή, οὐτέ τί θεύς δὲν μας ἐθέστους ὁ Θάλα-
της; Ή, οὐτέ τί δει μας εκπατεδάμαστου εἰς τὴν γεόπτημας κάμ-
μια μεγάλη αἴσενται· οὐτέ τῆς ἐποίας, ημπορισταμοι μὲν σκο-
λώπερον ἕπον νὰ θτοκτοσωμοι τὴν τόσην μεγαλωτάτην μακα-
ρεόπτη· πόρα δὲ, οὐτέ μίαν ὄλιγοχρόνιον ἥδονιν, εἰς πόσας αἴ-
ειρητής σφραράς καὶ αιωνίες κολάστεις πεθερέστατον; Ταῦτα ἐ-
κείναν λεχότων, καὶ πικρῶς θριαλογύειτον, θέλει καπαθάσει
μημονδίαι ἐκείνο τὸ κολασιέον πῦρ, (τὸ ὅποιον, μὲ πολλὰ ὄγλι-
γαρόπτη κατακαυσεις καὶ ἥφαντους ὄλιγον περιπτέρα πάσται τὸ Οί-
νηράρδων.) καὶ πελμακλόνοτάτης πανταχόθεν, θέλει τὰς κατε-
καΐεις ἀποτικάνεις, καὶ τὸ Προφητικὸν λόγιον· „Πῦρ ἐλαπίου
„ἀντε περιπορθετεῖται, καὶ φλογεῖς κύπλω τὰς ἐχθράς αὐτοῦ. Ο-
πότε, καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν ἐφθαστους ἀκόμη εἰς τὸ ιενέον τῆς γῆς,
καὶ τὸ βόθος, ὅπε εἶναι η γέσνα, καὶ ὁ τάρταρος, πελματον εἴ-
ται νὰ δηγερμει τὰς θριαλοδεις των ἀλαλαγμάτων καὶ απάκτης φω-
νας, ὅπε ἔχει νὰ κάνεινται θτὸ ἀντας τὰς απηλπισμάτων· ἐ-
πειδὴ, διτι μέγα καὶ εἰπῆ τινας πελματά τάτων, τίποτε χρεόν
δει λέγει. Ταῦτα δὲ μόνον τὸ ακόλαθον λέγω, διτι μηδὲ τὸν κα-
πακιούσμὸν τὴν ἀμαρτιλῶν, θέλει σύναθρη καθὼς καὶ περιπέρων η
γῆ, καὶ θέλει κλειδάστει πανταχόθει τὰς θύρας τῆς αιωνίας ἐ-
κείνης φυλακῆς μὲ ιχυράς μοχλάς, καὶ κλειδία αδαμάντινα, οὐτέ
μηδὲ μηδώνται, δοσοι διελσκονται εἰς τὸν ἄδων, νὰ ιδεν ποτε
τὸν θρανόν, οὐτέ οὐ φάση, οὐτέ οὐ μὴν ιδεν ποτε αἰσι-
τῶν κάμμιαν θνείδα, καὶ νὰ λογιάσσην, πῶς ἔχει νὰ τὰς δοθῇ
ποτε πελμακιράτις ἐλπίς ἐλθεσσαίς, η διπλαγχνίας· Η καὶ
ηδὲ νὰ μη γομίζην, διτι οἱ θριῶν καὶ οἱ αιασσανγμοί της, η
φανατική κραυγατης ηθελαν φάση κάμμιαν φοραν εἰς τὰ ἀν-
τια τὴν μακαριών Δικαίων εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ ηθελαν τὰς
πεδακηίση νὰ μετιτέσσεν εἰς τὸν Θεόν, νὰ τὰς σαλαθῆ ὄλιγη
της αἴσεις.

ΕΛΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟ

ΕΛΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟ

ΕΛΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟ

ΕΛΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟ

ΕΛΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟ

Ε' δω θέλει εἶναι τὸ τέλος ὅλης τῆς περοσκαίρη πεντηζωῆς,
η καὶ οὐδὲν τῆς αἰδιότητος τὸ μελλόντος αἰώνος. Διὰ νὰ κά-
μω λοιπὸν οὐ τὸ τέλος τῆς πικρατέτης καὶ λυπηρά ἐγχειρίματος
ὅμετον τὸ τέλος τῆς πικρατέτης, σᾶς ἐνθυμίζω εκεῖνο, οὐτε
σῦας σοφώτατος.

η θεογεβής, ὄμιλωνται εἰς ἀμβω-

νος, ἔλεγε τοικτοῦθο.

Θεέ, δος καῦται εἰς κατανο-

ξιν, ομέτη καὶ φόβον· αὐτοὶ οὐ τὰ ακέσηρη, δεξιόπεται εἰς μίαν
δρέθεστην ποιαύτην, ὡς εἰπεὶ τὸ τελείως δεινὸν πάντοι, η ποδει μι-

κρανὸν καὶ ὄλιγην ιδέαν εἰσωχεφίσαι εἰς τὴν δέσμοντα παλιτε-

ποδεῖξις τῆς τυφλότητος, η σκληρότητος της διότη, οὐ οἱ δίκαιοι
αἰάνοντες ποιαύτην διδασκαλίαν φείτωσι, η δειλιώσι, καὶ ὄλως
μέρην ἐντατικοί· πῶς οἱ ἀμαρτιλοί, εἰς τὴν ὅποιαν τὰς κεφα-

λαδας κρέμαται τόσων κακῶν κίνδυνος, οὐχί μόνον μὲ ομμάτια
τεγνάντα νὰ αἰάνεν τάπα ὅπε διδασκομένη, αὐταὶ καὶ μὲ λ

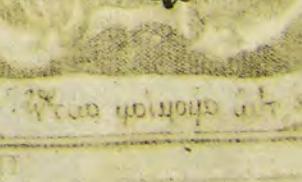
την καρδίαν· ταῦτα ἔλεγμα ἐκείνος, η περιπόνως· ἐπειδὴ τὶ αὐτοὶ ημι-

πορειαὶ νὰ εἶναι εἰς τὸν αἴθρωπον φοβερότερον, οὐτε νὰ τὸν κά-

μη νὰ θέμη, οὐσαὶ νὰ δέχεται εἰς τὰς αὐτάτην τὴν καταπληκ-

τηκατάτην ἐκείνην, η δυσυχεσάτην βροτηλα, τηλα, πορθεδε απ'

εμάς οἱ καταραμένοι.

Προοίμιον ἀδε.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΔΟΥ.

Ο' Παλαιὸς αὐθρωπος καταβάμει μὲ τὸν λογισμόν
τη ἐις τὰ καταχθόνια, διὰ μὰ αφέβῃ ἐκεῖθε
μέος μὲ τελειότητα, εἰς τὰ ἐπιφράγματα.

Εκεῖνο ὅπερ μίαν φορὰν ὁ Προφηταῖς Δαβὶδ ἢ δίχομοις ἐπε-
θίμοσιν, ἢ ὀφελίμως ἐσυμβελόσιν, ὅτι, ὅσοι βέβεστιν εἰς τὰ
σύνθητας ἔρωτα νὰ μναβῶσιν εἰς τὰ ὄρανα, οἱ πιεστοι, προτοῦ νὰ
χτοποθάσιν „, καταβῆποσα εἰς ἄδειαν ζῶντες . „ Τέτοιον Φαληρί-
συμβελόληων ἡγή ἐδώ, πάντες αὐθρωποι, ὅπερ κατοικοῦσιν εἰς τοις
ὅλαις τὰ μέρη τῆς Οἰκουμένης . „, Καταβήποσα εἰς ἄδειαν ζῶντες,
ὅπερ νὰ μὴ κατέβωσιν διποθανόντες . „ Αἵς κατέλθωσιν εἰς ἐκείνουν
τὸν τόπον, δοσον εἶναι ἀκόμη υγιεῖς, καὶ χωεῖς αδεύειν· μή-
πως ὑπερον κατέβωσιν, ὅπερ εἶναι χωεῖς ζῶντες . „ Ή τάχα θέ-
λεις μὴ διποιεῖδη, πῶς, τὸ νὰ κατέβῃ τινάς, εἶναι παντελῶς
θυσκολοκατόρθωπον, καὶ μάλιστα ἀσωματίσιον; Αἴλιος σέξα-
λείφθηκεν διπο τῷ πλάκα τῆς ἐνθυμίσεως σαν ἡ διαγγελιὴ
ἐκείνη Παραβολή . „, Αὐθρωπός τις, κατέβαινον διπο Γερεσαλήμ Λαζ.
„ εἰς Γερεχώ . „, Ή παραβολὴ αὐτῷ τὰ Λευκὰ εἶναι Ισοειδεῖς το. 30.
τῶν σωμάτων σαν. Σὺ εἶσαι ὁ αὐθρωπος ἐκείνος, ὅπερ δοὺ ἐκα-
μεις ἀρχὴν νὰ εὔηης εἰς τὸ φῶς ταύτης τῆς ζωῆς πρόπερον, πορίν
ῳδὲ νὰ κατέβῃς εἰς ἐκείνων τῶν μῆκεν τῆς μηβεικῆς συκλή-
ψεως, ὅπερ εὐ αἱμαρτίαις ἐμρήθης, καὶ ἀκολούθως ἐκατέβης διπο
τῷ Γερεσαλήμ εἰς τῷ Γερεχώ . „, Εν δο αἱμαρτίαις ἐκίνησε Φαληρί-
σης μῆτρα σαν . „ Τί δὲ ἀλλο εἶναι ἡ αἱμαρτία, οὐδὲ μία . „, 50.
κατέβασις διπο τὸ ἄκρον ἀγαθὸν, εἰς τὸ ἄκρον κακόν ; Ο σάκις
αἱμαρταίεις, τοσάκις καὶ καταβάνεις. Δοὺ εἶναι λοιπὸν δικολόθτε-
ρον, ἢ σινεθέσερον διπο τὸ καταβαίνειν . „ Τε πιπορεῖς νὰ μά-
θης τὰ ὄρανα, ἀν δοὺ καταβαίνῃς μὲ συχνὰν θεωέλαιαν εἰς τὰ
καταχθόνια . „, Ο καταβὰς ἀντέστη, καὶ ὁ αὐθαδές ὑπεράνω πανί Ερε.
„ πων τῷ ὄραναι . „, σοχάσω καλῶς τὸν τάξιν, δοὺ νὰ μὴ κα-10.
τέβης αἰθελήτως εἴκει ὅπερ τάξις δοὺ εἶναι. Πρώτον ὁ Χειρός κα-
τέβηκεν εἰς τὸν ἄδην, καὶ ὑπερον αἴθεβηκεν εἰς τὸν ὄρανόν . „ Αὐ-
δοὺ θέλης νὰ πλωποθῆς διπο τῷ σράται τῷ ὄρανο, ἀκολούθα
κατόπιν εκείνα, ὁ ὅποιος εἶναι ἡ οδός πρὸς τὸν ὄρανόν . „ Αὐ αγα-
πᾶς μὲ ὅλου σαν τῷ παρδίαν νὰ αἰθέρης εἰς τὸν ὄρανον, κατέ-
βα πρόπερον εἰς τὸν ἄδην. Θεώρησον εἴκει τὰ ἄκρα κακά τὰ ἄκρα
κα-

κακά, καὶ δὲν θέλεις νομίσει ἄλλο δίκολότερον, αἰσιὸν τὸ „ἐκ-
„κλίνειν διπό κακό, καὶ ποιεῖν ἀγαθόν· „. Διότι, θεωρώντας
ἔκεινα τῷ φοβερῷ, θέλεις φύγη τῶν ἀμαρτίων. καὶ ἔτζι, θέλεις
διποφύγη μαζὶ καὶ τῷ ἀμαρτιών τὰς τιμωρίας. Οὕτων θεωρήσῃς
καλῶς τὰς τιμωρίας ὅπερ τελευτὴν τῶν ἀμαρτιών τας, τότε θέ-
λεις οὐκέτε νὰ ἀμαρτάνῃς, καὶ θέλεις μετανοεῖ πᾶς ἡμαρτεῖς.
Ἐπειδὴ καὶ τὴν παροιμίαν. „Εκείνα ὅπερ τινὰς φοβεῖται,
„ταῦτα καὶ διποφύγει· καὶ ἔκεινο ὅπερ μᾶς βλάπτει, τότε καὶ
„μᾶς διδάσκει. „Σὺ λοιπὸν, τὰτα ὅπερ ἐδὼ σημειόνομον,
αἴσχυνωσκε ὅχι μίαν φοράν, ἀλλὰ πολλάκις μὲν πολλῆς περο-
χῆς, δῆλον τὰ γεράκια βαθύτερον εἰς τὰς μεμβράνας τῆς ἔχ-
τοιας σου· καὶ ἔτε περέπει νὰ ἀρφιβάλῃ τινὰς ὅτι, μὲ τότου τὸν
έπον, εὐκολα αἴσθανεις εἰς τὰς ἔρανια.

ΤΟΠΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΑ

Ο Αὖτις, εἶναι χώρα τῇ Θανάτῳ, βασίλειον τῷ δαι-
μόνων· τῇ ὅποις, πόρτα εἶναι ἡ ἀπελπισία· αὐ-
λὴ, τὰ δεσμά· παράθυρα, τὸ σκήτος· ξάπεζα, ἡ
δυσωδία· φαγητὸν, ἡ πείνα· ποτὸν, ἡ δίψα· ἀρολόγιον, ὁ κλαυ-
θόρος· σράμα, μὲν φλόγες· πάξις, ἡ ἀπεικόσις σύγχυσις ἔκεινα τα-
χάς. εἶναι ἀφεγγέσατον ἐργασίειον, πεκλεισμόν πανταχόθεν
μὲν πλειδία, μὲν ἀλύσεις, καὶ μὲ δεσμὰ ἀλυτα· ἐπάνω εἰς τὰ
ὅποια διέσκεται βέλλα· ἡ ασυμπάθιτος ὄργη τῇ Κυρίᾳ. Διὰ
τὸν ὅποιον τόπον, καὶ σύνας διδάσκαλος γλυκύλαλος καὶ ἐνάρετος,
ώστα νὰ ἴθετε κατέβῃ εἰς αὐτὸν, καὶ νὰ εἶδους ὅσα ἔκει γίνον-
ται, καὶ νὰ ἵκεται ὅσα λαλεύνται, μὲ τοιάντα λόγια λυπηρῶς
ἔφαντεσσιν. „Ως χώρα πικρὰ καὶ ἰδιωτικά, χώρα φοβερά, χώρα
φοβητή, γη τῆς ἀλησμονισίας, γη τῆς Θλίψεως, γη τῷ συμ-
φορῶν, εἰς τὴν ὅποια δὲν δίεσκεται κάμμισα χαρά, ἀλλὰ ἐπ
τὴν θνατίαν, λύπην ἀκαπάπαισος, τόπος Θανατοφόρος, εἰς τὸν
ὅποιον τὸ πῦρ εἶναι ἀσβεστον, τὸ φύχος πρυεράτατον, δι σκά-
λυξ ἀκοίμιτος, τὸ σιβότος φυλαφητόν, ἡ δυσωδία καὶ ἀλύθεια
αὐντόφορος, τὰ σφειδα ποτὲ δὲν παύεται διπό τὰ κτυ-
πῶσι, τὰ πρόσωπα τῷ δαιμόνιῳ ἀχεια! δόλος φεύγει τὸν ἔ-
μω, ἐνθυμεμένως ἔκεινον τὸν τόπον, καὶ ὅλα τὰ μέλη με σω-
παράσονται! „Καὶ ἀλλος δὲ πάλιν διδάσκαλος, ὄμιλει σω-
πομάτερον. „Δει τοι εἰς ἔκεινον τὸν τόπον κάμμισα ἀλπίς κα-
λύ, μάλιστα δὲ παντὸς κακοῦ καὶ δυσυχίας. Εκεὶ, οἱ ἔχθροι
τῷ Θεῷ, υπερενται διπό ὅλα τὰ ἀγαθά, ὅσα ἡμπόρει τινας
ταῦτα διποιήσουν. Βασανίζονται μὲς ὅλα τὰ κακά, ἔστιν ἡμπό-
ρει τινας νὰ ξομάξῃ. „Ποίος εἰς ἔκεινον τὸν τόπον θέλει
εἶναι ἀρχαν τῷ ταλαιπωρῶν ἀμαρτωλῶν; Ποίος δεωπότες; ποίος
ήγεμοίς; οδεὶς ἀλος, βέβαια, τῷδε ἔκεινος ὅπερ, δῆλον ἀγκι-
μοτάτων τα μορφῶν, καὶ φονικῶν ἀχρόποτα, λέγεται δράκων· δῆ-
την πανεργίαν καὶ φαρμακάδαν το, ονομάζεται ὄφη· δῆλον περ-
δυμον ὄφη, ὅπερ ἔχει εἰς τὸ νὰ βλάπτῃ, καλεῖται λέων
ἀριστόμηνος· δῆλον μεγαλειον τῆς διωμέων, προσαγορεύεται Βε-
μάθ· δῆλον τὴν αἵμερον ὄργην, δυσφημίζεται θέβηλος. Ποίας δὲ
μετά· δῆλον τὴν αἵμερον ὄργην, δυσφημίζεται θέβηλος. Ποίας δὲ
Porta di Penitenza. G Σέ-

Θέλεσσιν ἔχει ό γίλιας αὐτὶς οἱ καταδικασμόροι; κάνεια παντελῶς εἰς αἴωνα τὸν ἀπαντα· μάλιστα δὲ, παῖς της ἀπλῶς καὶ Αὐγούστοι, καὶ Αὐγούστοι, καὶ δαιμονες θέλουσι τὰς καταβέχει μὲ μίσος ὑπερβολικὸν σὺν αφίλιστον. Θέλεν εἶναι ἀπειραμμόροι διὸ ἔλα τὰ κτίσματα, μιστοί, ακάθαρτοι, συγχαμεροί, δοτόβλητοι, καὶ διπλάντιοι τῷ βέλευσίνα (διότα εἰπὼ ἔτζι) πελσόστηρον ἐβεδελυγμόροι. Τίνος δέ, καὶ ποταπὸς θέλεσσιν ἔχει συμβόρες; Αὐτοίς μοχθηροτάτας εἰς τῷ ποιηταίν, φεικαδεστάτας εἰς τῷ δέτιν, αὐθιλιατάτας εἰς τῷ σάσιν, καὶ πεισματικωτάτας εἰς τῷ κακοποίουν. Σὺ λοιπὸν, αὖ θέλης τὰ ἄσται φρόνιμος, μάλιστα αὖ θέλης; τῷν ἀφέλειαν σὺ, τώρα, ἐν δοσῷ ζῆς, καταβαίνει συχνά μὲ τὸν εὐνόσιον εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, εἰς τὸν ἀποίον κάγκια χαροποίον δὲν δίεσκεται· σέκια ἐκεῖ ἄραν πολλῶν, θεωρῶντας καὶ συλλογίζοντας, καὶ κάγκια ἐκεῖ ποτὲ δὲν θέλει τὰς ἀρέσει διπλά σείσκονται καταῦθα εἰς τῷ γένῳ. μινήσια ἐκεῖ· τὸν τὸν ἐρημίτην ἀσκητῶν, ὅπει ἔλεσθι, ὅτι, ἐγὼ διότας ἀ· μαρτίας μου, πεινὴ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαίου Κελτοῦ, μόνοις μου καθ' ἡμέραν καταδικάζω τὸν ἐμαυτόν μου εἰς τὸν ἀδιλίαν, καὶ ὅλος μὲ τῷ θεωρίαν ποῦ νοόσμοι ἐκεῖ βέροιαν, ἀθλεία μονάχε, μὲ ἐκείνους τὰς καταδίκους, διότι μὲ αὐτὰς εἰσαγεῖ ἔξις νὰ σωαρεθείται. Ω, πόσον εἴσαι σιμᾶ εἰς τὰν τὸν πόπον τῷ ἀδε, ἀμαρτωλέ! Ή κατεστεῖλεν, ὅπλε εἴπειν φίλας Φιλόσοφος, ὅτι, δοτοι ταξιδίωσοι τῷν θάλασσαν, μόνον τείχ δίκτυον εἶναι μακρὰ διπλὸν τὸν θάλατον; Οσον δηλαδή, εἶναι χοιρίδιον τὸ σωτίδιο τῇ καρυβίν. Αὐτὸς τῷτο εἶναι κοντά τοσον οἱ πλεοντες εἰς τὸν θάλατον, οσον εἶναι οἱ ζωντες πλησίον εἰς τὸν πόπον τὸ θανάτον, δηλαδή τὸν ἀδιλίαν αὐτον. Θέλεις ἀκόρυμ, ὀμαρτωλέ, νὰ μάθῃς αἰκειβέστερον πότον ἀπέχεις διπλὸν τὸν ἀδιλίαν; Λέγωσοι, ὅτι πόσον, ὅπλε, αὖ τάττε τῷν σιγυμὸν παύσην, διπλὸν ζωλία, εἰς τῷν ἀπόλευθον ἀπλῶν σιγυμὸν, δὲν θέλεις περούμορις διπλὸ τίποτε, φέρε τὸν φλόγας τῷ ἀδε. ὥσε, ὀλος ὁ ἀδιλίας, μὲ ὀλας τὰς βασινίας, δεν εἶναι μακρὰ διπλὸν εστίνα πειλαστηρον, διπλὸ τῷτο εἶναι μακρὰ μία καὶ μοι σιγυμὸν τῷ χάρων. Άν λοιπὸν φοβησαι, μήπως καὶ διπλευτικωτας ίθελες καταβῆται τὸν τόπον τὸν ἀδιλίαν, περόσεσσε καλῶς εἰς τῷ παρεῖσαν ζωλία, νὰ μηδ αἰσθάνης υπόλια ἀλλαζόποις καὶ υπειρωτας. Πράτος εἰς τὸν πέτραρην τῷ ἀδιλίαν καταβάνεις ἐκείνος ὅπλε σὺν κυρούν ἐγαθητει 14. 15. περάπεις τῷ ιρανίων Αὐγούστων. καὶ τόπο τὸ ἐπαδε, μὲ τὸ ίδιο εἰπειν ὑπερηφάνως· „Αὐγούστοις ὑπερανώ τῷ εφεβλῶν. Τέτον Φαρμ. τῷ ξεπειρούν τὰ Εωσφόρια ἐδυμέμμορος καὶ ὁ Προφήτης Δαρέδ, εφώναξε λέγων· „μὴ ἐλέθω μοι τῷν ὑπερηφανείας, καὶ χειρ „ἀμαρτωλε μηδ σαλόσαιμε. εἰκεῖ ἐπεσον παῖτες οἱ ἐργαζόμε-

„ νοε τῷν ἀδομίαν. ἐξάδηπται, καὶ μὴ διώροται σῖων. τὸ διόποια λόγια, ἔτζι ὑπερηφανος, διότα νὰ μηδ ὄμαρπτω· ἀς μηδ ὄμαρπτω. μὴ νὰ μηδ σαλόσιω· ἀς μηδ σαλόσιω, διότα νὰ μηδ πέσω· ἀς μηδ πέσω, διότα νὰ μηδ κατασκεψιθω εἰς τὸν ἀδιλίαν· καὶ πάλιν ὁ λίγους ὑπέροχους διπλὸν τὸν ἀπτὸ τὸ λόγια, λέγεται ὑπερηφάνεια, δοὺς ιξέρεις νὰ σέπεται· καὶ μη πέση, δεν ιξέρεις νὰ συκάνεται· ται. Θέλεις, αἴροστα, νὰ μάθης τὰς ἀπολέθριας καὶ μηποτάς τὰς τὰ Εωσφόρου; ἀκετον τὸν ίδιον Αὐγούστον, διπλὲ μὲ τὰ αὐτὰ σημεῖα καὶ γνωθόσματα ἐπέντι τὰ Εωσφόρια τὰς ζωγραφίζεις λέγων· „, ποιειοί εἰσιν οἱ υπερηφάνοι, κατεπηρυμόροι τὰ σφύριδα, υπέρογγοι τῷν καρδίαν, περυστημόροι τὸ σύδος, ύψησκενες, καὶ ἀλύγισοι. μόλις ἔγγιζτο τὸ ἐδαφος τῆς γῆς μὲ τὰ ἵκη τῷ ποδῶντις· ζυγιάζουν δλον τὸ σῶμά τους, μὲ σύντα ζυγιάσματα καὶ ζημικα πολλὰ περιέχουν καὶ αἰλούροπν· επειδή, τὰς μηδ πόδας των, τευτονεσιν εἰς τὸν εμπαροδειν· τὸν δὲ έβαχηλον, γέρησιν εἰς τὰ ὅπιδειν· πάντοτε εἰς τὰ οὐκιλά κοιτάζεται, εἰς δὲ τὰ χαμηλά, υπερηφάνως βλέπεται· ποτὲ δὲν σαλδύσται τὸν λημόντας, αἰλλα τὸν κρατεῖσιν ἀλύγισον, ὀσαὶ νὰ ήτον καρφωμόροις διπλὸν σύνα σφοδρότατου πόνου, καὶ πείσμα. Επειδή καὶ ὁ λόγος ἐκείνες, τὸν ὅποιον, ὁ καταρμόροις εκείνος εξέρισται, (ηγεν τὸν, αὐτεβίσομαι εἰς τὸν έρων), πιν γεμάτης διπλὸν αιλαζίται καὶ υπερηφάνεια· ὁ ὄπειος λόγος μηγκε καὶ ὑπερηφάνειας διπλὸν τὰς αἰθρώπιας. Διὸ εἶναι κάνειας ίδιωτη, καὶ κοινολαΐτης, καὶ ίθελον ίδη τινὰ ἀλλον σπειρίστεις εἰς άξιωμα, καὶ καθηται εἰς θρόνον, παρεύθυνται μέσατα λέγεται καὶ αὐτὸς μόνος τα ἀλλα, καὶ νὰ αἰεβαίνα καὶ ἐγὼ ἐκεῖ. Άν κάνειας ταξιδιωτής καὶ πιωχὸς βλέπηται μὲ πλεύται καὶ μὲ φορεμάται, διήδης διπλεσσάται λέγεται μόνος τα. Αὐτὸς, καὶ αἰεβαίνα καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὸν τῷ πλευσιόπτα. Άν κάνειας αμαθής καὶ αἰρεάμματαις ίθελον ίδη ἀλλον, σπειρίστεις νὰ φιλοσοφῇ καὶ νὰ δημηγορῇ, παρεύθυνται διπλεστάται λέγεται μόνος τα. Αὐτὸς, καὶ νὰ αἰεβαίνα καὶ ἐγὼ εἰς ἐκείνου τῷ δόξαν. Καὶ δὲ νὰ ομιλήσω μὲ σωτομίαν, ὅλοι κοινῶς οἱ αἰθρωποι χειδόν, διπλευτικοί τότο το, αὐτεβίσομαι τὰ Εωσφόρα. Διὰ τὸ ἐπιον, καὶ πολλοὶ καταβαίνονται εἰς τὸν ἀδιλίαν. καὶ λοιπὸν, μακρινούταται διπλὸ τὸν έρων, σοὶσι ορέγονται αὐτοὶ τὸ αἰθρωτα. Άν ζητᾷς εἰπειν τὸ τι έπονον νὰ αἰεβῇ τις εἰς τὸν έρων; σὲ διπλὸ ζητᾶς, καὶ μὲ τὸ έπονον νὰ αἰεβῇ τις εἰς τὸν έρων; καθαίς εξ καίνουμαι· στι μὲ τῷν καταβασιν ημπορεῖς νὰ αἰεβῃς· καθαίς εξ

ἐναρτίας, μὲν τὸν αἰσθατόν, ἀκολεῦτον νὰ κατέβηξε εἰς τὸν βα-
θύτατον ἄδων. Εἰς αὐτὸν τὸν ἔπειθεστιν, δοὺ κάμινος χρεία
πολλὰ φεύγειματα· φθάνει ἐκεῖνο ὅπῃ προεπούμενο τὸ Εὐαγγέ-
λον, ὁ ὄποιος, μὲν τὸν ἡδὺ ἐβελύθηκε νὰ απεβῇ εἰς τὸν ἥραντα,
κατεκρεμάνθη εἰς τὰ καταχθόνια. Οὐδόμος λοιπὸν τὸν ἥραντα,
εἶναι μὴ καταβάσεως, καὶ καθὼς ὁ δρόμος τὸν ἄδων, διὰ αἰσθάτους.
Καὶ αὐγαλὰ ὁ ἥραντας εἶναι ὑπεριώνα ἡπό τὸν πορφυρὸν μας, ὁ
δὲ ἄδων ὑποκάπιον ἡπό τὸν πόδας μας· μὲν δοὺ τότε, διὰ νὰ φθά-
σῃς ἐκεῖ εἰς τὸν ἥρανταν, αἴγακη εἶναι νὰ ταπεινωθῆς, καὶ νὰ
καταβῇς· διότι, γέχεται εἰς τὸν θεῖαν Γραφήν· „Πᾶς ὁ ὑ-
πέρ· „Φῶν ἔστι τὸν παπεινωθῆσται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἔστι τὸν, υψωθή-
νται·“

Λεκ.
ιδ.

Σκότος.

Κ.φ. „Σύν Κήτος καὶ Φιλάφητις (γεάφει Ήσαίας ὁ Προφήτης) „
22. ἐθύμετο ἡπό τὸν σπλαντιῶν ἔως διῶνος. εἰς ἐκεῖνο τὸν ἔπει-
ταρταγονον σπλαντιῶν, τὸν θάδυγενον, καὶ βαθύταπον λάκκον, λέγε-
ται ἵτι δίεργεται σκότος ἐξώπερον, καθὼς τὸν ονομάζει ὁ διαγ-
κ.φ. γελιτής Ματθαῖος. Καλεῖται δὲ ἐτζί ἐξώπερον, διότι εἶναι ἀλ-
32. λε ψύρας, καὶ ὅχι καὶ τὸ σωματισμόν τοῦ σκότους τὸ Κόσμος τάπε-
νηγεν, ἐκεῖνο τὸ σκότος, δοὺ εἶναι ἀμυδρόπις ἀέρος, ἀλλὰ εἶναι
σκότος φεύγον, βραμερὸν ἡπό τιάφι, καὶ πίσταν· κατάμαρον,
παχύταπον, καὶ μὲ τόσια πυκνότητα, ὅπῃ χεδὸν ἡπορεῖ τινὰς
νὰ τὸ πιάσῃ μὲ τὰς χειράς τα· καὶ τόσον ἡρόμον καὶ ἐκπλιξεν περο-
χενεῖ, ὅπῃ καπασίνει τὰς παναθλιωτάτας ἀμαρτωλάς, νὰ τέ-
μνοται δῆλοι δὶ ὅλη. ἐπειδὴ καὶ εἰς ἐκεῖνων τὸν πράττων σιγμον,
ὅπῃ ἡθελειν ὑποχωρειδή ἢ φυχὴν ἡπό τὸ φῶς τὸ Κόσμος τάπε,
νοσιὰ νὰ ἡθελειν ὑποχωρετίση τὸν Η"λιον, τὸν Σελήνων, καὶ ὅ-
λα τὰ ἀέρα, πλέον δοὺ θέλειν ἰδή τελείως ἥπε τῷ φεύγονταν ἀκ-
τίνα φωτὸς, καὶ θέλειν ἀρμόσσει τότε εἰς αὐτῶν ἐκεῖνο τὸ τὸ Ιωβ
λόγιον· „Απελύσομαι, καὶ ἡνὶ αὐτέρψιν, εἰς γλῶν σκοτεινῶν
„καὶ γιοφερεῖν, εἰς γλῶν σκότους αἰωνίου, καὶ ἡνὶ ἐσι φέγγος, εὐδὲ
„οράν ζωὴν βροτῆς. Λέγεται δὲ γῆ σκότους· διότι, ἐκεῖ ἀστὴν
εἰς ψύραν θελιον ἔδαφος, θυντάται ἀφεγγέσσατος σκοτασμός, ἀστὴν
δοὺ μίαν πηγὴν ζοφώδην· καθὼς λέγεται καὶ γῆ χυτική, ἢ ἀρ-
γυεία, εἰς τὸν ὄποιαν θρῶνται ἀντα τὰ μέταλλα. Λπὸ ἀυτὸν
τὸ σκοτεινόταπον σπλαντιῶν τὸ ἄδων, ἀστὴν ἡπό κάνοντα καμίνοι, ἀ-
ιδωκε, καὶ ἐπλημμύρισται εἰς τὰς Αἰγυπτίας ἐκεῖνο τὸ Φιλαφη-
τον σκότους ἡπό τὸ Μαυσέως· ὅτε καὶ ὁ σοφὸς Σολομῶν, ἐκεῖνο
τὸ Αἰγυπτιακὸν σκότος, τὸ συνομάζει ἐτζί· „Αδιώστου δυπως
„νύκτα, καὶ ἐξ ἀδιωάτης ἄδων μυχῶν ἐπελθεσται. Καθὼς εἶναι
καὶ ποιας αἰκόνωσες, λάκκοι, καὶ χάσματα, ὅπῃ ξερνεν φλό-

γα

γα δοῦτο θειάφι, καὶ καύσοι τὸν τόπον, σὺν θαυματερῷ καὶ
αἰτιανον σκότος. Τὰς ὅποις λάκκης συμπίζουμεν τὰ ὄνομάζο-
μεν, σόμα τὸ Νάφαιτα καὶ πόρτας, καὶ φεύγεται τὸ ἄδων. εἰς ἐ-
κεῖνο τὸ σκότος, ἔχει καὶ ὁ τυφλὸς θαύματος τὸν καθέδραν, καὶ τὸ
βασιλείστον· μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ σκότος, συχνοῦσανται τοιν
τορὸς εἰς τὰ ὄμρατα τρίβολατημάτα θομέρα· εἰδωλα
φεύκτα· ὅμοιάματα ξυπατερά· εἰκόνες ἀγριοθηλόμορφοι, τέρατα
φοβερά, σκαρματα θαυματόρα. Εκείνα τὰ σκότους, εἰς κάνεται
παράγμα δοὺ δέσμοις πάνημα πάξις, αὐλαὶ αερμιώδης σύγχυ-
σις· ἡ ὅποια συνιδίζεται νὰ συμβαίνῃ εἰς ἐκείνας μάλιστα τὰς
θερνοίας, ὅπῃ ἀπάντως κινεῖται καὶ συγχύζονται· Διότι, εἰς εὐα-
τούτον πυκνόταπον σκότος, αἴγακη απολεθεῖ, ὅπῃ, δοσ πλη-
σιάζουσι εἰς ἀστὸν, νὰ ἔναι συγκεχυμένα, πεθορυβημένα, συμ-
μεμιγμένα. εἰς αὐτὸν δὲ τὸ ἐσώτερον σκότος, καὶ τὸ σέχατερον, εἰ-
καταδίμοι ἀμυρταλοὶ δοὺ διμάνται νὰ συλλογίζονται τούτους
ἀλλις ἴωσθεσεως, τελοῦ μόνον δέ τὸ ἔδιπλα τη πιρά, καὶ δυσ-
κολοβάσαντα βάσταν. Διότι, ὅπῃ αἰθάνοται τὸν ὑπερβολικὸν
τὸ πόνων, εἰκεῖ πορσοῦλόνται καὶ τὸν ὄρμην τῆς διανοίας πων. ὅ-
τε καὶ γεάφει τις Ίσορικός, πως, θυοδυνίσκωνται εὐας μαθητής,
ἔφαιν τὸν θύμητα ἡπό τὸν ἄδων εἰς τὸν διδάσκαλόν τον· ἡπό τον
ὑποίον μαθαίσκωνται ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, ὅπῃ εἶναι κολασμέ-
νος, πρωτητον αὐτὸν αὐτὸν εἰς τὸν ἄδων γίνεται τίποτο ζητίματα,
καὶ περοβλήματα αἰαμεταξύ εἰς τὰς κολαζούμφες; καὶ ἀπεκείδη ὁ
μαθητής, ὅπῃ, αἴαμετα εἰς τὰς κολαζούμφες, δοὺ γίνεται ἀλλο
ζητίμα, παρὰ μόνον τὸ, τί δοὺ εἶναι βάσιονς· ἡγεν, μὲν εἶναι
βόσπος νὰ δέρεται καίσα τηράμα, δοὺ τὸ σποῖον, ἢ νὰ εμπο-
διάδη ἢ βάσταν, ἢ αὐτὸν τὸ ίδιον νὰ μίαν εἶναι βάσταν. Διὰ
νὰ φύγητε λοιπὸν, ταλαίπωροι αὐθρωποι, τὸ τοιετον σκότος „Γούζι·
„θερπατεῖτε ἔνως τὸ φῶς ἔχετε, ἵνα μὴ σκοτία ιύμης καταλα-
12. „βρη· „Περὶ τάπε τὸ σκότος, ἔτος ἔχετε καὶ ὁ Γερός Αὐγυρι-
„νος· „Αλόιμονον εἰς ἔτσια, ὅποιος εἴσαι ἀμαρταλός καὶ ἀ-
„σωτος, ὅπῃ συνιδίζεις μὲ ταῖς ἀκολασταῖς καὶ κακιώτησι, ὅ-
„καὶ μόνον νὰ μὴ φοβησται τὸν θύμητα καὶ τὸ σκότος, αὐλαὶ καὶ
„μὲν πόδες νὰ τὸ ζητήσῃ· ὅπῃ συνιδίζεις νὰ καρέται τούτο-
„στόρον ὅταν σβεννυται ὁ λύχης, παρὰ δὲ τὸν αὐτόντη· ἵε-
„ρε, ὅπῃ δοὺ θέλεις εύρη ἐκεῖ τοιετον σκότος, δοὺ νὰ καρέται
„καὶ ξερφατόρης εἰς τὰς ήδουδας τῆς σαρκότης· Τί λογής δε
„σκότος θέλει εἶναι; „ἐκεῖ ὅται ὁ κλαυθμός καὶ δὲ βρυγμός
„τρίδιονταν· „ἐκεῖ, δὲ βασιλικής υδέποτε καράζεται· ἢ βά-
„ρων, υδέποτε καταπανεῖ. Διὰ νὰ θεοφύγωμεν λοιπὸν αὐτὰ
τὰ παγχάλεπτα κακά, καθὼς συμβυλλέει ο Λαπόσολος Παύλος.
„Αποθάμετα τὸ ἔργα τὸ σκότος, καὶ ἐνδιστώμεθα τὰ ἔργα τῆς
φωτὸς, αἵς ἐν ιμέρᾳ σέχυμότων; πειπατόσαμψ· „δείσοντ-
Porta di Penitenza. G 3 ταὶ

ταὶ τὴν σύμμερον θελεῖσθαι, ὅπλον, αὐτὸν θελεῖσθαι νὰ ὅμολογῆσωσι τῷ αἰλίθειαν, θέλεισθαι εἰπῆ χαρεῖς ἀλλοῦ ἐκεῖνο ὅπλον ὁ Προφήτης Ησαΐας γράφει οὐδὲ τὸς Ἰερείας., Φιλαφίστεσιν αἵς τυφλοὶ ποιχον, καὶ ᾧς ωχ ὑπάρχονταν ὄφθαλμῶν φιλαφίστει· πεῖστε σύγιται ἐν μεσημβελέᾳ, ως ἐν μεσονυκτίῳ, καὶ αἱς δοτοῦσιν τοὺς σοράδευσιν. Εἰς πολλὰς αἰλιθέεις τόπο, διλαδή τὸ, φιλαφίστεις ὡς τυφλοὶ τοῖχον. Επειδὴ, ἀγκαλαὶ καὶ οὐ τὸ Χειστί Πίσις, οἱ χάρεις, καὶ οὐ δικαιοσύνη ἐξηπλώθη πανταχοῦ, καὶ σέξηραφε καὶ πλάτος καὶ μῆκος ὅλης τῆς οἰκουμένης. ἵμεις μὲν ὅλον τόπο, ὡσαὶ τυφλοπόντικα δοῦν τὰ ἴδαιμα, καὶ αἴσαν ἀδύματοι, φιλαφίστεις τὸ ἐπερδάσμαθι. (Διατί, καὶ ὁ τυφλός, αὐτὶ τῇσι ομμάτων ἔχει τὴν χειρανάσπειαν ὅπλον ὅπλον, καὶ τούτο, καὶ τορότερον μὲτων χειρα φιλαφά, καὶ ἔτις ὑπερα σερεόνιον τὸ φελπάτημά τε.) συχνὰ ὁ Προφήτης αἰαφέρει τὸ λόγιον τόπον,, ἐν σπιτενοῖς αἷς,, τεκροί. τὸ ὄποιον, κάποιος ἐρύμανθος ἔτζει τὸ ἐρύμανθον, εἰς τὰς παρές κυλιόμεθα καθάς παλ λείφατα· ὡσαὶ ναὶ ἔλεγε· καθάς οἱ τεκροὶ διέσκονται εἰς γλῶς βραμεραν καὶ σεσταπημόνων, καὶ εἰς ἀφεργέσατα μημάτα. ἔτζει καὶ ἥμεις εἰς ταῖς ἐδίκαιαις μας ἀλάζονται κακίας, ὅλοι διὸ ὅλα φελπαδομόνοι, μέρομέρη συγκομιδώνται κατείδεται κυλιόμεροι· πίπομεν κατολιθαίνοντες βραδιόμεθα καταποντιζόμεροι· φελποτε μᾶς φέγγει τὸ φῶς τῆς χειστίς, οὐ λάμψις τῆς θερεστίς, οὐ ἀκτίς τοῦ αἰλιθέας ἀγαθᾶς, ἀλλὰ εἴμενται ὡσαὶ παντάπασιν αἰαίδητοι, τεκνεραμύνοι, καὶ ἀφυκοί. Πόσοι διέσκονται εἰς φελφόρες Επαρχίας, ἀθεοί, ἀφρογες, μέσα εἰς τὰ βασιλεῖα ἀξιωματικοί, εἰς τὰς πολιτικὰς αὐλὰς ἀρχοντες, εἰς τὰ χολεῖα μὲν φαντασίαν σοφίας, χαρεῖς νὰ εἶναι σοφοί! οἱ ὄποιοι, δοῦ ἔμαδον ὅχι μόνον νὰ εἶναι διδασκαλοι εἰς τὰ δόγματα τῆς πίσεως, εἰς τὰ Μυσήγεια τὸ Χειστί, εἰς τὰς χρανίντις θεοδέσεις, εἰς τὰς διαγγελικὰς θεοδέσιας· αἱλιθέεις ἀλλὰ μπλῶς νὰ κινθερίσωσι λαῖς, η νὰ διορθώσωσι πολιτείας, η νὰ φιλάξωσι κανόνας καὶ τόμεις· εἶναι δὲ, ὡσαὶ βρέφη αἰαλφάβηται, ὡσαὶ τυφλοὶ φιλαφῶσι τὸν ποιχον, εἰς καιρὸν μεσημβελέας προσκόπτεσιν, ὡσαὶ νὰ ἥτον εἰς τὸ μεσονύκτιον. Η ἐποδέσις τῆς σωτηρίας εἰς ἐκεῖνας, ἔτην μία σύμιχλη σκοτεινότητα τὸ θεῖαν ἔργα, εἶναι μία βαθεῖα μύκητα η κατανόσις τῆς αἰώνιας μακροεόπτος, εἶναι σύνα πυρμέέλον σκότος· τυφλοὶ καὶ δισκοτισμόνοι πὸν νεν· τρεβλοὶ εἰς τὴν φρόντην, καὶ εἰς αὐτὸν τὸ λογιστόν· καλὸν λέγεσι τὸ κακόν, καὶ καλὸν τὸ καλόν· αἰτιμάζοσι τὰ τίμια, καὶ τιμῶσι τὰ ἀτιμα· προκείνεται τὸ βήτηγεια, διπό τὰ ψρώνταρα, διπό τὰ αἰώνια· τὰ σωματικά, διπό τὰ πιθαριτικά· τὰ βλαβερά, διπό τὰ σωτήρια. Καὶ τόσον εἶναι τυφλοί, μαροί, ἀσυνέτοι, μανικοί, καὶ διεστραμμένοι, ὅπλον δια τῆς ὠφελεῖ τίποτε, ζετε διλαδή η συχνὴ διδαχὴ, ζετε η χάρεις τέ

Θεσ, ζετε η ανάγνωσις τῷ θείων βιβλίων, ζετε η γεθεσίνης ηργούσων, ζετε αἱ συμβεδαὶ τῷ φίλων, ζετε οἱ σιώλης τῆς συναδίσεως· δχι οἱ φόβοι τῷ θαύμα, δχι οἱ ἔρδοις τῆς γεννήσης· ζετε κολακείας, ζετε απειλῆς, ζετε βητιμίης, ζετε ίμερητης. αἱλιθέεις τυφλοὶ καὶ ἀσυνέτοι, ζεχετο μὲ πλατύ η μοικανόν φελπάτημα εἰς τὸν πάφον· η θυτὸν εκεῖ, κατατίνεις τὸν βαθύτατον λάκκον τὸ ἄδε. Εγώ δὲ, ηδη ναὶ μὴ συγκατακολιθῶ μὲ ἀντεῖς εἰς ἐπεινό τὸ σκότος τὸ ἔξωπερον, φωνάζω οὐ πεθάνεις με τῆς καρδίας πορὸς σὲ τὸν πατέρα τῷ φώτων μῃ τὸ Προφήτη Δαβίδ· Κύριος Φαραὼ,, οἱ Θεός μι, φωτιεῖς τὸ σκότος μι· η „βητρίουν τὸ περσικόν 17.21. „, σε βητὶ τὸν δελδόν σε., Ω Θεέ. φως τῆς ἐσκοτισμένης με καρδίας, πῶς δηπό τόσοιν τυφλοὶ μύκητα φελπυκλέμφος τῆς ἀμαρτίας, ημπορῶ ηδη ολίγον τὰ ζήσω, έως δούμε φωτίσηρ τὸ φῶς τε πορσάπυσε; Παντε σκοντάβω, καθάς οἱ ζετε φελπάτητες, καὶ δεν διώμαται νὰ δρακείνω τὴν ἀρτελιδα θυτὸ τὸν κακίαν· αἱλιθέα, πώρα μηδε, εἰς σύνα, πώρα δὲ εἰς αἱλιθόν λάκκον τῆς αμαρτίας καταπρημίζομε, μὲ μεγαλώπατον κίνδυνον τῆς δυσυχίτημένης με φυχής. Αχ, Θεέ μι, Ή λιτ τῆς Δικαιοσύνης, αἱλιθέτες ἐπανά ηδη εἰς τὸν δελδόντα τῆς καρδίας μι. Ληπόλεων ηδε σκότος δηπό τὸν λύκον φυχής με. Ζωή, έρωτε, καὶ φῶς ἀδικόν μι, έλλαμφόν μοι τῷ ζετε σκότει καὶ σημάτων καθημένηρ· δέ, με τὰ ζέσπτωμα, καὶ δηλαμπώμα· νὰ ζέσπτωμε μηδε, εἰς τὸν θείον σε ἔρωτα· νὰ έλλαμπω δὲ, μὲ τὸ φῶς τῷ αγαθῶν περδίζεων· έως ὅπλον νὰ σε ιδω ἐν ταῖς λαμπτότησι τῷ Αγίων σε· ὅπλος οἱ Δικαιοι έκλαμψτιν, οὓς τὰ αἴωνα σερέωματος η διφρέπεια, καὶ λαμπτότης, καὶ οἱ παμφαέσατοι ἀσέρεις τὰ ψρών εἰς ἀπεραντούσιανας.

Δισωδία.

Ο Προφητικάτος Ησαΐας, ἔλεγε ποτε φελπὶ τῷ Αἰσχείων· Κ.φ. 34. ἐκ τῷ θείων αὐτῷ αἰαβίσεται διγαδία·,, Αἴροδιάτερον δημας ηθελον εἰπῆ τινάς τὸ θεῖον λόγιον φελπὶ ηδε καλαζομένων διότι, στα σωματα εἶναι εἰς τὸν ἄδων, πόσα βραμιγμένα πωάματα διέσκονται ἐκεῖ. Τῶν ὄποιων τὰ σομάχια, εἶναι καταφορπομένα θυτὸ πολλάς φθοροποιες χυμός· καὶ αἱλιθόπως αἰαβράζονται μὲ τὸ καυτικάτον ἐκεῖτο πύρ τῆς γεννήσης, ὅπλο τὰς ἔχει φελπυκλάμφες, διγέζεται αἰαπαταύσας βραμιρωτάτας αιτιμάσεις, καὶ μεμολυσμένης καπνός. Σκοντάεις τόπον εἰς τὸν επειδὴ ἐκεῖνα τὰ σακισμένα, είμπιασμένα, καὶ συγχαμεροβραμιτικά λείφατα δέλεν εἶναι φελποκλημένα σύνα μὲ τὸ αἱλιθόν, ὡσαὶ σύνα φιλατελέντων εἰστε ηδη, χαρεῖς ποτὲ νὰ ημπορεύεται τὰ ζεχαλέμφες, ηδελεν εἰσάγεται τόσων αιτιμόφορον βρώμαν, οὓσε, αἱλιθός μόνα ζελεν εἰσάγεται τόσων αιτιμόφορον βρώμαν, οὓσε, αἱλιθός μόνα κα-

κολασιμώβρωμισμόν κορμὶ ἥθελοι αὐτοβιβαδῇ, οὐ θέσια ἀδεια
λπὸ τὸν ἄδων εἰς τὸν τὸν Κόσμον, σέξπαντος ἥθελε καταμο-
μολῶν ὑπαπεφέρειρ δύθυς, με τὴν φωρμακερῶν ἐκείνην βρά-
μιν τὸν τὸν θανατόφορον, ὅλης τῆς οἰκους, τῆς χώρας, τῆς πό-
λεις, τῆς ἐπαρχίας, τὸν ἀέρα ὅπει αναπνέουμενον· ὡς ἀπλῶς ἔ-
πειν, πᾶσαν πιονίαν ἥθελε θανατόσῃ ἐκείνην ὑπερβάνει τε· τέ
ἄραγε ἥθελαν καμύ αἰσειδιμοπει τρεδὸν κορυία καταδικασμόντα ἐν
τῇ φλογῆς γενίντα τυγχανόμενα; ποταπὴ δυσωδία θέλει εἴναι
ἐκείνη η δυσωδία, ὅπει ἔχει νὰ αιακαπνίζῃ δπὸ ταῖς θειαφέ-
νιαις φλόγες τὰ πυρὸς τῆς γενίντα! δπὸ τῆς μερολυσμόντας καπ-
νάς! δπὸ ταῖς βδελυκταῖς σῦντες! δπὸ τὸν μιαρώτατον βερρον! δπὸ
τὰ εμπυασμόντας λατούματα! δπὸ τὸν βορβοράδην κατεράνα! απὲ
ἐκεῖ, ὅπει τὰ σκαλικόβροτα τέρατα ἐκείνα συγκατεκυλίσσονται,
ώσταν εἰς βραμερώτατον ἀπόποτον, ὡς συγκατεστύπονται μέστη
εἰς ἐκεῖνο τὸ βαραδρόδες ὡς ὀλέθρευτον χάσμα! μάλιστα ὅπει θέ-
λει αυξάνει μὲ αὔσυγχετον καὶ παντοτενίων αὔξεστην ἐκείνη η δυ-
σωδία, δπὸ τὸ πιασθειαφάνιον πῦρ τῆς γενίντας· τὸ ὅποιον χάσ-
μα, ἔχει καὶ γενίζηρ ὅλον, καὶ δπὸ παχύτατον καὶ κατεμανεστ-
μόντα καπνόν. Εἴκειν μοναχὴ τὸ ἄδειαν βράμα, ἔφθασε νὰ θα-
νατώσῃ τελείως τῆς ἐν ἀρι κολαζούμενης, ἀν δὲ Θεὸς δεῖ εὑρό-
δεῖ τότο, οὐ παντεπινὰ τὰ παιδείαν ὡς βάσανον. Εσυγχαίνε-
το ποτὲ οἱ Μάρθα τὰ ἀδελφὰς τῆς Λαζάρου τὸ λείψανον, διότι δι-
έσκετο ὑμέρας τέσσαρας εἰς τὸν τάφον· πόσον, ὅπει μόλις ἔδύ-
νετο νὰ βασάνῃ τὸν βράμαν τε· πατέως φάγεται δπὸ τὰ οδίγα-

Γαστ.

14.39. „γάρ έστι.., Ποταπὸς λοιπὸν βράμος ὡς συκαστια θέλει εἶναι,
να βλέπη τινάς, να νὰ πλητυίζῃ, να νὰ σφραγίσται τὰ δυσω-
δέστατα ἐκείνα λείψανα, ὅπει δπὸ τόσας χιλιάδας χόνων, ὅλα
ὅμη ἥθελαν βράζει εἰς ἐκεῖνο τὸ ιαπωτρόσιελον βάραθρον τὸ ἄδειαν.
Περὶ τοῦ ὅποιον, μὲ μίαν ίσοσίαν ὅπει αἰγάνων εἰς εὖα πατε-
εικὸν βεβαιόνα τὸν λόγον μι. Εἰς μίαν χώραν, διέλεικοντο δίω-
λαμπτοροὶ ὡς δύρεις αὐδρες ποτὲ φιλιωμένοι. οἱ ὅποιοι, ἀπερ-
χόμενοι μίαν φορά εἰς τὸν Εκκλησίαν, οὐ νὰ ἀκέστωσι τὸν
ιεραν λειτήριαν, ἔτυχε ὡς εὖα ἱεροκήρυξ επ’ ἀμβωτος, διηγεῖτο
τὰ φοβεράτατα ὡς αὐτοπόφορα κολασίσσει τὰ ἔδυ, μὲ τὰ ὅποια
τυραννεῖται οἱ βισάθλοι αἱμαρτωλοί. Ομως, μὲ τέποιαν δηπ-
δειότατα, να διώσαιν τὸ γλωττιανὸν διάλεκτον τοιανταναντια
τῆς λίθης τρεδὸν εκκινήσῃ εἰς φόβον ὅμη τε καὶ πτοήσιν· διήνοι-
ζει εἰς τῆς αἱροτάτας το καὶ βαθυτάτην καὶ ἀφοίτον ἀβυσσον τῷ
κολάσσων, μέσα εἰς τὸν ὅποιαν οἱ αἱμαρτωλοὶ ὡς καταφρονιταὶ
τῆς θείας μεγαλειότης, μὲ ἀπελθόταν καταδίβηντι καταπτίγον-
ται· ἐπορθαλλε τὰ διάφορα εἴδη ὡς φύματα τῷ κολασιείων, μὲ
τὰ ὅποια οἱ ταλαιπωροὶ βασανίζονται μέστα εἰς ἐκεῖνο τὸ σκο-

τενομορφογ χίσμα τὸ φαρμακερὸν φόβον, τόπος ἐκτῆ-
νος, εἶναι μία διποδίκη πάσις δερμάτης, μία λίμην βραμερο-
τάτη πλούσιης καὶ θειαφίκη, εὖα καπνιστήλεον δυσωδέστατη, εὖα
διπόπιτος πιντων τῷ ἔπειτα, εὖα βαθύτατον χάσμα τὸ βορβό-
ρα, τῷ σκυβάλων καὶ κοτερίας δὲ τὸ Κόσμον καὶ ποτὲ ἀλλα
πικρόμοισι εδίδασκεν ὁ διδάσκαλος ἐκείνης, διωσμον ἔχοντα νὰ
ἔμβαλλωσιν εἰς φόβον μέγιν τὸν αἰραμένην. Αλλὰ, τι ἀκολ-
θεῖ ἐπ τόπων; οὐ εὖας δηλόντας ἐκείνης τὰ δύω φίλας, ἐπειδὴ ἀνό-
μητε τὰ λόγια τὸ διδασκάλιον μὲ ὑπερβολήν λαλάμενα, καὶ ὅτι
τοντοροστόρον δηπιδιδάσκαλον δηλεγέντα. Οὐ δὲ ἄλλος, εἰς τὸ ζωτικόν, μὲ ποτὲ λιώ-
καταύνων τῆς καρδίας τὸ παρεδεξατο τὸν διδαχηνὸν ἐκείνων, καὶ
ώστα νὰ ἴσται δι αὐτὸν διωσμόντα καὶ διποτσισμόντα ἐκείνα τὰ
φοβερὰ κολασίσσει τὰ ἄδυ, αὐδὲ μετανοίη, ὅλος ἔμφροβος καὶ
εὐθυμος θυμόμενος, δηλὸς μὲ τὸν τελείωσιν ἐκείνα τὰ λόγια,
ἀπορρίπτωντας κατέ αὐτοντιν τὸ διπόταντον τῆς ζωῆς ταῦτα;
εἰσέβι εἰς μονασήλεον, τὸποπασόμενος εἰς παντας τὸ πορεωτότε.
Αλλὰ, βλέπετε τι σωέβι μεταξὺ εἰς τὸν αὐτοντον πολιτείαν
τόπων τῷ δύω φίλων. Οὐ μὲν καταφρονιτῆς ἐκείνης τῆς θείας δι-
δασκαλίας, αὐθεντίσας κακῶς ἀπέδεινε τὸ ὅποιον, μακτινῶν-
τας ὁ φίλος του, παρεκάλετε θερμᾶς τὸν Θεόν νὰ τὸ δεῖχνῃ εἰς
ποιαν καπίσασιν διέργεται νὰ φυχῇ τη. Εν μὲν τῷ δηλοντού,
ἔφαντι ὁ τεθικώς εἰς τὸν φίλον τον καλόγρον, μὲ αὐτοντον καὶ
φοβερὰ μορφῶν· ερωτάται παρ ἐκείνα νὰ την πᾶς διέποκε-
ται, καὶ αὐτὸς διποκείνεται δι τον κακῶς βασανίζεται εἰς τὸν αἰώ-
νιον κολασιν. Πρὸς τὸν ὅποιον πάλιν λέγετο ὁ μοναχός· πάστον
ἔφαντια τὰ κολασίσσει τὰ ἄδυ; εἶναι ἀράγε καὶ τὰ λόγια, ὅπει
εδίδασκεν ἐκείνος ὁ διδάσκαλος; ή ὑπερβολικά ἐλάσσει δηλὸν
ἄμβωνα; Αποκείνεται ὁ καταδίπος· ἄλλο, ἀδελφὲ, γε τὸν ὅλας
γλώσσας τῷ αὐθρώπων διέναται, η τὸν ἀπαερθυίσει τὸ πλη-
θος τῷ ξεφόρων ἐκείνων πικροτάτην βασανίων τὸ ἄδυ, η τὸ πα-
ραστίσατο τὸν δερμάτητα, καὶ τὸ μεγαλειόντος. Ερωτᾷ πάλιν δι
μοναχός· τάχακε, δεῖ εἶναι δικαστὸν νόμος καίμης μὲ τὸν δοκι-
μὸν, να καταλάβω μικρόν τι δηλὸν εκείνας τὰς βασανίες; Απο-
κείνεται ἐκείνος· ναὶ, εἶναι δικαστός ομως, εἰπέ μοι, πῶς α-
γαπάς νὰ τὰς δοκιμήσης; βλέπωντας πιανωτας; η γόδιμφος,
αὐτὸς; Απεκείθη ὁ μοναχός· δεῖ θέλω νὰ τὰς ἴδω, διότι εἰ-
μαι φυσικὰ δειλόφραδος· η βλέπωντας τας, ισως δηλὸν τὸν φόβον
μη ξεφύχησω· αὐτὸς τὸ θέλω νὰ τὰς πιάσω, θετὶ εἰμι πολ-
λὰ λεπτόσαρκος εἰς τὸν αἴριν· γε τὰς γόδιμες σέργω, διό-
λα τὸ σομάχι μη εἶναι ποτὲ ἀχαιμόδη καὶ αδιώταν· Αλλὰ,
τι τὸ σομάχι μη εἶναι ποτὲ ἀχαιμόδη καὶ αδιώταν· μη

με έόποι, όπως μὲ τὴν ὁρητήν μα ἦ μόνον τὰ ταῖς καταλάβω μημέν. τότε ὁ κολασμός ἐκείνος, αἰσίγωντας ὀλίγου τὶ τὸ ἐπικαθόδετο, ἐδεῖχεν μᾶθυς τῆς βρωμερᾶς ἢ καταστεπαπιμήνας πληγάδες· ἢ μᾶθυς ἐξέβηκεν αὐτὸς τὸν βρώμα αἴσηπόφορος, τόσος μολυτυός ανερμιώδετος, τόση συχασία σκωληπόβρωπος, πόση δυσωδία θανατόφρορος, ὥπε, ὅλοι οἱ αἰθρωποι τῷ μοναστεῖλαν εἰς ἔζαλιθοτῷ· ἢ ἐξυπάντες, ὡς ξελογιασμόντοι καὶ θελοὶ, ἔβερον ἐδῶ ἢ ἐκεῖ, κράζοντες μὲ ατάκτες φωνας· τότον, ὥπε λιαχηδόντον νὰ ἀφίσῃ τὸ μοναστεῖλον τας, καὶ νὰ πτίσῃ μακριὰς εἰς ἄλλον πόπον καπούλαν· έχτι, ἐσοχάζοντο ὅτι, ἐαν δεῖ θτομακριθῶσι, ἐκιδιώσον εἰς θάνατον. Αὐτὸν ποτὲ, εἰός καὶ μόνης κολαζούμενης βρωμοτύμην σῶμα αἴσηπος πότιν δυσωδίαις, πόσιν ἀράγε βρώμαν θέλειν ἀναδίδει ἐκεῖνα τὰ χεδονάς τοιχίζοντα σώματα τῷ ἐν ἀλλοιού μημήν; τι θέλεις κάμη τότε ἐκεῖ, ἀμαρπωλὲ σὺ, ἢ θυριλὲ χαδεμήν; Πά τότε οἱ μόσκοισις ἢ ἀμπαρες; πά τὰ φυμοφομευτιμῆν λαλέθε, καὶ αἴθη; πά της Γερίας τὰ πολυποίκιλα θυμιδάτα, αἵραματα, ἢ βάλσαμα· ὥπε μὲ αὐτὰ κατεψήλωες ἢ τὴν ἐδίκην τὰ σόφρησιν, ἢ τῷ ἀλλων; Αἴτιοι εἰς αὐτὰ, ἀς σὺ διποκειθῇ ὁ Προφήτης Ησαΐας· „Καὶ ἔσαι αὐτὶ σῆμας ἱδεῖς, κοινορότος. Τί ἵδελες κάμη, παλαίτωρε ἀμαρπωλὲ, ἢ σὰ σωμέβη νὰ διποκειθῇς μέσσα εἰς ἐκεῖνα τὸν καπαθεγούμενον κάμιτον, τὸν φοβερωτάτων, ἢ θομερωτάτων δέ της ὑπερβολὴν τὰ σκότες, τὰ καπιτά, τὰ πιονιά, τὰ θειαφία, τὰ βρώμας ἢ δυσωδίας; λοιπὸν, δέ τὰ μὲ τεχνέσης εἰς ἐκεῖνα τὴν γενιαρπάλεον, αἴσηπορον, βροβοϊδην, ἢ απαυσον δυσωδίαν, δηπιελήσεις εἰς τὴν παρεγαν ζωὴν, τὴν πρόσκαιρον καὶ ὀλιγοχόντον, νὰ θόρκῃς τὸν Απόστολον Παῦλον, „διδία Χριστό· „

Κλαυθμός.

Λεκ. 6. „Οὐαὶ ὑμῖν, οἱ γελῶντες νῦν, ὅτι πειθάστε, καὶ κλαύστε· „Εἴτι μᾶς φοβερεῖτες ὁ Δικαιοσύνης Θεός, εἰς τὸ καὶ Δεκατὸντέτερον Εὐαγγέλιον. λέγετι τινες, ὅτι τῷ κολασμῷν ὁ κλαυθμός θέλει εἶναι τόσος πολὺς, ὥπε, ἢ ὅλων τῷ καταδικητήμων ἀμαρπωλῶν τὰ δάκρυα ἱδελαν σωμαχθῶσιν εἰς εὖτα πόπον, καὶ φυλαχθῶσι, βέβαια, ἱδελαν κάμη μιαν ἀλλιν θάλασσαν ακεανά δύρυχωροτάτων καὶ βαθυτάτων. Πλινί, ὅτε αὐτοὶ ἐδιμήθησαν νὰ θρεπτίσωσι τὴν ἀληθινήν των ποσότητα. σὺ ὅμως, πρόδητες εἰς αὐτὰ τὴν θάλασσαν καὶ δίλλεις τόσης σαλαγμής ὑδάτων, ὥπε, ὅχι μόνον ὁ Νεῖλος καὶ Δάναβης, αἴλλα καὶ ὅλοι οἱ ποταμοὶ τῆς οἰκουμήνης κατεβάζεστι. καὶ ταῦτα, ὅχι εἰς μιαν

μιαν γῆμέραν, ἀδὲ εἰς σῦν χρόνον, ἀλλὰ ἀπ' ἀρχῆς τὸ Κόσμος, ἔως τῆς σύμερον, ὥπε ἐξεφορτώθησαν εἰς τὸ πελαγος· προτέτι. καὶ ὅσοι σαλαγμοὶ διποτανοί θέτομεν εἰς τὴν πόρα κατεβησταν θριάδες, καὶ ἔχει νὰ κατέβειν εἰς τὴν γῆν ἔως τῆς σωματείας τὸ Κόσμος· απομην, καὶ ὅσον ὑδωρ δέστηκεν εἰς ἐκείνην τὴν ἀμέτηπτον ὑδωραγον κατ' αρχὰς τῆς δημιουργίας, πελν γὰ δέχωστον ὁ Θεός τὸν ὑδαταν· ὅλα αὐτὰ, λέγω, τὰ ὑδατα, αἱ τὰ σωματείας μὲ τὸν λόγον, ὅχι μόνον ἀφετα δὲν διώσαται νὰ πρᾶσηταις ὅλη τὴν ποσότητα τῷ τῷ κολάστης δάκρυων, ὥπε χωνοται διποτας ἀμαρπωλές· ἀλλ' ἐδὲ καὶ σύδης ἢ μόνης κολαζούμενης. διποτι, τέτη ὅλα συγκενόμηνα μὲ τὸν ἀπαρηγόριτον ἐκείνον θρίων, καὶ μὲ τὰ ὑπερέειδη τῶν δάκρυων, δὲν εἴναι ὅχι μόνον τὸ πολλοστημόειον ἢ μιτρόπατον μέρος, αἴλλα ἐδὲ γεδον τὸ μῆδος· Επειδὴ καὶ, ἐκεῖνα μὴ ὅλα, εἴκασ πεπερασμάτων, διποτε θέλει νὰ εἰπῃ φανερώσερον, ἔχει τέλος· ὅ δὲ κλαυθμός τῷ κολαζούμενων, δὲν ἔχει τέλος, εἴναι ἀπεραντος, παντοτοῦδες, αἰαπάπαινος καὶ αἰώνιος. „Οἱ Λύγιοι Μακάρειοι ἐλεύθηροι, ὅτι, τὰ δάκρυα τῷ κολαζούμενων εἰς τὸν ἄδην, θέλει εἶναι πύγενα, ὥπε νὰ καταποταστοι τὰ σώματα ἐνείνα, ἐπανῶ εἰς τὰ ὅποια ἱδελαν σάζει· „Ση.., Εἴχω διποτα τὰ θέλευται ζεφωτείσεις σόλοινυμάς, αἴσασιαγμάς, κρουγμάς, καὶ απάκτης βούς αἱ ὄποιαι, θέλει αἰτιθεμένων ὀστὴν φρεμώδεις βρονταὶ μέστα εἰς ἐκεῖνο τὸ σκοτεινότετον χάστμα· Καὶ αἴλιθια, τότε θέλει ακέντει τὸ λόγιον ἐκείνο τὸ Εὔτε. σοφες Σολομῶντος. „Αἴρεται ἐπλανήθημι διποτα δέδειλειας, καὶ τὸ 5. 6. „τῆς Δικαιοσύνης τῶν αὐτῶν αἴτιον αἴλιθημι· „Αἴτεσται δὲ πορσότετι τὰς ἐλεεινολογίας αὐτῷ τῷ κολασμῷν, ὥπε επιμεναστοι εἰς τὰς λόγιες τας καὶ ὁ ἄγιος Εφραίμ λέγωντας.. „Τότε πικράς κλαίοντες, δὲν διποταστοι τὰς δάκρυσι λέγει· ὁ, πῶς μὲ „ἀμέλειαν καὶ ἀκινδειαν ἐπερέσται τὸν καιρόν μας! ὁ, πῶς εἰς „πλανήθημι! ὁ, πῶς αἴκνοντας τὰς θείας Γρυφάς, καὶ γελάντες, τὸν έαυτόν μας (αἴλοιμονο) επιδηλγελδσαμι! Εκεῖ τότε, διποτε, δὲ θεός ἐλάδει μὲ μάρτιον δέ της Γρυφῶν, καὶ δέν επιρροτεται „χαμψ· πόρα, ίμενς ἐδῶ κράζομεν πορος αὐτὸν, καὶ αὐτοὶ διποταστοι τὰς καίωντες τὸν κόσμον· τί μᾶς ἀρέλησταν „τὰ ἱδεα τὸν κόσμον, καὶ αἱ θυραί; Πά πόρα διποτα, ὥπε „μᾶς ἐχρύπισε; πά τη μάτηρ, ὥπε μᾶς εκυοφόρησε, καὶ μὲ οδύνης „νας μᾶς αιέθρεψε; πά τὰ φίλατα τέκνα μας; πά τοι φίλοι; „πά διποτας; πά τὰ γνωστατικά, καὶ κτηματα; πά τη σωματεία „δία, καὶ τὰ συμπόσια; πά τοι πολυειδεῖς, καὶ μάταιοι δρόμοι; „πά τοι βασιλεῖς, καὶ διάδαι; ὁ, πῶς πόρα ηδεντας διποτε „τοις δέν δελεποτει, καὶ διώσαται νὰ μᾶς λυέψῃ, καὶ καὶ νὰ „μᾶς βοηθήσῃ, αἴλλα παντελῶς καὶ διποτα τὸν Θεόν, καὶ διποτα τὰς „μάς θωβαντηρη, αἴλλα παντελῶς καὶ διποτα τὸν Θεόν, καὶ διποτα τὰς „μάς θωβαντηρη! „Ταῦτα θέλεστι εἶναι τὰ λόγια, ὥπε

ὅπερ μέλλεν νὰ ἑλεονολογοῦθαι φύσιν οἱ δύσινοι κολασμόις.
Πόσοι ἀγωνίσται εἴναι λοιπὸν εἰς ἡμᾶς, νὰ μὴ περιλαμβάνωμεν
μὲ ὀλιγοχρόνιον κλαυδιόν τὸν αἰωνίας κλαυδιόν, ἀλλ ἐις τὴν
κοιλάδα τῷ δακρύῳ ὅτι λογῆς εἴναι ἐπέτος ὁ τόπος, καὶ γελῶμεν
ἀδιανότα, ἀπράπτε, καὶ ἀβότα; Καὶ μάλιστα ὅπερ, μὴ τὸς
ἀμαρτίας μας ἔχασταρθεὶς τὴν θεῖαν χάδεν· καὶ αὐτὸν μετανοή-
σαμεν θέλομεν σεριζθεὶς τὴν τῆς θρανίου δόξην. „Εἶλεγε καὶ σὺνας
„Οσιος“ Θαυμάζω, ἀδελφέ, πῶς εἴναι ὅπερ γινωσκεῖται τὸν θάυ-
„τὸν τὰ θαυμάτων εἰς κάρισμα θανάτουν ἀμάρτημα, πολυά-
„να γίνεται καρμίσια φερεῖ τολμαχαρῆς τῷ εὐθυμος, ὥστα ὅπερ
„γινωσκεῖ καλώς ὅτι εἴναι σύνοχος εἰς τοσες κλαυδιές, καὶ πι-
„κρά δάκρυα!“ Αὖλα τώρα, τολμαχότερον ἐκείνης τὸ Οσιος αὐ-
δρός φρέπει νὰ θαυμάζῃ καθε θεοσεβής αὐθρωπος, βλέπωντας
φιερα, πῶς τόσοι τολμαχοὶ Χειριστανοὶ δέχενται τὴν ζωὴν της,
ώστα νὰ ἱππον θέβωνοι πῶς, τὸ κολασίεια τὸ ἄδει, ὅπερ ἡ θεῖας
Γραφῆς μας φοβερήζεν, εἴναι μῦθοι, καὶ στέρατα, καὶ ἀπλῶς
Ισορίαι· καὶ ἀγαπήν νὰ πρητερότων ἀπὸ τὸν ἄδει, μὴ νὰ βεβαιω-
σῃ εἰς ἀντας τὴν ἀλήθειαν. Αὖλα καὶ τόπο, ὁ Θεός ἐσυγχώρησ-
νὰ θρόνοικον πῶς, μὴ τὴν σωτηρίαν μας. Οὐθενὶ καὶ σύνας αὐ-
θρωπος διεφθαρμόνιος εἰς τὴν ζωὴν, καὶ εἰς τὸν λογισμὸν κατα-
πολλὰ διεφθαρμόνιος, ἐθδωκεντο πολλὰ ἀπὸ τὴν γνωμήν της,
νὰ μεκρινῇ ἀπὸ τὴν τουατὴν ζωὴν, μὴ νὰ δημοφύγῃ τὸ ἀσ-
βετον πῦρ τῆς κολάσεως· καὶ ἐπεῖνος, ὅχι μόνον τὴν παρίκυνα
εἰς πῦτα, ἀλλὰ καὶ μαριώ τὴν ἀνόμαλε· λέγωντας, ὅτι, ὅσα
διδούσκουν οἱ διδάσκαλοι ἐπ' ἀμβωνος, αὐτοὶ τὰ πλαττεσιν ἀπὸ
λόγια τας, καὶ σωρθεσι πολλὰς τιμωρίας ἐν τῷ ἄδη, μὴ νὰ φο-
ρίζεν τές απλάς καὶ ανόητας αὐθράπτες, ὥστα καὶ ἐσσύνα. Κύριος
εἶδεν, αὐτοὶ εἴναι φίδις, καὶ ὅχι. ταῦτα λέγωντας (ὡς τὰ θαυμα-
τες!) ἐπεστρεψει εἰς τὴν γέλω παρθενός γερός, καὶ ἀρχισε νὰ ἀ-
ινδίην κατάμαυρον καπνὸν, καὶ βρωμεσθμόν ὥστα ἀπὸ αὐτοῦ ποιον. Αἰτεπίδησαν ἀπὸ τὸ σρῶμα καὶ γανῆ· φέρει φῶτα· βλε-
πει θέαμα ἑλεονὸν τὸν αὐδρα της, ὥστα σὰν ἔπρον κάτζερον, ι-
δαιλὸν μανιούμφον, καὶ ἐβάστα εἰς τὰς χειράς της σὰν χαρτίον
γεγραμμένον μὲ κάρβενα τῆς κολάσεως, ποιαυτα λέγωντας· πόρε
θεεθοιαθηνα μὲ τὸ ἔργον, ὅτι εἴναι ἄδει, καὶ κόλασις· τόσον,
ὅτι ἕκεῖνοι ὅπερ δοὺ πιεύσσονται, νὰ διδαχθῶσι καν μὲ ἐπέτο τὸ
ἔδικόν μας θεοδειρρα, ὅταν δηλαδὴν καταβῇ πῦρ εἰς ἀντας θρα-
νόθεν. Καθὼς λέγει ὁ Προφήτης Γερεμίας· „Εἴ τοις οσέοις μας καπίγαδη μέτοπο·
„ἀπέσειε πῦρ· ἐν τοῖς οσέοις μας καπίγαδη μέτοπο·“ Διστοι
ται ἀλλὰς θεοτειστερος διδάσκαλος, ὅπερ νὰ μας παιδεύῃ, καὶ
νὰ μας διδαχέη τὸν θεῖον φόβον σκολοπάρα, καθὼς εἴναι τὸ
νὰ τρόγασίνωμεν συχνά ἔμφρασον εἰς τὰ ὄμματα τῆς δρεπούσας
μας τὸ πῦρ τῆς γενέτης. Τέτη ἄγνως ἡ ὀλούστερη ισθετια, ὅπερ

θρανίος ἐκέπειος, ἵστερος ἵστερος δημιουρεῖται εἰς τὸ νὰ φυλάξωμεν τὴν θέσια
χάσμα, ὅπεν τὴν τῶν ἔχωμεν μακρύ μας· καὶ πάλιν νὰ τὴν ξυπλά-
βωμεν, ὅπεν τὴν οὐερπεθώμεν δέρεται παρτιῶν. Διστοι αμφιβίλ-
λω ὅτι πολλάκις ἴδεται εμπειρίας ισχέας· οἱ ὅποιοι, ὅπεν θεω-
ρίτωσι καρμίνια πληγῶν, ὅπερ δοὺ τὴν θρελενὴ γλυκαῖς καὶ
ημεραις αλειφαῖς, φοβέμοινοι μήπως καὶ μεταγνωσίη εἰς ανίστοτ
γάγγειαν, ἢγνων φίγυσσαν, καταπαίσοι τὸ σαπημήρον ἐκεῖνο μέ-
λος τὸ σώματος, μὲ πυρωμόνος καὶ αἴματον σίδηρον. Εὐτέλη
διαπάγαδος καὶ φιλαδέλφωπος Θεός, αὐτὸς δὲ σοχαδῆ ὅτι τὰ λό-
για τῆς διαπλαγχνίας το, τῆς ἀγάπης καὶ μακροδυμίας το, ὅπερ
λαλεύντων εἰς ἡμᾶς δέρεται θέσιαν τη Γραφῶν, ὅμοιως καὶ τὰ πα-
νάχαντά τη μυσήσαται, δοὺ σέξαρκον εἰς τὸ νὰ μας φελεύσεται,
δέρεται τὴν ἄκραν καπίαν ὅπερ εφθάσαμεν· τότε λοιπον φορούσει νὰ
ἐνεργηντεύει εἰς ἡμᾶς τὸ πῦρ, καὶ τὸ σίδηρον. τὸ ὅποιον, δέρεται
μὴ σωσθεῖ, ἀς αἰοίξαμεν εἰς τὸν παρεσταν ζωὴν τὸ ὄμματος
τῆς πίσεως, ὅπερ ἔως τώρα μας ἔχει σφαλισμένα ή ἀμαρτία·
καὶ ἀς θεωρίσωμεν μὲ ακείβειαν ἐκεῖνα τὰ αἰώνια κολασίεια,
ἐπερ δίκαιος Κελτὸς μας φοβερήζει· καὶ ακολέθως, ἀς δημιε-
λιθώμορον νὰ τὰ δηπούργωμαρ· μήπως καὶ αἰοίξαμεν τότε εἰς τὸν
ἄδει τὰ ὄμματοι μας μὲ αὐτοφέλσθα δάκρυα. Προστέτι, ἀνδεχε-
ται καὶ εἰς ταῦτα τὴν ζωὴν νὰ μας παιδεύῃ καὶ μέρος ο Κύ-
ριος, βλέπωντας τὸ ἀμετωπόν της φυχῆς μας, ὥστα ἐκείνοις
τὸν αἴματωλόν, ὅπερ αἰωτέρω εδιηγήθημεν.

Λιμός.

Γράφει ὁ Προφήτης Δαβὶδ εἰς τὰς θαλασσάς τα· „Καὶ λιμῶ· Φαρ-
έτσιν ὡς κύων· „Καθὼς τὰ σκυλία, δέρεται τὴν μεγάλων 5*.
τες καὶ αὐτούροφον πεῖναν τολμαχιεύειν εἰς τὰς κοπορίας, εἰς
τὰ φοφίμια, καὶ εἰς τὰς συχασίας δέρεται μακεδίων, καὶ εἰς τὰ σα-
πισμάτια καὶ βρωμερά, ὅπερ δέρεται τὰς ρίπτονται ἔξω
τῆς πόλεως· πιετοῦστας καὶ οἱ ἀμαρπολοὶ τότε, ὥστα λιμαριέ-
γα σκυλία, σύνας τὸν ἀλλού τας απαθράπτως θέλεν δεγκάνει καὶ
καταβέψει. Καθὼς καὶ ὁ Προφήτης Ήσαΐας τότο εἰησίσθε, λέ-
γωντας· „Καὶ ἔσαι ὁ λαός ὡς κατακεκαυμένος ἥπα πυρός, αὐτοῦ 19.
„θρωπός τὸν αδελφὸν αὐτοῦ καὶ ἐδείσῃ, καὶ καὶ μὲ ἐμπλικήδη
„θρωπός ἔθαν τὰς σάρκας τη βραχίονος αὐτοῦ· „Ποίος δού
ἰξέσθει, ὅτι, οἱ αὐθρωποι αἰγακαζούμοι δού πεῖναν ὑπερβολή-
κιλω, καταβέψεισι καὶ τὰ πλέον αἰαθαρτα· κάτιας, ποτίκια,
καὶ σεσπατημένα σκωληκια; Καὶ τι λέγω; καὶ αὐτὸς τὰ ἰδεῖ μέ-
λη της, καὶ αὐτὸς τας τὰ τεκνα, καθὼς ισορειται καὶ εἰς τὴν αἰχ-
μαλωσίαν τῆς Γερεμαλίμ. Διστοι θέλεσι εἰς αἰώνα τὸν
ἀπαντα τὸν τὰς λιμασμένας αἴματωλός, βρωμερά, πικρά καὶ
ακα-

ἀκάρτα φαγητέ. Διότι, ἐν πορώποις ή γλῶσσα ἡδὲ κολασμένων, καὶ τὸ ὀλόγυρα τὸ φάρυγγος, θέλεν εἶναι πάντοτε βεβαμένα εἰς βάθος, καὶ κατανεύειμινα ἕπος χυμόν την, τοσον πικρόν, ὅπε τὰ ὑπερβαίρη τὴν καπνιὰν, τὴν χολήν, καὶ αὐτὸν τὸ ἀτίθειον· καὶ τοῦ θέλει εἶναι, βέβαια, καρμία ἀλλι ὑπερβολικάπτερα δίψα καὶ πεῖται, ὥστε ἐπείνω, ὅπε κάθε κολασμένος μὲν αἱρετικῶς τὰς καρδίας τὰ καπνού, καὶ φλόγωσιν, βηθυνεῖται οὐτολαμβανή, δηλαδὴ τὸν Θεόν, καὶ τὴν θρανίον ἔπειζεν· Καὶ λοιπὸν, επειδὴ ἐκεῖνος ὁ σληκανὸς ἔρωτας τῆς φυχῆς ἀδέποτε χορτάζεται, οὐτὶ πέπο, δὲν διώσται αἰλέως τὰ ἔξηγυηδῆ, παρὰ μὲ τὴν ὄρμιν σίδησ σκύλα, ὅπε τεντὴ μὴ ἀμφέως, εἴται ὅμως σφικτὸς δεδεμένος· ὁ ὄποιος, ὅταν κυντάται διπὸν ἐπείνω τὴν ὑπερβάλλεται πεῖται, καὶ ὑσφραγῆ τὴν κατίσται καὶ μυρωδίαι τῷ φαγητῷ, καὶ θεωρήσῃ αἰτιρύτε τοιαῦτα την, τοτὲ ἀθελεῖς ιδὺ ἐκεῖνο τὸ ἀλόγου ζῶν, μὲν δὲν ὅπε δεδεμένον, πῶς ὄρμα ἀγχιώτατο, καὶ πάλιν γυεῖται σπίσω, δαγκωτεί τὴν ἀλυτον, θέχει ἐδὲ καὶ εκεῖ, σκάπτει τὴν γῆν μὲ τὸ ποδάρεά το, γαυγίζει μὲ μεγάλας καὶ φοβεράς φωνάς· καὶ ὥσται νὰ ἀθελεῖ εἶναι λελυμένον, θέχει τῷρος τὴν ὄσμιν, καὶ πιδὼ μὲ δρυπτικὰ πιδύματα καρεις κρατημόν· πότε. μήτε δὲ φωναῖς τὰ αὐτούτα, μήτε φοβεροῖς, μήτε ρόβεδος ἡμπορεῖ τὰ τέ εμποδίον τὴν ἀχαλίνω τὸν ἐκείνων ὄρμιν τῆς ὄρεζεως· πότον, ὅπε πολλαῖς φοραῖς διπὸν ὑπερβάλλεται ὄρμιν, καὶ αὐτιὰ τὴν ἀλυτον σιωτεῖται· Εὑνημαργατον τὸν τελούτιλον ἐκεῖνον, ὅπε δημητεῖται τὸ ιερὸν Εὐαγγέλιον, τὸν μὴ ἔχοντα σύδυμα γάμρα, πως διωχθεῖς διπὸν τον τυμφικὸν οἴκον τὴ θεῖαν ἐκείνα συμποσίν, ἀπερρίφην εἰς τὸ σκόπε (φεῦ!) τὸ σέσωπερον, δεδεμένος κείρας καὶ πόδας; σοχάσει λοιπὸν πόρχ εἰς τέτε, ὡς φυχὴ ἐλατει κειται, ποιος εἶναι ὁ ἀλυτοδεμένος σκύλος· Δοῦ εἶναι ἄλλος, βέβαια, παρὰ ἐκεῖνος, ὅπε πεινὶ νὰ μετανοήσῃ, κατατόησῃ εἰς θιάσατον· καὶ δεδεμένος ἀθελεί ρίφη εἰς τὸν αφεγγέσατον λάκκον τὰ ἄδε· εἰς τὴν ὅποιαν κατάσασιν αἵσως σὺ ἀθελεῖς φθάσῃ, καὶ εἰς ἐκείνων τὴν θείαν αὐλιὰ τὸ ἀπλούτητα συμποσίον ἀθελεῖς ὑσφραγῆ τὴν πανωδεστάτην ὄσμιν ἐκείνης τῆς ἀθανάτας ἔπειζης, αὐτὸν τὰς ἐκείνες ἔπειζης κατακαθημένης, νὰ ποτίζωνται διπὸν τὸν κειμαρρόν τῆς ἔυφης, αὐτὸν θεωρήσῃ τὸν ὑψίσιον Θεόν, νὰ ὑπερτεῇ ὁ ἴδιος τούτης· Λαμφίβολον εἶναι, δητὶ μὲ ἀτερον καὶ αὐτοπομόνιον, καὶ καθόλε εἰπεῖν, μὲ ἀχαλίνων καὶ ἀκατεπονίουν δρυμοῖν· Αλλα, σάσσονται μάρμαράς· αἱρετέλιτον κοπιάζειν· δοῦ θέλεις ιδὺ τὸν Θεόν καὶ γῆ ζώτων· αἷλα θέλεις εἰπῆ· καὶ ποιος εἶναι αὐτὸς, ὅπε μὲ

μὲ πρατεῖ ἐδὼ δεδεμένον; τὸν ἀποκείσαρε, ὅτι, η ἀμαρτία· Ποιος εἴτε μὲ κατεδίκασεν; ὁ Δικαιούσας Θεός. Καὶ δὲν θιάσατος, ὅπε μὲ ἐπλατεῖ; ναί· Δια τὸ λοιπὸν, πόσου πινάτα βασινίζει τὸ πλασματα; διότι, εἰς τὸ ἔχεις δεν θέλει νὰ τὸ ἔσθρη τὸν ἀποκέντων· Καὶ, πῶς πλέον δὲν θέλει νὰ μετέβληρη ὁ Θεός, μήτε φοιτίζει πλέον τούτη ἐμοῦ; οὐδὲν. Εἰτε λοιπὸν ἐκεῖνοι οἱ μισοὶ καταδίκοι, καὶ τοιοίσι σφικτοὶ δεδεμένοι, καὶ εἰς τὴν οὔσην τῆς θρανίος ἔπειζης τῷ Δικαίῳ, δρυμικοῖ, καὶ βηθυντικοῖ, βλέποντες τὸν ἐαυτούτας πῶς, χωρὶς νὰ θέλειν, ἐμποδίζονται τὸν πραπτωτα τὸν τὸν πινάτα ὄρμιν καὶ βηθυνμετα της, θέλειν γαυγίζει μὲ θυμὸν μανιαδὸν, καὶ πειναντα λυσασμόν τῷ ἀκαταχέτον, καὶ θέλειν βλασφημεῖ ἐναπτίον τὸ Θεόν αἵσηπος, εἰς κακὸν τούτου πιλαστόρου αἰωνίως τῆς κεφαλῆς των· Οὐτού, πρότερε καλῶς συ, ὡς αιγαγιώσα διότι, πολλοὶ τὸν ὄραν ὅπε εἶναι τὸ ποτέρον εἰς τὰς κειράστων, τὸ πραστὸν εἰς τὸ χείλητον, τὸ φαγητὸν εἰς τὸν φάρυγγά της, ἔταν αἴρομεν αἰχώλευτον ζειρώστι τὸν πρατάλιν καὶ νεθίν, παραβλύς ἔξαφρα φράζεται η πνοή της, καὶ θοιπογιοται· Καὶ ἐκεὶ ὅπε εἶναι χορτασμόροι καλα, καὶ μεθυσμόροι δικατα, φείρονται πὸν ἐαυτούτας μέσα εἰς τὴν πικέλιν τὸ ἀδι, ἐκεὶ ὅπε θέλειται λιμάζει αἵση κανέες· Αλλα ἀθελεῖς ἔρωτη την, οὐτὶ τὸ δικαίως πιρέπει νὰ βασιώται τοι ποιετο μὲ πινάτας αιωνέρον τιμωέται πείνας, καὶ δίφος; εἰς τὸν όποιον θοκείνομαι, ὅτι εὐκολα ἡμπορεῖ νὰ τὸ καπαλάβῃ, αἵσως καὶ περομοάση τὸν ἀστον πολιτείαν εκείνων τῷ ἔυφηλων καὶ ξεφωτωΐ, πειναστέρον μὲ τὴν ζῶλην τῷ διλόγων καὶ αἰοήτων κτλωάν, παρὲ μὲ τὸ πολιτείαν τῷ αὐθράπων· Μάς τούτασί τοι πινάτην ζῶλησταν εἰς εινόνα ζωγραφισμόρων, ο τὸν γλωτταν χυστὸς Γαϊτης, ο ὅποιος μὲ πόσον καθαρὶ χωμάτα μᾶς ισόρησεν εἰείνας τὰς πειναστέρας λαιμάργυς, καὶ πολυπότης διφύδης, ὅπε δὲν εἶναι δικατητὸν επὶ νὰ πορθεστη την, επὶ νὰ οὐλιγοσθεῖται διπὸν αὐτῷ· Εἰς τὸν δέ τοι τούτην αἴλιντέρον καὶ σαφέσερον·,, Εἰς ποιον (λέπτης γει ο Αγιος) δοῦ εἶναι βαρετός ἐκεῖτος ὁ αὐθράπως, ὅπε ἐ-φράζει τοιμάζει το παχύπατη τὸ κορμί τη, συρρόμυρος αἴσθετον θα-λάσιον· Δοῦ ομιλῶ δέ τοι εἰπεῖν, ὅπε εἴκεν πιετε· Κρ.β. ποι, διατὰ δέ τοι εἰπεῖνς ὅπε ἐτὶ επάχων τὸ κορμάτων μὲ τὴν έυφηλην καὶ απατάλιν· Αγατέλει ο ἡλιος, καὶ λαμφαράς πανταχοὶ διποχέεις αἰτίνας, καὶ διεγείρει καθ' εἰα εἰς ἔργα σίαν· ο γεωργός, αρπάζει τὸ δικέλιτη, καὶ θέχει· ο χαλκός πιθεὶς πινέται τὸ σφεύτη· καὶ καθει τεχίτης, εἰκεῖνο ὅπε αἴρομεν τὸν ζειράτην την· ο γηινός την έργατίαν τη· η γηινή, τὸ αδράχτη, η τὸ πανί· ζειράτην την· ο γηινός, ἀλλότι αἴγακαιον ἔργαλετον· Εκεῖτος δὲ ο έυφηλης καὶ ἄλλος, ἀλλότι αἴγακαιον ἔργαλετον· Εκεῖτος δὲ ο λός,

λός, ὡσαὶ σὰς χάρας, διθύς δπὸ τὴν περάτην ὥραν δγαι-
τει νὰ βοσκήσῃ τὴν κοιλίαν τη, καὶ απεδίζει πᾶς νὰ ἑτοιμάσῃ
βάπτεζαν πολυέξοδον καὶ λαμπτραν. μὲ δλον ὅπη τὸ περιεῖ
διον τῷ κτισμῷ, νὰ βάγησι δηλαδὴ δπὸ τὸ περιεῖ, ἀπειδὴ καὶ
δοὺ ρησιμούσι δι εἰς ἐκεῖνος ὅπε τὰ ἔχει, ποδὸς
δὲ σφραγίδων. ἐκεῖνα δὲ τὰ ζῶα, δπὲ δέχονται φορτία, καὶ εἰ-
ται δημητρεῖα πορὸς ψυπερσίαν, ὡσαὶ κοπιασικὰ, δγαινεσιν
εἰς τὴν ἐργασίαν δπὸ αὐτῶν ἀπόμν τὴν οὐκτη, πειν νὰ ἀ-
νατείλῃ ὁ ἄνθιος. Αὐτὸς δημας ὁ ξυφιλός, σπονεται δπὸ τὸ
κρεββάτιτε, ὅταν ὁ ἄνθιος ξεδδον γεμίτη δλιν τὴν ἀγοραν,
καὶ δλοι οἱ αὐθρωποι εἴναι γεμάτοι δπὸ τὰς ιόπτες τῆς ψυπε-
ρσίας πον. σηκόνεται δὲ, τειπώνωνται πρώτου τὸν ἑαυτόν τη, ὡ-
σαὶ χοῖρος ὅπε βέφεται εἰς σφαγιλ, σέξοδεζωνται τὸ καλ-
λιώτερον μέρος τῆς ιμέρας εἰς τὸ σκόπτης τῆς κοιμίσεως. ἐπει-
τα, καθεται ὡρα πολλῶν ἐπαίνω εἰς τὸ σράμα, χασμάδηνος
καὶ τακζέμδηνος, καὶ μὴ διωάρδηνος, δπὸ τὴν χθεσινῶν κραυπά-
λην καὶ μέθην καν ὃ δὲ ἐνδυδὴ τὸ φορέματά τη. δέσιν καὶ σέξο-
δεζει ἄρια πολλῶν εἰς ἀντα. τέλος, κτοτίζεται, καὶ τολιζε-
ται, καὶ δγαινει ἔξω πιτστος, ὅπε συγχαινεται τινας νὰ τὸν
βλέπῃ, ἐπειδὴ καὶ δοὺ ἔχει ἐπαίνω τη κανένα σημεῖον αὐθρω-
πα. ἀλλὰ δσα σημεῖα εἴναι θηρίει, ἀντα φοίνονται ἐπαίνω τε
εἰς εἶδος αὐθρωπίν. τὰ ομμάτια τε τζιμπλιασμήν, τὸ σό-
μα τε βραυισμήν δπὸ τὴν μέθην. ή δὲ παλαίπωρός τη φυ-
χη, ἐπειδὴ καὶ μέσος εἰς ἀντα ἔχεται αμέτηνος πολλὰ καὶ σέξο-
φορα φαγητά, κείπται εἰς ἐκεῖνο τὸ σῶμα ὡσαὶ εῖσα πρεβ-
βάτε. καὶ κινεῖ, καὶ συγκινεται ὡς ἀλλος ἐλέφας, φορτωμήν
μὲ σάρκας αὐθελεῖς. τέλος δὲ παντων, δγαινενται δπὸ τὸ
σσητιόντε, καθηται εἰς σφέφορης τόπτες τοιαῦτα λέγων καὶ
περάτων, ὁτι λογῆς κάλλιον τη ἡτο νὰ ἐκοιμάται ἀκόμη, πα-
ρὰ νὰ ἐθειπάτει ἔξυπνος. Ἀν τη δημητρίη τιας λυπηρὰ δη-
γήματα, γίνεται δειλότερος δπὸ καθε πορτασιδάνι. αὐτοσας χαρ-
μόσια, κυριότεται δπὸ τὴν χαραν τεθλαστέρον; ποδὴ καθε
ἀπαλὸν μήπιον. μὲ μόνας ἐκεῖνης σωαγαστρέφεται, δσοι τὸν
θέλειται νὰ ζῆ μιαν ζωὴν διετραμμήν. πάς νὰ μὴ καταδι-
καζωται πν τοιετον καὶ οικιακοὶ, καὶ φίλοι, καὶ συγγέμεις; ποϊος
δοὺ θέλει επηδη δημάιας τεχνὴ αὐτα, ὅτι τατος εἴναι, εῖσα μά-
την βάρος της γῆς, καὶ ὅτι ματαίως ἐφάνη εἰς τὸν Κόσμον,
ἄντας τοιετος; μάλιστα δὲ, δχι ματαίως, ἀλλὰ εἰς κακον τῆς
κεφαλῆς, εἰς ἐδην τη ζημιά, καὶ εἰς βλάβην ἀλλων πολ-
λῶν. κείνατε, παρακαλω, ὁ Χειριανός, μὲ κείτιν ἐδηνῶν
σας τὴν ποιατην τεθλεσιν. ο' θείος Χριστόσομος παρομοιάζει
φρεπεῖταις αὐτον τὸν αὐθρωπον μὲ χοῖρον, μὲ θηρεον θαλάσ-
σιον, μὲ ἐλέφαντα, καὶ μὲ καθε ἀλλο αὐτοντον πτηνος· λοιπὸν,
θέλει

θέλει ταδη ἀξιος δ ποιετος νὰ εισέβη εἰς τὰς θείες γάμιας πο-
νερνίας Αρίν, εἰς τὸν μέγαν ἑκάτοντα μυστικὸν Δεῖπνον, καὶ πέ-
λος παντον εἰς τὸ παλάτιον τη θείας συμποσίας, καὶ της ξυφης
ἐκείνης. Θυμάστια ὁ αὐτὸς θείος Χριστόσομος ὄνειδεζει καὶ συλ-
τοει τάτης της φρονιμαγέλης, της πινακογλύφης, καὶ παρασ-
της, καὶ απιταλοῦθρης, λέγων ταῦτα. „ἀ ξυφηλέ αὐθρωπο, καὶ
ρὸς πολέμην εἴναι, καιρὸς ἀγάνος καὶ παλαίτρας. η σθ, καὶ
θεσαι εἰς τὰς ξυφης, καὶ εἰς τὴν ξεφαντάματα; Καὶ ὄντας πρέ-
πον τὰ ἀγωνιδῆς, σὺ παχιώτες την ἑαυτόντας; σέπει ὁ αιτι-
κείμηνος ἔχθρος ἐπάνω συ, καὶ τείζει καὶ στα τὸ δόδοντας;
καὶ σύ σκυπτεις καὶ πορσοκλάσσαι επάνω εἰς τὸ ξαπέζια, καὶ
καπανίγεσαι δπὸ τὰ ἐκ των φρυγτά. ο' Χειριας δπὸ τὴν
πειναν καταξηράνεται, καὶ σύ σκαζεις δπὸ τὴν πολυφαγίαν;
μη νὰ ἔχει νὰ μᾶς σφάξου οὐδὲ θυτίαν, καὶ δῆθε τὸ εἶχε
παχιώμην τὰ κορμία μας; τι ἑτοιμάζεις εἰς τὰς σκάληνας
τόσῳ λαμπτρων καὶ παχειαν ξαπέζαι; τι οὐχιαστέρον θησαυ-
ρίζεις εἰς τὴν ἑαυτόν συ τῳδὴ, σαπόλια, καὶ ἔμπιουν; διὰ τί
φορτόνοις τὸν ἑαυτόν συ μὲ βεύστες ιδρώτων, καὶ μὲ πόφον α-
καθαρτίας; διὰ τί εἶχει καταβυθίζεις τὴν ασάματον φυχήν
στε; διὰ τί τὸν παχιώ τοῖχον τῆς σαρκός συ πάχεις τὸν
καμη; παχύπερον; διὰ τί τὸν μέσην καπνὸν τῷ εἰς σοι ανά-
θη θυμιτσεων, πεδαζεις ια τὸν καμης ιερέλας; Ας μιλω ἐλπίζη
λοιπόν τηνας, ὅτι μὲ ποιατην παταλώδη, καὶ ξυφηλω ζωὴν,
θέλει δηκοτήσει τὴν θράκην ἔπειζαι, καὶ μάχην τῷ
δημαιων· αλλὰ μάλιστα, ἀς ξέμη τὴν απελδητον καὶ αινωνα
ιησειαν τη, καὶ πειναν τῷ πολασμήνων.

Σκωληκ τῆς σωεδήσεως.

Ε' Κδίκηνος ἀσεβεῖς (λέγει ὁ Σολομὼν) πῦρ, καὶ σκάλη.
Ο'λοι συμφώνως οἱ Πατέρες, καὶ θεολόγοι της ἀγίας μας
Εκκλησίας θέλεται, ὅτι, οἱ καταδεικασμένοι εἰς τὸν ἄδην, βα-
σανίζονται μὲ ἀλιτινές σκάληνας, καὶ ανελεμόνως καπαθεωγο-
ται δπὸ αὐτοὺς, καὶ διείσκονται ἐκεῖ δεδδον αναειθυπτα πληθη
δπὸ αὐτοὺς τὰς σκάληνας· οἱ δποιοι εἴναι φιβεροὶ εἰς τὸ εἶδος,
μιαροὶ, ἀφθαρτοὶ, ἀχόρτασοι, ὅπε μὲ ξεχωριστὴ βάσανον, έ-
χων δπὸ τὸ πυρ, τυραννώσται τῷ παλαιπώρων πολασμήνων τὰ σώ-
ματα, καὶ ποροξεύσοι δεμύτατον πόνον καὶ βάσανον. διὰ τὸς ὁ-
ποίες της σκάληνας, γράφει ὁ μέγας Βασιλεός· „ὅτι, θέλει
εἴρω εἰς τὸν ἄδην σὰ κάποιον θρόνο σκαλάκην φαρμακερὸν καὶ
σαρκοφάγον· τὸ δποιοι θέλει ξέργηι αἰχθότα, καὶ ποτὲ δοὺ
θέλει γεμίζει τὴν κοιλίαν τη, καὶ ὅταν θράγη, προξενεῖ αἰν-
πομονήτες πόνους εἰς τὸν αὐθρωπον. Καὶ ἀλλος πάλιν διδάσ-
ση πομονήτες πόνους εἰς τὸν αὐθρωπον. Καὶ ἀλλος πάλιν διδάσ-

„ καλος, εἶποι· „ ὅτι, τείπι βισταίος τῷ ἄδει, εἴναι σκάληνες „ ἀφθαρτοι, ἥψηδε διδούστι, ἢ δρόκοντες φοβερώτατει, ἢ εἰς τὸν „ θεωρίαν, ἢ εἰς τὸ σύγχυμα τας. οἱ ὄποιοι, ζῶσι μεσταίς ταῖς „ φλόγες τῷ ἄδει, καθὼς τὰ ὄψασι εἰς τὰ ὄδαπε. Καὶ λοι- πὸν, θέλεσιν ακαβλύζειν διτὸ τὴν μύτην, διτὸ τὰ ὄψα, διτὸ τὰ ὄμματα, διτὸ τὸ σόμα, διτὸ τὰ ἐντόθια, ἢ ἀπλῶς εἰπεῖν, διτὸ καθὲ μέρος ἑκείνων τῇδε ἀθλίων, ἀφειθμητον πλήθος σκα- λίκων. οἱ ὄποιοι, ἀκατάπιντα ἢ δειμύτατα νὰ δαγκανωσι τὰς σάρκας, ἢ δλα τὰ ἐντόθια τῇδε ταλαιπώρων ἀμαρτωλῶν. Καὶ ἡ βασινος αὐτὶ τῇδε ἀκοινύτων σκαλίκων, επειδὴ διτὸ τὸ σάρα μέ- ρος εἴναι θωατφόρος, διτὸ τὸ ἄλλο δοὺ σηκόροι τὴν ζωὴν τῇδε βασανίζουμένων, μὲ δλον ὅπει ἑκείνοι εἰς καθὲ στιγμήν αὐτὸ τὸ βηπιθυμετο. ἔχετο, θέλει εἴναι ἢ μεγαλυτέρα ἢ δειμυτέρα βα- σινος, παρὰ δλας τὰς ἀλλας βασινος. Εἰχει διτὸ τάκτης τὰς αιδη- τὰς σκάληνας, εἴναι καὶ ἀλλας σκάλην, ὁ ὄποιος, δχι σάρκας αλλὰ τὴν φυχὴν αὐτὴν κατεβάγει, ἢ καπαδεππαῖ, τατέτιν ἑ- κείνος τῆς σωματίσεως, διτὸ τὸν ὄποιον θέλειν αθηκηνται οἱ κολαστρόφοι, νὰ ταλαιπώνται τὸν ἑαυτόν τους, δχε τὶ δταν ἔξεσται, ἀθηπται τὸν βηπιθειον καιρὸν τῆς σωτηρίας του, ἢ καθὲ δλε τὸν παρέδραμον, γνωείζοντες βέβαια, πῶς δοὺ εἴναι πλέον διωστὸν νὰ ξωαγνειση ὅπισαν ὁ καιρὸς ἑκείνος. Διηγεῖται κάποιος δι- λαβής αἵρ πως, σάρας μοιαχός σύναρτος, μίαν τῇδε ὑμεράν δι- ευτόκημος εἰς κατανύξην, ἐμεδέπειται καὶ τὴν, ποιά ἀρά γε βασι- νος τῇδε κολαζουμένων δι τῇδε θέλει εἴναι ἢ πλέον πικροτέρα; Καὶ τεκούμβος εἰς πιροσδικῶν μὲ πολλῶν διλάβειν, ἔχωνται ἢ αὐ- τὸν τὸν συλλογισμὸν, βλέπει μαρκόθειν σᾶν ἴσπιον, διτὸ τὸν ὄ- ποιον αἰκενται νὰ σύγαιρη καὶ μία φωνὴ γοεράτε καὶ λυπηρά, μὲ μεγάλες αιασαναγμές καὶ κλαυθμές, καὶ ἔλεγχο. „ Εγώ είμαι „ σᾶν διτὸ ἑκείνος ὅπει κολαζούνται δικαίως εἰς τὴν γένενται. „ Τὰ διτοκείνεται ὁ Οὔσιος. ἢ δχε τὶ ἔτζι κλαίεις πικρῶς, ἢ „ λυπηρῶς αιασαναζεις; Α' ποκείνεται ἑκείνος· διότι, Πάτερ ὁ- „ σιώπατε, ἢ μόνον ἔγω, αλλὰ καὶ παύτες οἱ κολαστρόφοι δοὺ „ θρίλιμην δχε ἀλόττι πράγμα τόσον πικρῶς, ὅσον δχε τὶ ἔ- „ καταστην τὸν αιαγκαῖον καιρὸν τῆς σωτηρίας μας εἰς τὰς μα- „ ταιούπιτες τῷ ἀπατλὲ αὐτὴν ἢ πιροσκάρια Κόσμη, καὶ εἰς τὰ „ φυχόλεθρα αὐτὴν ξεραπώματα· ἢ καὶ τὸρα, πλέον καιρὸς ἀλλος „ ποιεται νὰ μᾶς δοθῇ, διωστὸ δοὺ εἴναι. Καὶ μὴ ταῦτα, ἔ- „ γνως ἀφανίτες ἑκείνος ὁ ἴσπιος, αφίνωνται τὸν Οὔσιον δλον έ- ποιον καταστηνόν. Οταν λοιπὸν ἑκείνοι οἱ ἀθλιοι συλλο- „ γίζονται πῶς αιεραστα αιωφελῶς καὶ ματαίως αἱ ὑμέραι τῆς σωτηρίας του, καὶ δτι ἔφυγεν διτὸ λόγγαται ὁ διωρόσδεκτος και- ρός, εἰς τὸν ὄποιον δην διωστὸν νὰ στέρωσι, δχε νὰ θεείσω- σιν ἔπειται· νὰ ἔξεδδησωται, δχε νὰ διολαύσωσιν ὑσιρον· καὶ „ απλῶς εἰπεῖν, νὰ πραγματισθῶται τὴν σωτηρίαν του, νὰ ἔξι-

λεώσωσι τὸν Θεὸν, καὶ νὰ περδίσωσι τὰ ἡμίνια. ὅταν ταῦτα, λέγω, συλλογίζωνται, δικαίως ἀκλύνονται ὅλως εἰς δάκρυα, Σρη- ντησιν ἀπαριγόριτα, πλάττεσι τὸ σῆνος, ξερχίζονται τὸ περόσω- πον, κτυπεσι τὰ γόνιατα, σκνάζονται, ολούζονται, ἢ ἀλεινῶς διποδυρόμυροι. Φθάνει λοιπὸν, ὡς φθαρτοὶ καὶ μάταιοι αἱ θρωποι, φθάνει ὁ καιρὸς, ὅπει ἔχαστε εἴς τὸρα· φθάνει ὅστις ἔξεδδ- σται εἰς τὰ μάταια τὰ Κόσμη. φθάνει ὅστις ἔχασται εἰς τὴν ἀμαρτίαν· καὶ ἑκείνον τὸν βηπιοποι καιρὸν, ὅπεσταις ἀπέμενε, μὲ δλον ὅπει ποιλά διλέγος, πελάσται νὰ τὸν περσφέρεται εἰς τὴν αρετὴν, καὶ εἰς τὸν Θεόν. διότι θέλεται αἰκεντι σωτήμαται, διτὸ τὴν θείαν Λ' ποκαλύφιν τὸ Θεολόγη, ὅτι, Χρόνος ἐκ τῆς 10. 6. „ ἔτι. Διὸ θέλει εἴναι καιρὸς πλέον νὰ στείρης, δχε νὰ δεσ- σησται· δοὺ θέλει εἴναι καιρὸς νὰ ἔξεδδηται γηματα, δχε νὰ σ- γοράστης ἔλαιον εἰς τοὺς αγγέοις· ἢ απλῶς εἰπεῖν, δοὺ θέλει εἴναι καιρὸς πλέον νὰ μετανοήσῃς, νὰ πραγματισθῆται τὴν σωτη- είαν σα, νὰ διποκήσῃς τὴν θείαν χέν, νὰ διπανείσῃς τὴν ἡρά- λογίαν δόξαν, νὰ ἔξιλεσθῃς τὴν θείαν Δικαιουσίων. „ Κρα „ έν, (δχε νὰ είπω καὶ καὶ τὸ θεῖον Παῦλον) ὡς καιρὸς ἔχο- „ μι, ἐργαζόμενα τὸ ἀγαθόν. Λ' οι μιλοὶ αφίσαιμοι νὰ πεπάξῃ Φιλμ- „ διτὸ τὰς χειράς μας ἑκείνος ὁ καιρὸς, ὅπει τὸρα μὴ εἴναι δικο- „ λοκίασος, ὑεροὶς ὅμως θέλει εἴσαι αιματηγύεστος, καὶ ἡ ζημία τα ἀδιόρθωτος. Ταῦτος ὁ καιρὸς, εἴναι διτὸ καθὲ τίμιον ἢ απε- βόν πράγμα πλέον τιμιώτερος ἢ αἰκενβάτερος· ὑμεῖς ὅμως, τὸν τομίζομεν ἀθεποποιού ἀπερριμμένον νὰ δικαταφρόγοτο. Καὶ ἀκε- στον τὸν ἄγιον Γινοκάτιον, πῶς γεφει δχε τὴν αφροτισταν καὶ „ αιμάτειαν, ὅπει δείχνομεν δχε τὸν τὸν καιρὸν, τὸν ἄξιον τῆς σω- τηρίας μας. „ Τρέχεται, ξαναζέχονται οἱ φθαρτοί, καὶ μάταιοι „ αἱ θρωποι εἰς τὰς πολιτείας καὶ ρύμας, καὶ σκναπτάς, καὶ δρά- „ μας· αἰδιώντας ὅρη, αἰαπιδῶται βράχες, διαπερνται κρι- „ μνύς, διεβαίνονται βενά, διέρχονται χανδάνια, εισεβαίνονται σε- „ γράφες, διαπιδῶσι φραγμάς, ἔκερδονται τὰ πλαγάχνα τῆς γῆς, „ τὰ βαθη τῆς θαλάσσης, τὰ ἀσπλαχνά τῇδε ποταμῶν, τὰ σωετ- „ κατσμύρια τῇδε λαγκαδιών· εἰς τὴν ἔρημον, αιτιπολεμεῖσται μὲ „ τὰς αιέμεις· καταφροντει βάραδρα, καὶ κρηνές· τὰς βροχάς, „ καὶ αισραπάς, καὶ βροτάς, καὶ αισραποπελέκια δοὺ τὰ φύροις „ δχε τὶποτε. Κόμποται δὲ, καὶ αιεμοτρόφιδας, παιγνίδει τὰ δο- „ καζόνται. Κόπτονται ὅρη, καὶ σκάπτονται μέτελα, καὶ αιτα ἀ- „ γαλύνται, καὶ χαράττονται γλύφεται, καὶ ξεστι λιθας· χίζοται, „ καὶ λεπίζοται ξύλα· ύφαινται παία· φτελίζονται, καὶ ραπτοτε- „ φορέματα· αιεγείρονται οίκια· οικοδομεῖσται παλέτια· ευτελεῖται „ κατηπάς· αιροθεισται χωράφια· σκάπτονται αιτιποτε· αιάπιτοτε „ φέρηταις· κατασκολάζονται μύλας· φαρόνται· κωνηγεται· μελέτη- „ ται σε· φροντίζοται· βελδονται· διατάπτονται· εγκαλλεῖται μαλόνται-

„σιν ἀπατῶσιν· ὄρπαξει· κλέπτωσι· ἀγωγίζονται· πορεύ-
„ματεύονται· κερδεύονται, καὶ ἀλλα πάχεται, καὶ ἐνεργεύσιν αὐτο-
„εῖθμητα, μόνον δὲ τὰ σωτάσια χάριματα, τὰ πολυπλασιά-
„ζωσι τὰ ὑπάρχοντα των, τὰ διείσκωσι κέρδη, τὰ διπλωμάτες
„δέξια, τὰ αἰαβώσιν εἰς αἰχνάματα, τὰ καύσιν ἐνδίκησες. Καὶ
„τότε εἴναι ὁ καθημερινός κόπος τα κορμίν των· ἡ συχνὴ, καὶ
„πολύκοπος φύτευσι τῆς ψυχῆς των· Εἴτε περιγένονται τέ τοι
„ταλαιπώρες αἰθράπτες αἱ ὑμέραι τῆς σωτηρίας των, ἔως ὅπερ
„τὰ φθάστων ἔχοντα εἰς τῷ τελεσταίαν ὑμέραν τῇ θανάτῳ.
„Καὶ δὲν συλλογίζονται οἱ ἀθλοί, ὅτι, ὅσον περιγένονται αἱ ὑ-
„μέραι χωρὶς καρπὸν, τόσον ἀποί μέλλουν τὰ κολάζωνται μέ-
„τα εἰς τὸν ἄδων χωρὶς σωτηρίαν.

Πῦρ.

TΟΓΟΥ Θέλει εἴναι σφροδρότατον καὶ καυτικότατον ἐκεῖνο τὸ
πῦρ, εἰς ἕπον ὅπερ, ὅλα τὰ δάκρυα τῷ αἰθράπων, ὅλοι
τῆς γῆς οἱ ποταμοί, ὅλαις αἱ λίμναις, ὅλαις αἱ ἀδάλαις· καὶ
αὐτὸν ἡ ἀβύσσος τῷ ὑδάτων, σωμαρχόμενα εἰς τὸν δὲν θέλειν δυ-
νητῆ τὰ σβέστων παραμικρά πινθῆρα εἰκείνα τὰ αἰωνία πυ-
ρός. εἰ δὲ καὶ θαυμάζεσσαι, αἰθρώπε, εἰς τὸν πότον ακαπνο-
τικούν εἰκείνα διώματα, θέλεις παύσει θαυμάζωνται, αἱ δύται τὸν
30.33. Προφύτης Ησαΐας απέσχε τὸ αἴτιον. „Οὐ θυμός Κυρία, ὡς
„φάραγξ ἥπος θέλει καυομένην. „Η καθάδις ἀλλος ἐρμηνεύεται
„φράζει τὸ τοιετον ρύτον ἡπος. „Εμφύσησια Κυρία, αἱ χειμάρ-
„ρες θείεις ἐκχέεις αὐτόν. „ἀγαν τὰ ἔλειθροι. ὅτι, τὸ ακαπνο-
τικον τὰ ἐμφυσήματα τὰ θείεις θυμοί, θέλεις πλημμυρίτες ρό-
ματα διὰ τηνέφη, καὶ τὰ πάρη ὅπερ τὸ πῦρ ἐκεῖνο; καμμίαν φο-
ραί, τὰ μὴν καταπέσηγ, η ὅλως τὰ αἰδωματίσῃ· αἰλλα, τὰ κατα-
καίγη μὲν τὰ πορμία τῷ κολαζομένων, δημιας τὰ μὴν τὰ καταδι-
πανά, ὅπε τὰ παταφλέγη τελείων, ὅπε τὰ πέρη εἰς τὸ μι-
δον· μάλιστα δὲ μήτε κανή μίσια τρίχων, εἰς τόσας μυρελαδις χρό-
νων, καὶ εἰς ὅλον τὸν αἰτελθότον ἐκείνον αἰώνα θέλεις αἰφανίσει.
Τὸ πυρ ἐκεῖνο, θέλει εἴναι μία φυλακή, ὅπε τὰ μὴν διώμαται
τηνας τὰ τῷ διπλωμάτη. θέλει εἴναι σύνας δεσμός, ὅπε τὰ μία
μήποτε τηνας τὰ τῷ θέρροντε. Εκαὶ, τὰ σωματα τῷ κολαζο-
μένων θέλειν σωματίζονται καὶ συνοχωρίζονται μέσα εἰς ἐκείνων
τὴν φοβεράν γένουν. Εκεῖ ο νῦς ἔχει τὰ αἰαγκάζεται τὰ συλ-
λογάτα τῷ δειμόπτη τῷ βρυσίων. Εκεῖ ή θέλησις μέλλει τὰ
βιάζεται, τὰ θέληται εἴκεντα ὅπε ποτε δὲν ἡμπορεύν τὰ ἔλθεται εἰς
τηνασιν. Διὰ τὰ ὅποια αὐτά, θέλει θρυτάται λύπη τηνατφό-
ρος, μεγαλοβότοις κραυγαῖς, ακατάπαυσις θρίων, ἀπαρηγέριτος
θυμούς, ὀλολυγμός αἰχνόποτος, δάκρυα θερμά, καὶ θυμός μα-

ηδόνες. Καὶ τοῦ, ὃ αἰθρώπε, ὅπε σὺ φαίνεται βίστανος αἰνιπό-
φορος, αἰτίως ἐπίνα τοι τῷ θηραντια τῆς σαρκόστον, ἐν μιᾶ
στιγμῇ δεχθῆς μικρόν τηνα πινθῆρα φωτίας, ὅπε τοι καυσίς
αἰδεινετῆς φλογὸς, πῶς θέλεις τύποφέρει, τὰ κέπεται ὑμέρων
καὶ τύπται εἰς αἰαμιμόν τυγανί, καὶ καμμινον πυρίκαντον; Εσύ
(πάλιν λέγω) αἰθρώπε, ὅπε αἰτίως εἰς ὅδα καὶ μόνον μέλος
τα κορμίν σου ἵθελον ἐγγίξη τηνας καμμάτι σιδηρον πολ-
λὰ πυρωμάρον, δχι ὥρα ποιλιώ, αἰλλα μίαν σιγμών, καίνες
τὸν τύν σου, καὶ δύος ἔμεις διὰ τὸν δειμόπτην πόνον· πῶς ἔ-
θελες τύποφέρει, αἰτίως καὶ εἰς αἰτελθότας αἰώνας αἰθρόποτας ἔ-
θελες φλογίζεσσαι μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ πῦρ τὸ ἀσβετον τῆς κολά-
στων; Καὶ τότο, δχι εἰς τὸ μέλος, αἰλλα εἰς ὅλα τὰ μέρη καὶ
μέλλι τὰ σώματος· λέγω, εἰς φλέβας, εἰς αρτηίας, καὶ αρμες,
εἰς αιλίγχηνα, εἰς ἐντόδια, καὶ κόκκαλα. η εἰς σύνα λόγον, τὰ
κέπεται μέσα εἰς ἐκείνων τῷ λίμνων τῆς αἰαπατσβέτες φλογὸς,
ἄσται σύνα αιογγάραι μέσα εἰς τὸ μεσαίτατον τὰ ἀκενείς πελά-
χυς. Δοιπόν, δχι τὶ δὲν μυείζεται ἄλλο, παρὰ βάλσαμα, καὶ
μόσκων, καὶ ρόδα, καὶ μαυροπάκια; Διὰ τὶ δὲὶ καταγίνεται εἰς ἄλλο,
αἰδοὶ εἰς ξυφάς, καὶ ξαπέζια; Διὰ τὶ δὲὶ αἰτεργῆς εἰς ἄλλο
τῷ λαών σου, παρὰ, πάς μὴν ὑμέρας, εἰς αἰαπαίσεν· τὰς δὲ
τύπταις, εἰς αἰσθαγείας; Προσέχετε, αἰδακαλῶ, εἰς τὰ λόγια τῆς
Ιερᾶ Αὐγεστίνη, καὶ συλλογιδεῖτε τὰ καλῶς, δησοι θέλεται τὰ φύ-
γετε τὰς φλόγας εἰκείνα τὰς αἰσβέτες πυρός. „Δοὺ θέλει εἴναι,
„λέγει, εἰκείνο τὸ πῦρ τῆς κολάσεων, ἀστὰν τόπο ὅπερ ὑπηρετε-
„μεδαῖ μὲν δύο τόπο, αἰτίως τηνας σὲ βίστη λέγωνταις, παρ-
„τύρπαι κατὰ τῆς κεφαλῆς τὸ παθός τον· μαρτύρησαι κατὰ τῆς
„ζωῆς τῷ φιλτάπων σὺ τέκνων, διότι αἱ δύται τὸ κάμψη, βάνω
„τῷ λαῷ χειρά σὺ μέσα εἰς ἐκείνων τῷ λαῷ καμμένων τὰ πυ-
„ρὸς, βέβαια, ἕδελες κάμψη τὸν λόργοτε, δχι τὰ γλυπτότε; τὸ
„καυσίμον τῆς χειρός συ· Καὶ λοιπόν, δχι τὶ μεταχειρίζεται
„πόσιν αἰθροεισιν; καὶ δχι πορόσκαρον βάσιμον, καὶ ελαφρά,
„ὅπε σὲ φοβερίζειν οἱ αἰθρώποι, σέργεις τὰ κάμψη τὸ κακόν;
„καὶ εδῶ, ὅπε σὲ φοβερίζειν οἱ Θεοὶ μὲν μίαν αἰτελθότον βά-
„σινον, δὲὶ σύχαρεισειν τὰ κάμψη τὸ κακόν; „

Α' πόγυμωσις.

TΟΙ ιερὸν Εὐαγγέλιον, αἰαφέροντας δχι τὰς μαράς παρθε-
„της, λέγει ὅτι. „Εκλείδητη η θύρα. Ο βασιλεὺς Βαλ-
„τ' σαρ, ὅπεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρα συμπότιον διεσκόμησε, εἰδε
ταὶ έισι ἐκείνα λόγια, ὅπει ερεψίσαι εἰς τὸν ποίκον, αστὰν διὰ
χειραὶ αἰθρώπα, „μανί, θεκέλ, φαρές, καθὼς λέγει η θέλει
„Γραφή, η μορφή τη βασιλέως ιλλοιαθη, καὶ οἱ φλογοισ μοὶ αὐ-
„Porta di Penitenza. H 3

„ τὸ σωματάριον ἀυτὸν, καὶ οἱ σωματικοὶ τῆς ὁσφύος αὐτῷ διε-
„ λύοντο, καὶ τὰ γόνατα αὐτῷ σωματικοτείτο. „ τόσῳ δημάραν καὶ
φόβον ἔλαβεν ὁ βασιλεὺς ἀπὸ ἑκένας ταῖς ἡεῖς λεξεῖς, μὲν δὲ
ὅπερ ἀκόμη δὲν τὰς εἰχει ἔχηγόη ὁ Δανιὴλ. Γρεῖς εἶναι αἱ λέ-
ξεῖς, ὅπερ παράττει τὴν θλίβεσι πικρῶς καὶ τὰς πολαζομένες ἐν τῷ
ἀδη. „ Εὐλείθην ἡ Θύρα. „ δύνατος ὅπερ οὐ δύσινος φυχὴ τὰ πο-
λαζομένα σφαλιδῆ μέστα εἰς ἑκέντο τὸ ιστόγενον δεσμωτερον, τὸ
δοχεῖον πάστις δυσυχισμόν τοῦδε, εἰς τινὰ ἕστην σιγμοὺς τὰ
κλέονται καὶ η Θύρα τῆς ἐλπίδος, τῆς δισταγχίας, τῆς αὐτ-
απάντεως, τῆς ἀφροσώνης, τῆς χάρετος, τῆς ελεμποσιώνης, καὶ
ἀπλῶς, παντὸς ἀγαθῆ. δλαις η Θύραις τῆς παρηγορείας η πα-
ρακλήσεως σφαλίζονται μὲν ἀδημάτινα πλειδία, καὶ μοχλὸς σι-
δηρὸς καὶ αρρίπτης, καὶ αἰοίγονται δλαις η πόρταις τῆς Θρησ-
θίας καὶ λύπης. δθο, οἱ ἀπεγνωσμόθοι μιθεμίαν ἔχοντες εἰς τὸ
ἔξις δέσποτον κανένα μέρος ἐλπίδε, ἀρχοντας τὰ Κερύνην βλασφημίας
ἐναντίον τῆς ἥρας, τῇ Αγγέλων, τῇ Αγίᾳν, τῆς Θεοτόκε, καὶ
αὐτῆς τῆς Δικαιίας Δικαιοκέτη Θεος. Καὶ ἔρχονται εἰς μίαν τοιω-
την θητευμένω, ὅπερ νὰ ἀγαπᾶν νὰ κολαζώνται ὄλοι μέστα εἰς
τὴν γένεσιν ὅφε μὲ αυτές. Διότι, ηδη κολαζομένων ο τοῦ, ἐπει-
δὴ δὲν διώσαται νὰ θεωρῇ τὸν Θεού, ἀλλὰ δείσικεται εἰς βατανα
η θλίψεις φοβεράς, ὅτε ἔχει τίποτες ἄλλο, μὲν τὸ σποῖον νὰ
παρηγορῶσι τὴν θέλιτσιν τοῦ, θέλοις φέρονται καὶ τὸ Θεός μὲ
εἴδα μισος αιτίθεον, ὄργην αἰκατάχετον, θυμόν αιθριχευτον,
καὶ μανία λυσάδην, δὲ τὰς τιμωρίας καὶ βίσανα, οπε δικιάς
πάρχοι· καὶ ἀκολούθως θέλει αἴπατε εἰς αὐτές μία ζέτις αινε-
δημητος, ὅπε, αἱ τὰς ἵτον διωτὴν, νὰ κάμωται εκδικητην εἰς
τὸν Θεον, καὶ νὰ αἰθριβλέψωσι τὴν ἑκείνην μεγαλειότητε, μὲ πα-
τελῆ αἴφαισμόν, καὶ αἰωνίαν ὄξολοδρόσιν. Δαν δέλει λοιπὸν
θεωρήτε τοτε η δέγνιον πάντα φράγμα, ὅπε νὰ ἡμπορῇ νὰ
πορεύεται εἰς αὐτές καὶ μικροτάτην παρηγορείαν. τὸ ὅποιον φα-
νεται καὶ δέσποτο παράθειγμα σύδες ἔθνου φιλοσόφου. Καὶ τὸν ὅ-
ποιον, ψάφεται τινες ὅτι, μηδὲ τὸν θανάτου τη, ἐφαντει εἰς τὸν ὑ-
πιον εἰόστη μαθητή, καὶ εἴπεν, ὅτι ὅλα, οτα ἔμαθον καὶ η-
„ Ξέρα, τὰ αἰνισμόντα· τόσον δὲ μόνον μη ἐμεινο ἐδῶ νὰ η-
„ Ξέρω, ὅτι αἰπαλέθινο εἰς τὸν αἰώνα. „ Λοιπὸν, ηδη τὰ μη
„ συλλογίζεσαι καὶ σὺ τὸ πότον αἰωνίως, περίπετη πόρχ νὰ συλλογι-
θῆς καλα, ηδη τὸ ἐφδύρης κάθε δέπον καὶ μέθοδον, μόνον νὰ
μην διτολεθῇ εἰς τὸν αἰώνα. Διότι, τότε μέλλεις τὰ ζητῆς μη
πολλῆς πορθευμίας καὶ πεπλεῖς ἔκεντα, ὅπετον ἀξια μεγάλης πεπ-
λεῖς καὶ πορθευμίας· καὶ βεβαιότητα δὲν θέλεις νὰ εύῃ· ἐπειδὴ
καὶ διώς σεφωτατα ψάφεις ὁ ιερὸς Επιφανίος, μηδὲ τοι θαίσ-
„ πο τὸ αἰθρώπη, τὰ παμεῖα ἐσφράγισαι, ὁ χροιος πεπλύρω-
„ ται, ὁ ἀγὼν πτέλεσαι, τὸ σάδιον κεκύωται, οἱ σέφρωι ε-

„ μοι

„ μοιράζεται. καὶ δοσοι μὴ ἡγωνίδησαν, αἰπατιάνονται· ὅτοι δὲ
„ πάλιν δοὺ ἡγωνίδησαν, δοὺ ἔναι ποσῶς εἰς τὸ μέσον. καὶ δ-
„ σοι ἐνηπίθησαν εἰς τὸ σάδιον, ἀπειδιάχθησαν, καὶ τὰ πιάτα
„ καθάλημ σιωπειλέδησαν. „ Εδῶ λοιπὸν, ὡ αμαρτωλὲ, πει-
νὰ φθάτη τὸ τέλος, μετανόησον, μίκταις ὑπερον οἵ μαρτς αἰτε-
σης καὶ ἐ-ὑ εἰκεῖο σπει πηκταν αἱ μαρτὶ παρθενει. „ Εὐλείθη
„ η Θύρα. „ Ποια Θύρα; η Θύρα πάστις παρηγορεις. ὡ Θρη-
νοι! πάτης χάρετος· ὡ ζημια! παντὸς βαρβείς· ὡ δυσυχία! παν-
τὸς ἀθλιότης! πατητὸς ἐλπίδος· ὡ διπόγιωσις! παν-
τὸς ἀγαθῆ· ὡ κακόν! σὺ μόνεσ συλλογίσθε, ὅτι, αἱ εἰς ἐ-
κείνην τὴν σιγμού, εἰς τινὰ ὅποιαν κλέονται τὰ πιάτα, ηδε-
λειν δίρεθη η φυχὴ σε εἰσερημένη τῆς θείας χάρετος, σέξπιντος
θέλει αἰκεῖ πιάτοπ, τὸ, „ Εὐλείθη η Θύρα. „ Διμηταί τε
τες ηδη ποιοι μοναχον, ὅτι, γινηθεὶς θητὸ τὴν αμελειά τη,
ἐμελέτην ηδη αιναχωρίση δέσποτο μονασίερον τη. καὶ τότο, ἐπειδὶ
ηδη τὸ ἀπεφάσισην εἰς τὸν λογισμόν τη, φάνεται, καὶ θείαν σιο-
νομίαν, εἰς τὸν ὑπιον τη η μήπτρ τη, ὅπε περὶ δίλγη εἰχει ἀπο-
θαήρ. η ὅποια, καὶ μὲ δόλον ὅπε ἔπαχε μὲ μισείς λόγες νὰ
διστωπήσῃ τὸν ιόν της, διαὶ νὰ δημιεῖη εἰς τὸ μονασίερον ἔως τά-
λας, δεινὸ διδαίατο νὰ τὸν καταπείσῃ· διότι, ἐκείνος τῆς ἐφρόβιλ-
λος, ὅτι οἱ κόποι, καὶ σκληραργίας τὰ μονασηίει, έναιε αἰν-
πόφοραις. Τότε λέγεις ωρὸς αὐτὸν η μήπτρ τη· αἱ στὴ ἐφρόβιλ-
ληταις, τέκνια μια, τὰς φοβερὰς τιμωρίεις τὰ ἄδει, δηλαδὴ τὰς πα-
τεμίας φλόγας, τὰς αινυποφορύτας δυσωδίας, τὴν αἰκατάπαισον
πειναὶη δίφως, τὰς δεσμωτατικ πληγαὶη μαργιτας, ὅπε εἰκεί
εις αἰώνα πν ἀπαντα δοκιμάζοντος οἱ θειαδηλοι κολασμόθοι, τὶ
ηδελεις κάμη τόπε; δέσην, αἱ στὴ ἀρέστη, δοκιμασον τόρα μίαν
μικροτέρων βάσταν δη δόλας ἑκείνας, διαὶ νὰ πληροφορηθῆς.
Δέγετη; οἱ νέος καὶ εἴναι διωτὸν νὰ γειρ τόπο; εἴναι, λέγει η
μήπτρ καὶ φρόβεχε. Τότε αἰκεῖς δέγνιος μίαν βολιά, καὶ σύν κα-
ράδην γειλισμόν τόσον φοβερόν, ὅπε τὴν ἐφανή, καθάδης ἔλεγχον ὑ-
περον, πῶς, ἐπιθωθεὶς δέσποτο τὴν κερατιλίη τὸ ξήιδην ὄλος ὁ ορ-
νός, καὶ σιωτείβη εἰς μέρη λεπτότατα, δέσποτος ὑπερ-
βάλλονται κρότον, ἔφθαστο εἰς μίαν τοσια δελτίαν, ὅπε ἐλιπδύ-
ιδε νὰ ξεψυχήσῃ δέσην, κράζονταις τὴν μητέρατη, ἔλαβε πα-
ριάυτης χειρα βονθείας. τόσῳ λοιπὸν τὸν ἐπεραζεύν διτοσ οιτύ-
πος καὶ η φωναίς (ωσαν νὰ πνω κοιρροι, καὶ εκολάζοντο εἰς τὸν
ἄδω) ὅπε, παροιδής ἔπειτα δη τὸν αιγακάδηπον νὰ προ-
κατερησην ἔως τέλεας εἰς τὸ μονασίερον τη μὲ ἄκρας ιστομονίη·
παθὲν δὲν δέπον η δηποτητηκανται, παρέδωκε τὴν φυχὴν τη εἰς
χειρας Θεος.

Αἴδιότης.

Αγάμεστα εἰς τὰ αναερόθυπτα εῖδος τῷ χολάσεων, ὅπερ οἱ παντὸς πάλινες ἀμαρτιῶλοὶ πάχεται, σὺν εἶναι τὸ πικρότατον πιάτον καὶ δειποπαθέσατον. τὸ ὄποιον, ὁ Προφήτης Ἱερεμίας Θρίωνδῶς μὲν ὀλίγας λέξεις τὸ ἔξεφωντος., εἰς ἀφανισμὸν ἔσῃ εἰς τὸν αἰώνα, λέγει Κύριος. „Μεγάλων καὶ φοβεραὶ πατεῖσαν τὰς διδέεις εἰκόνα τὸ βαθὺ καὶ παχύτατον σκότος τῆς κολάσεως, μὲ τὸ νὰ μὴ δοκιμάζειν ἡποτὸν κάρκανα μέρος ὃτε παραμικρὰ ἀκτίνα φωτὸς· μεγάλητέραν τιμωρεῖαι τὰς ἑπάγει, η̄ αἰνυπόφορος ἐκείνη φρώμα καὶ δυσωδία, ὅπερ ἀσκαπνίζει ἐκεῖθου μέσα, διπότε τὴν θειαφότιαν, καὶ διπότε τὸν κοτωράνα τῷ καταχθονίαν· αἰκεδίγητην συμφορὰν τὰς φρεδενεῖ ὁ κλαυθμὸς, καὶ ὁ θρίων, ὅπερ αἰσθητὸν καταφέρει τὰ κορμία των. ἀσύγκειτον ταλαπωτέαν καὶ συμφορὰν τὰς κανένας ἐκείνο τὸ δειμυτάτον πῦρ τῆς γενένης, ὅπερ μὲν ὑπερβολικὸν σφοδρότητα τὰς κατατυρανεῖ· μὲν δὲ αὐτὰ δοκιμάζειν τόσων πικρότερων καὶ δειμυτέρων βάσανον, τόσων δοκιμάζειν διπότε τὸ βαρύτατον φορτίον τὰς αἰδιότητος, τὸ ὄποιον καταπλακούντος ὅλας ἀλλας βασάνες μὲ τὸ ἀπειρον βάρος τα. Τετο τὸ ἀπειρον βάρος ἔχεισαν καλῶς εἰς τὸν τοντούς σύνας αἰκόλαστος ήσος, καὶ ἐλέθων εἰς μεγίστην κατάνυξην, ἀρχιτε νὰ λέγῃ εἰς τὸν ἔχοντον τη τοικύτη. Αδιώατον εἴναι, νὰ διερεθῇ τινάς νέος εἰς τὸν τὸν Κόσμον, καὶ ἔχωντας ὀλίγας φρένας, νὰ σέρῃ εἰς μίαν τετοιαν συμφωνίαν, ὥστε ὅπερ νὰ κείτεται ἔιδοντα, η̄ τεσαράκοντα χρόνια ἐπάνω εἰς σύνα σράμα μαλακωτατον καὶ δυνητότατον μὲν ἕδη καὶ κείνης καταπλακωμόν, χωεὶς νὰ σπικωδῇ ποτὲ απὸ αὐτό· καὶ ὑπερον ἡποτὸς ἀντάς τὰς χρόνια, νὰ δεχθῇ τὴν σέρσιαν, καὶ τὸ βασίλειον ὅλης τῆς οἰκουμένης· τὸ ὄποιον, αὐτὸς εἴναι ἔτζι, ποταπὴ λοιπὸν Ἑλλὰ, καὶ αδοσία, ποταπὴ μαρεία καὶ ἀφροσώνια εἴναι, νὰ Σέλην τινάς καὶ παραμικρὸν ἀμάρτυρα, καὶ ὀλιγοχόρονον ἥδοιν, νὰ προτιμήσῃ ἐν τῷ ἀδην σύνα σράμα καίομρον, εἰς τὸ ὄποιον νὰ τυγχανίζεται εἰς αἰώνα τὸν ἀπιστοτε. Τετος δὲ λογισμὸς, πόσον ἐκατόπτε τὸν νέον ἐκεῖνον, ὅπερ τὸν ἐκατόπτε νὰ λέγῃ καὶ φόβος καὶ Θρίων εἰς πολλὰν σρῶν· ὡς αἰδιότης! οὐ αἰδιότης! Καὶ μετ’ ὀλίγον, δημοιράσας τὰ ὑπάρχοντά τε εἰς τὰς πτωχὰς, ἐπῆγε καὶ ἐμόνασαν εἰς σύνα Κοινόβιον, καλῶς καὶ σύνως πολιτιστόμαρμός, καὶ μὲ σύνα παλὸν λογισμὸν, τὰ δίδημα ἀγαθὰ ἐκληρονομίσατο. Λέγω λοιπὸν καὶ ἔγω ἀσταὶ ἐκεῖνος πώρα· ὡς αἰδιότης, αἰδιότης! τῆς ὄποιας η̄ μελέτη, ὄποιον δοὺ δημαται νὰ σέρνητη σφρός αἱρετῶν, ἐκεῖνος, βέβαια, καὶ γνῶσιν, η̄ πίσιν δοὺ ἔχει. Καὶ εἰ μὴ δοὺ ἔχει πίσιν, δοὺ πισθεὶ λοιπὸν ὃτε εἰς Ευαγγέλια, ὃτε εἰς Προφήτας, ὃτε εἰς Εκ-

κλη-

κλησίαν, ὃτε εἰς ἀυτὸν τὸν Θεόν· τεῦ πάλιν καὶ δοὺ ἔχει γνωστὸν, ἐνναὶ λοιπὸν ἀξίος πληγῶν καὶ μασίγων, η̄ εἰς τὴν παρέστησαν ζωῶν, η̄ εἰς τὴν μέλλεστα. λοιπὸν, ἐπεὶ τοις, ἐπεὶ ἐκείνων, ἀξίος εἴναι κολάσεως. Αἴλι, η̄ ἀθλίότης ἀυτὴ εἰς ἡμᾶς! οὐ μεγάλη συμφορὰ καὶ δυσυχία, ὅπερ νὰ κρέμαται ἐπιάνωτοι μητοις τοις τοις φεικτὸς ηνδιώσις, η̄ ἡμεῖς νὰ κοιμάμεθα! η̄ ὀλίγον εἴναι ἀυτὸν, νὰ δείσικεται τινὰς καταβιδυτόμαρμός μέστα εἰς ἐκείνην τὴν αἰαθράζεσται λίμνην τῆς πίσινς, καὶ τὸ Σειατίς, αἰσθανόν σύνα θύμα καὶ δλοκαύπωμα; νὰ εἴναι διοφαιστόμαρμός, νὰ πληρόν τὰς τιμωρίας τῷ ἀμαρτιῶν τη μέστα εἰς ἐκείνο τὸ ἀσβετον πῦρ τῆς γενένης· τὸ ὄποιορ ἀξάπτεται πλέον, καὶ πλέον μὲ τὸ ἐμφύσημα τῆς θέσιας ὄργης· η̄ εἰς πάσας σιγμῶν τὴν παρέντη διλογίζεται, πῶς, ὅλον τὸ πακόν τέτο, ὅπερ πάχει πώρα εἰς τὸ βίσταρα, μέλλει νὰ τὸ δοκιμάζῃ ἀκαταπάντως, αἰωνίως, αἰτελεπτίτως, χωεὶς ηὸν ἰδὺ ποτὲ, ποτε κάρκανα τέλος; Καὶ τέτο ἔνας (ἀλοίμονον!) τῷ φοβερωτάτων ἀπαύγουν τὸ φοβερωτάτον. Τέτο συλλογιζόμαρμός σύνας θεοσεβής, ἐλέθη, ὅτι αὐτὸς καὶ μόνος αἰθρωπος, ἡποτὸς ὅλης τὰς αἰθρώπων ὅπερ εἰσάθησαν ἡποτὸ τοίστεως. Κόσμης, ἐμεῖλλε νὰ κολασθῇ, η̄ οἱ λοιποὶ ἀπαντες νὰ σωθῶσιν, εγὼ ἡδελα βάλλῃ ὅλας μητὶ πανάμεις, νὰ μιών σύμπτωσιν ποτὲ· μὴ πως ἡδελα εῖμαι ἔγω ἐκεῖνος διαίτας. Τί παρδίαν λοιπὸν, πορέπει νὰ ἔχωμεν ημεῖς οἱ ἔισαθλοι εἰς αὐτό; Αἴλι θεολέξωμόν ἡποτὸ τὰ δύω τέτο τὸ σύνα· η̄ νὰ βασινζόμεθα ἀποτάπαυσα μὲ τὰς αἰσθετεῖς καὶ δαιμονας, η̄ νὰ διφρανωμεθα αἰώνια μὲ τὰς Αγίες, η̄ τὰς Αγρέλες· ἐπειδὴ, τὸ παλόν, καὶ τὸ πακόν, η̄ ζωὴ καὶ ὁ θαύματος κείτεται ἐμπόρος εἰς τὰ ὄμματά μας, η̄ νὰ αἰπλώσωμόν πας χειράς μας εἰς ἐκεῖνο ὅπερ μᾶς ἀρέση. με γαλωτάτην σκέψιν καὶ εἰς τὰ δύω πορέπει νὰ καμῇ διησιαδός, επειδὴ καὶ εἰς τὰ δύω εἴναι αἰδιότης. Αἴλι η̄ μὴ αἰδιότης τὸ ς ραννα, εἴναι μακασία· η̄ δὲ αἰδιότης τὸ φέδε, εἴναι διασαθλία. Εἰς τὴν φροντίδεων τὸ αἰθρώπων σέκοι, ποιαν νὰ προτιμήσῃ, καὶ νὰ ἔγκαλιθῃ. αἴλι ὄποιος θέλει νὰ διλέξῃ ὄρθως καὶ γνωστῶς, χρεία εἴναι νὰ μιμηθῇ τὸν Προφήτην Δαβὶδ, ἐπειδὴ λέθηγε. „Διελογισάμων ημέρας ἀρχαίας, η̄ ἐπι αἰώνια ἔμνηθειν, 77. „η̄ ἐμελέπτησα ποκτός μητὶ της καρδίας μα. „ Θαυμασην γύρνασις εἴναι καὶ δοκητής, ὅχι μόνον εἰς τὰς ἴδιωτας καὶ χυδαίες, αλλὰ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς βασιλεῖς καὶ σοφές, τὸ νὰ μελετῶσιν πρέπει καὶ γύρτα μὲ τὸν λογισμὸν της τὴν μέλλεγαν αἰδιότητα. Εἴναι αἰματῶλος αἰματωνότος, καὶ καταπολλὰ ἀσωτος, ἐβέρον εἰς τὸ οἰκόν τη σύνα καράκα ημέρων· καὶ μιών τῷ ημέρων, φελεργαζόμαρμός αὐτὸν, μιών νὰ ἱτον φελεργούπος καὶ συλλογιστόμαρμός, τὸν βλέπη μὲθὺς καὶ ἀρχίσει νὰ δίγαζῃ τὰ πτερά τη πολλά τὰ σύνα σύνα μὲ τη μητέωντα, καὶ ἐχηματίζετο αἴσια. νὰ τὰ ἐμεβήσοτε· ἐπειτα,

ἔκτη-

ἐκπλίετο ἐπανω εἰς αὐτά. Ήλθον εἰς τὴν τὸν ἀνθεύτην, καὶ θέλαιον σινοροιάν, ὅπερ νὰ ἑρωπίσῃ αὐτὸν τὸν πόρακα, διό τι δέξιοντο ἔτζι περίλυπος, καὶ μαδρὶ ἡ αὐτὰ τὰ πτεράτα; ὁ πόρακας γὰρ λατοκίνεται (ὡς τα θαύματα!) μὲν αἴθρωπίνων λατινῶν, διελογιστάμενος ἡμέρας ἀρχαῖας, καὶ ἔτη αἰώνια ἐμνήσειν, ἢ εὐελέπτη μὲν τῆς παρδίας με. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, οὐδέποτε ἔγραψε ἄφαντος. Διό τῷ οφθαλμῷ τὸν ἀνθεύτην. Τέτο τὸ θαύμασιον, εἰς μεγάλων μετανόσιαν καὶ συντετριβῶν παρδίας ἐκίνησε τὸν αἴθρωπον ἐκεῖνον· ἐπειδὴ καὶ χωρὶς ἀργοπωρίαν παρῆρε, ἀθραμφῇ εἰς τὸν πιθαματιόν του· ὀξειμολογήθη τὸς ἀμαρτίας της μεγάλων πατανύεν, ἐδέχθη τὸν πανόρατον μὲν περιθυμίαν παρδίας, ὑπερχέδην νὰ ζητῇ εἰς τὸ ἔξης μὲν μετανόσιαν· καὶ ἀκολάθως, δεινὸν ἐλειπεῖν διὰ τὸ νὰ λέγῃ συχνά τὰ λόγια τὸν πόρακον μὲν πολλὰς αἰασαναγμένες τῆς παρδίας της. Οὗτοι γὰρ μὲν ποιάτην παλλιὰν πατανίσαν, μελετήσας δηλαδή περσκαέρως ἐκεῖνοι τὸ δαρβιτικά λόγια, ἔφθασε νὰ ληπταίσῃ τὴν αἰώνιον βατιδείαν. Τέπο τὸν πόρακα, πολλοὶ τὴν ἑσοχάδηταν, ἢ πνεύμα πεκρυμμένον θάπακτο εἰς χῆμα πόρακος, ἢ αἴθρωπον ἀλιθινὸν εἰς ποιάτην μορφήν. Εγὼ δόμως, δεινὸν ἔχω πάρα σκοπόν διότι νὰ εργάσησα τὸ περιγματικόν, καὶ νὰ μάθω ἀσφαλῶς, τί ἀράγε νὰ ἔγειραις ὁ πόρας. Ηγέπων δόμως συνθέσων· μὲν δύτον τὸν μετενομόθυν αἴθρωπαλὸν, καθές τιγμῶν τὴν ζωῆς μας, νὰ λέγωμεν εἰς τὸν ἀναπόνητον μας ἐκείνης τὰς λόγιας τὸν πόρακον, καὶ ἀκολάθως, νὰ μελετᾶμεν διὰ τὰς χρόνας τὰ μέλλοντες αἰώνος, οἱ δόποιοι ποτὲ δεῖ ἔχειν νὰ λάβειν τέλος. Καὶ τέτοι, θέλει εἶναι εἰς ίμας ἢ διὰ τὴν αἰεκδίητην ἐκείνην ἐν ἑρανῷ χαραν, ἢ διὰ τὸ δυσκολούποφερον πολατήσατε εἰς τὸν ἄδην, τέλος παντων, μελέτα, χεισιανή, καθ' ἡμέραν μέσατος εἰς τὴν φυχήν σα τέτα, ὅπερ γεάφη ἐδῶ· διὰ δηλαδή, μὲν τὴν οἰδούσεστην σα αἰαπνούν, ὃς αἰγάλης θέλει εἶσαι βέβαια, ἢ δείποτε εἰς τὸν Παραδεισον, ἢ φείποτε (ὃ μὴ φέροι) εἰς τὴν κόλασιν. Λοιπὸν, ἀν διχλεῖταις παλλας, θέλει εἶσαι παντοτε εἰς τὸ αἰώνιον ἀγαθόν· εὖν δὲ κακῶς, θέλει εἶσαι πάντοτε εἰς τὸ αἰώνιον κακόν. Διτὸν νὰ διπούης τὸ στατικόν ἔδω αἰέγιωσας, συλλογίσας θεοφρόνως τὰ ὀλίγα ταῦτα ρίπτα.

Τιμωρία.

Τὸν ἀλό εἶναι βαρύπερον· πάρεξ νὰ θέλῃ τινάς παντοτε, ἐκεῖνο ὅπερ ποτὲ δοὺ γίνεται· καὶ νὰ μὴ θέλῃ παντοτε, ἐκεῖνο ὅπερ παντοτε ὃς αἰσχύνης γίνεται. Οἱ αἴθρωποι, δοὺ εἴται διωνάτον νὰ ἀπτούχῃ εἰς τὸν αἰώνα ἐκεῖνο ὅποι θέλει· οὐτε νὰ διπούης ἐκεῖνο, ὅπερ δοὺ θέλει. Διὰ τόπο καὶ αἰσχυνάζεται.

τινὰ πάχη εἰς τὸν αἰώνα δειμύπατα, μὲ πόσον αἰσκασον τῆς παρδίας.

Αὐλή, πάλιμ πιμωεία.

Τὸν ἀλό εἶναι λυπηρότερον ποτὲ πικρότερον; ὁδοῦ εἰς ἐκένην, ὅπερ σὺ ζητεῖς παντοτε διπὸν πάνεύα, νὰ σὺ διπούεινται αὐτὸς παντοτε τὸ, δού· καὶ εἰς ἐκένην, ὅπερ σὺ μισεῖς παντοτε, νὰ σὺ λέγῃ παντοτε τὸ, νοῦ.

Εἰς τὸν δικαιοσύνην τὸ φοβερόν γαρ Αἰδεκάτα Κετῆ εἶναι ιδιον, ὅπερ νὰ μὴ λείπῃ ποτὲ τιμωρία διπὸν ἐκένην, ὅπερ εἰς τὸν παρετατικὸν πορόσιαρον ζωὴν δού· ἔλειψαν διπὸν τὸ νὰ ἀμαρτανωτο. Καὶ πάλιν, ιδιον εἶναι τὸ Θεόν, νὰ μὴ διδωταί ποτὲ τέλος, καὶ ὄρος πολάσσεως εἰς τὸν ἀμαρτωλὸν, μὲ τὸ νὰ μὴν ἐθέλησε ποτὲ τιμωρίας. Οὕτως ὁ ἀμαρτωλὸς ιδιον εἰς τὸν ἄδην ποτὲ πολάζεται διὰ τὰ πεκρυμμάτων ἀμαρτώματα, πότε θέλει παταλίθη πάσος ο Θεός, βλέπει τὰ πάντα· καὶ ἀκολάθως, πότε θέλει ποιέεις αὐτός· ὁ ἀμαρτωλὸς τὰ σμικράτα τε εἰς τὰς τιμωρίας, τὰ δόποια εἶχε κλείσηγεν τὴν παντη τὴν ζωὴν εἰς τὰς ἀμαρτίας.

Βασικοί ζετοι, καὶ δοὺ σφαίζεται· διποθινότει, καὶ παντοτε ζητεῖ· Φθείρεται, πλων διεμένει· πελετάτη, καὶ αἰώνιος εἶναι.

Παραδειγμα.

Ἐνας σοφὸς γὰρ ἐνάρετος Πινθαματικὸς Πατέρ, ἐπεχείρητε μία φοράδ μὲ τὴν φυχωφελῆ τὸ διδασκαλίαν, τὰ φέρη εἰς μετανόσιαν εἴναι δίλημμὸν νέον, ὅπερ διέσκεπτο πολλὰς γρόντες εἰς τὸν διδον τῆς αἰσχελείας. Ηγωνίδην διὰ πολλὰς ὥρας αὐτὸς ὁ θεός Πατέρ, ηθετεῖν αὐτὸν διὰ διδασκων· πλων, εἰς ὧτα καφέ ἔταλλε, καὶ εἰς τυφλὸν ἐτιλοσφέρει τοῦτο τὸ φαινότων, καὶ ἐπανώ εἰς πέτρας ἔσπειρε· διότι, ἐκείνος ὁ νέος, ὥντας πολυτιμούμενός εἰς τὴν αἴθρωπιαν, δού· ὅχι μόνον δού· ἐκατωύγετο διπὸν τὰ διδασκάλα· αἰλλὰ καὶ εἰς γέλωτα τὸ ἐμεταχειρίζετο. Τέλος, βλέπωντάς τον ὁ πινθαματικὸς, ὅτι ἵπον χαείσεις εἰς τὸν εἶδος, ὥραιος εἰς τὸ περόσωπον, λαμπτρὸς εἰς τὴν μορφήν, δειδής εἰς τὴν δόψιν, ἀρχιτε νὰ τὸ ἐμιῇ μὲ ποιαυτα λόγια· ὁ διδον τῆς φοραδέσποτας νέες, μίαν χάδεν σὸν ζητῶ νὰ μὲ τοιαυτα πολλάτα λόγια· καθέτε φοραδέσποτες εἰς τὸν καθρέπτην τὴν αἴραιστην, καὶ τοιαυτα πολλάτα συ, διὰ τοιαυτα γάζεσαι τὴν δύριθμον διαρμοσίαν τὴν μελῶν συ, νὰ συλλογίζεσαι, διὰ μεγάπλιμα, μὲ ακερβῆ τοιχησμόν, μηπότες γὰρ καμμίαν φοραδέσποτης, μὲ τὸ νὰ σωθῇ εἰς ἐπειρήνης τὴν παρδίαν την παραδίαν, μὲ πόσον αἰσκασον τῆς παρδίας.

βαθύτατον ἐκεῖνον λάκκον τῷ ἄδου, εἰς τὸν ὅποιον δέσποκεται πῦρ ἀσβετού, σκάληκες ἀκούμπιτοι, καὶ δυσαδία αὐτούροφος· μῆπως, λέγω, τῷ αὐτῷ τὰ γαλανὰ ομμάτια, τὰ χυστὰ μαλία, τὸ ἐλεφαντινὸν μέποπον, τὰ ράδοχοα μάγουλα, τὰ κοραλλία χείλη, ὁ χιονώδης ἔρχηλος, ὁ γαλακτιώδης λαμπός, καὶ ὅλον τὸ ἔνυρθμον καὶ πάγκαλλον πούτο σῶμάσου, ἢ θελον ἐξ αἰάγκης κατατιναχθῆ εἰς τὴν καγχλάζουσαν πίσσαν, καὶ συμβράζῃ μὲ τὸ θειάφι, καὶ τυγανίζεται μὲ τὰς σκώληκας· καὶ πάντα ὅλα, νὰ γίνωνται αἰωνίας, ὥστα ὅποι, ὁ Θεός, μὴ νὰ τιμαρήσῃ ἐκεῖνας, ὅποι εἰς τὴν παράσταν ζωὴν δὲν ἔβαλλεν πέλος εἰς τὴν ἀμαρτίαν τας, ἔχει διωεισμένα εἰς τὸν ἄδων φοβερὰ κολακίελα, χωρὶς κάρκνα τέλος. Αὐτὰ λέγωντες ὁ Πνεύματικός, καὶ ἀποχαιρετίζωντας τὸν τέον, ἡ αἰεχάρησην. ὁ δὲ τέος, ἐλθὼν εἰς τὸν ἔαυτόν τον, καὶ στρεφογυεῖζωντας πολλαῖς φοραῖς εἰς τὸν λογισμόν τον λόγια τὸ Πνεύματικα Παῦρος, αἴνιγμα εἰς τὴν φυχὴν την λαμπροτάτην ἀπτίνα τῆς φυχοτάξιας μετανοίας. Καὶ λοιπὸν, καταφρονίσας πάντα πεπτίδα, καὶ ιδέα τὸ μηταίν τέτο Κόσμον, καὶ ἀριστάμφιος συγγνωμένης, πλέπτη, δόξαν, καὶ αὐτάπαυσιν, ἀπῆλθον εἰς ὃν μοναστήειον, ζήσας ἐκεῖ μὲ τῷ λοιπῷ Πατέρων ὄσιώς· διότι, ἐφόροντες κάλλιον νὰ συνοχαρήσῃ ὀλίγης χρόνες ἐντυθα τὸ σῶμά τον μὲ σκληραγγίαν, ἀδέψη νὰ βασινίζεται αἰωνίας εἰς τὸν ἄδων μὲ ἀπειρα καὶ πικρὰ κολασίεια. Τόσον δὲ ἐφόροκοφυ εἰς τὴν μοναδικὴν πολιτείαν, ὅπε καὶ ἀποδέσμενα ἔγινε τῆς αρετῆς εἰς ὅλες ὅπε ἐκεῖσε εμόναζον· διότι, δοὺ ἔλειπεν ἀπὸ την φερῆ συχῆ εἰς τὸν λογισμόν τον, ἐκείνην τὴν ὑερευνὴν ἀδεγγείαν τη πνεύματικη τη Παῦρος, ὅπε τὸ ἔκαμε, νὰ ἐνεργῇ σταυρού βλέπῃ εἰς τὸν καθρέπτην. Λοιπὸν καὶ σὺ ἀμετανόητε Αναγνῶσα πατήσατε τὸ σωτηριώτερον νὰ διορθώσης τὴν φυχὴν σου· ὅσον ἔχεις καιρὸν διοείσας, φάναξε φρός τὸν φιλανθρωπὸν Θεόν. ὅσον καιρὸν ἔχεις ποντεύοντας σῶν καὶ οὐγιώνοντα, κλαυσον φρός τὸν Δεσπότην Χεισόν. ὅσον ἔχεις τὴν φυχὴν σὺ ακόμη μὲ τὸ σῶμα, πόνεσαι, λυπήσαι, σωθίθεηται, μετανόησον· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐν δοψι ζῆς ακόμη, ζήτησον τὴν Πνεύματικὴν ιασθείαν, περὶ σε καταπηγή τὸ θάδος τη πελάγης, πείν σε καπτρόφορην ἡ ἀβύσσος τη ἄδεια. Διότι, ἐκεῖ μετανοία δοὺ εἶναι· ἀφεσίς, δοὺ γίνεται· συγχάρησης, δοὺ δέσποκεται. Αὖν ἢ θελεῖς ἔχῃ τὴν σοφίαν τη Σολομῶντος, τὴν ἀραιότητα τη Α' βεσταλῶμ, τὴν αὐδρείαν τη Σαμψών, τὴν πολυχόνιον ζωὴν τη Μαθεσάλα, τὰ πλέπτη τη Κροίση, τὴν βασιλίαν τη Α' λεξανδρέα, καὶ ἀφ' ἐκτίδην ὁ Κόσμος, τὴν ἢ θελεῖαν σὲ ὀφελήση ὅλα αὐτά, αἵτινας μὲ θαλαπην ἢ θελεῖς κατατυγκαίζεσαι, κατακαίσαι, καὶ πικρῶς

κρῶς βασινίζεσαι αἰωνίας μέστα εἰς ἐκεῖνο τὸ Φοινερὸν πηγαδὸν τη ἄδει, μὲ τόσα, καὶ τόσα φρεκτὰ κολασίεια; ἐπειδὴ, τότε θέλει αἰοιχθῆ ἐκεῖνο τὸ πυεφλεγέσατο πηγαδὸν τη ἄδει· εἰς τὸ ὅποιον, καταβασίς μὴ, θέλει εἶναι· αἰδίβασίς δὲ, οὐδέποτε θέλει φωῆ. ἐκεῖ μέστα, γεγυμνωμένοι θέλεν καταποντιδῆ πάντες οἱ ασεβεῖς, καὶ ἀμαρτωλοί μῆτραι δαμόνων, οὐδὲ νὰ κείτονται βεβυθισμένοι εἰς αἰωνα τὸν ἀπάντα, καὶ ποτὲ νὰ μὴ διώνται νὰ σπιναθεῖν, αἷλα παύτε νὰ εἶναι θητίσμα, καὶ κεκοίλημέροι σᾶς φαληρού μὲ τὸν ἀλλον, χοχλάζοντες μέστα εἶναι, καὶ αιαβράζοντες. Περὶ ζωῆς· τάπτε τὸ βαθύτατό πηγαδίς ἐλεγε καὶ ὁ Προφήτης Δαβὶδ, δέομένος τορὸς Κύριον· „μὴ καταπιέστω με βιθός, μηδὲ συζέπτω επί·“ ἐμὲ Φρέαρ τὸ σόμα αὐτό. εἶπε, μηδὲ συζέπτω· διότι, τὸ πηγαδὸν ἐκεῖνο, αφ' ἐδεχθῆ τὸς τεισαθλίνες αμαρτωλές μέστα τον, σκηνόγεται καλλι ἐπιστρέψον, καὶ βαθιώσεται ψακάπτωσον· ὅπων, οὐδεμία ὅλως αἴπανον δέσποκεται, οὐδεμία αἴσαψη καὶ αἴεστις φαινεται, οὐδεμία ἐλαμθεσία ἀλπίζεται, οὐδεμία· διότι ἐστρώθη, καὶ ἐσφραγίδην πολλὰ διωκατά τὸ μέγα εκεῖνο καὶ ἀρρικτον σόμιον, καὶ θελεφράχθην ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἀσφαλέσαται. Θέλει λοιπὸν ἀποτιναχθῆ εἰς ἐκεῖνον τὸν φοβερὸν, καὶ πυεφλεγέσαντες βούτηνοι οἱ βιτάλανες, καὶ τελσάθλιοι αμαρτωλοί, ἀποχαιρετήστες μὲ τὸν ὀλούσερον χαιρετισμὸν πάσαν τὴν φυσιτρόν, καὶ ὅλα τὰ φαινόμενα διμιηργήσατε τὴν Θεόν. Δοὺ θέλειν γνωρίζονται πλέον ἀπὸ τὸν Θεόν ἐκεῖνοι, ὅπε ἐδώ εἰς τὰ τον τὸν Κόσμον δοὺ ιδέλεσται καθώς πορέπει τὰ γνωρίγεται τὸν Θεόν. ἐκεῖ μέλλεν νὰ εἶναι ἀποθαμένοι διεπαντός εἰς τὴν ζωὴν, καὶ μέλλεν νὰ εἶναι ζωντανοὶ διεπαντός εἰς τὸν θάνατον, καὶ δέψη νὰ μὲν ἔδωκαν τέλος εἰς τὰς ἀμαρτίας των ἐδώ, δοὺ θέλεστην ἐδώ τέλος ποτὲ ἐκεῖ εἰς τὰ βάσινα.

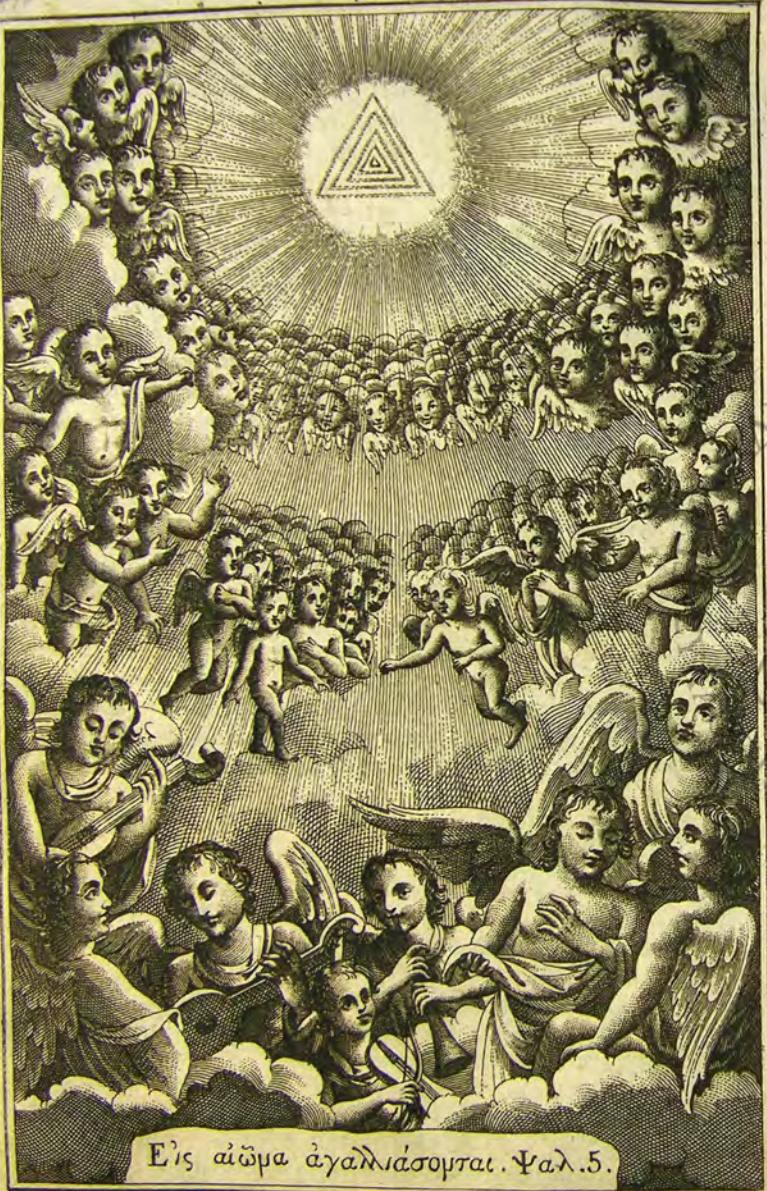
ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ.

Εθεωρίσαμόν, ἵνας ἐδῶ τὰς ψυχαρπάξιες ἔκείνας, καὶ φοβητὸς φωλεῖς τῷ δρακόντων· ἐκάμαρι μίαν ἀρκετῶν θεογόνων εἰς τὰ παταχθόνια, καὶ σκοτεινὰ χάσματα, καὶ λάκκες τῷ ἄδεσμον περάσαμόν ἔκεινα τὰ ψύχεια απόλατα, τὰ πατεσκεπασμένα μὲ τὸ ἀμαυρόπατον σκότος, καὶ τὴν ὁμίχλην τῆς θανάτου· ὡσφράσιμοι ἔκεινων τῷα συχαμερών τῷα θανατόφορον δυτικοῖαν, ἕπειτα τὰς πιασθεισάς λίκνους τῷ ἄδει, μὲ τὸν αἰαβρατισμὸν ἐκείνον ἔξατμίζεται· ἱκέται τὰς θριωδεῖς ὅλοις γυμνάς, ποὺς βροντοφάνες θρίαμψ, τὰς φερετὰς αἴαμογγισμάς, τὰς βρογκάς τῷα οδόντων, ὅποια γίνονται διπλαὶ ἔκεινας τὰς παναθλίνες παταδίκες· ἐπλέσται μὲτα τῆς πικροτάτης καὶ φαρμακερᾶς ἔκεινης λίμνης, ὅποια μὲ τὴν ἀσφαλτόπιστα, καὶ τὸ κοινοθέατον τότε πατακιστεῖται. Καιρὸς εἶναι πόρα λοιπόν, καὶ τὸ θεράπευτημα, τὸ Κυείμας, ὃ ὅποιος, τῷα πονοκεντρίον εἰς τὰ παταχθόνια ἀτίμως, καὶ ὑπερον, ἐνδέξως αἰέθικον εἰς τὰ ἐπερατια. Καιρὸς εἶναι, λέγω, νὰ ὑπέβωμό καὶ ἡμεῖς μὲ τὸν νὲν μας εἰς τὸν ὑπέρλαμψον καὶ πολύφωτον θρανόν. Άς ἐπάρωμόν εἰς τὰ ὑψηλὰ τὰς ὄφαλμάς μας· ἀς θεωρίσαμόν νοερῶς τὸ παλάτιον ἔκεινο τῷ βασιλέως τῷ βασιλέωντων Θεοῦ· τὸ ὅποιον εἶναι ἔξωχαριστήριον μὲ ἀδρά φωπόβολα καὶ λαμπροστήριβοντα, ὡσαν μὲ πολυτίμους λίθους, σαπφείρους διλαδή, σμαράγδους τε καὶ αδάμαντας· ἔκει ὅποια μέλλειν νὰ ἐνέψυσται, καὶ νὰ θελχορύσσοιται χαρέμοις καὶ ἐσεφανωμόιοι οἱ Δίκαιοι, εἰς ὅλες τὰς ἀπλούστερας αἰώνας τῷ αἰώνων. Καὶ τόπο εἶναι τὸ κυρίων ἴδιον, καὶ ἀρμέδιον τὰ ανθρώπων (ό ὅποιος διέσκεπται ἐντιτυμόνος εὖτε εἰς τὴν γῆν διπλὸν τὸν Θεόν), ὡσαν εἰς μαγράν καὶ ἀχαεὺς ἔξορείαν.) νὰ ἐπιαστραφῇ πάλιν, καὶ νὰ γυείσῃ εἰς τὸν υραδόν, δέκτη τῶν πορτέων καὶ γλυκύπατων τὰ πατέρια. Διὰ τόπο καὶ ἐπλαστον οὐ Θεός τὸν αἰθρωπον εἰς δρόσιον χημα, καὶ ἐθεσε τὰς ὄφαλμάς καὶ τὸ σόμα της ἐπανά εἰς τὴν κεφαλιν, ὡσαν ἐπανά εἰς μίαν κορυφήν, καὶ ακράτειν· τὰ δὲ λοιπά ζῶα, εδημιεργυτον δέπιομα, τηλέπτοντα χαμαὶ εἰς τὴν γῆν. Καὶ ἔκεινο τὸ ἔκαμπον εἰς τὸν αἰθρωπον, δέκτη τὰ σπόνγη παιώντε τὰς ὄφαλμάς καὶ τὸν ιντον τὰ σράπια, καὶ νὰ φαντάζεται καὶ νὰ θεωρῇ τῷα ὠριστάτων ἔκεινων, καὶ ἀληθῶς πανθυκή πατέριατα, καὶ τὰ σέπαπτεται καθ' ἑπτάσια σύμεραν, καὶ ὥραν διπλαὶ σύναστητον, καὶ θερμὸν ἔρωτα, καὶ πόνημέραν, καὶ ὥραν διπλαὶ σύναστητον, καὶ θερμὸν ἔρωτα, καὶ πόνημέραν, καὶ τὴν διπλασιαν, καὶ ἀπτούχιαν ἔκεινης τῆς ὑπερφωτεύσεως.

Ἐις αὐτῷα ἀγαλλιάσομται. Ψαλ.5.

Προοίμιον Βασιλ.

θεῖης χάρας· Χτύπης ὁποίας, ἐγνατικόν μακρὸν τὸ ὄφεσμα
ἔως εἰς ταύτην τὴν γῆν, τόσον ὑπέρεχεν καὶ οὐ φερομένης
τῆς χάρας περὸς ταύτην τὴν γῆν· οὐδείσκονται εἰς ταύτην τὴν
γῆν, τηνὲς διαρράδες, οὐδὲ αραιότερες· ἐγνατικὸς ὅμως αὐταμαρμύριος
οὐδὲ ανάγκης μὲν αμφορίας καὶ αδημάδες· Κρύπτεται τὸ θυσίον
εἰς τὸν πυλὸν, κείτονται οἱ πολύτυποι λίθοι εἰς τὸν κοινορότον,
αὐτῆς τὸ βόδον εἰς τὰς αἰκάνθας· ἐσὺ δέ μως, οὐ κράνιος χάρα
„οὐδὲ καλὴν εἶ παθήσι με, οὐδὲ καλὴν, καὶ μώμος ωκεῖνον ὅλως
„ἐν σοί· „καὶ χωεὶς ἔκεινα τὸ ἔξαιρετα καλὰ, ὅπερε πρύπτεις
μέστα σα, εἴσαι οὐδὲ τὸ περέξασθα δλα, αραιοπάτη καὶ φεύ-
καλλίς· δοῦ αἰομάδην χωεὶς αὔροιλον ὁ χρυσὸς ὑψηλός, αἰλα-
διότι δοῦ ἴξερομήν τι πρύπτει μέστα τα, δῆλον ἐτζι αἰομάδην·
βλέπομέν τὴν ποδειοστάτῳ πατέριδα μας· ἀλλὰ μακρόθεν καὶ
μόσιον τὴν χαιρετομήν· Επαινεύμενη ἔκεινας τῆς τείας θυφάς·
ἀλλὰ, δοῦ τῆς ἀπλαυβασομήν· Δοιπόν, ἐγὼ τώρα σᾶς διεγέ-
ρω νὰ αιθῶμεν ἐπανά εἰς αὐτῶν, μὲ τόπτα τὸ σωύπομα λόγια
τῆς ιέρας Εκκλησίας μας· „Αὐτοί χωρὶς τὰς καρδίας· „Εἴως
τώρα οὐ καρδίασας, οὐτον κατον εἰς τὸν τόπον τὸ θανάτον, εἰς τὸν
βαθύτατον λάκκον τῷ ταρτάρων, εἰς τὸ κονθον τῆς γῆς, διλαδή
εἰς τὸν ἄδων· τώρα δέ μως, αφίσαντες τὸν κατον τόπον, αὐτὸς θω-
μῷ τὰς καρδίας· ὑπεράνω, λέγω, τῆς γῆς· ὑπεράνω δοῦ καθε
ανάγον πλεσίων· ὑπεράνω, δοῦ καθε παλάτιον βασιλέων·
οὐ πέλως εἰπεῖν, ὑπεράνω δοῦ καθε πράγμα, ὅπερε ἐπλαθη-
κεν δοῦ τὴν γῆν· ὑπεράνω, δοῦ σσα εἴναι ωσοκάπω δοῦ τὴν
σελήνην· ὑπεράνω, δοῦ σσα εἴναι ωσοκάπω δοῦ τὴν χύσην τὴν
άερος· ὑπεράνω, δοῦ σσα εἴναι ωσοκάπω δοῦ τὸ σοιχιανὸν πῦρ·
ὑπεράνω, δοῦ σσα εἴναι ωσοκάπω δοῦ τὰς οἰκιες τῆς σφαιρᾶς
δοῦ τῷ πλαναμήματι Αἰτέρων· ὑπεράνω, δοῦ σσα εἴναι ωσοκάπω
ὅλα τὰ Αἴτρα, διλαδή τὸν Η"λιον, καὶ πάντας τὰς ωραίες πο-
νηλας, καὶ τὸ Σπερέωμα· εἰσέλθετε εἰς τὴν χαρὰν τὸ Κυρίου·
έμβητε εἰς τὴν χαρὰν ἔκεινας, τὴν ὁποίαν τινάς δοῦ διώταται
νὰ σᾶς υπερίση· σαδῆτε ὥστερ ἀθρες· Γαλιλαῖοι, εἰμβλέπον-
τες εἰς τὸν χρυσόν· οὐ σοχαδῆτε μὲν προσοχῇν ὅλα τὰ τάγματα
τῷ Αγγέλων, τὰς Ιεραρχίας τῷ Πατέριαρχῶν, τὰς χορείας τῷ
Προφητῷ, τὰς ώμηγύρεις τῷ Αποστόλων, καὶ ὅλον τὸ σωμέδελον
τῷ Δικαίων· Αναθεωρίσατε ἐκεῖ τὰς ὑπερευδόξεις σεφάνες τῷ
Μαρτύρων, μὲν τὰς ὁποίες ὁ Δίκαιος Κερίτης τὰς κεφαλαίς των
έσεφανωτε· σοχαδῆτε τὰ ἀθηναί, καὶ τὰς κείνεις, ὅπερε βασῶσιν
εἰς χεῖρας των, δοσοὶ ἐνίκηται τὸν ἀμαρτίαν· διόστετε προσοχῇν
δῆλον αἰκάλητον τὰς γλυκυπτάτες, μελιρρύτες, οὐδὲ λιγυρεῖς υμνες
δοξολογίας καὶ σχαερισίας, ὅπερε ὅλοι οἱ Αγγελοι, οὐδὲ λοι-
ποὶ Αγιοι αιαπαπαύσως κανέστοι εἰς τὸν Θεόν· Καὶ καθὼς εἰ-
ναι πολὺ τὸ ὄφεσμα μεταξὺ τῷ ξιῶν πέτων τόπων, λέγω τη-

χραντ, τῆς γῆς, καὶ τὴν ἄδων, ἐτζι καὶ ἀλιθεαν αἰμέντος εἴναι
καὶ οὐ φερομένης πάτος Κόσμος θεμελιωμήνος αἰδάρεστα εἰς τὸν
χραντ, οὐ εἰς τὸν ἄδων, οὐδὲ τόπο, βέβαια, οὐδείσκονται εἰς ἀν-
τον τὸν Κόσμον, ὅστα ωδεικρατοῦνται αὐτον εἰς τὸν χραντ, καὶ ὅ-
στα συγκλείονται κάτω εἰς τὸν ἄδων· εἰς τὴν δόξαν ἔκεινα τὴν θ-
ραντ, δείσκεται χωεὶς τὸν θανάτον οὐ ζωὴν, εἰς τὸν ἄδων, οὐ
ζωντίας, οὐ θάνατος, χωεὶς ζωὴν· εἰς δὲ τὴν γῆν, εἴναι αι-
ταμωμήν οὐ υγεία μητὶ τῆς ἀρρωστίας· εἰς τὸν χραντ, βασιλέων
οὐ δόξα χωεὶς παλαιπωείαν· εἰς τὸν ἄδων, οὐ παλαιπωεία, χω-
εὶς καρμίμια δόξαν· εἰς τὴν γῆν, δείσκεται καὶ τὰ δύο· εἰς
τὸν χραντ, δείσκεται χαρά, χωεὶς λύπην· εἰς τὸν ἄδων, λύ-
πη, χωεὶς χαρά· Εδώ εἰς τὴν γῆν, οὐ χαρά, οὐ λύπη ομοί·
Τελεσταῖον, εἰς τὸν χραντ δείσκεται τὰ καλὰ ἀποτετα, χω-
εὶς κάνενα κακόν· εἰς τὸν ἄδων, ἀποτετα τὰ κακά, χωεὶς κά-
νενα ἀγαθόν· εἰς δὲ τὸπον τὸν Κόσμον, τὰ καλὰ εἴναι αιαμε-
μιγμάτια μὲ τὰ κακά· Καὶ λοιπόν, έως ὅπερε ζωὴμ μετατοπι-
τον τὸν Κόσμον, εἰς τὴν ἔξεστια μας εἴναι, (δῆλο τὸ αιτεξόσιον ὁ-
περε ζωὴμ φερεθείσα) νὰ φελέξωμεν εκείνα ὅπερε μας αρέσειν,
οὐ τὰ αιώνια αγαθά, ὅπερε δοῦ μετέχειν δοῦ κάνενα κακόν, οὐ τὰ
αιώνια κακά, ὅπερε δοῦ μετέχειν δοῦ κάνενα καλόν· Αλλὰ, οὐ
τὰ μητὶ σφάλωμεν πλανιητές εἰς τὴν εκλογὴν εκείνων, οὐ παρο-
τιμόσωμα τὰ κακά δοῦ τὰ ἀγαθά· οὐ αἰολεύθως, ζημιωσωμεν
τὴν ψυχήν μας μὲ ζημίαν τοιαύτων, ὅπερε δοῦ διώταται νὰ τὸ
διορθώσων ψετε πλεστ, ψετε διωτεσι, αλλὰ ψετε ὅλη εκείνη η
μετάλλευτα αἰδιότης· δῆλο πάτο, αφετὸ σταράσιστα τὰ φοβερά
ἔκεινα κατοικητέα τὰ ἄδη, ήτο πικροτάτα κολασίεια, καὶ βά-
στανα, θέλω τώρα παχίστη νὰ ἔρθει τὸν πόθον σας ὅλον, α-
νούγωντας εκείνα τὰ θηταιροφυλάκια τῆς ψυχῆς καὶ
δόξης, δῆλο νὰ αγαπήσετε μόνον αὐτὰ, οὐ νὰ ρίζωθη σαδερώτα-
τα οὐ καρδίασας εἰς τὴν τόπων λοτόλαυσιν, οὐ ἔξεινας, οὐ
καταφρονίσετε τῆς γῆς τὰ θεπίκηρα οὐ φθαρτὰ περάγματα· καὶ ἀς
μητὶ μιμάμεθα οὐ ίμεις τὰ θηεία, όπερε σκηπτοι κάτω εἰς τὴν
γῆν· τὰ ἔρπετα, όπερε σύρονται χαμερπάτες εἰς τὸ έδαφος· τὰς
χοίρες, όπερε αιακατόντας τὸν δυσωδέστατον βόρβορον οὐ τὴν λά-
πτων· τὰς αιστάλαγκας, όπερε σκάπτωται τὴν γῆν, οὐ εἰς θοφέν
την αὐτῶν μεταχειρίζονται· τὰς ποιτικάς, όπερε τῆς γῆς τὸ χω-
μα μετέξονται· τὰς κανθάρας, όπερε τὴν κόφωρον σρογγυλωμέστι
καὶ ἐναγκαλίζονται, καθὼς κάμηνταν αἰσυλόγισα πάντων οἱ ἀ-
ξιοδάρυτοι αἱαρτωλοί, οἱ αἱετικοί, οὐ οἱ ἀπίστοι· οἱ ὁποῖοι,
Porta di Penitenza I δοῦ

δεν φροντίζεται νὰ ακύρωσται εἰς τὰς ψρανές τὸν γάρ, ηλι πὲ
ὅμιλα, ἀλλὰ ὅλοι δι' ὅλης χαροκόπεια πρὸ τὸ χαμαίζηλα βρομε-
ράπε, καὶ γῆτα· καὶ φρός μὲν τὰ φυτευόταπα ἡ ψρανία, εἴναι
συγχαμεραῖς συντεθέδεις· φρός δὲ τὰ σπιρετά καὶ ὄπιγεια, εἴ-
ναι αὐτοὶ οἰζύδερκέστατοι. ὅτοι δέ, χάσετι Θεός, εἴναι οὗτοὶ Θεοί,
καὶ ζητεῖται τὴν ἀληθείαν τῶν Θεῶν, ὅχι εἰς τὰ φῦλα μαραθώνας τῷ πε-
τράγματα τὰ κόσμου, ἀλλὰ εἰς τὰ ψηφεγγίσα τὰ ψρανάς. ὅχι
εἰς τὰ πατενά, καὶ χαμερπῆ, ἀλλὰ εἰς τὰ ὑψηλά ἡ μετέωρα.
(διότι, ἔχειν εἰς τὸν λογισμὸν τῆς ἐρρίζωμάρτινος ἐλπίδα τοῦ πί-
στιν βεβαιών τῆς μελλόντος αιγαλόποτος) οἱ ποιῶντες, βέβαια, συ-
κόκουν τὰ ὄμιλα τὰς φρόδες τὰς ἀπέρας, αναβιβάζεσθαι τῶν ψυχῶν
τὰς εἰς τὰς ψρανίας σφαιρέας· ὑφίσκεν τὸν γάρ τας φρόδες τῶν Θεό-
τητας, καὶ ακολεύθως, ιμέρας ἢ μικτὸς τῶν ποδονήματος Πατεΐδων
τὰς φυταζούσται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Οὐ καμύργιος αἴθρωπος παραβλέπει τὰ
μεγαλα τῆς γῆς, μὲ τὸ μὲν θεωρῆ
τὸ μεγαλεῖον τῆς θραμβῆς.

Α' Σ' ἀρχίσωμεν λοιπὸν νὰ λαλεύμενον τῷ λαλεύμενῷ τῷ ψρανῷ, οὐτοῦ
νὰ σᾶς ἔξαρσθε μὲν ψηφεβολῶν τὸν ἔρωτα καὶ πόθον,
εἰς τὸ νὰ φροτιμήσετε τὰ ψρανά παντερπνα, καὶ απελάπτησαν αγα-
θὰ διπλαὶ τὰ τὸ δημίγεια, ηλι εἰς ἐπειναὶ νὰ εἴναι ἐρρίζωμάρτινον,
ηλιδῶς φροεῖπον, οὐ παρδεῖσας. Θέλω δὲ φῦλατήσει εἰς ἑταῖς
μὲ συντομίαν τὸ μεγαλεῖον ἀνταῦ τῆς ψρανᾶς, εἰς ἕσπον ὅτι, ηλι-
δῶς διπλαὶ τῶν πολλῶν ποικιλόπτα τῇ ἀσέρωντες ὄρεγεσθε τῶν
καποκιών τα, ἔτοι τῇ διπλαὶ τῶν μεγαλεῖοπτα τα, νὰ λάβετε ἐπειναὶ
διαλαγίοντα ὄρεξιν. Τὸ μεγαλεῖον λοιπὸν τῆς ψρανᾶς, οὐτοῦ γνά-
μων ὅλων χρέον τῇ σοφῶν ἀσρούμων τῷ πειρόντος αἰσθάνοντος, διπλα-
δεῖχνεται διπλὸ τὸ ὑψός τα. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑψός τα, φῦλατήσει πά-
λιν, διπλὸ τὸ μεγαλεῖον τὸ Ηλίος. ἔτοι δὲν διαλαγίοντα τὸ Ηλίος, ὅπλα δεν
φύλεται μεγαλύτερος διπλὸ μίαν σφαιρά μεταχειρίσιμον, πότον
μεγαλεῖον λογιγίζετε οὐδὲ ἔχετε. Εἰπατὸν ἔγκινοντα φοραῖς ψηφεβο-
λεῖον ὅλων τῶν φῦλατήσει καὶ τὸν γύρον τῆς γῆς. τόσον μέγας εἴ-
λιαι διπλὸς διαλαγίον τὸ Ηλίος, ὅπλα φανεταὶ εἰς ήμᾶς σάς στιθαμαῖος, οὐ
ποδοποιος καὶ τὸ μεγαλεῖον τα. Εἰρ τάπει λοιπὸν, ήμπορεῖτε γὰρ συ-
κεκλήσετε, καὶ νὰ εἰπεῖτε πότον εἴναι μακρὰν διπλὸ τῶν γηῶν. Ο-
δού οὐ διπλαθεῖτε αὐλαγκαίως, νὰ εἴναι σάς δέσπομα ὑψηλόπτοντον,
καὶ ψηφεβολον μακρὰν διπλὸ λόγχη μαξεῖ ἐπειδὴ καὶ σάς ποιεῖτος ί-
περμεγεθεῖσατες ὄγκος, φανεταὶ εἰς ήμᾶς σάς μικρόπτον διόπ-
τος. αλλὰ διπλαθεῖτε, καὶ θαυμάσατε τὸ δέσπομα διπλὸ απέχετε διπλὸ
ημᾶς. Οὐ Ηλίος, εἴναι μακρὰν διπλὸ τῶν γηῶν εἴποτε μικλιόνια
μίλια. Γηλικὰ (τὸ δὲ μικλιόνιον, φῦλατήσει δέκα φοραῖς πέν-
ταντὸν χιλιεῖδας (οὐδού αἰκολεύθει, οὐτε τοῦτο νὰ εἴναι οὐ φῦλατήσει
φρόνε, οὐ τὸ οὐδὲ γύρον μέρεθεῖς εἴπειν τῆς ψρανᾶς σφαιράς (εἰς
τῶν ὄποιαν εἴναι ἐπιγεγμόνος διαλαγίον τὸ Ηλίος) δέκα διπλα, εἰς εἴκοσι-
τέσσαρας ώρας διπλὸς διαλαγίον τὸ Ηλίος δέσποργωντας διλόγυρα τὸν ψρανόν,
καὶ φυτέρητε εἰς μίαν σφαιρά, πέντε μικλιόνια, οὐ επιπλασίας κι-

λιδίας μίλια, τὸ δόπον εἶναι, ὡσαῦ νὰ φεύγεινεσθη ὅλως τὴν φέμενον καὶ τὸν γύρον τῆς γῆς, πεντίκοντα φοραῖς εἰς μίαν τὴν φέμενον καὶ δὲν οὐδέποτε φοραῖς πεντάκις γύρος τῆς γῆς μόνιμα ἄφεν. Επειδὴ καὶ, δὲν οὐδέποτε φοραῖς, καὶ ὁ γύρος τῆς γῆς μόνιμα ἄφεν. Σταύρωσις ἀκάποντα τελάνοντα εἴη μιλιάνια, καὶ ὄπτακοσίας χιλιάδες μίλια. Πάλιν, τὸ κάτω κοίλωμα τῆς σερεάματος, ἢ ποτὲ οὐδέποτε καὶ πολυάστρη γύραν, ἀπόχες κατὸ τῆς γῆς, πεντάκις δύω μιλιάνια, καὶ πεντακοσίας χιλιάδες μίλια. Λέγεται δὲ οἱ αὐτοὶ ἀστρονόμοι, νὰ μιλῶ δίεσπειταν κάνειντα διπὸ τὴν ἀπλανὴν ἄστρα τὴν ἐν τῷ σερεάματι, ὅπερ νὰ μιλῶ εἶναι δεκαπεντακόντα φοραῖς μεγαλύτερον διπὸ δὲν λίω τὴν σφαῖραν τῆς γῆς. καὶ ὅμως, τὰ ἄστρα εἶναι ψεδὸν αὐτοί θυμῆται. Κάθε δὲ ἀστρον, ὅπερ κινεῖται καθ' ἥμέραν φέύγει τὸν Ἰσημερινὸν, φέύγει τὸν μίαν ἄραν φεύγετερον διπὸ φέμενοις δέκα μιλιάνια μίλια. Λέξεις ἔλθωμεν πόρα καὶ εἰς τὴν φεύγετεν τὴν ἐμπυεύνην γύραν, ὅπερ εἶναι ηδαμαιοτεσσάτη καποίκησις τῆς Δικαίως. Τὸ κοῖλον καὶ ἴσωπάθειν μέρος αὐτῆς τὴν ἐμπυεύνην γύραν (καθὼς λέγεται ἀλοι οἱ ἀστρονόμοι) ἀπέχει διπὸ τὸ κεντρὸν τῆς γῆς, ἐξ χιλιάδες μιλιάνια, καὶ πεντάκις εβδομάδες πεντακόντα μιλιάνια, καὶ τετακόσιας ἑννούμοντα ἐπὶ τὴν χιλιάδας, καὶ πεντακόσια μίλια. Λοιπὸν, αἴσσως καὶ τὰς αρχὰς, ὅπερ βανάστιν ἐκείνοις οἱ ἀστρονόμοι ἴθελες ἴσωθεσην, διτὶ καὶ τὸ πάχος την νὰ εἶναι ἀλλο τόσον, ακολεύθει διτὶ τὸ κυρτὸν μέρος τῆς ἀώδειας ἀπφανεῖται τὴν ἐμπυεύνην γύραν, νὰ ἀπέχῃ διπὸ τὸ κανέναν τῆς γῆς, τὸ διπλάσιον, ὅπερ εἶναι τῆς ὅλης σφαίρας η ἡμιφεύγεσθη. δὲν δὲ σωτὴν η διάμερος ἐπὶ τὸ φέύγει τὸ μέσον τε κανένα τῆς γῆς καὶ εἰς τὰ δύο κυρτὰ μέρη τῆς ἀώδειας ἀπφανεῖται ἐκείνη τὴν γύραν, θέλει συνέχει εἰκοσιπέντε χιλιάδες μιλιάνια, καὶ ἑννούμοντα μηδὲν μιλιάνια, καὶ πεντακοσίας ἑννούμοντα χιλιάδες μίλια. δὲν δὲ η κυρτὴ φεύγεται τάττα τὴν γύραν, η ὅποια συνέχει ἕτερης φοραῖς τὴν φέμενον, καὶ δὲν γίνονται τὰ φεύγετερον, εἶναι (χωρὶς τάττα τὸ πεντακότερο) μίλια εβδομάδες ἐπὶ τὴν χιλιάδων μιλιάνια, καὶ ἐπτακόσια τεσσάρα μιλιάνια, καὶ ἐπτακόσιας εβδομάδες χιλιάδες. Βαθὺ τὸ μεγαλεῖν! ἀρμόζει, καὶ ἀλήθεια, νὰ ἀπφανίση τινὰς εδώ μῆτρα θαύματος ἐκείνο τὸ τῆς θείας Γραφῆς, ἡ Ἰσημερινὴ ράβδη, ὡς μέγας ὁ οὐρανὸς τὸ Θεῖ, καὶ ἀπτομήνης ο πόπος τῆς, κτίσεως αὐτοῦ! μέγας, καὶ οὐκ ἔχει τελετὴν, ὑψηλὸς, καὶ ἀπτομήνης! Προῖος λοιπὸν, ταῦτα συλλογιζόμενος, ἴθελον εἶναι τοσον μαρὸς καὶ αἴστους, ὅπερ νὰ ἀρπάξῃ αδίκιας διπὸ τὸν γειτονά την σύνα φεύγειντον κανέναν διπὸ τάττα τὸ κανένα διπλαδὸν τῆς γῆς, δητὶ λογις εἶναι, χάριν λόγου, χωράφιον, η ὀσπατίτιον, η αιγαλέιον, η ἀλλο τὶ παρόμοιον, καὶ νὰ διπολειθῇ ἔξω διπὸ εκείνα τὰ ἀμετέκα πλάτη, καὶ μεχέθι τῆς γύρων; Καὶ ὅμως, μέστως φιλογενείας πολλοὶ ρύτορες ιδρόντοι καὶ καράζονται μηδὲν μιλᾶς

παῖς αὐτοῦ τόπου. οὐδὲ δὲ τὸν ἄρανδον, μεγάλη σιωπή· ως καὶ ὁ θεόφυτος ἐκεῖνος Βούθηνος ὅλεψθε ὅτι „ὅλη ἡ γῆ, ὅχι μόνον εἶναι σιγμὴ, ἀλλὰ καὶ σιγμὴ τῆς σιγμῆς, πόσῳ μικρότατη εἶναι, αὐτὴ συγκεκριμένη μὲ τὸν ἄρανδον. μὲ τὸ κίτησμα αὐτὲ τὸ ἄρανδον, ἐπεδεκίνει εἰς τὸ μαρτύρειον τὸν νέον Συμφορεανὸν ἡ μητέρα της, λέγεται.“, τίκτωσαι, τέκνον μα, εἰς τὸν ἄρανδον τὰ ὄμοια, μάτιά σα, καὶ θεώρησαι ἐκεῖ τὸν φει βασιλίδιοντα Θεόν. „Εστίνωσε τὸ δύματα, εἴδε τὸν ἄρανδον, καὶ εἰς τὸ ἔξης κατεφρόνισε ὅλας τὰς βασιλίδας μὲ μεγάλην αὐθεσίαν, τέλος παύτων, ἕπλωσε καὶ τὸν λαμπόν τα χαράμφορος εἰς τὴν σφραγίδα. σοχάσε, χεισιανὸν, αὐτὸν χάσης τὸ δίκαιον σα εἰς τὰ κειτεῖα· αὐτὸν ἀπέρπαξεν τὰ πανορατικά· αὐτὸν δυσφημίσαν τὸ ὄνομά σε· αὐτὸν χάστης τὸ πλιντόν σα· αὐτὸν ἔπειτας διπέτε τὸ ἀξίωμά σε· αὐτὸν καίστην τὰ ἀλάριά σε· αὐτὸν πατήσει τὸ σπῆτισα· καὶ ἀπλῶς, αὐτὸν σε γυμνώσειν· λέβει ἵστερεν εἰς αὐτὰς τὰς ἀδενείας, καπαφόγιους εἰς τὰς συμφορὰς, βούθειαν εἰς τὰς πειρασμάς, τὸν νὰ ἀτενίσῃς εἰς τὸν ἄρανδον· τὸν νὰ θεωρήσῃς τὴν μεγαλειότητά της, καὶ μὲ τὸ μέσον αὐτοῦ, τὸν φωταδής τὴν ἐπλιζομένην ἔυφρια τὴν Παραδείσου. Αὐχ! καὶ πόσοι θείσκονται τὴν σύμερον, ὅπερε δέ τοι σα δακτυλιαίον καλύβαντι, δέ τοι σα ποδιών χαραφάνι, πολεμεῖν πικρότατε μὲ ἔχθραις ἀδέλφαις· ἔχθιζοι τὴν χεισιανηλήν αγάπην, καὶ μήνε ἔως θανάτου αφιλίωτοι. Πάρχει καὶ τόμον, ἀπεργόμας, μὲ μυείς βόπτες καὶ τέχνας, νὰ ἀρπάξῃς τὸ ἔσυλα· νὰ πωχθεῖς τὸν γείτονά της· ὄργιζονται, φωνάζειν, αὐτηπιδέστι, καὶ χεδόν, σύντονος τὸν ἀλλαντον νὰ ἔχειζονται, αὐτὸν μὲ τὰ ὄνυχια, μὲ ὑβρεῖς ὅμως καὶ λοιδορεῖας, δεν παίσειν. Αὐτούσον τί λέγει ὁ Θεῖος Αυγεστίνος· „Εμβῆκες μέστα εἰς τὸν τὸν Κόσμον, δέ τοι εὐγῆς οὐλίγωρα. Θεβάτης εἰσαὶ προσωπευκός.., ἔνοδοχεῖον περσόκαιρον εἶναι ἡ παρέστα ζωὴ τὸ Κόσμος· τί λοιπὸν ἀθανάτοις μελετᾶς; δεν θέλει περάσει πολὺς καιρός, καὶ θέλεις μετοικιδῆτο τὸν ἔνοδοχεῖον, εἰς τὴν καθολικήν Κατοικίαν. Ντό την σκοσίαν, εἰς τὴν Πατερίδα· Ντό την φυλακήν, εἰς τὸ βασιλειόν. καὶ ἀγναλά, καθὼς προείποιμι, ἀμεβόν εἶναι τὸ δέσμημα, ὅπερε απόχει ὁ ἄρανδος διπό την γῆν· αὐτὸς διρεθή ἀξία ἡ ψυχή σα τῆς ἄρανδος δόξης, εἰς μίαν σιγμήν θέλει Φθάστει ἐπεινόν τὸν χαρείσατον καὶ στυχίσαπον Κόσμον. Καὶ καθὼς ὁ γενέμας εἰς μίαν σιγμήν βέρχει ὅπε τὸ θέλη, καὶ εἰς τὴν αναπλήν, καὶ εἰς τὴν δύσιν· καὶ καθὼς τὰ ὄμρατιά μας, ὅταν τὴν σύκτη εἶναι ξαστεία, διθύς ὅπε ἀτενίσην ὅπανα εἰς τὸν ἄρανδον, βλέπτην δὲ τῷ ἄμα τὴν σεληνίων, καὶ τὰς ασέρες, ὅπο τῷ οὐρανῷ μας, ὅταν λυθῇ διπό τὴν σῶμα, διθύς δέσκηται εἰς τὸν εμπύρευον ἄρανδον, εἰς τὴν κατοικίαν τῆς Διατάνων· μὲ αυτὸν τὴν οὐλίγωρην αἰάθαστην εἰς τὰς ἄρανδες, ἐπαρηγόρει τὸν ξαυτόν.

τῆς ἑκάπτης ή θεσπεβεσάπτη γυναι, ὅταν τις ἔτιμαριν μὲ φοβερᾶς κολάσεις οὐδὲ τις δέσπειται. Εἰκείτο ποτε ή Λύτρα σέντπλωμάνι εἰπώνεις εἰς λίθον σόζυπτον καὶ κοφτερόν· ἔθλιβοτο καὶ λποπάνα μὲ βάρος δυσβάσατο· καὶ εἰς τὸν ἴδιον χαρόν, ἐμελωδύσει μηδὲ χαρᾶς λέγυστα. „Σωτόμον εἶναι τὸ αἰνέβασμά μας εἰς τὸν χρανόν· οὐδερον διποτε οὐδὲ ὥρας, ἔχω νὰ αἰνέβω υπεράω διποτε τις Σελήνη, οὐδερον, καὶ τὸν Ήλιον, ἔχω νὰ παῖσω τὰ ἀδρα, καὶ νὰ ἔμβω εἰς τὸν ὄμπουένον, „Ω, καὶ τί καύμπος ἀγαλλιασεως καὶ χαρᾶς αἰούγεται εἰς μίας, αὐτὸν συλλογιδύμην, οὐδερον διποτε οὐδίγας ημέρας, η διποτε ἔβδομαδες, η διποτε μίας, η διποτε χρόνης τελάκουτα, η οἰκάπαντος ἔβδομηνηκοτε! Τάπα ὅλα, ὅπει εὖδα πόρα θελούμενη, θέλομεν τὰ ιδὺ βλεποφανέρα, ὅταν αἰνέβωμεν εἰς τὸν αερα, εἰς τις σφαιραν τε πυρός, εἰς τις σελήνην· ὅταν ταῦθαιμψιν ἔπαγω διποτε τὰς πλανήτας, διποτε τὸν Ήλιον, καὶ ἀπὸ αὐτὸ το σερέωμα. τὰ ὄποια, βέβαια, θέλειν αἰολεθίσει εἰς καθέ χεισιανον, καθάς λέγουμεν, αἴσιως θεωρῇ τὸν χρανὸν ὅχι πότον μὲ τὰ παχέα τὰ σώματος ὄμματα, ὅσον μὲ τὰ τῆς πίσεως καθαρώπατε βλέμματα. καὶ τὸν ὄποιον ἔόπον παραβλέπειν ὅλα τὰ βάσανα τὰ σώματος, καὶ καταφρονεῖν ὅλα τὰ ιδέα καὶ χαρμέσσωτα τῆς παράστις ζωῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, Β'.

Οὐκανγέλωτος αὐθιρωπος, αὐεβάζει τὸν εἰατού τη μοερῶς εἰς τὰς ψραψάς, θεωρῶμεν τις ἑκάμψιμης μορφαδα καὶ διπρέπεια.

„Δεῦτε αἰνέβωμεν εἰς τὸ ὄρος τῆς Κυρίας (οὐδὲ νὰ φωνάξω καὶ ἔγω καὶ τὸν Προφήτην Μιχαίαν) καὶ εἰς τὸν οἰκον του Θεού. . . , Εἰλάτε δοσοι εἰσε δέσεβεις καὶ θεόφοβοι, καὶ ἀς πλησιάτωμεν νὰ ιδεύμεν αὐτὸ τὸ ἴδιον παλάτιον τε χρανίς Βασιλέως· τὸ ὄποιον, δοι εἶναι καπεσούμασμάρον διποτε λίθες τιμίες, καὶ διποτε χρυσίον καὶ ἀργυρον, αἴλλα διποτε τὰ διγρέσατα τάπων, καὶ Φαληρού τιμιώτερα περιγματα. Ας εἰμβάσωμεν τὰ ἵχην τοῦ ποδῶν π. 3, μας εἰς ἑκάπτην την πόλιν, οὐδὲ τις ὄποιαν ἔλεγμον ο Προφήτης Δαβίδ. „, δεδοξεσμήνα ἐλαλήθη περὶ σὺν ή πόλις τη Θεε. „, Λύτρα εἶναι ή πόλις τοῦ αἰθανάτων πολιτήρ, τοῦ ἀρχόντων, καὶ απλως εἰπεῖν, τοῦ οὐν τη Θεε. Οἱ ὄποιοι, οὐδὲ μὲ τὰς ἀγίας Αγγέλεις, μὲ μίαν κοινώ, καὶ ὁμότυχον θελησιν, μὲ θάκανη καὶ αἰκίκητον ἔρωτα υμολογησον ακαπαπάντως τὸν παντοκράτορα Θεον, καὶ εἰς τὸν αὐτὸν ἀγαθὸν ἐπιθραίνονται. αὕτη ή πόλις, εἶναι ή ιμερέτα περάτη καὶ ἀρχαία πατείς· τῆς ὄποιας τὰ θεμέλια,

λια, εἶναι βαθεία· τὰ τείχη, οὐκολαμπεῖν πλατεῖαι της, δρόχωροι· τὸ ἔδαφός της, κατερραμψίου τεχνικότατα διποτε θερόντος λέθες τιμίες· καὶ σράταις της, οὐράπτησιν διποτε την ακτινοβολίαν τὴν ὑπερτάτη φωτός. Αλλά, ματάιως ἀγωνίζομεντα τὰ ἔρμιαδισμάρον εἰκότε τη τόπη την περμάδιστον μεγαλεπότητα, καὶ μεγαλοπρέπεια, πολλῷ μᾶλλον τὰ σέπηγήσωμην τὸν αἰεκάτητον πλάτον, ὅπει εἰς αὐτὸν εἶναι πενταεργούμενης, καὶ πας ένυφας καὶ διφροτικάς, ὅπει εἰς αὐτὸν περικύκλωται. Δοι ημιπορησιν αἴσιως τὰ επινέγωσι, καὶ καθαρῶς νὰ παρεστώσωτεν εἰκότα τὰ μητρά μήπε οι αἰελμητικοὶ μὲ τὰς θύρας των, μήπε οι Γεωμέτραι τὰ πλεκτήσωτε μὲ τὸν πτυχιον των, μήπε οι οὐραλεκτικοὶ καὶ ρίτορες τὰ πλεξημήσωσι μὲ την ψηλωττικανης, μήπε οι χειραματικοὶ μὲ την γλαυρότητα τοῦ λείξεων της νὰ τα σολίσωσιν. Αλλά επειδὴ καὶ εὖδα μάλιστα οὐραλεμβάνομεν περὶ μόνης της ὄμμαστης καὶ λαμπρότητος αὐτὰ τα τόπη, ποταπή ἀράγε θέλει εἶναι εἰκότη τη καθ' αὐτὸν καλλονή καὶ ὄμραιότης, οὐδὲ τέτο δοι εἶναι παράδοξον, αἴσιως μικρὸν οὐδεμέριμνομεν καὶ περὶ ταύτην ισοράντες. Αλλά περῶντος ἀς εἰπεύμεν τὸ τέλος καὶ τὸν σκοπὸν, οὐδὲ τὸν ὄποιον διποτειώματος Θεος οὐδημιρύγησε τὸν Οὐρανὸν, καὶ αὐτὸν τὸν Παράδεισον, οὐδὲ ποιαν αὔτιαν, καὶ εἰς τὸ διποτελέπωντας, σχίζει δὲ αὐλο τι, βέβαια, παρὰ μόνον οὐδὲ τὰ φαινερώση καὶ νὰ διποτείτες οι Αγγέλεις τε, καὶ αὐθαρπάνες, καὶ ἀπλῶς, εἰς δόλον τὸ παῖ, ποση, καὶ ποταπή εἶναι η Σοφία, η Διωματις, η Καγδότης, τὸ Μεγαλειον, καὶ η Μεγαλοπρέπεια τα. Κιντ αλ λειτόν τέτος ήτον σκοπός τη, όπει νὰ διποτείτες αὐτάς της ιδιότητας εἰς αὐτὰ πλεξημηρύματα, αἰστά εἰς σύνα περιφανέσσατον θέαθον, συλλογιδητε τῷρετεστεσ εἰς αὐθαρποι, καὶ κατανοόσσετε, ποταπή ἀράγε νὰ εἶναι η Διωματις εἰκότη τὸ Δημιτργε καὶ Παντοκράτορος Θεού! ο διποτος, καθάς μὲ σύνα καὶ μόνον τευχα της Παραδεισεσ ήτης αὐτῆς θελησεως οὐδημιρύγησε τὸτον τὸν Κόσμον, ἐτζι καὶ σέλας μυελους Κόσμους τοιέτας μὲ τὸ ιδεύον την τευχα ιμπορει νὰ κτίσῃ μὲ σύνα λόγον, καὶ εἰς μίαν στημάνη δικολάτητα· καὶ πάλιν, εἰς μίαν, καὶ την αὐτην στημάνη ιμπορει νὰ τὰς αὐταίσηρην παντελῶς εἰς τὸ μηδέν. Προσέτι, δὲ το Θεος καίτη, τὸ καίτη χαρέστινος ἀγανίας καὶ κόπτε μὲ την ιδιαν δικολίαν στὸν ἔκαμε σύνα κόπτου της ἀμμού, διώκταις νὰ κάμη καὶ σύνα πάμμεγαν χρανόν. Δοι καποτέσσε περιαστέρον ο Θεος εἰς τὸ νὰ διποτειώργηση σύνα Σεραφείμ διποτε μίρρηγκα, καὶ σύνα Αγγελον διποτε μήγαν. Δοι εἰκότραδη περιαστέρον ο Θεος, δηλατε τὸν περῶν τοῦ Αγγέλων Εα-θόρος διποτε τὸν χαμερέπετον καὶ μητρώτατον της γυνας στελνηκα, εἴτε στενηδημιργη μεγαλα πτισματα καραζεταν καὶ ιδρόντες· εἴτε στα μητρώη, ελαφρωσται· εἴτε στα εδημιργη τὸν Κόσμον, απέκαμε· καὶ εἴτε στα τὰς επελείνται, σέκαπαγανα. Ολχ, δέσα θέλει, τὸ διποτε

διώταται· καὶ ὅσα βέλεται, τὰ τελείοντα μὲν μόνιν ἀνταύτων τὸν αὐτόν τον παγκοδιωμάριαν καὶ βέληστον. πόρα λοιπὸν, εἰς τὸν τὸν Εὔπονον, ἃς συλλογισθάμενοι ἡμεῖς, ὅτι, τόποι εἴναι οἱ Διώτατοι τοῦ Θεοῦ, ὅσην ἀμέρως ἱκετεῖται· καὶ τόποι εἴναι οἱ Δόξατοι, ὅσον εἴναι τὸ μεγαλεῖον τῆς Κτίσματος, μὲν τὸ ὄποιον ἡδέληπτον νὰ φανεράσῃ τὴν ποιαύτων τὸ Δόξα καὶ Διώτατον. Διότε, τί θέλεις
χειραδῆντα ἄποτον κάρκανον ἀλλον, εἰς τὸ νὰ τελειώσῃ καθὼς θέλεις τὸ
ἔργον τοῦ πάντα τέλεον; χειρας, καὶ μικρανὸν τεχίτων; Καὶ
αὐτὸς εἴναι ἀσύγκειτος εἰς τὸν διώτατον. Μάθητον; καὶ ἀυτὸς εἴ-
ναι ἀπειρος εἰς τὸν σοφιαν. Πλεύτον; καὶ ἀυτὸς πλευτίζει τὰς παν-
τας. Ποποπόν έργον γομίζεται, νὰ εὐηγρήσῃ τὸ Ἑργασί-
εον, εἰς τὸ ὄποιον αρχιτεκτονες εἴναι, οἱ Παντοδιωμάτια τῆς Πα-
τρός, οἱ Σοφία τῆς Ήγείας, καὶ οἱ Αγαθότης τῆς Πινδύματος; δῆπε οἱ Α'-
γαθότης καὶ βέλεται καὶ προσάρτει, ἐκεῖ οἱ Σοφία καὶ θάρτατες καὶ
θριθέται, καὶ δὲ Παντοδιωμάτια καὶ ὑπερειχόντει καὶ πτίζει. οἱ τοιούτα
δεῖταις οἱ ἀμεῖδος Αγαθότης, τόποι κατανοεῖς καὶ ρύθμιζεις οἱ ἀπειρος
Αὐτοσοφία, τοιούτοις τελείοντος οἱ ἀκαπτεύοντος Παντοδιωμάτια. Κα-
λῶς λοιπὸν ἔβαλλεν οἱ Προφήτες τοῦτον ἐπείγοντας τῆς αραιοτάτης της
ὑπερμεγεθεσάτης πόλεων. „δεδοξασμένα ἐλαλήθη τοῦτον οὐκ οὐκ
πόλις τῷ Θεῷ. „Εκείνη η πόλις, η ὥσποια, θέλει τὸν ιερὸν
ἐμάγνυσεν τῷ ἀγίῳν Αγγέλων, καὶ παύποια τῷ Εὐλευτῷ τῷ Θεῷ,
εἴναι, οἵ αληθῶς, μακαρεῖα ἐκείνη, λέγω, η πόλις, μὲν ὑπερ-
φώτες χάρεταις, καὶ ἀγαθότητας φεγγοβολεῖ· εἰς ἐκείνην, πλε-
σιοπαρόχως χαρεῖται η αἰώνιος σωτηρία· η ἀληθεία, βασι-
λεῖται. δεῦτο εἴναι ἐκεῖ κάρκανος, ὅπερ νὰ απατᾷ, η νὰ απατᾶ-
ται· κάρκανος ἄποτον μακάριος δεῦτο διώκεται· κάρκανος πονη-
ρος ηγέρος δόλιος, εἰς αὐτῶν δεῦτο ἐμβαίνει. Εκεῖ εἴναι βεβαιωτάτη
ασφαλεία· γαλινή ἀπάραχος· διδαμονία αἰώνιος, καὶ ἄκρα μα-
καρίστης. Εκεῖ εἴναι αράπτει τελεία· φέβος κάρκανος δοῦτον εἴναι·
ημέρα αἰώνιος αἰώτελλει· ὄμονοις χαρεῖσθαι, καὶ σωματιαροφή
πανδρόσιμος. Περὶ ταύτης τῆς αἰώρματος Μακαρεότητος καὶ δι-
δαμονίας, ἔχαγεν σάς πολυμαθῆς ποικιλόποιος. „Εκεῖ, οἱ
„μακάριος βλέπει τὸν Θεὸν μὲν τὴν θέληστον· τὸν ἔχει μὲν τὴν
„πτόλευσιν· τὸν ἀπολαμψάνει μὲν τὴν χαρακήν· μέρει νέος εἰς
„ὅλης τῆς αἰώνιας· ὑπερλάμπει εἰς τὴν ἀληθείαν· χαρέταις
„εἰς τὴν αἰγαθότητα· παθῶς ἔχει αἰώνιον τὸν θάμουν, ἔτζε
„ἔχει τὸν δικολίαν εἰς τὸ νὰ πατεροῦ τὴν διδαμονίαν εἰς τὸν
„αράπαυσιν. „Αλλ' ἐκεῖνο ὅπερ κάμνει αὐτῶν τὴν Πόλιν τοῦ
Θεοῦ διδαμονεζάτην, ἀνεινεὶ οἱ αἰώνιος καὶ αἰχλάτος εἰρλών. Διὰ
Γερασαλήμ· „οἱ τιθεῖς τὰ ὄρεά τους εἰρλών. „Τίς διώχται
εἴσις καὶ παρασήγη μὲν λόγια, ποταπή θέλει εἴναι η αἰγαλλία-
της καὶ χαρά εἰκόνης τῆς μακαρίας ψυχῆς, ὅπου εἰς εἰκόνην τὴν

πόλιν καπεκίθη, τῆς ὀποίας τὰ σώματα τὰ ἔπαιμα ὁ Θεὸς οὐ-
ρώσει! Τόπε σέκαπωντος, η ποιών ψυχή, δηλι σύωθείτα πῇ
Θεῷ, ηδὲ νὰ εἰπῶ ἔτζε, μέσα εἰς αὐτό της τὸ κούρεον ἐγκα-
τοκίσσασα, θέλει κράζει μὲ τὸν Δαβὶδ· „Εν εἰρλώνη ἔπι τὸ
„αὐτὸν κοιμηθίσσαμε, καὶ ὑπάρσω· μεταχειρίζεται οἱ Δαβὶδ εἰς
„τὴν εἰρλώνην τῷ, ἔπι τὸ αὐτό ἡγε, αιματακινήτως, καὶ ἀμετα-
χέπτως. Καθὼς οἱ Κασιόδωρος τὸ ἔρμινδει, εἰρλών, ὅπε εἰς
τὴν ἴδιαν κατάστασιν νὰ δεῖσκεται πιάντα εἰρλών, ὅπε ποτὲ
νὰ μὴ δικυρόπεται, ἀλλ' εἰς αἰώνα πὸν ἀπαντει νὰ σέκαπλέται.
Τόπε θέλομεν εύρη τὴν αἰώνιον εἰρλώνη, καὶ αἰχλάκοπον απαν-
τειν, δηταὶ νῦν κατατίθωμεν εἰς τὸ ὄλοντερον πιάτος αγαθῆ κού-
ρον η τέλος. Οὕτω γυμνωθώμενοι δηλι τὰ ἐνδύματα τῆς φθορᾶς
η τὸν θυντόπιος, καὶ σύωθωμεν ἀχαρέσιως μὲ τὴν ἀρχικῶμενης καὶ
περάτην αἰρία, ὅπε εἴναι οἱ Δημιουργός μας Θεός. Τοιούτη
πιάτελειον εἰρλώνη, ματαίως τινάς θέλειν ἐλπίση εἰς τὸν πα-
ρόντα Κόσμον, καὶ εἰς τὸν δρόμον τῆς παρέστης ζωῆς. Η ψυχή,
όπε δεῦτο υπόκειται εἰς κάρμια μεταβολῶ, η ποιών
εδρεν αἰσφαλή κατοπίαν εἰς τὸν ἐαυτόν της ὑπεραίων τῷ ξρανῶν.
Ολός θεῖς οἱ Επίγειος Κόσμος, καθὼς εἴναι σινθεμένος δηλι
χαντίας ποιόπιτας, ἔτζε καὶ παθή ημέρων μᾶς δίδει αφορμάς καὶ
αιτίας παραχῆς καὶ συγχύσεως· δηλι τὰς ὀποῖας, η ζωή τῷ πα-
λαιπώρων αιθρώπων θεδόν παταχάννεται, καὶ συμπινήσεται. Πό-
στοι αιθρώποι διέσκονται, ὅπε, κάλλιον περιπλάνωται νὰ καπο-
κεν εἰς τέτην τὴν πιλίνην φωλεών της Κόσμου, πάθει εἰς εἰκό-
νην τὴν ψρανίαν αὐλίων· καλλίπερα, λέγω, προκελευτοι νὰ δύ-
εισπνωνται εἰς τέτην τὸν περσόπαιρον, καὶ πεθλιμφίον Κόσμον,
πάθει εἰς τὸν αἰώνιον καὶ χαρμόσιμον ψρανόν! Ποίος ποτὲ λογιά-
ζει δέη φρόνιμον καὶ γνωστὸν ἐπείνον, οἱ ὄποιος ὑεροὶ αὐτὸν
θέλειν ιδῆ δόλον της διαποτίου ὅπε νῦν καμαρίθων· μὲ καθε-
λογῆς διμορφίαν καὶ τέχνην θαυμάσιον· τὰ αιματεύατα δηλι
φόρες ξιφάς· τὰ συντάκιά της πεπληρωμένα δηλι αργύρειον, καὶ
χυστίον· τὰ ταμεῖά της σεστωρούμφα δηλι πολυειδῆ φορέματα καὶ
πολύτιμα, οἵτι κατεκαύθησαν αιφνιδίως δηλι πυρκαϊαν, νὰ μη-
δακρύσῃ, η πιντελῶς νὰ μηλι αισανάζῃ; ἐπειτα, θευματεῖς
δέη σάμα μικρὸν αἰδωνάκι, ὅπε αὐτὸς εἴχει εἰς κλεψίον κεκλεισ-
μόν, τὸ ὄποιον εἰσωμένος πολλάπτει νὰ τὸν διφραΐη μὲ τὸ γλυ-
κύτε κελαδίσμα· καὶ μαθέν δηλι τές δύλευτα, οἵτι καὶ ἐκεῖνο κα-
τεκαύθη εἰς τὴν πυρκαϊαν, ποτὲ δὲ τότε νὰ θέλειν αρχίσῃ νὰ
θρινή αἰπαρηγόρητα, νὰ κόπτεται αἰχλάκετα, καὶ νὰ σκάζῃ α-
γοντα, διότι ἔχασε τοιότον ιγαπτικῶν πυλάκι; βέβαια, οἵτι μό-
νον δεῦτο θέλειν τὸν σοχαδῆ οἱ αιθρώποι φρόνιμοι καὶ γνωστοί,
οἵτι μόνον διατίθενται τὸν τοιότον· ἀλλὰ καὶ μαρδοί, καὶ αὐτοί· διότε,
οἵτι καὶ τὸ κελαδίσμα τῆς γλυκυφάνης εἰκόνης αἰδόνος χαροποιή καὶ
εύ-

Ἀφράγη τὴν ἀκολ., ἀλλά, τίς δὲν θρησὶ καὶ πλειες αὐθαρά
προς ἄφε τὴν φερομ. καὶ σέρπιν τόσων πολλῶν καὶ πολυτίμων
φρυγμάτων; Αλλὰ πόρε, χεδὸν ὅλοι οἱ αὐθαράποι τὴν ἴδιαν
μασίαν, αναιδοποι., καὶ αδέκεισθαι ἔχομεν. ὅλοι παρόμοιοι
φαινόμεθα τὴν σήμερον μὲν ἐκεῖνον τὸν βασιλέα τῆς Ρώμης Ω-
νόρεον· ὁ ὄποιος, καθὼς ἰσορρόπιον, δίεισκετο αὐθαράπιμόρος α-
πὸ τῆς ἔχθρας πολλὰ καρόν μέσα εἰς τὴν Ρώμην. καὶ ἐπειδὴ
εἰσέβη μέσα εἰς τὴν βασιλείαν τὸ κάμεραν σάς φίλος τα., καὶ τα-
αὐτήγειλοι ὅτι ἔχαδην ή Ρώμην, ἐπεισεν καὶ γῆς λοτὸν λυπλη-
τη., καὶ δεν ἥμπορεσε νὰ παρηγοριθῇ· αὐτὸς δὲ ὁ βασιλέας, εἰ-
χει εἰς τὸ παλατίτην σᾶν μικρὸν σκυλάκιον, τὸ ὄποιον ηγάπαι
πολλὰ καὶ ἀθαράπιετο, καὶ ἄφε τέτο τὸ ἀνόμικον καὶ Ρώμην. ἔ-
τσι, αἰκάλατας λοτὸν τὸν μίστην τὴν ἀπάλειαν τῆς Ρώμης, ὅ-
λος σύζητος ερωτᾷ, καὶ πῶς ἔτζη ἔχαφα ἔχαδην ή Ρώμην, ὅπε-
αυτὸν ὀλίγον περιπέρα μετ' ἐμῷ ἐπαῖσιν; Ο μανταπόφορος καὶ τα-
λπογένεται, δτι, δεν ἔχαδην, βασιλεὺν, καὶ σκύλα Ρώμην, ἀλλὰ
η Πόλις. πότε ὁ βασιλέας ἀρχισε νὰ γελᾷ, καὶ καὶ σύχασιν τον-
φίλου τα., ὅπε δεν τὸν ἐλύπησε μὲ τὸ ὀλέθριον μένυμα τῆς
σκύλας. Πόσοι τὴν σήμερον Ωνόρεοι δίεισκονται, ὅπες σενάζε-
σι, λυπάνται, χάισται δάκρυσ, δται τας κλέφωσι χευστον., καὶ
ἀργυρεον· τὰς πάρασι τὰ φορέμετά τας, τὰς καύσωσι τὸ ὄστη-
τιόν τας. καὶ ἂφε νὰ εἰπάμεν μὲ σᾶν λόχουν, δται σεριθώσιν α-
πὸ τὸν πηλὸν, καὶ τὸν βόρβορον τέτο τὸ Κόσμος, ὅπη ὑπεραγ-
πώσιν. μείσως ὅμως καὶ σεριθώσι τῆς ὑρανίας βασιλείας, χαίρ-
σιν, ἀγάθιονται, ἔμφασι, καὶ χορδύσι, χωεὶς νὰ τὸ φύφωσι
τελείως ἄφε τίποτες. Οχι ὀλίγοι φάνιονται, ὅπε μὲ ἀκριτες
ἐπιθυμίαν ἐναγκαλίζονται τὴν ἀστείαντο καὶ ἀκολασίαν, ὡς τα-
μίαν διδαιμονίαν· τὰ δὲ ἀλλα, ἔχοσιν εἰς δάκτεριν ταξίν· φαί-
νονται, λεγω, πολλοὶ ὅχι μόνοι ἀφρονες καὶ μαροὶ ὀστᾶν τὸν Ω-
νόρεον, ἀλλὰ καὶ ὀστᾶν τὸν Γαλιλῶν, καὶ αὐτὸν βασιλέα τῆς Ρώ-
μης, ὁ ὄποιος, καθὼς ἰσορεῖ ὁ Τελεβέλλος, ἐπειδὴ τὸ ἐμβαύ-
ην πῶς ή Λιγυπτος ἀπειάτοσι, ἀπεκείνατο· καὶ τί; δεν ἥμ-
πορεύθη νὰ ζήσωμεν καὶ χωεὶς τὸ λινάει τῆς Αιγύπτου; δται δὲ
πάλιν εβεβαιώθη, πως ή Κύστια ὅλη χεδὸν ἐρημαθην λοτότε τὰς
ὅρμας καὶ συγκράτεις τῷ σοιχέτων, καὶ λοτὸν τὰς καταδρομὰς καὶ
λεπλασίας τῷ Σκυθῶν, εἶπε· καὶ τί; δεν ἥμπορεύθη νὰ πλύ-
νωμεν τὰ ποκάμισά μας καὶ χωεὶς τὸ σαπεύνιτες; Οταν ἔχαδη-
ητο τὰς χειράς τα ὅλη χεδὸν ή Φραγτζα, λεγεται, πῶς νὰ ε-
γέλαστε, καὶ εἴποι· ἔχομεν τί νὰ φορεσωμεν, καὶ χωεὶς τὰς α-
λεργίδες, καὶ χλαμύδας τῆς Φραγτζας. Ω, πόσης ὁ παράν ζ-
τος αἰών θέρετ Γαλιλίας, ἵσως δε καὶ χειροτέρες, καὶ βδελυρωτέ-
ρες λοτὸν εκεῖνον. Διότι, ἀλλος μη, δεν συλλογίζεται, εἴτε ὄρ-
γεται παντελῶς ἀλλο κρίνεται καλὸν, πάρεξ πλετον· ἀλλος δὲ

δόξαν· ἔπειρος, πόνος, καὶ ἄποις, ἀλλο τί τῷ ματαίων· καὶ αἱ
τινας τῆς τοιντας ἀνθυμίσην μὲ ὀλίγα λόγια τῷ τῆς ματαί-
βασιλείας, ἢ τῷ τῆς ὁδὸς καὶ τῆς μέσης, μὲ τὸ ὄποιον διώσαται
νὰ κληρονομίσῃ αὐτὴν τὴν βασιλείαν, τὸν καίτε νὰ συγχίζε-
ται καὶ αγαλακτή, καὶ νὰ αναχωρῇ μὲ μεγάλην στηρόποτα τῆς
καρδίας τη, καὶ τῷ πλατωνίτας νὰ μαρμελέῃ, λεγωντας. „Οι θ-
ραστοὶ τη ματαία, τῷ Κυελφ. την δὲ γῆν, ἔδωκε τοις γοῖς
„τῷ αὐθαράπων.., Προκείμενον ἔδω οἱ αὐθαράποι εἰς τὴν γῆν,
νὰ ἔχωται σᾶν μικρὸν καλοβάκιον, τῷ δὲ εἰς τὸν ματαίον σᾶν ὀλό-
χυσον παλάτιον. Ο θεοί, δι αὐτὴν καὶ μόνια τὴν ἀδιάκεπτον
περοτίμησιν, περέπει νὰ σερπεῖν τῆς βασιλείας τῷ ματαίον· διό-
τι, μόνοι τας ἔχλεισαν τὰ ὄμρατά τας, δέρη νὰ μιλῶ ἕδεν ὑψη-
λα· μόνοι τας ἔχλεισαν τὰ αὐτά τας, τῆς βασιλείας· μόνοι τας καίτησιν αὐτ-
έις τὸν εἰαυτόν τη λοτὸν αὐτού· ἐπειδὴ καὶ δεν ἥθελησε ποτε
νὰ κάμωσι δι αὐτὴν κάμαιαν μελέτην καὶ φροτίδα. Αλλὰ μῶν,
ποτε νὰ κατανητήρην ὑψην μας εἰς τὰς ματαίας ἀς ὑπάγη ἔμ-
πορεύθη νὶ βηπυμία δι εκείνας· ποτε νὰ εἰσέβωμεν παιδει-
μονες καὶ μακάροι εἰς τὸ ματαίον βασίλειον, ἀς μαθεθέωμεν
δτη πορά νεράς μὲ περδίσμον πεπλεύτην καὶ βηπμέλειαν εἰς αὐτο-
ῦτα νὰ λοτολαύσωμεν εκεὶ εἰς ὅλη τὴν πινακόπτα ἔκεινα, ὅπε
επ' ἔδω μὲ τόσον Θερμὸν ἔρωτε εποδήσαμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Οταρη ὁ καμφόθιος αὐθαράπος Θεωρῆ τὰς χάριτας
τὰ δεδοξασμένα σώματας, παραβλέπει τὸ
εδικόμ τα σῶμα.

Ε"Ως ὡδε ἐλαλίσαμεν ὀρκεταὶ τῷ τῆς ματαίας τῷ
Δικαίων, λείπεται πόρε τὰ στρεψωμένη τὸν λόγον μας εἰς ἀν-
τες τὰς Δικαίως, οι ὄποιοι, ἐκεὶ αιωνίως ἔχειν νὰ αναπαύσω-
ται. Αλλὰ, περῶτον ἀς ὄμιλότωμεν, τῷ τῷ σωμάτων ἐκείνων
τῷ μακεσ'ων, ἐπειτα δέλομεν πορχαρόην καὶ εἰς τὰς ἐκείνων
ψυχάς. Ο λος ὁ αὐθαράπος σωτίσαται, λοτὸ δύνω μέρην· τὸ σῶ-
μα, δτη τὰ ὄποιας ἀλλο δεν εἴναι παπενότερον· καὶ τὴν ψυχὴν,
δτη τὰς ὄποιας ἀλλο δεν εἴναι ύψηλότερον, καὶ ὁξοχώτερον εἰς
πέπον τὸν Κόσμον· καὶ ἂφε τέτο τὸ καδ' σᾶν θέλει λοτολαύσει ξέ-
χαρα ἐδικώ τα δόξαν, καὶ χάρεν, καὶ διφροσωμένεις τὸν ματαίον.
καὶ αγαλά καὶ σάρξ, μὲ τὸ νὰ εἴναι δτη πιλὸ λάσσων τῆς γῆς,
καὶ υπερον ἔχυλίδην εἰς θάφορα πάθη τῆς ἀτμίας, καὶ φέρε-
σι συμβληθεῖσα τοις κτλαίσται τοις αρόντοις αίμοιαθη αὐτοῖς;"

καὶ δέ τότε τῆς ἔπειρε νὰ εἶναι δεδεμόνι εἰς φάτην αλόγων,
καὶ δέ καὶ μέσην εἰς τὸν ωραῖον, καὶ νὰ αναπαυεται μὲ τὸσιν
δόξαιν εἰς τὸ Παλατίον τη Λιανία Βασιλέως, καὶ νὰ συγχωρέῃ
μὲ τὸς Αγγέλους· μὲ δόλου τότε, ὁ φιλανθρωπος Θεὸς ἔτζει δέδο-
κησε. Καὶ, καθὼς τότε δέ τὸν ψὸν της Αγγελ τὸν Ισμαήλ,
ἀγκαλά καὶ τὸν σκλαβάσις γῆς, μὲ δόλου τότε, ιδέλησε νὰ τὸν αὐ-
Γενιο. Ξήση γελαγάθως, λέγωντας . „ Αὔξανώ , καὶ πληθωῶ αὐτὸν
17.20. σφόδρα . „ ἔτζει καὶ δέ τὰ σώματα τῷ μακαρίων Δικαίων
ἔκεινο εύλογον, νὰ τὰ τυρισῇ μὲ τὴν ωραῖον αὐτὴν εὔκλειαν,
ἐπειδὴ καὶ σωματεράφων μὲ τὰς ψυχὰς των , καὶ δέ τὸν
ἔβασασαν πὸν ζυγὸν τὸ Χεισά, καὶ εκοπίασαν, καὶ ἐταλαιπωρή-
θησαν εἰς ταύτην τὴν γῆν. Καὶ τότε εἶναι εκεῖνο, ὅπερ εἴπειν
ὁ Θεὸς δέ τὸ Προφῆτε . „ Διπλᾶ κτίσονται ἐν τῇ γῇ αὐτῷ,
„ οἵγεν ψυχῆς καὶ σώματος δόξαιν. „ Διότι, εἴκει βέβαια, θέ-
λει διπλαζεῖν ὁ μιθωτὸς τὸ διωάρειον· ὁ σρατιώτης, τὸ ὄφωνον·
ὁ νικητής, τὸν σέφωνον· ὁ αὐδραγαθητής, τὸ βραβεῖον· ὁ φίλος,
τὰ δῶρα· καὶ ὁ γῆς, τὴν ηλιορούμιαν. Αὐτάμεστα εἰς τότα, μὲ
τέορες χάρετες θέλεστι σολιδῆ τὰ σώματα εἰκείνων τῷ μακα-
ρίων μὲ λαμπρότητα, μὲ ἀπάθειαν μὲ ἐλαφρότητα, καὶ μὲ
λεπτότητα. Καὶ ἀς αρχίσαμεν δεῦτε τὴν πρώτην χάρειν, ὅπε-
ρειν οὐ λαμπρότητες. Αλλὰ, δέ νὰ καταλάβωμεν καλῶς αὐτὴν
τὴν χάρειν τῆς λαμπρότητης, πρέπει νὰ ξέσθραμψ, ὅτι δύω λο-
γιῶν λέγεται οὐ λαμπρότητες· οὐ ὥστα τὸ δέφανον, καθὼς εἶναι
οὐ κρύσταλλος, καὶ πὸ ὑδαρ· οὐ ὥστα τὸ αὐτόφωτα, καθὼς εἶναι
οὐ Ηλίος, καὶ τὰ ἀστρα. τὰ σώματα τῷ Αγίων, καὶ καὶ τὰς δύω
έρπετας θέλεστιν εἶναι λαμπρὰ, καὶ ὡς δέφανον, καὶ ὡς αὐτόφωτα.
Καὶ πρώτον μή, ὅτι θέλεστιν εἶναι δέφανον, καὶ ὡς αὐτόφωτα.
είναι τὰ Αγία Γριγορίου, λέγοντος . „ τῷ μακαρίων Πολιτῷ τα
„ σώματα θέλεστιν αἱράστετε αὐτάμεσον τὰς μὲ τὴν λαμπρότη-
„ τη, καὶ θέλεστι δέφανονται μὲ τὴν καθαρότητα· τόσον, ὅτι
„ θέλει εἶναι αἱροῦται καὶ ὀλόβλεπτος εἰς τὰς σφθαλμάς τῷ ἀ-
„ παντῶν καὶ αὖτε τὰ σώματος οὐ σφρονία καὶ σωθεστις· καὶ θέ-
„ λει εἶναι καθ' εὐας ὀλφάνερος καὶ δέφαλεπτος εἰς τὸν ἀλόν,
„ καὶ τὸν ὅποιον έρπον εδῶ εἰς τὴν γῆν δεῦ δινάται νὰ εἰ-
„ ναι δέφανος καὶ δὲ εἰς τὸν έαυτόν τε. „ Καὶ λοιπὸν, χωριστὰ
ὑπερθαύμασος, καὶ πανεξαίρετος, αἰς ωδεμίᾳ ποτὲ ἀλλι εἰς τὴν
τὸν Κέσμον. αὐτὴν ἡ ἱστοτετρακοντάρωντης καὶ δύμορφία, αἰσχυ-
τητῶν θέλει ὑπερβαίνει εἰκείνων· καὶ πὸ τὰ σώματα βλεπόμνον, τό-
μια φλέβα, νεύρων, ἀρτησία, ἴνες, χόρδοι, τεύοντες, η ὄσεα·
τῷ μὲτανάστατον, ὅπερ νὰ μη μήρι εἰς αὐτὸν καρ-
τῷ ὅποιαν οὐ ωριστης, οὐ σωθεστις, οὐ πάξις, οὐ σωμάφεια, οὐ

θέσις, καὶ οὐ διαρμοσία νὰ μηδὲ εἶναι ὄλοφιάρεος εἰς τὰ ὄμι-
τα πανίτων, καὶ καταπολέλ γνωσέμην. Διότερον δὲ, ὅτι θέλουμ-
εῖναι δέκι μόνον δέφανον καὶ διεῖδη, καθὼς εἴπομεν, ἀλλὰ καὶ οὐ-
πέρλαμπτα καὶ φωτεινότατα, καὶ τότε γίνεται φυλερὸς δότο τὰς
λόγιες τη Κυείμας, ὅπερ εἴπομεν. „ Τότε οἱ δίκαιοι εὐλαμψί-
„ σιν ὡς ὁ Ηλίος ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῷ Πατέρος μα . „ Εκείνη^{13.14.}
δὲ οὐ λαμψίτις, ἔχει νὰ αἰνιβάλυσῃ διπλὸν τὸν ὄρμοτητα καὶ καθα-
ρῶν τῆς ψυχῆς, καὶ νὰ πλημμυρίσῃ πλεσίων εἰς τὸ κορμί, τό-
σον, ὅπερ νὰ μηδὲ λαμπρότετον, σικκιότατον, δέμυγέσπιτι, φω-
τοειδέστατον, καὶ αἰτιοφεγγοβόλον. Βαβαί! ποταπή χαρά, καὶ
ἄγαλλίατις θέλει εἶναι εἰκείνη, νὰ βλέπῃ τινὰς τοσατές καὶ τη-
λικάτες Ηλίες εἰς εὐα πότον σωματοισμύριας! Διότι, αὐτὸς
καὶ μόνος Ηλίος, μὲ δόλον ὅπερ απέχει τόσον ύψηλα διπλὸν τὴν
γῆν, καὶ ποτὲ δοὺ σέκει, ἀλλὰ πάντοτε θέλει, μὲ δόλον τόπο χα-
ροποιεῖ τόσον πολὺ τὸ ὄμιτα τῷ αὐθρώπων, καὶ τὰς ψυχὰς
καθηδημένεις καὶ κατεύθραινει, ὅπας ὁμολόγητης τὰς φεγγοβόλες καὶ
ζωγόνις αἰκτινάτης πόστη, πόστη ἀρά γε περπότης, αἴγαλλίατις, καὶ
χαρά θέλει εἶναι εἰκείνη, νὰ βλέπῃ τινὰς χιλιάδες καὶ μυειά-
δες αἴνειδημίτες γύροδει τη Ηλίες! τοσαύτη θέλει εἶναι τῷ
μακαρίων εἰκείνων, καὶ δεδοξασμύριαν σωμάτων οὐ λαμπρότατό φω-
τοχυσία, ὅπερ τινὲς τῷ θεολόγων ἐπόλυτα νὰ εἰποῦν, ὅτι,
αὐτὸς καὶ μόνος Δικαίων σώματα θέλει κατέβη εἰς τὴν γῆν διπλὸν
τὸν ωραῖα μὲ τοιαύτην λαμπρότητα, σέχαπτωτος θέλειαν θαμπώ-
σει, καὶ κάστεν τὸν λάμψιν πον δόλα τὰ ἀστρα, καὶ οὐ Ηλίος. Αὕτη
οὐ φωτοχυσία, θέλει εἶναι ὥστα εὐα σύδυμα εἰς δόλον τὸ σω-
μα τη Δικαίων, σύδυμα περπότερον καὶ θαυμασιώτερον διπλὸν κάθε
χυτοχεύτητον καὶ αἴρυροκόλλητον ύφασμα. Αὕτη δέποτε οὐ εὐθά-
νετο εἰς τὰ ὄμιτα τας θάρμηρά τις αἰκτινάτης εἰκείνη τὸ δεδοξασ-
μύρια σώματος, πιεδόσατε μοι, ὅτι εἰκείνη οὐ ὄρμοτης, ποσιν
φλέγει ἔρωτος θέλειον δέκατη εἰς τὴν ψυχήν σας, ὡς δέ τοι,
διπλὸν τὸν ύπερβολώ της χαράς καὶ τη θαύματος, δοὺ θέλει σας
θέληγ ορεξίς, ὅπερ νὰ σρέψετε ποτὲ τὸ ὄμιτα τας εἰς ἀλλο κή-
νεια γλυκύν, καὶ περπόν πράγμα τότε τη Κόσμος· ἀλλὰ πληγω-
μόις, έρπον τινὰ, διπλὸν τὸν σαγρίταν εἰκείνης της ἱκετικῆς θεω-
ρείας, διπλὸν δλεγσας θέλειαν αἰκεσται μία καὶ μόνον φωνή, καθὼς
εὐα καιρὸν διπλὸν τη Απόστολον Περίον δηπλὸν τὸ δρες Θαρέωρ .
Καλὸν δεῖν ήμας ὀδε εἶναι. Διδύτερα χάρει εἶναι, οὐ αἴσαντος
αἰπάθεια, οὐ νὰ εἰπω καλλίπερα, οὐ αἰαθεστάτη αἴσανατία. Καὶ
λοιπὸν, τὸ δεδοξασμύριαν σώμα, δοὺ θέλει εἶναι δεκτικὸν κάθετός
πάθεις, πόστη καὶ τὸν ἐνέργειαν, σόσον καὶ καὶ τὸ διωμαν. καὶ καὶ
μή την ἐνέργειαν, ἐπειδὴ, ωδεμία φθορά, ωδεμία σιχημάδης, οὐ
αἴθανεια καὶ αἴσανατία, ωδεμία κολοβότης, οὐ ἐλλεγήις, οὐ λερα
θέλει θάρμηρη εἰς εἰκείνωτα σώματα. οὐ δὲ τη διωμαν, ἐπει-
δή την διωμαν,

δι' δού θέλωται εἶναι δεκτικά τυρος πάθεις, πό όποιον καθέλωται
εἶναι σχήμαρον εἰς ἀντα, ή καθέλει γιμπορι ποτε καὶ τὸ θερμο-
κρόν τα πό τὸ θερμότερον. ηγέτης τοῦτο εἰς ἐκείνην την μακαστιν
παταστασι, ὅπας ἐκεῖνα τὰ σωματα τῷ Λγίων ἐχυρωτερα ἔτο
κάθε τι, ηγέτης δού θέλων τάχεις μήτε θερμοπορίν δοτο
κάνειν αἷλο τι. Περι δὲ τῆς Δικαιουεως καὶ αὐδρείας τῷ ποιέιν
σωμάτων, ἔχομεν μαρτυρεῖν δοτὸ τὸν Απόστολον Παύλον, απέ-
κεινος. 15. ρεται ἐν φθορῇ, ἔχειρεται σὺν αὐθεργίᾳ. συμφωνεῖν εἰς τέτο
καὶ ἄλλοι γεώτεροι Θεολόγοι, οἱ ὄποιοι λέγουσιν, ὅτι οἱ Αγιοι
θέλωσιν ὑπερέβην τῷ τῷ δικαιομένῳ ἐκείνης τῆς φερεβούτες εἰς
τὴν αὐδρείαν, ὅτι λογῆς ήτον εἰς μὴ τὴν ἐδοκει μας θείαν.
Γραφῶν, οἱ Σαμψώνες, καὶ Γολιάθες· εἰς δὲ τὰ βιβλία τῷ Ελ-
λίτων, οἱ Ηρακλεῖς, καὶ Ατλαντες. ἡ δοτη, τόση θέλει εἴται η
δικαιομένη, καὶ η φωμαλωστής ἐκείνων τῷ Λγίων, ἀσε καὶ ο μικρό-
περος δοτὸ ἐκείνης θέλει ημπορεῖται θερμοτερη δολον τότο τὸ παν,
καὶ αστα μίαν μεταχειρίσιμον σφαιραν, δοτὸ τὸν τόπον τα γα τὸ
μετακούση, καθὼς καὶ ὁ σέξωπεικός ἐκείνος Αρχιμίδης ο μικρα-
κούς, ἐκαυχάτο εὖα καρδὸν διτ, αὶ ημπορεῖται νὰ σύνη τὸν εὖα
τὸ πόδι ἔξω δοτὸ δολων τάτην τὸν γην, θέλει τιαζην αὐτην
τὸν γην με τὸν ἀλλον τὸ πόδι αἰς εὖα μηλον. Οδσι καὶ θερμή-
ὑπερβανδόμιρος· δος πὰ σῶ, καὶ τὸν γαν κατίσω. Καὶ εἰς εκεί-
νον μὴ τὸν Αρχιμίδην, ητον μία ζερπή ὑπερηφάνεια. εἰς δὲ τὸ
δεδοξασμήνες Δικαιος, εἶναι ἀρμοδιωτατον τὸ παρ ἐκείνην είρημέ-
νον. κοιτε εἰς τὸν ὄποιος, τὸ θερμόχωρότατον τότο τεχνέργημα τὸ
Θεος, δηλωδη ο φαινόμενος Κόσμος, εἶναι αστα εὖα μηλον μη-
κρότιτον. Επεδη λοιπὸν τοιαύτην Δικαιομένην αὐδρείαν ὑχεσιν
τῷ Λγίων τὰ σώματα, τι παράγματα ἐδωλεῖτο ποτε νὰ τὰ βλα-
φη, η νὰ τὰ ἀλλοισθη; καὶ αὶ εἴναι ἔτζι, βέβαια, ἀκολυθεῖ-
ναὶ εἴναι καὶ ἀπαθέσαται. καὶ λοιπὸν, εἰς πεντάστοιν ἔτι (κα-
τα) θάσι λεγει η θεία θεοπαλυψίς) οὐδὲ διψήστοιν ἔτι, οὐδὲ μη-
ν πέσῃ επε ἀντες ο Ηλίος, οὐδὲ πᾶν ικούμα. καὶ πάλιν θερμ-
η, πάπο λέγει. καὶ σέξαλεῖται ο Θεος πᾶν δάκρυον δοτὸ τῷ ο-
φθαλμῶν αὐτην, καὶ ο θάνατος ην ἔται ἔτι, οὐδὲ πούθος, ἔ-
τι πραγή, θει πόνος ην ἔται ἔτι, οὐτι τὸ πρωτα τὸπηλθον.,.
Οδσι, καὶ εἰς τὸν μέσον τῆς φλογός, μὲ καθε δίκαιον νὰ μη
καίσται· εἰς τὰ ιερά, μὲ μη πνίγωται· αἵλετε πάρμια μά-
χαιρα φονεύει ημπορεῖται τὰς πληγάδην, οὐδεμία τυράντα χειρ-
θέλει ημπορεῖται νὰ δίγαλη καὶ μίαν έιχιν δοτὸ τὴν κεφαλιν
τος. Εκεῖ, δού ἔχει σέξτοιν εἰς τὰς πόδας η ποδάρεα, εἰς τὰς
κέρας η χειράρχη· η σενώτις, εἰς τὸ σῆθος, καὶ ο κάλυπτας εἰς
τὴν κοιλια. Εκεῖ, η αὐδρεία τὰ σώματας, ποτε δού μαραίσ-
ται δοτὸ αἵρεσιν, ἔτε ἀχαρικάνει δοτὸ πολυκατείαν, η οὔγεισα

θέλει εἶναι πάντοτε σωτῆ, καὶ πωτέλειος· η ὥριστης, φειδαλ-
λής καὶ γεάστρα, χωεὶς νὰ δοκιμάζῃ κατα ιδεύα έθοπον κάρμια
φθοράν. Εἴκω δοτὸ πάτην τῷ απάθειαν η αισθανόταν κατά-
στασιν, θέλησιν ἔχη ἀκόμη ἐκεῖνα τὰ σώματα μίαν λεπτότητα
φύρωμέστον η αἰτίαστον· μὲ τῆς ὄποιος τῷ δικαιομένην η βού-
θεία, θέλησιν ἐμβαίνει εἰς πάθε πόπον, καὶ θέλησιν ἀγαίη
δοτὸ πάθε πόπεν δίκολωτατα· μάλιστα θέλησιν δύπερεν δοτὸ πε-
στα πεκλεισμόνευ θυρῶν, χωεὶς πάρμια δυσκολίαν, καὶ θέλε-
σι δίερχονται δοτὸ μέσος τῷ τοίχων χωεὶς κάνεια ἐμπόδιον, πα-
θῶς τὸ πιεύμα, καὶ η αντίνες τῷ Ηλίων δύπερεστι τὰ προσάλ-
λινα θερμότηρα, καὶ ἀπλῶς, τὰ διφανή σώματα· η δοτὸ νὰ λα-
λίσω μὲ σωτηριαν, ἐκείνα τῷ Λγίων τὰ σώματα, η μέσος
δλων τῷ σωμάτων θέλησιν διεβαίνει αισκολήπιος, καὶ τέτο φανερ-
ται δοτὸ τῆς λόγης τὸ Απόστολος· „πειρεται σώμα φυχιον,
„ἔγειρεται σώμα πιθηματινό· „τὸ ὄποιον, εἰς τῷ λεπτότη-
τη, δοτὸ θέλει ἔχη πάρμια διφεροπά δοτὸ τὰ Πρόματα, καὶ
τὰς Αγγέλες. Τελεσταίσα χάρεις εἶναι, η κεράτης, ηγενη η ἐλα-
φρότητε, καὶ η δικινοπίσα, η ὄποια τόσην ζέστοια καὶ δικαιομέ-
νης θάρεισει εἰς τῷ δικαιομένην, δοτὸ πὰ πάρμα, καὶ νὰ
τὸ μεταφέρει δοτὸ εὖα εἰς μίαν δίκο τόπον μὲ δρόπτων δικολίαν· μά-
λιστα εἰς μίαν σιγμον ηδη τὸν αιθέρα ηδη τῷ τῷ γην εἰς τὸν θ-
ρανόν, καὶ νὰ τὸ κατεβάζῃ δοτὸ πὸν ερανὸν εἰς τῷ γην, καὶ νὰ
ημπορη τὸ σώματα αὐτο, οὐδὲ διαριπη, ηδη διεθέτῃ δοτὸ
τῷ μίαν δάκρων, έως εἰς τῷ δολων δάκρων τῆς γης, χωεὶς πάρ-
μιαν κέρατον, η δρυοποτεία. Εχομεν δὲ τῷ δικαιομένην ηδη
εἰς ταῦτα, πάλιν ἀπὸ τὸν Απόστολον Παύλον· „πειρεται σὲ
η ἀδοκεία, ἔγειρεται σὲ δικαιομένη· „Αλλα, καὶ ο λογαρεσμός
μας τὸ βεβαιόνοι, οὐτι πιαιτα θέλησιν εἶναι τὰ σώματα τῷ Αι-
καίων, επεδη η αργοκινητία καὶ η βραδύτης, εἶναι πάρμοσα εἰς
τὸ πεῦμα, καὶ δοτὸ εὐνατία· τὸ δὲ σώματα τῷ Λγίων, οὐτας
πιθηματινά η δεδοξασμήνει, ηδη αισχύνης περέπει νὰ εἴναι η κα-
φοτεπτη η δικινητε. Τέτη η δικινητε, συμπεραισται καὶ δοτὸ
αἵλα πητα τῆς θείας Γραφῆς, η ὄποια Γραφὴ παρομοιάζει αὐ-
την τῷ δικινητον τῷ φυχῶν, μὲ τὰ ἐλαφρότατα ηδη δικινητο-
πετα περάγματα τῷ πόσιμος. Ο σοφὸς Σολομὼν παρομοιάζει αὐ-
την μὲ ταῖς ποιητας τῷ πυρὸς, οὐδὲ πιηθῆρες σὲ καλή μη δι-
δραμενται. Ο Προφήτης Γεζενίλ, μὲ τῷ αἱρεπτῷ τῷ αἰτί-
σα, καὶ πῦτο μὲ αἰνητηρα θυχη, ἐπε διμπόθεται μὲ σφροτο
αἴθεμον. „έβεχον, ηδη αισκομπτων οὐδὲ εἶδος εἰκτίος αἱρεπτης. „
Ο μεγαλοφωνοτετος Ησαΐας, μὲ τὰ πετενά, οὐτε εἰς τὸν αἴ-
ρετο πετεστιν διέντεται· „περοφυγεστιν οὐδὲ αἴτοι, δραμενται, ηδη
η κοπιάστησι, βαδινηται, ηδη πεντάστοιν· „οὐδὲ αἱρέτος γη-
κοδυμία, ηδη αιερμώδητος αγαλλίαστις! ηδη περοκαταλαμβάνη τινάς,
καὶ

καὶ τὰ περδιαβάνη τῶν φωτίων, καὶ τὰ πετενά, καὶ τὰ ἀσραπήνεις τῶν οὐλίγωντος καὶ οὖστάτων ὄρμων τῆς ἑλαφροτάτης δίκινησίας. Αὐτός, οὐ να μὴ σᾶς φαινεται τόπο απίσθιτον, ἃς τὸ βεβαιώσαντον μὲ μίαν παρομοιωσιν. Αὐτὸν ἐκένοι οἱ ἡραῖοι πεχυδρόμοι, καὶ κιττικοὶ γένες τῷδε ἡραῖον σφαιρῶν, οἱ διωεισμένοι λέζω, οὐδὲ Θεός Λ'γγελος, εἰς τὸ νὰ κινύσται τὰς ἡραῖον αἰσέρχεις, οὐ τὰς διδυθώντος, ὥσε ὅπε νὰ δραπεράστην ὅλων τῶν θειάγενον λῆξιν, εἰς εἴκοσι καὶ τεσσάρων ὥρων θάσιμα, καὶ νὰ τῶν θειάγενον παχύτατα, τόσον ὅτι εἰς πάσαν ὥραν νὰ διέρχωται εἴκοσι καὶ ἔξι χιλιάδες γεωμετρικὰ βύματα, καὶ μὲ ὅλον ὅπε τὰ ἀσρῶν αὐτῆς σώματα, εἴναι ξύνα καὶ δχι αὐτῷ τῷ κινέτων Λγγέλων, μὲ ὅλον τόπο, καὶ νότια πότια οὖσται πίνυσιν· πόρα, πῶς τὰ μὴ πιεσθῶμεν ἥμεις, ὅτι ἐκεῖναι τῷ Δικαίων αἱ Φυχαὶ, ὧσαν φυσικαὶ καὶ ἐνδοφθεῖς τῷ ἑδικῶν τῆς σώματων, καὶ αἵτιαι κιττικαὶ, θέλεν ἐμβάλλει εἰς αὐτά τὰ σώματα οὐλιγωρότερα δίκιητίαν ὅποι ἐκείνων τῷ ἀσέρων; βεβαιότατα λοιπὸν, εἰς μίαν καὶ τῶν αὐτῶν σιγμῶν τῷ χόντρῳ, θέλεν τὰ μεταφέρει καὶ μετακινεῖ λιτὸ πάν σύνα πόλον τα ἡραῖαν, εἰς τὸν ἄλλον. Ως καὶ ὁ Λγγέλος, ὅπε πραξέν λιτὸ τῶν κόμων τῆς κεφαλῆς του Προφήτου Αββακούμ, καὶ τὸν μετέφερεν εἰς μίαν σιγμῶν λιτὸ τῆς Γεδαιίας εἰς τῶν Βεβυλῶνα καὶ τὸν λάκκον τῷ λεόντινον, ὅπε ἀπέχει ὁ σύνας τόπος λιτὸ τὰ ἄλλα, ποντικογίων χιλιάδων βύματα· καὶ αὐτὸν εἰς ξύνα σώμα, καὶ παχύ, καὶ βαρύ, καὶ παθητὸν, καὶ θειότον ἑδικήντη νὰ ἐνεργησῃ ποσαύσιν παράδοξον οὐλιγωρότητα, οὐδὲ τί οὐ λυχνὶ ὅπε ἔχει νὰ φύῃ παρομοία εἰς τῶν δόξαν μὲ τὰς Λγγέλες, νὰ μίαν ἕθελεν ἐμπορέση νὰ ἐνεργήτῃ τὸ ἴδιον εἰς τὸ ἑδικόντης σώμα, καὶ μάλιστα δεδοξασμένον, μακάλειον, πνοματικὸν, σιγνὸν, ἑλαφρὸν, λεπτὸν, απαθέτης, αδανάπτη· καὶ οὐδὲ νὰ εἰπὼ μὲ σωκτήμαν, θεοειδές. Ο Γερός Αὐγυστίνος καὶ ἔτι φθειρότερον αὐξάνει τὸ περάγμα· ἐπειδὴ καὶ λέγει, ὅτι, τόση θέλει εἴναι η οὖσταν πίστια τῷ δεδοξασμένων ἐκείνων σώματων, ὥσε ὅπε νὰ προφθασθωσι καὶ αὐτῶν θεοῦ τῶν Φυχῶν, καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον νῦν. „Οὐτοῦ καὶ γέραφεν ἔτζι· ὅπε βέλεται τὸ πνεῦμα, ἐκεῖ πάρεστι καὶ τὸ σώμα, καὶ ὅμως, τόση παχυτάτη εἴναι η κινήσις τα πνοματος, καὶ αὐτῆς τῆς Φυχῆς, ὥσε ὅπε, σὺ μιὰ ρόπη, διέρχεται μὲ τῶν θέλησιν παρθεύτης εἰς τὸν ἡραῖον, καὶ εκεῖθεν εἰς τὰς καταχθονίες. Λοιπὸν, ἐπειδὴ καὶ ἔχει τὰ φέρεται τὸ σώμα μὲ τῶν ἴδιων παχυτάτης ὅπε κινεῖται τὸ πνεῦμα, καὶ τὸν Αὐγυστίνον, περέπει εξάπαντος νὰ πιεσθῶμεν, πῶς τὰ σώματα ἐκείνων τῷ μακαρείων Δικαίων, θέλεν ἔχει μεγαλωτάτην οὐλιγωρότηταν η οὖσταν πίστια. Τάταις εἴναι η ἀκειβέστατης καὶ οὖσταρτας χάρετες, καὶ καλογῆς, μὲ ταῖς ὄποιαις σολίζονται πλευροπαρόχως τὰ σώματα τῷ

τῷ Δικαίων. Λοιπὸν, ποῖος συλλογικόμηνος τὰ πιατά, ἕθελε πολυμήση ποτὲ νὰ καταπατήσῃ καὶ μίαν πλευραὶς ἐπολεῖ πῦ Θεός; ή, ποῖος δεν ἕθελε βελούχθη καθε λογής θόπλαστον καὶ γλυκυθυμίαν τὰ σώματας; καὶ σοχαζόμενος ὅτε τὰ σώματα θέλει αὐτίθη μίαν φορά εἰς ποσαύτην οὖσταρτη δόξαν καὶ τιμήν, δεὶ τὸ θέλει καταφρονήσῃ μυρίας πόσμης μὲ δλατης τὰ πλεύτη πάτες δόξας; Αὐτὸς πληροφοριηδή παθεῖ σύνας, ὅτι τὰ ποιητα τὰ σώματα, αὐτὶ σύνεσις, ἔχει νὰ τὰ δραπεχθῆ παθαρότης· αὐτὶ κομποτή, λίθοι λαμπτροὶ καὶ πολυτελεῖς· αὐτὶ ρέοντος χόντρος, αιωνίωτος, αὐτὶ σκότις, λαμπτρότης· αὐτὶ συμφοιῶν καὶ κινδιών, δύσαιμοντα, δόξα, καὶ βεβαία μακαρείως. Ολίχασι παμμακαρεία! πάν όποιαν, εἴναι μὴ διαματον νὰ σπιαχράτη τινάς μικρόν, καθὼς καὶ ίμεις εἰνὶ οὐσιασθεῖται· νὰ τῶν οὖστην οῦμος, καὶ νὰ τῶν θειαστούς αξίως καὶ καθὼς τῆς περέπει, καὶ εἰς ὅλης τῆς βίτορας τὰ κέρματα, εἴναι αδικίατον. Αὐτὸς ὁ υπερβολικής τυφλότης τῷ οὐν τὰ Λδάμη, καὶ τῆς Εὔας τῷ θυγατέρων, οἱ όποιοι καταγίνονται καὶ αὐδείζονται εἰς μάταια κέρδη, εἰς δόπτητον περοσαρεινῶν περαγμάτων, εἰς δόξης θόπλαστον, εἰς συζύγων δύμορφίαν. εἰς οὐσητίων μεγαλειότητα, εἰς ὄρεζεων θεραπείαν, εἰς συγχρών πλυτισμόν, καὶ εἰς βραμάτων ποικιλότητας· εἰς δὲ τὰ πνευματικὰ καὶ ἀδανάπτη, καὶ τὰ κάλλη ἐκεῖνα τὰ ἡραῖα, πόσον αἱμελέστι καὶ χαυμάνται, ὥσε ὅπε γίνονται πιατελαῖς κατέψυχοις δισπολοκίηποι· καὶ ὅτε κανὶ βάνεται θειαστρόν εἰς τὸν τοῦ ποιητηκόντην, πῶς νὰ δοποκήσωσται ἐκείνας τὰς υπερθεαμασίες χάρεταις τὰ σώματας, τῷ δὲ τῷ οὐν τὸν αὐτέρω εἶπομεν. Διηγεῖται τις ὅτι, τὰ χελιδόνια δοὺ κτίζει ποτὲ τῶν φαλεαί της εἰς τοῦ ποιητηκού, ύπε τοῖς δαστήτιον ὅπε καθιδιωτεῖται νὰ πέσῃ· οἱ δὲ αἴθρωποι, πόσον εἴναι αἴθοντέροι, αἱ ἐκείνων τῶν οἰκοδομῶν τὰ σώματας, τὸ όποιον μὲ τόσας χάρεταις ὅχει νὰ δοξασθῇ, ἕθελαν πονδαρέστη πῶς νὰ τῶν σερεώσων, καὶ νὰ τῶν διωματῶν μὲ ιχυρὰ θεμέλια τῷ αρετῷ καὶ αγαθῶν περάξεων. Κατείας ποτὲ φρονμος δοὺ ρίστη αφ' εἴσατο τὸ μάλαγμα, οὐδὲ νὰ δοποκήσῃ μολύβι· ύπε δίχασται της κατακριθεῖται κατακριτέρα εἰς κάλαμον, τῷ δέ εἰς ράβδον εἰλεφαντίνων. κανούας δοὺ δραπέτης τὰ κάρβυτα καὶ αφίνει τὰς πολυτίμιας λίθους· ύπε διέσκεται τινάς νὰ κινητὰ αιέρεις, τῷ δέ ἑλάφυς· ή νὰ ἀθετῇ τὸ βασιλικὸν καὶ μαρμαρότισον παλάτιον, καὶ νὰ φροτιμάς ἐκείνον τὸ οὐσητάτων, ὅπε τα μικρὰ παρδία κτίζεσται εἰς τῶν ἄμμου. Τελεσταίον, καγκίας γνωστούς δοὺ ξετιμᾶς ακειβέστατη τὸν σαλαγμὸν, δοὺ τῶν πηγῶν τῶν φανίδα,

δα, ἵππη τὸ φέυμα· τὸν κόκκον τὸ σίτιον, ὅποι τινας θημογίαν· τινας σιγμίδην τὰ κύκλους, ὅποι ἀυτὸν τὸν κύκλον. Καὶ ὅμως, ἡμεῖς περιτιμεθή πάς μολυβδίνας ταύτας καὶ φαλαῖς καὶ ἥδονάς, αὐτὴν τῇδε ὀλοχύστων ἐκείνων καὶ αἰλυθιών ἥδονῶν καὶ αγαλλιάσεων. Προκείνομεν τοις ἴσκιας τῷδε ματαίων τιμῶν πάτε τὸ κόσμον, αὐτὴν τῇδε ψραῖαν ἐκείνων τιμῶν καὶ φορογμάτων· σφρέγομεν τὰς πάτερας τάτες, τὰς απητόπλατα, τινας ἄμμον, τὸν σαλαχμὸν, τινας ράνιδα, τὸν κόκκον, καὶ τινας σιγμίδην, αὐτὴν τῷδε βεβαίων ἐκείνων τῇδε αἰδίνων αγαθῶν καὶ περιπλάνων πάτε σκοποῖς τὰς μεγάλους πλαστίστηκαν μόνοις ἐκείναις τὰ σάριστας τινας μακαριότητα. οὐ, καὶ αἵσως ἡθέλαμεν τὴν καλάς πάτε τὰ ματαία, καὶ ἐκείνα τὰ αἰλυθέστατα, καὶ νὰ συγκείνωμεν ταῦτα τὰ φθαρτὰ καὶ περίσκαιρα μὲν ἐκείνα τὰ ἀφθαρτὰ καὶ αἰώνια! βέβαια, αὐτὸν ἐκαναμένη, καθαράτερα ἡθέλαμεν θεωρίην καὶ κατελάθη, πῶς, ὅλα ἐκείνα, ὅσα εἴδως εἰς τινας γλως αχεύπιας καὶ μεγάλης πτυχῆς καὶ περιθυμίας ὀρεγόρευθα καὶ κινηγόμενη, αὐτὲς περιμπράτινος τιμῆς ἀξιαί εἶναι εἰς τινας ψραῖας· μάλιστα, αἵσως καὶ τὰ συγκείνωμεν μὲν τὸν ψραῖον, καὶ μὲ τὰ πιστοτενά καὶ αἰκίρατα αγαθά, ὅπως εἶναι φυλαγματά εἰς ἐκείνες τὰς ἡποδήνας, ὀλοτελῶς καὶ καὶ πισταὶ βόπον ἡθέλαμεν τὰ καταφροίστην· ἐπειδὴ καὶ κάθε φθαρτὸν περίγμα ἔχει νὰ απεράσῃ. Εἴκεντο δὲ ὅπως ἔχει νὰ απεράσῃ, τὸ τίδιον εἶναι ἀστὴν νὰ μινᾶ ἥπο τελείως εἰς τινας ἀρχήν. Μετά, ὑσερα ὅποι τινας τελείωσίν τοις δεῖν μέρες ποσῶς. Λοιπόν, τίποτε δεῖν ἦτον· καὶ ἀκολούθως, τίποτε δεῖν θέλει εἶναι. Αὕτης ἔλθη τοίρα εδῶ κατεύθας μας, νὰ εἰπῃ μὲν τὸν Σοληνώποτα. „ Ἐποιος ἐγὼ ἐν τοις καρδίαις, δεῦρο δὲν περάσωσε ἐν διφροσώῃ, καὶ τοῦτο ἐν αὐτῷ· καὶ παρθενὸς θέλει απαμάστει καὶ τὸ αἰκόλωθον ρίπον τοῦ Εὔκλιπτοςε „ καίγε, ἰδε τόπο ματαίωτης. „ Διότι, αὐτινας καὶ μὲ δῆλας τὸ κόσμον τὰς ἥδονάς καὶ ἡπολαύστεις ἡθελον ὑπερπλημμυρίην, καὶ μέστα εἰς ἀυτὰς ὀλοτελῶς ἡθελε συμβυθισμή, αὐτὸν τὸν Σαρδανάπαλον ἡθελε κολυμβᾶ μέρα εἰς τὸ πέλαγος τῆς Εὐφρής καὶ απαπλίνει, καὶ μὲ τινας Κλεοπάτραν ἡθελε δειπνά ἐπιτινας εἰς ρόδα, καὶ λίθινος πολυτίμονες· αὐτὸν μὲ δῆλας τὰς τίτλας καὶ τὰ περιγμοια χωρετάσται, καὶ μὲ δῆλας τὰς δέξιας καὶ τιμάς δοξάζεται καὶ ὑπεριψήται· αὐτὸν μὲ δῆλας τὰς ὑμνους καὶ τὰ ἐγκώμια περισκωμήται· αὐτὸν δῆλας τὰς βασιλεῖς τῆς Οἰνευμήνης περιάδηται καὶ περιτιμαται, καὶ τόπος δῆλα, ὅσα εἴπουμεν, τὰ ἡπολαύματη μὲ κάθε λογής ὑδαιμονίαν εἰς χιλίας καὶ ἐπέκεινα χόνια· μὲ δῆλον τόπο, αὐτὸν δῆλεν αιγακαθῆ δηδοὶ τὸν Θάνατον (καθὼς καὶ σχάπτωντος θέλει αιγακαθῆ), καὶ θέλει τὰ ἀφίστει δῆλα

οὐλα διπτὰ σακιώτην,) εἰς τὸν ποιέτον, σχάπτωντος, δοὺς θέλει πείρη τίποτε, τίποτε, ὅπε νὰ τὸν διφραινῃ, καὶ δῆλος νὰ τοῦ περιξενεῖ κάμμια παρηγορίαν. Σᾶς βεβαιών, αἰελθοί, πῶς εὐας παρόμοιος συλλογισμός, ποιῶν εὐθύρωτος, καὶ μεγάλης εἰς τινας αρετῶν ἀπέδειξε· καὶ μάλιστα πορὸς ἀλέγων γένειν, σύστημα περιφέρειον εἰς τὸ θύρος, καὶ πελέδον εἰς τινας πολυμετεινα. Οὐτος, επειδὴ ἡπερσε μίαν ἡμέραν σύστημα περιφέρειον περιφέρειον, σύπερ σχηματιστον δηδοὶ τὸν Λύμβανα, ἐκείνα τὰ Πρωπομάρτυρος καὶ Αρχιδιάκονος Σπεφάνης τὰ λόγια. „ Ιδε δευτέρω τις ώρας αγεωμένης, καὶ ἔλεγμα εἰς αὐτῶν τινας σχηματιστον, πόρα καὶ ἀλόγειαν εἶναι αινεγμήριας ἢ πύλων τῆς ώραντις βασιλείας, καὶ καθεύδηστε θέλει, διώταστε νὰ ἐμβῆτε εὐπολα. δοσος ὅμως εἴναι αμελεῖς, καὶ περιτιμῶντες τινας περίσκαιρον δηδοῖσται δηδοὶ τὸν αἰσθητον, κλείστη τινας καρδίαντος δῆλος νὰ μινᾶ δηδοτυμήστεν τὸ τοιότον ἐμβασμόν, εἰς τὰς τοιάτινας δύμοις κλείστεται καὶ ὁ ώρας, δῆλος νὰ μινᾶ δηδοτυμήστεν νὰ ἐμβανειν εἰς αὐτόν. Δοὺς ἔχετε δηδοτοστέραν δηδασκαλίαν ὁ δηδούρης εκείνος ιερός εἰς τὸ νὰ δηδοτυμήσῃ· αὐτὸν αρκεθεῖς εἰς αὐτὰ τὰ ὀλίγα λόγια, ἀρχιστε νὰ αἰσθητε πορὸς τὸν Θεον τινας καρδίαντος, καὶ πορὸς τινας ψραίον αὐτὸν βασιλεία τὸν πόδων τον· καὶ ἔτζε, καταφρονώντας δῆλα τὰ τὸ κόσμος μέδεα, κωνεις αὐταβολῆς καιρού, ἔγινε μοναχός, καὶ ἐκλείδητο εἰς κοινόβιον, ὅπε καὶ ἔτελετε βίον δεύτερον. σοχάστη λοιπόν καὶ σύ, ὅπε απαγγιώσκεις τὰ παρόντα, νὰ λέγης μὲν τὸ Πρωπομάρτυρος Σπεφάνης· „ Ιδε δευτέρω τις ώρας αγεωμένης· „ Ωρῶ δέχητε δηδοὶ μὲν τὸ παχύτατο δηδοματος, αὐλάδα μὲ τῆς δικαιοίας με τὰ ὁξυδερνέστατα, ὅπε μοὶ ἔχετε τὸ Αγίον Βάπτισμα εἰς τινας ἱεραν τολμοβιθραν, λέγω με τινας πίσιν· „ δευτέρω τις καὶ „ ρωνές αινεγμήριας, εἰς κάθε σύα εἶναι ὁ ώρας αιοκτος· καὶ δούς τοιδινόν δηδοτείσται, δοτις ζητεῖ δηδοὶ δηδοὶ εἰς τέλεθρον εἰς αὐτόν. απεδάζετε δῆλος νὰ ἐμβῆτε, πελέν νὰ κλείδητε. Δοὺς εισέρχεται τινας εἰς τινας βασιλείαν τινας ἥδον, πάρεξ δηδοὶ τινας θύραν τῆς μετανοίας. Δοὺς καταδοδοεται τινας εἰς αὐτὸν τὸ βασιλεγον δῆλος τῆς πλατείας δῆλος, τῆς ὑπεριφωνείας, τῆς αἰσθητείας, τῆς φθόνου, τῆς αἰνιδίας, τῆς φιλαργυρείας, τῆς μέθης, καὶ τοῦ λοιπῶν σαρκικῶν δηδοτυμῶν· αὐλάδα δῆλος τῆς σκοτίας καὶ τεθλιμήν; δῆλος, τῆς ταπετώστεως, τῆς σωφροσύνης, τῆς αγάπης, τῆς περιθυμίας, τῆς πωποχείας, τῆς ἐγκριτείας, καὶ τοῦ λοιπῶν ἐναρέπων περιξενεων. απεδάστε, (λέγω πάλιν,) τὸ οχλιγιαρθρόν· διότι, καὶ καιρός μας εἶναι ὀλίγος, καὶ τὸ τέλος της ζωῆς μας αγιώστεισον. θέλεις ἔλθη ὥρα, εἰς τινας ἐποιάν, τόπος ὁ ώρας, ὅπε τώρα σὺ εἶναι δηδοτομένος, νὰ τὸν εύρης κλειστομένον, αὐτὸν δηδοτείστε εἰς τέλεθρον εἰς αἰσθέβης εἰς αὐτόν ἐν δοσο εἶναι αινεγμήριος. θέλεις αἰσθεῖς μὲ τὰς μαρτιας εκείνας παρθεύεις καὶ σύ, τὸ „ ἔλεγμα

„ θη ἡ Θύρα· καὶ πόπ., δοῦ ἡμπορεῖς πλέον νὰ εἰπῆς μὲ τὸν Λρ-
ων ἡ Θύρα· καὶ πόπ., δοῦ ἡμπορεῖς πλέον νὰ εἰπῆς μὲ τὸν Λρ-
ων „ χιδάχοντος Σπέσσων, ὅτι, ἵδε Θεωρῶ τὰς ἡραντικὰς αἰνειαγμάριες·
„ ἀλλὰ μάλιστα θέλεις λέγεις ἀδυρόμηνος, ἀλοίμονον,, ὄκλεισμ-
μοι ἡ Θύρα· καὶ ἵδε Θεωρῶ τὰς ἡραντικὰς ασφαλεστατας κεκλεισμέ-
ταις, εἰς εκείνου τῶν σιγμού, ὥπερ ὁ θάνατος πλακώσῃ τὰ βλέ-
φαράσις, αὐτὸς διρεθῆς ἐχθρός τῷ Θεῷ καὶ αἱμετανότος, σὰ κλει-
σται παρεύσις ὁ ἡραντικός, καὶ πόπ., ματάίς καὶ αἴωφελῶς θέλεις
φανάζεις χρόνος τὰ βράχια τὰ ἄδεια, πλήρης θρίων τα καὶ δα-
χρύων, δῆλα νὰ σὺ αἰοιχθῶσιν αἱ πύλαις τὸ ἡραντικόν. Διότι, πι-
πε τέλειες ἀκτεῖς ἐκείνων τῶν πικράν καὶ ἐπόδιων χτοκεισιν,
τὸ „ Εἰκλεάδην ἡ Θύρα. Κρετί, φώναζε, θρίων υπερον διπό χι-
λιες χιλιάδων χρόνων, υπερον διπό μύριαις μυριάδαις αἰώνων πα-
ραδρομῶν, πάλιν θέλεις ἀκτεῖς τὸ „ Εἰκλεάδην ἡ Θύρα., „ Κλείσω
καὶ ἔγώ πάρα, καὶ τελειότω μὲ δίλιγα λόγια τὸν λόγον με, λέ-
γωντας μόνον ἐκείνα, ὥπερ σύνας σοφάτατος αὐτῶντος ἐχεράφε·
„ Ποπατὴ ἀμέλεια εἶναι εἴστητος ἡ ἑδική μας, ποπατὴ ὀκινεία, καὶ
„ ἀκιδία, καὶ μᾶλλον εἰπεῖν, μωσέα, καὶ αἰωδησία! „ Διπό τί^τ
δεὶν αποδάζομεν ἀκαταπαύσιας μὲ κάθε λογῆς πρυθυμίαν καὶ
ζῆλον θερμότατον, νὰ αναστάσωμεν τὸν νῦν μας διπό τὰ τα, καὶ
τὰ τὸν περιπλάστωμα τὸ ὄγλιγωρότερον εἰς ἐκείνας τὰς ανεγλα-
λίτως καὶ αἰονίας διφροτωμάς; πως διώμαμε, ἀκροατά με, νὰ σε
σοκαδῶ αὐτῶντος λογικὸν, ὅταν σὲ βλέπω καὶ θέλεις καλλίτερα
νὰ γιθῆς μίαν ρινίδα μέλιτος, καὶ υπερα νά σε ποτίζειν εἰς ὅλες
τὰς χρόνες τῆς ζωῆς σα πιοτά πικρότατα, καὶ φαρμακερά; πά-
λιν τα μη θέλεις νὰ γιθῆς μίαν πικράν ρινίδα, καὶ νά σε πο-
τίζειν υπερα εἰς αἰώνα τὸν ἀπαντα, πιοτά γλυκύτατα, καὶ πε-
πιοτατα; Αὐτὸν ἔχωμεν λοιπὸν ὅλιγον νῦν εἰς τῶν κεφαλῶν μας
αὐθρώπων, αὐτὸν περιμέστωμεν τὸ καλόν μας, δῆλα νὰ χαρωμέν
παυτούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

Οὐταρ ὁ καιρὸς αὐθωπος γυρίσκη τὰς ὄφθαλμάς
τα διὰ μὰ θειορῆ τιλαὶ ἄρρητοι τευφίλω ἐκδίγια
τερπμότητα ἦβδος Δικαίωμ, ὥπερ ἀπολαμβάψεμ διὰ
τῆς ὄρασεως ἀποτρέφει τὰς ὄφθαλμάς τα διὰ
μὰ μὴ βλέπη τὰ μάταια.

Εἰς τηνήθημα ἔως ὡδε τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς δόξης τε, καὶ μακ-
ελοποτος, ὥπερ διπό τὰς ψυχὰς ἦβδος Δικαίων ἔχει νὰ πλημ-
μηρῇ εἰς τὰ ἐκείνων σώματα· μὲ το νὰ ἐξηγήσωμεν ἐκεῖνα νὰ πλημ-
μηρῇ εἰς τὰς πέταρας χάρετας, μὲ τὰς ὄποιας μέλιτον ἐκεῖνα νὰ δοξαστεῖν,
καὶ νὰ σολιδεύνων θεραπόδησ· καιρὸς λοιπὸν εἶναι νὰ ὀμιλήσωμεν
τὰ μὲ τὰς χάρετας εκείνας, καὶ δωρεᾶς, ὥπερ αἱ πόνες αἰδίσταις
τὰ σώματος θέλεσιν χτολαύσεται. καὶ ἀς ἀρχίσωμεν περδον διπό^τ
τῶν ὄρασιν, ὀσταν ὥπερ αὐτὰ εἶναι αἰωτέρα πασῶν ἦβδων ἀπλων
αἰδίσταις. Τόσων τελειότατα θέλει λάβηι αὐτὸν ἀλιθοτος, ὥπερ
κάνεια περάγματα νὰ μιλῶ ἡμπορῇ νὰ τῶν ἐμποδίσῃ, οὐ νὰ τὴν
συγχέσῃ, οὐ δλως νὰ τῶν θαμβάσῃ. Τέτας λοιπὸν θέλεσιν
εἶναι ἡ χάρετας καὶ τελειότατες τῆς ὄρασεως. Πρώτη εἶναι αὐτη·
κάθε μακάριος, μὲ τῶν ὄρασιν τα, θέλει χαπερά ὅλα τὰ σώ-
ματα, καὶ αὐτὰ τὰ πυκνότατα, καὶ θέλει βλέπει καθαρότατα,
ὅχι μόνον τὰ ἔξωθεν εἴσιτε, αὐτὰ δὲ καὶ τὸν ἑαυτόν τα βαθύτα-
τα, ἔως καὶ εἰς αὐτὰ τῶν ἀρμονίας καὶ συμθεσιν ὅλα τὰ σώμα-
τος τα. Διπέρα πάλιν εἶναι τελειότης, ὅτι δοῦ θέλει δυσκολόβε-
ται εἰς τὸ νὰ βλέπῃ καὶ τὰ πολλὰ μακραν διπό λόγια τα, αὐτὶ
όμηνιες θέλει τὰ βλέπει καθάρις καὶ τὰ πολλὰ πλησίον τα. Τεί-
τη, θέλει εἶναι αὐτη. μέροντος τὰ σώματος εἰς τὰς αὐτὰς σάτιν
καὶ θέσιν, ἀπεδιδόμενος. θέλει βλέπει τὰ ὅπιεσιν μέρη τα
σώματος τα, καθάρις καὶ τὰ ἔμπαρδειν, χωρὶς νὰ γνείξῃ πελείας
τὰ ὄμματά τα, οὐ νὰ τὰ σαλάθῃ. Προσέτι, θέλει βλέπει τὰ
ἐπιώνωσι τα, χωρὶς νὰ σπινόντη επιών τὰς ὄφθαλμάς, καὶ πα-
λιν τὰ κάπωθεν τα, χωρὶς νὰ τοῦτη εἰς τὰ κάπω. πετρότης τελειό-
της θέλει εἶναι τὸ νὰ βλέπῃ θέρεφορά βρατα, καὶ χεδόν ἀπείρες
γεαμάτις καὶ σάτινας, ώστα μίαν αὐτην καὶ γερμιλόν, κατά τι-
να έσπον, δηλαδή ιώωμβρας· καὶ τὸ θερματιώτερον διπό ὅλα,
όμοιας θέλει βλέπει μὲ κεκλεισμένα ὄμματα, ώστα καὶ μὲ
ανοιγμάτια. Διότι, αὐτὸν ὄμματα τὸ Δικαίων ἔχει νὰ βλέπω-
σι μακρότατα, καὶ θετεράποτε μὲ τὰς ὄρασιν καὶ αὐτὰς τὰς πα-
χυτείας πύργους, τὰ χόλινα τειχεῖα, τὰ ὑπερμεγέθεστα ὄρη
τη βιβα, καὶ σπλαχνά, ὅλα τὰ πυκνότατα, καὶ παχύστικα σώματα

πῶς ἔπειτα ἥθελαν ἐμποδισθῆ ὅποι τῷ φρουρῷ ὄμματόφυλλα, καὶ πλεισμὸν δύτη, ὅπειτα εἶναι σὺν λεπτὸς χιτῶν, καὶ μία τζίπα, ἢ πέτζα φρουρῷ; μάλιστα, ἔπειτα τὰ ὄμματα, δύτης δεδοξασμὸν ἵστη τῆς θείας χάρετος, δοῦ ἥθελαν ἐμποδισθῆ μὲ κάτιστα βότον ὅποι τὰ βλέπωσι τὰ πάντα. Καὶ τοῦτα μὲν, εἴται ἀρκετὰ οὐτὸν τὴν δύνασιν καὶ τὸν ἕσποτα τῆς ὄρασεως, μὲ τὸν ὅποιον οἱ Δίκαιοι θέλεται βλέπειν· ἀς ἔλθωμεν δὲ πώρα καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ὄρατα, ἵγεται τὰ αἰτικάμηνα τῆς ὄρασεως· αὐτὲς, λέγω, ὅπειτα πρόκειται νὰ βλέπωνται ὅποι τὰς Δίκαιας, οἱ ὅποιοι μέλιται νὰ σχετλόγωσι τὴν ὄρασιν καὶ τὸν πόθον τας οὐτὸν νὰ τὰ βλέπουν, καὶ βλέποντες τὰ αἰγάλλωνται μὲ ἄρριτον δύφροσιών καὶ ἀγαθίστην. Προτίτηρα ὅποι ὅλα, ἔχει νὰ χαροποιῇ καὶ καθηδιάγκη τὴν ὄρασιν, ἔπειτα ἡ αἰνέντος δύνασι, αραιότης, σολιτημός, λαμπρότης, καλλοῖ, καὶ μεγαλοπρέπεια τὸ τόπον, ὅπειτα ἔχει νὰ κατοικήσῃ οἱ Δίκαιοι, ἵποι αὐτὸς ὁ ἐμπύενος καὶ τῷ πατέρᾳ τοῦ φρουροῦ οὐρανού· ὅπειτα νὰ καρή αἰχιθέατα κινύματα, καὶ γύρες, καὶ τροφᾶς, καὶ κυκλογυρεύοματα τερπνύοτατα, εἰς δόλον ἔκεινο τὸ δύρυχωρόποτον ἐδάφος, καὶ τὴν πλατατούτην πεζοδαστὶ ἔριστα· ἔθελει βλέπειν βρύσες, ὅπειτα νὰ αἰσπηδῶσι καὶ νὰ καθεβρύστην εἰς σύνη καὶ ἀλλο μέρος τῆς Οἰκουμένης γῆς· καὶ ὅλα, σοῦ γίνονται εἰς αὐτῶν, ἔθελει τὰ ἱεράτεια, ἔχει μόνον ὅποι τὰς ἀντικείστης λογισμάς τῷ αἰθρώπῳ. ἔτι, ἔθελει βλέπειν (δέσποιντας τὴν ὄρασιν τὰ οὐτὸν μέσην τὰ κοστεῖς τῆς γῆς) καὶ ἔως εἰς τὸ ἀλλο ήμισφαίρειον, φθάνωνται καὶ εἰς τὸν ἄλλον οἰκίζονται. Διότι, ἀγκαλά καὶ ὁ ἐμπύενος οὐρανός, ὅπειτα εἶναι καὶ κατοικία τῷ Δίκαιων, ἔχει πάχος ζεδὸν ἀμέβειν, καὶ εἶναι σερεώπερος καὶ ὅποι αὐτὸν τὸν αδάμαντα· μὲ δόλον τέτο, εἶναι καθ' ὑπερβολὴν δύφρανέστατος καὶ διεδέστατος. Ποταπὲν δὲ χαρᾶν ἔθελεν δυολαμβάνει ὅποι τὴν θέαν τῷ αἰαειδύτην ζεδὸν αἰγίων Αἰγαλέων! Αἴλλοι ἡγεμόνει ποτὲ ἀλλο φράγμα δοῦ ἔθελεν δυολαμβάνει τόσιν χαρᾶν, τόσιν θυμιδίαν, τόσιν αγαθίστην καὶ τερπνότητα, δόσιν ἔθελεν δυολαμβάνεις ὅποι ἔκεινο τὸ ὑπερδεδοξασμόν, πεθεωμόν, καὶ παυπερέλαμψον σῶμα τῆς Κυρίων· εἰς ἔκεινο δόλον τὰ ὄμματα ἔχει νὰ σχετλόγωται. Αἴλλα, τί πάχων νὰ φρεσκίσω μὲ δίλιγα λόγια, ἢ ὁ φραγμὸς τοῦ εἶδος. Τυπὸν δὲ μόνον λέγω, ὅπειτα ὁ Κύρος μας εἰς τὰς Αἰποσόλες·,, διτῶς μακάρειοι οἱ φραγμοὶ οὐμῶν, οἱ βλέποντες ἢ βλέπεται. Ποίος πώρα ὅποι ήμάς, δοῦ ἥθελε σέρεψη νὰ καρή, καὶ ὑπερ-

ποφέρη καίτε τὸ κοπιαστὸν, δύσκολον, καὶ βαρύ, μόνον δὲ νὰ ιδῆτε εἰς καγκέλα καιρὸν, ὅπειτα ίμεις ἔως ὅπειτα ἀπαελθμέταντο, πῶς μέλλεται νὰ βλέπεται οἱ Δίκαιοι; Γεμάτας διεισοδοῖ τας ἴσοριας τῷ εἰτῶν, ὅπειτα πολλοὶ ὅποι αὐτὸς οὐ δέρε φίμων, οὐ δέρε ἔπαινον, οὐ δέρε κέρδος, οὐ καὶ δέρε ἔρωτας αἰκολάσις, ὑπέμενον παρτεικῶς μεγάλης κόπιας, καὶ μόχθες, καὶ τιμωρίας, ἔως καὶ εἰς αὐτὸν τὸν θάνατον· τὰς ὅποιας αἱ ἐνέπαπωμενή ίμεις, ὅπειτα δειλιώμην, καὶ φοβερότερα νὰ παρομεινωμένη υπὲρ τῆς ηρανίας βαττολειας, καὶ αἰσιών μακαρεύοτος ἔκεινα, ὅπειτα προθύμως υπέμενον ἔκεινοι υπὲρ ματαύπιτος, καὶ τῆς ἀπωλείας των! ἀς ἐνέπαπωμένη ίμεις, ὅπειτα παροτιμώμην τὸν πηλὸν, καὶ τὸν βρέβρον ὅποι τὸν ωρακόν, καὶ ὅποι αὐτὸν τὸν Κτίσια μας Θεόν. Περὶ τῷ ποιέτων ἔχειται διάρρηξ διερόντος μὲ τὸν εφεζῆς ἔπον·,,Ο' σρατιώτης παταδαμάζεται εἰς τὰς πολέμιες μὲ ἀκριν παλαιπωρίαν, „ἔξοδος ζωντας τὸν πελμάτορον καιρὸν τῆς ζωῆς τα εἰς μόχθες, καὶ κόπιας, πολυπάραχος, παρὰ εἰς ἀδειαν, καὶ εἰρώλιας ἀπάραχος· οἱ παραγματότατοι, εἰς πόσας αἰεμοζάλαις, κινδύνες, καὶ τελκυμίας ὀποτολμώστιν! εἰς πόσας φερκάδεις, καὶ ἔσωμερής αἱ γειόπτας, καὶ ἐπανασάσσεις τὸ σέρος, καὶ τῆς θαλάσσης έπιπρέπαται τὸν εαυτὸν τας, μονον δέρε νὰ δυοκτόσωτι πλάτον ροστόν, καὶ φειρόμυθον! Οἱ πικηγοὶ, πόσια πέννα, καὶ διάτα „νασιμύρσι! ποποτὰ καύματα, πάγκες, περιμές, δόπο ἀλογα· „κινδύνες κρημιῶν, χαπτακίων, ποταμῶν, καὶ θειέων, μόνον δέρε νὰ πιατασιν εἴς τα θηλεῖα! Οἱ χολίται, μὲ πόσας αἰρύπτινες δλονυπτίνες, στηληρηγωγίας, σύγκρατείας, καὶ πόνιας παθαδάζοντις „νασιμοντικώς εἰς τὰ χολεῖα, δέρε τὴν δυοκτόσην τῆς οὐλοτοφίας! οὐ αὐτοί, τὰς πελμάτορεις φορᾶς, οὐ δέρε κέρδος, οὐ δέρε φίμων ματαίαν, οὐ ἔπαινον. Καὶ επεινοι, ὅπειτα αγαπώσται τὰ πικετά, δεῖται τὰς φάνεται πάσι πάχηστι βαρέα τινα, καὶ σκληρά· διότι, οὐλα τὰ δεινὰ καὶ έπιπονα, ὁ πόδος τὰ δείχνει δέλαφρα, καὶ ζεδὸν μηδὲ τίποτε. Πόσον λοιπὸν διωμόνοι καὶ δύνολάτερα, καὶ ασφαλέστερα ὁ ἔρωτας πρὸς τὴν ἀλιθινὴν μαστεύσηται, τοῦτο δέρε τὸν οὐραγέτην ικανή έπιθυμία πρὸς τὴν ἔλεσσόπτητα! Πόσον δύνολάτερα εἶναι διωκτὸν νὰ πασφέρη τινάς καίτε προτιμαρον διυκτικίαν, δέρε νὰ δυοφύρη τὴν ἀπελθτον κόστιν, καὶ νὰ δυοκτόση τὰς αἰώνιον απατασιν εἰς τὴν παράδεισον! Τυπὸν εἶναι ἀλιθεύσατον, ὅτι ὁ Θεός δεῖ ζητῆσαι ὅποι ήμας τόσιας κόπιας δέρε τὸν οὐρανόν βασιλείων, σογιας ζητᾶ ὁ δασμῶν δέρε τὸν ἄδην. Αἴσυγκειτος πελμάτορος κοπιαζόνει οἱ καποὶ αἰθρωποι, δέρε νὰ καταντόσιν εἰς απώλειαν, καὶ νὰ ξεπέται απὸ τὰς σωτηρίεις τας, τοῦτο διότι οἱ ζαφείρες, δέρε νὰ έπιπούχει αὐτοῖς τὰς των ταπείσιαν, καὶ νὰ δυολαύπτην τὰς ἀλικτιν χαρᾶς καὶ ἀφρού-

εἰσιν. διείσκονται πολλοὶ, ὅπερ κοπιᾶσσι τελετόπερον δῆλον νὰ καταλιερχύσωσι τὸ χωραφάκι τοῦ, οὐ τὸν καπονταῖς, τελέσθαι δὲ νὰ κτυπήσουν τὸν ἄρανόν. μάλιστα εἰναῖς τοὺς πτηγυμοῦς μέσα στοῖς τοῖς τέτα τὸ ρέστα, οὐ μάταια τὸ Κόσμος τερπνός, ὅπερ εἶναι ἔτοιμοι νὰ καταφρονήσωσι μὲ καθέτης ὑλικούς εἰπον, οὐ τὸν τόπον ὅπερ κτυπήσωσι εἰς τὸν ἄρανόν, αὐτὸν δὲ θεός ἡ θελε τὸς αὐτοῦ νὰ κτυπαμένωσιν αἰωνίως τὰς πτηγυμοῦς ρέστας, καὶ χαμηρότερος τὸν Κόσμος ξύφας. Τοιότος διέρεθνε εἰς τὸν ἄρανόν μας σὺν εἰδύλλιος καὶ πλάσιος ἄρχων, οὐ ὅποιος εἶχεν εἴδα τελεβόλιον· ἔξω εἰς τὸ προάστιον, αἰξιοθέατον, καὶ πολλὰ τελεβόλιον· ὅσον εὐφοροὶ εἰς τὰς παρπάτες καὶ πολύγονον, τόσον εἰς τὰς θερινὰς τὴν αὐθέων περπιόπτων καὶ θηλίασσε· διέπιγεν τελεβόλιον ἡ θελε τὸν αἰνομάρτυραν τινάς δικιάν. εἰς αὐτὸν τὸ τελεβόλιον, ἐταυείδικε πολλαῖς ἔτοις ὁ δύλην, καὶ επίγιαντε νὰ τελεβάζῃ, καὶ νὰ απανεῖται ὅταν ἡ θελε τενοχωριθῇ διπό τὰς πολλὰς φροντίδας τῆς πόλεως, καὶ βαρείας εὐθύτεσσι· πόσον δῆλον, εσύχναζεν εἰς αὐτὸν ἀς διπό ζάλης καὶ φερτάνες, εἰς εὖδοιν, καὶ αἰτιδιώμων λιμένα. Τέτοις, μίαν τὴν ἡμέραν, πέρνωνται μαζὸν εἰς συνοδίαν της πινθαρικοῦ πτητέρα θλαβέσατον, καὶ τελεβάζωνται μετ' αὐτοῦ ἐπαίδεια εἰς ἐκείνας ταῖς πρωτηνίδες τὰ κήπα χαρέμενος, καὶ μετέκειν εἰς ἐκείνα τὰ διάδεστα ταῖς θηλαταῖς, ἄρχισε νὰ ἐπανῆ καταπολιὰ τῶν θεστῶν, τῶν ταΐζων, καὶ δύμορφιαν τὸν κύπρο. Τοιοῦ ἄρχισε καὶ ἐκεῖνος ὁ θεός πατέρα διπό τῶν ἀριστόπτων ἐκείνες τὰ διπήγεια κίτρα, νὰ τὰ αναδυμένη τὰς βούρλας, καὶ φραιστά, καὶ μαλλούντα τὰς ἄρανοις φενταλάδες· Παραδείσος· καὶ τὸν ἐβεβαίωτον ὅτι, ἐκεῖνος ὁ πόπος εἶναι ἀσύρχετος περπιόπτερός εἰς τὸν ὄψιν, καὶ χαρέσερος εἰς τὸν φυγεῖν, τόσον, δῆλον μιᾶς τηγυμῆς θεωρία εἰς ἐκεῖνον, ὑπερβαίνει μεσίων αἰώνων τελεβόλιον εἰς τέτοιν τὸν καπόν του. λέγεται τὸ δέρχων αἰλιθινά, πάτερ, τελεδέχεσσι τὰ ποιαῖται εἰς τὸν φυχών του, καὶ πιεδεῖς δῆλον τὸν ἄνθρανοις τὰς Παραδείσους; σφιλεροὶ εἴναι οἱ δελογυισμοί του. Πίεδεσσόν μοι, ὅτι καθεῖται ποιεῖται, ὅταν τελέσθαι τὴν ἄνθρανοις ἀγωγέσσων πρηγυμάτων διδάσκης, καθὼς κανεὶς εἴπεις τυφλός φιλοσοφῶντας τελεί χωριάτων. αὐτὸσον εἰς τὰς γνώμην τῶν εδικῶν μας, πάτερ, αὐτὸς οὐ θεός δῆλον ὅλων τὴν καλῶν ἔργων ὅπερ ἐφοραζεῖ ποτε, οὐ μετέω νὰ φράζει, οὐδεὶς μὲ αὐτοῦ εἰς ὅλης τὰς αἰώνας, νὰ κατέραμαι, καὶ νὰ διπολαιμένω τόπο μετὰ τὸ τελεβόλιον, εγὼ βέβαια, μὴ πάντας με χαράς ἡ θελε αὐτοῖς τοὺς ἄρανούς, καὶ δῆλος ἀντεῖ τὰς ἡδονὰς καὶ περπιόπτως, νὰ ταῖς κατέραμαι, καὶ νὰ ταῖς διπολαιμένων οἱ Αγγελοί ταῖς Γαῖας τὰς βλασφήμες φωνᾶς αἵ τινεσσιν ἐκεῖνος ὁ ιερός αὐτῷ, δῆλον ἐκεῖνος ὁ δύλην, οὐ μάλιστα εἰπεῖν, δισγυμῆς ἄρχων· σέηρεδεστο

τὸν εἰλέγχη μὲ λόγους δεμεῖς, τελεγάνωντες την, ὅτι ἀπεβίως εβλασφήμηστο. ἐκεῖνος δὲ εἰς καθὸν λογιστήρος τὰ λόγια την, εκαββαλίδετε, καὶ ανεχάρπτε. Αὐτὴν η θεία Δίκη, δὲν ἀργοτέρος την· ἐπειδή, διπήρεφωντες εἰς τὸ παλάτιόν την, καὶ δραβαίνοντας διπό εἴδη γεφύρες, εκρηνίδην κατακέφαλα μέσα εἰς τὸ ποταμόν, καὶ αὐθίνιας τὴν φυχών τα παρέδωκε, κωστὶς νὰ λάβῃ καιρὸν εἰς μεταγόνια· καὶ τοιαυτέρως ὁ τελεστήλιος, καὶ τὸν καπόν την ἔχασε, καὶ τὸν ἄρανόν δεν απέλιπετε. Πᾶν εἰδέ τορά ἐσταις, ὅτοι διπό τὴν γῆν μὴν ανεχάρπτετε, Χιπὸ δὲ τὸν ἄρανόν, δραπανός σέξωρεδετε; Αἴροδιάπεπτα δῆλον τὰς πιέτες γεφύρεις ο θεῖος Γρηγόρεος· „Οὐλοί (λέγει) ὅσοι ἀγαπῶν τὸ παρόντα, αἰώνα, εἰς μὴ τὴν γῆνα παράγματα, εἴναι αὐδρέοι· εἰς δὲ τὰς „ἄρανια, διείσκονται παπιτολὰ ἀδιάπτοι. διότι, δέσον μὴν δῆλον, πρόσπαιρον δόξαν, εἴναι πρόθυμοι τὰ διδρώσωται, καὶ νὰ ποιεῖσθωσιν ἔως θανάτου· δῆλον δὲ τὴν αἰώνιον βασιλείαν, μὴ δὲ δίλγον κάποιον διώνταπτον ποτε νὰ βασάζεται. Καὶ δῆλον μὴν χαμιζηλὰ κέρδη, δικαιεῖσθαι νὰ τασφέρωσι καθέ της ὑβρειν καὶ αἰτιαῖν, δῆλον δὲ τὰς άρανιανα τὰς πράγματα καὶ βραβεῖα, δέσον σέργησιν εἰδέ τοπομηρότατον λόγον ὑβρεως νὰ απέτωσιν. Εὔπροσταν εἰς τὸν διπήγειον κειτεῖν, εἴναι διωταὶ νὰ παρασκένωνται καὶ δῆλοι κεδδὸν τὴν ήμέραν, εἰς δὲ τὴν προτοβολήν της, διπολάτηστι, καὶ ἐκλύονται καὶ ὥραν γὰρ τὸν περιεργάτην εἰδέ τοπομηρότατον την θανάτου Διπατά. Στοιχιζόσι ποιλαῖς φοραῖς γυμνόπτητα, ζευγτείαν, πετυναν, καὶ δίτυν, μόνον νὰ διπολήσωσι πλάτον, οὐ δόξα· τὸ δὲ θεία καὶ επιραμία, πόσον διπολέγγει νὰ τὰς ζητήσειν μὲ τελεφικρὸν κόπον, δέσον λογιάζεται πώς δῆδονται δυσκολώπτατα καὶ οὔτερα διπό πολλὰς γρόνιες. Εἰς ἐναντίας ὅμως φέρονται εἰκεῖνοι δῆλοι στείζεται εἰς τὸν ἄρανόν τὰς ομιλατίδαν, ἐπειδή ἀμελάζεται νὰ διπολήσωσι πορὸς καιρὸν τὰ διπήγεια, δῆλον νὰ διωτάζεται νὰ συγκράψωσιν αἰτελεστήπτως τὰς άρανια. Δοιτόν, καθέ της αὐθραπτος αἷς πατέρη τὰ διπολήσωσιν εἴκει νὰ διφράγμανται εἰς τὸν τελεβόλιον δόξαν· αἷς τοποφέρηται κάπει βάρος δῆλον νὰ φερῇ εἰς αὐτούν· αἷς περσοπαρηρήτη εἰς τὰς βασιώνες, δῆλον νὰ τὰς κατατησῃ εἰς τὰς αἰγαλιδιστεis. Καθὼς εἴλεγε καὶ οἱ ιερός Αὐγεστίνος· „τοποφέρει πορά εἴκεινον ὅπερ δεν θέλεις, δῆλον νὰ διπολήσωσις πότε „εἴκεινον ὅπερ δέλεις· διότι, κάπιτον εἴναι μὲ δῆλην παλαιτωτεῖαν δῆλον νὰ αγοράσῃς τὴν αἰώνιον μακαλεύπτη, τελέσθαι μὲ δῆλην διτυχίαν καὶ αγαλλιάστην νὰ αγοράσῃς εἴκει τὸν αἰτελεστήπτων αἴθλιόπτε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, Ε.

Οὐκανοὶ ἀγρωποι, διτοῦ Θεωρῆ ἐτὰς ἄλλας τῶν μακαρίων τευθάς, ὅπερ ἀπολαμβαύσει ἐδίκτης ἐπιλογεών αἰδίνεων, λογιάζει τοῦ εἰαυτοῦ τε, ὅτι ἔως τότε ἡτοῦ αἴσιόντος.

ΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΝ ΚΗΠΟΥ ΠΑΠΑΓΓΕΛΟΥ

Περὶ μὲν τῆς ἔνοψης, ὅπερ ἂλλα τῆς ὄράσεως ἀπολαμβαύσειν οἱ μακαρίοι, ἀρκετά ἐχεῖσθαι εἰς τὸ αἰωνέρων κεφίλασιν· τόποι δὲ, θέλοιμοι ἔγινονται τές ἔνοψης καὶ τοῦ θηλοίπων αἰδίνεων, μὲν τὰς ὄποιας καὶ αὐταὶ θέλεσιν ὑπερπλημμύρει. Καὶ ἀρίστας τῶν δύοσιν τῷ ἀρωμάτων τὰ θεῖα ἐκείνα Παραδεῖσον, τῶν ὄποιαν ἀεριμφύζολας μὲν ἀμεβόντες γλυκύπιτες ἔχονται ἀππιέωσι μέστα εἰς ἐκείνας τὰς φειδαλλεῖς κατόπιν οἱ γαρνικοί, οἱ ὑάκινθοι, τὰ κείτα, τὰ βόδα, καὶ τὰ ὄμιλα πέρα ἢ τὰς ζωογονικάτερας καὶ ὑπερφερεέρας διάδιας, ὃποιας θέλειν τοῦ θελημάτων ἵκενοι οἱ Δίκαιοι, καὶ θέλειν ἐκπιέσαι τὰ δεδοκτημέναται σώματα. μαλιστα, τὸ σώμα τῆς Κυρίας ἡμῶν καὶ Θεοτόκου Μαρίας· ἡ ὄποια, μὲν τῶν εἰς ἡραντὸς Αἰαλητίνης, ὅλοι τὰς χρωμάτων ποσάτως ἐπλήρωται διάδιας, καὶ γλυκύπιτον, ὅπερ, ἐπλιγτόμορφοι ὅλοι οἱ Αγγελοι, καὶ θελημάτων ὃποιας αἰροματικῶν δύοσιν διεργάτησιν διεργάτησιν διεργάτησιν διεργάτησιν, ἀλλὰς, δέχοντες ἐκείνο τὸ τέλος Αἰρατος·,, Γίτι αὐτὴν ἡ αἰαλητίνης, βαίνεσσα ἐπ τῆς έρημης, ᾧσε σελέχην κατένε πεθυμιαστικήν, σμύριναν καὶ λίβανον ὃποια παντων κονιοργήματα μιρετέο;· Καὶ αὐτη δειναντί τοῦ Αγίων διελογίζειται ἐδώ εἰς τὰς πέτρας, πολλακις ἐπιπέστηται διάδιας ἀμεβόντες, μὴ διντας ἀκόμη ἐντελῶς δεδοξασμένα, καὶ θοδανατισμένα· ποταπὲν τὰ λογιζόμενα πῶς μέλλειν τὰ διποδώσεν διάδια, ἀφ' ἣ ὑπενθάσιν ὃποι τὰς θερμότητας της Ακτίνης Ηλίου, καὶ καθαρεύσασιν ὃποι τὰς βραυμέρους σάπισμα; Καὶ, μὲν τόσων διάδιαν ἥθελιν ἐκπινει τὰ σώματα, ἀσυρκείνος ὑπερέχοντα ἥθελιν ἐκέρη αὐταὶ αἱ θυχαί. Διατέτονται δέ τοι καὶ φρεπόντως ἔλερες τοῦτον ὁ Λόσης,, οἱ Αγίοι στοιχείοι, αἰθίστοις ὀσεῖ κενον, καὶ ἔσαι η σοφρασία αὐτῷ ᾧσε, λιβανός. Αὐτοὶ μὲν τόσων τερπνοτάτων διάδιαν οἱ Δίκαιοι θέλεν τοῦ θελημάτων, καὶ ακόμη τοῦ θελημάτων ἀσυγκείτως η βασιλισσα τοῦ Κόσμου Μαρία, ποταπὴ ἀρρήγη θέλει εἶναι αὐτὴ τη Χειρίς; Οἱ ὄποιοι λέγειν δέ τοι εἴναι τα εἰς τὸν Εκκλησιαστῶν,, οἵσεις, Κινάμαμον, καὶ ᾧσε παλαθός ἀρωμάτων, καὶ ᾧσε σμύρνα ἐκλεπταὶ διέδωσαν διάδιαν.· Μόνοι τας κάμετε τῶν διάκεντων· ε-

πειδόν, δέ, τι καὶ αὖτις σοχαδῆ τινας δέ τοι εἰπή, ὅλιγος θέλει εἰπῆ· Οὐμοίως δέ καὶ η γεῦσις, θέλει εἶναι γεμάτη διποιού χορτασμὸν καὶ διώδιαν πνευματικῶν· πόσον ὑπέρμεστον, ὅπερ, αὖτις διωστὸν τὰ θηλοίπων τινὰς τὸ Κόσμον, καὶ αὐτὸ τὸ μαίνα ηδίαν, διηθέλει εἶναι τὸ ἔδει καὶ γλυκύπιτον, συγχειρουμένη μὲν ἐκείνης τηλού θράντον γλυκυτάτην γεῦσιν, καὶ ὅποια, τοῦ θέλει εἶναι γεῦσις τινὸς φαγητοῦ, καὶ ποτὲ αἰδηποῦ καὶ σωματικῆς, καθὼς φλυαρεστοῖς οἱ Εθνικοί· ἀλλὰ θέλει εἶναι μέρος μὴν, ὃποια κάποιαν κρατίου ἐκμάδα, καὶ νοτίδα, καὶ παλόχυκον δρόσον θερέτρον Θεοῦ ἐκχειριζόμενον· καὶ ὅποια θέλει δραχεῖται δέ τοι μέστο τη σομάχη, καὶ τοῦ λοιπῶν ἐνδοτέρων μερῶν, καὶ νὰ γεμίζῃ τὸ δρυγανα της γάλσεως, τηλού γλωσσαν διλαδὸν, τον θράντον, καὶ τὸ λοιπό. Διατέτο, καὶ ὁ Φαληροφριταῖς ἔφαλλε θερέτρον Δικιάνων·,, μεθυδήσονται ὃποι πιότος οἰκεῖσθαι, καὶ πον χειμάρρων τῆς θυφῆς συ ποτιεῖς αὐτοῖς·,, μέρος δέ πάλιν αὐτοῖς της γλυκυτάτης γάλσεως, θέλει αιωνικῆς εἶναι διποιού τηλού σύγκρασιν τη σώματος. Διότι, μὲν ἐδῶ εἰς τὸν Κόσμον ὁ αἰθρωπός, ὅπερ εἶναι παλιός κράτος, καὶ ἔχει εἰς ἀκειβῆ μετριότητα της συστατικῆς χυμᾶς τη σώματος, καὶ εἶναι εὐρατος εἰς ὅλα τη μέλι τη, καὶ αὐτοῖς αἰδανεται κάποιον νεοτιμον χυμὸν εἰς τὸ σόμα τη, ὥντας ἀκόμη ιππικός· πόστρ μηλλον νοσιμώτερον θέλει αἰδανεται, ὅταν εἰς ἐκείνην τηλού ἀλλοι κατατυπού ζωλο, ὅποτε η κρίσις θέλει ἔλθει εἰς ἄκρα δικρασίαν καὶ τελεοτήτα; Ή της αἵρησις πάλιν αἰδηποῖς, θέλει διπολαμβαύει καὶ αὐτὴ τηλού ἀρμοδίαν της ιδούλων καὶ θετλαυσιν, πόστρ διποι τηλού ἐπεργασίου αἴραν καὶ τηλού ἐπαφών πον θράντων σωμάτων, διποι καὶ διποι τηλού ἐπωπευκῶν σωματικῶν της αἰείσης αὐτοῖς δικρασίας. Διότι, ὁ αἰθρωπός ὅπερ εἶναι ιγναίσατος εἰς ἄκρα διεξίαν, αἰδανεται εἰς τὸν έχιτόν τη μὲ ποικιλη γλυκύπιτη τηλού ἔχαιρετον αὐτοῖς διαρμοσίαν, καὶ εὐκρατον σωθεστον πον σωματικῶν τη χυμῶν καὶ σοιχείων. Ταῦτη η ιδούν, ὅπερ οἱ μακάρειοι διπολαμβαύεσι δέ μέστο της αἵρησις, θέλει εἶναι καταπολέμηση γεγαλιτέρα καὶ γλυκυτέρα διποι τη μέρος την αἴροντος αἰδηποῖς. Διότι, μὲν τὸ νὰ εἶναι αὐτὴ η αἵρηση καταπολέμηση εἰς διποι τὸ σώμα, θέλει εἶναι η καθαρωτότητα καὶ παντερπτος ιδούν, Ευφή, καὶ γλυκύπιτη εἰς διποι τὸ σώμα αὐτὸ τοῦ θελημάτην μαλισα, καὶ θάσις λέγει σόβας σοφός καὶ πολυμαθής διδάσκαλος, η αἵρηση, εἰς ἄκρον θέλει διφρασίεται, δέ μέστο τη μετριαία φιλίματος καὶ αἰσθασμῆς της εἰρηνής, τοσον ηδία Αγίων, διποι μαλισα, καὶ αὖτε τη σεστρακανής Θεοῦ. Μονει ολούστρος αἰδηποῖς, καὶ ἀκον. Καὶ λοιπόν, θέλεσσον αἰκάταπατάσιον τη αἴστια, της αἰενλαλήτας ἐκείνας φαλμαρδίας τη θράντη μετικῆς καὶ μελαρ-

λαργυτῆς ἀρμοίας, ἣς ὅποιας μία καὶ μόνη φωνὴ, εἶναι ἵκανη
να γεισθῇ πᾶς φυχὸς ὅλων τῷ αἰθρῷ πάντων διὰ ἀρρήτου ὑδοτῶν
καὶ ἀγαθοῖσιν. Διότι, καθὼς λέγει ὁ Ἱερὸς Λύγρεινος, “^{19.} ἡχὴ
“ σὺν ἑκατὸν πάντοτε τὰ μετίρρυτα τῷ ὑμνῳδιῶν ὄργανα. ”^{20.} τόπε
“ θέλει πληρωθῆναι ἐπενο, ὅπερ ἔχεα φένειν ὁ Θεολόγος Ἰωαννῆς εἰς
τὴν Αἰποκάλυψίν τε” μηδὲ ταῦτα, ἥκεστα φωνὴν ὅχλον πολλὰ
“ μεγάλων ἐν τῷ ἡρανῷ λέγοντος, Αἴλιλεια. αἰνεῖτε τὸν Θεὸν
“ ἡμῶν πάντες οἱ θελοὶ αὐτοῖς, καὶ οἱ φοβερόμυνοι αὐτὸν, καὶ οἱ
“ μικροί, καὶ οἱ μεγάλοι. καὶ ἥκεστα αἵς φωνὴν ὅχλον πολλὰ, καὶ
“ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν, καὶ ὡς φωνὴν βροντῆς ἰχυρῶν, λέ-
“ γοντος Αἴλιλεια, ὅτι ἐβασίλευσε Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντο-
“ κράτος· χαρωμένος, καὶ ἀγαθοῖσιν θέτα, καὶ δῶμα τὸν δόξαν αὐ-
“ τοῦ, ὅτι ἡλθει ὁ γάμος τῷ Αἴριν. Εἰκῇ, καθὼς διδάσκοντιν
οἱ θεολόγοι, θέλει φαλλεῖν καθ’ εἴας Δίκαιος, μὲν ἴδιαν καὶ ἔξ-
χαρειών φωνὴν, οὐ όποια νὰ ἔχειται εἰς ὅλες, καὶ νὰ ἔχει-
εἰχειν παθαράτατα διπλά ταῖς θηλοιπαις. Τὸ όποιον, θέλωντας
φανερώσῃ καὶ ὁ Προφῆτης Δαβὶδ, ἔλεγε. Καυχήσονται Οὐρανοί
“ ἐν δόξῃ, καὶ ἀγαθοῖσιν ταῦτα τῷ κοιτῷ αὐτῷ· αἱ ὑψώσεις
τῷ Θεῷ, ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῷ. ”^{21.} οὐφάσεις δὲ τῷ Θεῷ ὄνομά-
ζει τὰς ὑμνους, μὲ τὰς όποιας θέλεσιν ακούοι τὸν Θεὸν, αἰδ-
ηπρύτοντες τὴν ὑπερφύσιον ἐπείναι ὑπεροχῶν, καὶ ὅλα τὰ πε-
γαλυργὰ καὶ παθαύματα ἔργα. λέγει δὲ καὶ ὅτι οἱ ποιῶντες ὑμ-
νοι καὶ ἐπανοι, θέλενται ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῷ. λοιπὸν, ὅχι
μόνον μὲ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν θεωρεῖαν θέλενται ἐπανεῖ καὶ δοξάζει τὸν
Θεόν, αἰλλὰ δὲ καὶ μὲ φωνὴν ὑπερθρον. ἀτέ, δούν πρέπει νὰ
ἀμφιβάλῃ τινάς, ὅτι εἴναι ἑκατὸντακτὴν φαλμαδία, καὶ με-
τργία. Καὶ καθὼς τινες λέγοντο, ἐπειδὴ ὁ αἰθρῶπος σωμένι-
κει ἐπ τόποντας καὶ φυχῆς, αἰδυκη εἴναι νὰ δελθεῖ καὶ τὸν Θεὸν,
ὅχι μένον μὲ τὴν φυχὴν, αἰλλὰ καὶ μὲ τὸ σῶμα. οὐ δόλοστοι
δὲ τῷ Θεῷ σωμένιαται χεδὸν, εἰς τὸ νὰ ἐπανεῖ τινάς, νὰ δοξο-
λογῇ, καὶ νὰ σύχασι τὸν Θεόν· μάλιστα εἰς ἐπείνων τὴν ἀρ-
χιακτὸν καὶ φιλάττων πατερίδα, ἐπειδὴ παύσοντι δῆλα τὰ ἔργα
τῆς μετανοίας. Καὶ τέτοιο ἀκολούθει, διότι, διπλά τῷ ὑπερβολικῷ
ἔρωτα, καὶ τὴν ἀμεβόν χαρὰν, φυτικὴν φωνακινεῖται ὁ αἰθρῶπος
εἰς δοξολογίας καὶ ἐμφρίδιας, καθὼς η καθημερεύν δοκιμὴ τὸ πα-
ρασάνει. διότι, η ἐπωτερικὴ χαρὰ, διπλά πλημμυρῆ μὲ ὑπερ-
βολῶν μέσον εἰς τὴν καρδίαν τῷ αἰθρῷ πάντων, τόπε καὶ δῆλον μέσον τῷ
φωνητικῷ ὄργανῳ τῷ σῶματος ἐπιχείται πλησίως καὶ εἰς τὸ ἔ-
ξω. δέσποι, επειδὴ καὶ οἱ Ἀγιοὶ ἐξαπατοῦν διπλά θεῖον ἔρωτα εἰ-
ται γειπάτι, διπλά χαρὰν αἰνέρφριτον, καὶ ἀγαθοῖσιν καθ’ ὅλα,
καὶ πανταχόθεν, σρωτοὶ σφοδρότατα εἰς τῷ σύδοντο εἰς δοξο-
λογίαν, φαλμαδίαν, καὶ ὑμιον τῆς θείας μεγαλειστότος. Διὰ
τούτο καὶ ὁ θεῖος Γρηγόρεος, ἐξηγάντας ἑκατὸν τὸ ρήτορν τοῦ

Γάρ. , Αἴλιλειαν δὲ σόμα ἐμπλίσει γέλωτος, γείφει ὅπω. ^{Γάρ.}
,, καλῶς λέγει, ὅτι τὸ σόμα θέλει γεισθεῖ διπλὸν γέλωτο, καὶ ^{2.} 21.
,, τὸ χείλη διπλὸν ἀγαθοῖσιν. ἐπειδὴ οὐ εἰς ἐπείνων τὴν παντο-
,, τινῶν πατερίδα, ὅτιν δὲ νῦν τῷ Δικαίων ὄμιος Θεός, καὶ
,, ἀγαθοῖσιν, πότε οὐ γλωσσά της ὑπόνεται εἰς τὴν
,, τοὺς, καὶ ἴμρωδίας. “ Περὶ τάπα, καὶ οἱ μακέρεος Λύγρεινος
,, λέγει· παῖς ἔργον ἀντέθη, (ἦγεν τῷ Δικαίων ὄμιος Θεός, καὶ
,, ἐπανεῖς· χωρίς νὰ ἔχῃ τέλος, χωρίς παρασμὸν, καὶ χωρίς πο-
πον· μακέρεος ἔγα, καὶ ἀληθῶς εἰς αἰώνα μακάρεος, αἰώνας
καὶ μηδὲ τὴν αἰώλυσιν τητε με τὸ σῶματος, θέλεια ἀξιωθῆναι νὰ
πάντων ἐκείνας τὰς ἡρανίνες μελωδίας καὶ ἀσματα· τὰ ὄποια φάλ-
λονται εἰς ἐπανεῖν, καὶ δοξολογίαν τῷ Αἴθαντα Βασιλέως διπλὸν
ἐκείνας τὰς Πολίτας τῆς ἀνώ Πατέριδος, καὶ διπλὸν τὰς ὑπηρύχρεις
τῷ μακάρειν πνεύματων· πανδειάμων, καὶ έπιστόλων, καὶ ήθε-
λα κειδῆρη καὶ ἔγα τόπε ἀξιος νὰ φάλω τὸ ἴδια ἀσματα, καὶ νὰ
παρατέκωμαι ἐμπροσθεῖν τὸ παντασιλέως Θεός. Καθ’ εὐας ἐπει
φάλει τὰς θείες ἐπανεῖς καὶ τὸ ἐγκάμια ἀρμοδίας, καὶ αναλό-
γως εἰς τὸν ἑαυτόν τε, καὶ καὶ τὴν καταστασίν τε· καθὼς καὶ οἱ
Αἴγαλοι μὴ μὲ φωνὴν μόνον Πνεύματικα, οἱ δὲ αἰθρῶποι,
καὶ μὲ σωματικά. Πόση δὲ ἀράγε, καὶ ποταπή νὰ εἴναι η ἕδυ-
της καὶ νοσιμάδα ἐκείνης τῆς ἐπεργανίας μετακίνης καὶ ἀρμονίας, ημ-
πορει τινάς νὰ τὴν σωματιδηγή καὶ τὴν καταλαβῆρη, διπλά τὴν
συγκειδήν μὲ τὴν γητίνων ὕδητα, καὶ νοσιμάδα τῆς ἐνταῦθα αἰ-
θρωπίνης φαλμαδίας· διότι πολλάπλης, ἐπει τολεθεῖ φωναῖς
μελωδικαῖς αἰθρῶπων, καὶ σύνθετην μὲ τὰς λιγυρὰς ἀρμοτίας
μετακίνην καὶ ἐντέχνων ὄργανων, ἀστὰ κιθάρας, χάσιν λόγχη, καὶ
λύρας, καὶ τῷ ποιώτων, πότιν παντερπνον γλυκούτα καὶ ὑδοτῶν
ποροζεύσιν εἰς τὸν αἰκροστικόν, διπλά, καὶ δεδούν, αὐτὸν τὸν οὐρ
επωτό τὸ σῶμά τε· μερικαῖς δὲ φοραῖς, καὶ μὲ βίαια κρα-
τεῖ τὸν ἑαυτόν τε διπλάτος αἰκροστής, εἰς τὸ νὰ μὴ λιγυδούμησῃ
διπλά τὴν ὑπερβολικὴν ὑδοτῶν καὶ ἀγαθοῖσιν· μὲλον τέτο, δολο
οι καλόφωνοι τῆς γῆς· δῆλα τὰ μιτικά, καὶ σύπεχρα ὄργανα·
δῆλοι οι τέλειοι δηπτικούροις τῆς ἀρμονικῆς τέχνης· δῆλοι οι δειπτοί
μελυργοὶ, καὶ δέκροι ἀσματομελωδοί, εἰς σύνα σωματιδηγές, αὐ
συγκειδήν μὲ τὰς ἡρανίνες αὐλητὰς, τὰς λιγυφθόγγυς πέττιγας,
τὰς αἴθαντας αἴδοντας, βέβαια, θέλεια φωνὴ παῖς μαρικεῖτοι
μὲ κάποιαν βραχνιασμόν φωνὴν ἀγέλαιν, αἰοτον, καὶ θερμω-
νον. ἐπειδέσται αἰδόνη, πάσι αἰκέτεις καὶ τὸ εύρυθμα, καὶ γλυκού-
τατα καταδίσματα δῆλων τῷ πετεινῶν, καὶ ὄρνεων τῆς γῆς· καὶ
δῆμας, θέλειαν φωνὴν σύνα βρέλυγμα, καὶ μία συχατία ἐμπρο-
σθεῖ ἐκείνης τῆς ἡρανίνες μετακίνης, καὶ ηδίστης περπνούτος. Ηξέρε
ἡμῶς, ὅτι ἐκεῖνοι θέλειν κειδῆρη ἀξιος νὰ αἰκάσωντι ἐκείνων τὴν
μακάρειαν φαλμαδίαν, τῷ όποιον τὰς αἰτίας σέκονται παύσοτε
αἰοτο-

πιστότα, οὐ δεχθῶτι προδύμως τὸ Θεῖον τὸ λόγιον, τὰς ἐμπιστοσιες, καὶ διδασκαλίας τὸ λόγιον Πιθύματος, τὰς οδηγίας τὸ φύλακος Λγύφλω, τὰς θεοτεβεῖς συμβελλές καὶ ψυχωφελεῖς παρανέσεις. Σέρωτας δὲ πάλιν, ὅσοι κλείσοι μόνι τὸ αὐτόν τις εἰς τὰ πιστά ψυχωφατέρεα λόγια, τὰ μνοίγονται δὲ εἰς ἀειστήματα, μόθις, φλυαρίας, κακολογίας, αργολογίας, καὶ ἄλλα παρόμοια, οἱ πιστοί, δοῦ θελεῖν αἴσιαθνην νὰ ακάτωσιν ἐπείνα τὰ θεῖαν καὶ ερικία φύματα. Μᾶς αὐθαδίδεσιν οἱ Κοσμογόνοι, ὅτι δέλοι, ὅσοι κατοικήσοι πλησίον εἰς τὰς καταράντες τὰ ποταμά Νείλος, εἶναι δέλοι τελείως καφοί, δότο τὰς υπερβολικὰς ιτύπιας τῷ βίβλῳτον ἐκείνα τὰ ποταμά, δότε κρητικούς τοις δότο ύψηλότατα ὄρη. Αὖλας, μῆτρας καὶ ταῖς οἱ Κότυρες, δοῦ εἶναι εὐεξαγόρεις ποταμούς βροτοπόδης; μῆτρας δὲν ἔχει πτύχιας μεγαλύτερες ως δότο αὐτὸν τοῦ βροτοποδέστατον ποταμὸν Νεῖλον; μῆτρας ἡ αὐτὸς δοῦ εἶναι μία θάλασσα πολυκυρατέσσα ἵστη, πόσιας εἶναι ἡ Εικυμίας τῷ φροτίδων εἰς τέτο τὸ πέλαγος! πόσαι αἱ σφραραὶ καταιγίδες τῷ μεγιστών! πόσαι αἱ περαχαιὶ ως απιλάδες τῷ αγείω παθῶν! πόσαι φανάτε, καὶ βροταὶ τῷ ιγεινούδοντα, τῷ φραγματοδομήσαν, τῷ λιθοκύπων, τῶν χαλκούπων, τῶν τετάρτων, τῶν παιζόντων, τῶν χορούντων, τῶν χρυσοχελωντων, ως τῷ θριάσιτων! Γένους δὲ εἴναι τὸ αἴτιον, επειδὴ καὶ κάθε ἀμαρτωλός, καὶ παρακομός, η τελείως δοῦ θέλει νὰ ακέσθῃ τὸ ἄλλο Κότυρα, καὶ τὰς μελλόστις ζωῆς. Η καὶ αἱ ακέστη, χωεῖς δρεῖν ἡ προθυμίαν αὐθαδέχεται τὰς περὶ ἐπειγον λόγχες. Διάτι, δέλος τὸ διογυσμὸς είναι βυθισμός, εἰς τὸ τοῦ διαθέτη, καὶ νὰ κυβερνᾷ ἀσφαλτα τὰς πανδέσσεις καὶ τὰ πράγματα τὸ Κότυρα τοῖς; Η καὶ νὰ φυλάξῃ τὰς ύγειαν τὰς θηριεῖται, η νὰ πελογδίσῃ τὸν πλεύτον τὰ πάχει, η καὶ μερχλώνται τὰς τιμέντας τὰς περάζει. Οὕτων ως δότο τὰς πειτάς πελμαστημάτες, δέργεται χεδδὸν ωμάδηπος, ἐσποτισμός, καὶ καφός εἰς ἐπείνα τὰ μραία, καὶ δοῦ ἔχει δρεῖν εἰς τὸ ἔχεις, γὰρ αἰκάλη τὰς σωτείλεις συμβελλάς, καὶ ψυχωφελεῖς πανθεσίας πον διδασκαλῶν. Τοσούδε καὶ δότο σωματαρφούς διετραμμάτων, καὶ κακοθόπων αὐθράπων, καφόλεις εἰς τὰ μερχλόφωνα Κυρύγματα τῆς Εκκλησίας, εἰς τοῦ αικαθαρτοῦ τῆς σωματιστῶν τοῦ, εἰς τὰς φειτοὺς φοβερούς τῆς μελλόστις κολάσεως, καὶ εἰς τὰς δηλούπιντις καθημετρίας παρανέσεις. Αὖλας, τί λέγει ὁ ποιότος; ὅταν πληγιάσῃ τὸ πλεύταια ἄρα τῆς ζωῆς μα, τότε θέλω αἰοίζει πλατύτατα καὶ τὰ δύω μεριά, ηδὲ νὰ ακέσθω μὲ προθυμίαν δόλας εἰκέναις τὰς σωτείλεις συμβελλάς, ὅπες ἥθελαι μοι καμινοὶ πατέρες· σφάλει δόμας ὁ πιστός πολλά· διότι, εἰς σύα πιστούς καιρὸν, δοῦ θέλει διηδῆ, δότε γὰρ αἰκάλη πιστούς βροταὶς θεῖας· εἰς τὰς δόπιας δοῦ εσπινέδισται η ακούτι τοῦ δέλον τὸν καιρὸν τῆς ζωῆς

Ζωῆς τα· δέσι, ἀς εἶναι βέβαιος, ὅτι δμετανόπτης ἔχει νὰ μετασηρῇ ςτὸ παύτια την ζωῶν· η ἀπολέθωτε, ὅτε πρέπει νὰ ἔλπιζῃ, δέσι ἔχει νὰ απόση ἐκείνα τὰ εργατικά ἀσμάτα, καὶ τὰς φαλμηρδίας των αἰγίων Αγγέλων, ηδὲ πολλοὺς ἐκλεκτοὺς τὸ Θεῖον. Οὐποιοι λοιποὶ ἀγαπᾶνται νὰ απάτη ἐκείνας τὰς φαλμηρδίας, ἀς προδυμοποιηθῇ ὅδων νὰ τάχηται τὸ λόγιον τὸ Θεῖον, καὶ τὰς σωτειλάδεις συμβελλάς, ηδὲ νὰ τὰ φυλάξῃ εἰς τέλεα. Επειδή,, μακάρειοι οἱ ἀκάνοντες τὸν λόγιον τὸ Θεῖον, καὶ φολδασοντες Δικ. 12.28.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5.

Πλειστωτάτη ἀπόλαυσις Χαρᾶς, ἡ ἀφροσιώη προέμεται εἰς τῆς αμοιβαίας δόξης, καὶ θεωρίας τῷ μακάριοι Δικαίωμα.

ΑΝίστως καὶ γυρδή την μέστα εἰς τὰς παρῆσται κοιλάδα τῶν δημηράντων ποσογγάρει, δέσι νὰ ποσογγίσῃ μὲ αὐτὸν δότο τὰς ὀφειλμέτας παῖς δάκρυσον. αὐτὸς σύμεροι μὲ τὸ λόγιον μα, ἀς μιᾶς ψιφωσης εἰς τὰς ερωτικὰς τὰ ὄμματα το, αὖλας ἀς τὰ χαρητασης εἰς τὰς διψησήτιας ἐκείνιας ποτερίαν τὸ Γαβ. Αὖν συλλογιδής παλῶς μέστα εἰς τὰς δάγκνουα στα ἐπείνα τὸ λόγιον, ὅπες πέθελες ακέσης εἰς τάχια τὰς ποτερίαν, ὅλα τὰ γῆγια θελεις τὰ σοκαδῆ μὲ τὸν Απόστολον Πατέλοις σκύβαλα, καὶ ποτερίαν. Ο Γαβ εἰκένιος, τὸ σληδέστατον πέρας τῆς έπομονῆς, πειμόρος ἐπαίω εἰς τὰς δυστόδιμοι ποτερίαν ὥστιν στὰ θέραμα θλιβερὸν τῆς αὐθρωπίας αἰδιλιότητας, καὶ θέλωνται νὰ γλυκαή τὰς πόνες το, καὶ παίαντας δέ την πληγάντα, νὰ ἡμεράσῃ δὲ σίγιον καὶ τῷ ἄλλων αὐθρωπῶν τὰς πόνες, ὅσοι δέσισπονται εἰς διχόφρες συμφοράς, καὶ πελαστέστις, καὶ δυσυχίας, σέρεφαίτης καρπούς μυτηριαδεις λόγχες, ὅπες νὰ διψημάστων εἰς παντοτινῶν ἐνθύμησιν οἵλων τῷ μεταγενεσέρων αὐθράπων. Ακέστατε λαυπότε τὰς λόγχες 19.23. αὐτός·,, Τίς αὐδοίη γεφύρια τὸ ρύματα μα, πεθῶνα δὲ αὐτοῦ, τὰ ἐν βιβλίῳ εἰς τὸν αἴστα, ἐν γεφύριοι σιδηρῷ, καὶ μολίβδῳ,, ἢ ἐν πέρβαις ἐγγυλυφίων; οίδα γάρ, ὅτι αστραος θεῖος,, ὁ ἐκδεσηι με μελλων ἐπὶ γῆς αναπτοι τὸ δέρμα μα, τὸ αἴγατλεν παύτα. Τίς αὐδοίη; Αὖλας, τί θέλεις, οἱ Γαβ, τὰ σθ δοθῆ; τί εἴναι τὸ ζυπνά στο; θέλω νὰ γεφύρωται πὸ ρύματα μα, ωδὲ δοῦ ἔχω σύλλημαδίαν, ὅπες νὰ τὰ δέρματα· επειδή, εἰς τοσού πτωχείαν κατέληπτα, ὅπε, ψετε καὶ μικρὸν κεραμίδιον δοῦ ἔχω, εἰς τὸ σποιον ἐπαίω νὰ τὰ ἐγχαράξω· αἰς τοὺς τὰ δάκτυλα με ἐστρεβλώθησαν, τὰ νεύρα με συνετάλπαν, αἱ

αἱ χεῖρέis μις παρελύθησαι, καὶ ὅλως εἶναι παρειμέναι ἀπὸ τὸ
ψυχοῦ, βέρικται, πληγωμέναι, καὶ καθιλκωμέναι· μὲν ὅλον τόπον,
θέλω βιδοὺς ἔμαυτον ἔφε παρηγοσία μις, γὰ τημειώσω ἐπιών
εἰς σερεάδ' ὅλην ἔφε χειριμάτων λόγυας τινὰς σωτόμεις, καὶ ὁλι-
γουμάλαβες. Ιδός, ὥπε σός ἐφέρεται χαρτίον· ὅχι, ὅχι, οὐδε-
καλῶ· θέτι, αὐτὸν ἔχειχίσται, ἢ σηπτεται εἴκολα· θέλω τε-
θῆναι αὐτά, ἐν βιβλίῳ εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ λοιπόν, ἢ μόλι-
θιον φέρεται μοι, ἢ χαλκόν, ἢ πέτραν πελεκητῶν, ἔφε γὰ δείσι-
κανται αἰωνίως τὴν λόγια μις. Ιδὲ νὰ πέθα, ὅπε τηθυμεῖς,
χείρον λοιπόν. Οὐδὲ (λέγει) ὅτι ἀσιναός θέτιν ὁ ἐκλύειν με
„ μέλλων ὅπε γῆς αἰαστοῖς τὸ δέρμα μις, τὸ αἰαντλεῖν ταῖτα.
Εἰλπίδα σερεάδης ἔφεται εἰς τὴν ψυχήν μις, ὅτι θέλω ἰδὺ καμ-
μίαν φοράν τὸν σωτῆρα, καὶ λυθετικόν μις Χεισόν· ἢ ὅποια εἰ-
πίς, εἰ μόνον τὴν πεθεριμένην καποδιμον ψυχήν μις φεύχυ-
νει πανταχόθεν μὲν ὑπερβάλλεται χαράν, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμά μις
αὐτὸ παρηγορεῖ ἀπὸ τὰς πολλάτες βασανίας· καὶ κείνω καλλιον,
γὰ κέπομαι ἐπαίνω εἰς τάτια τὴν βραμεράν κοπειαν, βέφωντας
τὴν αιωτέρα εἰπίδα, ὥπε εἴπα, οὐδὲ γὰ καθάμαι εἰς βασι-
λικὸν θρόνον. Εδαὶ λοιπόν, ἀς συλλογιδῆ καλῶς καθ' εἴας ἀ-
πὸ ἐστᾶς, αὐτὸν ἔκεινη ἡ μικρά, λεπτή, καὶ ἀμυδρά ἐλπίς της
θεῖκης Δόξης, τὴν ὅποιαν μακρόθεν ὁ Ιάβης ἐθεώρησε προπίτε-
ρα ἀπὸ τοὺς χρόνους, ἔκαμψε ἐλαφρά, καὶ σκολοπόφερτα, ἔφε
γὰ μὲν λέγω μεφρότων, τὰ ποσαυτά τε βάσανα, δηλαδὴ τὴν
γυμνότητα, τὴν αἰδίσιενα, τὰς πληγάς, τὸ ἐμπυον, τὸ αιεμο-
πύρωμα, τὴν λέπρωμα, τὴν ψάρων, τὴν ἐλεφαντίσιν, τὰς αἱ-
ρετικὰς πόιες, τὴν σῆψιν τὸν ἐντοδίαν, τὰ ληπτούματα, τὴν
δυσταδίαν, τὴν μωρών γυναικαν καὶ βλάσφημον, τὸν δαίμονα,
τὰς ὄνειδισμάς, καὶ καταφρόγονην τὴν φίλων, τὴν πεῖναν, τὸν δί-
φων, τὸν καύσανα τῆς ιμέρας, τὸν παγετὸν τῆς ιυκτός· καὶ ὅλα
καὶ τὸ ἐμετέβαλκυ εἰς μορφῶν Παραδείσω. Αὐτὸν, λέγω, τό-
σον ἐδιωκόθη μοναχὴ ἡ ἐλπίς, ὥπε ἔμελλε νὰ ἰδῃ τὸν Χεισόν·
τι θέλει εἶναι, ὅταν τὸν θυτολαμβάνῃ τινὰς παραγματικῶς, καὶ
αὐτοφροσώπως; Τι θέλει εἶναι (πάλιν λέγω) ὅταν καρπυ-
ται ὅλην ἐκείνην τὴν μακαρότητα καὶ σύδαιμονίαν, ἢ ὅποια δεῖ-
λαμβάνει τέλος ποτε; „ Καὶ, καθὼς ὁ Θεῖος Γρηγόρεος λέγει,
„ ἐκεὶ θέλει εἶναι τὸ φῶς, χωεὶς ἐκλεγμένην· ὁ ἔρωτας, χωεὶς
„ τιμωρίαν· ἡ ἔφεσις, χωεὶς λύπων· ὁ χορτασμός, χωεὶς ἀ-
„ τον· ἡ υγεία, χωεὶς ἀρρώσιαν. Εκεὶ, καθὼς λέγει καὶ ὁ
„ Λύγεστίος, βασιλὸς εἶναι, ἢ ἀλίθεια· νόμος, ἢ ἀγάπη·
„ ἀξίωμα, ἢ δικαιοσύνη· εἰρήνη, ἢ σύδαιμονία· ζωὴ, ἢ αἰδίο-
„ της. Εκεὶ, καθὼς ἐλεγει καὶ ἀλλός της διδάσκαλος, μιθὸς ἔφε
„ τὴν γίκην τὴν Δικαιῶν εἶναι, τὸ νὰ θεωρῶστε τὸν Θεόν, τὸ

„ νὰ

, νὰ ζῶσι σὺν Θεῷ, τὸ νὰ βιώστιν ἐν Θεῷ, τὸ νὰ ὑπάρχηστε
, μὲν Θεῷ, τὸ νὰ εἶναι ἐν Θεῷ· ὁ ὅποιος, θέλει εἶναι τὸ πάν-
τα, τὸ ἐν πάσιν· „ Αὐτὸν ἔμεις, ἐπειδὴ ἔχουμε συμπίθειαν, ὅταν
βλέπωμερο ποιῆσες αὐθρώπιας πλησίον μας, καὶ τὰς ὅποιες δυ-
νάμεθα νὰ λαμβάνουμενούς μεριμνάς παρηγοσίας, χάρε-
μέν, καὶ ἀγαλλιμέντα· ποταπὴ ἀράγε χαρά καὶ αγαλλίασις, θέ-
λει μάς περιζειμήν, ὅταν συματαρθρώμενοι μὲν τὸ ἵπερβολικός-
πλῆθος εἴκενων τὴν μακαρωτάτων Αγγέλων, καὶ ἀγιωτάτων Δι-
καίων, ὥπε θεωρέστιν σύας τὸν ἄλλον μὲν αἰκινάλιτον χαραῖς
θυμηδίων; Αὐτὸν ἀς ὀξεπάσωμη πρότερον τὸ πλῆθος τὴν μακ-
ρίων Αγγέλων, καὶ ὑπερα τὴν Δικαιῶν. Παράδοσις εἶναι τισσων,
ὅτι η Παναγία Θεοτόκος ἐφάνη ποτὲ εἰς μίαν οὐλαβεστήτην Ο-
σίαν, ότι τῆς εἴπει, πως, ποσος εἶναι ὁ αἰειδήμος τὴν Αγγέλων,
όπε, αὐτὸν ἔμεβούστο ὅλοι οἱ αὐθρώποι, δοῦτο Αδάμ, ἔως της
συντελείας της Κόσμου, αἰκόλευθον ἦτον, νὰ βιώσωνται δέκα Λγ-
γελοις εἰς σύας αὐθρώπων. Οὐ δὲ Αρεοπαγίτης Διονύσιος, Σαρ-
βάρμορος ξέπον τινὰ εἰς τὸ πλῆθος, λέγει, ὅτι ὁ αἰειδήμος τὴν
Αγγέλων, εἰς μόνον τὸν Θεόν εἶναι γνωστός, τὸν ποιόντα την
„ της. Οὐ μιθρόσιος, πάλιν λέγει, ὅτι, οἱ αὐθρώποι εἶναι
„ τὸ ἐκαποτὸν μέρος της αἰειδήμος τὴν Αγγέλων, καὶ ὅτι αἱ πέτα-
ρες τέτων αὐτώρει πάξεις, δηλαδὴ αἱ Κυριόττες, οἱ Θρόνοι,
„ τὰ Χερεβίμ, καὶ τὰ Σεραφίμ, εἶναι πλέον πολυάριθμα, θυτο-
τα κατώπερα πεντε Τάγματα. Εἴπερ δὲ τὴν θεολόγων, εί-
πει, „ ὁ αἰειδήμος τὴν Αγγέλων, συγκενούμορος μὲ τὸν αἰει-
δήμον τὴν αὐθρώπων, ημπρεῖ διπάιας νὰ λέγεται ἀπειρος καὶ αἰε-
ιδήμητος. Λοιπόν αὐτὴν τὴν πληροφορίαν Αἰκατάντινος τῆς
Δεσποτίνης ήμάν Θεοπίκη, δίδωνται δέκα Αγγέλοις εἰς σύας αὐθρώ-
πων, αὐτοῖς σοχαδῆ καθ' εἴας, τὶ πλῆθος δυσκολομεῖται, καὶ πο-
λυάριθμον εἶναι σύνοι αἱ Αγγέλοι. Καὶ ἀκολούθως, αἱ σφλο-
γιδῆ, τὶ χαρά θέλει εἶναι εἰς τὸν καθ' εἴας, νὰ βλέπῃ πόσα
στρατόματα Αγγέλων, μὲν αἰειδηγήτης διμορφίας καὶ ὄρωστη-
τας, καὶ νὰ συμοιλῆρ, καὶ νὰ συματρέψεται μὲ αὐτές! Εἴτε
θεοσεβίς αἱρητέπτων (καθὼς διηγουσται) εἶδε, ἔφε τὴν ἀρ-
τίων της, Αγγέλοις εἰς εἶδος παγκάλε καὶ ὄρωστες νέες ὁ ὅποιος
ἔλεγκτη, ὅτι δικαιειτεται νὰ χάσῃ τὸ εἴσα τὸ δύμα, μόνον νὰ τὸν
βλέπετε καὶ αὖτις μίαν φορά. Καὶ ἔγω, λέγω· αὐτὸν διωστὸν
νὰ ἐβλεπέται τινας εἴας, καὶ μόνον Αγγέλον, καὶ νὰ συμοιλῆρ μὲ
αὐτὸν, καὶ νὰ τὸν αἰκονίζετο, ὅπου μεγαλοφερπῶς ἔθελον οριλῆρ
καὶ σχελέγεται τοῦτο θαυμάτων καὶ θεικῶν πρωγμάτων, καὶ νὰ εἴ-
πεται τὸν πανδύμορφον καὶ ὄρωστα τὸν καλοντὸν τὸ πρωστάτων,
νὰ ἐβάθυνε τὸν νέον της, καὶ νὰ ἐγινέται πελεστατη τὰς χάρετας
της, τὴν ἀγιωτάτην της, καὶ τὴν θειοτάτην γνωστήν καὶ βάλιστην,
μὲ πόσαις ἀράγε χαραῖς καὶ διφροσώματις ἔθελε θαυμάσην, καὶ

ἴθελε μείγη ὅλος ἐκπατικός; Κατὰ ἀλίθεια, κάθε Δίκαιος, ὅταν συκώσῃ τὰ ὄμματά τα εἰς ἑκένυτο τὴν φωταυγεστάτην καὶ πανυπέρλαμπτον τῷ Αγγέλῳ, καὶ τῷ Αγίῳ χορεῖαν, καὶ τὴν σωματοροφίαν, εἰς τὸν ὅποιαν (οὐ νὰ διανείδῃς τὸ λόγος τῆς μεγάλης Βασιλείας) ἔιται πῶν Αγγέλων αἱ μυειάδες, πῶν Προπατέρων τὸ συνεδρία, τῷ Αποστόλων οἱ θρόνοι, τῷ Προφητῷ πατέρων τὸ συνεδρία, τῷ Πατεραρχῶν τὰ σκηνῆ, οἱ σέφανοι τὸ σωματροίσματα, τῷ Πατεραρχῶν τὰ σκηνῆ, οἱ σέφανοι τὸ μαρτύριον, οἱ ἐπανοι πάντων τῷ Δικαίῳ, συμφάντας εὐφραντομένου, μόλις θέλει διαπῆδη νὰ κρατήσῃ τὸν ἑαυτόν τας, ὅπερ γὰρ μὲν ἀσκρέωστι μὲν χαρὰν μεγάλην, καὶ νὰ χορεύσωσιν ἀγαλλόμενοι. Ως καὶ ὁ Θευματός ἑκεῖνος φιλόσοφος Σωκράτης, μελλοντας μετ' ὀλίγον γὰρ ἀποθανεῖ, ἔχαιρετο μὲν ὑπερβολῇ, λέγωντας, πῶς αὐτοῖς ἡδονή οὐδὲν τὸν Κόσμον, καὶ ὑπάγει εἰς τὸν Η'ρωας εἰς τὸν θεῖκας καὶ αὔξετος αἰδρας τῆς ἀρχαιοτοτος, μὲν τὸς ὅποιας ὅμις ἐλεύθηρ ὅτι ἔχει νὰ πολιτεύεται εἰς αἰώνα. τὸν ἄπωτα τὸ ὅποιον, αἱ θύλακοι ἔιται εἰς τὴν ἔξυπταν τοῦ καθ' αὑτός, διλαδή νὰ συμοιῆται καθ' εὖς μὲν ὅποιον θέληται, βεβαιόπαται καθ' αὐτας αὐγαπτέστη νὰ συμοιῆται, μὲν τὸν αρχηγὸν τῆς εδικῆς τη τέχνης καὶ τὸ ἐπαγγέλματος· διλαδή, οἱ φιλόσοφοι, μὲ τὸν Αἰειστέλην· οἱ μαθηματικοί, μὲν τὸν Αρχιμήδην· οἱ ἐργοτεχνεῖς, μὲ τὸν Δημοδέσιον· οἱ ζωγραφοί, μὲ τὸν Απελλίνον· οἱ γιανοί, μὲ τὸν Γιπποκράτειον· οἱ νομοδιδάσκαλοι, μὲ τὸν Γεστιανόν· καὶ οἱ σρατιῶται, μὲ τὸν Αλέξανδρον. Καὶ αἱ ἑκεῖνοι, οὐ μόνις ἐμοιστήπιται κοσμικῆς τινος πίχνης, ἢ ἀλλας ἐπαγγέλματος, ἔχεν τέτοιον ἔρωτας νὰ πόδον νὰ σωματερφωνται μὲ τὸν περιστον τας· πότιν χαρά θέλει εἶναι εἰς σάβα Χεισιανὸν δίκαιουν, νὰ συμοιῆται, καὶ νὰ θελέγεται θαρρετά μὲ τὸς μεγάλης ἑκείνης ἥρωας τα πάλαις νόμις, τὸν Αδάμ, λέγω, τὸν Νῶε, τὸν Γετσάη, τὸν Γαϊώθ, τὸν Γωσήρ; μὲ ἑκείνης τὸς Πνεύματοπτοφόρος Προφῆτας, τὸν Ησαΐαν, τὸν Ἱερεμίαν, τὸν Γεζεπιήλ, τὸν Δανιήλ, καὶ τὰς θηλοίπικες; μὲ τὸς δικλεεστάτης Βασιλεῖς; τὸν Δαβὶδ, τὸν Εζεκίαν, τὸν Γωσαφάτ, τὸν Μακαοῦ, μὲ τὴν πατέριμον γερυσίαν τῷ Αποστόλων, τὸν Πέτρον, τὸν Γαϊώνην, καὶ τὰς λοιπάς· μὲ τὸς Θεοφόρους Αγίας Πατέρας, τὸν Βασίλειον, τὸν Χρυσόστομον, τὸν Γρηγόριον, τὸν Α' Θανάσιον, τὸν Νικόλαον, τὸν Σπυρίδωνα, τὸν Επιφανείον, τὸν Γεράσιμον, τὸν Δαμασκηνόν· τῷ ὅποιων καὶ τὴν ἀγιωσιώνα σεβόμενα, καὶ τὴν σοφίαν ὑπερθαυμάζοντο. Θέλειν χαίρονται λοιπὸν οἱ ποιεῖται Δίκαιοι καὶ εἰς τὴν ἀμοιβαίναν πάμεταξή των Θεωρίαν, καὶ εἰς τὴν γλυκυτάτην ἀπόλαυσιν καὶ συμοριδίων. Εδώ κινεῖται μία μεγάλη αντιλογία εἰς τὰ χολεῖα τῷ θεολόγῳν, μὲ ποίαν πάχαπτος διλαδήν οἱ Δίκαιοι θέλεσι σωτυχαίειν εἰς τὸν Παράδεισον· μὲ ἐλλωκήλην διλαδή, η λατινική, η συγιακή. Τινὲς ἔχοντι γνώμην,

πῶς θέλεσι οὐελεῖ ὅλοι ἐλλωκήλη· ἐπειδὴ καὶ ἀντὸς ὁ Κύρος μας εἶπε· ἐράσιμος τῷ, Α. καὶ τῷ, Ω. τῷ ὅποια εἶναι τὸ περιτοῦ, καὶ ὅλούς ερεπονούσιον θῷ ἐλλωκήλην γερμάνων. Α' τοι πάλιν λέγωσι, πῶς θέλει σωτυχαίειν καθ' εἴς με τὴν ἐδίλη τὸ πάτερον γλωσσαν, καθὼς καὶ εδῶ εἰς τὴν γῆν, δῆλον νὰ δοξάζεται περιτερερός το Θεός μὲ τὰς γλωσσας ὅλων τῷ Εἰρων. Γράφει ὁ θεῖος Γρηγόριος ὁ Διάλογος εἴς τα περίγματα, τὸ ὅποιον ὑπερβαίνει κάθε αὐθράκιον λογισμὸν, οὓς θαυματεῖσθε βεβιονοι δὲ τὸν λόγον τα, μὲ τὸν ἀκόλυθον έπόποιον, εἴς περίστον (λέγει) τὸ ὅποιον ἔβοσκε βόδη, υπεροι αφ' ἐπέδατο, πάλιν κατ' οἰκονομίαν Θεῖ, αἰνέζεται καὶ πράζωνται τὸν αὐθετήσιαν, εἰπε περός αυτον τοῦ ξέδρου, δητι εἴγεται αἴθετο εἰς τὸν ξρανόν, καὶ ἐμαδον ἔκει ποτοι ἔχεν νὰ ποτεύσωται λπὸ τὸ ουστήτον τα εἰς ολίγας ημέρας, δὲ δεῖνα διλαδή, καὶ δῆλον νὰ βεβιωθῆται πῶς σὺ λέγω τὴν ἀλύθειαν ὅτι ημεν εἰς τὸν ξρανόν, ιδὼν ἐλαβα τοιαύτων χάσιν ἐκεῖθεν, νὰ ομιλῶ τὰς γλωσσας ὅλων τῷ αὐθράκων. Διὸν ουδεμικταπτως εἴγαδεσ ξέδρα τελεῖας ἐλλωκήλη; καὶ ομις πόρα ηπορωδία δινέται οὐδιλήτω ἐλλωκήλη, δῆλον νὰ πισθεται ὅτι αὐθιντια ειδιάχθηται οὐλας τὰς γλωσσας τῷ έρων. Τότε ὁ αὐθετήτος τα ἀρχιστε οὐ τὸν ἔρωτας ἐλλωκήλη καὶ αὐτὸς, εἰς ὅλας ἀπεκείνατο μὲ τὸν αὐτὸν ξέδρετον, τὸν ἐλλωκήλην τόσον, σπάς ὅλοι οἱ παρεστατες ἐμειναντες εκπατικοί. εἰς τὸ ίδιον ουστήτον διέσκετο καὶ οὐας Βελγασις τὸν ὅποιον φέρωνταις ἐμφορθεται πατείσι, τὸν θαρόσαξιν νὰ συμοιῆται θελγασμά μὲ αὐτὸν τὸ περίστον· τὸ ὅποιον αὐγακαλά καὶ ἡ πον θερημα καὶ θέρημα τῆς Γιτταίας, μὲ δόλον τότε, τόσον δύμορφα ομίληται τὸν θελγασμούς γλωσσαν, ὥσεται σπάς ἑκεῖνος ο Βελγασις ἐβεβαιώσε μετ' ὄρη, δητι δεσ οὗτον διακετον νὰ ουδιλήτηται καλίτερα τα θελγασμα, μήτε αὐτὸς ο φυσικὸς Βελγασις. Καὶ λπὸ τὸν δοκε μίλη λοιπὸν τέτον τῶν δύω γλωσσῶν, ἐβεβαιώθησαν ἀπαντες ὅτι αἴθεται τὸ πατείσιον, (καθὼς ἐλεύθηρ) εἰς τὸν ξρανόν. Καὶ πατείσι μὲν, ο θεῖος Γρηγόριος. Α' τοι, μὲ δόλον σπάς δεσ είναι φωνερὸν εἰς τὴν θεῖαν Γραφήν, ποίαν ξέδρετον ἔχονται μεταχειρίζωνται οἱ Δίκαιοι εἰς τὸν ξρανόν, σταν μετ' αὐλήλων συμοιλωσι. μὲ δόλον τότε, διλογάτερον φαίνεται, καὶ τὴν γνώμην τη θεῖα Γερωνίμη, νὰ είναι ἑκεῖνος η ξέδρετος, τὸν ὅποιον ο Θεός ἔχαεται εἰς τὸν Παράδεισον τῷ περιπολίσφ Α' διλαδή, η Ε' θραίκη. Διότι, καὶ αὐτὸς ούδες καὶ λόγος το Θεῖ, ο σαρκαστεῖς δητι τη γῆς τὴν αὐτην πολλακίς εμεταχειρίζεται, καὶ μὲ αὐτην παρέδων τα Μυστήρια τῆς Πίτεως, καὶ το Κηρυγμα. Λι δὲ μεταξύ των μακαρίων συμοιλίων, θέλεσι είναι πατείσι, οτι λογητις ουσια τῶν Αποστόλων μία φρετ, σταν

πραξ., πλινθότες Προβίματος Αγίας εἰς τὴν ἔσορτὸν τῆς Πεντηκοστῆς,
 „ ἐλάλεν ποκίλας γλώσσας, καὶ τρεφήτων. Καὶ τί τὰχα
 ἐλάλεν ἡ φωνὴ, ὅτι τὰ μεγαλεῖν τῷ Θεῷ. Κατέ τὸν αὐτὸν
 ἕπον καὶ ἐκεῖον οἱ Δικαιοὶ ακαμετεῖσύ τουν θέλειν ὄμιλον χαει-
 στατα, τῷδε τῆς Απέρετη Τελειότητος τῷ Θεῷ, τῷδε τῆς αὐτοῦ αἰεν-
 Φράσι Σοφίας, Διαθέμεως, Αγαθότητος, Εἰλειμοσυνῆς, Δικαιο-
 ωντος τῶν οὐρανῶν τῆς ὑπερθαυμασίας Προνοοτικῆς της Οι-
 κονομίας, καὶ τὴν σωτηρίαν μας, ὅπερι αἰκονόμητε μὲ τὴν σάρ-
 κωσιν τη Λαγανιπότην τῷ γένει· καὶ τροτέτι, μὲ πόσας μηχανᾶς δη-
 ρυθμος καὶ ἕποντος μυστηρίων τῆς αἰδίνυσσος εἰς τὴν σωτηρίαν·
 πόσαις φοραις μὲ τὸν χάρεν τη τέτοντος φρεστατε, μὲ θέσιαν βηπί-
 ται τὸν τέλος τοῦ θεωρούντος εἰς τὰς αἱρετάς, καὶ παρὼν βύρεθη βοηθός
 εἰς τὰς δεινὰς καταδρομὰς τῷ ἀρχιών δαιμόνων· Λέτο τὸν δικαιε-
 μόριον πινδώντας, τὸν ἥλιθότερων· ἀπὸ αἰώνος μὲ τὴν ἀκραν τη
 δισταλαγχήνταν καὶ τὸ ἔλεος, τὸν ἐνθάλειεν εἰς τὴν δόξαν πε. Βε-
 βαῖ, μὲ πόσιν χαρᾶς τῆς Φυχῆς πον θέλειν ἀπανειδητε τὰς
 κινδυνάς, ἀπὸ τὰς ὄποιας ἀβλαβῶντος ἐπέρετα μὲ τὴν βοηθείαν
 τῷ Θεῷ, καὶ ἐσώθηται! Πόσαις φοραῖς θέλεται λέγει, καὶ ἔντο-
 λέγει σωματικῶς ὃ οὐας πορὸς τὸν ἄλλον, ἐκεῖνο τὸ τη Προφητειαν-
 Φαληρούς λόγιον, ειπὲν ἔτι Κύριος ἐβοήθησέ μοι, τῷ φεβραχύ παρέ-
 93. κησε τῷ ἄδρῳ καὶ φοκή μα! Πόσον περπιόν καὶ σφρόσιμον θέλε-
 ἐναι, καὶ αὐτῇ τιὰς ἀπὸ τὸ σόμα τη Μεγίτη Παύλη, ὅτι
 ὅπότια αὖτος εἰς τὸν κάμπον τῆς Δασασκῆ, πνέων ὅλος οργῆς,
 καὶ φόνιν γῇ τῷ Μαδινῆ τη Χειτά επορθέτο, ἔχεφρα τῆλε
 φανή ἀπὸ τὸν ὄρυγὸν φοβερὰ εἰς αὐτὸν, καὶ φῶς ἔξαστράπτον, ταν-
 τοφειλούντωσε· καὶ παρεύθυν, ἀπὸ ἐπειδὴν ὑπὸ διώκτης τῆς
 Εκκλησίας, μετειάθη Μέγας τη Χειτά Απόστολος! Πάλιν, να
 ακέρη ὑπὸ τὸ σόμα τη Σείτη Πέρχη, μὲ τίνα ζόκου, ἐπάων εἰς
 τὴν ἄρνησίν τη, γνείζωνταις ὁ Γιπτάς Χειτάς πορὸς αὐτὸν τη Θεο-
 χαειτωτα αὖτε δημιατο, τὸν ἔκαμψεν ἀπὸ τη μετανοήση καὶ νὰ
 πλαύσῃ πικράς! Πάλιν, μὲ τὴ λόγια ή Ναγδαληνή Μαρία ἔσυ-
 ρον εἰς τὸν ἐαυτὸν τη τὰ δισταλαγχήντα καὶ δύμρειαν τη Χειτά·
 καὶ ὅχι μόνον τὰ δαιμόνια εὐγαλεῖν ἀπὸ λόγων της, αἴλασ καὶ θαυ-
 μασιν Μαδινῆται τὴν ἀπειργάστο! Πόσαις φοραῖς θέλει δι-
 γνηδῇ ὁ Δαβὶδ χαρμοσιών την ξεπετμὸν καὶ τὸν κινδυνον τῆς
 Φυχῆς ὅπε ἐπαθεῖ, ὅπως τὴν βδελυραν μοιχίαν, οἵμας καὶ τὸν
 αἴλιον φόνον κατέσφραξε! Τότε, δοὺ θέλει φάλει πλέον ἐκείνων
 Φαληρού την λυπηρὰν Θριαφδίαν, τὸ „Ελένοντο με ὁ Θεὸς, γῇ τὸ μέ-
 φαλμ.“ γα καὶ λέδεσσα, αἴλασ τὸν χαροποιὸν καὶ δύρφοσιμον φαλμόν.“
 22. „ τὸ ἐλένσα, Κύριε, εἰς τὸν αἰώνα φοραί. Εἴπεται, ἄλλοι
 πάλιν ἔχει τὸν θελεγωνται τεθέ τῷ αἰνεφρίσων Μυσηίων της
 ιμετέρας Πίσεως, της ἐνσάρης Οικονομίας τη Κυρίου μας, της
 Γεννήσεως, της Αγαθοφοΐς, της Πολιτείας τη· τῷδε τῷ ἐκείνῳ
 Πα-

Παθῶν, καὶ βασιάνων, τῷδε της Αγαθότεως, τῆς εἰς ἄριστας
 Αιναλίθεως, καὶ τῆς εἰς τὸ Δεξιό τη Παθός Καθέδρας τοῦ ὁμο-
 ίως καὶ τῷδε τῷ λοιπῷ τη Θεῷ Μυσηίων. Οι δὲ Μοναχοί,
 ἔχειν νὰ διηγεῖται πορὸς ἀλλήλων καὶ μέρος, μὲ ποταπαῖς ἐμπνεύ-
 σεις τη Θεῷ διεσάθησαν ἀπὸ τη παρόντης πελάγης τη μημάτα,
 καὶ κατέβησαν εἰς τὸν αἰκύματον λιμνά της μοναδικῆς πολιτείας,
 αρινοσύμβολοι παθέδα, γονεῖς, καὶ πάσαις ἀλληλούπαθειαν,
 ἐπειδὴ κατ' ἄλλον θόπον, μογάλως η θελαν κινδυνάσηγ. Τοικοθέ-
 ποις πατέ σέ της θέλει διηγεῖται ὅλη τη της ζωῆς τὰ ἔργα, της
 πολιτείας τη τη πατορθώματα, καὶ τὰς κινδυνάς, καὶ τα λαστά!
 Καὶ τέλος παύτων, μὲ αἱρεμένων χαραν καὶ αγαλλίασιν της
 της θελαμβάνσης Φυχῆς τη, θέλει αἰαφέρει τὴν ἀρρότον Οικο-
 νομίαν, καὶ ὑπερθαυμασιον τάξιν της σωτηρίας Προνοίας, ὅπε με-
 ταχειείζεται ὁ παντοκράτωρ Θεὸς εἰς ὅλης τη ποιμάτια. Αλλά
 εἰς τότο τὸ υπέρμεγα παλάτιον τη Θεῷ, τελείως δοὺ θέλει
 ακνηδῇ αἱ φωναὶ ἐκείνων, οἱ δόποιοι εἰς τὸν τὸν Κόσμον, την
 γλῶσσαν, ὅπε εἶναι ὁ δύρμέσατος σολισμός τη αιθράπτη, την
 εσωμήθησαν ἢ νὰ βλασφημήσει την Θεὸν, ἢ νὰ κατηγορήσῃ, ἢ
 νὰ υβείξῃ, ἢ νὰ φελιγελήσῃ, ἢ νὰ συκοφαντήσῃ, ἢ ἀπλῶς νὰ
 κινθόκωσι τὰς ἀδελφές των. Διστι, τὰς πιέτας δοὺ τὰς ἐμβάζεσιν
 εἰς ἐκεῖνο τὸ βελτιωτέρον τῷ ἐπερωτώντων βύποραν, καὶ θεολόγωτο
 παρτυρεῖ ὁ θεῖος Απόστολος,, λοιδοροί, βασιλέαν Θεῷ τη
 „ κληρονομεῖται. Σὺ λοιπόν, ὅποιος καὶ αὐτοῖσι, αἰδελφὲ Χριστιανὲ,
 πρόσεχε νὰ μὴ σωματειδηθῇς μὲ τὰς ποιάτας βλασφήμας, υ-
 βεισάς, καὶ κακολόγιας, μὲ τὰς παταλάλιας καὶ συκοφάτας. επειδὴ
 καὶ δοὺ εἶναι διωματον νὰ δύρδῃ καίσθας τόπος εἰς δῆλη της ποιά-
 της υβεισάς, δοὺ εἶναι ἕπος νὰ χωρέσῃ; αἰδεμεστα εἰς ἐκείνων
 τὰς Δικαιίας, ὅπε μὲ τελείων αὐτόπτη, καὶ γλυκοτείλων ὁμόνοια
 ἵστα συμδεδεμόνοις καὶ εἰς τὸν τὸν Κόσμον. Ας αἰκέσωμεν καὶ πόλ-
 μιστολέκτην πού ἐμπιεύσας ἐκείνα παλατίς, τὸν βλαγχελιστῶν,
 λέγω, Γαωνίων „ Ος τις ἡχίστρεδῃ ἐν τῷ βίβλῳ της ζωῆς γε-
 „ γραμμόφος, ἐβλήδη εἰς τὴν λίμνην τη πυρός. Από τὰς δό-
 ποιας εἶναι αὐτοὶ, ὅπε αἰωτέρω ἀπιπειθμάται, οἱ ὅποιοι
 διώκονται ἀπὸ τὰς γλώσσας, ὡσαν δύσμορφοι βαθάχοι, ὡς περα-
 πόδεις ιχθύες, καὶ αἱς θαλάσσαις δρακοντες· λεπιασμόροι, βρω-
 μόδοροι, καὶ συχαμεροί, θέλει κατακολυμβώσι μέστα εἰς ἐκεί-
 νων τὴν λίμνην, αἰελειμόνως βασανίζομφοι εἰς αἰώνα τὸν ἀ-
 παντα. Τώρα, ποιος δοὺ ιζέμεται πῶς τη θελάσσαις, καὶ τῷ λοι-
 πῷ ποταμών, καὶ λιμνῶν τὰ σύχεια λέγονται ιδίως βαθά;
 τὸν ἀπό τὸν θόπον ὁ Δικαιος Κεπής, ἀπὸ τὰς παταλάλιας καὶ ιβε-
 σάς, ὅπε εἰβαθίσησαν εἰς ἐκείνων τὴν φοβερὰν λίμνην οὐ πώς
 φαρμακάδη γλώσσαι τας, θέλει συκάστε καὶ φωνή, καὶ λόγον·
 τὸν δόποιον, αἱς ικονιμόνοις ξίφος ἐμπαχειείδησαν καὶ τὸ πλα-
 Porta di Penitenza.

σιόν τας· οὐ γέτε Θέλεσι φάλλει ποτὲ τὸ περπινὸν ἔκεινο καὶ γλυ-
κύτατον, Αλκηλεῖα. ἀλλὰ τὸ λυπτιρὸν οὐ θριώδες, ἀλλοίμονον,
ἀβάλε, οἵμοι, οὐ εἰσί. οὐδὲ λοιπὸς εἰς τὸς Φαρμακολόγης, Βλα-
σφήμης, κακολόγης, Θρηγελασάς, οὐ ἀπλῶς εἰπεῖν, λοιδόρεις
ὅτι „Βασιλέων Θεος καὶ κληρονομίστησιν“.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, Z.

Η' πρὸς ἀλλήλοις ἀπόφτωμ Δικαίωμ ὁμόμοια
Ἐ ἀγάπη, γίμεται πρόξεφος αὐτοπερ-
βλάπτει δέ φροσύνη.

Ο' Κύριος ἡμῶν Ἰησὺς Χειτόδες, δέ ρα παρηγορήσῃ τὰς ἐκλεκ-
τὰς αὐτῷ, εἰς αὐτῷ τὸν τελεθάταιον ὑμέραν τῆς σωτελείας
τὸν Κόσμον τόπον, καὶ ρα αἰνεγέρη τὰς λογισμές του, κατεπιγυμνώσ-
μέστα εἰς τὰς παραχάς, δόπε πορεξενται διπο τὸ φοβερὰ σπ-
λαχ. μεῖα, τὰ σπόρια τοτε μέλλεν νὰ ακολυθήσουν, μὲ πιαύται λό-

Φιλον. οὐ δράπων, ἔως πότε βαρυκάρδιοι; ίνα τέ ἀγαπάτε ματαιότητα,
4. 3. οὐ ζητεῖτε θευδός; , οὐδὲ αὐθράπων, τῷδέ όποιών ὑμαίνονται εἴ-
ναι ή φυτεία, Θεός, οὐ φυτεύργος, οὐθεος ή μορφή, αὐθαίνατος ή
ψυχή, ὅρθιον τὸ κορμί· γοὶ αὐθράπων, τῷδέ όποιών, Παΐσις
εἴναι, οὐ ὕμαίνονται. μιθός, η τὰ Θεῖς δπόλαυσις. αὐδύμα, η χά-
εις. ἐλπίς, η απέραντος δόξα· ἔως πότε βαρυκάρδιοι; οὐ νες-
σας, μὲ τὸ να εἴναι πρεύμα ἀϋλον, εἴναι η πόσον λεπτότατος,
όπε διαπερῆ τὰς ὕμαίνες συγκείνεται μὲ τές Αγγέλες, μιμε-
ται τὸν Θεον. οὐ τί λοιπὸν τὸν καρφότες εἰς τὰ γῆνα; Δια-

τοῦ τὸν σύριετε κάπω χαμηλὰ εἰς τὸ ἔδαφος ; οὐδὲ τί ποι ποικιλλέτε εἰς τὰ ἀτιμα ψηφίγματα ; οὐδὲ αὐθρώπων , αὐτὸν οὐδέλατο ήσσαι ψοὶ Θεοῖσιν , οὐ πτωῶν , οὐ ἀπλῶν ζάνων ἀλόγων , δεὶ οὐδέλατο εἶναι παθητόδοξον τὸ νὰ καταζετε κάπω εἰς τὴν γῆν . Εστεῖς ἐντιδίκτε λογικοῖς ” οὐκέτι σας λοιπὸν , πρέπει νὰ σχετικώνεται εἰς τὴν ἀυτοπλήθειαν , ὅπερ εἶναι οὐ Θεός . Εκτίθετε αὐτοβάθυτοι· η βάλλιτις σας πρέπει νὰ κινήται εἰς τὸ αυτόγνωστο . Εστεῖς ἐντιδίκτε ἄρχοντες πάσιν τῆς γῆς : πρέπει λοιπῶν ἐστεῖς νὰ κινεῖσθε τῷ γηγένει , οὐ δχιαύτα νὰ κινεῖσθε σιν ύμῶν . Οἱ ὄφθαλμοί σας , ἐδιασέδιπτοι νὰ ἔχετε καθέδραν τὸ οὐρανόπερον μέρος τῆς κεφαλῆς ” λοιπὸν , τῷ ύψηλοτάτων πραγμάτων πρέπει νὰ ἔχετε θεάμονες ” , οὐδὲν , ἔως πότε , βαρυκάρδιοι ; δεὶ φθάνει ο , παιρός , οὗτος αφιερώτατε εἰς τὴν ματαύπτην ; ἔως πότε , βαρυκάρδιοι ; οὐ βρεφικὴν ἀλικίσια , ἐπέρετας ” οὐ παιδικὴ μωσαὶ , απηλλαγὴν . η μετρικώδης ανεπισία , ἀπέπτη . η αδεική , παρεδρυμὸν ἡ γηραλαία , έχετε ὀλοεύα μὲν μεγάλων ταχυτῶν . οὐ θωματος , ἐφθαστοι . η Αἰδίστης , ἐπλιπσιαστοι . Εστεῖς λοιπὸν , ὅπερ εἴσις πόρα υπήρχετε βαρυκάρδιοι , ἐπόρετε τὰς κεφαλὰς ύμῶν ἐκεῖ , ὅπερ εἶναι οἱ μισθοὶ σας , οὐ καπαλάβετε πόσον θέλετε εἴναι πλεστώτατος , οὐ γλυκυταπος , εκείνος οἱ μισθοὶ , οὐτὸν υπερβολικῶν αγαλλίασιν , ὅπερ οἱ ἐκλεκτοὶ μέλλουν νὰ δοτολάμπων αἰωνίων , οὐτὸν τὴν σύδοξον συμμαστροφὴν οὐ σωσθάν τοῦ ἥρανίων , οὐτὸν τὴν πορὸς ἀλλήλες ἀμοιβαίων ἀγάπην , οὐτὸν τὴν ἀκρανήν καὶ αείσιαν εὐωσιν , οὐτὸν τὴν σύμφυχον οὐ παντελείου ομόνοιαν τοις . Εἰς τὸν τὸν Κόσμον , οι αὐθρώποι εἴναι ξερβάται , ὡσαν εἰς οδοιπορείαν εἴναι ξεύοι , ὡσαν εἰς κονάριον . εἴναι παροικοι οὐ παρεπίδημοι , ὡσαν εἰς οὔξοσίαν ἀλλα , δητεν θέσσασιν εἰς τὴν αὖτα παθεῖδα , τότε θέλεσιν ἀκέστετε διπό τὸ σέμρα τὴν θρανίσ εκείνας οἰκοδεσπότα , ηδη „ ψέντε εἴσε ξεύοι καὶ πάροικοι , ἀλλα συμπολίται τῶν „ Αγίων , οὐ οἰκεῖοι τὴ Θεῖς . „ Ας θεωρίσωμεν τῷρα , ποῖοι πάχατε νὰ εἴναι ἐκεῖ δεκτοὶ συμπολίται , καὶ οἰκεῖοι . Ερωτᾷ περὶ τότε διαφοριτάτης Δαρβίδ . „ Κύρει , τίς παροικήσει σὺ τῷ „ σκηναμάχτε σε ; η τίς καπασκηνάσετε σὺ δρει ἀγίοι σε ; Καὶ „ δοκοείνετε εἰς αὐτὸν τὸ πτερύμα τὸ ἄγιον , πτερύμαρος ἀμωμος , „ οὐ εργαζόμενος δικαιοστιών . „ Δεὶ δεχίσκεται λοιπὸν κανέτας εκεῖ μὲν παραμικρὸν ρῦπον , η λέραν εἰς τὴν ψυχὴν . Δεὶ ἐμβαίνεις ἐκεῖ μέσσα πάρσανας αἰάθαρτος καὶ μεμολυσμένος . ὅλα εκεῖ καθαρά , ὅλα λαμπτερά , καὶ ὅλα παντελεῖα . τὸν παλαιὸν καιρὸν , είχον εἰς τὰ ἔχω μεριν τὸ θέλε Ναὸς βρύσετε διπό καθαρὸν γερδύ , οὐτὸν νὰ γίνεται οὔτις ἔμελλε γα ἐμβῆ μέσσα . η τὸν ἴδιον ζόποτο οὐ μέτεις , ποτὲ νὰ ἐμβαθύρος εἰς εκείνον τὸν θρανίον Ναὸν , αφάγην εἴωι καὶ πλιωμάρος ὀλαζμας τὰς ακαθαρσίας . Διπό τὸν Ναὸν πελμαζεύφαντας καὶ οὐ θεόδογος Γεωνίνης εἰς τὴν 1118.

Αποκαλύψιντε, λέγει, ὅτι τὸ τεχνικὸν εἶναι καπεσκοβαρύνω
χτὸν χρυσίον πόσον καθαρὸν, ὅπερ εἶναι ὀστὲν τὸ γυαλί· εἰς τὸ
φτοῖον Ναὸν ταῖς αὐλαῖς, ωπὲ μηρόπατος κονιορτὸς δοὺς δίεστον
ται· εἰς ταῖς στράταις τε, ωπὲ ὀδίγος πτῦλὸς ὄλως φαίνεται. Εἴ τε
εἶναι τὸ κεῖται χωεὶς ἥραι, τὰ ρόδια χωεὶς ἀκανθαῖς, τὸ χυ-
στον χωεὶς σκείειν, αἱ σαρυλιὶ χωεὶς ἀγνείδαι, ὁ κόκκος
χωεὶς ἄχυρον, ὁ σῖπος χωεὶς ζιζανίον. τότο, καὶ ὁ Ησαΐας προσ-
52. 1. ιερώντος λέγων. „Γερεσταλῆμ, πόλις ἀγία, ἀκέτη προθίστεται
„διελθεῖν οὐκ τὸ ἀπεξίτητος, καὶ ἀκάθαρτος. Διότι πάλιν γέ-
„χειπται εἰς τὴν Αἰποκάλυψιν ὃξω οἱ κυνές· εἰς ἐκείνην τὴν
22. 15. „χρυσταῖς ταῖς παρέβολαι, δοὺς δίεστονται την Καίν, ὅπερ νὰ θανατούῃ
τὸν Αἴθελ. εἰς ἐκείνο τὸ βασιλεῖον, δοὺς εἶναι καρκίας Σασλ,
νὰ καπτιδικῷ τὸν Δαβίδ· εἰς ἐκείνην τὴν συγχρέειν, δοὺς φαι-
νεται την Ησαΐ, νὰ ἔχθρισται τὸν Ιακώβ. εἰς ἐκείνο τὸ μέ-
γα ὀσπότιον, δοὺς συγκατοικεῖ την Ι' σμαΐλ, νὰ μάχεται τὸν
Ισαάκ. εἰς ἐκείνο τὸ σεμιούτετον Διδασκαλεῖον, δοὺς εἶναι κα-
κούας Γέδας οὐκ τὸ Μαρτινὸν καὶ Χεισέ, νὰ περιδίηρι ἀντὸν τὸν
Χεισόν. εδεὶς ἔνει χαλδὲς, κυλόδες, ἀλιθόδορος, τυφλός, καρπί-
ρης, ἡ ἀπλῶς ἄχυρος. ὅλοι εἶναι ἀρτιμελεῖς, ὅλοι ὠραῖοι, ὅλοι
ισόχρονοι εἰς τὴν ιλικίαν, ὅλοι ἰσομερέστεις, ὅλοι ἀκανοι, παύ-
σοφοι, γλυκοῦντες, σεμιούτερεπεῖς, καὶ παντα κονιωνικοί. Επει-
τα, αὐτοὶ τὴν κοινὴν παρομίαν, εἰς κάθιστε ποράγμα, ἡ πολυ-
ποικιλία καὶ θερόποτης δέφραινη, καὶ τέρπη τὸ ὄμιστα τὸν αἰθρά-
πτε, ἔξαπαντος ἔνει θέλην εἶναι πολλαῖς ἀφορμαῖς καὶ αἰτίαις,
ὅπερ νὰ προξενεῖ τὴν ποικύτων δέφροσων καὶ τέρψιν εἰς τὸν Δι-
καίαν. πρῶτον εἶναι ἡ ποικιλία τὸν ψύχων, ἀρτοες: δηλαδή, καὶ
θύλεις οἱ αἰθρωποι, καὶ εὐθέτεροι οἱ Λγγελοι. εἰς τὰς ὅποιας
Αγγέλους καμιτσα, θέλει βλέπει την θεῖς Ιεραρχίας· καὶ εἰς
Αποκαλύψας λέγει πάλιν ὁ θητείνθιος Γαώντας· „Ἐκ παντὸς ἔθ-
2. 9. „νας, καὶ φυλῶτ, καὶ λαῶν, καὶ γλωσσῶν. „Αἴποτε τὰς ὅποιας,
καθεὶς σύας θέλει λαλεῖ τὸν γλῶσσαν την, καὶ θέλει καταλαμβάνε-
ται δοὺς τὰς ἄλλας. Τείτον, εἰς δέφροσων θέλει εἶναι, ἡ ποι-
κιλία τὸν εστεων, καὶ χορῶν. οἱ μὲν δηλαδή, Πατεράρχαι· οἱ
δὲ, Προστάται· ἄλλοι, Αἴποτοι· ἔπειροι, Μάρτυρες. Επίσκο-
ποι· Διδασκαλοι· Μοναχοί· Ερμῆται· Παρθένοι· χῆραι, καὶ
ὑπαδροι. Τείτον, θέλει εἶναι εἰς ἀγαλλίασιν τῶν Δικαίων,
καὶ θερόπατον προσβείων καὶ χαεισμάτων εἰς καθεὶς πάγμα. Διό-
τι, καθὼς αὐτὸς αἰσέρος θερόπετρος ἐν δόξῃ, καὶ ἀλλοι δόξα Ηλίου,
ἄλλοι Σελήνης· τὸν αὐτὸν θέροπον καὶ αἰσέμετον εἰς τὰς Αγίας, θέ-
λει εἶναι θερόπατρος δόξης δούλου δόξα. λοιπὸν, αὐτὸς θερόπατρ
αἰσέρων εἰς τὸν θρανόν, ἡ ποικιλία τῶν αἰθέτων εἰς τὸ περιβό-
λιον,

λιον, τὸν χορταειαν εἰς τὸ λιθόδοι, τὸν δειδρων εἰς τὸν λόγγον,
τὸν πετεινων, εἰς τὸν αέρα, τὸν φωγητὸν εἰς τὴν έπαλξιν, τὸν
ἔθνων εἰς τὴν γῆν, τὸν πτερων εἰς τὸ παγῶνι, τὸν οἰστειων
εἰς τὸ ὄδατα, τῆς ζωηραφίας εἰς τὰς ειπόνας, τῆς οὐσιας εἰς
τὸ βιβλία, πόσον δέρπηται τὸ πέρπιστα τὸ δέρεις τὸν θεωρά-
πων· πόσον ἀρτίγε φυχαγαγία, καὶ ἀγαλλίασις μέλει θρέμμα,
ὅποτε νὰ ἴδῃ την τοσαύτας εἰς τὸ πλῆθος ποκιλόπτως, καὶ
θεφοράς; ποταπὴ θυμιδία τῆς φυχῆς θέλει εἶναι πότε, νὰ βλέ-
πῃ την παρέντας αὐτοπροσώπων ζωντανές εἰς πὸν οὐρανὸν ἐπεί-
να, πὼν δόποιων πόρια τιμώμενο τὸ λειτανα εἰς τὴν γῆν! ξεμη-
τώρα σφετερά πολύτιμον καὶ ἀξεπιμον, οὐα βασῶμεν ἐπανω
μας, ἡ ὀλίγον χῶμα δόποτε πόν παφον της, ἡ κομμάτι δόπο ποφ-
ρεμά της; μαλισα ύπάγομεν ποιῶν ίμερων δρόμον οὐδὲ νὰ θεω-
ρίσωμεν τὰς τάφες των, οὐδὲ νὰ πελεγαθεύμενο τὰς τόπες ὅπε ἐ-
πάτσαν, καὶ τὰς καπινίας, ὅπε τὴν αρετῶν ήγωνίσοτο· καὶ μὲ
ζένσαν πίστιν έπιθυμεύμενο νὰ αστατώμενα τὰ μυητέα της· μὲ
πολλαὶ διλάβεια, νὰ περικωμάσωμεν τὰς εικόνας πων, καὶ νὰ
καταφιλίσωμεν τὸ ἔδαφος, ὅπε οἱ πόδες των ἐσάθησαν! πόσης
τιμῆς ἔχεια λογιζόμενα τὸ Θεολόγυον Γρηγορίον τὸς λόγων, τὸ Χρι-
στοσομία τὰς ομιλίας, τὸ Βασιλεία τὰς συγχέαματα, τὸ Αἴθα-
ναστία τὰς βίβλων, τὸ Δαιμονικόν τὸν διδασκαλίαν, τὸ Λρε-
παγίκια τὴν Θεολογίαν, καὶ τὸ λοιπὸν ομοίων Πατέρων μας! Τέ
χαρά λοιπὸν θέλει εἶναι, δται αἰκάλωμεν εἰς τὰς οὐρανές εκείνες
τὰς δίκιες νὰ σωμοιλεύν μὲν ίματς, τὸν δόποιων, πόσον ποιῶ
θαυμάζομεν εδῶ εἰς τὴν γῆν τὰ συγχέαματα; ποταπὴ ἀράγε
ηδονὴ θέλει εἶναι, νὰ δητολαμβάνωμεν μὲν θάρρος, καὶ παρρή-
σιαν πολλαὶ τὴν εκείνων σωμοιλίαν, τὰς ὅποιες αγκαλα καὶ
ποτὲ δούν ίδομεν, πανηγυρίζομεν μὲν δὲ τότε τὴν ουρήμων της
τὰς έρπασίμας αὐτῶν ίμερας μὲν λιτανείας, θεραπείας, καὶ
φαλμαρίδας; Αἴλλοι οἱ έξαιρετος δέφροσων, ὅπε θέλειν δητολα-
μβάνει εἶναι οἱ Δίκαιοι, εἶναι οἱ οὐρανοί καὶ ομόβυχος πῶν ἀπα-
ποτον πρὸς ἀλλήλους συμφωνία καὶ ομόνοια· ἐπειδὴ καὶ, αἴμασσα εἰς
τόσους πολυάσειθμον μεγαλοπρέπειαν πῶν ἐν οὐρανοῖς κατοικητο-
ρων, δοὺς θέλει διείσπεται καὶ δητολαμβάνεται ποτὲ πολύτιμον θόρυβος. Διότι,
μὲν ποιεῖτον ἀδέχαστον ἀγάπης παθαροτάτης καὶ φιλίας δεσμὸν
θέλειν εἶναι σωματεύμον, καὶ ιωανθόρων ομοβύχως εἰς εὖ, ἐκεί-
νοι οἱ Δίκαιοι σύας μὲν τὸν ἄλλον, ὅπε καὶ αὐτὰ τὸ ίδει μέλι,
καὶ μέρη τῶν αἰθρωπῶν, δοὺς εἶναι τόσον πρὸς ἀλλήλα συγκεκολ-
λημένα συμφωνά, καὶ σωματεύματα διαρμονίων μὲν κλείσσεταις ἀλλη-
λοδεταις. Επειδὴ, καὶ εἰς εκείνας, τελείως δοὺς διείσπεται πάμ-
μια αἰτιλογία, φιλονεκία, σπανδαλεύ, μίσος, φιλοτιμία, φε-
λοφρωτεῖον, καὶ φθόνος. ὅλοι τὸ ίδιον αγαπάσιν, ὅλοι τὸ ίδιον
μιστούν· ἐπειδὴ καὶ, ὅλοι σύας καὶ τὸν αὐτὸν κανόνα ἔχεται, καὶ
κρα-

κρατησι, διλαδή τὸ θέλημα τῷ Θεῷ, εἰς τὸ ὄποιον, όπερε διώσαι
ταὶ παντελῶς νὰ ἀντισαθῶσιν. Εκεὶ, ὅσοι μὴ εἶναι αἰώνεροι
εἰς τὴν δόξαν, καὶ τὴν λαμπρότητα, ἀγαπῶσιν ἐγκαρδίως τὰς
κατοπέρες του. Οὐσοὶ δὲ πάλιν εἴναι ψευδέσεροι, ὁλοβύχως της
μάστι, καὶ διλαβητικῶς φέρονται πρὸς τὰς ανωτέρες τους καὶ τὴν
δόξαν· ἢ ἔλοι τες σωματικοῖς, καὶ συγχαρούνται μετ' αἰλι-
λῶν εἰς τὰς χάρεις, ἢ τὰς μεγαλοδωρεῖς, ὅπερε δεόδει αἰα-
τίπαυτα ψηλαμβάνοσι. τὸ ἀγαθὸν τὸ εἰδός, εἴναι πανταν· καὶ
τοῦ ἀπαύτου πάλιν τὸ ἀγαθὸν, εἴναι τὸ παῦθεν εἰδός. Διότι, καὶ
εἴας τὸ ἀγαθὸν τὸ ἄλλα, τὸ γομίζει ὡς ἐδιπέτη τὸ ἐπειδὴ καὶ ἀ-
γαπᾷ ἑκαὶ, ἀστὰ τὸν ἑαυτὸν τε. μάλιστα δὲ, τούτου χαίρεται
καὶ σᾶς οὐκ τὸ παλὲν τὸ ἄλλα, ὅσοι καὶ οὐκ τὸ ἐδικόν τα. καὶ
τὸν αἰκληθεῖ, οὐκ τὴν ὑπερβολικῶν ἀγαπῶν, ὅπερε πρὸς αἰλι-
λῶν ὑπερεκκέχυται. ὅλοι τες εἰς μίαν καὶ τὸν αὐτὸν θεῖντες ἔβα-
πτεν καθάκτων· δῆλοι τες ἀπὸ τὸ ἴδιον Ποτέον πίνονται· οὐλο-
ντὸ τὸν ἴδιαν βρύσιν σύρονται τὸ θέλημα γένεται· ἐπειδὴ καὶ ὁ
Θεός εἴναι ἐν πάσιν αὐτοῖς· καὶ αὐτοὶ παῖτες, τὸ πατέαπαλιν εἴ-
ναι ἐν τῷ Θεῷ, καὶ αὐτὸς εἴναι εἰς ἑκαὶν τὸ παῖτον· δέσι καὶ
δεῦ σύνονται εἰς ἀλλον τινά, ἀλλὰ εἰς αὐτὸν τὸν Θεόν· τόσον,
ὅτι αὐτὸς ὁ τοῦ δόλων Θεὸς σύνεσταις της, εἰς τὸν ἑαυτὸν τε, τὰς
αρτιμάνει καὶ αἱματεῖταις μὲν μίαν εἴσωται ἀρρέπον ἀχαρεῖσε-
αἰλιλυχίας, καὶ τὸ κονὸν ἀξίωμα τὸ φιλοσόφων, τὰ τῷ αὐτῷ
ταῦτα, καὶ αἰλιλοίς εἰσὶ ταῦτα· ὡς μακαρωτάτης σωματικῆς, καὶ
τιμῆσθαις, εἰς τὴν ἄποιν τὸ πλῆθος εἴναι χωρὶς σύγχυτων,
τὸ μεγαλεῖον χωρὶς φιλοτιμίαν, ἢ μέρφορά χωρὶς σύντιστην
ἢ αἰνόστης χωρὶς διχόνοισι! Αἱ εἴποτε ζέντα διέσπειταις οὐ αἰγα-
πτι, χωρὶς καὶ οὐδίγιον νὰ φυχίνεται. Ο' Τοῦ καὶ οὐ οἱερὸς Αὐγυ-
στίκος, ζέηγωντας ἑκάτειρας τὰς λόγιες τα Προφήτες Δαχβίδ, αἰνεῖ-
τε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς Αἴγιοις αὐτοῖς, λέγεται, δτὶ αὐτοῖς οἱ Αἴγιοι
εἴναι σάλπιγξ, φαλτίγξ, κιθάρα, τύμπανον, χορδαί, χορὸς
παιάνητρον, καὶ κύμβαλα εὐηχα, μὲ τὰ ὄποια ἐπεὶ λέγονται,
ἐπὶ αἰνῆσιν οἱ Αἴγιοι τὸν Θεόν. Επειδὴ, αὐτοὶ ἀγαπαὶ καὶ εἴραι
μέρφορα δργατα, καὶ ἀποδίδεται μέρφορες φωναῖς, καὶ ποικίλες τό-
νες, καθὼς ἐν τῇ μετοψῇ, σκαριμοίως ὅμως ἀποξάπαντες συμ-
φωνῶν, καὶ μὲ σὰ διοποιοῦν μέλος πολυμηχίων ἐτεροτόνων, δι-
μοφρόνιας δοξολογεῖσι, υμέτερι, καὶ μεγαλιώσων τὸν Παντοκράτορα
Θεόν. Εκεῖ λοιπὸν, δέ τὸν τὰ εἴναι παντέλειος οὐ αἰγάπτι, θέ-
λει κανένα καὶ δλα εἴναι καὶ παῖτα κοινά. Τέτη η χάρεις, μέρη
μας δοῦθε δτὸ τὸν Θεὸν, τὴν οἰζήτην μέρη προσδίχης ἀλλὰ τοῦ
παῖδες τὸ Κύριος ήμῶν Γιττῆς Χειρὸς ἐν τῷ καιρῷ τῆς Παθείς.
Διὸς αὐτοῖς, Πάτερ, ἵνα αὖτιν εἴ (διλαδή τῇ αἰγάπῃ) κα-
θὼς ήμεῖς οὐ ἐσμή, (διλούστι τῇ φύσει.) Καὶ λοιπὸν, ο-
λοι, καὶ οἱ Αἴγιοι, καὶ οἱ αἰθρωποι εἴκει θέλην εἴναι σά. καὶ

θελατόπερον ἀυτὸν θέλην εἴναι σά, παρὰ ὅπερεν εἴναι αὐτὰ τὰ
ἴδια μέλη, καὶ μέρη τοῦ ζωτικοῦ σώματος πρὸς ἀπλῆν καθ' εἴσω-
σιν τοῦ. Επειδὴ, πάντες μετέχονται τὸ αὐτὸν σώματον καὶ σω-
πιτικὸν Λγία Πινόματος, τὸ ὄποιον χαίρει ποὺς πάσι τὸ εἴναι,
τὸ ζῆν, τὴν εὐόπτητα, καὶ τὴν μακαρούπτητα, τὰ μέρη τοῦ μέλη,
εἴτε ὄμοιομερη, εἴτε καὶ ανομοιομερη, εἴδος καὶ τὸ αὐτὸν σώματος,
φανερὸν εἴναι, ὅτι τὴν ἀχάρεισον εἴσωσιν, καὶ συμφύται ὄπερε ἔχε-
σιν εὐ αἰληθοῖς, δοῦ τὴν ἔχοντον ἀπλούσι, ἀλλὰ δτὸ τὸν Συ-
χλίων, οὐ ὄποια εἴναι η ζωὴ τὸν αἰθρόπτη, καὶ τὸ μορφωτικὸν εἴδος
αὐτῷ τῷ μερῶν, καὶ μελῶν· καὶ αὐτὸν οὐ φυχὴ, η τὸ άθεος, καὶ
πινευμα τὸ αἰθρόπτη ἔχη πόσια διώσιν, τὰ πρόσωπην θαυμα-
σίων καὶ ζωὴν εἰς τὸ σώμα, καὶ ποιαύτην σφικτὴν εἴσωσιν, καὶ
συμφυτοὶ ποινωνίαι εἰς τὰ μέλητα (μὲν δὲ πολὺ μέρφεροπτη
αἰαμεταξίην των, καὶ καὶ τὴν φύσιν, καὶ καὶ τὴν διώσιν, καὶ καὶ
τὸ ζῆντα, καὶ καὶ τὴν ὀνέρευσιν, καθὼς εἴναι οἱ πόδες, η κε-
φαλὴ, η κοιλία, καὶ τὰ λοιπά.) πόσον θελατόπερον ἔθελε δυ-
νηθῆ ἀυτὸν τὸ παίγνιον πινευμα, (όπερε εἴναι η ζωὴ τὸν Δι-
καιών) καὶ δτοπελέσηρ μίαν αἰαπάλιπτον εἴσωσιν εἰς αὐτοὺς τὰς
Αἴγιας! εἴσωσιν πάγκονον, εἴσωσιν συμφυτη, εἴσωσιν αἰδάπατον,
εἴσωσιν σύμφυχον, καὶ καὶ παῖτα παῖτην! Καὶ λοιπὸν αὐτὸν
τὰ ποταπά τὸν ἔσοπον οὐ σωπαττικὸς πόδες, καὶ οὐ κοινὴ σύμπτισια
ἔνος ἔρωτος, καὶ ἐδῶ εἰς τὴν γῆν. καὶ τὰ παῖτα κοινά, πόσον
τὸ ἀγαθόν, δοῦ τὸν τὴν ζωτικία· πότελην ἀράγε αἰγαλιάσιν καὶ
χαρὰ ψηλαμβάνει ἑκαὶ εἰς τὰ ορανία σάς Δίκαιος δτὸ τὸν
δόξαιν πάντων τῷ αἰλαν; Επειδὴ, αὐτὸς αἰγαπᾶ μὲ τελεόπτε-
την καθ' εἴσα-ζέχωρα, καὶ δλες δρις τὰς σωδικήποράτε, κα-
θὼς αἰγαπᾶ καὶ τὸν ἑαυτὸν τε. Λέγει δὲ καὶ οὐ θεός Γρηγόρεος,
ὅτι η ιεραῖος Κληρονομία, εἴναι μία καὶ η αὐτὴ εἰς δλα τὰ πάγ-
ματα τῷ Αἴγιων. Καὶ δλι πάλιν αὐτὸν η Κληρονομία, εἴναι δ-
λοτελῆς εἰς καθ' εἴσα δτὸ εἴκεντρος. Επειδὴ, πάσι σάς πόσιν πέ-
φη, καὶ αἰγαλιάσιν θέλει δοκιμάζει δτὸ τὸν χαρὰ τῷ δλων,
δοῦ τὸν ἔθελεν αἰδάπατη, αὐτὸς αἰδέλαμβανε τὸν χαρὰ πὼν
δλων. Τί δὲ αἰαληθοῦν ἔθελεν εὔγη δτὸ αὐτὸν ὄπερε εἴπομεν;
πάρεξ δτο, καθὼς τῷ Δίκαιων οὐ αἰεθόδης εἴναι ζεδὸν αἰπειρος·
εἴτε δτο, καὶ μέρη τοῦ Δίκαιων εἴναι καὶ μέρος αἰαπάτων, θέλει εἴναι αἰδάπατη
εἴτε η χαρὰ τῷ καὶ μέρος αἰαπάτων, θέλει εἴναι αἰδάπατη
πειρος. Διὰ νὰ δτοπίσωμεν δρις τὸν ιερὸν μὲ δλαστα τὰς
αἰανίκες ζευφάς, πρέπει νὰ φυλάττωμεν αἰειβῶς τὸν κανόνα τῆς
της σεμιοτορεπετάτης φρονήσεως, πιέτει νὰ τὸν ιαστρέμανθι συ-
χιότεται εὑμωρόδαι τῷ δριθαλμῶν μας τὰς λογαειλατηρίδες δλις τῆς
πολιτείας μας, καὶ νὰ διεθάωμεν αὐτὴν τὴν πολιτείαν μας αἰ-
τιβέσατε, καὶ εἴκεντρον τὸν κανόνα καὶ τὴν σάδημα της δλωτος
Φρονήσεως, λέγοντες ἀράγε, τάπι μα η ζωὴ, τὴν δλοίσιν ζέγνω
καὶ τὰ ποτ τὸν ἔσοπον πολιτούμενος, εἴναι αἰξία τῆς βασιλείας τῷ

ὔρανῶν; ἔγα, ἐκάπιο δόπε ό Κύειος ἐμποδίζει, μᾶλλον ἐνεργῶ, καὶ ἀποτιθέμαι· εἴτι οἱ Κύειοι με περιγγέλλει νὰ κάμω, ἐκένο μᾶλλον ἀποδιώκω καὶ ἀποτρέφομαι. αὐτοῦ τὰς συμβελάς τα, περικά τὰς ιερεσίας τα, καπιφρονά τὰς παρανέσεις τα, καπιπατό τὰς ὑπολάς τα· ἔτι τάχατες, ἀναβαίνει τιας εἰς ἐκεῖνον τὸν ἐμπύενον ὄρανόν; Επειτα, με συμφέρει πολλὰ νὰ θεωρῶ συχνάκις, αὐτογιζόμενος μίαν φρός μίαν τὰς παράξεις μη, ἐρωτήστας τον ἑαυτόν με, εἴναι ἀρά γε τέτη η παράξις σύμφωνος μὲ τηλι χειρισινώ με ὄνομαστ' αν; τάχατες, η τοιαύτη παράξις, αὐτήγει τὸν αἴθρωπον εἰς τὸν ὄρανόν; εἴναι ἀρά γε τοιαύτη, ὅπε νὰ δίδη ἐλπίδα, πῶς δι αὐτλιώ θέλει με χαρειδῆ ἀπὸ τὸν ύρωνιον ἀγωνθέτην μιθός, καὶ βραβεῖον; Αὐτὸν ἐκεῖ δεν ἀποβλέπη, αφρονέσατος καὶ παντη ἀνόποιος ἀθελα εἶμαι, έαν τών ακολεθήσω. Ολοιστοι λοιπόν οι λόγοι, τὰ ἔργα, καὶ ἐνθυμίσεις ἀς ἀποβλέπωσιν ὥστα εἰς ἀεισον καύσον καὶ τελετάπον σκοπόν, τὸν Θεόν. Αλλος ὁ γένιος ἔρως πλανᾷ τών διαίσιαν τὸν αἴθρωπων· προσφέρει τὸ μηλον ὁ δάφνολος φρός ήμας, δέ τὰ ἀρπαζεῖ ἀπὸ τὰς χειράς μας τὸν Παράδεισον· εἰσάγει τὰς φθαρτὰς ἡ προσωπινὰς ἀπολαύσεις, δέ τὰ μᾶς ὑσερηση τὰς αἴθρωπος καὶ αιωνίας μᾶς καπνίζει, μὲ τηλι ὄσμιω τῆς θεοδοφανῆς δόξης, δέ τὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ τηλι ἀληθινώ καὶ ἀδιάστορ εὔηλειαν. Μετελεόνοι τών ιερότερων ταύτων σάς πολυμαθῆς διδάσκαλος τῆς Εὐκλησίας μας, ὁ ὅποιος ἔλεγε ταῦτα·, αὶ μάς τατε, ἀληθινά, αἴθρωπε· δέ τὰ θρέψης τὸ παλαιόπωρον σα σῶμα, νὰ τὸ δολίσης πολυειδῶς καὶ ποικίλως, καὶ νὰ ἀπολαύσης τὰς ἴδουνας τῆς σαρκός, ὅπε μετ ὀλίγον ἔχει νὰ φαγω· Τῷ διότι τὰς σκάληκας, μὲ πολλών θημέλειαν κοπιάζεις, πανδέζεις καὶ ἀρχεπνεῖς· δέ δὲ τὼν παλαιόπωρον σα ψυχήν, ὅπε μετ ὀλίγον καιρὸν μέλλει νὰ παρασαθῇ ἐμφροδεῖ τὸ φοβερωτάτη Κειτό, καὶ ὀλίγον δεν ἐνοιάζεται νὰ κοπιάσῃς, δέ νὰ τὸν θρέψης, καὶ νὰ τηλι ἐνδύσῃς μὲ θεάρεσα ἔργα, δέ τὰ μὴ φαίνεται εἰς παύτας η γύμνωσίς τας; Αἰλούμονον, καὶ ἐκεὶ εἰς ἵστη, καὶ θέλει σα εἶναι· διότι εἰς σύα ταιρόν θέλεις ἀποδώσει τὰ Καισάρος Καισάρι, καὶ ὅχι τὰ τὰ Θεώ τη Θεώ. Ιδε τεσσάρων, οτι εἴτι θέλεις παράξη εἰς τὰ τον τὸν Κόσμον, ὅλον εἶναι ματωτής, ὅλον μωεία, ὅλον ἄνοια· ζέω μόνον διότι ἐκεῖνο, ὅπε θέλεις κάμη ἐν τῷ Θεῷ, δέ τὸν Θεόν, καὶ εἰς δόξαν Θεόν.

Ο Θεὸς καθαρῶς θεωρόμενος, ὑπερτελεία σωτηρία τοις αἰθρώποις ὑπάρχει.

Ο Μεγαλοφανότατος τῷ Προφητῷ Ήσαίᾳ, πλήρης θρόμβως ἔποιν θείαν θείαν πνοια, καὶ πολλῶν ώραίον δρόσου, μέταντας ἐνθεσιαστῶς, νὰ πορνακηρύξῃ καὶ ταφλιση τηλι ὀδαμονεζάτην κατάσατον τὸ Δικαίον, ὅπε πάρα πορό ὀλίγης ἐπελθησε, πολλὰ νούματα περιέκλεισε μέστα εἰς τηλι ἐφεζης ὀλιγοσύλλαβον περιόδον, „εἴπατε τῷ Δικαίῳ, ὅτι ἀγαθῶς. μὲ αὐτλι „τηλι λέξιν“, ἀγαθῶς. ὅλης περιέκλεισε τηλι μακαρόποτα τὸ Δικαίον. ὀσαν νὰ ἔλεγμ· αὶ εἶναι καλὸν εἰς τὸν ξενιτιμέρον νὰ κατεδοθῇ εἰς τηλι πατέδα τα· αὶ εἶναι καλὸν εἰς τὸν γαύτεν γὰ καπανήση εἰς τὸν λιμένα· αὶ εἶναι καλὸν εἰς τὸν σρατιώτην αφεὶς τηλι, γὰ δηπιτύχη τηλι ποδημάριον εἰρίων· καὶ τέλος πάτων, αὶ εἶναι καλὸν εἰς καθέ περιγμα τὰ ἱρυμάτην καὶ νὰ απανταθῇ εἰς τὸ καύσον τα·, εἴπατε τῷ Δικαίῳ, ὅτι ἀγαθῶς· εἴπειδη καὶ αὐτός, ὅτεν θεωρη τηλι θεόπτητα, πρεμει καὶ απανετοι εἰς τὸ καύσον τα·“ Εἴρθετο ὁ τόπος αὐτοῦ εἰρίων, θερίζεται εἰς τὸν λιμένα, καὶ καποκει εἰς τηλι πατέδα τα. Θέλωνται ο τῷ ὄλων Θεός νὰ σεράσῃ τὸν λογισμὸν τὸ Μωϋσέως, καὶ νὰ τὸν ἐνδιωμάσῃ ἐνατίον εἰς ὄλης ἐκείνης, ὅπε κατ αὐτεν εμελέπτων πολλὰς συμφοράς, εἴπει εἰς αὐτό·“ Δείξωσοι πῶ ἀγαθόν· ὀσαν νὰ τὸ ἔλεγε· „πρόσεχε, νὰ μη καπαβίλλῃς τὸ φρόγυμά σα, μιδε νὰ καπαπέσης εἰς τὰς δυγκολίας· εἰδος τε σερέδης εἰς τὰς κινδυνάς, καὶ ἀμεταΐστητος, καὶ μὲ ὄλον ὅπε ἀθελαν εἶναι καὶ πολυπαθεῖς σα οἱ κόποι ὅπε ἰστιμέναι αἱ συμφοραὶ ὅπε πάχεις, καὶ μεγάλοι οἱ κινδυνοι ὅπε ὀπερητίζεσαι, καὶ σκληραὶ μὲνόχλιτες ὅπε θωσφέρεις· μὲ ὄλα τὰτα, ὁ ώρανος μιθόσα σα θέλει εἶναι μεγαλίτερος·“ Δείξωσοι πῶν ἀγαθόν· „δέσποκονται έται θρη τῷ ἀγαθῶν· τίμιον, ρήσιμον, καὶ γλυκύ· τωπα ὄλα τὰ ἀγαθὰ, θέλωσα δείξει· Καὶ διότι αὐτὲν, ἀλλα μὲρ εἶναι ἀγαθὰ τῆς ψυχῆς, ὀσαν καὶ δηπιτύμην, καὶ οὐ αρετή· Εἴτερα δὲ τὰ σώματα· ὀσαν τὸ κάλλος, οὐ ύγεια, καὶ οὐ ράμη· Αλλα πάλιν, τῷ ἔξαθεν· ὀσαν ὁ πλετος, οὐ μόνον ἀγαθὸν δείχνωντάσσα· Καὶ ποταπόν ἀράχε θέλει εἶναι αὐτό· τὸ παντός, βέβαιο, ἀγαθὸν ἀγαθόν· τὸ ὅποιον ὑπερβαίνει καθέ αἰγαθόν· εἰς τὸ ὅποιον, δεν εἶναι δικυτόν γε τὰ προδέσιη τηλι ἔχωθεν τίποτε, γε τὰ αἴφαιρέστησαν τίποτε απ' αὐτό· Εἰς τηλα τὰ ἀγαθὰ τὰ Κόσμοι, προσίθεται καὶ

καὶ κάποιοι τι εἶναι αὐτόν· διότι, ὅταν λέγωμεν, αὐτός
αὐθρώπος, αὐτός αὐτος, αὐτός οικος, διωμεδα να πορ-
θεσθειν καὶ ἀλλοτι εἶναι αὐτόν αὐτόν εἰς αὐτό· αὐτόν σμας
ἀπλως, καὶ αὐτόν, μέσα εἰς τὸ ἄποιον περιέχονται δια τα
αὐτά, εἴπαι μόνι μὲν τε θεωρία τοῦ Θεοῦ· Περὶ ταύτης τῆς θείας
θεωρίας, καὶ ὅποια εἴναι αὐτὸν τὸ εἴραι, καὶ μὴ τοιαύτης τῆς θεωρίας
μακαριεύτως (χωρὶς τῆς ὁποίας, αὐτὴν τινὰς καὶ ὄλα ταὶ αὐταὶ
διὰ, δοὺ λέγεται μακεδονος). Θέλομεν διμήντεις οὐλίγα τινὰ καὶ
τινὰ διωμενίμας. Εἴς εὖδος, δότα ωμιλίταμον περὶ θρησκευσης με-
γάλα, πολλὰ, καὶ θαυμάσια, ὅχι μόνον θέλεν νομιδή μηρά,
ἄλλην, καὶ εὐθίαν· ἀλλὰ καὶ ζεδέν, τὸ μηδεν· δότα διλαδον συλ-
λογισθώμεν εἰκόνας τὰς απειρίας φεγγοβόλες ακτίνας, ὅπει εκ-
πέμπονται διπλαὶ τινὶ υπεράπειρον σφικα, καὶ αἱρεύμενοι αὐτοι
πλη τοῦ Θεοῦ· καὶ ὅποιας, μὲν τινὶ λαμπτεῖται τας θέλεν καπαν-
γάζει καὶ φωτίζει τὸν τεντρον Δικαιον, καθὼς καὶ οἱ ποταμοὶ τῆς
θείας θερμής, ὅπει μέλλειν μὲν εἰπερικαθαντι τὸ διπλαὶ τὸν ύπεράπειρον
εἰκόνιον θρόνον τῆς θείας μεγαλεύστης, θέλεν πλημμυρίζει καὶ υπερ-
γειμίζει δόλον τὸν λογισμὸν, καὶ τὸν πόθον τας. Οταν μίαν φορά
οὐ βασιλεὺς τῆς Ρώμης Τραϊανὸς ήλθεν εἰς τὸ σωματειον, καὶ ἐδει-
ξεν διπλαὶ τῷ βίβλῳ τοῦ εἰκόνος τὸ περιστώπον, τὸ ὅποιον καὶ μὲν θύ-
σις διπλαὶ τὸ σῶμα μέρος εἶχεν εἰσοισμούν μὲν καθε-λογῆς καλλο-
νικαὶ εώριστα, καὶ μὲν βασιλικὴ αἰξία διπλαὶ τὸ ἀλλο μέρος εἶχε
κενοσμημένο μὲν ποικιλον σεμιοτορέπεια καὶ σεβτομότατα· δόλοιοι
ἄρχοντες, καὶ ὁ κοιδὸς λαδὸς αἱρέσθωτα μὲν μίαν φωνὴν· ὁ μηκασίοι
ῆμεις, ὅπει ἔχει μέρος ποιειν βασιλέα. Πόσον περιλαβότερον μακα-
ρεῖς θέλεν καλέσει τὸν ἑαυτὸν τας οἱ Δικαιοι, ὅπει εἰκόνος οἱ
Μέγας βασιλεὺς οὐδεὶς βασιλεύονταν Θεός, οὐδεὶς δεῖξη εἰς δόλος
τὸ ερασμιστατον Θεοῦ τα Πρότωπον· τὸ ὅποιον εἰθεωρεύμενον περό-
πειρον εἰς τινὶ παρέσταν ζωιν, σπειρασμένον, καὶ ἔποντιν, ἐν
εἰσόπειρα καὶ αἰνίγματι! Διότι, βλέποντες, αὐγαπῶντες, καὶ ἀπο-
λαμβάνοντες αὐτό, θέλομεν ἔχειν ἄκρα, αἴσυγκειτον, καὶ μακα-
ρεῖν οὐδαιμονίαν. Εἰς τέττην τινὶ ζωιν καὶ θλιβεραν ξενιτείαν,
παντοτε ζεδόν καὶ καρδία, ποτον συγχυτηρόν καὶ πεπορυβημόν, κα-
θὼς λέγει οἱ Ιερὸς Αὐγεστίνος, καὶ μὲν απατάπαυσον κίνησιν καὶ
ὅρμην ἐφέρετο περὶ Θεόν· οὐ διπλαὶ εἰκόνειν τινὶ διπλαὶ ζωιν,
θέλει ποικάστει καὶ αἰπαταδην-χαρείστατα. Λέγετο καὶ οἱ ἔξω-
πειροι· πεικοὶ Φιλόσοφοι, δότα, δόσα περιγματα κινητατα, δόσα φεδ-
ραν· σωστοι εἰς τὸν τόπον τας, παύονται εἰς τὸ ἔξης ταὶ κινητα. Ο'
Κρ. ίδιος έποιος αἰκλεθεῖ καὶ εἰς τὰς Δικαιεις· επειδή οἱ Θεός εἴναι
τὸ καΐθιον παντὸς αὐτοῦ, καὶ τὸ περιλεκτικότατον, άθροισμα τῆς
ὅλης μηκαριεύτης. οὐδὲ τέτο, εἰκόνοι, ὅπει τελείως τὸν διπλατ-
τωσι, δοὺ διείσκοντα τίποιον διπλον ταὶ δρεχθῶσι καὶ τὰ ἀγαπί-
στωσι, εἴχα διπλαὶ διπλού τὸν Θεόν. Εἴκει λοιπὸν, θέλει ιρεμίτες
καὶ

ΔΙΟΣΒΙΒΑ
ΗΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑ

καὶ σαματίσει η ἔφετις καὶ ὄρμη τῆς νοίσεως μας· εἰτε θέλει θη-
θυμεῖ να ἐνιοῇ ἀλλο τίποιο πλέον· διότι θέλει ἔχει θμαροδεύ-
της ὄλα ἐπείνα, δότα εἴναι διωματὸν καὶ γλυκύν ταὶ νοίσεως, καὶ
τὰ γινώσκωνται. Εἴκει θέλει ποικάστει η πλισις καὶ γεύσης τῆς
θελίσεως· διότι μέλλει τα βλέπεται καὶ τὰ αγαπά εἰκόνο τὸ αὐτόν,
εἰς τὸ ὅποιον μέσα θείσηνται ὄλα τὰ αὐτά, καὶ εἶχα
τὸ ὅποιος δοὺ θεοπλέεται καγκύνα ἀλλο αὐτόν. Εἴκει καὶ οὐρ-
ης αὐτὴ τὴν θηγυπτίνην τὸ ποτόν, θέλει χορταδην πλειστατε
διπλαὶ τινὶ πολυπλήθεται ήτο χρωιάν θυφών. Εἴκει αἱ θεῖες ἐκε-
ναι θεολογικαι ἀρεται, πίσι, εἰλπις, καὶ αὐτάπι, μὲ τὰς ὁ-
ποίας τὸ περιεστέρον εἰς τινὶ παρέσταν ζωιν τιμάται οἱ Θεοις,
θέλεν λάβει πλισιώτατα χαείσματα· η πίσις, τινὶ θεωρία·
η ἐλπις, τινὶ διπλάσιν· η ατελης αὐτάπι, τινὶ ἄκρα πα-
πλειότητα. Καὶ δοὺ εἴναι θαυμασόν, αὐτὸν θυχήν θελημορφίην
μὲ πόσα καλά, θετλαύση γένειν τινὶ δύντως οὐδαιμονα χορτα-
σίαν· η ὅποια, περόπερον δοὺ εδώπατο τὰ χορτάση εἰς τάπον τὸν
σύμπαντα. Κόσμον, μὲ σόλον ὅπει εἰς θεφορα περάγματα εἰδέ-
πλωται τὸν κόλπον τῆς ακορέσι θηθυμίας της. Διπλαὶ διπλαὶ τινὶ θημ.
χορτασία λέγει καὶ οἱ Δαβιδ· „χορταδήσουαι, εἰ τῷ οὐρανῷ·
„ναιμοι τινὶ δόξαντας.“ η, καθὼς τὸ έχηγει οἱ θείος Γερώ-
νυμος, εμπλιθήσομαι, αὐτὶ τῷ, χορταδήσομαι. Καὶ αἰλιθιά,
εἰκόνη εἴναι η εύδοξος καὶ θεοπερπτης πλιρωστις καὶ πληγμονή, η
ὅποια δοὺ αφίνει τίποιο ποσως καὶ δέσιον, εἰδὲ διπλαίτεις
κανούρα τί, διπλαὶ δόσα η δρεξίς ηθελεν θηθυμίητη μὲ ταῦτα τὰ
διπλαύσητη. μακεδεος χορτασμός διπλος, ὅπει εἴναι χωεις καμμίαν
ἀναγγελαι, ιδούν κωεις απδιαν, διπλαύσης θυφής άθατάτα χω-
εις χαυμοτος, οὐδαιμονα αίδιος χωεις πόνος καὶ κόπος. ποτα-
πή λοιπόν, θέλει εἴναι εἰκόνη η ωριότης τοῦ Θεοῦ, η ὅποια καὶ
μόνι θεωρεύμενη, πόσον διπλείχεται τὰς Δικαιεις πανδυτηχεσάτες,
ὅπει τὰ μὲν εἴναι διωματὸν τὰ θύμην ἀλλοι διπτυχέσεροι διπλαὶ αυ-
τές! Α'λλα, τι θαυμασόν, αὐτὸν θεωρία τῆς τοσαύτης καλλονῆς
καὶ οὐπερδέεις αἰραπότος, ηθελε καμηρ τεισδαιμονας διπλαὶ τῆς Αγ-
γέλης, ομοίως καὶ Δικαιεις, εἰς καιρόν ὅπει διπλείχεται οὐδαιμονα
καὶ αὐτὸν τὸν ίδιον ύπερτελεον Θεόν· Διότι καὶ αὐτὸς ἔχει αεί-
στην πανδαιμονίαν, τὰ θεωρη τινὶ ιδιατα τα καλλονή, καὶ τὰ
τινὶ διπλαύσητην αἰκαταπαύσως οὐδὲ μέσα τῆς νοίσεως. οὐδὲ η
εἰκόνης οἱ έξακρος Φιλόσοφος Αεισοτέλης, μὲ δόλον ὅπει πετυφλω-
μένος διπλαὶ τεισικαὶ ζέφωσιν, έφθασε μὲ τὸ φυσικὸν φῶς οὐδὲ
εἰνούσην ποιατά τινα περὶ Θεόν, λέγωτας· „τὸ αείσον εἰκόνο
καὶ αὐτὸς αὐτοῦ, η ζη ζωιν ἔχον, αἴσηκη εἴται καὶ
τὰ σκεργή, καταγινόμενον θηγύρης εἰς καγκύαν οὐρανον, καὶ τὰ μὲ
τέκεται αργὸν δόλως καὶ ανισέργητον. Α'λλ' εἴτε κομμαται· επει-

δὲ εἶναι ἐλεύθερον οὐτὸς ὅλας πᾶς αὐθωπίνιας ἔργασίας (ὅ-
τι λογῆς εἴναι τὸ ἕρων, τὸ πίνειν, καὶ τὰ παρόμοια .)
αὐτῶν εἴναι λοιπὸν ακατάπαυσα, νὰ μὴ χολάξῃ εἰς ἄλλο
τι πέφδη μόνον εἰς θεωρίαν καὶ νόσον . Αλλὰ, ποιον αὐτῆμα
θέλει νοεῖ; Αρά γε ἔξω οὐτὸς τὸν ἔαυτόν τα πάντα τὰ καθ'
ἀυτὸς, μετὰ ὅποις τῷ θεωρίᾳ νὰ εἴναι μακάρειον; οὐχι,
βέβαια . Διότι, αὐτὸι πάντοι τοις θεωρίσκετο ἔτερον, ἐκεῖνο μάλιστα
ηὔθελον εἴναι καλλίτερον οὐτὸς τοῦ, καὶ ὅλως ἐξαρεπτώτερον, ὡς
σαῦ δῆλος οὐ νόσος τα ηὔθελον καμνή μακάρειον τὸ ἄκρον
καὶ ἀξιον ἀγαθόν· καὶ ἀκολύθως, ἐκεῖνο κυεῖας ηὔθελον εἴναι
Θεός, καὶ οὐχι τοῦτο . Ορθῶς λοιπὸν συμπεραίνεται, ὅτι αὐτὸν
ὑπέργεια τὸ ἄκρον ἀγαθόν εἴναι αὐτὸν τὸ νοεῖν, καὶ τοῦ τὸ νοεῖν
δίδει εἰς ἐκεῖνο τὸ ἄκρον ἀγαθόν τῷ μακαριότητα, καὶ πάντα
να ἄλλο δὲν ἔνοη καθ' αὐτὸν, ἔξω οὐτὸς τὸν ἔαυτόν τα, ἐπηταῖ
να νοῆ αἰδίως τὸν ἔαυτόν τα καὶ μόνον κυρίως, καὶ οὐτὸν νὰ
εἴναι καὶ αἰδίως, μακάρειον . Ποταπὲν λοιπὸν θέλει εἴναι ἐ-
κεῖνο τὸ καλλίσ, ὅπερ μοναχὴ οὐ πρὸς ἐκεῖνο θεωρία, καί εἰς μα-
κάρειον καὶ αὐτὸν τὸν Θεόν, καὶ γεμίζει τὸν ἀγέμεινον ἐκεῖνον κόλ-
που, καὶ τὸ ἀπειρον δοχεῖον τῆς ὑπεραπτέρα μακαριότητος; ποτα-
πὴ ἀραιότης καὶ καλλίσ θέλει εἴναι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον απὸ αἰώνος
νοεῖ ὁ Θεός, καὶ εἰς τὸς αἰπείρες αἰώνας θέλει νοεῖν, καὶ εἰς τίνος
κόπη, οὐ αἰδίας, οὐ παύσεως; Οὐτοῦ καὶ δέχεται τὸσιν αὐτοφρα-
σον ἔνθιλ, καὶ ζωλ πανδοφρότων, ὥστε ὅπερ, εἴτε ἐδημιαργυ-
τον, ή διωναται νὰ δημιαργυτον, νὰ φαινεται πῶς εἴναι τὸ μηδε-
νίποτε, συγκεκριμον μὲ ἐκεῖνων τῷ ακατάλιπτον ιδούνω, καὶ
κατόλαυσιν . Πῶς εἴναι διωναται νὰ κολυμβήσῃ ἀὐθωπος θυντος
καὶ Αγγελος, μέστα εἰς τοῦ τὸν ὀκεανὸν καὶ τὸ πέλαγος τῆς
ποσαύτης ὑπεραπτέρα μεγαλειότητος· εἰς τὸν ὅποιον, αὐτὸν μόνη
τὸ Θεός η πανυπερτάπτη μεγαλειότης διωναται αἰδίως νὰ κολυμβῇ.
Ως καλλιει τῆς αείσης καλλονῆς Αἰρχηγέτα Θεό· ποίησον, δεο-
μαι, νὰ μῶισθῶσι τὰ δηματα τὰ νοσεμι, οὐτὸν τὸ θεωρίαν
τοῦ τὸ εῖδος καὶ καλλίσ, νὰ κλεισθῶτι τελείως εἰς ὅλα τὰ ἄλ-
λα ὄραταί, καὶ νοητα, δόσα εἴναι ἔξω οὐτὸς ἐκεῖνο τὸ καλλίσ .
Αὶς θρωτι, Κύειε με, δῆλατο τὰ δημιαργυτατα, σάς καθέρ-
πητις εἰς τὰς ὄφθαλμάς με, μέστα εἰς τὸν ὅποιον νὰ σὲ θεωρῶ .
Αὶς θρωτι μία εἰκόνα, εἰς τῷ ὅποιον εἴναι τὸ σὲ αἰτούσω· σηάλα,
οὐτὸς τὸς ὅποιας πρὸς σὲ αὐτοβαίνω· βιβλίον, εἰς τὸ ὅποιον νὰ
αἰσχυνώσκω τὰς ἵπερτελεῖς σὺ τελείωτας, καὶ προσόντα . Εἶπε-
δην καὶ, καθὼς σύας ἔλεγμ, αὐτὸν δῆλος ὁ θραύδος χαρτία, δῆ-
λη η θάλασσα μελάνη, δῆλοι οἱ καλαμώνες κοτύλια, δῆλα τὰ
ἄστρα διδάσκαλοι, καὶ ἀκόμη, ἄλλοι αἰπειράκις πελοσότεροι, δεν
ηὔθελον διωνιδή, αὔτε ψέμφοντες νὰ θέσταφίτε, αὔτε διδάσκοντες
νὰ σένηγίστε, αὔτε μελετήμετε νὰ κατωνόγετε κατ' αἰγίαν, τὸ με-

γαλεῖον, καὶ τῷ πρητύθιτα καὶ τῆς μικροτάτης χαρᾶς, οὐτὸς μέλ-
λων νὰ δηπολαμβάνωσιν οἱ μακάρειοι δηπὸ τῷ θεωρίᾳ τῷ Θεῷ·
μέστα εἰς τῷ πόσια, ἔχει τὸν φαινεται καθαρότατο οὐ τῷριό-
της, καὶ διπρεπεδάτη κατλογή δλων τῶν Κτισμάτων . Εκεῖ τόπο
οὐ μεγάλη καὶ πολλὴ σοφία τῷ Σολομώντις, θέλει φυγῆ, οὐσι
τῷ Λβεσαλάῳ οὐ διμορφία, οὐσι ἀχημίδαι· τῷ Σαμψονίῳ οὐ
αἰδρεία, οὐσι ἀδιωματία . Τόση δὲ θέλει εἴναι η χαρὰ καὶ δι-
φροσώπη, οὐτὸς μέλλειν νὰ δηπολαμβάνωσιν οἱ ἐκλεκτοὶ δηπὸ σύ-
της τῷ Θεῷ τῷ θεωρίᾳ, οὐτὸς αὐτὸς ταίνιας ηὔθελον θεωρείην δι
άυτὸν δῆλα τὰ βάσταν τῶν Μαρτύρων, απὸ ἀρχῆς Κόσμος ένως
εἰςίως, αλλὰ καὶ μυροπλασίας, οὐτὸς τὸν θεωρούντες, οὐτὸς
τῆς συμπλείας της, βεβιστατα ηὔθελον αὐτίβραβοδῆλη οὐτὸς μόνον
ηὔθελον αἰξιωθῆναί τὸν θεωρήσην ἐκεῖνο τὸ θεῖον πρόσωπον, καὶ νὰ
τὸ δηπολαντηρί οὐτὸς τῆς θεωρίας καὶ μίαν καὶ μόνιν σιγμονίων . Ε-
πειδὴ οὐ περβαίνει πάσσα θέμνοιαν, μὴ οὐταρχεῖσται νὰ καπαλά-
βῃ την ποσαύτην αἰμοπέρβλητον διφροσώπην καὶ χαράν . οὐ
ποίει προτρέχεται δηπὸ τὰ νὰ θεωρῇ τιὰς, καὶ νὰ σοχάζεται,
πῶς ὄντας οὐ Θεός πέρατος, καὶ ακατανοῦτος, καὶ συνεῖ, οὐ βλέ-
πει τὰ πάντα· ὄντας αἱμοτέρπετος, τὰ μεταβέπτει μέντον αἰ-
νυτος, τὰ μετακινεῖ· αιπαταυόμυνος αἰδίως, οὐραζεται αἰδίως·
μιδονός έχων σύδειαν, σωάζει· χωρίς βαρεῖ, βραζίζει τὰ
πάντα· ξαρεῖς νὰ τεθεούσεται, πληροὶ τὰ παντα· χωρίς νὰ
εἴναι αὐθόμοιος εἰς τὸν ἔαυτόν τα, αὐθομοίως οὐραζεται τὰ αὐθό-
μοια· παύτοτε πανταχοὶ παρὼν, μόλις καπαλαμβάνεται· ισά-
μηνον, τὸν κυνηγεύον, καὶ νὰ τὸν φθάστωμεν δεν διωάμετα· εἰς
τὸ λογῆς λοιπὸν διφροσώπην, καὶ χαραί δορί φυδίζεται ο δί-
καιος; δηπὸ ποταπῶν σύγαλλιστων πλημμυρέμυνος, δορί φέρεται
παντελῶς έξω δηπὸ τὸν ἔαυτόν τα; η θεωρία λοιπὸν τὸ Θεό οὐ-
γιαί ο μιδος τῆς αἰωνίας ζωῆς, η δόξα τὸν θεωρίαν πιθυμάτω,
οὐτὸς δηπότος διφροσώπην, ο σέφωνος τῆς θείας διπρεπεταις, τὸ
δέδημα τὰ αἱμαράντα καλλίσ, τὸ βραβεῖον τῆς αἰδανού ίας, η
καλλονή τῆς εἰρήνης . Αἰτός μόνος εἴναι τὸ γέρας, καὶ ο μιδος
τῆς αἰπαδοχῆς καὶ ἐπλίδος μας· Οὐτοῦ λέγει καὶ εἰς τὸν Μαϊ-
στην· „ έσομαι μιδόσσου, μέγας σφόδρα . „ Εἶπειδην, εἰς τὸν
μεγάλον μεγάλη καὶ πρέπετοι· Μέγας αἰλιθῶς εἴσαι Κύειε, καὶ
μέγας ο μιδός σου σφόδρα· οὐχι δητὶ σὺ μὴ εἴσαι μέγας, ο δε
μιδός σου μικρός· αλλὰ, καθὼς εἴσαι σὺ μέγας, μέτω μέγας καὶ
ο μιδός σου· έπειδὴ καὶ, δορί εἴσαι σὺ ἄλλο, καὶ ἀπό το ο μι-
δός σου· αλλὰ σὺ μόνοςσου εἴσαι μέγας σφόδρα· σὺ μόνοςσου
εἴσαι καὶ μιδός μέγας σφόδρα· σὺ σέφωνος, καὶ σεβανδότης· σὺ
ο επογγελλόμυνος, καὶ η ἐπαγγελία· σὺ ο βραβεύτης καὶ τὸ
βραβεῖον· σὺ ο μιδός, καὶ ο μιδαποδέτης· ωρί πάντας τῆς
θεωρίας γεάτες δισεβέσαται καὶ σύας Αγγιος· „ με θείαν φωτο-
„ χυσίαν, καὶ λάμψιν ακατανόητον θέλει αἰταράζει τόπε οὐλι

“ οὐ λογικὴ διάματις, ὡριμαντὶς δὲ τὸν ἀλίθειαν, φωτεινογεῖσται
“ τὸ δὲ τὸ γαλωπότα, περιχωρεῖσται δὲ τὸν θεωρίαν, θέ-
“ λει εκλάμψει. διότι, μὲ τὸν τὸν εἶναι πεπληρωμένην ἔτος τοῦ
“ ψὲν καὶ λόγου τὸν Θεόν, καὶ λίωμάριν παθάρως μὲ αὐτὸν δὲ μέ-
“ σις τοιερᾶς θεωρίας, θέλει παταλόθη μὲ τὸν θεωρητικότετον
“ ὄφθαλμὸν τῆς θεοίστης πὰ αἰνεῖσθιντα κείματα τῷ Θεῷ,
“ καὶ τὰ αἴκενφρασα μυσήσεια τῆς ὑπὲρ σύροιμη σοφίας τα. θέλει
“ βλέπει τὸν Θεόν, ἐν αὐτῷ τῷ Θεῷ, καὶ τὸν εαυτόν της ἐν τῷ
“ Θεῷ, καὶ εἰς τὸν εαυτόν της τὸν Θεόν. θέλει θεωρεῖ τὸν Δι-
“ μικρόν ἐν τοῖς δημιουργάμασι, καὶ πάντα τὰ δημιουργάματα ἐν τῷ
“ Δημιουρῷ καὶ Κτίσῃ τῶν ὅλων Θεῷ. Καὶ τὸν θέλει φανῇ ω-
“ ριοτέτη καὶ περιχωρεῖσται μὲ ἄρριτον ἐλλαμψῖν. ὀσταὶ ὅπει,
“ φωτιζούμενη παπαχόδει τῷ φωτὶ τῆς θείας δόξης, θέλει βλέ-
“ πει αἰωνίως τὸν ἄρδην αἰώνων θυντεύσαται αἰωνιος γέροντος καὶ
“ λόγου τῷ Θεῷ. καὶ λελαμπρυσμόν μὲ πολύφωτον ἀκτινοβο-
“ λίαν, χωεὶς νὰ θεωρόπεται ἔτος κάνεια περιστασμόν, οὐ δὲ
“ λας νὰ θαυμώνεται μὲ κάνεια μέσον, θέλει κατασοεὶ (ἐν
“ μέρει) τὴν αἰαταρούντον θείαν επίσιαν., Καὶ πάλιν πατιτε-
“ ρῷ λέγει. Τόπει οἱ Δίκαιοι συναρπαζόμενοι ὄλοτελῶς ἔτο-
“ τῷ τῷ ὑπερβολικῷ ὥραιοτα, ἔτος τῷ αἰαταρούντον δόξαι,
“ ἔτος τῷ τερπνούτῳ τῆς θείας αὔρας, ἔτος τὸ ξεχείλισμα τῆς
“ πλημμύρας τῷ χαείτων, ἔτος τὸ αἰδέσκοπον τῆς χαρᾶς, ἔτος
“ τῷ αἰχώσειν κλίσιν καὶ ἐφεσιν περός τὸ ἀκρόποτον ἐκείνο τῷ
“ ἐφεζῷ. καὶ περικρατέμενοι ἔτος αἰδέσκατον θεωρίαν, καὶ πλα-
“ τιζούμενοι μὲ αἰτάραχον καὶ ἐνδόνον εἴριεις, θέλεσιν ἐνέψυχο-
“ καὶ ἀπολαμβάνεις αὐτὸν τὸν μακάρειον Θεόν. καὶ ἐπω, πάσαι
“ πνοὶ λογικὴ, λαμπτρὰ καὶ ὅπτημος πάτητη, δὲ τῆς θείας εἰ-
“ κόνος, θέλει μεταμορφωθῆναι εἰς αὐτὸν τὸν ἰδίον τῆς Δημιουργὸν
“ καὶ Θεόν. χωεὶς νὰ φοβηταί, οὐ δλας νὰ τυποπούνται, ὅτι
“ θέλει μολιθᾶν εἰς τὸ ἔξις μὲ κάμμια λέρων, οὐ νὰ ξεπέσῃ
“ εἰς κάνεια περιπτώμα. Συμφωνεῖ μὲ τὰς τὰς λόγους καὶ δ
“ σερὸς Αὐγεστίνος, λέγωντας. ἐκείνα ὅπει ὁ Θεός, ἡ ποίμασει
“ εἰς τὰς αἰγαπῶντας αὐτὸν, πίσις καὶ χωρεῖ, ἐλπὶς καὶ φυλαφῆ,
“ αἰγάπη καὶ περιλείπει. πάσαι ἐφεσιν ὑπερβαίνεσι, πάτητα πό-
“ θον μητῶν. εἶναι μὴ διωκτὸν νὰ ἀποκτιθῶσιν, ἀδώματον
“ εἶναι ὄμως νὰ ξετιμηθῶσι. Προσέτι δὲ, καὶ εἰς μίαν της Επι-
“ σολῶν θαυμαστῶν δὲ αὐτὸς πατήρ περὶ τῷ αὐτῷ διηγεῖται.
“ Τὴν ἴδιαν, λέγει, μημέραν καὶ ὥραν ὅπει αἰπέθανε οἱ Αγιοι
“ Γεράνυμος, ἡμὼν εἰς τὴν Ἰππάνα. καὶ ησυχάζωνται εἰς τὸ
“ κεῖλον μεν, ἀδιελογίζειν μὲ πολὺ πόθον, ποταπῶν τάχα
“ δόξαιν θέλεσιν ἔχει αἱ φυχαὶ τῷ Δικαίῳ, καὶ εἰς πόσιαν χα-
“ ραὶ καὶ σγαλλίσιν ἔχει νὰ δίεσκωται, καὶ ποίας ήδονάς
“ νὰ ἀπολαμβαίνεσιν! ἔχωνται πεπονιά, διότι πάτητα τῷ ὅ-

λέω,

λέω, νὰ δεῖ φω σόφη βραχύλογον συμπάγμα. Καὶ δὲ, λαβῶν
“ εἰς χειράς με ποιητίου καὶ χαρτίου, ἐπεχείρηται περόπερον τὸ
“ γεράνιον πεπονιά τοῦ πορειημένον Γεράνυμον (κομίζωνται
“ ὅτι εἶναι ζωτικός.) δέ τον μὲ αἰτιεράζει τὸ αὐτὸς τὸ συνο-
“ σε περὶ τὸ πάπαν. Εκεῖ ὄμως, ὅπει ἀρχηταὶ νὰ χειρόσω τὸ
“ πορειημένον τῆς Επισολῆς, ἔξαφνα ἐγέμισται ὅλον με τὸ κεῖλον
“ μία ἀρρήπης φωτοχυτία, μὲ αἰενδύητον καὶ ἀπελύθετον δια-
“ δίαν, καὶ σύριη παπέρπην, ὅτι λογῆς αἰθρωπίης γλώσσα
“ δεῖν διώνται νὰ τὰ ἐρμηνεύσην. τὰ ὅποια αἰθαύμιος ἔγα-
“ ἔγηται ὄλως ἐκθεαμβος καὶ ἐμφοβος· ἔχασται παρεύθινος καὶ τὰς
“ διώμεις, καὶ τὰς κινήσεις καὶ τὰς φυχῆς με, καὶ τὰ σώματος
“ διότι, δεῖν ἔξερα, ὅτε δὲ Κύριός μας, ἐκείνης τῷ ὥρᾳ, ἀ-
“ τύχωσει εἰς ἐρανὸς τῷ φυχῇ τῷ δελτετε τη Γεράνυμα· Επει-
“ δὲ δὲ λοιπόν, καὶ τὰ σύμματά με δὲν εἶδον ποτε ποιητον φῶς, ἐ-
“ τε δὲ σφροτές με ἐδέχθη ἀλλοτε ποιάτων παπέρπην δια-
“ δίαν, πότον δέ τοι νέον, ὅσον καὶ δέ τὸ αἴκινον τῷ θάυμα-
“ τος, ἔμενα (πάλιν λέγω) εἰς θόρομος ὄλος, καὶ ἐγκατιός-
“ μεταξύ δὲ τέτων, σλγηκε καὶ μία φωνὴ μέσον απὲ ἐκεῖνο τὸ
“ φῶς, λέγετά μοι· Αὐγεστίνε, τί ζητεῖς; θαρρεῖς νὰ βάλης
“ ἀλλι τὸν θάλασσα μετάσεις σύασινον ἀγγεῖον; νὰ περιλείψῃς
“ τῷ τῷ οἰκειμένῳ εἰς τῷ μικρὰν παλαμίωσην; οὐ τὰ εμποδίσης
“ ὄφθαλμὸς τὸν θρανὸν διότι τῷ σωματισμῷ τα κίνησιν; πως
“ νὰ ἴδῃ ὁ εδικός σε ὄφθαλμὸς ἐκείνα ὅπει ἀλλος αἰθρωπος;
“ γέτε εἶδει, γέτε διώνται ὄλως νὰ ἴδῃ; πῶς διώνται τὰ εδικά
“ σε διατάξει, νὰ ἀπέτηται ἐκείνα ὅπει ἀλλος αἰθρώπεις ὧδε δεῖ
“ καταστατεῖν; πῶς θαρρεῖς, ὅτε σὺ μόνος θέλεις ήμπορέστει νὰ κα-
“ τανούσης ἐκείνα σπειρεῖς δεῖν ἔλθανε εἰς αἴρεσιν τοια
“ δοῦλης εἰς τῷ αἰτείειν; οὐ, ποίου μέρον εἰς τὰ αἰμέντα;
“ δίκολωτερον εἶναι, νὰ χωρίσῃς ὄλην τὸ θάλασσα εἰς σύρα-
“ τατον ἀγγεῖον· δίκολωτερα πένθελε περιφερεῖται τὸ μέγεθος,
“ καὶ δὲ ὁ δύκος δῆλος τῆς οἰκειμένης εἰς μίαν παλαμίων αἰθρώπη·
“ δίκολωτερον πένθελει εμποδιδῆται ὁ θρανὸς διότι τῷ αἰδέσκοπόν τε
“ κυκλοφορεῖται, περὶ δέ τον πένθελεις διωκθῆ νὰ κατανοήσῃς
“ πάντα τὸ μικρόποτον μέρος διότι ταῖς χρείεσι, δόξαις, καὶ χα-
“ ραῖς, ὅπει θέλεσιν διότιλαμβάνεις αἰτείστητος εἰς κρανοῖς αἴ-
“ φυχαὶ τῷ μακαρίων· μὴ διπλεῖεταις νὰ καταρθώσῃς, αἴδε-
“ νετες· καὶ μὲ ζητᾶς ἔδω, εκείνα ὅπει δεῖν εἶναι διώνται νὰ
“ διρεθῶσι, περὶ μονον εἰς τὸν ἀρμόδιον τας τόπου, περὶ τὸ
“ ὅποιον πότον εύκολα δέχεταις μὲ ποιητής παδ' έκάστου· Τέτο
“ παχάζει, πιωταὶ ἐργάζει, ἀσε ἐκείνα, τὰ ὅποια εἰς πάτητα
“ τῷ τῷ ζωλί ὄρεγεται σπαστήποτε γέτε κατανοήσῃς, εἰκεῖ εἰς τὸ
“ ἀλλο. ζωλί νὰ τὰ εὑρυφᾶς, καὶ νὰ τὰ διότιλαμβάνεις αἰω-

νίας. „ Καὶ πῦτα μὴ, διηγεῖται ὁ Αὔγουστος ἡμέτις ὅμως,
ὅτι τὸ δὲ αἰώρθαντι τὴν διάσπονδην μας εἰς τὸν ἔρωτόν; Διὰ τὸ
δὲ προσέχοντι εἰς τὸ σα γαθά, ὅπερ μᾶς ἔπειξεν ὁ Θεός μὲ
μεγάλῳ πληροφορεῖαν, εἰς τὴν καιρὸν ἐπειδὴ δίεισκόμενα τῶν
κατὰ τὸν εἶσαν δεινὰ καὶ παλαικαίας, τὰ ὅποια μᾶς ἔλιθρος καὶ
συνοχαρεῖσι; Διὰ τὸ δὲ μημένθα τὸν Θαυματόν Δανιὴλ, τὸν
αἴδηρα τὸν θηθυμιῶν, ὅπερ δὲ ἀπεκόπητο ὅπο τὸν πυκνὸν πορὸν
Θεός ἵεστιν παῖδες δέποιτο; ὁ ὅποιος, ἀφ' ἧς ἐφέρθη αἰχμαλώτος
εἰς τὴν Βαβυλῶνα, λέγει ἡ Γραφή, ὅτι „ ἀπῆλθεν τοῖς ποιοῖς
οὗκον αὐτὸν, καὶ αἱ θυγάτερες αἰεψύμβραν ἀπὸ τοῦ ποιοῦ ὑπερέσσοις
αὐτὸς κατέστητι Γερεσταλῆμ, καὶ καιρὸς ἦσεις τῆς ἡμέρας λι
καύπτων ἐπὶ τῷ γόνυτα τὸν αὐτὸν, καὶ φεγγαλῶντας τὸν ὄψιμον
τὸ Θεόν, τὰ ἐλαύθεράς καὶ αὐτὸν, καὶ δόλον τὸ θρόνος τοῦ,
ἐπειδὴν τὴν πικρὰ δυλεῖαν, καὶ νὰ τὰς ἀξιώσῃ τῆς γλυκυτά-
της αὐτῆς πατεῖδος Γερεσταλῆμ, τὴν δόποιαν ἔχαρεται, ἕπον
τινὰ, μακρόθεν, ἔχωταις αἰεψύμβρα, καθὼς εἴπομεν, τῆς οἰ-
κίας της τὸν φεγγαλῶν, ὅπερ ἀπεβίλετον εἰς τὴν Γερεσταλῆμ.
εἶχε δὲ σφαλισμένα τὸν φεγγαλῶν, ὅπερ ἀγνάντιμαν εἰς τὴν
Βαβυλῶνα. Άξειστοι διοιπὸν καὶ ἡμέτις τὰ δύματά μας, τα-
υτὶ ἀδεῖν ματαύπται, ἀς θυτοραφάμβρα κάθεις κίτασμα, καθει-
μέσιμαν, κάθεις φεγγατομόν της παρέστης Κόσμος, ὅπερ πικρῶς
μᾶς ἔχει καταδειλωμένες, καὶ ἀς τὰ ἀγνάντιμα, δέσποιαν
τομόνον ἐπαύω εἰς τὸν ἔρωτόν, ὅπερ εἴναι ἡ Γερεσταλῆμ, ἢ
ἀληθινὴ δηλαδὴ πατεῖσμας, καὶ γλυκυτάτης καποκία. Εὐχα-
μένη καὶ ἡμέτις οὗκον, τὸν ἑαυτόν μας. τὸ ὅποιον, μέρος μὴ κατά-
πτον, εἴναι τὸ σῶμα. αὐτόπερ δὲ πάλιν, καὶ ὑπερών, εἴναι
αὐτὸν ἡ ψυχή. φεγγαλῶν δὲ αὐτὸν τὸ οἴκον, εἴναι ἡ νόστις ἡμῶν,
καὶ ἡ βέλησις. κινεῖται ἡ νόστις πορὸς παντὸν ἀληθές, κινεῖται δὲ
καὶ ἡ βέλησις πορὸς παντὸν ἀγαθόν. πεθενὰ ὅμως ἀλλὰ δὲν ἡμ-
πορεῖ νὰ εύρῃ τὸν ἡ νόστις τὴν ἀλήθειαν, τὸν ἡ βέλησις τὴν
ἀγαθότητα μὲ τὸσιν πληρεστάτων βεβαιόπται, καθὼς ἡμποροῦ-
ντα τὰ εὑρεν εἰς ἐκείνων τὴν αὖτα πατεῖδα μας Γερεσταλῆμ. Λ-
πο τὸπον διοιπὸν, τὰ δύο παράδυρα, βλέπε, καὶ χαρέτις τὴν
ἔντοσθ πατεῖδα, δηλαδὴ τὸν ἔρωτόν. ιοὶ τὸ Αδέμ, αὐτὸν
(λέγω πάλιν) εἴναι ἡ πατεῖστας. πορθεται τὸ Χειρό, αὐτὸν
εἴναι ἡ μαδραστας. φεγγετραὶ πλανώμβρα, αὐτὸν εἴναι ἡ φωλεά-
στας, καὶ ἡ αἰλιθινήσας αἰσθαντις. Τί πάχετε; πνεύματε;
τί διώκετε; δέ τι ἀμελεύτες ἀφίνεται νὰ ἀρπάζεται τὸσον εὐ-
κολα δηλαδὴ τὰς χειράστας τὰ ποσάτης ἀγαθά; Διὰ τὸ δὲν ἀ-
γωνίζεσθε αἰδεικάπται, νὰ λάβετε τὸν πλησιωτάτον μιθόν, ὅπε-
τας εἴναι ποιμασμός δηλαδὴ καταβολῆς Κόσμος; Διὰ τὸ δὲν
έρχετε οὐληγαρόπταις εἰς τὸσα βραβεῖα, ὅπερ σάς τὰξονται δηλα-
τον Θεόν; εὖων εἴναι καιρὸς ἀγώνος, ἐκεῖ θελάμβρα. ἐδῶ πολέ-
μος,

μα, ἐκεῖ νίκης. ἐδῶ πορᾶς, ἐκεῖ θελομηνῆ καὶ ὑποθένης. Διὰ
τὸ ξυγάπτε τὸ σαφύλαια, πειν νὰ φεμάστην, Διὰ τὸ χολοῦτε
πορὸ καιρὸ εἰς τὰς θύλαις ηδονᾶς, καὶ αἰσθαντις; Σχολάσσετε
εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ἔρωτος Γερεσταλῆμ, ὅπεται αἱ ὅλητες
ηδοναὶ καὶ αἰσθαντις, δέ τι νὰ εισέλθετε κάρμια φοροῦ εἰς
αὐτῶν, καὶ νὰ αἴστητε παρρίσια. „ Γέσσαδε, καὶ ἔρετε, ὅτι Φανι-
„ Χειρός ὁ Κύριος. 45.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.

Τὸ ὄλοντερον τὸ αὐθιρώπτη τέλος ἔγινε, ἡ τῷ
ἀγαθῷ ἀπαύτων αἰδιότης αἰωμίως.

ΕΝ τῷ παρόντι κεφαλαίῳ, θέλομη βάλη τέλος εἰς τὴν οὐσί-
ας θεσιν καὶ ὅλη τῆς Βασιλείας ἐκείνης, τῆς ὅποιας όπις ἔσται
τέλος ποτὲ, καὶ θέλομη δεῖξει, πῶς ἔχει νὰ πρασινίζῃ, νὰ
χλοάζῃ, καὶ νὰ αἰξάνῃ εἰς ὅλης τῆς μακαρίνης τὸ εὐκαρπον χω-
ραφίον τῆς χαρᾶς καὶ αγαλλιάσσεις, διότι τὴν αἰδιότητα ἀπαντῶν
τῷ αγαθῷ, νὰ ἔρωταν ένιφῶν, ὅπερ μέλλειν οἱ Δίκαιοι νὰ έγ-
ένιφωσι, καὶ νὰ ὑπολαμβάνεται ἐν πᾶσι θρανοῖς. Ή καθημερινὴν
δοκιμήν, μας δίδει τὰ καταλάβαμενοι ἀλαριθόλως, ὅτι ὅλα τὰ
πορόσκαια ἀγαθὰ τὰ παρόντος αἰώνος, εἴναι οὐσιέμβρα εἰς
πολλὰς καὶ οὐφόρες ἐναλλαγάς καὶ μεταβοτάς· καὶ διὰ οὐληγαρα
φεγγυτῶν διότι εκείνες ὅπετε τὸ δηλολαμβάνεται, καὶ πόσον φεύρον-
ται, ὅπερ μετ' οὐλίγον διέται εἰς τὸν οὐσιόντος ἔρχονται τὸν αἰθρό-
πτον μόνον δὲ τὰ ἐν ἔρωτος αἰγαθὰ ἔτι μόνιμα, βέβαια, σε-
ρεά, αἰματοζεπτα, καὶ αἴδη. Οὐδὲν, καλῶς ζεσφάντης νὰ εἰς
ταύτην τὴν οὐσιότητην ὁ Θεός Αὔγουστος. „ Ὁ βασιλεὺς αἰτε-
„ λούτητος μακαρεύστης, εἰς τὸ ὅποιον ἡ νεῖτης ποτὲ δεν γκρά-
„ σκει, ή δέμορφία δεν κιριωτίζει, ή αγάπη δεν γυγαντεῖ,
„ ή ύγιεια δεν μαραίτεται, ή χαρὰ δεν οὐλησθεῖ, ή ζωὴ τέ-
„ λος δεν γιασίζει! „ Θέλεται τὸ τέλος τῆς βασιλείας φύλαι καὶ ὁ
Δαβὶδ. „ Ή βασιλείασθ, βασιλεία πάντων τῷ αἰώνων, δύτη-
„ χισμῶν (πάλιν λέγω) βασιλείου, εἰς τὸ ὅποιον εἴναι τό-
„ σοι πληρούμοι, δοσοι σικητρες· ποσοι βασιλεῖς, δοσοι πολε-
„ ται! διδαιμονέσται, καὶ απειράντις διδαιμονέστατον ὄντως βασί-
„ λειον· τὸ ὅποιον, πλευτος μὴ εἴναι, ή ἀπειράντις μεγαλοπρέ-
„ πεια δὲ ή ἀμετός δύρυχωεία· η ἀξίωμα, η θεότης. „ Καὶ
ταῦτα μὴ είσι, τὰ τὸ Αὔγουστον ἡμέτις ὅμως, θέλοτε νὰ δι-
γινθῶμεν φεγγή τὸς αἰδιότητας τάπα της βασιλείας, ἀς φέρωμεν συ-
μηδόρες καὶ βοηθεῖς τὰς πνευματοφόρες πατέρας τῆς Εκκλησίας
μας, ὅπερ λέγουσι πως μόνος ὁ Θεός εἴναι αΐδιος, καὶ Κύρος τῷ
αἰώνων, τὸ ὅποιον καὶ νὰ βασιλεία εἴναι βασιλεία πάντων τῷ αἰώ-

τῶν· τὸ δὲ λοιπὸν ἄλλα δύται, ἔναι σόλιθρα, ρόστρα, θυντὰ γέ
ολιγοχόνια· καὶ οὐ πό βάρος ὅπερ ἔχοντι, οἰκόλως εἰς τὸ μη-
δον αφανίζονται. Διότι, αγκαλά γέ αἱ φυκαὶ τῷ αὐθρώπῳ,
καὶ οἱ Λγοι Λγγεῖοι λέγονται αἴθαντοι καὶ αἴδιοι, δεὶν εἶχον
ὅμως τὸ εἶναι ἔξι αἴδια καὶ ἀπ' αἰώνος, αἷλλα ἔχοντι αρχὴν κτί-
σεως· καὶ γέτε ἡμπορεύονται νὰ εἶναι σικοῦροι καὶ αφ' ἑαυτῶν
τοῦ μόνον ἔξωτεκτῶς, διπό τῆς τὸ Θεῖον δηλαδὴ σέργεστίας καὶ
χάρετος. Κιρύττητο τοτὸ ἔχωροςίως καὶ μεγαλοφάνως οἱ θεῖοι
μισθολένται τὰ πιθύματος, οἵτι δηλαδὴ ὁ Θεός, εἶναι κυείως καὶ
ἔξαιρέπος αἴδιος. Διὰ τὴν ὅποιαν αἰτίαν, καὶ διπό μὴ τὸν Α-
πόσολον Παῦλον, οἰκουμένηται Βασιλεὺς τῷ αἰώνων· διπό δὲ τὸν
Προφήτην Δασκῆλον, παλαιός τῷ ήμερῶν. Καὶ διπό μὴ τὸν Ηγαῖον,
ἢν ύψηλοῖς κατοικῶν αἴδιας. καὶ διπό τῆς Σύρες, Γίγας αἰώνων
δέ τε τὸ μέγεθος τῆς Δυνάμεως, καὶ δέ τὴν ὑπερβολικῶν ἔξα-
πλωτιν τῆς αἴδιόπτος. Μόνος λοιπὸν ὁ Θεός εἶναι μόνιμος, καὶ
τερός εἰς τὴν ιδίαν τα αἴδιόπτα, ὅλος, καὶ διλοτέλειος. Καὶ δεὶν
διέργεται τὴν μίαν φορὰν ὅπω, καὶ τὴν ἄλλων ἄλλας, γέ τε με-
ταβάλλεται τελείως. Οἱ ὄποιοι, πᾶσαν ρόλον καὶ ἔξιμον τὰ
χρόνια, καὶ μετελλαγμένη τὸν αἰώνων, ὁ ἀντὸς φεὶ ὡν, έχεινεν.
Διότι, καθὼς ἡ ὑπεράπειρος κατίστα τὸ Θεῖον, ὅλον τὸ μεγαλεῖον
αὐτὸν (τὸ ὄποιον, χωρὶς νὰ δέχεται τέλος, ὄξαπλωνται πα-
ταχὴ εἰς ἀπειρον, ἀπαντα τόπον πληρεύν κατέχον) τὸ θε-
μαζώνει εἰς τὸ ἀτμητον καίθον, ὥσε ὅπερ νὰ μὲν διέργεται
οὐλιγάτερον εἰς τὸ καίθον τὸ τόπον, ἀλλὰ εἰς τὸ ἀπειρον διεση-
μι, ἔτζι καὶ η δεῖα αἴδιόπτης, ὅμη μὲ τὸν ἀπειρον χρόνον, καὶ
μὲ αὐτὸς τὰς ἀπελθόπτες αἰώνας ὄξαπλωνται, καὶ πάλιν συμ-
φωνίαζόνται ὅλη εἰς τὸ ἀκαρές, καὶ εἰς μίαν συγκέν· τόσον,
ὅτι νὰ τὴν διπολαμβανή ἀχρόιως ὅλην ἐν ἀκαρέ, καὶ ἀπλῶς
ἐν ἀτόμῳ συγκέν. Επειδὴ, τὸν αἰτὸν ἔχει λόγον οὐ ἀπειρία
φορές τὸ καίθον τὸ τόπον, ὅτι λογῆς ἔχει καὶ η αἴδιόπτης φορές τὸ
ἀκαρές τὸ χρόνια, καὶ τὴν συγκέν. Τοιαύτην αἴδιόπτα, ημεῖς
δεὶν διποδίδουμεν ὅπερ εἰς τὰς φυκάς, γέ τε εἰς τὰς Αγγέλες· μόνος
γαρ δὲ οἱ Θεῖοι εἶναι ύψηλος καὶ μετέωρος, καὶ καπικών αἰώνιαν αἴ-
διόπτα. Διὰ γὰρ θρωμάτων ὅμως καὶ ίμεις, καὶ τὸν διωκτὸν ίμειν
Τέπον, δημοιοι μὲ αὐτὸν εἰς τὴν θρωμοτῶν, καθὼς ἐκεῖνός εστι
ζῶν εἰς τὰς αἰώνας τῷ αἰώνων καὶ αἴδιοις, διδόντειν ὅπως,
ημεῖς ὅπερ δεὶν εἴμεθα ἀπ' αἰώνος, καὶ μὴ ταῦτα νὰ ζωμέν εἰς
τὰς αἰώνας τῷ αἰώνων καὶ αἴδιοις. Καὶ αγκαλά τόπον νὰ μὲν εἴ-
ται κυείως, καὶ καδολικά αἴδιόπτης, εἶναι ὅμως μεταδεδούμενος εἰς
ημεῖς διπό τὸ Θεῖον, καὶ νὰ τὴν διπολαμβανῶμεν εἰς ἀπειρον
ἀπειράντος ἔξηπλαμβάνων, καὶ καὶ πάντα αἰλιθύων αἴδιόπτα· οὐ
όποια, εἶναι μὲν αἰμοίσα μὲ τὴν αἴδιόπτα τὸ Θεῖον, καὶ τὴν
εἰς τὰ ὄπιδεις ἀπειρον διεμονῶν, δηλαδὴ καὶ τὸ αἴραχον αὐτὸν τε
Θεῖον.

Θεῖος, εἶναι ὅμως ὄμοιοι καὶ τὴν αἰεῖστατην, καὶ ἀπέραντον σέρ-
πλωσιν τὴν εἰς τὸ μέτκον. ποτικὴ λοιπὸν ακολιθεῖ νὰ εἶναι
καὶ τακτὸς ἐκείνη πλησιωτάτη ἀφθονία τῆς χαρᾶς καὶ ἀγαθιά-
στεως εἰς τὰς Δικαιίας, ἐκεῖ ὅπερ ὅλα τὰ αἴγαθα εἶναι εἰς τὸ ἀμα-
σιμημάζωμά, καὶ ὅλη αἰώνια· ἐπεὶ (λέγω) ὅπερ οὐ ἀπόλινοις
τὰ ἀπειράντα αἰώνια αἴγαθα εἶναι αἰτελέστητος, τὸ φάσι πιντοτε-
νὸν, οὐ διωχία αιατάπιανος, οὐ χαρὰ ἀληπτος, οὐ ὑμοιος ἀπίγη-
τος, οὐ θελαμβός διμεκής, οὐ θεωρία τὸ Θεῖον αἰώνιος, καὶ καθε-
ἄλλο τι τῷ εφετῷ καὶ ὄρετῷ ἀτελέμιτον! μακάρειοι ἀλιθῶς ἔ-
ται εἴκενοι· καὶ θισμαναρειοι· „ διοτι, οὐ μακαρότης εἶναι (καὶ
„ πὸν Βοέθιον) μία σάσις ὀλοτέλειος, δέ το μέση τῆς συναθροι-
στεως ὅλων τῷ αγαθῶν· „ Ή μακαρότης λοιπὸν εἶναι μία σά-
σις, τετέτην σαμαρίνιον ἢστομόνιον ἀραδὸν, τὸ δρόπιον εἰς τὰ
πικέμπατα τῆς τύχης δοὺν ψωτάστεται, ώστε ὅπερ τὸ δικολο-
γείσιον ἐκείνης θροχὸν, τελέως δοὺν ἐγγάρεστος. Τὸ ἀπειρον ἐκεί-
το αἴγαθὸν, δὲν ικέδερει ποτὲ παῦτην, οὐ μεταπλαγὴν ἀμοιβάσαι·
„ Τοῦ οἱ Γερός Αυγεστίνος, διπορώντας, πᾶσι ἀράγε μὴ τὸν φο-
βερων ήμέραν τῆς Κείσεως, λέγεται καὶ ἔνοειται τὸ ἔλεος τῆς
Θεῖας αἰώνιον (ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸν κρανὸν, οἱ μακάρειοι δοὺν ἔχεται
χείριαν ἐλένεις) λέγει· „ Δικαιός ὄμολογομόν, οἵτι πὸν ἔλεος τῆς
„ Θεῖας θέλει εἶναι αἰώνιον· ἔχι οὖτε πῶς οἱ Δίκαιοι θέλειν εἶ-
„ γε εἰς τὸν αἰώνα ἐλέσσονται, καὶ δέ τόπο εἰς τὸν αἰώνα θέλει-
„ τον ἔχει χείριαν ἐν· „ ἀλλ' οὖτι, οὐ μακαρότης, μὲ τὴν ὅποιαν
„ οἱ Κύριοι πολυελέως ἐλεγεῖ τὸν ἐλεσσεντός, δέ το νὰ πάνωνται δού-
„ τον νὰ εἶναι ἐλέσσονται, καὶ οὐ ἀρχίζειν εἰς τὸ νὰ εἶναι ἀλεμένοι,
„ καὶ ὅλως μακάρειοι, αὐτὴ οὐ μακαρότης δούν θέλει ἔχει τελος
„ ποσῶς, καὶ δέ τόπο εἰς τὸν αἰώνα τὸ ἔλεος αὐτὲ· „ Διότι·
„ πὸν θρωμάτων Δίκαιοι οὐδὲ αδίκοι, υγιεῖς οὐδὲ ἀρρώστων, ζῶντες
„ τὸ τεθιεύωπαν, διθανάτοι εἰς Θυτῆρ, καὶ μακάρειοι οὐδὲ ἐλεσσονται,
„ τόπο εἶναι ἔργον καὶ ξεχωρεύοντον ιδίωμα τὸ ἐλένεις αὐτὸν τὸ Θεῖον·
„ Τέπο δὲ ὅπερ θελούμενοι μέρει τοιτοι, θέλει εἶναι εἰς τὸν αἰώνα·
„ Διότι, τὸ ἔλεος καὶ η δεῖα αἴδιόπτη, μὲ τὴν ὅποιαν πολυελέως μάς
έλεσσει οἱ Θεῖοι, θέλει εἶναι αἰώνιος. εἶναι λοιπὸν οὐ μακαρότης,
καθὼς εἴπομεν θελαμβάνω, μία σάσις ὀλοτέλειος, μάλιστα δέ
τὴν συναθροιστον καὶ συμφωνίαζωξι· δόλων τῷ αγαθῶν. Επει-
δὴ καὶ, δὲν διέργεται τὸ θεσμά κανένα αἴγαθὸν γέ ὅπερ νὰ μὲν
εἶναι εἴκεν· „ Ως, καὶ οἱ Φιλόσοφοις Πλάτων, εἰκενον ἔλεγον οὖτι
εἶναι μακάρειος; δούν τὸν ὅποιον δούν λείπει κάνεια αἴγαθον·
„ Καὶ πάλιν ἄλλος ἔλεγμ, οἵτι εἴκενον εἶναι μακαρότης, δέ τε
δούν εἶναι κάνεια εἰς αὐτὸν δούν εἴκεντα ὅπερ δούν θέλει, ὅλα
δὲ εἶναι δόσα θέλεις· „ Δεὶν εἶναι κάνεια εἴκεντα δούν οὐσα δού-
ν αἴγαπτος· εἰ πέντε, εἰ δίφα, εἰ γυμνότης, εἰ σθενα, εἰ κόπος,
εἰ μόχθος, εἰ φόβος, εἰ πόνος, εἰ ἐχθρός, εἰ τόσος, εἰ θεία-

τος. Δεὶς οὐχίσκεται ἐκεῖ κάρκνα κακὸν, ἐπει τιμωσίν, ὃτε ἀμαρτία. Δεὶς ἐγένεται ἐκεῖ κάρκνα, ὅπει νὲ μὴ τὸ ὄρεγεσαι, ἀλλὰ πάντα δεῖσκονται, σσα ποδεῖς. Τρυφὴ, πλέση, τιμαὶ, φίλοι, ψύχεια, ζωή. Περὶ τέπον πάλιν πλατύτερον, ὁ Γερός Αὐγεστίνος διδόσκει. ποταπὴ θεαματογία θέλει εἶναι ἐκένη, εἰς τὴν ὥποιαν δεῖς οὐχίσκεται κάρκνα κακὸν, δεὶς ἐλλείπεις κάρκνα μάγα. Σόν! ἐκεῖ θέλεις θυμέταις ὁ Θεός αἰναπατάσως, ὁ ὅποιος μέλλει νὰ εἴναι τὸ παῖτα ἐν πάσι. Διότι, τότε δεὶς θέλει εἰς τὸν κύριον θεόν, οὐδὲν μέγα καὶ θαυμάσιον διότιπα. εγώ σὲ βεβαίωνω, ὅτι αὐτὸν τόσον αξίζεις, δοσον ἔχεις. Καὶ πάλιν μὴ ζητᾶς τὸ, τι λέγεις, ἀλλὰ τὸ, τι λογὺς εἶται. Λύπο τὸ φρέγη μα, τόσον αξίζεις, δοσον εἶται εἰτέ. Δός τὸν εαυτόν ση, καὶ θέλεις τὸ λάβῃ, (τὴν αἰτελότητον διλαδὸν αἰάπαυτον). τέ, ιδρύνεις; τι σύγκαντεῖς, καὶ σενοχωρῆσαι; μάπως ἔχεις νὴ Συτίσης διπὸν ηγενέα διλον τὸν εαυτόν ση; ή ἔχεις νὰ τὸν άγρον, ράσης; ιδὼ σὺ εἶσαι αἴτοςσα, διπιοδύποτε εἶσαι. Δός λοιπὸν τὸν εαυτόν σα εἰς τὸν Θεόν, ὅπει πωλεῖς αὐτὸν τὴν στελνότητον αἰάπαυτον, οὐδὲ νὰ λάβῃς αὐτῶν. Αλλὰ θέλεις εἰπῆ εἶμαι κακός, καὶ δοῦ με δέχεται. Αλλὰ μὴ φοβήσαι, διότι, αὐτὸς τὸν εαυτόν σα εἰς εκεῖνον, οἰκάπαντος θέλεις φρει παλέος. Καὶ πάντα μὴ τὰ λόγια τὸ Αγίον ημεῖς δὲ, οὐδὲ νὰ αγοράσωμεν ἐκείνην τὴν βασιλείαν παῖτων τῷ αἰώνων, αὐτὴν εἶναι νὰ σοκαζόμεθα μὲ αἰνείβειαν παντοτε, τι ζητᾶ τὸ δόλουδερον τέλος της ζωῆς μας, καὶ τι τὸ ἀφρον καὶ αἰτιον ἀγαθὸν, ὅπει εἶναι ὁ Θεός. πορὸς τὸν ἐποιον χεία εἶναι νὰ αιχθεράντηται ὅλη τὰ ἔργα μας, οἱ λόγοι μας, καὶ τὰ νούματά μας. Τι μᾶς διδάσκει εἰς τόπο ή σύμβολος πίσις, τι ή αἴγια Γραφὴ, καὶ απλῶς, τι ή χριστιανὴ διδεσκαλία; οὐχ, βέβαια, ὅτι αρέσκει εἰς τὸν αἰδησίσμας. οὐχ οὐτοις δρέγεται η πεκκαὶ μης δρέξεις, αλλὰ τέτε εἰτε φάνεται πώρα αρέσον, εὔκολον, καὶ γλυκύ. Αἱ πιδωσαὶ εἰς χειρας τὸ ζύγι της αἰδιότητος, καὶ μὲ αὐτὸν ἡ ζυγιστωμένη διπιστῶς ὅλης της λόγης, τὰς παρέξεις, τὰς ἐνδυμήσεις. Ελεύθερος οὐας Οσίος·, Απὸ πολιω καρόν επωλητα δόλον τὸν εμπιστον με εἰς αὐτὸν τὸν Θεόν, οὐδὲ νὰ ἀγοράσω τὴν αἰδίον ζωώ. Ο αὐτὸς, οὐερορ διπὸ διλίγον καρόν κακοπαθίτας εἰς τὴν ασκησιν μὲ βαρυπάτης πόνους, καὶ πελαιπωρθείς διπὸ θρόρες θλίψεις καὶ βασανίς τὸ διλύρος, πόγον, διπὸ μόλις ανθρωπίνη δύναμις ιδεῖτε διμιθῇ ποτὲ νὰ τὰς βασάξῃ, ηπειτε εἰς τὸ τέλος φωνώ διρανόθετο, ὅπει τὸ ἔλεθρο διτε, „Αλιθιὰ νὰ χαίρεται, επειδὴ καὶ θὰ τὰς πότας θλίψεις διπὸ υπέμενεν, ἔχει νὰ ξεποτίσῃ ποστον μέγιστον θηταρόδην, διπὸ τιμέσποτε εἰς τὴν γλως δεῖς θέλει θρεδῇ αξιος νὰ συγκενθῇ μὲ αὐτὸν, αὐτὴν δηλὶ ή γη μετεκέπετο εἰς χωτίον, δηλαις ή πέραις εἰς λίθος πολιτικήτας, καὶ δηλα τὸ θδατε εἰς βίλταμον. „Αὐτὴ η φωνή, τόσον τὸν ευδιωμάσιον καὶ τὸν επαριθόρισμα, διπὸ εἰς τὸ έξης δεῖς αἰδανότο τὰς πόνους. Καὶ παρεθύς διπὸ τὴν χαραί τα, προσκαλῶντας δηλας τὰς αἰδελφάς, εδιηγήθη πορὸς αὐτὰς τὴν γρά-

πον τὴν ἐν ωραῖς γλυκυπάτην ἐκείνην αἰάπαυτον. οὐδὲ, ὁ Θεῖος Χριστόσομος, η παρηγορεία τῷ αμαρτωλῶν, συκάνει κάθε δειλίαν εἰς ταύτην τὴν θαύτεσιν μὲ τὸ εφεξῆς λόγια. „Δεὶς ἐγένεται χεία (λέγει) νὰ κοπιάσῃς καὶ νὰ ιόρωσῃς πολλά, „οὐδὲ σα πιστὸν μέγα καὶ θαυμάσιον διότιπα. εγώ σὲ βαίνων, ὅτι αὐτὸν τόσον αξίζεις, δοσον ἔχεις. Καὶ πάλιν μὴ ζητᾶς τὸ, τι λέγεις, αλλὰ τὸ, τι λογὺς εἶται. Λύπο τὸ φρέγη μα, τόσον αξίζεις, δοσον εἶται εἰτέ. Δός τὸν εαυτόν ση, καὶ θέλεις τὸ λάβῃ, (τὴν αἰτελότητον διλαδὸν αἰάπαυτον). τέ, ιδρύνεις; τι σύγκαντεῖς, καὶ σενοχωρῆσαι; μάπως ἔχεις νὴ Συτίσης διπὸ ηγενέα διλον τὸν εαυτόν ση; ή ἔχεις νὰ τὸν άγρον, ράσης; ιδὼ σὺ εἶσαι αἴτοςσα, διπιοδύποτε εἶσαι. Δός λοιπὸν τὸν εαυτόν σα εἰς τὸν Θεόν, ὅπει πωλεῖς αὐτὸν τὴν στελνότητον αἰάπαυτον, οὐδὲ νὰ λάβῃς αὐτῶν. Αλλὰ θέλεις εἰπῆ εἶμαι κακός, καὶ δοῦ με δέχεται. Αλλὰ μὴ φοβήσαι, διότι, αὐτὸς τὸν εαυτόν σα εἰς εκεῖνον, οἰκάπαντος θέλεις φρει παλέος. Καὶ πάντα μὴ τὰ λόγια τὸ Αγίον ημεῖς δὲ, οὐδὲ νὰ αγοράσωμεν ἐκείνην τὴν βασιλείαν παῖτων τῷ αἰώνων, αὐτὴν εἶναι νὰ σοκαζόμεθα μὲ αἰνείβειαν παντοτε, τι ζητᾶ τὸ δόλουδερον της ζωῆς μας, καὶ τι τὸ ἀφρον καὶ αἰτιον ἀγαθὸν, ὅπει εἶναι ὁ Θεός. πορὸς τὸν ἐποιον χεία εἶναι νὰ αιχθεράντηται ὅλη τὰ ἔργα μας, οἱ λόγοι μας, καὶ τὰ νούματά μας. Τι μᾶς διδάσκει εἰς τόπο ή σύμβολος πίσις, τι ή αἴγια Γραφὴ, καὶ απλῶς, τι ή χριστιανὴ διδεσκαλία; οὐχ, βέβαια, ὅτι αρέσκει εἰς τὸν αἰδησίσμας. οὐχ οὐτοις δρέγεται η πεκκαὶ μης δρέξεις, αλλὰ τέτε εἰτε φάνεται πώρα αρέσον, εὔκολον, καὶ γλυκύ. Αἱ πιδωσαὶ εἰς χειρας τὸ ζύγι της αἰδιότητος, καὶ μὲ αὐτὸν ἡ ζυγιστωμένη διπιστῶς ὅλης της λόγης, τὰς παρέξεις, τὰς ἐνδυμήσεις. Ελεύθερος οὐας Οσίος·, Απὸ πολιω καρόν επωλητα δόλον τὸν εμπιστον με εἰς αὐτὸν τὸν Θεόν, οὐδὲ νὰ ἀγοράσω τὴν αἰδίον ζωώ. Ο αὐτὸς, οὐερορ διπὸ διλίγον καρόν κακοπαθίτας εἰς τὴν ασκησιν μὲ βαρυπάτης πόνους, καὶ πελαιπωρθείς διπὸ θρόρες θλίψεις καὶ βασανίς τὸ διλύρος, πόγον, διπὸ μόλις ανθρωπίνη δύναμις ιδεῖτε διμιθῇ ποτὲ νὰ τὰς βασάξῃ, ηπειτε εἰς τὸ τέλος φωνώ διρανόθετο, ὅπει τὸ ἔλεθρο διτε, „Αλιθιὰ νὰ χαίρεται, επειδὴ καὶ θὰ τὰς πότας θλίψεις διπὸ υπέμενεν, ἔχει νὰ ξεποτίσῃ ποστον μέγιστον θηταρόδην, διπὸ τιμέσποτε εἰς τὴν γλως δεῖς θέλει θρεδῇ αξιος νὰ συγκενθῇ μὲ αὐτὸν, αὐτὴν δηλὶ ή γη μετεκέπετο εἰς χωτίον, δηλαις ή πέραις εἰς λίθος πολιτικήτας, καὶ δηλα τὸ θδατε εἰς βίλταμον. „Αὐτὴ η φωνή, τόσον τὸν ευδιωμάσιον καὶ τὸν επαριθόρισμα, διπὸ εἰς τὸ έξης δεῖς αἰδανότο τὰς πόνους. Καὶ παρεθύς διπὸ τὴν χαραί τα, προσκαλῶντας δηλας τὰς αἰδελφάς, εδιηγήθη πορὸς αὐτὰς τὴν γρά-

πον φωτί, καὶ τιλά σὲ εἰκέντας αδρεῖαν τε καὶ παρηγοσίαν. Οὐ-
„ πως λοιπός, μακάρεος έγαιος οἱ κατοικεῖτες ἐν τῷ οἴκῳ σου,
„ Κύρει· εἰς τὸς αἰώνας ήδη αἰώνων αἰτίσσοτες. Ή αἰδίστης,
„ οὐκινής αἰών, σύνας χρόνος, μία ημέρα, μάλιστα μία σιγμή,
„ καὶ σὺ ακαρές, έδε τιλά αιδιαίρετο καὶ ἀτριπος τῇ ἀπέιρᾳ εὐόπτα.
Λί γηρας ὅμως, εἶναι ἀπειρος· οὐχ χρόνος, αἰτεῖσθητο· καὶ οἱ αἰώ-
νες, ἀπέρωτοι, έδε τιλά εἰς ἀπειρον τέλειόλασιν. Δεῦ εἶναι ἀλ-
λο ἀρρεδιώτερον ιδίωμα εἰς τὸν Θεόν, καθὼς εἶναι οἱ αἰδίστης.
Αἰώνως λοιπὸν καὶ ημέτερης θυτασίωμαὶ ἐν υροῖς αυτῶν τιλά
αἰδίστητα, ἔχοντα τὰ θράψαρη θεῖκοι, πλήρεις Θεόν, μὴν Θεόν·
μέλλομεν τε συζήτωμαὶ μὲν τὸν Θεόν, καὶ μέλλομεν τὰ εὑρε-
σάν Θεόν.. Τὸν Θεόν τὸ μεγχλεῖον, εἶναι ἀμεῖξον· οὐ ἀγαθό-
της τα, φυτική· οὐ Διώματις, ἀπειρία· οὐ βελτητις, ισόπτης· οὐ νό-
μος, αγιωσιών· οὐ βίος, οὐδαμοιόν· οὐ θάρηστης, αἰδίστης. οὐ
αἰδίστης τὸ Θεόν μπερθαύματος! Αἰδίστης, ὅπερ δεῦ θερβαίνει,
δεῦ ἔρχεται, δεῦ ἀπειρεγνούσει· μάλιστα συμμετέχεται μὲν τὸν
Θεόν, συμεξισταὶ μὲν τὸν Θεόν, καὶ συμεξιπλάσεται μὲν τὸν
Θεόν εἰς ἀπέιρες αἰώνας. Επειδὴ, καθὼς εκένος εἶναι αἰώνι-
τος παικτος, καὶ ὅμως τὰ πώτα κινεῖ· τὸν αὐτὸν έόπον καὶ οὐ αἰ-
δίστης, μήτε μὴν αἰώνιος αἰωνίως, ἀστιν σύν κανέον, οὐ δέσω,
κινητού μὲν δον τοτο καὶ οὐδογυρεύει καὶ τὸν χρόνον, καὶ τὸν Κοσμον
ώσταν σύν έσχον, οὐ καὶ μίαν σφαίραν. Καὶ έδε τοτο οὐ αἰδίστης
θελητείει μέσατης καθές χρόνον, δηλαδή, καὶ τὸν απερασμάτων,
διότι τοτο· καὶ τὸν παρόντα, διότι εἶναι· οὐ τὸν μέλλοντα, διότε
θέλει εἶναι. Δεῦ θέλει θέρεθη ποτε τοιαύτος παιρός, ὅπερ να
ημπορητικὰς τινὰς να εἰπῃ, πως εἴκεντα οὐ αἰδίστης ἐπέρασται· οὐ οὐ-
μέρα οὐ εχθές· οὐ πάλιν, διότι τότε μὴν τοτο, πώρα ὅμως δεῦ
εἶναι· αὐτὸν έδε εἶναι ώστε τὸ δυνετάτος χρόνος οὐ σωμεσμός οὐ τὸ
ἀποροῦ τὸ οποῖον έρχεται οὐσίαν οὐθαλμού, καὶ πλέον δεῦ
εἶναι. Δεῦ θέλει εἶναι πιαύτη, ὅπερ να λογιάσῃ τινὰς πως κα-
θάς περόπερον δεῦ τοτο, ἔτζε καὶ πώρα δεῦ εἶναι (διότι, τὸ μελ-
λέμερον φυτικός, πόρος μὴν δεῦ εἶναι, ἐπειδὴ μέλλει θύεσαι·
αὐτὸν έδε φροτήπρα τοτο, θέλει εἶναι ὅμως μὴ πεῦτη, καὶ εἰς τὸ
μέλλον, οὐ ημέρα οὐ αὔρετη) αὐτὸν οὐ αἰδίστης τὸ Θεόν, οὐ-
τον χωεῖς αρχεῖ, εἶναι χωεῖς μέσον, καὶ θέλει εἶναι χωεῖς
τέλος, χωεῖς σωμόν, χωεῖς συντέλειαν, καὶ χωεῖς άκρον. οὐ
αἰώνιος περάτη, καὶ οὐδούσερε· οὐ δέ τα εἰπών καλλίτερον, οὐ τερά-
τε, οὐ τε ύπερε! οὐσια· οὐ πάλιν οὐρανός, οὐ πάλιν τέλος θέ-
λεις λάβη. Λίστην απλέστατε, καὶ μοναδικέ, καὶ οὐσια μία ημέρα.
„ Κρειασμον ημέρα μία, υπέρ χιλιάδας. „ Ποίος ημπορει νάσε
ημησίου αξίας, μακαρωτάτη αἰδίστης; σὺ εἶσαι καὶ περσβύτης,
καὶ νεάζεσαι. οὐ περόπερον περσβύτης, παρά νεάζεσαι. οὐ περόπερον
νεάζεσαι, οὐδεὶς περσβύτης. μάλιστα διὰ τοτο αρχεῖα καὶ περσ-

βύτης, διότι νέα καὶ απράξιστα, καὶ διὰ τόπο νέα, διότι αρχαία,
περσβύτης καὶ σρχαία ὑπάρχεις, οὐ αἰδίστης, διότι πιστοπετεί-
ξαρχης καὶ απέκαθεν πότεν. νεάζεσαι εἶσαι, διότι πιστοπετεί οὐ αὐτη
εἶσαι. Δεῦ πελειώσει ποτε, οὐ αἰδίστης, αὐτὸν οὐ παύεσαι.
Δεῦ μετατάπτωσαι παμπίται φοράν, οὐτε μεταβέπτεσαι. αἰθεῖς
καθές ημέραν· αἰραδίζεις καθές ὥραν. Σατηνεις καθές στηρνα.
πιστοπετεί νεάζεις μάλιστα δὲ καὶ τα πάντα ξαναεσθείεις. Πρὸς αὐ-
τῶν τιλά αἰδίστητη προσκαλῶ οὐ ἐγώ τιλά αγάπων σας, φιλά-
διοι δύστεβεῖς· πορδος αυτῶν σας θελαγκιώ· αυτῶν εἰς ὅλες σας
εὔχομαι. Διὰ της όποιας περιπετει τῷ διπος καὶ μόνως αἰδίση,
αινανιώ, απεραίτω, καὶ τιλά αρχεῖ, καὶ τὸ μέσον, καὶ τὸ τέλος
Θεών, δόξα, τιμή, καὶ πράτος, εἰς τὰς αἰώνας τῷ αἰώνων. Α-
μέν.

Τῷ σωτελεσῃ ἀπαντων τῷ άγαθῶν Θεῷ, τῷ ξινυποσάτῳ,
καὶ αἰδιαρέτῳ δοξασοι, δόξασοι, δόξασοι.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ ΗΧΗΚΗ

Καμόμες πρὸς τὸν Μυροβλύτικον Δικητῶν, Φαλλό-
μεμοι καὶ πᾶν Σάββατον.

ΚΑΝΩΝ, Α'. ΠΑΛΑΙΟΣ. Η' ΧΟΣ, Α'.

Ω.δὴ, ἀ. Αἰτασίσεως ἡμέρα.

Α Ναζάτεως ἡμέρα, Δημητρίου σφαγή· πίπτει καὶ γέρ
νη πλαίνη· ή δὲ Εὐκλησία τῷ Χειρὶ σέξεγγήρεται
λαμπρῶς, καὶ χάρει χαρᾶ, φύλων χαεινέλον τῷ
Θεῷ αἰαράζεται.

Κ Αθαρθρώμῳ ρύπον πάντα, καὶ σινδράμωμι, αὖδον λαβη-
μοντες, τῷ Δημητρίῳ τῆς σορῆς, σέξαστράπονταί αὐτὸν, ὥρων-
τες θανῶς, ὡς αὖ αἰεσάμεθα, τῷρος τῷ Μάρτυρος χάρετε.

Ο Γένοι μὲν διηγεῖται, δύνως δόξαν Θεός, οὐ τὰς πιτίες δοξά-
ζει. ποιοῖν δὲ αὐτοῖς τῷροι χειρῶν, τὸ σερέωμα υμνεῖ, οἱ Μάρ-
τυς ιδε, χειρῶν Θεός ποίημα, δέ τοι γεράρεται. Θεοτοκίον.

Π Εἴρημ ὅλως η Παρθενός, μὴ εἰδύτης αὐδρός, ἀπορον τίκτεις
θρέφος· ἀχρωτον φέρεις τοκετὸν, τὸν τῷρον ὅλων Ποιητῶν,
Χειρὸν τὸν Θεόν. αὐτὸν ἐνδυτώπισον, εἰρίωσι τὰ σύμπαντα.

Ω.δὴ, γ'. Δεῦτε πόμα.

Λ Εὔτε πόμα πίωμιν καιοῦν, ἐκ Πλεύρας Δημητρίῳ τῷ προ-
χέσμῳ, καὶ τῆς ὄσμῆς τῷρον αὖτε, αἰδάμεθα Μύραν δα-
σιλᾶς, ἐν οἷς σερένεμεθα.

Ε Τὸν πάτη πεπλύρωται χαρᾶς, η Χειρὶ Εὐκλησία, Μην-
ιμῇ τῷ Μάρτυρος· Θεατολοίκη δὲ προτεῖ, καὶ μᾶλλον τοῖς
μύροις τοῖς αὐτοῖς οἵσις ἐσερέωται.

Χ Θέσι σινεγαυρύπο τῷ Χειρῷ, τῷρο ἀθλίσει οἱ Μέγας Μάρ-
τυς Δημητρίος, καὶ σινδοξάζεται νωΐ, λαμπρῶς σεφαν-
μήρος Θεός· ἐν φέτεροιται.

Καμόμες πρὸς τὸν

189

Θεοτοκίον.

Ε Ν βάτη Μωσῆς τοι τυπικῶς, τὸ Μυστέλον πάλαι Σεμνὴ ἑώ-
ρακον. ὡς δὲ ἔκεινης ή φλόξ, τὸ πῦρ τῆς Θεότητος τὴν σινην,
ιπδωὶ κατέφλεξεν.

Ω.δὴ, δ'. Εἶπι τῆς θείας φυλακῆς.

Ε Πὶ τῆς θείας φυλακῆς, τῷ Δημητρέᾳ τῆς σορῆς, σῶμα δίλα-
βως παθορώντες, φαεσφόρον σύμερον, πάντα Αὐλοφόρον κρά-
ζονται· ἔδιτε νοῦτης δίφροσώνις· καὶ ὅδωρ ὡς ἐκ πηγῆς μύρου
αντλίσατε.

Ψ Σ' ἐνιάστιος ἀμνὸς, οἱ Μυρορρίδας τῷ Χειρῷ, τέθυται σφα-
γῆ ἐκρασίφ. τῷ πιεῖν δὲ ἐστάθμε, τὸ τῷ Χειρὶ Ποτηλον.
πίνεις δὲ καὶ πηγὴν τῷρο μύρων, πιεῖς ποτίζει· διὸ δὲ με-
γαλωμένηται.

Δ "Ροσι μὴ τὸ εἰς θυτία, προσαγόμενον ποτὲ, οὐ ταῦδεντεν
τὸ θυμαῖον, ἀρετὴν καὶ γόνιμον, τῷρο προσαγόντων ἐπω δὲ,
βελεσται οἱ Θεός ἔχειν πάντας. Ορμοι ταῦτα λειπόν τῷ θείῳ
Μάρτυρι.

Ο Θεοπάτωρ μὴ Δαρβίδ, τῷρος τῆς σκιαδίδες Κιβωτότε,
σκιρτῆμ· ιμεῖς δὲ Κιβωτότε τῷ Μάρτυρος, οὐδὲ προσκιρτῆμες
κράζομεν· αἰνεστις τῷ ιμάντι χορηγεύεται, λύζον παθῶν καὶ γινά-
δει τῷ Μάρτυρος.

Θεοτοκίον.

Μ Οἴτης εφάνης γυναικῶν, καὶ μα πανθάματον Αγρύ· πράγμα
φοβερόν· τῷρο δὲ φύσιν, σὺ ἐκαινοπόμπας, αὖδε πορας
κυππαστα· μείνατα πάλιν ὡς πελν Παρθενός· οἱ θυμητεῖς δὲ εκ
σα, Θεός δὲστιν αἰλιθής.

Ω.δὴ, ἐ. Ορθείσωμι δρόθρο.

Ο Ρθείσωμι δρόθρος βαθέος, καὶ αὐτὶ μύρε ποιεις μύροις προσέλ-
θωμι Δημητρέα· καὶ αὐτὸν ὀψόμενα, ὡς εἰ πατειν αὐχόν-
τα, Η"λιον πάντας φωτίζοντα.

Τ Η' ἀμετέόντις καρπείσιν, Χειρὶ ὀπλίτα, καὶ Κγγελοι βλέ-
ποντες· ιδε σῶμα εἰκπλαγῶς ανέκραζο, αδάμαντος σερρό-
περον· Πρεῦμα χειρῶν Θεός δὲ αξιον.

Π Ροσέλθωμῳ λαμπαδιφόροι, τῷρο μυροδίκῃ, Δημητρίῳ Μάρ-
τυρος καὶ λαμπαδας, τὰς σύδον κοσμήσωμι, τὸ μύρον ὡστε
ελαιον, Φυχῆς αγγείοις λαμβάνοντες.

Θεοτοκίον.

Ε Κύνσας φύσεως νόμων, αὖλον ύπερ νόμον· σε δὲ μόνης ἀστο-
ρος η λοχεία· φερκτος καὶ τούμρος οἱ ξέπος, καὶ λεγόμυνος,
τὸ τοκετό στο Πανάμωμα.

Ω.δὴ, σ'. Καπλάθεις στο τοῖς.

Κ Απλάθεις ἐν μημέστι Μάρτυρις καινῷ ὀστερ Η"λιος φαιδρός,
Ηγιαζων τῆς πίσει, αὐθεντητας τῷρο σιν, τοι πανιερον,
καὶ αισιαν Εόρτιν, Δημητρέα τελομάκαρ.

Φι-

Φυλάξας τὰ σίμωνα σφράσσα, ὡριόπτος πρώτης, εἰς κακόν, ζωῆς έόλε λαμπτωρῶς τετύχηνας, τὸν ἀρμόζοντα, καὶ τοὺς οὐραῖς ἐν τῇ Εδέν, ἀγαθῶν παγκαρπίων.

ΓΩπρις καὶ ρύτης ἑβός Χεισός, σὲ ἔχθρῶν μις ὄργιλων, τῷ ἀθέων εἰδώλων κατημαχώμενος καὶ λελόγχοταις, δῆτα τοῦ πλάνων, αἴθλητα φρασθρῶν. Θεοτοκίον.

ΘΑυμάτων τὸ μέγιστον Θαῦμα ἐν σοὶ, ἀφθη ἀσπιλε ἀμιάς τον δῆ αὔροιτα Κόσμου τὴν ἀμφοτίαν, ἀμνὸν ἀπεκύπτας. ὅν δυσώπαι εἴκτερῶς, ύπερ τῷ σὲ υμετέντων.

Οἱ δὲ, ζ. Οἱ Παιδεῖς εἰς καμίνον.

ΟΝέσορα, καὶ Λεπτὸν Δημήτειος, ὀλείφικος πρὸς ἀθλητινούς, πάχεις ἀδεῖς θυντὸς, καὶ δέ τοι πάθεις τὸ θυντὸν αἰφθαρτίας ἀνδύεις σφρεπτειαν· σὲ μόνος διλογιτὸς ἀναράζων, Θεὸς καὶ ὑπεραιθόδοξος.

FΥράκες, διστεβεῖς νυν διδάχθητε, παρθενίας χάρετας· ἵδε ὁ κλειός, Χεισᾶς ὀπλέπτες τὰ μύρα, τῆς καθαρσεως δείκνυσι μέγιαν καρπὸν, δὲ βλύζει παρθενίαν. σὲ αἰμάτων, ύμνων τὸν τῷ Πατέρων Θεόν.

WΣ σκέπως, ιερὰς ἀ Δημήτειος, σφαγῆς πλάνωρόντος. βιγυόδον πλάνωρας, τὸ βιπτικέπον σαρκίον, καὶ γυμνῶν τῆς Χεισᾶς δεινούς ἔκραζες· εἰς κέκρυπταις δόπο στοῦ, τὸ οἵστιν με κρυψά, ὅπερειργάσω Χεισέ.

ΘΑγάθῳ αντιλαΐξω Δημήτειος, ζωῆν τὴν αἰώνιον· παθέταις καὶ σαρκί, ὀπλὰ τῷ Πιεσματὶ διὸ, καὶ θεοίζεις ἐκ τούτων τοῦ μόνιμα, τὸν μόνον διλογιτὸν μεγαλιών, Θεὸν τὸν τῷ Πατέρων ήμῶν. Θεοτοκίον.

TΟ οἱ πάτεροι, Προφητῷ πολυώνυμοι, σὺ μπάρχεις κύρυχμα· πύλη δὲ Θεοῦ· σάμιος χρυσός· γη ἀγίας αἰεδέιχθις, Παρθενία Θεόνυμφε, κυνόσατε ἐν σαρκὶ Ἰητεών τοῦ Χεισὸν, τῷ Πατέρων Θεόν καὶ ὑπεραιθόδοξον.

Οἱ δὲ, η. Αὕτη ἡ Κληπτή, καὶ.

JΤῇ ἡ κληπτή οὐ Αἴγια λιμέρα, ἐν ἦ Θεωναλονίκη, οἵς βασιλίς καὶ Κυεία, ἐορτῇ ἑορτῃ, καὶ πανήγυρεν αὐχεῖ πανηγύρεων, καθ' οὐδὲν διλογινούμην, Χεισὸν εἰς τὰς αἰώνας.

AΕὗτα τὰ κανένας αἰεβότας Δημήτειος, ἄρτα σαρκὸς τῷ λόγῳ, κακοποιῶντας πατέτες, καὶ τὰ αἴματας, ζωαφόρος διλαβώς ποιητῶντας μὲν λογχόδη διὸ, τὴν Πλάνωρα, καὶ μύρα βλύζει.

AΡον κύκλῳ τῆς ὄφθαλμών σον, φαιδρῶς καὶ ἴδε, πολις Θεσσαλονίκη· λαοὶ ἐκ γῆς μακρόθεν, ἐν δυσμῶν καὶ βρύρᾳ καὶ θαλάσσης, καὶ ἔωας νυν ἥπατιν, ἐν σοὶ προσκαμπτας, Δημήτειος τὸν Μέγαν.

HΑπέρ παντοκράτορ οὐ λόγε οὐ Πιεσμα, Μοναρχικὴ Οὐδεῖα, σὺ εἶ Θεός με καὶ δόξα, αικεραιμύγαλεν, οἱ Δημήτειος, διὸ καὶ λελόγχοταις, καὶ νυν τὴν Τεισάδα, δοξάζει μετ' Λαγγέλων.

Θεο-

Mοῦτον εἰς μηδέστιν ἔδειχθις Παρθενός, Θεόνυμφε Μαεία, αὖθις αὐδρός πεποιῆτα τὸν Σωτῆρα Χεισὸν, τῆς ἀγνείας της σφραγίδα φυλάξαται· σὲ μακαρεῖαν πιστοὶ εἰς τὰς αἰώνας.

Οἱ δὲ, Σ'. Φωτίζεις φωτίζει.

Fωτίζεις φωτίζει, πάσαι ἡ Ποίμνη Θετταλῶν. ὁ δὲ σὲ πολιθοῖς, οὓς αἴστηρ ἐπέφανον, ζεύς εἰρηνεύ, περπόδυμος, φωτιγωγῶν, ἄπασαι τῶν κτίσιν, οἱ Μέγας Μαρτυς Δημήτειος.

Wθεῖας! ὁ φίλης Ιωάννης! οἱ ψλυκιτάπτοσι φωναῖς! τὸ Χεισᾶς Λαθλοφόρες, ἐπιγυγείλω ἔσεδαι, καὶ δέ κινδυνῶν καιρῷ μεδίμων· οὐ σὸς λαός, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλομέδα. **W**πάχατὸν θεῖον, ίμων Δημήτειος σοφές· δέ σὲ πάσης βλάβης, εξ Αιγύπτου αντικρυς, βαίνοντος πάσα ἡ ποίμνη σαΐδην οδηγῶν, τῇ επιγυγελμήρῃ, ξυφῇ εισάγοις, πρεσβείαις σα.

Θεοτοκίον.

Tο οἱ οὐρανοὶ τὸ Μέγα, οἱ ἡ πατάκιτε Χεισός, σὺ υπάρχεις Παρθενός, οἵς Δαβὶδ ὁ θεῖος βοᾷ· διὸ ιημεῖς, αὐντώντοι πρὸς εἰρανὸν, ιοδεπιθεύτες, τῷ Πιεσματὶ Παρμακάσει.

ΚΑΝΩΝ, Β'. ΠΑΛΑΙΟΣ.

Η ΧΟΣ, Β'.

Ω.δή, α. Δεῦτε λαοί.

Μόι φυσι, Δαβὶδ ὁ Μέγας πρὸς Κύειον, φίλοισι τὸ εἴπιμον διημέτειον σας, καὶ αἱ ἀρχαὶ αὐτῆς. Σὺ δὲ ἀρχὴ Θεὸς φίλων, καὶ Κορυφὴ Μαρτύρων, ὅπου τιμῶμεν σε.

FΕΐθρος ζωῆς, εἰ τῆς Κοιλίας στὸ ρέοντα, Μάρτυς σοφὲς Διημέτειος, αφθόνως ἥρδεσταν, παρδιῶν τὰς αὐχμώσας, Θεῷ τε καρποφόρες, εὐελεγφορισταί.

PΟ. οἱ μετερχέτες, φρύγανα τῆς πυρανθότης φρενὸς, ὡς παιδιάνες λελόγιστοι τὸν κεραθέσυπα δὲ, ὑρανόθεν δὲ οἴκτον, μιρύμνος εἰσπῆλθες, εἰς τὸ Μαρτύρειον. Θεοτοκίον.

TΗ θεῖκης, πρόξενη καρποφορίας ἡμῖν· γῇ ζωηφόρες βράστεως· σύ με ἐκείζωτον, ἀμαρτίας τὴν βλάστην, καὶ δόξμοις αὐθάλλειν, φυτὰ θεάρεσα.

Ω.δή, γ. Εν πέζῃ με.

N Ν μάρτυσιν, ἔδειχθις ὡς φωσὴρ Μέγας, καὶ ἀδραστιν, ἐπέχων ζωῆς τὸν λόγον, Διημέτειος θυντεῖς Παγκρατίαρχα, πειλαμπόμυρος καὶ σεμικωόμυρος, ἀθλητικῶν πράξεων θείας χάρεσιν.

WΣ ὄρθρος, ὡς ἡμέρᾳ τῷ πυρανθόντι, αὐτίχεις. ὁ δὲ μάταιος τὸ σωτῆκε· τῷ πνεύματι δὲ ἔχαιρες αὐτακράζων· ξισιανὸς εἶμι, Χειτὸν καὶ σέβομαι, καὶ Θεὸν ἐπίτιμον εἰς πατέρων με.

Tαῦλον, ὑπειπῆλθες τῷ Μαρτυρείῳ, Χειτὸν ὄμολογηστας αὐτῷ δρέως πρόθεν, τῷ στλάγχνων τοῖς σπαράγμασιν ἐνῆιφωτος, σοφὲς Διημέτειος· καὶ ἀγαλλόμυρος, Θεῷ δηπνικοῖς ἄσμα ἐμελπεῖς.

MΓάθωμας, τεκτόνα ἀγαθοδότῳ, τὴν φύσιν, τῷ αὐθρώπων διὸ βοῶσι· ἀπέσμιξον τὰ ἔλκη με τῷ πταισμάτων, απόγγει φρεσβείασσα, τῷ ἐκμαγεῖον παῖδες, τῷ Θεῷ βραχίονα ὡς θυντήσατα.

Ω.δή, δ. Τυμῶν σε ἀκοῦ.

XΑέτιον, ἀπασῶν αὐθρωπίνων, καὶ θείων τὴν συσοιχίαν, τὸν Μάρτυρα Χειτὸν, τὸν Οὔσιον καὶ Προφήτην, τὸν σοφὸν, τὸν Παρθέσιον καὶ Αἴποσολον, τὸν θαυματὸν Διημέτειον τιμήσωμεν.

Ημέ-

Καψόμες πρὸς τὸν

193

HΜείψω, τὸν ἴκετην Νέσορη, αὐτὶ πίσεως ἡς προσῆγε, νίκαις διτταῖς Αἴγιε, ινδρώσας πέπον, καὶ δύα ἐχθρῶν, τὴν Λυαῖν τὸ τυραννόν τε ὄνπερ ἀλείπτης ἦν, οἱ τριὶς διπλαῖν ἐχθρός. **G**Τιέσει, συμπλακεῖς τῷ βρέμοντι, οἱ ὄρμοις Λυαῖν Νέσωρ, διχλῶ τὸ σὸν δύομα ποιεῖται πρὸς Χειτὸν· καὶ ἄμα διχλῶ, τὸ παρδίαν περονᾶ τὸ ἐχθρόν, ρόμφιας δισόμις καιρεῖ πληγὴ.

Θεοτοκίον.

FΑλιώη, ἀπαθείας με Ἰδιωτὸν, ρίπιζόμυρον ἐμπαθείας· τὸν σὸν οὖν μίμησαι, κοιμήσαντα θαλάσσην σάλον καὶ δόξη, αἰποδώνιον περάσμα με, παθῶν τὰς τελμυμίας Παναμάρητε.

Ω.δή, ε. Ο τὸ φωτὸς χορηγός.

FΤὸ παῖδος πῶπτον ἡς, Μεγαλομάρτυς Κυείες Διημέτειος· ἡμιπυνη καὶ κινέμυροι ἀγαλμα, πειπόιας ἀρετῆς· καὶ βίβλος λαλεῖσα, φέλε τὰ σωτήρια.

FΓέται Νέσωρ καρπός, ο τὸ Λυαῖν τικητής· θυντηκει τὸ ὑπέρ Χειτὸν, τριθεῖς τὸν αὐχεῖα· καὶ τάπε δεξιῆ, σέφεται ὡς ζῶντος, Διημέτειος Αἴγιε.

ZΟ' ανα πλανής ιωφά, ρόμηρ λεπτωτεῖς προσδοχῶν Νέσορα, ἐνδιωμοίσι, καὶ Μάρτυρα προσάγεις, αἰλά με πειρασμῶν, παθῶν καὶ πταισμάτων, αἰδάσφε δέομα.

Θεοτοκίον.

OΛογι ἔλεγον τὸν ἔμυτὸν, ὅλον δὲ σοὶ ρίφαντε, καὶ ἐπὶ σὲ μόνια ἥλπικότα, καὶ σὲ πρὸς τὸν εἰς σὲ, Θεὸν Μεστείαν, φέλε προβαλλόμυρον.

Ω.δή, σ. Εν αβύσσῳ πταισμάτων.

FΝ νεόπτοιος αὐθεὶς Διημέτειος, ὥρων Παρθενίας εἰς πόδες ἡγάπτησας· καὶ πῶις ἐν τῷ σώματι, γεραρὸς τῇ σωμέσσει ἐτύγχανες· Ενυγμόνον καθόλευ τὸ σώματος, λόγχαις δές κατάτερος ὥρανος ἔλαμπε, φωτεινόλευ Διημέτειος· αἰγάλεον ψυχάς τῷ σμενυντον σε.

FΤαλαγμοὶ τῷ ἀχαίνων αἰμάτων στο, ρύακας αἰέσειλαν παθῶν καὶ θλίψεων· Αἴπος έγαοι ιώμυρος, αἰδενεῖς τῇ θαυμαῖσι κλαμύδισκη.

Θεοτοκίον.

FΑπισμῷ τῆς Πρεσβείας στὸ Δέσμονα, τὸν δεδελωμύρον με παντοῖος πάθεσιν, ὡς αἴγαδη διτόλυσον, τῆς ἐκείνων δελείας ἐλούθερον.

Ω.δή, ζ. Εἰκόνος χυτοῦ.

CΤὸ μένος τελεῖς· ὡς Διημέτειος Μάρτυς τὰ πῶπτα· καὶ μόνος δὲ σοὶ ἔφερες, τὰς αἱρετὰς πῶπτας Αἴγιε· διὸ καὶ τὰς ὄφελομύρας, διφνιάς τοις ἀπατοι, σὺ μόνος καρπάδαι, δικαιος ὑπάρχης φέλε.

HΟὶ ταῦθεν, ἐν τῷ πέζῃ σπειχθεῖς Χειτῶν αἰτεῖσας, βροχῆς ιδέων καὶ σύνδακας· καὶ ποτηροῖς τῷ κολάσεων· καὶ τῷ Porta di Penitenza.

N

ἀπε-

απειλῶν τοῖς αὐθέμοις· ἀβεμῶν δὲ αὐθέμελπες, Χειρὸς Θεός με
καὶ ζωὴ, Μάρτυς Δημήτελε.

Τόνδην δὲ λίγων ζωὴν, αὐθέμελην σοι ζεύσηγη πεποιθήσει· αἱς ἀθλο-
φόρος αἱς θερμότατος, περοκατιστής τῷ καλύτων σε, λύσον
με σειρᾶς τῷ πταισμάτων, καὶ τῷ βίᾳ σκανδάλων με, σῷζε,
Μεσίτης δὲ θρόνος, φρός τὸν Σωτῆρα Χεισόν.

Τοὺς τῶν ζωῶν, ἀμαρτίας χαλεπής ἐκδιπατάμενος. αἱλ' ἐπι-
ιδίστης φιλόσασθλῆγχρωστος, τῇ σῇ παλάμῃ τῆς χαλεπος, περόφ-
θαστος ἀπάντλητος πάντοις, αἱς τὰ κοσμια τὸν αἴροντα, τὰς ἀμαρ-
τίας ὅπλη γῆς, μούντι Κυνόσασσα.

Ω, δή, ι. Τὸν δὲ καμίνων.

Ρέμαθδος ἐδείχθης Αἰαρῶν, ἀλλι γένα ὡς Δημήτειος Εισμάκαρ,
ἀμά βλαειστασα αιδηνοσασα, καὶ ἄμα καρπὸν, πλεσφορίσα-
σα Παιδιφυμε, διὸ δύσε ἐν ὑμοῖς, αἱλ' αιδηνοφυμαδημοῦ.

Ποικιλαδεῖς μόδι ὡς χειρός, τῇ χωρείᾳ τῷ δεσμῶν φυλακισ-
μοντε, καὶ ταῖς λόγχαις τὸ σώμα σφυριλατάκμορος δὲ, τῇ
αὐτῷ πόλεις ἐχηματίστας, κόσμος καθηδωμάν, τὰς σφραγίδαλμάς
κυείε.

Ολολαμπτίς στο Αἴθλητα, ἡ ἱμέρα τῆς χοράς δὲ ἀσωμάτων, καὶ
αὐθράπων σεριγιώις χοροσασίας τὸ σὰ, κροτάτα θεῖα σρα-
τηγίματα, πέρπει καθηδωμάτε, καὶ βασιλέων σκηπτρά.

Θεοτοκίουν.

Ορος τὸ πῖον τε Θεών, εἰς ὁδόν με τῶν συνῶν καὶ τεθλιμυλῶν,
ἴδοιῶν τῇ πλατείᾳ έπιστρόμυρον τυῶν ὑπάστορον καὶ ὅπλη τῶν ἀ-
σειτον, πέρξαν τὰ γῆς κατεβάσιμον καὶ τῆσσορ.

Ω, δή, ι. Γένε εἰς Θεόν.

Ικαλός εὑ μάλα ύπηρχες, νεανίας τὸ σῶμα· καλός δὲ πολ-
λῷ μάλλον τῶν φυχῶν. Οὐχο Θεός σε πηγάπιτσεν, ἔρχετείς
σο τα καλλιες Δημήτειος σοφὲ, καὶ ἐν σοι κατοικήσας, ὅλος ὁ-
πανεπαύσατο.

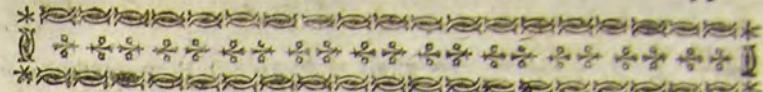
Εψι θρόνη μέσον, ὃξ ἀύλων παταδῶν, ἐν αἷς σων ποιε-
ασθλοις λεπτεργοῖς, τεία δοξάζεις καὶ σὺ τὸν Θεόν τῷ ἐν οἴ-
κωστα πέτω, ὥδης ανθρημάντων σε λαμπτωρῶς. καὶ ἐνάσφη τὸν χά-
εν, αὐτίδος πορὸς τῶν περόθεστων.

Κρυφῶνα ἔχει καὶ οἰκον, τὸν ψρανίον πόλιν, ἡ δύτως μακαεία
σε ψυχή. ἔχει πασάδα καὶ θάλαμον δὲ, τὸ σὸν δυνατα τῆ-
πον, Δημήτειος τὸν σύδοξον Ναόν· μὴ παείδης τὸν πίσιν, ἐν τέ-
τω τῷ τιμώτων σε.

Θεοτοκίουν.

Γιόρ εἴσις Παρθεσέ, τὸν γέροντα γινώσκω, ἀπλύν ἀλλα καὶ
σωθετον ἐκ σε, σύστην δύων τῷ φύσεων· αφορμιώ εἰς Πρεσ-
βειαν, τὸν πίσιν με λαβεσσα πρὸς αὐτὸν, ἀκαπνιγιωσον δεῖξον, οὐ
ἄρτα με τῆς Κείσεως.

ΚΛ-

ΚΑΝΩΝ, Γ. ΝΕΟΣ.

Η ΧΟΣ, Γ.

Ω, δή, ά. Χέρσον αἰβυσοπόκον.

Τογνον μοι δός ὡς Αἴθλητα Δημήτειος, καὶ τὸν χάρειν τὸν σῶν,
ἐν αἰοίξει σόματός με, τῷ τὸν ταῦ φατισόν με. ἵασσε ἐπα-
ξίας, ύμητοσ τὸ χαείσματε, τὰς ἀθλες καὶ ἀγάνας, ἐς ἔτλης
ἡδο Κύριον.

Καποφυγή ἐδύρις ποῖς πισοῖς Δημήτειος, ἐν καιρῷ τε διωγμῆ.
διὸ δὲ ὁ πόπος περιπόντως, καταφυγή αἰνομάθη, ἐν ὡς τὰς
λαὸς σωματροΐζων, τὸ μέτεβεν ἐδίδασκες· ναὸς δὲ λιός επος,
παρογενος τῆς Θεόπαιδος.

Τόνδην καίσιν τὸν μαρτυρικῶν φέρων αἰσιον, ὡς Δημήτειος σο-
φὲ, σᾶξ ἄκρας σωμαφείας. ἡσ πρὸς αὐτὸν ὡς Μάρτυς, ἔχει
μετεδώκας ταύτην, τῷ Νεανίᾳ Νέσοει, καὶ Μάρτυρα θρατον, αὐ-
τῷ Χειρὶς ἀπέδειξες. Θεοποκτόνον.

Εν μέτω σᾶσσα εἴρι δύω θρῶν Αἴχαρτε, Γεδαίων καὶ Εἴνων,
τῷς μὴ θεοπάπορας απειργάσω Παρθεσέ. τὸ δὲ θέτει
Θεὸς πένκα, καὶ ὀμφοτέρης ἡνατας, Θεῷς εἴρε τὰ τόκα, σε Παρ-
θεσία Δέσποινα.

Ω, δή, γ. Τὸ σερέωμα.

Μεικκάρεισται, τὸν Δαβίδ περιλαβόντως· σὺ δέ καὶ πεπόρει-
σας ἐν βελῆ πλανής· εἰδὲ ἐστις, ἐν οὐδῷ πακῶν Αἴγιο.

Φοινιξ ἴνθησας, ὁστερ Δημήτειος Μάρτυς· καὶ αἱς κέρδος ἐπλη-
θωθῆσε ἐν λιβανῷ, αἰτιπνοίας, τῷ ἔχθρων μὴ πλονεύσαρος·
Κεύος γέγονος, τῷ Εὔλογης, αἱς δὲ Πάσιλος, βασάζων τὸ
δυνομα τὸ τε Κυρεί, ἐναντίον, βασιλέων Δημήτειος.

Θεοποιόν.

Γπερθέβηκας, καὶ Σεραφίμι ασυγκείπως, Μαχεί Πανάχαρτε· καὶ
δέ ἐκεῖνα, Θεε κύπλωσε σοι Θεός δὲ ἀνθροιτέστατε.

Ω, δή, δ. Ενάδιλυψεν ωραίας.

Εγγρε μὴ πάλαι τὸν Δαβίδ, ὁ Δεσπότης Θεός, καὶ τὸν χαρ-
δίαν ἐσαπτε, αὐδρας αἱς περιερχόν· σὲ δὲ εὑρε, σοφὲ, υπομ-
ηδη νεάζοντα, καὶ τὸν καρδιαν, ἐκποτε αὐδρα ἀεισον, καὶ συμπλη-
ρωτων τῷ αὐτῷ ἐντολῶν ἀκειβέστατον.

Εδὲ δὲ παιᾶς με φιστί, καὶ θελήσεις δὲ Θεός· δὲ ἡρέτιστα ἐγώ·
δὲ δὲ πηγάπιτσα λίαν· θησω εἰπόν, τὸ Πιεύμα με τὸ Α-

Ν. 2

γιον·

γιον· καὶ Εὐθεῖσοι κείσιν, αἰαγγελεῖ θαύπατα, μετασκοδιάζων παῦτα ἀρός θεοσέβειαν.

Γ Οἱ καὶ πὸν Γάλβ, ὃν λῷ διοιος ἐν γῇ· σὺ δὲ θεοσεβῆς καὶ δίκαιος ὑπῆρχες, καὶ ἀμεριππος σοφὲ, φύσει πανδῆ καὶ χά-ειτι, πάσον φλελάμπων, τῷ φρεφτὸν Λγὺν· καὶ σερανίτης εσύσε-ρον διὰ ἀθλήσεως.
Θεοτοκίον.

Ο Θρόνος ὑπάρχεις σὺ, Αγαντε, ὁ τῷ Θεῷ παθῶς πορεῖτον ὁ Δασιδ, διὰ δικαιοσύνης, καὶ κείμα τὸ διθές, Αγνὴ καπορ-θάθησαν, τῆς δὲ ἀθράπων, σωτείρας Δέσποινα· καὶ ἐπαγήλ-θομέρ πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον.

Ω, δῆ, ἐ. Ως εἶδε Ησαΐας.

Θ Αῦμα πάσῃ οἰκεμήῃ σοφὲ, ἐν ταῖς θείαις ὑπῆρχες Γραφῆς, καὶ ὀπτικήν Πιεύματικήν Δημήτρε. Οὗτοι αἱς τῇ πεπονί-ποτε· εἴτε εὐδὲ τῇ σοφίᾳ τῇ ἐν σοι, οἱ πότε ἐμαρτίοι, αὐτιστ-ιαι εἰς ἴχνους.

Γ Ταδία γέγονος σὺ τῷ Χειτῷ, καὶ Παιῦλον Μάρτυρα Σοφέ· τοῖς μὲν οὐκὶ ζωῆς ὑπακένεστο· τοῖς δὲ φλελάμπεστον στριψὲν πεθαίνεις εἰς τὸν θαύπατον διὰ δια, ταῖς σαῖς ινεστίαις, καὶ ημές σωθείσαν.

Τ Αἱ μύρα ὡς Δημήτρες τῷ σᾶ, εἰ καὶ μεγάλα δέπι καὶ θαυμαστά, ἀλλὰ ἀρός τῷ εἰς θρασοῖς θετοκέμηρι, καὶ δεδομένα σοι ταγα-θα, μικρὰ ὄντα, ὑπάρχει καὶ δὲ σοφὲ, ἀπεριταῖς εἰς ἴχνοι, ἐνοποῖαι ἀπέλαθες.
Θεοτοκίον.

Ο Τυγχενομένη μὲν ἀρός τὸν σὸν ίσον, σελιών ὑπάρχεις πληστ-φαῖς· ἀρός δὲ τῷ Σεραφίμ τῷ αὐτῶπατε, λιμνῶρος Ήλιος ἀ-γνή· καθ δὲ πάλιν, εἰς τὸν ἔλαμψε Χειτός, θρασος μέσοικη· Ἑσύκησα τέρατα.

Ω, δῆ, σ'. Εβόντε σοι.

Π Λαῖξ θεία ἀφθος, κεχαραγμένη, Θεες δικτύλῳ Δημίτειε, καὶ αροτρεμέμην, εἰς κοινὸν φλελάμπεμα πάσι.

Δ Εγδρον ἀράθης, πεφυτωμένον, ἐν τοῖς τῷ Πιεύματος ὅδοις, καὶ καρπές βλαστάνον, ἀρέτημ καὶ θείων χαείτων.

Φ Ιλοτιμία, ποιητὴ ἐφρός, παντὸς καλές ὡς Δημίτειε, δέ το πόθῳ, φλεμεμόντες ἀθλοφόροε.
Θεοτοκίον.

Β Οιθείαι σε, Αγνὴ αὐθράπων, ποροδιετή πασον ἐσεδαι, ή δοθεῖσα Εὔα, βοηθός Αδάμ πάλαι.

Ω, δῆ, ζ. Σὲ τὸν ἐν πυεῖ.

Π Αιδεία λόγων Δημίτειε, ἀστερὶ ὅπλῳ ἐπέχηστο, σοφὲ ἀμια-πειώ διὲ ἔβαλλες, τοῖς ἀπίστων καρδίαις· δέ το πιεῖν ἀ-ποτομη, πτερηποτίζε τῇ συμμαχίᾳ τῷ Θεῷ.

Γ Γαὶ τὸν ὑπατικὸν Ορατιώνα, καὶ τὸν χειρὸς τὸν δικτύλιον, καὶ τὸν σρατιωτικὸν σολιώ τὸν Δημήτρε, σύμβολα εἴναι νομί-ζω, πεδιδασκαλικῆς πορειδέας· λιώ ἔλαμψας φλελάμπεις Θεε.

Μαρ-

Μ Αρτυς πῷ λόγῳ πὲ θαύματα, ἀ καὶ χάρεις ἐπίργησε, δέ τοις σολῆς καὶ τὸ δικτυλίσιον, μηδὲ τὸν θείαν σφραγίων σα, ἀ Δημίτειε ὀπτερ, καὶ δέ τοις σηδασίων Παύλος ἐπίργει ποτε.
Θεοτοκίον.

Τ Ριττὸν τὸ χάρειον πλήρωμα, ἐχεις Παρθενίας Αγαντε· ὅτε τον θεόν Δόγον, ἐθύμι-τας αὐθόρως καὶ ὅτε μετέτης δόπι τῆς γῆς εἰς ἔρανον.
Ω, δῆ, ἡ. Ασέντωρ πυρί.

Ι Γκάλας αὐτεπετάσας τὸς λόγχας, μηδὲ πόθῳ φεύγεις, αὐθο-φόρε ἐδέξαι· αἵτε δέ τοις παύτων τῷ πολάγχων, καὶ δέσων διη-λασσων, κράζοντα διλογεῖτε, παρέγραμτα Κυρία τὸν Κύριον.

Ε Γδῶς ὁ Θεός σα πὼν πόθον, δὲν ὑπέρ αὐτὸν θαυμεῖ πολλάκις εἰ-χεις, τὸ σα αἴματος βιτιλίστος, μηρά σοι βλύζειν δέδωκες, ὀπτερ αἴματα καὶ ἄπω, πολλαπλασιάζειν τὸν θαύματον.

Ε Καπέρας τῷ θείων πλόβρων σα, τῆς μὲν τοὺς πληγάδες τῷ λογ-χῶν ἔξαθει δεκαμήνις· τῆς δὲ σφραδού διπλασιάζεις, πλόβ-ρως Χειτῷ τὸ Πάθημα· καὶ καὶ Παιῦλον τέτε, απαπληροῖς τὰ συερίματα.
Θεοτοκίον.

Τ Ελειστέρα δύτε ποιῆσαι, διώστε Θεὸς πλῶ τῷ έπιων τέτω
Παρθενίας· τῆς αὐθρωπότητος τὸ γένος σα, τὸ σα αξιώματος, καὶ τῆς τῷ μακαείων δέξις, αἵς Αὐγκυρίνος ἐφίστε.
Ω, δῆ, θ'. Εν Νόμῳ σπιά.

Ο Φις ὁ πονηρὸς καὶ αρχέκακος, σκορπίον μέγισον ψαύδεις, σοι πορσβάλλει δέ τοις, αἵς θανατώσων τε ταχύ. σὺ δὲ Μάρτυρα δέχῃς, καὶ βιτιλίστε Θεῷ, τάπτεν θεράστας φλεγοντα, τὸν θα-δωματα κατθωας.

Π Ια τὸ σκορπίον θεράστεως, ἐδεξας Δημήτρες τῷ ἔχθρῳ· αἵς εἰμὶ αὐτὸς θέλων, ὑπῆλθες τὸ πάθος σοφὲ, εἰδὲ καὶ επαθεῖς δόλως, χαείτι τῇ τῷ Χειτῷ, καὶ τῇ διωάμει τῇ αὐτῇ, καὶ δει φεύλατο μήνος.

Τ Αἱ καλλιστα τὸ γένος ταύματα, καὶ ὥρας τοῖς καλές ἐνικοῦτε,
Μάρτυρες μεμεθόντες, σοι μὲν τὸν Εύρωπον φρερεῖς· Γεώρ-γιος δὲ Ασίαν. Καὶ σὺ μὲν σὺν μετοπώρῳ, ὁ Μέγας Γεώργιος δὲ, εἰς ἔστει εορτάζεις.
Θεοτοκίον.

Χ Λίρε ή τὰς έπεις σύνωστα, φλελάμπεις σύνωστες Αγνή· τις παρθενίας καὶ τόκον, καὶ τὸν αὐθράπων καὶ Θεόν, καὶ τὸν Πί-την Θεοτοκέ, καὶ καρδίαν τις αὐτοῖς, τοῖς ὑπέρ σύνοιαν Σεμίν, αἴμαφιβόλως πιείσεσσαν.

ΚΑΝΩΝ ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΝΕΟΣ.

Η Χ Ο Σ, Δ.

Ωδὴ ἀ Λιοῖξα τὸ σόμα μν.

Κανόνα τὸν τέταρτον, σοὶ μελεγρῶν ὁ Δημήτει, αἰτῶμει δοθεῖσαι μοι; τὴν θείαν χάρεν σου, καὶ βούθειαν, σὲ ὅφες
ἀδλοφόρε, αἵς ἀδειμάτωσε, χάρεν τῷ Πιθύματι.

Πεσσότεν μιμικύμνος, τὸν ὑπέρ πανών τὸν θάνατον, ἀσεβῶν
δεξιμύνον, θυτικεῖς Δημήτει, καὶ τὴν ποιμνίων σου, εἰδώλων
απαλλάττεις, καὶ Θεῷ καπιλλαξας δῆθι θανάτου σου.

Εδόξασας Κύριον, δῆθι ζωῆς σὺ Δημήτει. εδόξασας δόμπερον,
δῆθι θανάτου σου. καὶ εδόξασας, ξίτον δῆθι τῷ μύρων. δὶ ὅσε
τοις ἀσμασι πάντες δοξάζοντο. Θεοτοκίον.

Πρχνία χυστήλατος, ἐδείχθης μόνη Πανάμωμε, ἐπτὰ λύχνιας
ἔχεσα, χάρετας Πιθύματος· καὶ λαμπάδιον, Χειρὸν φέρεσσα
μέσον· καὶ ἔξι καλαμίσκας δὲ τῷ τελεόπτῳ.

Ωδὴ, γ. Τές στὸς ὑμιολόγγας.

Πολυθαλμον ἀλλο αἰεδείχθης, Δημήτει Μάρτυς Χερύβειμ,
ώς ὄφθαλμες καὶ ὄμματα, λογχῶν ὄπας, καὶ ἕαύματα,
φέρων ἐν τῷ σῷ σώματι, καὶ τῇ Τελαδὶ παείσασαι.

Κλασάπερ πολύθυρον τι σκεῦος, τὸ φῶς ἐκ θυείδων ἀπασῶν,
δέχεται Ἀγίε, σὲ ὃν αἱ λόγχαι λιοῖξαν, θυείδων
τη σαρκία σου, τὸ θείον φῶς δέχῃ πλάστιον.

Επεὶ δὲ ἔξι φύσις τῷ φωσφόρων, ἐκκέειν τοῖς ἔξι τὴν ἀυγλῶ
ἐκκήσεις ἡμίν Αγίε, ἐκ τῷ φωσφόρος σκεύεσσα, μικραν ἀυγλῶ
καὶ ἔλαμψιν, τοῖς σὲ ἐν πόθε γεράρεσσιν. Θεοτοκίον.

Δεσπόρως σωάλειβες Παρθενει· ακόπως εὐθάσασας Αγνή·
ἀφθόρως δὲ ἀπεγκρίνοσας, Θεὸν τὸν ὑπερόστιον. ὡς τερατε
πολύδοξα! τίς νὺς βροτῷ εἴκεισαται;

Ωδὴ, δ. Οἱ καθήμυροι ἐν δόξῃ.

Πιμων εὐδίος ἐφωκης, ἐν καιρῷ σφοδρῷ κλιδῶνος, τῆς πολυ-
θείας, Μάρτυς τὸ Κυρία Δημήτει, διδασκαλίαις σου θείαις
καὶ ιεράμνος, παναοιδίμε, τές δύσεβετες αἰθεόπτος.

Τοὺς συκορπίους σὺ νεκράσας, εἰλιφεύαι ὑπέδεξας, χάρειν Α-
ποσδόλων, καὶ τὴν ἐξησίαν Δημήτει, πατεῖν ἐπανω σκορ-
πίων καὶ τῷ ὄφεων, καὶ παρέζητο, τοῖς Αποσόλοις ὁ Κύριος.

Προε-

Καφόμες πρὸς τὸν

Προειπῶν τὸν νεκρία, θεῖρ Νέσορι Αγίε, ὅτι καὶ Λιαῖον, καὶ
Θελεῖ καὶ Μάρτυς θύρισται· τῆς Προφητείας τῷ χάρει κα-
τηπέδειξας, ὅτι ἐλεβεῖς, τῷδε Κυρίη Δημήτει.

Θεοτοκίον.

Πτυ Παρθενίε μόνη κλῆσιν, Θεοτόκη ἐπλάτσας· ἀστερ ὁ ὑδε
τ σα, τὸ Γεχωβᾶ τοῦ Αγελάμπιατον, τὸ οἰκονώπιον Κτίσει φυγ-
τὸν ὄνομα. Καὶ δῆ τέποντς, Θεὸν κυρίως πινάχωντε.

Ωδὴ, έ. Εἴξειν τὰ σύμπτωτα.

Τοισὴν ὡς πρότερον, ὁ Φαραὼ ἐτίμησε, φορέσας βακτύλιον οἰ-
κεῖον, καὶ σολιδὸν ψαύος, σὲ ὁ Δημήτει, ὁ πότε δεσπόζων βα-
σιλὺς, τοιωτες ἐτίμησε, ἀρετὴν σὺν αγάμηρος.

Πρωτας απτίτεωται· νεκρώσασε γνεκρωτας, ἐχθρὸς ὁ ἀρ-
χέκασος εἰς τέλος, καὶ κείται πτώμα εἰλεινόπτον· ἂς γάρ
σοι ἐνέπηξε ποτε, λόγχας αὐτοις σφέροντας, καὶ φέι αὐτὸν βάλ-
λασσον.

Σαλῶς σε ἐπήιεστιν, Γερεμίας πρότερον, βοῶν σοι σὺν ὄντως ἐλεύ-
θε κανέντης, ὑπὲρ χιόνια καὶ ἐτυράθης σαφῶς, ὑπὲρ γάλα καὶ
σε ἥ σφαγὴ, ὑπὲρ λίθον σάπτερον, ἐλαμφωρώθη Δημήτει.

Θεοτοκίον.

Πτελας ἐκ ἐλαβε, προδίκηνος ὅλως Πανάγιε, μηδὲ τὸν φρ-
ει κανδὶ Τοκετόντα. ὁ γάρ γος σὺν γος διέμενε, καὶ μηδὲ τὴν
σάρκωσιν Θεό, ἐν δυσὶ ταῖς φύσεστι, μίαν φέρων θάσασιν.

Ωδὴ, ί. Τὸν θείαν πάντων.

Ταμωρὸς ὑπάρχει ὁ βίοσσας, λαμπτρά σὺν ἀδλητοῖς γέγονε·
λαμπτρὰ τὰ μύρά σου· λαμπτρά δέστη καὶ μημησόν. δὶ ὁ καὶ
ημεῖς παύτων λαμπτρῶν γεραίρομεν.

Τλυκύ μοι πράγμα καὶ ὄνομα, ὑπάρχεις ὁ Δημήτει εὐδοξεῖ·
γλώσσης ἐνέψυφη· περπόνι καρδίας μελέπτηα· καὶ τὸ νόος
με ἕδισον ἀγαλλιάσα.

Οκόσμος ἄπας Δημήτει, ὄνματε τῷ σῷ ἐναβριώσεται, ταχιν
πλεύσασσε, ἐν τοῖς κινδύνοις γῆ Θλιψεσι, καὶ πειρασμοῖς
προσάτων καὶ αἰτιλίπτωρα. Θεοτοκίον.

Τοῦ πατέρος Κόσμον Ποιμάνατος, τὸν Μέγαν ἐν μικρῷ Κόσ-
μον ἄπαντες, αὐδημητιστώμενοι, τὴν Θεοτόκην ἐν ἀσμασι· τὸ
θαυματὸν ἐν πόλῳ καὶ γῆ τεράσιον.

Ωδὴ, ζ. Οὐκ εἴλαβε μεσα.

Προσυλεώχας, Τελαδὶ ὁ Δημήτεις, δίμεις σωθεύτεις ταῖς
σαις, διδασκαλίαις σοφαῖς, εἰδώλων πλανήσεως Θεαταλονίκης
τε, Αχαϊας τε, καὶ Αττικῆς φερώνυμος, δῆτο τοις αἰεδείχθης.

Εκμιμένος, Δεσπότων σὺ Δημήτει, ὑπὲρ ἐχθρῶν σὺν κα-
λῶς, ιόξω ἐν τέλει τῷ σῷ. δῆτο τῷ μέρεις κακίαν ἀ-
πασσω· τές δὲ Αγίε, εἰς πίσιν μετεποίησας, τὸ Χειρὸν θείας
δικαῖος.

N 4

ΑΓΕ-

Α Νεξαύτλιος, πιγή χαείτων Α' γε^η. ανεκδημήτος, ἀβυσσος
παντων καλῶν, δέσικη Διημήτει τοῖς σὲ γεράρχοις· πλε-
τος δύσλες· παντοδαπῆς τε Η' λιος, φαινός δέργεσίας.
Θεοτοκίου.

Γοῦ πανύμενης, τῆς Μεσιτείας αὐθέντου, ωδές αὐθράπων πο-
τέ, ἔχοι ἐλθεῖν απὸς Θεόν· Σὺ δὲ μόνη γέγονας καινὸν Με-
σέργεον, κτιστῆς φύσεως, καὶ τῆς αὐτίσκη Παναγίης. ὡς πραγμάτων
αποδόξειν.

Ω,δή, ή. Παιδας σ' αγεις.

Πέος ἔρανός μοι καθοράται, ὁ θεῖος ναός στα ὡ Δημητρίε. επ φ εἰπερχόμενος, βλέπω ἀπερ Ήλιον, τὴν ἵεραν εἰκόναστα χώρας τείχους, τὴν χάσιν στα, καθάπερ Σελήνην. καὶ ὡς λαμπρὰ ἄστρα, τὰ θαύματά στα Μάρτυς.

Πληρύται ἐν σοὶ τὸ Ήσαίε, ρίπτων καὶ διὰ τὴν γνῶνά σε, πονηρὸν Δημήτερι, ἔχελέξω ἀεισα, τὸ αὐγαθὸν πανθόφημε γνώμης θεύτητο. καὶ ὄπισθι, κατέδραμες τάτα, ἕως δὲ τὸ ἄκρον, Καλὸν ἔφεσας Μάρτυς.

ΓΥμοι φρονσαία θύε Μάρτις, ἐν τῷ δε τῷ βίῳ έχετείβοτα.
Οὐ σὺ νοσεῖντι φωνήσι, βοηθός Δημήτερε· οὐ σὺ ψυχορράγειτο
μοι ἔγγυς παρέσιδι· καὶ Κείσεως ἐν βίματι ὄντι, σύ μοι δίδα
χέρα, καὶ ρύσαι καπαδίκην. Θεοτοκίον.

Α'μπων Γαβεική ὁ Θείος ιδος, λαμπρότητι ἀρχαγγελικῆ Θεά-
γυμφε, σε τῇ ὑπὲρ Αγγελον, Αγνέας λαμπρότητι, αιτελ-
λαμφθείς γούνικται σε αισταζόμενος, κηφ γέγονε, βραχὺ ὥστερ
ἄστρον, κρυψε τῇ ἐπλάνεται, αἰγροντος Ηλία.

Ωδη, οὐτις Αἴγας γνωστός.

ΧΑίρεις τινή χαράν, τινή δύνασην αἰδίου καὶ αἰνειλάλιτου, δόξης
αὐτοπόμφων, ακαταλύπτη θείας λαμπτήστι, Δημήτερε
Πανδεινε καὶ τῆς Θεώσεως, δυσλαύης, πανολβίως πάντοτε, Τελ-
σηλίνε φωτὸς ἐγκορύμφων.

Ο "Δος παμφαῖς· ὅλος ἥλιόμερφος ὅλος ὑπέρλαμπτος, παείσα-
σαι Δῆμε, τῷρ τῷ περοσώπῃ Χειρὶ Δημιήτερε, καὶ παθορᾶς
τῷρ περόσωπον τῶν θαυόπατε, τῷρ σμοίω τῆς λόγχης καυχώ-
μενος, καὶ πλεύραις λογχούπητε ταῖς Εἴσετιν.

Προσδέξαι ήμαν, πό παρὸν ἐφύμινον Μάρτις Δημήτρε, αἰς
διχαρισίειον, δῶρον αὐτῷ ὃν περ σπέπεις ἐκάστοτε, ήμας γε
περ σωμάτων τῆς τὴν οἰκεία Μονῆ· ἀλλὰ μάκαρ, ἡ πυρὸς ἐκ-
λέξωσαι, αιώνια μεταλλεῖς κολασίους.

Υμοις τε Αγρή, ύμνω τῷ Πανύμιτον, ἵνα ἡ ἐγκόσμιος, καὶ
ἡ ὑπερκόσμιος, γλώσσα καὶ πᾶσα πνοή γεραιρησιν, ὅτι τὸν
Θεόν θυντίσαντα τὸν υπερύμιτον· ὃν ύμνεσθι, χιλιάδες χίλιαι
πονεράδες πε μύγειαι Αγγελεῖ.

ΚΑΝΩΝ ΠΕΜΠΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΜΤΡΟΝ.

Συμιρανισμός ὅλος ἐκ τῆς ἀσματος ἦρ̄ ἀσμάτων.

Nέος. Η^τχος, πλ. *a.*

Ω, δη, α. Ιππον καὶ αὐτάρισ.

Τραν σεπιθήσ σε χάειν, κροτεύντα με αἴθλητα, ἐν τῷ πέμπτῳ κανόνι, φωτί σε παταλάμπωμον, καὶ μύροις σε μύεσον, καὶ παταλωδίασον, τὸ δυσφέδες φυχῆς με δέομαι.

Τοῦ τὸ ὄνομά σύ, ἐκκειωθέντος ἡ Χριστὲ, ἀσματικῶς ἀπέστας, Δημήτριος ὁ Μάρτυς σύ, σὺ ὅπίσσω ἐδραῦμι, εἰς ὅρμον τὴν μύρων σύ, καὶ τὴν μύρων μέποχος γέγονε.

Καρδος θείων στις μύραι, διέδωκε την οσμήν. διὸ ἐν αὐταῖς κλίσει, ὁ βασιλεὺς ἐδρέστο, σύντοιχός του πάντας γέγραπται· καί γε αὐτοὶ φέντεται. αἴσαμέστον μαζῶν στις Αἴγιε. Θεοτοκίον.

ΟἼα καλὸν ὑπάρχεις· ὅλη Παρθένος καλὴ, ὡς Κῦπρος κεκλεισμένος· δὶς δὲ κατηξίωσαι, Χεισὸν τὸ ἀκείωντο, μύρον τε καὶ Αἴγαντε, τὸ μυρίστα τὸν Κόσμον ἀπεκτά.

Ωδη, γ': Ο πήξας ἐπ' ὁδούσι.

ΑΠόδεσμος τῆς σακτῆς, πλόβρα σε Διηγήσις, ἡ μυεῖαις λόγχαις ξωθεῖσα δέδεικται· ὡς κεδροὶ δὲ σαρκὸς οἱ δοκοί· ὡς τὰ φατνώματά σε, Κυπάρισσοι, ὡς γέραπται, καταδιδάξεσαι ἀπαλτας.

Τοῦν μύρων σε ἡ ὄσμη, ὑπέρκενται Αἴγις, παῖτα τὰ αἴρα
Τματα καθὼς γέρεαπται· διὸ ἀγαπῶμεν σὺς μαστίς· ὅτι
ηγάπησέ σε, Μέθύης ὁ Δημήτης· ὃς δέ τι Χειτός ὁ Θεαμθρώπος·

ΤΗς κύπερα βότεινος ή σήνη, πηγὴ μύρων δείκνυται· καὶ αἱ σια-
γόνες σὺν ὡς αἴρωματος, φύγουσαι καλὰ μυρεψικά, φιδλαὶ
Αὐθοφόρε. καὶ ὄμφαλός σὺν κρατὺρ πέφυνε, κρῆμα ζωπόν μὲν
ερέμῳρος. Θεοτοκίον.

Καρύας κῆπος σὺ εἶ· ρώων τε Παράδεισος· καὶ λιβανὸς ξύλων
λειμῶν θεόφυτος. σμυρνης καὶ ἀλόνης καὶ σακτῆς, καὶ τῆς λεπ-
τῆς καστίας. Φυτάλια Θεοχαρίτωτε, κατσιώναζόσσα ἀπαντᾶς.

Ἐπί τοις δέ οὐδὲν πάτερ οὐδὲ μητέρα οὐδὲ τέκνα.

WΣ μῆλον ἐν τοῖς ξύλοις Δημιῆτε, ἐφαντήσθε ἐν τοῖς ὥραις
διὰ ὃ σκιᾶς ταύτης, χύμαρων ὁ καρπός σα, γλυκοῦς ζε-
λάρυγγί με γεζέψτας.

Πεδίς ἀφθις αὐθός καὶ κεῖνόν τε, σὺ τῷ κοιλάδων ἀλιθῶς.
Διὸς δὲ ὃ ἐν μήλοις τοιβάσατε, τοπεῖξατε με τὸ μύροις, βοᾶς
αρματικῶς ὡς Δημήτειον.

Τοῦ οἶνος εἰς οἶκον εἰσάγετε, τὸ οἶνον τὸ μυρεφίκε, τὸ ἐκ
πλούτρας αἴσθαλύζοντος, τὸ ἴερα Δημήτειον· καὶ πίωμεν ρόσην
ἐκ τῆς γάματος.

Θεοτοκίον.

Τέταρτα καὶ ἐλθὲ ἡ πλησίον με· ἀδελφιδός σου ἐκροῦ, φερεῖ
τὴρ με τελεία με· ἐλθὲ καλύ με Μῆτερ· αἱ ἀμπελοὶ ἡμῶν
γάρ κυνηγεῖσσιν.

Ωδὴ, ἔ. Οἱ αἴσθαλύζοντος.

Ποιμάγων ἐν πίσ κείνοις ζῶν ἔτι γέγονας· διὸ μῇ θαύμα-
τον ἐν τῇ γῆσσα, τὸ αὐθόν ανέτειλαν· καὶ ἀμπελος σὺ σκῆ-
νες, κυνηρισμὸν μύρων ἐδωκεν.

Εοῦ δέ τοι θυεῖσσαν πλούτρας Δημήτειον, ἀδελφιδός σας ἦτορ
ρακυπτῶν, Χειρὸς ὥστερ γέχεππαται, πηγὰς ἀυτὰς δεικνύων,
μύρα θεῖεν χαρεῖται.

Τοῖς αὐτῷ ὅτε ἔριμος ἡ αἴσθαλύτα, τεθυμιωρύη λίβανος σμύρ-
νων; ἢ σάρξ σε Δημήτειον, κονιορίθιον ἐκ παύτων, μυρεψός
μυρα χέστω.

Θεοπτίον.

Λέυρο διπλὸν λιβανὸν Νύμφη καὶ Μῆτερ με· δεῦρο ἐκ λιβανὸς
Χειρὸς σου κράζει· Παρθενεί Πανάκμωμε· κηέιον γαρ σα-
χεῖλη, καὶ μέλι ἀπεσάζεσσιν.

Ωδὴ, 5. Μαινομένων κλύδωνι.

Τοῦ Χειρὸν ηγάπησας, ἔως ὅτε ἤγαγες ἀυτὸν, εἰς οἶκον
σὺν μητέρᾳ τῆς καρδίασσα· ὡς πηγὴ μύρα παύτιν Μάρ-
τυς αἰδεῖσσε.

ΟΣμὴ ιματίων σας, ὡς ἴστιν λιβανὸς ἀλιθῶς· Παράδειτος ρόσην
καὶ ἀκρόδρυα· κύπεροι μὲν γάρδων, καὶ κρόκος καὶ κάλαμος.

Τηγὴ κύπερός τε πέφυσιν, ἢ πλούτρα σε Μάρτυς τὸ Χειρεῖον· καὶ
φρέαρ ζῶντος ὑδατος Χάρετος, καὶ ροίξιντος διπλὸν λιβανὸν Δη-
μήτειον.

Θεοπτίον.

Ηρακύρσα γέγονε, Θημανία στίπαλιθῶς, ἐν κείνοις πεφραγ-
μῷν Πανάκμωμε· καὶ οἱ μασοὶ σας ὡς δύνα τεθροὶ δίδυμοι.

Ωδὴ, 6. Οἱ ὑπεριγόνυμοι.

Βορρᾶ ὄξεγέρθητε· καὶ Νότε τῆς χάρετος, δέπινδον κῆπόν
με φιστικαὶ ἀράματα, ρόμπατωσαν ἐκ τάπε· σὺ δὲ ὁ κύπος
τοῦς Μάρτυρος.

Εγιστῆδεν εἰς κῆπόν σου, Χειρὸς ὡς Δημήτειον· καὶ σμύρνων ἐβύ-
γησεν δύμα καὶ ἀράματα· καὶ ἐπιει τὸν οἶνον, καὶ τὸ γάλα τῷ
τῶν μύρων.

Οπλησίον φάγετε, ἀδελφοὶ καὶ πίετε, τὸ μέλι τὸν οἶνόν τε,
ἔμων μύρων ἀπαντες· Δημήτειος κραυγάζει· καὶ μεθύσατε ἐκ

Καλὴν αἰς ὁ Ηλίος, Μυροτόκε γέγονας· αἰς ὅρθρος ἐκκύπτε-
σα, Παρθενεί Πανύμυντε· θάμβος αἰς πεπαγμέναι· ἐκλεκτὴ
αἵς ή Σελήνη.

Ωδὴ, 7. Σοὶ τῷ Παντεργῷ.

Ανέτης Χειρῶν τῷ πρόστιν αἰοῖξαι, καρδίασσε τὸ σοδον δέλλογ-
χόσσεως, Μάρτυς θρυμαῖς· καὶ αἱ χειρές σας σμύρνων, καὶ οἱ
δάκτυλοί σας, ἔτσαξαι σμύρνων πλήρη.

ΟΑδελφιδός κατέβη εἰς σὸν κῆπον, Χειρὸς ὡς Δημήτειος, κρόκος
ἀράματος, νέμειν ἐν τέτρῳ, καὶ συλλέγειν τὰ κεῖνα, καὶ κινά-
μωμόν σας, καὶ πάντα περώπα μύρα.

Ολος γλυκασμός, ὅλος ἐπιθυμία, σὺ εἰ Μάρτυς λίβανον ἔχων
τὸ εἰδός σας· καὶ χείλη κεῖνα, σάζουσαι σμύρνων πλήρη· ἐκ-
λεκτὸς αἱ κεδρος, λόγκος πυρρός δέλλος.

Μέτα ἐκλεκτὴ μία τελεία ἀφθις· καὶ σὲ ἐμπαχεσσα πάται
βασίλισσα, καὶ θυγατέρες, σὲ ἔνεσται αξίως, αἰς τὸ θεῖον
μύρον, Χειρὸν ἀποτελεσσα.

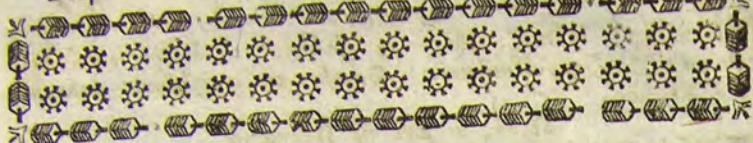
Ωδὴ, 8. Ησαΐα χόρδε.

ΦΙλίσσωμοι ἀπαντες, ἐν φιλίματος ψυχῆς ἡμῶν, τὸς Δημήτειον
σεπτὸς, μαστὸς καὶ πλούτρων, τὸ μύρον ἐπιβλύζεσσα· ὅτι μα-
σοὶ, αὐτὸς ἀλιθῶς, ἀγαθοὶ πέλεσσιν, ὑπὲρ οἶνον καὶ ἀράματα.

ΟΜικτήρσα πέφυνται αἱ λιβανὸς πύργος ἀλιθῶς, σκοπδῶν
Δαμασκῆ, πορσόπον καλῶς, Δημήτειος σύδοξε· καὶ ή ὄσ-
μη, ρίνεσσα δέσιν, αἱ μῆλα εὐοσμα· καὶ αἱ φοινικὲς σὸν μέ-
γεδοσσα.

Τοὶ ροΐσσας τὸν θεῖον μανδραγόραις ἐδωκαν δόσμιλό· τὰ μῦρά
σας ἀθλητὰ, τὰ ἐκ στῆς πλούτρας, ἀφθόνως πορχέονται· ὁ
κυπελμός, ὁδηγοὶ ιδύε. Δεῦτε οἱ θέλοντες, μὴ θανεῖν πα-
τες, βυφίσατε.

Ψεπαρτίον κόκκινον, τὰ σας χείλη Δέσποινα εἰσιν· αἱ λέ-
πυρον ροᾶς, μῆλόν σα δέσιν· ὥραια δὲ πέφυνται, σὴ λαλία·
καὶ ρύθμοὶ μυρῶν, ὄρμισκοις ὄμοιοι, Θεοτόκε φειπάρθενε.

ΚΑΝΩΝ ΕΚΤΟΣ ΝΕΟΣ.

ΗΧΟΣ, Πλ. β'.

Ω.'δη, δ. Ω.'ς ἐν ἀπέρφῳ.

Τοὺς αἰδεικάσσους ἀγάνας αἰδηψιμῶν, καὶ τὰ θεῖα θαύματα, διαρθίαι αἱ κέατα, νοημάτων εὔροιαν ἔμοι· καρπερώτατε Χειρὶς Μάρτυς Δημήτειον.

Παρεμβολῆς τῷ Μαρτύρων αἰς ἀληθῶς, ἐφέκτη Ταξίαρχος· περιβότος ἐν γῇ, καὶ ἐν πόλει ἀπατεῖ βροτοῖς, καὶ Αἴγυ-λοις περπνὸν ὑδυσμα Δημήτειον.

Γυγκληρονόμος μὲν ὁ φθῖς Μάρτυς Χειρὶς, ὡς ὁ Παῦλος ἐφη- σι, οἵα τέτοι συμπαθῶν· κληρονόμος δὲ αὐτὸς Θεός· ὡς τῆς δόξης τῆς μεγίστης ἡ ηξίωσι! Θεοτοκίον.

Παναρμότος ὅλη τῆς θεῖκῆς, φεικτῆς Σωματώσεως, ὃς ἵς λόγος τῷ Παΐσος, καθ' ἡμᾶς Αἴγυλη καὶ δι' ἡμᾶς, ξειώθη σὺ εἰ Κόρη Αἴεπάρθενε.

Ω.'δη, γ'. Οὐκ ἔειν Αἴγιος.

Φοίνικα ἔχεις ἐν Πλάνη· φοίνικα ἐν χερσὶ σου· φοίνικα ἐν τῷ γλωσσῃ· καὶ φοίνικα ἐν ποσὶ· σύμβολον νίκης καὶ δόν, παν- ταχόθεο, ὁ φθῖς μυελόνικος.

Τιμέ χωρίσει τῷ Χειρὶς; Θαύματος διωγμός τε; μέλλοντα ἐνε- σῶτα; ἐκράγαζες Αἴθλητα, τοῖς λογχοφόροις, διὶ δ., παν- ταχόθεο, σῶμά μι λογχάδειτε.

Ρούσκων αἰς μυροπόν, σὲ τὸ σῶμα ἀράθη, δόρατι τῷ μυ- είᾳ· διὶ δ. καὶ μύρων πυγὴ, αἰδειξέν σοι Χειρὶς, παντὶ Κόσμῳ, τῷτο μυρούχρενον. Θεοτοκίον.

Θησαυροφύλακες τῷ Θεῷ, διπορρήτων κειμάτων. Θεοσφράγισος μόνι, θείων λόγων ἡ πυκτίς, ἡ νοητὴ ἀληθῶς, σὺ ὑπάρ- χεις, Δέσποινα πανύμνητε.

Ω.'δη, δ'. Χειρὶς μι διώματις.

Τις μὴ δοξάσῃ σε, Μάρτυς Δημήτειον; δην Πατέρ ὁ γόστε, καὶ τὸ δέθες, Πιεύμα προσδόξασι, ἐν γραμμῇ καὶ δῆλῃ γῆς, σὺ σημείσει τῷ θαύμασιν.

Φανῆς ἐφιππος, αἰς ἀρχιεράτηγος, καὶ Βαλγάρων τὸν Αἴναυτα δόρε σῷ, καιείως κατέβασας, καὶ ἐκ τῆς πόλεως τῆς σῆς, φυγάδδοσας Δημήτειον.

Καρόμες πρὸς τὸν

205

Τις μὴ θαυμάσῃς, καθειν τὸ μύροσι; εἰ λεκάνης ἡ μίαν μύρα κάθεων ἡ σαζόμηρος. Θεοτοκίον.

Γτὸ παρόμοιον, πέλεις ἐνφράγισμα, ἀρχικῆς ὄραιότητος, σὺ Κυρῖ, ἀμφίστις γέγονας, τὰ αἰδρωθεῖτος ὑπέρ μεν, λόγη Κόρη Θεονύμφοις.

Ω.'δη, ἔ. Τῷ θείῳ φύγεισιν.

ΨΑ' μον θαλάσσης καταμετρεῖν, ἀστρα ἡραῖς ἀπασθεμένη, φυλλα καὶ ἀλη τε ἡ εὔρος, ρέδιον ἐστι μάλλον, οὐ τις πλη- θι, Θαυμάτων σὺ μεβεῖσαι Μάρτυς Δημήτειον.

Τι' ὄραιόθησας ἡ μορφή; τί ἡ θαυμασῶ θη ἡ εἰκὼν, σὺ Μυ- ροβλυτα Δημήτειον; Καὶ δῆλον φράσαις παρδίας πατῶν Πι- σῶν, τῷ παύτων καθοράντων ἡ περοκημένων σε.

Τοῦ φῶς ὄμράτων τὸ γλυκύ, ἢστι σὲ λαμβάνοι τυφλοί, οἱ δύω Μάρτυς Δημήτειον, οὐ ἐν Θεαταλονίην; καὶ τῆς Αἴγελαν, τῇ σὲ ἐν διχαλείσοις ὑμνοῖς δεξάζεσιν.

Θεοτοκίον.

Τῷν διπορρύφων ἐλπίδων ὁ ἀρέμαγης, πύργος καὶ ἀπύθμα- τος Βυθός, τῆς ἀκενώτης πληρώσεως, τῷ παντας ἐν πᾶσι πληρωμής Θεός· καὶ Σκληρὴ Παντοτίτιν σὺ εἰ Θεόνυμφε.

Ω.'δη. 5'. Τῷ βίσ τε τῷ θάλασσαν.

Ραδόμηρον ἔκτενας, βλασφημίντα καὶ σὲ, δόρει τῷ σῷ Δη- μήτειον, καὶ ἐρρύστη κακίας αὐτὲς πολλῆς, καὶ σκανδαλιστος, τὸς λαζες Θιτταλίας μυελότητε.

Οοι μόνον τὸ σύνομα, γερεαμψίφων ἐν μηρῷ, λίθῳ ἀπεσφειδά- γησε, πολεμικῷ Αἴθαρων παρεμβολῶν, καὶ παύτων σῆς πό- λεως, σέεδειμποσ πόρρω ἀστεὶ ἀχύρον.

Ψράζη τὸ λόγιον, περατέμηντον σοί· σὲ δόν ιχυῶν φραξά- μνοι, ιοὶ σοὶ πολιτικοὶ ἐβαλον εἰς φυγὴν, οὐ εἰς μὲν χι- λίες τε, μυελάδας δὲ ὅλας δύων ἔβεβαν.

Θεοτοκίον.

Τολὴ θεοποίητος διπλοῖς χυτοειδῆς πορφύρα Θεούφαντος, τῆς Αἴλεργίδος Λόγη τῆς νοητῆς, οὐ ακατανομασος, βαψή συ εἰ ἀ Μαελάμ· καὶ βασίλειον μέδιμνα.

Ω.'δη, ζ'. Δροσοβόλον μέν.

Ροῦ φανάτος σωὶς στρατόματι Δημήτειον, φόβος δῆλη καρδίαν ἔχ- θρων, δέθες εἰσπλήθε, πολιορκεύτων, τὸν πόλιν τὸν σῶν, Αἴθαρων καὶ ἐπεισοι αὐτές, καταλιπεῖν τὰς ἐαυτῆς, παρεμβολᾶς καὶ φυγῆν.

Τελφῶν τὴν συμπαθεία ἐννικάμηνος, Δημήτειον Μάρτυς Χει- ρὶς, ἐδοξας ὥστερ, αὐτιτείνειν, τοῖς πολέσθ Θεοῖς, ταλαι- σιν Αἴγαλοις Αἴθλητα, καὶ ἐκ τῆς πόλεως τῆς σῆς φυγῆς κα- λέύστι.

ΞΙΩ-

Σιφρόρος αἰεραῖς ὁ Δημήτειος, ἐν μέσῳ πολυμίκτων Εὐθυνῶν, τὰς μὲν κτείνειν, τὰς δὲ πλήντων, τὰς δὲ εἰς φυγὴν, ἐμβάλλειν καὶ πάντας ἐκ τῆς σχετικής, ἀδειος Μάρτυς τὸ Χειστέ, μακραῖς ἀπίλατας.

Θεοτοκίον.

Περιώνυμοι ἐγένετο Εργασίειν, Κόρη σωαλλαγμάτων Θεοῦ τῷ πρὸς αἰθρώπους, καὶ σκοπὸς ὁ ἔπινοθεῖς, πρὸς πάνταν αἰώνα τῷ Θεῷ· καὶ τῷ χρηστῷ τῷ Προφητῇ, οὐ πορνεῖς ἀλλιθᾶς.

Ω. δὲ, η. Εἰκ. φλογὸς τοῖς ὅστιοις.

ΡΑπιτμῷ σε καὶ μόνῃ, Φρεσίρι εἴργασται, μελεῖρτας ἀφρότονες, καὶ σῆς πόλεως, τεχνῶν ἐφύρειν· λαὶ καὶ ἀπορριπτον ἔδειξας· αἷλλα θεραπύδσας, πεπο λαζήν καθαίρεταις.

ΩΣ μεγίστη ὑπάρχει, σε οὐδέχεταις Μάρτυς, πιετές πρὸς ἄπαντας, εἰς ἀγιασμόν, τῆς Φυχῆς γὰρ τὰ σώματα, τάπων εἰς πλούτης στον, τὰ μύρα αινθελύζων.

ΟΓ διδόξασαι Μάρτυς, καθάπερ γέλαπται, τὰ στοικεῖας δέξα, τὰ μύρα βλύζοντος, σφεντοπολλῆς, δόξης ὑπερβαλλόστη, ἥτις τῇ Φυχῇ στον, οὐ ύπαρχεῖς ἐδόθη.

Θεοτοκίον.

ΗΠηγὴ τῆς σοφίας, οὐ αἰεκάντλητος· Αἰδειάς ὁ θεόγγλυπτος οὐ αἰκάνωτος, τῷ θείαν πηγὴν, απαυγασμάτων Παναγία, στού ὑπάρχεις Κόρη, καὶ ζωῆς ταμιείου.

Ω. δὲ, θ. Θεὸν αἰθρώποις.

Κηρύξ σβεννέειν μηδόλως ἥλεγχας, σὸν νεακόρον Μάρτυς έστι πισοῖσοι φροσέφερον· αἷλλα εἴη μέχει τέλεις ἀπτεντινά αὐτοῖς· ἕστι γάρ οἱ τοιετοί, τῷ πυνετοῦ πίκονται, τοσῷ ἴλεσται, οὐ Θεός τοῖς φροσοκομίζοντιν.

ΔΤαὶ διέφυγες τὸ Προπάπρος· καὶ γάρ εἰς γῆν ἀπῆλθεν ἡ ἐλύθιν Δημήτειος, αἷλλα σφῶν διέμενε σώματά τον, τῆς πότμου, τῆς θείας χάρετος, τῆς δὲ σοὶ οἰκείας, χωρεῖσι στονεποτε.

Χοροὶ Αγγέλων Αρχῶν Δυνάμεων, καὶ τῷ Μαρτύρων παντων τῷ Αἰποσόλων τε, ἐπειρότοσαν Μάρτυς Δημήτειος, ἀντὶ λαμπρῆς αἵδει, Φυχῆς τῆς θείας στον, καὶ μεθ' ἱδονῆς στον, οὐσιαῖδον ἐδέξαντο.

Θεοτοκίον.

Εγγύη πέλεις οὐ συπόθηκος, καπαλλαγῶν Θεοῦ τῷ πρὸς αἰθρώπους Πανύμητος· θυτορύφων βιθῶν οὐ φανέρωσταις, τῆς αἰκατηλυψίας, Θεοῦ Πανάγαντε· καὶ αρχετυπίας, τῆς ἀντεῖ Εἰκὼν αμίγιτος.

ΚΑΝΩΝ ΕΒΔΟΜΟΣ ΝΕΟΣ.

ΗΧΟΣ ΒΑΡΥΣ.

Ω. δὲ, ά. Νέστεις πρὸς Γεάδη.

ΕΒδομον τὴν ὑμινον, σοὶ μελετρῷν Αἴθλοφόρε, σὺ πύργο στὸ δέομαι, βρυμάτων γλωσσα σήλεξον· καὶ σύνοιων καταληλῶν, βάρεστι βισμάκαρ, τὸν υὲν με σχύρωσον.

ΠΕικὲς ἐφ ἵππων ἐφαῖντος, πρὸς τὸν Επίσποπον Μάρτυς, τῆς Αἴθρικης αἰχμαλάτων, ὃντα θεῖε Δημήτειος, καὶ τὸν αἰπελυθώσω, ξέσως Αἴθλιτα, καὶ σκάδε αἰπέσωσας.

ΠΡὶς κατ' ὄντας οὐ φάντης, τῷ Αἴθρικῃ Επισκόπῳ, καὶ εἶδον δέκα φορα, μαρμάρων ανεκάλυψας· σὲ ὃν ὁντοσδύμηρος, τὸ θεῖον γαόν, ως ἐπόθει εἰδέματο.

ΤΟῦ πάσις θεωείας, καὶ αἰνθάσσεως Κόρη; σὺ ὑπάρχεις ἐρεισμα· σὺ τὸ ἀγιασίεον, θεοθύτης λαβεῖας· σὺ τὸ ποερόν, ὅλοκαυτὸν θυμίαμα.

Ω. δὲ, γ. Οὐ κατ' αἰρχὰς τὰς ὑρανάς.

ΤΟῦ τῷ Αἰγαλίων Αἴθλιτα, ιγνεμόνα ὅλον διόλυ, λεπρωθεῖτα λέπερα σὺ δεινὴ, καὶ δυσομίας δύντα αἰσπλεων, σὺ τῷ ἔλαιον εἰς τῆς σῆς, φωταγωγὴ Μυροβλύτα, τὸν αἰδοδόξως ἐθεραπύδσας.

ΤΟῦν αἰπειώντα ἀσκητῶν, τῇ αἰνθίσει στὸ μύρα, εἰς βεβίαν πίσιν καὶ σερράν, ιγγαγε, δέρα φεκτὸς θεάματος· δέσι οὐ πυις ἐγγρθεῖς, εἴσατον καθ' ὑπάρ εύροι, ὃντα τοῖς μίροις ὅλον θεάθροχον.

ΟΓ ποταμοὶ οὐς αἰλιθῶς, οἱ τῷ σῶν μύραν ἐπῆραν, τὰς φωνας οὐς θάλαιειδαβίδ, εἰς παντά τῷ Κοσμον τὰ πληρώματα, καὶ Μυροβλύτωσε κλεινὸν, κατ' ἔξοχην καλεῖδαι, τῆς σαλπιγγούς ικχοσι περάτερον.

ΣΤ Θεοτόκος αἰλιθῶς, διπλῶς ἐδέχθης Παρθείε· οὐχ οὐ μόνον τέπηας Θεὸν, καὶ τὴν οὐσίασιν Πανόμαμε· αἷλλα καὶ δοτὶ οὐ βροτῆμ, ἐκ τοῦ προσηιφθεῖσα φύσις, σὲ ἀντὶς οὐσίας τεθέωται.

Ω. δὲ, δ. Πατέινδες κόλπης.

ΜΕγίσι ὃντας καὶ θαυμασίν, οὐ θεραπείο λαὶ ἐδέξασα Μάρτυς Χειστέ, πρὸς τὸν Λεόντιον πάχοντα αἰκίκεσον αἰδεστεια· οὐδὲ σύγχασισαν σοι ναὸν αἰνήγειρε.

Αιαλεῖς μέγιστον λιμὸν, Θεοσαλονίκης ποτὲ τῆς Πατρίδος τῆς σὺς, ἔνεις χρυσίνες τῷ κύβερνῷ ὅπιδες ὄμηρα, τῷ σιτηγνωτος πλοίος δὲ Δημήτριος.

Καθάπερ ἀλλοτις ἡρώς, τὸ καρπεικώπιτόν συ σῶμα Α'-
Θειτὰ ὡς ἄστρα φέρει τῷ αἰχμῶν τὰ μυεία θαύματα, δι'
ῶς καταγέζεις τὸν Κόσμον ἀπαντᾷ. Θεοτοκίον.

Ιπας βροτὸς καὶ Αἴγαλων τοῖς, Θεολαμπίαν νοῶν τῆς δόξης
σε Αἴγιν, ἐραπολιπτεῖται καὶ πάχει θάμβος ὑπὲρ σύνοιαν,
ῶς μὴ χωρῶν τὸ ἀμύχανον πάλλοσσα.

Ω. δὴ, ε. Νῦξ ἀφεγγής.

Επιφανεῖς Λεοντίῳ ποτὲ, κομίζοντι κιβωτὸν, ἐν ᾧ ἡ σολή συ
κατέκεπτο, ἀκινδώνως τὸν τὸν Γ' τρον, θύρβιως Μάρτυς
ἐποιήσας.

Ηυγήσις ἀλλοτα ποῖς δεσμοῖς, ἔρωτος τῷ πρός Χεισόν.
Ω λόγχαι μοι γλυκύταται, μέστων καρδίαν διέλθετέ με,
εκσατικῶς ἐβόλα Δημήτερε.

Τοῦ θείαν πόθεν κούτρον Α'-θειτὰ, ἀφόριτον ἔχων ἐν σοὶ,
ἔθαλες φυλακιζόμυρος, λογχόσομυρος ἐνεΐχεις. καὶ θαυ-
μορος ὑπέρχαιρες. Θεοτοκίον.

Μετὰ Θεὸν τὸν φύσει σὺ Θεός, θέσει ἰδείχθης ἀλιθῶς, τὰ
δολερεῖα ἔχεται Θεούμφωτε τῆς Τειλάδος, οἵα Μήτρ Θεε
ὑπάρχεσσα.

Ω. δὴ, ε. Νηυτιῶν τῷ σάλῳ.

Τμοσφαιραι ἀμφω, ἡτεόρωμένη ἐπλάνθι, καὶ γε ἡ ἀόρατος Μυ-
ρορρόσα, ὀσμῆς τῆς ἡδείας τῷ σεπτῷ μύρων συ, ἀ εἰ τῆς
μυειοθῶτε πλαράς συ, ἀσαντὶ καὶ χύδην σοφὲ ἀναβλύζεσιν.

Μυστρῶν πνευμάτων, καὶ δυσωδεστάτων δαιμόνων, ἡ πλιθύς
αὐδοῖς Μυροβλύτη, καὶ φέρεται τῷ δώδιαν τῷ μύρων συ,
δραπετεῖς ὡς ὄρνεις σαρκοβόροι· τυχαὶ δὲ καὶ Αἴγαλοι ταύτη
προσρέχεται.

ΕΝτέρων αἱ γλῶσσαι καὶ τέχναι καὶ μέθοδοι διμολέγουν, καὶ θεί-
σιν ὑμητοῖς σὺς ἀθλοφέρε, ἀθλητικὲς ἀγῶνας καὶ τὰ θαύ-
ματα, ἀ ἐνεργεῖς χάετι καθ' ἕνάστη, ἀπασι τοῖς χρήσεις θεῖε
Δημήτερε.

Ωπαρθεύεις θεία· πῶς σε ἔξυμνήσω τὸ πάλλος, τὸ θεαυγές
τῆς ψυχῆς; ἡ πῶς δεξάσω, σὲ τὸν τῆς δόξης θησαυρὸν
Πανύμπτε. ἐν τοῖς θαυταῖς τὸ νοὸς ὄμμα. ἐν σοὶ καταλάμπε-
ται τὸ πνεῦμα Θεούμφωτε.

Ω. δὴ, ε. Κάμινον παιδεῖς.

Τρ φωτοβόλοις, σορο σὺς ἔξηλθε· καὶ φλοξὲς ἀλλομέρη Δημή-
τερε· καὶ φωνὴ καταπλήττεσσα ἱκνεῖαι, τὰς τὸ σὸν λείψανον,
ἐκεῖθεν βελομύρες μετακομίσαθαι.

Καθάπερ ἀλλος, Παράδεισος Μάρτυς, ο ἐν Εὐδέμι παθοράται

τὸν ὁ ναὸς ἐπερ ἐν μέσῳ τὸ σῶμά σε, λαμπτῶς πενταπάνευκη,
οἵα ζύλον τὸ τῆς ζωῆς Δημήτερε.

Θηνίλιν λειψάνη, σὴ κυκλεστὶ φέβω, Δημήτερε Πολύαθλε, Λγ-
γέλων καὶ αὐθρώπων τάξεις φέφοροι, τὰς σεπτὰς ἀθλεῖς σε,
ἀφιμέσσαι καὶ τὸ ξένη θαυμάσια. Θεοτοκίον.

Γταῖσα μέσον, Θεε καὶ αὐθρώπων, Παρθεύεις Θεονύμφωτε,
τὸν μὴ Θεὸν ύδν αὐθρώπην εἴργασαι, αὐθρώπης δὲ ἄδειξας
γές Θεε, ἡ θαῦμα ανερμιλιώδην!

Ω. δὴ, ε. Αὐθεντος πιεῖ.

Ψπερ ὁ Χεισός, Ιεροσολύμων τὴν Πόλιν, ἰδὼν τὸ περίσσω
ἐκλαυστον, ἀπὸ Δημήτερε καντέτῳ καὶ σὺ, τέτον οὔτερον μιηρή,
καὶ Θεοσαλονίκης τὴν πόλιν πικρῶς ἐκλαυσας, σφετὶς πλευροθεῶν
εἰς χείρας τῷ ἀπίστων, καὶ τὴν ὑψίσιν βεληστὸν τὴν κείσιν.

Χροὶ τῇ λαμπτῇ, φονικῇ τε τῷ αἰμάτων, τῷ ἐν Πλαράς
χυδεστῶν σε, πορφύρα δύτης ἀληργὸν ποκκοβαφῆ, καὶ βα-
σιλειον σφετὲ, θαυμασῶς ἐπέχωστας Δημήτερε εὐδόξε, λη καὶ φορέ-
σας, καθάπερ βασιλέως παρέεις, βασιλεῖ τῆς δόξης τῷ αὐτιάτῳ.

Δι' θος ἐκλεκτὸς, ἀπειρ Σάπφειρος καὶ Αδάμης, ὡς Ι' αστις καὶ
Σμάραγδος, Σαρδόνυξ τε Σαρδίος καὶ Χαλκιδῶν, Χρυσόβωρας
θαυμαστὸς, υάπινθος θυρύλιον Γοπάζιον Α' μέθυσος, καὶ ὡς Α' ν-
θράξ φωκοδομῆτης, δηλὶ Χεισόν τὸν λίθον, τὸν ακρογωνιαίον Δη-
μήτερε τελομάκαρ. Θεοτοκίον.

Λεχομήν σὺ, περιτεργως ἐκ τῆς Τειλάδος, πατῶν χαείτων πλή-
ρωμα, τέτο πασι ποιεῖς χωριτὸν Αἴγιν, τοῖς Μακαρίοις δέ
ση, ἐκάστω ταύτας, κατ' αἴσιαν φενείμετα, εἰς τὰς αἰώνιας αἰώνια.
ἄστε σὺ εἰ ὁ μόνος, Ταμίας καὶ Πρύτανις Θεόπιτος τὸ πλέσι.

Ω. δὴ, ε. Μὴ τὸς φθορᾶς.

Γταῖσας, τῷ αἰμάτων τὸ Δημήτριος καὶ ποταμοῖς τῷ σῶν
μύρων ἄρδειν κατέπιξας, δράκοντα βύθιον, καὶ τρατέματα πά-
τη, αἱς Φαραὼ ἀλλον, σωὶ ἄρμασι καὶ ἵπποις· καὶ τίκλων ἥρας
κατ' αὐτὴν αὐδοῖς.

Ψπερ σκέψῃ, τὸ Μαρτυρεῖς εὐδον ἔφερε, τὴν Κιθαιτὸν τὴν
χρυσέαν τὸ αγιάσματος· ἔτως ὁ θεῖος σε, γαὸς εὐδον φυ-
λάττει, τὸ σὸν ἡγιασμένον, ζωομύεισον σῶμα· σέ καὶ χάει-
ζυγῶμη πάντοτε.

Ηχοι βαρύων, τελείωσας ἐλαφρότητι, δέχαεται στὸ Νάρτος
καὶ ινεστάσε, βάρεις περισβείασσε, καθίσον τὸν βαρύν με,
κλοιὸς ἀμαρτμάτων· καὶ βάρεις αἰωνία, δόξη; μέτοχοι με ἀπέρ-
γασαι. Θεοτοκίον.

Ολη σὺ εἰ, γλυκασμὸς θηλαζμίατε· ὅλη ἔφεσις ἡγία καὶ ἔρας
ακόρεσος· δὲ σὺ τέθωμε, τῷ ἔρωτι Παρθεύεις· καὶ ὡς γῆ
ανυδρόσοι, η ψυχή με υπάρχει· πότισόν με ροαῖς σὺς χά-
ειτος.

ΚΑΝΩΝ ΟΓΔΟΟΣ ΝΕΟΣ.

Φαλόμηνος καὶ ἐν Σαββάτῳ καὶ σειρᾷ, καὶ ἐν πάσῃ
αἰώνῃ, ὡς φρεγαλητικός.

Μετὰ τὸν Εὐλογητὸν, τὸ Κύριε εἰσάκησον.
Εἴπε τὸ παρὸν Τροπάξιον ἀρός.

Τῇ Θεοπόκω.

Τοῦ Δημήτριος τῷ γαρ γαῖα προσδράμανθι, οἱ ἐν κινδύναις καὶ
Εἰκόνι προστέσωμέθι, ἀντεὶ εἰς καταγγέλεως κραυγῆς ζούτες
ψυχῆς. Μάρτιος παλαιγχίδιστι, ἐφ' ἡμῖν σοις οἰκεταῖς προφ-
θαστον καὶ λύθωσαι, τῆς παρέστης αὐτάγκης μὴ παραβλέψῃς δέ-
σμον οἰκεῖαν, τῷ προσφυγέντω τῇ σκέπῃ στὸ Αὔγιο.

Δέξα τὸ αὐτό.

Καὶ γαῖ. Οὐ σιωπήσομεν. Εἴτα, ὁ Ν'.

Αὔγιο τὸ Θεῖ, πρέσβεις ὑπὲρ ἡμῶν.

Ω.δή, α. ἄ. ἄ. ιχος, πλ. δ. Αίρματητην Φεραώ.

Τρχιὰ σοφίας τὸν Θεῖ ποιείμηνος, φόβον Δημήτριο, ἀρετὴ
πιστοίων, ὥφθης κατεγγώγιον· καὶ πάθη ἀπενεκρωτας. δι
ο πάθη νεκρώσαι, καὶ αρετὰς κατεργάζεσθαι, καὶ μὲ σαῖς Πρεσ-
βείαις οξίωστον.

Της Παρθενίας ἔραστης γερμήσουται, Μάρτιος Δημήτριο, καὶ
Παρθενίος ἄφθης, ψυχὴ τῇ σώματι. διδοὺ καμέ εὐίχυ-
σον, θεοδέκτοις θύχαισσον, παρθενίον ἔνια καὶ φαί εδαι, ἔργοις
τε καὶ λόγοις εὐολαις πε.

Γτὸν Χεισὸν διπό ψυχῆς ήγάπησας, θεῖς Δημήτριο, καὶ ἐντε-
λᾶς πάτας, τὰς αὐτὰς ἐπιρρατας· διὸ θερμῶσα στὸ δέομαι,
αὐγαπήσεως τέτα, βέλει βέωθειαί με πρέσβεις, καὶ πρετὶς αὐτὰ
τὰ προσάγματα.

Θεοπόκιον.

Ψέ ορθαλμοὶ οἱ τῆς παιδίκης βλέπεται, φὲν κοείας αὐτῆς,
εἰς τὰς χειρας ὑπὼς, οἱ ορθαλμοὶ βλέπεται, ἡμῶν Αἴγιο
τῷ δέλαινσι, εἰς τὰς χειρας ἀπαύσως, Σε τῆς Κυειας τῆς κτί-
σεως, ἔως αὐτῆς οἰκετηρίσειας.

Ω.δή,

Καμόμες πρὸς τῷ.

Ω.δή, γ. Θύρανίας ἀγίδας.

Ψεπερ Νέσορα περίσσω ταῖς σαῖς θύχαις ὥπλιτας, καὶ τῇ
λινούς καὶ πάτης ποτηλούς ἐδεξας· ἔπει με ὅπλιτος, νῦν ἐπε-
τίσιος Μάρτιος, καὶ πιπτηλούς δεξούς με ππολεμήπερος.

Τοῦ σπορπίον ἀχῆσα, Μάρτιος Χεισῆς ἐκτενας· ἐμὲ δὲ
κρατειώσουν βανειν ἐπάνω ὄφεων, τῷ θανατίμων κακῶν,
καὶ τῷ σπορπίων παμμάκαρ, τῷ συγχωτανὸν πράξεων πατεῖν με
ποιήσοτε.

Γτὸ τὰς λόγχας ἐδέξα, καὶ τὸ θαυματὸν Αἴγιο, ὑπὲρ τὸ Χεισῆ
ημᾶς παντας δὲ καπαξίωσον, σύζερ τῆς πίσεως, καὶ τῷ
ἀδέσεων θείων, ἐν ἐπόμω γένεσιν δέξαθε θαίατον.

Θεοπόκιον.

Ψέ σπελακαίσισιν, καὶ θησαυρὸν τέρπεται· ἔπεις δύρι-
κας ἐγα κόρη σὲν θεον διομα, καὶ τὴν εἰκόναστε, καπα-
ρυγιλούς ἐν αἰάγναις, χαίρω οὐραζών σε καὶ ασταζόμηνος.

Πάσσωσον διπό κινδύνων Δημήτριο Μάρτιος, τὰς ἐν πίσει εἰλο-
κενεῖ πορές σὲ καταφέγγοις, αὐτὸν βούθοντὸν εν αἰάγ-
καις. Επιβλεψον εν δύμεια.

Πρεσβείαν τὸν αἰών, αὐτὸν ἀποροσμάχιτον, πλευτεῖς φεῖ,
οἱ πίσειτοι προσφύγοντες, ἐκτενιώς βοῶμβροσι· αὐθοφόρες
Κούτλις πρόφθαστον, καὶ εἰς κινδύνων λύθωσαι ημᾶς, τὸν παῖτον
Δεσμότην ίλεύμηνος.

Ω.δή, δ. Σύμης ιχθύς.

Μύρα ροῖαις, τὰ εἰς τὸ θεῖον λειψάνα στε, χειμῆρες ἄρδεστόν
με πταίσιατε, τὸν ξηραδέσποτα καὶ ταῖς οδομαῖς, ταῖς δι-
πόσιοις τάτα, τὴν δυτιδίταιν απέλασον, τῷ παθῶν με Μοροβλῆ-
τη, καὶ διδώδη με ὄλον, τὸν ψυχήρῳ τῷ σῶμα απέργασαι.

Της Αίρεικης, ἐρρύτω πτηλοῦ Επίσκοπον, ἐκ διλείσεις, ἀλ-
λοφύλων Αἴγιο· ἀλλὰ καμέ τῷ θείων παθῶν, τῆς φιλοδο-
κιας, φιλοδοξίας ἐκλύθωσαι, φη τῆς φιλαργυρείας τῷ μηδέσ τοι
τῶν παιώνων, φιλαυτίκης Δημήτριος αὐδοῦξε.

Πόρει τῷ σῷ, ὥστε Ραδόμηρον ἐκτενα; ἐπει κτενον, δόρε
της πρεσβείαστο, τὴν εὖ μοὶ οἰκέτη τῷ σῷ, ὑλικῶν
δικάδα, θυμόν τε ὑπεθυμίαν τε, καὶ τυραννίδος τάπαν, ἐλευθέρω-
στον πάσιν· ἵνα πόσῳ δοξάζωσε Αἴγιο.

Θεοπόκιον.

Νέος Αἴδαμ, αὐτὶ τὸ πάλαι γερμήσαι, δι ιός στο· σὺ δε
Μῆτερ Αἴχαντε, αὐτὶ τὸ Εὔας ο δέ σαυρός, αὐτὶ γνωτε
ζύλικ· δι Γαβειλιλ αὐτὶ ὄφεως· αὐτὶ Εδέμ ο Πόλος· αὐτὶ λύ-
πης τῷ χαύρε· δι μετάδος καμέ τῷ οἰκέτη κα.

Ω.δή, ε. Ι"ρα τῷ με ἀπώσω.

Την τὸν πόλιν πολλάκις, διπό τὸ λιμᾶ ελυθώσω Δημήτριο
εὑμέ δὲ σὸν δόλον, τὸ λιμᾶ θείας χάριτος λύθωσαι, καὶ
ο 2

Σωτικῆ ἀρτῷ, τῷ φυκῶν ἀρτεῖδι θρέψον, τὴν πεντάσσαν φυκῶν
καρδίαν με.

Ψ Σ εὐφρόσυνας Μάρτυς, τῷ τυφλῶν τῷ ὅμιλοις ὥπος σε δέο-
μαι, ὄφελοις φυκῆς με, ἀγνωστοῖς τυφλώτοις φάτε-
τον, φατὶ ὄρθος λόγου, καὶ θέας γνώσεως ἐπλάμψει, ἵν' ὄρθως
μηματίζω τὰς τείχεις με.

Π Ρίν' ίδσω νοσήντα, Μάρτυς τὸν Λεόντιον γενὲ δέ με Γαστα,
Π τὴν φυκῶν νοσήσαν, ταῖς αἰχμαῖς καὶ ἀλόγοις περολίθεστ-
καὶ τὸ σῶμα ὅλον, πάχον ποκίλαις κακάζεις· ἵνα πόθῳ γε-
ράρω τὴν χάριν σα.

Θεοτοκίον.

Η Γέλων ἥρας σὺ μόνη, καὶ τῷ παθῶν τῆς σαριός φειπάρθενε.
φροσβολῆς ἀπάσις, λογισμῆς αἰωτέρας ὑπάρξεσσα. Οὐδε-
ώς Παρθένος, καὶ πήγεται παρθενεύοντα, παρθενεύειν ήμάς ἔσ-
θιαμμασσο.

Ω. δὲ, σ'. Τὴν δέπτιν.

Π Ατελεῖσθαι, ὡς πολλάκις ἔστωσας, τῷ βαρβάρων τῆς ἐφόδῳ
ὁ Μάρτυς· ὥπος ήμάς δηὖτης πάσις αἰάγκης, καὶ ἐπηρείας
καὶ Θλίψεως λύτρωσας, ἀπάντων τῷ τῷ ὄρατῷ, αἱράτων ἐχθρῶν
ταῖς περιβείσαις σα.

Π Ραστή, διωρθώσω Λύγε, τὸν συλλῶντα τὰς ικρές σε σικέ-
λω· αἴλλα καὶ μὲν, καταξίωσον Μάρτυς, τὰς αἰδικεῖν ή λυ-
πεῖν με ἐθελούταις, αἰγάπῃ ἐν ἀδελφικῇ, διορθῶν αἴλλα ωχὶ κατ'
ἔδίκησιν.

Π Πόντιος, ποταμὸν Λεόντιος, ὡς διηλθε βοηθείασσαν πάλαι
ὅπως ἦντι, αἰβλαβεῖς ήμάς παντας, τὴν φειρέαν βίσ
μεθετατι, αἰξίωσον οὐχεπεράν, δρασταῖς περὸς Θεὸν Μεσιτείαις σα.

Θεοτοκίον.

Π Γκαλασσε, καὶ ματάς ὁ Δέσποινα, τῷ εὔση σε Μεσιτείαις.
δεῖξον· μίξον τοῖς σοῖς, τὰ ἐκείνα Παρθένε, σαυρὸν καὶ
λόγχην καὶ σπόργον καὶ καλαμον· καὶ ὥπος ἰλέωσαι αὐτον, εφ
ήμιν τοῖς πολλὰ ἀμαρτίσασι.

Π Ιάσθωσον διτὸν κιδιώνων Δημήτελε Μάρτυς, τὰς ἐν πίστει εἰλι-
κενεῖς περὸς σὲ καταφέγγοντας, ὡς ἔτοιμον βοηθὸν ἐν αἰάγ-
καις.

Αἰχματε ἡ δέλλα λόγου.

Τροπάριον. Προσεστία.

Ψ Σ ποχῶν ἐν δεινοῖς ἀστιλύπτορα, καὶ θερμὸν βοηθὸν ἐν
ταῖς Θλίψεσι, σὲ ἱκετεύομέν πιστῶς Δημήτριε σορὲ, συμ-
παθεῖα σε τῇ πελῷ, Μάρτυς χιτωνόμος καὶ τιν; κιδιώνων
δηπολύτωσας, ήμιν ἐπιπτυμόμων, καὶ βλάβης ἐκ παποίας·
ἵνα γεράρωμεν φέι, τὴν σων χάριν καὶ βοηθείαν.
Προκείμ. Δίκαιος ὡς φοίνιξ αἰδίστει.

τέλος

τίχ. Περιττωμένος ἐν τῷ οἴκῳ.

Εὐαγγέλιον, τὸ τεῖς τὸν Οὐρθρον.

Δόξα. Ταῖς τῷ Αὐλοφόρῳ. καὶ τιν, Ταῖς τῆς Θεοτόκης.
Ἐλεῖμον, ἐλένον.

Οὐλιαν ἀποθέμαροι.

Π Οὐ Μαρτύρων Η"λιον, μηλόντε νέπτερον καὶ σῖπον, φόδον
καὶ θυμίαμα, χυτὸν καὶ ἀδάμαντον καὶ πυρόντον, αἴποτε
λέοντα, καὶ ἄπαν ἔξαρτον, ὄνομάζω σε Δημήτελε. ὅταν με
δώρισαι, τόπων μυσικῶν τὰς ποιότητας, δύχαιζον σπιχύων με,
καὶ ὑφοποιῶν καὶ πλατιτίσω με, μυεῖσαν καὶ ἕφων, διφράζ-
μεν καὶ λαμπτηρών με φέι· ἵνα ὡς φρυρέν με γεραιρώσει, οὐ
παντὶ τῷ βίῳ με.

Ω. δὲ, ζ'. Παΐδες Εὐθρίαν.

Π Εὐθρας τῷ ἄρχοντας Αύλανος, αἴπειν Εὐθρας, Δημήτελε τετρ-
μάκαρ· ἐμὲ δὲ ἀθλητὴ, σώματος ἐμπαθείας, καὶ φροστα-
τείας καθαρον, καὶ φυκῆς ἀποταθείας.

Π Τχχ υπὲρ τῷ φοιβεῖρι σε, θανατόμορος, Μάρτυς χεισομι-
μήτως αἴλλα ταῖς σαῖς λιταῖς, καὶ μὲν ὑπὲρ ἐχθρῶν με,
εὐχεδαι καταξίωσον· ἵνα πόθῳ αἰνιμών σε.

Π Σπισας πελὸν τὴν τὸ Δεσπότιν, αγανάκτησιν, καὶ τῆς σαῖς πα-
τερίδος, φρομβίων σοφέ· αἴλλα καὶ ἡδη τησον, ταύτης καζ
ημῶν ρέπτεσα, νικηθεῖς φιλαδελφία.

Θεοτοκίον.

Π Αἴγινα μὴ σὺ ὑψηλοτέρα, αἰγιόπτη, ἐγὼ δὲ ἔχατος παύτων.
αἴμαρτίαις αἴγιν. Σὺ δὲν αἰόρθωσόν με, τὸ πλήρωμα τῆς
χάριτος, πλήρωμα τὸ τῆς κακίας.

Ω. δὲ, η. Τὸν ἐν ὄρει.

Π Ρίν' ἐνίκα, τὸ θεῖον ὄνομά σε, πολεμίνε, ἐτο λίθοι; γεγεγι-
μένον· τέτο καὶ τιν συκιῶν ὑπηκαλύψαρον, παρ ἡμῶν νικά-
τω, πιάτας τὰς ματάμως καθ' ἡμῶν πολεμήντας.

Π Ρεσβειῶν σα, τῷ ράπισμῷ ἐνέδρας, τιν ματαίες, ἐχθρῶν
τοπάλαι, τὴν καὶ στὸν Ποίμνιαν ὑδεραν τῷ βαρβάρων.

Π Σπερ ξίφος, καὶ φλεγεφαλαίαν, τὴν σων χάριν, καὶ τὴν
ιχών ὁ Μάρτυς, καὶ παθῶν ήμάς φεγγίωσον, λω οἱ σοὶ^{το} πολιταῖ, φραγτόμοροι πάλαι ἐνίκων πολεμίες.

Θεοτοκίον.

Χ Ριζὴ Μύτρο, καὶ Μύτρο χεισωνύμων, σὺ υπάρχεις· διὸ δος
δυστωπέμην, τὰ καὶ χάριν τέκνα σε ἐλέντον, ήμάς σαῖς
περοβείας, ταῖς περὸς τὸν μόνον σε τῷ καὶ φύσιν Κόρη.

Ω. δὲ, θ'. Εξέσι δη τότω.

Ζ Ιφύρης ὡς ἐφαίνεις Μάρτυς τὸ πελὸν, καὶ ἐχθρὸς τῆς σαῖς πό-
λεως ἔκτενας· ὥπως καὶ μὲν, πτεῖνον ταῖς δύχαις σε τὰς ἔρες
Porta di Penitenza.

έχθρας, Κόσμου καὶ Κοσμοκράτορα, καὶ σαρκὸς τὸ φρόνημα Αὐλητά, τὸς δέεις παθῶν τεισάτας· ἀνὲ σφεῖς ἐκ τόπων, ακαταπάντως μεγαλώμαστος.

Προσῆγαντες Κυείω Μάρτυς Χειρεῖ, σεσφεύγοντες πολλὰς εἰς συμπόσεις, καὶ ιεραῖς, τῷ διδασκαλίαις εἰσέτι ζῶν· σῶσον καὶ τὴν πρεσβείας σκηνήν, ταῖς θεοπειθέσι καὶ δραστηρίαις, ἐμὲ τὸν σὸν οἰκεῖαν, καὶ βασιλείας δεῖξον, τῆς ερανίς κληρονόμου με.

Νλε σταὶ λειψάναις καὶ μύρων σῶν, εἰ καὶ τῶν οἱ σοὶ δόλοι σερβεῖας τῷ καλέστοις, μὴ καὶ σερπετίημεν Αὐλητά. σὲ γάρ περός τὸν δεσπότην, προβαλλόμεθα Πρέσβιτα, ἐν τοῖς κιδώνοις ἡμῶν πάντοτε.

Θεοτοκίον.

Προσένεις ἔξιλέωσαν σὸν ὕδη, ἡμῖν πᾶσι πρεσβεύοντες ἔχεσσα, ύπὲρ ἡμῶν, Δημήτειον Μάρτυρα τὸν κλεινόν· καὶ πάσας καταξίωσον, σωσεῖνα τῷ Κτίσμα καὶ ὕδη, καὶ σοὶ τῷ Θεοτοκῷ, δοξάζοντας ἀπαύστας, Πατέρα λόγου Πνεύμα Αὐγού.

Εἶπε τὸ, Λέξιον δεῖν ὡς ἀληθῶς.

Καὶ τὰ παρόντα μεγαλωμένα.

Ιταὶ ποσαὶ εἰρήνης παρὰ Θεῖς, ὄμονοιν σκέπτων, μέχει τέλες ἴστομοντα, φυχῶν σωτηρίαν, ἡμῖν τοῖς σοῖς οἰκεταῖς, τοῖς δόξαιν τῷ Κυείω, Μάρτυς Δημήτειος.

Εχοντες ναόν στὸν ιερὸν, Δημήτειον Μάρτυρα, ὡς προπύργουν τοῦτον, προσφέροντα πετρῷ, ἐν καιρῷ τῷδε κιδώνων, καὶ πάσι επιτρεπτας, θυτολυθρεμέθα.

Καὶ τὸ, Πάσαι τῷ Αὐγέλων.

Εἶπε τὸ ἔποτέον περὸς τὸ, Παῖτων προσετέλεις.

Πάντας τὰς τὴν θέσιαν καὶ σεπτεῖν, σὺν αισταζομένης τεκόντα Μάρτυς Δημήτειος, πάστις προστάτεως ρύσαι πρεσβείας στα, αἴλοφύλων ἐφόδε τε, λιμπάτε λοιμάτε, νόσων περι μαχαίρας τε, καὶ ἐμφριπτὸν καὶ σεισμόν· ὅπως, δύχασίσθις ἐν ὅμοιοις, ὡς κοτῶν ἡμῶν διεργέτην, σὲ ἀκαπταντως μεγαλώμαθος.

ΠΡΟΕΟΡΤΙΑ ΑΣΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ,

Ποιηθέντα τῷδε τῷ ιερῷ Συμεὼν τῷ Θεαταλονίκῳ.

Καὶ πάντας προσόμοιος τῆς τοῦ Βαΐων Εὐρτῆς, Φιλόμυθος τῇ προστάτῃ τῷ Αγίᾳ Εὐρτῇ Κυελακῷ.

Ω. δη, α. ἥχος, δ. οὐφετανα αἱ πηγαὶ τῆς Αβύσσου. Συμεὼν.

Ω Φθησαν ὡς πηγαὶ τῆς πλεύρας τε Χειρεῖ οἱ ρύακες, καὶ αἰεμορφῶθη οἱ κτίσις, ἐκπλυθεῖσασ τῷ αἴματι.. ὁ δὲ κλεινός Δημήτης, παύτως ἐκμιητάμυθος, λογχόδιόμυθος, παύτας, ηγίαστα, ἀδοκτας, ἐπινίκιος ὄμονος Εὐελιε.

Γ Τόματες, ὄξαλιλων Αὐγέλων σὲ καθορώντων αἵνον, ἐν τῷ ἐναγκαλεῖν κατατίσω, καταργήσας τὸν πολέμιον, καὶ καταγγέλας πάθει τῷ σῷ, τὸ πάθος τὸ Θεῖον Χειρεῖ. Εἴδε τότε κατεπειθεῖσις μέλπων δέ, εὔδοξε, ἐπινίκιον ὄμονον τῷ κτίσαντι.

Ιταὶ εἰσιν Θετταλῶν Εὐκλητία, τῷ σωτηράντι αὐτῶν, σοὶ σοφὲ προσάγεται σὸν σὸν δέ, πάσι πιστὸς τῷ βοηθῷ αὐτῷ, χαίρε καὶ βλέπων, ἐθινὶ αἴλοφυλα διωκόμυθα, τῷ δωάμεντε Μάρτυρι, οὐφραιτεται, ἀδων σοι, ἐπινίκιος ὄμονος Δημήτειος.

Ω δη, γ. Νακησαν αἰκροτομον.
Πάντας τὴν ἀμάρτιν πλούτρας σοφέ, ὡς τὴν περὶ ἐκβλύτησαν πέντα, μύρα τιμῆμι πίσοι. τὴν δὲ πίβαν τῆς ζωῆς, εζήλωσας Χειρού, διὸ, σερεωθέντες τοῖς αἴλοιστοις κραυγάζομεν, χαίροις τῶν δεδοξασμένων μάρτυρις Δημήτειος. Δίς.

Ν Εκρόν αἴλοφθορον ιχνεύ Χειρεῖ ζωφόρον διώματιν, ἔχον δέ τὸ σκληρόσσον, τὴν αἰάσάστιν Χειρεῖ, κηρύττον καὶ ζωῶν, σὲ ο 4 φ,

μ. αἰενγρεθόπτες ἐκ τῶν σοὶ κραυγάζομέν, χαίροις νιᾶ δεδοξασθεῖς Μάρτυς Δημητρίου.

Ταῦτα πιστὸι χρεωσικῶς τῷ Χειρῷ, καὶ τῷ Θείῳ Μάρτυρι εὐ μέτωπον τὰ νυν ἀντά. ίδε πάρει φωτίζων ἄπαντας, ἐν φώτῳ μάρτυρας εἰς δίφροσυμή μέλιτσαμόν, σῆσσον δὲ, δίλογυμφές πάντας Δημητρίου.

Ω. δὴ, δ. Χειρὸς ὁ ἐρχόμυρος.

Xριστὸς ὁ αἰώνιος, σαρκωθεὶς Θεὸς ιημῶν, ἥλθε παθαῖ δὲ ιημᾶς. καὶ τόπον καταγγέλλει φρονθύμῳ πόθῳ, Δημητρίος δι μάρτυρις, Απόστολος ἄλλος ἦν. διὸ πάχει κραυγάζων, δέξα τῇ διωμέσεσσι Κύρει.

Pευστάρῳ μωδίᾳ, Αἴθλιπτὴ καὶ ἔλαιον, ὡς ὄρος Θεοῦ σοφεῖ, ἐλαῖστε Θεοῖς τῷ σεπτόντι σῶμα. Χειρὸν αἰνόσι μάρτυρις, καὶ σὺ τοῖς μύροις λαοὶ, χείσονται μελωδίαντες, δόξα τῇ διωμέσεσσι Κύρει.

TΣχῶν διεζωσμένος, βασιλεὺς πατῶν τελῶν, κεναπαριμένος ἀφθονή, καὶ σὺ νίνι ὠραῖότες ἐν παρθενίᾳ. ήτοι χάρεις τε τῷ ἀθλῶν ἀμεβόπος ἀλυθῶς. διὸ πίστει βοῶμόν, δόξα σὺ τῷ παλλαῖ Δημητρίῳ.

Cριθαμή τῇ διωμέσει, χάρειτι δρακίσῃ δὲ, πρετεῖς τῷ πόλιν σα. αὐτῷ δὲ επεπόθησας, ὃν αὐτῷ δὲ οἰκεῖν καὶ περιέπει, ἥθελησας τὸς λαοὺς, τὰς πιστῶς σοι βοῶντας, δόξα σοι Δημητρίῳ μέγιστη.

Ω. δὴ, ε. Τῷ Σιών ἐπ' ὄρες Αἰγαίου.

PΗν Σιών τῷ νεανὶ τῷ πόλιν σα, σὺ διαγγελιζόμυρος, ὡς τῷ Ιερεσταλήμ ἀπειργάσθω. ἐν αὐτῷ σφαγεῖς υπὲρ Χειρὸν δεδοξασμένον διὸ πάντες κράζομέν, οἱ δεῖλοι σὺ σοφέ. εἰρητὸν ἐπ' αὐτῷ καὶ σωτήρ, σὺ ὑπάρχεις Δημητρίῳ. Δίς.

Oὐ θρανίοις τῷ πνύθματι μηδὲ τῷ Σεραφίμ, οἰκῶν, καὶ ἀθλοφόρων σοφὲ, καὶ νιᾶ πάρεστο μεθ' ιημῶν σύδοξε, καὶ ἐμπλιδησούσας ἐνθέων διωρῶν, βοῶντες οἱ πιστοί. Γαλινὴ τῷ θυχῶν καὶ χαρά, σὺ ὑπάρχεις Δημητρίῳ.

Iλών, καὶ τὸ Θεωαλονίκην νιᾶ, ὡς Ιεροσαλήμ, κόκλω τὰς ὀφειλμάτις σὺ ἄρον, καὶ βλεψόν ἀθροιδύτας πίστει τὸς λαούς. ίδε δὲ πικασι μακρόθεν, τῷ τιμῆσαι τὸν πολιτικόν τα, εἰρηνίκῳ φρερὸν σα φὲν καὶ σωτῆρα Δημητρίου.

Ω. δὴ, σ. Εβόποε.

Eκρότσων, σὲ καθορῶντες σφαγήπα οἱ Ἀγγελοι, νιᾶ δι μάρτυρις, ἐνβοῶντες Χειρὸν ἐμιμήτατο, καὶ τῷ αἴρατι, τῆς πλευρᾶς τῷ Χειρῷ συμδοξάζεται.

Δίς.

Tόδεξαι, πᾶς πιστὸς Δημητρίῳ τὰς χάρειτας καὶ φροσβαίνων, τοῦ πειθόντος αὐτῷ κομιζέων πλεύτον, καὶ τῷ χείσματι, λαμπρωτέω τῷ μύρῳ περπόμυρος.

Δε-

Tελυμόρας, αἰχμαλώτης διλέίας θεάμεθα, καὶ ἐκπόρη, ἄρρεν στάσις πολλῶν ὄξειδαστιν, καὶ τῷ χείσματι, τῷ τῷ μύρῳ σπιρτώμῳ Δημητρίῳ. Ω. δὴ, ζ. Οὐ δρούσας ἐν φλογός.

Dιασώσας τὸν κλεινὸν, Νέσορα δίχαιος ἀθλοφόρε, καὶ τὸν λυαῖον παθελών, ὃν διπλιώς ὁ δίποιος ἐθρυστας, σάρτον πάντας τὰς κράζοντας, ὁ Θεὸς τῷ Δημητρίῳ, δίλογυπτος εἶ.

FΟίνοι σοὶ πλίνοντες πιστοί, καὶ τῷ σὸν σορὸν γεγνηθότες, πειρουλάντες ἐν χαρᾷ, τῆς στρητῆς πληρέμῳς μέλπομεν, ὑπερβρύντε Κύρει τῷ Δημητρίῳ, δίλογυπτος εἶ.

HΕγκλησία τῷ Θεῷ, πάσαι πλικίαν ἡ φύσιν, χασπαθεῖσαι εἰς τὸν τῷ σῶν καὶ τῷ μύρων διφραντεται, καθορώσα καὶ μέλπει νιᾶ, ὁ Θεὸς τῷ Δημητρίῳ δίλογυπτος εἶ.

MΕταὶ πορθέσεως θυχῆς, κλάδις σοι πορσφέροντες οὐμῶν, δίλογυμφός ἀθλιπτός, σὺ βοῶμῳ ἐχθρὸς ὁ θεοφύλος, καὶ ιημᾶς σφίσας φάλλοντας, ὁ Θεὸς τῷ Δημητρίῳ δίλογυπτος εἶ.

Ω. δὴ, η. Εὐφράνθητι Ιερεσταλήμ.

GΕτοῦ φράνθητι πόλις Θετταλῶν πανηγυρίσατε οἱ ἐνοικεύτες αἵ τη. τῷ σεφανίτσας καὶ πολιέχει, ἐφθασον ἡ παναύδοξος ιημάτι. μετεχέντε πάσαι θυχὴ τῷ μέλπειν αὐτά, καὶ βοάτῳ, δίλογετε τῷ ἔργα Κυρεί τὸν Κύρεον.

NΕος ἄλλος Εὐαγγελιστής, τῆς βασιλείας Χειρῆς, ἀφθονή Αἴθλιπτος; τῷ δὲ ἀκάθαρτον Εἰλλών πλάσων, Θράσεις, καὶ τῷ πανότεχνον ὄφριον, καταβάλλεις, πάπτων ἐχθρῶν, ἐν τοῖς ἀθλοῖς σὺ αἴματέπων, δίλογετε τῷ ἔργα Κυρεί τὸν Κύρεον.

OΦρερός σὺ Μάρτυς τῷ Χειρῇ, λίαν οὐσιάζωται Θεοσαλονίκη λαμπτρό. ἐπος ιεράτικε σφαγεῖς τυραννες. μέγιστος λυθετῆς τοῖς ἀφθον. σρατηγίας αἴομον θράσος σῶν σβέσας ἐχθρῶν, μὴ βοῶντων, δίλογετε τῷ ἔργα Κυρεί τὸν Κύρεον.

GΠανίζεται φάλαγξ δαιμονία, καὶ πᾶν ἀθεον, σωμάτροιστα τῷ ἐχθρῶν, ταῖς θείαις πορσευχαῖς, ἐπείπερ πάντας, πόρρωθεν ἀπεδίωξας ιημῶν, τῷ πλευτῶν, σὲ σρατηγὸν ὁ Δημητρίε, καὶ βοῶντων, δίλογετε τῷ ἔργα Κυρεί τὸν Κύρεον.

Ω. δὴ, θ. Θεὸς Κύρεος καὶ ἐπέφανος ιημῖν.

TΕδες φύλακα, νιᾶ διβράβδοσεν ιημῖν. προτίσατε ἐν χαρᾷ, καὶ διφραινόμῳσι, δεῦτε αἰνυμήσωμεν Χειρόν, καὶ τὸν αὐτὸν ἀθλοφόρον ἀσματε μέλιτσαμόν, δίλογυμφός εἰς Δημητρίον, λογχεύθεις υπὲρ τῆς δόξης τῷ σωτῆρος ιημῶν.

FΘείν πόρρων νιᾶ, ἐκδιώχθητε, ἐχθρῶν πάσαι πληθύς, νιᾶ μακραὶ διεσκορπίθητε. τίς ἐπος ιούντες ὁ φθαίσιν, μηδὲ ιχύος καὶ σφίζων τὰς αἴαμέλποντας, δίλογυμφός εἰς Δημητρίον, οὐκινότας τὰς ἐχθρές σὺ διωμέσει Χειρῆς.

OΥ τος ὁ λαμπτρός, καὶ ὁ ὁμοίωσιν Θεόν, οδδύστας πάσαι δόδοις ἀρετῆς, δεῖσκε τῷ σώματι τοῦ θυχῶν οὐπέρ Χειρῆς, καὶ μηδὲ θάνατον.

τῷ βλύζει, πᾶσι τῷ μύρῳ πισοῖς. δίλογημόν εἰ. Δημήτει, ὁ συμέποχος τῆς δόξης Σωτῆρος Χειρεῖ.

Κανδλα πάντα, τί ἡθαγομοι ἔχθροι, προσάγετε τοῖς πτεροῖς· ὅλοι ταχεῖς ώμεις, ἥμας. Θανατοὶ αἱ διλαῖσσαι· αἱ ἀραιόδητε, σώζειν μάρτις τὰς μελποντας δίλογημόν εἰ. Δημήτει, ἐξ ὄνοματος Κυρία, ὁ φυλάσσων ἥμας.

Ἄλλας άλλας άλλας άλλας άλλας άλλας άλλας άλλας άλλας

ΤΡΙΩΔΙΑ ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ

ΤΟΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,

Ποιητέστατος τῆς αὐτῆς παραγιωπάτης Αρχιεπισκόπου Θεοφάνειας Κυρίας Συμεὼν,

Εἰς δόξαν τῆς Μεγαλομάρτυρος Δημήτειο.

Τελεόδιον, οὐκ ἀπροσιχής, τῇ Διδύτερᾳ συμβάλλεται τῷ κανόνι της Προφήτη Γαϊτή, τῇ ι. Θ. Τῷ τῶν ἀβατον.

ΤΩ, τῶν ἀθεοντος ἔγειρομένων θάλασσας, Θείῳ ἀπτε ἐν αἴσιστη σαφανίσαστι. καὶ δοῦσσαι κατάστης. τὸν σεφωνόφρορον ἴχύσαστι. Δημήτειο, Κυρίῳ ἀστομῷ, ἐνδόξως δῷ δεδοξασαι.

Δίσ.

Τοῦ Αἰμέντος, Μάρτυρος Θεοῦ παπείωσις, ἦν ὁ Χειρός ἐπιπλάκηστε, καὶ σὲ παρέπεισε, δι τοῦτον τῶν ιοστικῶν, δόξαν διποτείσασι, ἐν τῷ κυρίττει τόπῳ, καὶ παρέγειν ὑπὲρ ἀπτε, ἐνδόξως δῷ δεδοξασαι.

Τακονῖται Χειρεῖ ἐσπύδασας, καὶ τῶν μορθῶν τῆς ἔσυτε δόξης ἀπείληψας, τῷ παθόντι συμπαθῶν, καὶ πλευτίσας Σεώσιν, Σεΐς ἀθλητὴ δι αὐτὸν Φυχλῷ εἰς Θαύματον, καὶ ἀπαθῆς θρόμβος.

Κοντάκιον τῆς Αγίας.

Τοῦ Ρακώβσεω δόπερον, σὲ τον ἔχθρον περούσαντα. αἰς Γαϊστρούς τιμῶμέν τον σάφρονα, τῷ παθῶν βασιλεύσαντα, τῇ ἀμορτίᾳ δῷ Μάρτυρος μὴ διλαθεῖς, καὶ τῇ πλαώῃ μούχαρ ἔλαθες ἡθοῦ τονέμοντος περός τῶν ἀγῶνας τῶν χάρειν, Δημήτειο. καὶ σέφος Διθαρπτον.

Ωδὴ, ή. Εὐχεῖ παιδῶν διαγῶν.

Εφεξε λόγων ιερῶν, τὸ σοφάτταντον τῷ σῶν τύρρωνος Μάρτυρος, καὶ τιθηντος φρερᾶ, ἐν αὐτῇ τε σφάττεται λόγχαις δεσμός. ακηράτε δὲ ἐκτεῖναμένης πλάσματος, τῷ Θαύμασιών μύρῳ αἰανθεῖ.

βλύζεται, ποὺς μέλπεται πάντα τὸ ἔργα ὑμοῦτε, καὶ ὑπερυφέτε Χειρεῖ τῆς τέλος αἰώνας.

Δίσ.

Τέλας μις φίλας ἀλιθεῖς, τόπε γνώσομαι, εἰ τὸν ἐμὸν ἐκ Ιωανῆς, ποδόστετε Χειρεῖ, ποὺς πολίτιας ἐν τῷ διάρροις ἀθλῶν συμφωνήσατε ἐν τῇ ἐνδέοφ πίσι, καὶ μὲ δρῶντες πάχοντα διδάχθητε, τὸν Κύρεον γινώσκοντες τῷ ἀπάντων, καὶ ὑπερυφέτε εἰς πάντας τέλος αἰώνας.

Τριάξεως ἔμπολιν φθαρτῆς, τῷ Χειρεῖ δέντι ἡ πίσις διαδημεῖς ὁ πλήρος δῷ ἀντε, παρορὰ τῷ κάποιον αἰσθάνειρα, ὁ εἰς μέποχος τῷ Χειρεῖ εἶναι θέλων, τὰ πάντα ρίφις ἐμὲ μικτόδιμος, ὁ Μάρτυρς εὑροδού μύνεται, καὶ ὑπερυφέται Χειρεῖ εἰς τέλος αἰώνας.

Ωδὴ, Θ. Εμεγάλωμας Χειρεῖ.

Τριήπον Μάρτυρος εἰς Ιωανῆς, βδελυξάμυντος ἀμάρτιας, Χειρεῖ τῆς αἰθαρσίας, δόξαι ἐκομίσω, αἰένων, λῷ εἰς τῶν λεγανῶν, προχέεις ἀπατειν αἰθένως. δι στε δοξάζοιμ, μέγιστος τοι Μάρτυροι Δημήτειο.

Τοφωντες πόρος ἐμέ, πράξεις σύδοξε ποὺς δίτεβέστιν φέτι. μη ποθεῖτε τὰ φθαρτά, αἰλλὰ τὰ κράνια τῷ αστινῇ ἐμῆς ὅδε πάντες μέτοχοι θήσεσθε δόξης, καὶ τῆς αἰθαρσίας δὲ τῶν ἐμῶν Χειρεῖς αἰγιαλήσθετε.

Εξαποστειλάρχον φαλάρικον μέχει τῆς φλαμονῆς.

Τον μυφῶνα ὄρωστα, τὸν πάφον Δημήτειο με. καὶ ξέμα προσεγγίσαι βερυπωμόνος, ἐκπλωνόν με καθάρετον σύ, καὶ μύρωστα πληρωστον.

Εἰς τέλος αἰνεις διπο τιχ. Αἱ Αγγελικαι.

Ταστα Φυχῆ επισθράπεται καὶ μέλπει, κλέος αἰθλητῆρος δοξάσαντα εἰς γῆστε, καὶ εἰ τοὺς ωραίους αἰθλοφόρε Δημήτειο. στε δῷ τῇ σορῷ τῇ θαυμασίᾳ οἱ ἀξιωμότοι περσεγγίσαται, τῆς τοῦ μύρων στο, Θείας πληρόμυνοι θύμης, Χειρός μεγαλύτεροι.

τιχ. Δίκαιος ἡς φοίνιξ αἰθίσται.

Τείμα καιδί, τὰ αἵρετα κυριτπο, κλέος αἰθλητῆρος, ὁ στε τοφος χηματίζει. πλήρης δῷ ειδίας. μενεφράστε καὶ τέρψεως. καὶ πλήρης ναμάτων ζωρρύτων, ξείως εἰς τάπα πηγαζόντων, αἰαδέκκυται. εἰ δι τοιαῦτα τὰ εἰς γῆ, τίνα τὰ ωραία;

τιχ. Θαυμασίς ὁ Θεός εἰ ποὺς.

Τυρον δῷ Χειρός εἰκονόμυνον ἐκλίδη, χείων τέλος πισις, τῷ πτερύματος ἐλαίσι. καὶ μύροι αὐτος ἀφθητο, αἰθλοφόρε Δημήτειο, φει εἰκονόμυνον καὶ μύρον, καὶ τοὺς καρδίας ιλαριών, πισιων αὔδοξε, μύροις ποὺς βλύζεται εἰ στε, καὶ θαύμασι παντοτε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

ΑΕξαὶ με Λγνὶ, τὰς ἐκ βάθυς ικεσίας, καὶ απαλλαγὴν τῆς κακῶν μοι δίδει περοῖκα. πλήρης δὲ εἰς παντοῖας, αὐομίας καὶ βέβηλος, ὑπάρχει μοι ἐκ παιδῶν δὲ βίος. δέξαὶ με τοῖς ποιέσις, ἀς προσάγωσι, καὶ τὰς δακρύων σαλαγμάς, Ματάς θεόνυμφε.

Διώδιον. Ἡ οὐρανούχης τείτητε, συμφάλλεται τῷ τῷ μεγαλομάρτυρος Αρπακία κανόνι, τῇ εἰκοσῃ.

ΤΩ; δόγματι τῷ τυραννικῷ, Δημητρίος ὁ μέγας μὴ υπείχας, ἐν τῷ φρερῷ καθειρχθεὶς τὸν Χεισὸν, ανύμνων ἐκραύγαζεν·

Ραδυμίων ρίζωμῳ μακρὰν, καὶ απόσωμῳ, ὡς Ιαμπάσε τοῖς ὕμνοις, τῷ καθαρῷ ἀθλητῇ τὸν Χεισόν, ὑπαντῆσεν θάλλοντες, δίλογετε τῷ ἔργῳ Κυρίᾳ τὸν Κύρεον.

ΤΚανόνσιοι δῶρον ἐκ Θεοῦ, ψυχῆς τὸ φῶς, καὶ τὰ μύρα τῷ σκηνεῖ, ἀπέρ παρέχεις αφθονίας ἡμῖν, ὡς πλεύνη Δημητρίον, δίλογετε βοῶσι τῷ ἔργῳ τὸν Κύρεον.

ΠΟ; πάλαντον λόγιον Θεοῖς, δεξάμηνος, πολλαπλάσιον Μάρτυρος, θείᾳ διωμένη εἰργίσων Χεισόν, πολλὰς σώσας λόγοις σα, δίλογετε βοῶντας τῷ ἔργῳ τὸν Κύρεον.

Οἱ δὲ, θ'. Η τὸν ἀχάριτον Θεόν.

ΤΟὺς μαθητὰς τὰς ιερὰς, χειροῶν ἐζήλωσας, καταγγέλων πᾶσι τὸν Κύρεον, καὶ θρυναῖς αἴθλαιν ἐπέρ πάτε.

ΕΝ τῇ ἐλύσει τὸν Χεισόν, ὡς μεσίτης μέγισος, ἀθλητὴ τῶν ποιμνίων λύθεωσαι, τῆς ἐχάπτης καπικεῖσσεως Μάρτυρος.

Εξαποειλάσσον, τὸ ὄπιδεν. Λοτοσίχ. τὰ ἔχης. αἱ Αγγελικαὶ.

ΠΟ; οἶνης θεῖκης, ἐπληρώθης ἐν ύψιστοις, καὶ ταῖς νοεραῖς θείαις πάξειν ὑπάρχεις, τῷ πιθεματι συγχαίρων, ἀθλοφόρε Δημητρίο. ἀλλὰ καὶ ἐν γῇ πολλῆς πληρεῖται, τὸ θεῖον σκληρὸς στῆς δόξης, χάρειν ἀφθονον, καὶ μύρα βλύζον τοῖς πισοῖς, οἵ πιστῶς σε μέλπομεν.

σίχ. Δίκαιος ὡς φοίνιξ αἴθίσσει, καὶ.

ΒΑΐθρον καὶ κρηπῖδας, αὐδείχθης δισεβήνας, λόγοις ιεροῖς, καὶ τοῖς ἀθλοῖς στα παμμάκαρ, καὶ μὲν τέλος πάλιν, τοῖς αμέθοις σταύματι, καὶ τοῖς ακαβλύζεσσιν ἐν πόφε, απαύσοις μύροις στα Θεόφορον, οἵς Δημητρίος, πάσα σπείζεται ψυχὴ, πιστῶς δοξάζεισε.

σίχ. Θαυματός ὁ Θεός ἐν τοῖς Αγίοις ἀυτῷ.

Εννεα γηδιῶν ἐγρυεῖς τῷ φθειρομόρῳ, γέγονας ιδος, τῷ ἀφθάρτῳ παῖδες Μάρτυρος. καὶ αἱ Αθανασίας ὁ Θεός πιγή πέρικον, ἀπαντοῦσας αἴθαρτον μύρων, ἀπαυσος σοφε βρύσις οὐπάρ-

ὑπάρχεις, ἵκ τῷ σόματος, βέων ἀντε διληκεῖς, δι ἦν ήμενος

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

ΠΑΐτης ἐλεοῖς καὶ οἰκτείρεις Θεοτόκη, τὰς ἀμαρτωλάς, τὰς φροσέχουσσοι πίσει. ἔχεις δὲ τὸ πλάγκυν, καὶ τὸ διωτικόν σου συνδρομα. καὶ δὲ τὸ Θεοῦ σὺ πέλεις Μάτηρ, ἐλεοῖς ὅντος καὶ ιχθύος, διπτως ἀβυασος. καὶ τόντινα οἰκτείρου καὶ μὲ τὸν αμεῖδων πταίσαντα.

Τελώδιον, Ἡ οὐρανούχης, περάδι φαλῶ;. συμφάλλεται τῷ καρνού τῷ στίσι τὸν Ιλασιώνος, τῷ κα. Της πίσεως.

ΠΗ; πίσεως ἐν πέρα διπειρυθίος, δινοῖξας τὸ σόμα σα καὶ πλανίς, καὶ πόφρανας τοῖς ἀθλοῖσσα τὸν Χεισόν σα, κράζων Δημητρίο, σὺ εἰ Θεός ήμων, καὶ εἰς δίκαιος πλώσ τον Κύρεον.

Δις.

ΕΝ κακοῖς τὸ γυμνάσιον τὸ τυράννια, ἐν γυώμῃ σωμισάμηνο φυχὴ θέρα. απέδεξας δὲ Νέορα σεφανίτης, δύχας Δημητρίο Λυαιον Θραύσαντα, καὶ Χεισός με διώματις, αὐγκράζοντα.

ΜΟ; δεινὸν βελεθπίελον τὸ δολία. δργανον τὸν σκορπίον διρων οἰκεῖον, πειράται σὲ τὸν δικαιον διολέται. Χεισός, σφραγίδι δὲ τὸν διέρριξας, οἱ Χεισός με διώματις, κράζων Δημητρίο.

Οἱ δὲ, θ'. Ρήμη τυράννια.

ΡΗ; μα τυράννια, δεινὸν ἐκπεπλήρωται, καὶ βαλανείς βάλλεται καθειργυθίος σοαις, ἐν αἷς σφάττεται Δημητρίος, βασιλήτως ουαλίσας τῷ πλανί, καὶ κυρφάσαν παύτα τῷ ἔργῳ, Κυρίᾳ τὸν Κύρεον ὑμεῖτε, καὶ ὑπεριψάτε εἰς παντας τὰς αἰωνας.

ΦΠοιηταί, πλόβρας μυρον Μάρτυρος δεσποτικῆς Αγίας τὸ πάθος πλόβρας σαφῶς, Δημητρίος νῦν ζηλώσατο σὲ τὸ ζωντες πρενον ἔρροσταν Θεοῖ, τοῖς βοῶσι, παύτα τῷ ἔργῳ Κυρίᾳ, τὸν Κύρεον ὑμεῖτε, καὶ δοξολογεῖται τὸν τότε ἀθλοφόρον.

ΛΑ'κρια παύεις ουσάντων Δημητρίος δορυκλάστων λύετε καὶ συβίβει δεσμα σερρῶς. καὶ πᾶς ξείζων ἔχ ἀμάρτη δὲ, ὁ προσρέχων τῇ σορῷ τάπε πίσει, καὶ πραγμάζων, παύτα τῷ ἔργῳ Κυρίᾳ, τὸν Κύρεον ὑμεῖτε, καὶ δοξολογεῖται τὸν τότε ἀθλοφόρον.

ΤΕρχργήθης ὡς θύμα διπρόσδετον, καὶ εἰς πανάγιον πολάγχη καν σα, λογχωθείσης πλόβρας σοφε, καὶ τῷ ὄμβλογιτα σα, εκχυθεῖ σα αἴμα αἰνεγκα, καὶ ἐβόμις παύτα τῷ ἔργῳ Κυρίᾳ, τὸν Κύρεον ὑμεῖτε, καὶ ὑπεριψάτε εἰς παντας τὰς αἰωνας.

Οἱ δὲ, θ'. Ψυχαίς καθαραῖς.

ΨΥχῇ καθαρθεῖς, ἐν αἴρρυπω σώματι, δώρα προσκυνίδοχας ὡς παναμώμπτε, καὶ αγνότατας ἀθλητας τοῦτα Χεισόν, δι αι.

πιπτεῖ φένα. φῶν ἐν ἔξαιροτέρων τοῦ πλέκεται, ἀδόξως δεδόξεισι Χειρὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ταρποσία τῆς ἀληθινῆς ζωῆς, τὸ σώματι σοφίας τῷ Θεῷ, παρεσπόμενος πολλάς τῷ ἑαυτῷ, θωμαῖν ὑπὲρ τῆς ὑδξης ἡμῶν. διὸ τοῦ εὐηθλητικότατος Δημήτελον, ἀδόξως ἐδόξατο Χειρὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ταρποσία τοῦ λόγου ἑαυτῷ, μὴ φθειρούμενον κατεπίκαντα Κάπεζαν, αἰθανάτη δὲ ὁ οντος ὀπλίτης Χειρὸς, νέμει κρατήρα ἥψης. διδόγματιν δύσεβεστον δὲ ἄκραζεν, ἀδόξως δεδόξασι Χειρὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ταρποσία τοῦ λόγου ἑαυτῷ, τοῖς ποιεῖσθαι τοῖς θεοῖς, τοῖς μεγίστας Δημήτελον, αγάπη τερπῆ, βοῶν δὲ θεοῖς τοῖς γυναικαῖς, ὅτι Χειρὸς εστὶ Κύρος, δόξαζων ἐν χαρεῖ, τὰς ταῦταν δοξάζοντας.

Ω. δὴ, γ. Κύρος ἐν πάντων.

Τυγέλος τῷ ὄλων, ύπαρχων Χειρὸς, τὸν ἀγνόντες ὁ ἀγνός ποδόπτας, ἐν τοῖς κατάκιντες, καὶ τῷ πόδῳ διηγείρειν αὐτόν, σαύπιν ἵπερ αὐτούς θυσιάσματα, σφάττετε τυραννοὺς κράζοντα, τῷ πίστει δὲ ἐσερέαμαι.

Δις.

Τεύτεως χωρὶς θριψεῖς Θεότοσο, τὸ οἰκεῖον ἀθλητᾶ, ψυχὴ δὲ τῷ Κυρίῳ ἐπιστοτας, ἐσφραγιζόμενος Δημήτελον, ἡμῖν. αὐτῷ δὲ λογοθεῖταις πυχαρίστεις, πρόσδεξαι βοῶν τὸ αἷμά μας τῷ πόδῳ σαύπιν δὲ επικέχυται.

Τρφων αὐτῷ, ἐφ Θεὸς ωκεῖ, τὸν οἰκεῖον ποιητῶν μὴ σέργων, ὁ δυσεβέστατος, τὸν κυρύττοντος αὐτὸν ωκεῖ γυνα. ξυλεῖ πρωτητούς σα, ἐσωπῆκο, ὅμως ἐν τῷ σῷ χαρεῖ, καὶ πίσιν ἡμᾶς ερεωσον.

Ω. δὴ, δ. Προκατιδῶν ὁ περοφῆτης.

Τροεγνωκῶς ὡς περοφῆτης, ἐν μυστικών λέγεις τῷ Νίσορι, Χειρὸν ἐχὼν Βούθειαν, ἐστὸν κραταιός, τιχίστεις ἐν ισχύι τῷ Δικτιον. τῷ μονοφύῃ τῷ δὲ τῷ Θεῷ, εἰς θυσίαν προσάγεις τὸ αἷμά σα.

Τι πάρκεν ποιεῖσθαι, ύπερ Χειρὸς πολλάς ἐπειργάζεται, λόγοις σοφοῖς Δημήτελοις, οἵς καὶ ἐκβοᾶς, παθεῖν ύπερ Χειρὸς λόγων ποιεῖσθαι, τὸ μονοφύῃ τῷ δὲ ὁ Θεός, ύπερ πάντων εἰς λίαν ἐπεθύμησα. Τὸν μονοφύῃ τῷ δὲ ὁ Θεός, ύπερ πάντων εἰς θαύματαν δέδωκε.

Τεπαλαβὼν δύσεβείας, καὶ τοῖς λαοῖς αὐτοῖς ἐκοιάνησας: Γεννημάται δὲ πιθύματος, ποιησας αὐτούς, τὰ μέντην μεταντιθέμενος εἰπηγγείλω. τὰ μονοφύας γέ τῷ Θεῷ, μιμητὸς αἰδεῖχθεις Δημήτελος.

Τομα ωρόστας τοῦ λόγου, πίνεις καπνὸν ἐν τῷ βασιλέᾳ τῷ, Χειρὸς σωτήρος φίλοις ἀπαστιν, ὡς θέστε Θεός, Θεῷ πατεῖν

αὐτῷ καὶ τῷ αὐτῷ, καπνολαβόντος ἡμᾶς μάρτυς κράζον. φείται τῷ λαοῖς τὸ σῶν Χειρὸς ὁ Θεὸς καὶ σῶσσον ἡμᾶς..

Τριώμαντον μηδεὶς, καὶ δολερὸς καὶ ἀπιστος, χάρειν θεοδώρητον ἀφριγνοστόν τοι. τὸ αειρρόν τῷ μύρων τοῦ καὶ θαυμάτων, Δημήτεια, καθορῶν. ἴσται δὲ τὰς πίσεις βοῶντας· ρύσταις χαλεποῖς, Χειρὸς ἀθλητᾶς καὶ σῶσσον ἡμᾶς..

Τριγενοπτῶς, παστιπιστοῖς Δημήτεος· τίμους δῶρον φέρετε, πλεπτοῖς, ἐμοὶ Χειρός· καὶ τὰ ἀμεῖκτα χαείσματα τέμνω, ὡς οἰκεῖος ἀθλητῆς, τοῖς ποίεις ἐνβοῶστι πρὸς αὐτὸν, φείται τῷ λαοῖς τῷ Χειρὸς ὁ Θεὸς, καὶ σῶσσον κατόντα.

Τριτης θαυμαστος καὶ πολυδώρως χάριτος, καὶ πλεκτεῖς Δημήτεος τοι, δητεῖς Ζυχίων τῶν σῶν, τῆς αιτάξιος ὁ πόστος ωκεῖς ἐν τοῖς μάκαρις, καὶ τὸ σωραῖς σεαυτοῖς παρέδωκας σφυρηλές τῷ Χειρῷ σα, ρύσταις χαλεποῖς παντοῖς Χειρὸς ἀθλητᾶς, καὶ σῶσσον ἡμᾶς..

Εἰς τὰς μέντας δέποτε σίχη, πλ. β. ΛΙ. Αγγελιπάσι.

Τρίτη τοι. Σπαντρέ δὲ ἡμᾶς τὸν ιερωδόκτονας, καὶ λόγην πλεύρων μηδεραστού θεωρούμενος, σωματιδατοῖς δὲ ἡμῖν, σὲς αὐτοῖς αἰσθελούσατο, μάρτυς ἀγαπητός τοῦ Σιδώσας, καὶ τῷ πλεύρᾳ λεποχθύμος, μύρων παιποτού, βλύζεις Δημήτελος ἡμῶν, οἵ τε μερικαλιούμενοι.

Σίχη. Δίκαιος ὡς φοίνιξ.

Τριτης Καζωι φειπτοι, καὶ σχάλισι πολλάκις, καὶ παυθεῖται τοῦ μόνον ἀδεται τῷ Κίσμῳ· σα δὲ τὸ ξένον θεάμα, καὶ τοῦ ἀδητοῦ ἀδεται, καὶ θανάτος ὀρκται καθ' ἐνάστην, καὶ καπανχέλεται τῷ Κόσμῳ, ὁ Δημήτελος, βλύζον τῷ μύρων δέποτε σα, καὶ χαρεῖ αἰκιστον.

Σαμυμαστὸς ὁ Θεός.

Τριτης Νησος ωκεῖ, τῷ μαρτύρων ἡ σερρόπτοις, πῶς αἰπλεως, ταῖς βασανίς ἐνεργοπτες, τῆς φύσεως ἡλέγειν, ἀπερ ἀλλα το πάντοτος. τάπων καλονη σὺν αἰεδέσχε, δείξας τῶν πλεύρων τοῖς λογχαδτικοῖς, καὶ μίμησιν, τῆς τῷ Σωτῆρος σας πλεύρας, ὁ Δημήτελος.

Δόξα καὶ τοι. Θεοτοπίον.

Τριτης Εύμαντλ, μετ αιθρωπων γεγονοτοι τῷ τῶν χοϊκῶν ἐν δυστύμον ωτιαν, μόνη σὺν παρθενε, εἰς τὸν πόστον πορνογαγεις, μόνη τῷ βροτῷ σὺν σωτεία, καὶ μόνη δόξα ψρούμον, περπτων αἴκισμα, Θεοκυπρο Μικελαμ, βλπρεψον σωσσόν με.

Κανῶν τέλειος, δὲ ἡ ἀκροσιχίς, Τῇ μακρᾷ πέμπτῃ, μακρῷ υμον ἐξάδω. Συμβάλλεται τῷ τῷ αγίᾳ Αβερρίν, τῷ κ.β. ὁ δὴ, ἀ. ἥχος, πλ. β.. Τητείσῃ τριπάται.

Τριτης Μητείσην ράβδῳ οἰζεται όχρα.. κύματα πλανής δὲ Ξηραιεται ταις σαυρω. ὁ αὐτὸς Θεός, καὶ τούτε ἐν Μωτῇ ποιῶν, καὶ Δη-

σωῶν εἰς αἰώνας. τὸν μονοῦμην ζηλώσας ἦδι ψόν, ἐν μεθέξει
ψός Θεού γέγονας.

Ω'δὴ, ፩. Τῷ σωδέσμῳ τῆς αὐγάπης.

Τοῦ, σωδέσμῳ τῆς αὐγάπης, δεδεμόνος μάρτυς τῇ κτίσῃ σα,
πᾶσι Κύειον ἦδι ὄλων, τοῖς λαοῖς Χεισὸν αἰεκύρυττες, αἴ-
ρινές πόδας ἔχων Δημήτει, διαγγελίζομόνος αὐγανὰ πᾶσι.

Δίς.

Ζητούσας σοφία, οὐ συντίσασα τὴν ὑδάπον φύσιν, τὰς
αβύσσας ἦδι κειμάτων καὶ θάλασσας ἀυτῆς τῆς γηώσεως,
οοὶ παροχθεῖσαι ὅπερ ζῶντος, μύρα ἐκ σαρκος σα δὲ,
βλύζειν παρέχον.

Μαθητῶν ἀλλον δεικνύει σὲ ζηλώσαντα ὁ δεσπότης τέτον, ὁ
τῇ δόξῃ ἐν τῇ πάτῳ θελάμπων, δεικνυσαι δέσμιος, καὶ
σφάττη μάρτυς, μέσον εἱρκτῆς αἵκινος, καὶ ἐν τῇ χειρὶ φυχῶν
διδως τῇ κτίσῃ.

Ω'δὴ, ៥. Αὐθυσσος ἔχατο σύμπα.

Ζητούσος μεγάλην στὸν ἕαυτον κυκλοὶ τὴν κτίσιν, καὶ
τὸν κλύδωνα ἦδι ἱστων παύει. ὡς Γανᾶς ἐρρύθμης, καὶ σω-
ζεις ἐκ φθορᾶς, ὁ Δημήτει.

Δίς.

Ζητεῖσιν γινάσκων, ὡς μαρτυρῆς καὶ διδάσκαλόν σα, ἐκμιμέμονος
Χεισὸν, ἐβόλος, πάντες ζηλεύτε κυρίε τὸ πάθος, ὡς εμὲ ε-
θείσαδε.

Επ' ὅπου σὺ μὴ ἔχων διποναθαίρων τὰς παντας φαίνων, καθα-
ρος ὁν ἀθλητὴ καθάπταξ. αἴλι δὲ καὶ παντας ρόπησα τῆς
ἰχύος, ἐκ παντὸς ρύπων ἔπλωμον.

Ω'δὴ, ៥. Οἱ παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ.

Οἱ παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, δρόσων Θεοῦ εἰς ἐκφέρεχθισαν, καὶ δι-
τὸς ἐγκρωθεῖσι, πεθαμόνος μύρα βλύζειν τοῖς φάλλοσιν, δι-
λογιτὸς εἰ Κύειο, τὸ κλεινὸν Δημήτεια Θεός.

Ζηταὶ καράν συντείβεις, δεινὺς σκορπίος Δημήτει, ἐκζη-
ταντος σοφὲ, τὸ δολίωσε πορρόνται εἰς θαύματον, Χεισὸν τὸν
παντων Κύειον, καὶ Θεὸν καταγγέλοντα.

Υμῶν ὁ Χεισὸς σὺ φίλος, ἐβόλας ὥκι διπολεῖθομοι. δίφραινο-
μεθα δῖστρον, καὶ δελεῖας καὶ φόβοις ἐλόσθεροι, τὶς καθ' ἡμῶν
κραυγάζομενοι μεθ' ἡμῶν ὁ Δημήτεια Θεός.

Μεθ' ὅτις σὺ ἔφις ἔλθοι, παλαιῶν Νέσορον θραυσύπτη, τέτον
δὲ πλήξας σὺ, ἐκ τῆς βίας ἐκτείθεις ἐν χλευτε. Τέτο εἰ-
πῶν σιλόγησις δὲ, τὸν Θεὸν υπὲρ τὰς καλῶν.

Ω'δὴ, ἥ. Νόμων παῖδεσσαν.

Νόμων ἀγίων, σὺ υπεραθλῶν, τὰς ἐν Περσίδι νέκες ἐκμιμ-
εμόνος, τυραννῶντος κατεφρόνισας, ποροσαγμάτων αἴθεων,
καὶ κεκλεισμόνος, ἐν τῷ βαλανείῳ, καὶ σφαγεῖς, τῷ δεσπότῃ ἀρ-
μό-

μόδιον ἀέμελπες τὸν αἶνον, τὸν Κύειον ὑμεῖς τὸ ἔργα, καὶ ὑ-
περυψήτε βοῶν εἰς τὰς αἰώνας.

Δίς.

Οἱ δαιτυμόνες, τῷ μαρτυρικῷ, ἀγωνισμάτων πόθῳ συναθρο-
ῖσθομοι, οἱ φιλόχειροι ἐπόμεθα Δημητέων ἐν πίσι. καὶ
πληρωθεῖτε, ὃν αὐτῷ παρέχει ὁ Χεισὸς, Θείων μύρων καὶ χά-
ριτος, δικαιείσως βοωμόν, τὸν Κύειον. ὑμεῖς τὸ ἔργα, καὶ ὑπε-
ρυψήτε εἰς παῖτας τὰς αἰώνας.

Εδεξιόπο, τὸ ἀμόλωτον, τὸ καθαρὸν στὸ σάματος τελεβόλωνον,
ἡμαγιμόντε δακτύλειον, ὑπὲρ παῖτων ὁ λεπός, καὶ εἰς ἴδει-
το, περατῶν ἐν ἀπίσιοις θαύματα. ἐτῇ πλαύρ ὑπέκυντε, καὶ ἀ-
θλῶν ἐπτοῖται, τὸν κύειον ὑμεῖς πραγμάτων, καὶ ὑπερυψήτε
εἰς παῖτας τὰς αἰώνας.

Ω'δὴ, ἢ. Ξενίας δεσποτοτικῆς.

Σερίας μαρτυρικῆς καὶ μυεπινός ἔκπτεζης, ἐν παναγίῳ σίκη
της καθαραῖς φυχαῖς, πιστοὶ πόθῳ νῦν μετάχωμόν, ἐκ τῆς
λελογχόμονός μύρα, Δημητέων λαβόντες, ὃν μεροβλωμόν.

Διπε πάσι πιστοῖς, ὁ μάρτυς κράζει τὸν χάρεν, ἐν παναγίᾳ
οἴκω, καὶ φέτη πατίκεμα, καὶ μυροβλυτόν, κομίσαδαι, ἀδόλω
διστενίας πόθῳ, τὸ λαμπτόν δὲ τὸ θαύματος ἀνύμνησατε.

Πλημμργέν σὲ Θεός, καὶ τῇ αιάρχῳ σοφίᾳ δεξιὲς ἐπιπληροῦ-
μάρτυς, καὶ ἔργα δίδωσι πελεῖν θαύματα Δημήτριε, λόγον
ἡδιζῶντα παταγγείλας τὸν Χεισὸν, ὀκειώθης τάτῳ καὶ ιἴσσωται.

Ψε ἀδέρωπος ἐσφάγης, τῇ φύσει μάρτυς ὑπέκυντε, ὃπως ἀγ-
γεῖν τὸ σῶμα, ἔχων καὶ ἀφθορον, τὰ μύρα βλύζειν δὲ δε-
δέξασαι, Χεισὸν ζῶντα καὶ κηρύξας, εἰς αὐτὸν χάρεν δέρ-
θαρτος σαζεῖσαι.

Εἰς τὰς αἰνάς, Αἴποτε σίχε. Αἱ ἀγγελικαί.

Ωντος ὡς ἀληθῶς μὲν ἔαυτον παμμάκαρ, καθὼς ὁ Χεισὸς,
ὢ φέτησθεσας πορεφη, ὃ εἰς ἐμὲ πιστόων, καὶ μὴ ὄφεται θά-
υματον, ὅπερ καὶ ὁ πάθος στα πισταῖται, μύρα αἰαβλύζων αἰννάς
τη στὸ σάματος, κειρῆς κειμόν, καὶ ζωὺν Δημήτεια βρύοντος.

Δίκαιος αὐτὸς Φοίνιξ αἱ.

Τοιον ἔδοι ἔχεις ἀθλοφόρες, πούπτη ὃν τῆς γῆς, ὥστε σκύβα-
λα ιγήσωται. Διὰ τὸν σὸν δεσπότην, παταλείφας Δημήτριον, καὶ
μόνον αὐτὸν κερδίσας μάρτυς, διότε κόσμος ἄπας ἔχει, πλευτο-
ρίδιον, τὸν θείοις μύρωντας χαρᾶς, ἐνθέν πληρόμονος.

Θαύματος ὁ Θεός σὺ τοῖς.

Κλῆται ἀληθῶς, σὺ ὁραῖος χρηματίζεις, καὶ ὑπερκαλῆς καὶ
περπόνος ὑπάρχεις μάρτυς. τὸ σύστημα δὲ μύρα, ὑπὲρ παν-
τα Λάραμπα, διὰ ὃν πατερφράγεις καὶ μυείζεις, καὶ ἰλαριώτες
καὶ λαμπτώμεις, τὰς ποδεύπτασε, θείων μαρτύρων καλογίη
καὶ λαμπτώμεις, τὰς ποδεύπτασε, θείων μαρτύρων καλογίη.

Porta di Penitenza.

Δόξα καὶ τιμὴ προέορτου.

Κεὶ εἰς λαὸν, οὐ γαλλίδηστον. Οὐκεὶ εἰς ἀντὶ τὸ ἀθέατον τὸ πῖστον, οὐ μόνον τὸ πῖστον πάντας, τὸ Θεὸν οἰκητούς· κρήτης δὲ Δαρεῖον τὸν πιθάραν. χόρδες Αἴδαμον τῆς Εὔλας, ιδία τῆγεν, ἐκ τῆς Θεόπαιδος ὥμινον αἰώνια λύθωσις.

Τειλῶδιον, οὐδὲ ἀκροτιχίς, προσάββατον τε. συμφάλλεται τῷ τῷ
ἀγίᾳ Αἴρετα λαύσι, τῷ κ.δ. Ωδῇ εί. Πρόσσε σέρθετζω.

Ρόδος σὲ προσφεύγω τὸν δέρμα τὸν κτίσιν, ἔαυσον τοῖς αἰόμοις
θελήσαντα ἐνδεναι, οὐδὲ μέχρι σφαγῆς, εὐθαρσῶς ἀναθλί-
σαντα μάρτυρα Χειτεῖν, οὐδὲστις παρέχοντα Δημήτριε. Δίσ-

Τοφεῖς καθόλε, οὐ κεκαθαρμένος, μυστικῷ ἐν λαττεῖ, τοῖς
θεοῖς αἱμασίσι, οὐδὲ Χειτοκήρος, ἐκ πλαδρᾶς σὺν χειθε-
σιν, αὐθεῖς ἐπλύθης, οὐδὲστις Χειτώνιον Δημήτριε.

Οράτε κράζεις, πάχων μὴ πτοεῖδε. τινὰ δὲ δέρματαν ὄρα,
λογχεῦσαι με φοιεύσαι χεῖρας αἰόμων. πάντας δὲ μὲν θανά-
τον ὄρμας φρερίσω. οὐδὲ προσῆξα τῷ κτίσιν δέρμα πίσεως.

Κοιτάκιον τῷ Αἴγισ.

Τοῦ δὲ ίμᾶς λογχοθεύτα ἐμιμήτω Δημήτριε, ἀντὸν δὲ μη-
ρύτων ἐκ πόθε, εἰλογχεύθης οὐδὲστις. εἰ οὐ τὸ σὸν φέ-
ρω πάθος, σὺ μετέχω τῆς ζωῆς ὁ Θεός με.

Ωδὴ, οὐ. Σπάλιν κακίας.

Γτιλιτοδεῖσαν, τυραννεύτος μάρτυρας πλάνια κατήχωσας. οὐ
τῷ Χειτώνιῳ δὲ ἐγκαυχώμενον, αἰόμων δὲ αἱμόμορφος
ἐχθρός, κτηνιασε ζυτεῖ, τὸν ζωιὸν τῷ μὲν ποθεύτα, οὐ σὺν
αγγέλοις Χειτοῦ μεγαλωντα εἰς τὰς αἰώνας.

Ιπδεις καρδίας, σεαυτόν τὸν φόβον ρίψον ἔφης τῷ Νέσοι, τῷ
προσδικῇ δὲ με όπλίσον. πειρασμός δὲ τὸν ἔσαισοι, Λυσίον
φοβεύστεις. τῷ ιχυρῷ δὲ μετέζον πτῶμα ἔσαι θεόθη. οὐ Χειτοῦ
ὑπενει, δόλογῶν τὸν σώζοντα εἰς τὰς αἰώνας.

Εβιλον ρῆμα, τῆς σὺν γλώττῃς, ωποτε προϊλθε Δημήτριε.
Σσὺ δὲ καρδία ἀγνοεῖτη, οὐδὲ τὸ σῶμα πανάμωμον. εἰδέχ-
θης δὲ τέκνον σαρκὸς εὐδόλως, εἰ Θεός δὲ ἐγνώνθης παθαρός.
οὐ θεοῖς λόγοις οὐδὲστοις, εκήρυξες θυνταφόροντας.

ΒΑΐθυς σοφίας, μεταχῶν Δημήτριε, Θεός γνῶσιν ἔβλυστας.
Ξάβωσον ρέεις ἐν τῷ μύρων οὐδὲ αἴθαντος αἴθρωπος, οὐδὲ
ἀφδορος μενεῖς, σαρκὶ βισμάκαρ, μὴ φθαρεῖς, θείαν δὲ χά-
ριν νέμαιν πάσῃ τῇ κτίσει, υμέσου τὸν Κύειον εἰς τὰς αἰώνας.

Τπαγορεῦσαι, Νέσορ νίνιν μὴ λογίση Λυσίας πώποτε. οὐδὲ
τεινάτια οὐδὲ δάστιν ἐπιποδίσας πτοῦσεισε, Δημήτριος ἔφη.
πλεῦ τὸν ξώσεις, ιχωρὸν ἔχων τὸν Κιελόνιμον, οὐ πάστα κτί-
σις δίλογει, δοξαζεστα εἰς τὰς αἰώνας.

Ωδὴ,

Ωδὴ, Τιμὴ τιμιωτέρων.

Τοῦ τε πετιμημένον ἐν αἴθληταις, οὐδὲ λελογχόμενον δὲ ἀγά-
μηρα, Δημήτριον τὸν μέγαν σὲ μεγαλιώμενον.

Ολέθεον σμικρὸς σρατιωτῆρ, δυσεβών αἴθεων μιαφόνων σιωπ-
κανον σὲ μακρα, οὐδὲ μεγαλιώμενον.

Ηόμης μὴ ειδότες τὰς διτεβεῖς, ρίσειστα ἔνθεοις, οὐ τὸν πέ-
σιν τῷ Γιπτῷ, οὐδὲ τράχον ἄριον, σὲ ὑπέρ τῷ δεσπότα, κα-
πέσφαξαν αἴδικως, οὐ μεγαλιώμενον.

Τοῖς ἔθνεσιν ἐκδοτοι αἴθλητα, σὲ τοὺς ἀσεβέστι, καπατφέξη-
μενον παμμάκαρ, σὲ μεγαλιώμενον.

Εκύλωσεν Θύρες οὐδὲ φονικοί. ικόντιστα λόγχαις, τὸν πλα-
ράσ τε τῷ ιεραν ἐφόνθατα μάρτυς εἰρκτῆσε τὸν ἀθῶν, Δη-
μίτελε θυνταφόρος ἀπαντα φέροντα.

Εἰς τὰς αἵνις δέποτε δ'. Αἱ ἀγγελικαί.

Αμπεις οὐ τῇ γῇ, ὑπερίλιμον παμμάκαρ, τῷ λαμπρῷ φωτε.

Πτῷ μεγίστων σὲ ἀγάνων, οὐ ταῖς ιπνοβόλοις αἴστραπαις τῷ
θαυματωνσ, οὐδὲ αἴγλαις λαμπραις τῷ θείων μύρων, οὐ ταῖς
αἴστραπαις τῷ πρεσβειῶν σ. δὲ ὡν σύδοξε, φθάνεις τὰ πέρατα
πεισθε, δεινῶν εἰκλυτέμφρος.

Δίκαιος οὐδὲ φοίνιξ.

Ηέος ἀλιθῶς, μάρτυς αἴθρωπος εἰδέχθης. πᾶσαν τῷ πα-
θῶν δπορρίφας τινα κηλίδα. οὐ ξύλιν γεγδυμένος τῆς ζωῆς
α. Δημήτελε. δέστροι οὐδὲρπατις δμαρτιας, σύμβολα ιεκράσεων,
ε. ρέεις, παμμακέειτε, αὲλλ' αἴθαρσις αἴλιθες, δείγματα τὰ
μυραστα.

Θαυματός ο Θεός εν τοις.

Παῖσασε ξυχή, ποθεὶ μάρτυς εἰς καρδίας, οὐδὲ μάκαρς σὲ
Πέρη, οὐ τινα γλυκεῖαν, σὲ κηλίστη, σὲ τῇ γλώσσῃ πειλάρει
Δημήτριε, οὐ σὲ δπολαυτα τῆς τῷ μύρων, γλίχεται καρπος εἰς
πόθε. ετας σύδοξε, σὲ ἐμεγάλιον Χειτοῦ, οὐ γῇ, δινεδόξασα.

Δόξα οὐ τινη. Θεοποίον.

Πεῦρο ιερεῦ Ζαχαρία εποιμάζε. ανοιχε ταῦ τὸν ἐδόπιπε τῷ
κόρη. εἰσάγαγε τινα παιδα, τῷ αἴγινον εἰς ἀγια. βλέπε
τῷ Εφεδ τὸ σὲ διδάσκων. μανθανε βελον μυστηριών. οὐ δὲ πα-
ρεστιν, οὐτοις αἴωνος μυστως διλεμψόν λύθεωσις.

Κανάν τέλειος. Συμφάλλεται τῷ τῷ αἴγινον Νοταρίων, Τῇ εἰκο-
σῃ πέμπτῃ. πλ. β. Κύματι Σαλαστης.

Καΐτισε μαρτύρων, σπιάφιον μέλος, οὐδὲ βπικήδενον, ἀσπια καὶ
προσδεξαι, ο τῷ σφαγῆσι τινα λόγχαιν τῷ Χειτοῦ σὲ μι-
μπαρμόνος, οὐ θανάτῳ ιεκρωσιν, ζωοποιον Δημήτελε.

Δίσ.

Τών θερά δόξη, καὶ κάτω τοῖς μύροις, οἱ ἐπιβραντοὶ καὶ οἱ
βλήγοι, πεντακιμήθον δρόπτες, σφυριμέσισε Δημήτειε. τῇ
τυχῇ δὲ πάμφωτος σαρκὶ δὲ τελεῖς ἄφθορος.

Ταῦτα τῶν πίστιν, τῷ πόσμῳ γνωστῷ, καὶ τῶν αὐχέπτοιν,
Τπληροῖσε μύρων Χεισός, ὡπὸ τῆς στῆς πλαντρᾶς μάρτυς, βλύ-
ζειν ταῦτα ἀδικήματος, καὶ τῷ τάφῳ κείμενος, ρέεις ζωὴν Δη-
μήτειε.

Ωδὴ, γ'. Σὲ τὸν δόξην ιδέπον.

ΕἼ τὸν περιδημήθον, ὡς παναγον Χεισῷ τῷ ἐσφραγιμόν: ἦ
σύμπασα δρόσα, ἐκ τάφου μύρα ἐκβλύζοντα, Χεισῷ κράζεται
Δημήτειε, ἐκ ἔτιν ἄγιος, πλιὼν σε Κύρει φιλαθρωπε.

Τμβολὰ σῆς ἀγνείας, αἰδεῖσιν ἐν τῷ σῶδῳ μύρᾳ, Χεισός
τῶν πεντακιμήθων, θείαν ἐν τοῖς χάρειν φάντοπι, τοῖς κρά-
ζεται Δημήτειε, ἐκ ἔτιν ἄγιος, πλιὼν σε Κύρει φιλαθρωπε.

ΗΝοίκας ταῖς ἀγνάλαις, καὶ δίδεξιν τὰς σφραγίας τῇ πλαντρᾷ
σε. καὶ νεκρωθεῖς δὲ μάρτυς, δίχα ταφῆς τε καὶ μνήματος,
ερίσης κράζων ἐνδόξε, ἐκ ἔτιν ἄγιος, πλιὼν σε Κύρει φιλα-
θρωπε.

ΜΝησα σὸν ἀπεδείχθη, καὶ τάφος σὺν τῷ φρέαρ, φέρριθνος.
καὶ δὸς ἡ Θεία χάρει, ταῖς ἐνεργείαις σὲ ἔδειξε, τῷ μύρων
δαυμαζόνιον, καὶ τῷ τῆς θαύμασι, καπαλάμπεισε Δημήτειε.
Καθίσματα, ἥχος, δ. Τὸν τάφον σε Σωτήρ.

Ιηδόρη μὲν Χεισός νεκρωθεῖς ἐνειλάθη, Δημήτειε σοφέ, καὶ ἀ-
τρώματοι θείοις, ἐπέφη ὁ ὑπέρβεος, σὺ δὲ ἀταφος ἔμενας
εἰς τὸ φρέαρ δὲ, ὑπορρίφεις δὲ ἐκέντον, ὡς ἀράματα μύρα λαρ-
βωθεῖς εἰς τάπα. ὁ μύρον τὸ δόνομα.

Ωδὴ, δ'. Τῶν ἐν σαυρῷ στείλα.

ΤΗν ἐν σαυρῷ φευκτῶν ἐκκείπτοιν, σὲ δεσπότας Ζηλῶν, δέ-
κανὸς ἐβόας, τῷ μώλωπι ἰάδημῳ τῷ σῷ λυθρωτᾷ, καὶ πό-
στρος τῷ πάθος καὶ τῷ πότῳ δέχομαι.

ΕΒδόμην αὐδοῖξε περίλασσας, τῆς ὄγδοης ζωὴν βιώσας θείοις
ἔργοις. παρειδεῖς δὸς τῷ περσκαρα, καὶ ὅλος καιρὸς, ἀπεδεί-
χθης ἀγνείᾳ καὶ θείοις αιμασι.

ΡΩμαλαιόστοτον τὸν Νέστορα, γινητῶν τε δεινὸν Λυαίν ἀπειργά-
σω, διν ῥῆξε διεστάχθει ταῖς στᾶσις προσθήκαις, καὶ σφα-
γεῖς Χεισῷ μάρτυς ἀφθον αἰσθίμος.

ΟΡμήσας δόλῳ θαυμάσαι σε, ὁ σκορπίας νεκρὸς αἰράθη ἀδι-
τίκος, ιδιὸν θεοφράκτην σὲ καὶ φωταγή, καὶ σαυρῷ τῷ Χει-
σῷ πίπτει καὶ ὁ νοεύμορος.

Ωδὴ, ε'. Θιοφωνέας τῷ Χεισέ.

Θεοφωνέας τῷ Χεισέ, ὡς ἀληθῶς ἐξεκόριστος ἀφθητος, καὶ ἐ-
δείχθης φῶς λαοῖς Δημήτειε, ταῖς νυκτὶ τῆς πλανῆς παθό-

δεσμον, θεὶς αἵεσποις περὶ νεκρὰς ζωάσας λόγοις στε, καὶ ταῦ έπι
μνημεῖον σοῖς μύροις τὰς ἐν τῷ ηγ., πατέταις διφράνεις πιστός.

ΗΕος ἐδείχθης ἀληθῶς, τὸν ποιτιών σε βροτὸν γεγονότο, τῆς
πλαντρᾶς τῇ λόγχῃ μηροσάμφων. καὶ τὸ τέτο φανεῖς μιση-
ειον. ὁ δεσπότης δὲ λογχθεῖς, ὑδωρ σιν αἴματι, ζωὴν ἴμιο
βλύζει, καὶ σὺ τὰ μύρα πισῶν εἰς ιαπέλον.

ΛΙα θανάτος πρὸς ζωὴν, μὴ σφραγῆς πρὸς χαρὰ μετεβαίνεις.
αἰθανάτος δὲ ζωῆς δωρύματα, ὁ μόνος αἰθανάτος νέμεις σοι.
καὶ τὸ σάμασα μὲν φθορᾶς ὀφθον αμέποχον, φυχὴ δέ τε δόξης
πληρώτας ἐν ψρωῷ, θείεις Δημήτειε.

ΕΚλογχθεῖσις ζωῆς πλαντρᾶς, καὶ λογχθεῖς τῶν πλαντρῶν
Χεισώ πόδων, εἰς αὐτῆς τῷ μύρων τῶν αἰνέβλυσσιν, ἐκομίσα
μάκαρ Δημήτειε. καὶ ύπνωσας οἴα νεκρὸς ὑπὲρ τῶν φύσιν, ζῆς
τεμένων ζωὴν πάσιν ἐν τάφῳ, φάσιν φυχῆς τε καὶ τὰ σώματα.

Ωδὴ, σ'. Συνεχεῖτο, αὖτις καπεχέδηι.
ΤΥνελίθης, σαρκὶ εἰς ἐδέθης, ὅλως τῆς πλανῆς ταῖς στεραις.
τὸν δὲ ποδῶν δεσπότην, σαυρανθύτη λογχθεῖσα μάρτυς, ὅμη τῷ
αὐτῷ, τῇ φυχῇ τῇ θείᾳ στε, κεχαείτωται καὶ ἐδοξεδην. τοῦ ἐπατέρος
δὲ Χεισός ἐνεργεῖ, μύρη τῇ σαρκὶ, καὶ φῶς τῷ πισθματι.

ΒΡοτοκόρον, καπίρυγσας ὄφιν, μάρτυς τῇ λόγχῃ τῆς πλαντρᾶς.
εἰ δὲ καὶ ἐστόσες θανατοποιοί Χεισώ ὀπλίται. αἰδαὶ εἰς τόπον
μαλλον ἐτος πέθρυνσαι. οἱ πιστοὶ δέ σὺν δέσμῳ τῷ πάθεις αἰαζω-
μεῖται. αἰθανάτος ζωῆς, ἀπαρχῆς τοῖς μύροις στα λαμβάνοντες.

ΒΑσιλέα, τὸν τῆς αἰμαρτίας, ἀμα τιρανῷ αἰαρεῖς, σὺ δὲ
θανὼν ταῖς λόγχαις, πάλιν ζῆς θεαρχικῆ διωμένη, καὶ αφ-
θαρτίας σύμβολα ἐπλεύσας. δι ἀντι πέρπετε τῷ ζωοῖς παντας
πιστός Δημήτειε, λύων πάθη δεινά, καὶ φυχᾶς διφραιναν, αἰσζεν
παντοτε.

ΤΟν ἀφθαρτον καὶ ζωοτα Χεισῷ ποδίσας, ταῖς λόγχαις πο-
τεζώθης καὶ ἐνεργάθης. ἐν τῷ φρέατι δὲ ἔρριψαι μὴ ταφεῖς
μήνων ἀφθαρτος. εἰς τάφῳ δὲ σεπτὸν ἐβλυσσας μύρα, χάρειν χο-
ρηγῶν τοῖς ἐκβωσι. Ταῦτα σώματα εἰσὶ τὰ πανάγην Δημή-
τειε, ἐν φ Χεισός ἐδοξάδην, οἱ ζῶν αἰασάς τελύμερος.

Ο' Οἶχος.

Ο' Κατέχων τὸ σύμπαντα ἐν τῷ δρακὶ ἐπικράθη. δι ὑμείπον
κατίσις. πιτον ἐν ζηλῶν Δημήτειος ἐν σαυρῷ λελογχθειμόν,
ἐν σρωτι τὰς ἀγνάλαις ἐξέτειν, καὶ πλαντρᾶς λογχθεῖσις ὑπε-
δέξατο. ρίφεις δὲ ὡς νεκρός, τῷ φρέατι συγκέλεισαι, καὶ οἰς θε-
πιτον. πιτον δι Penitenza. P 3 λασ-

λασταν ἔβλαστε, ρέιθρα μύρων ἀκείνωτα. Θαυμάτων δὲ πηγαὶ σχεδόντος, καὶ σώματα καὶ πνεύματα ιαδινοὶ πολλῶν. οἱ πλαΐσιοι δὲ πᾶσαι εἰπαῖθι, καὶ ὁ Λυδίος πέπτων, καὶ σὺν ἐκείνῳ Χεισὸν οἱ πιστοὶ δέ μύροις κράζομεν. παντας σώματος εἰσὶ τὰ πανδιάκοντες. πιστοὶ δὲ μύροις κράζομεν. παντας σώματος εἰσὶ τὰ πανδιάκοντες. πιστοὶ δὲ μύροις κράζομεν. οἱ ζῶν αἴσαται θύμημερος.

Ω. δὴ, ζ. Λόφρασον θάυμα.

ΑΦριστον πέρας, σὺν τὸν Λυδίον κατέρεψας, σαῖς πρεσβείαις Νέσορα Φρυρών, καὶ ἡ Χεισὸν, σφάττη ζῶν Δημήτειον, καὶ αιαβλύζεται ημίν τὰ θεῖα μύρα τῆς βράστη, Χεισὲ δὲ λογοῦτος εἰ. **Τ**Εῖχοται δῆθις, καὶ καρδίας Δημήτειον, ὡς ἔβράθης λόγχη τῆς πλάστρα, καὶ πίπτει δειρὸν δαιμονίων σύσημα. οἱ διοιεβεῖς δὲ δέρφανονται σοὶς μύροις, ἐκβοῶντες Χεισὲ δὲ λογοῦτος εῖ. **Ο**Λβίος πόρος, ὄντως δὲ σὸς ὁ Δημήτειος, δὲ νεκρόν σε ἀφθαρτού πλεύτη, καὶ ζῶντος κρενάς, βλύζων μύρα ἀπαυστα, τοῖς ἐκβοῶστε Χεισὲ δὲ λογοῦτος εῖ.

Ηόμοις αὐθράπων, ἀκολυθῶν μάρτυς αὐδοῖς, ἐν τῷ πάφῳ κρύπτης θνητός, τότον δὲ πηγαὶ μύρων φαινεῖς ἀφθονον, εἰς σαπεῖαν ημῶν τῷ μελαθρόντων, δὲ Θεὸς μεθ' ημῶν τὸ Δημήτειον. **Μ**α ἡ δόξα πατέδεις ήγε τῷ περιθματος, λοιπόντεις καρύττεις καὶ πάσῃς σοφῇ, πλευτίως τυχῶν, μέγιστε Δημήτειος, καταφωτίζεις τὰς πίστεις μελαθρόντας, η γειάς δὲ Θεὸς δὲ λογοῦτος εῖ.

Ω. δὴ, ί. Εὐκηνθι φείτων ωραίε.

Εφεξε σύμβολος δυσμήνες, καὶ καποχώθη δὲ τῷ δαιμόνων ή πληθύνεις, ιδεστα τῷ φυχίοις σε βαίνεστα εἰς ωραίες έν φωτί. ἐκ θύντος, ιδεστα τῷ φυχίοις σε βαίνεστα εἰς ωραίες έν φωτί. εἰς τῷ πάρε πικρὸς δὲ σε τὸ σώμα, τῷ μύρα αιαβλύζει, οἱ πιστοὶ δὲ βοῶμοι, τὸν Χεισὸν ὑμετέος εἰς πάντας τὰς αἰσιώτας.

ΤΕλυσαι σώματος θιττό, τὸν ἐπειράνιον δὲ ἀπειλήφας ζωιώ. **Π**. Αδὲ μὲν τὸν νέον μηρύκιον, λόγχη ἔβράθης πλάστρα, καὶ μέρες Δημήτειος ἀπάντως, Φρυρών τὰς μελαθρόντας, ιερεῖς δίλογετε, καὶ ύπερυψάτε Χεισον εἰς τὰς αἰσιώτας.

ΠΕλεῖς τῷ σώματι νεκρός, οἱ Λάππος δὲ δὲ σὸς αἰεισθεῖς ἦν πιστός. Λιβάνη δὲ τὸν χειρὸς δακτύλιον, καὶ τὸν χιτῶνα τὸν σὸν, θαυμάτων πληθῶν εἰς τόπουν πράττει, καὶ τὸν Χεισὸν καρύττει, καὶ αδελεῖ υπὲρ πότε. αὐτὸν καὶ σὲ μάρτυς Δημήτειος τιμωρῶν.

ΨΤῶν καρίτων τῷ έν σοί. ὡς τῆς ἀγνείας σε, ὡς σφαγῆς υπὲρ Χεισός. ιδε δὲ τὸν γηῶν μέλι πέθεστα καὶ συγκαλύπτηροι, τῷ σώματι θιττοῦ οἰς κεκτημένος. αἰλί εἰς τὸν κόσμον φαίνεται, ὥστε Αἴγυπτος μάρτυς, καὶ διωγγήζεις Χεισὸν τὰς αἰσιώτατας.

Ω. δὴ, ί. Μή ἐποδύρε μα μήτερ.

ΜΗ ἀντιώ ἀ πατείς μη, ὑπαχθεῖστα τυραννοῖς. ὡς δὲ ἐμὲ ἀπαλλαγὴν δέρειν δημιττεῖς. ἐκλυσίαται μηδὲ καὶ νῦν ἐκ θλίψεων, καὶ πληρώσω ἐνθέων ἀγαθῶν, καὶ φυλάξω καὶ σώσω λέγει Δημήτειος.

Ἐπι

Επὶ τοῖς σαῖς μεστιτέσαις, τῷ δεινῶν λυθραθῆσαι, ἵστος σαῖς διεφυλάχθησι πτέρυγας φεί. νῦν δὲ τῶν δόξαν, μεμρέσσει τῷ δεινῶν, εροβυμένη αἰθλίως, προσρέχω δῆτι σε, καὶ κραυγάζω, βοήθειμος ὁ Δημήτειος.

ΤΗ μὲν καλύπτει καὶ πάφος, αἰλαῖ πλήρης δὲ Κόσμος ἐμῆς συμμῆς τῆς ἐκ τῷ μύρων καρέται Χεισός. μὴ φοβάσθη πατεῖς μη διμένει κατέχεστα. τές τέχθρεσσος δὲ πατάξω παπάξω έν Χεισῷ, καὶ φυλάξω καὶ σώσω σὲ τῷδε τιμωσαν με.

ΑΓαλλιάδων γῆ πάστα, Θεογαλονίκη χαῖρε ή δισεβής. ὁ γάρ Χεισός σπλίτης ὁ λαμπτόρος, μηδὲ σε οἰκεῖ Φρυρών, τῷδε τῷδε σε. τέχθρεσσος σε πιμετέβων, πληρών σε ἀγαθῶν. φησί καρέζει τιμωσα ταῖρος Δημήτειος.

Εἰς τές αἶρες διπό σιχ. Αἱ Αἴγυπτικαι.

ΧΑίροις ὁ μικροὺς ἐν τοῖς μάρτυσι καὶ μέγας, ὄντως αἴθλητος, καὶ τῆς πλανῆς καπαλύτης, Δημήτειος τελομάκαρ, δῆς τὸ αἰειμένης σε, δῆκτὸς τὸν Χεισὸν τὸν ἔβωτά σου, Φρέριτον ημάς τῆς ομητάς σου, Θερμώς Φαλλούτεις, Δημήτειος βραβεύτης Χεισέ δέξαστοι.

Δίκαιος ὡς Φοίνιξ αὐτός.

ΡΕίσαι πετρῆς γῆς καὶ πληροῖς τὸν οἰκειμένων, Ηλίος γλοκής, ὥστε ἀλλος καπαλάμπαν, Δημήτειος πὲν κόσμον, καὶ διάπον τὸν ζόφωτον, Θαύμασιν ἀπέριοις ὡς ἀκτίσι, μύρων ταῖς οδυμαῖς ταῖς περιπομφώνταις, ἐκ τῆς πάφου σε. ὃν περ Χεισός πηγαὶ κατέστησε σὲ τῷδε τοῦδε.

Θαυματός δὲ Θεὸς σὺ τοῖς.

ΤΑνηγυεκάδε, παῖς πιστὸς δικεπιζέσθω. οἱ ἐκ τῷ κάμπαν δεῦτε ἱκετε προθύμωνται. σωδραμετε οἱ πάντες, τὸν προσάτεον τιμπατε. πόλις δὲ λαμπταρά Θεογαλονίκης, κρότογον φαιδρῶς τὸν ψυροβλύτην, τὸν Δημήτειον, τὸν πατειώτην καὶ Θερμόν, ύμιντον αὐτιλίπτορα.

Δέξα.

ΠΕύρο αἴθλητα, θηφανῆτα καὶ πάλιν, ὡς ποτὲ τὸ πεῖρι, τοῖς πιστῶντας δεομένοις, θητίκειμι καὶ πάλιν, τῷδε καληδεῖσαν πατειδάσιν, παύτης τὸν ζυγὸν θητικρίζων, δὲν τὸν πολλῶν ἔλκει ππατειώτην, καὶ αἴξιστον, διαρετόσαστοι πελεῖν, φέτε τῷδε Παντζυριν.

Καὶ νῦν.

ΤΓεροὶ ζυγῆς, οἱ Γωνικεῖμι καὶ Αἴγυπτοι. καλέσον ὅμη, τὰς τελείας τὰς κόπλα. σπαναφον λαμπτάδας, τῷδε παρθένον δικεπιτον. ἔξαρχος Διαβίδης τῷ μέλιτας, αἴωθαν χοροῖσι τῷ Αἴγυπτον, συγχορεύσατε, οἱ τῷ Θεῷ ὄντως λαός, τῷ μηδείστεροι.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΤΑΣ ΣΤΑΤΥΡΙΚΙΟΤ

Δόγος εις τὰ Θαύματα τῆς Μυροφόρου

ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Απὸ τὰ ὅποια, τὰ μὲν μεσικά, ἐχέφησαν πᾶντα τὸ ἐν Μοναχοῖς
Δαμασκηνῶν τὸ ιωδόθεντον καὶ Σπεδίτην· τὰ δὲ
λοιπά, εἰσὶ ταῦτα.

Tοῦ καιρὸν ἐκεῖνον, ἐκίνηται οἱ Ἀ' Βαροὶ μὲν φροσεῖται
ἐπανού χιλιάδες, καὶ καρσθόντες τόπυς πολλάς, ἐφ-
θασσοῦνται εἰς τὴν μεγαλόπολιν Θεσσαλονίκην, τὴν
κληρονομίαν καὶ πατέριδα τὸ Λγίς Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου· οἱ
ὅποιοι, ἔξαφνα πελεκύκλωσαν τὸ κάστρον, καὶ παρεβίσις ἐβαλαν
σκάλας, καὶ αὐτοῖς εἰς τὰ τειχόναστρα. Οἱ δὲ Ἀ' γιοι, πάραν-
τε ἐφαντασθέντες πολλάς ἀρματωμένος στρατιώτης, καὶ κατέσφαξεν πολλάς·
οἱ δὲ λοιποὶ, ἔφυγον μακρόθεν τὸ κάστρον, καὶ ἐκαμαν καλύβαις,
καὶ ἐπάθηνται. Καὶ καθεξέθησον, ἐκαπονθάζονται πάσαν ἐπιμα-
σίαν τὰ πολέμια. Εἶτα, ἐκαμαν καὶ πύργος ξυλίνης, ὑψηλοτέρης
τοῦ τοῦ πύργου τὸ κάστρον. Πήρεν δὲ καὶ πέτρας πολλαῖς, ὑπ-
πέθησαν, καὶ νὰ πολεμεῖν· καὶ ἡ τοιαύτη ἐβαλαν εἰς τὰς πύργυς αὐ-
δρας τεχνίτας, καὶ σφραγίδωντες μέσω εἰς τὸ κάστρον· καὶ πόσον
πολλὰ πυκνά επειθούσαν, ὥστε ἐχάλασσαν τὰ φυλάγματα δυτὶ^τ τὰ τειχόναστρα, καὶ ὅλον τὸ κάστρον ἐπαράχθη, καὶ ὅλοι ἐθερμοὶ καὶ
ἐφοβύντο τὸν μέγαν κίνδυνον, ὅπτε τὰς επικανέβη. Τότον τὸν μέ-
γαν κίνδυνον βλέποντες οἱ Θεσσαλονίκης, καὶ μὴ δυνάμενοι
τὰ αντισταθῆντα εἰς τὰς πολεμίνες, ἐρρίφαν ολίγην τῶν τὴν ἐπίδια
εἰς τὸν Ἀ' γιον, καὶ αὐτὸν ἐπέγκαλαται, καὶ τὰς βοηθήσῃ. Οἱ

δὲ Ἀ' γιος, ὃς ἔπομπος βοηθός, πάρανται τὰς εἰβοήσιτε. Καὶ αἰά-
σται μὲν προσοχῆς τὸ πλεόδον.

Gαρανίντε τὰς πολιτας, καὶ διγύκας εἰς τὰ ὑπερώπηρα μέρη
τῆς πόλης, τὰ ἐναντιώθεν τὰς πολεμίνες· ἐφαντεῖ καὶ οἱ Ἀ'
γιοι εἰς τὴν μίσθιν τοὺς, καὶ ἐπῆρε μίσθια μικρά πέτρας, καὶ ἐρε-
γει εἰς αὐτῶν, ὃν τῷ ονοματὶ Ἰπτά Χειρά τὸ Θεῖον παντα, καὶ
γιας Δημητρίες, βοηθεῖς· καὶ ἐρρίφε τὴν πέτραν. Καὶ δέ τοις ἐπει-
νος δὲ ἄλιος πολλῆς τιμῆς λίθος, ὅπτε εἶχε τὸ ὄνομα τὸ Λγίς,
οὐδὲ διδεδούμενός πολλῆς κάλεστος, καθὼς ερρίφετο, ὑποθήριον τοια-
νεὶς τὰς μηγάλας σωράς τηρεῖν περίων, ὅπτε εἶχεν οἱ ἐχθροὶ συ-
γεγένενται, καὶ διεσκόρπισαν αὐτῶν, καὶ ὅλαις τοις πέχυμας τὰς τοις
ἐκαπατάσαντο. καὶ οὐκέπος, καὶ αἱ τέχνες τηρεῖν βαρβάρων, εἰς τὰς
κεφαλὰς τὰς ἐγύρεσται. καὶ ὅλαις αἱ καπασιδαῖς ταῖς, αἰσθέργυταις
δοτόμεναι. Οἱ δὲ Θεσσαλονίκης, βλέποντες τὸν δειλίαν τηρεῖν βαρ-
βάρων, καὶ λαβόντες θάρρος, ἰσθμιδόνιαν ἀκαπαπαύσας δυτὶ τὰ
τειχόναστρα. Βλέποντες δὲ οἱ βάρβαροι τὰς μὲν πέτρας μικράς,
τὴν δὲ διώματίν τας μεγάλιας, ἐθαυμάζενται καὶ δοτόρεσσα. επῆ-
ρην δὲ καὶ εἰς τὰ κέρεα τες δυτὶ τοις πετραῖς, καὶ βλέπεται, καὶ
ητοὶ γεραμύμαται. Καὶ τότε ἐράτιστον εἴη, ὅπτε τοι εἶχεν δυτὶ^τ
τα κάρεις σκλαβωμένον, τι λέγεται τὰ γέμιματα; Καὶ ἐδεῖξε
τοις τὴν ιωδόθεστιν· καὶ ἐθαύμασσαν, καὶ δοτόρεσσα εἰς τὴν διω-
μαν τὸ Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, πως μόνον τὸ Ονομά τα δη-
καλέμδρον, βοηθεῖ ποιεῖσθόπως! Καὶ ἐπαυτα πολεμεῖτες.

Ἐτερομ Θαῦμα.

Mετὰ δὲ ὁλίγου καιρὸν, πάλιν ἐσώαξαν ἀλλα στρατόματα
διθλαστέρα, καὶ ἥλθον καὶ τῆς Θεσσαλονίκης. Καὶ δέκαιρης
της φαινεται οἱ Μεγαλομάρτυροι Δημητρίοις, ὡσακτὶ στὶς ἐξέβασισ
δυτὶ τὸ κάστρον μὲν φυσάται ἀμέβητε. Καὶ ὡς τὸν εἶδον, ἐφυγεῖ
εἰς τὰ ὄπίσω, κακεῖς νὰ τὰς διώκηταις· καὶ ἀφοσαν τὰ φαγκ-
τά τοις, καὶ τὰς καλύβαστας, ταῦτα ἀριματάτος. Καὶ ἐπως ὑλι-
κάδιν οἱ πόλεις δυτὸν τὸν μέγαν καὶ φρεστὸν εκένον πόλεμον, τὰ
εδόξασσαν ἀπαντες τὸν Θεόν, καὶ τὸν Μεγαλομάρτυρα Δημητρίον
ἐμεγάλιυνον, εἰς τὸ Θαῦμα στὸν ἐδεῖξε. Διότι, καθὼς οἱ Ἰπτά-
τε Ναινὴ δητὸν πάλαι Ισραὴλ ἐπιστε τὸν Ηλιον, ἐως δὲ εφτ-
ινοῦσσε τὸν Λμαλὴν, καὶ τὸ στρατόματα αὐτοῦ ολον· ὑπα τοῦ οὐδὲ
τῆς τὸ Χειρά, μετὰ τὴν πέτραν στὸν εἶχε τὸ ὄνομά τη γενερα-
μόνον, ἐγύρεσσα εἰς τὰς ὄπίσω τοις πέτρας οπτε ἐρρίχων οἱ
ἐχθροὶ καὶ τῆς πατέριδος τη. Εδωσετο οἱ Ἀ' γιοι καὶ αἰλούρεστόπως
νὰ καρπί τὴν λύκεωσιν, νὰ δώσῃ δειλίαν εἰς τὰς ἐχθράς, καὶ
θάρρος εἰς τὸν λαόν τη, νὰ καπανόψειν καὶ νὰ ἀφανίσσει τὰς ἐχ-
θράς· ἀλλα ἐτζη ἐφαντεῖ τὸν Ἀ' γιον, δέ τοι δείχη τὴν παρρησίαν
τοι.

την πολιώ, δόπες έχει εἰς τὸν Θεὸν, ὅτι μὲ τὴν πόθησαν. Καὶ μεταποίησε τὸν Θεῖμα. Οὐπο λοιπὸν εὐθαυματάργει οἱ Αἴγιοι, καὶ πᾶσιν ποιῶσιν εὐθεράποδεν· εἰ μόνον εἰς τὴν Θεωτοκίην, καὶ τὸν αὐτὸν εὐθέχωρα, ἀλλὰ καὶ εἰς ἔλιν τὴν οικουμένην προφθάσει παχέως, καὶ βεντεῖ τὸν αὐτὸν οὐκαναλεμφάς.

Εἶτερον Θαῦμα.

ΤΟΥ καιρὸν ἐκείνου, ἐβασίλεψεν εἰς τὰς Βαλγάρias Σαμιῆλ ὁ ὄχεινος. Επότες οἱ Σαμιῆλ, μὲ ἀλλις τόπις ὅπε ὥειξε, ἐπῆρε καὶ τὴν εὐθέχωρα δὲλα τῆς Θεωτοκίης, καὶ πολλὰ ἐπάντια τὰς τούτων εὔχεται. Οἱ αὐτὸς εὐθύνοντες ἦσαν, σύμματε Ρ' αὐδόμηρος, ὁ ὅποιος ἤπειρος δότερος εἰς τὴν διάσημην φάσι τὸν πατέρα τοῦ πολλῶν, αὐθεντος Θηραδίην, καὶ ὅλος μεγανός, φέριος τὴν γνώμην, σκληρὸς τὴν φύσιν, μιστὸς εἰς ὅλας, δέλος τὴν θυσίαν, ὅλιγος τὸν φρεγατὰν δὲτο τὰς δάμονας, μικρὸς μικρότατος καὶ παρημίαρος. Επότες, οἰκτοικῶντας τὰς τοπικὰς ὅπε ωρίζουν οἱ πατέρας τοι, ἀδικάτον εἶναι γὰ εἰπεῖνθεν ὅστα καὶ εἴκαμεν καὶ ἐκτίστην ημέρας. ἀρπάζοι, ἀδερφοί, εμίμεν τὰς παρθενίας, ἀδικεῖσθε τὰς γυναικας, ἀρπάζεται παράγιατον τῷ αὐθεράπων, καὶ καὶ ημέραν αὐτούσιας εδαναποιεῖ τὰς αὐθεράπων. καὶ εἰς ὅλας τὰς ιππικόνες ταῦτα τύραννος αὐτούθεντος· χωριστὰ δὲ, εἰς τὸ Χαροκόπιον λεγόμενην Σοσκόν· διότι εἰς αὐτὸν ἐκάθετο τὸν αὐθεντορον καιρὸν, οὗτοι ἵπποι καλός ὁ τόπος· μάλιστα, ὅτι εἶχε τὸπον ἐκκινήσα.

Εἰς τὸν λοιπὸν τὸ χωρίον ἐκαποιῶστε τὸ αὐθεντορον εἰκείνον θηρείον, καὶ πολλὰ ἐπαίδεσθε τὰς αὐθεράπων. Καὶ καθ' ἐκτίσιν μὲ θρύλων καὶ αιαστοναγμάτων καὶ δάκρυσα εὐθεγκαλεῖσθαι τὸν Αἴγιον Δημητρίου, γὰ τὰς λυγάσῃ απ' ἐκείνῳ τὸ αὐτόμερον θηρείον τὸ ὄγλυχοράπερον. Οἱ δὲ τύραννος εἰκείνος, ἀστεῖον ποτὲ τὰς αὐθεράπων, ὅπε εὐθεγκαλεῖσθαι τὸν Αἴγιον Δημητρίου γὰ τὰς βοσκήσῃ, ἐπειδήσθε τὸ ὄνομα τῷ Αἴγιο, καὶ περιεστέρον τὰς επιαίδεσθε, λέγων· νὰ ἴδαι, αὐτὸν ὁ Δημητρίος, γὰ τὰς λυγάσῃ τὸ τὰ χέριά μι. Τὸντας λοιπὸν, οἱ συμπαθέσατος Μέγας Δημητρίος, καὶ αἰτιαὶ στένει τὰς πελαστικέις τῷ πωχῷ, καὶ τὰ σενάγματα τῷ πεπαιδεμένων, καὶ κινέει εἰς τὴν βούθειαν καὶ σωτείαν τὸ λαόν, λέγωντας αἵς καὶ τὸν Δεσπότην Χετσόν. Καὶ ἀλλα περίβατα ἐχω τῷ ποτὶ περιεστέρων μη, καὶ ἐκεῖτα περίπει νὰ τὸ φυλάξω. Οἱ δὲ τύραννος, ἐτιμάεται τὸν παλαιό παρον εἰκείνον λαόν, καὶ τὰς δύγαλον εἰς τὰ βεντά, καὶ εἰς τὰς λόγγας, καὶ γκριμένες, νὰ κινηταὶ ἀρχεια θηρεία πεζοί. Καὶ εὐθεγκαλεῖσθαι εἰς ὅλον τὸν λαόν, ὅτι ὅποιος δοὺ πιάση θηρείον πιλαλώντας, τὰ λεμβανάρια δακάπον. Καὶ ἡτο τὰς ερόντας εἰς τὰ βεντά. Καὶ

ποιετοῦσας ἐπιειδέσθε δὲ λαός. Οἱ δὲ Μεγαλομάρτυς Δημητρίος, ὁ ὄχλος βοηθός τῷ επικαλεμένων, θέλειν τὸν κάπισον ἐκείνον ὥστα αἰραπὶ αιάρεσα εἰς τὰ βεντά, εκεῖ ὅπε ἐκινηταῖσθε, καὶ εφάνη παβαλάρης. Καὶ καθὼς ἦτον ὁ τύραννος εἰς τὸ ἄλογον, τὸν ἐκτύπωσε μὲ τὸ κοντάρι εἰς τὸν περδίαν· καὶ ἐπεισενεκρός καταπάραυτα, καὶ διεσκορπίωντα τὰ κόπιά τοι τῷ φύλῳ τὸν ἄδιον. Καὶ ὅσοι τὸν αἰκολεθῆσαν, εἶδον τὸν Αἴγιον ὁφελομοφανῶς, ὅπε ἐκτύπωσε τὸν τύραννον μὲ τὸ κοντάρι. Καὶ οἱ μὲν Αἴγιοι, ἔγινον πάραυτα ἄφαντος· οἱ δὲ τύραννος, ἐπεισενεκρός. Καὶ ἡτος ἐλυθερῶν ὁ λαός εἰκείνος ξέπο τὸν αὐτόμερον εἰκείνον θηρείον, καὶ ἐκαθρωπον.

Εἶτερον Θαῦμα.

Τοτὲ δὲ ὅλιγον, εἰκείνοισαν πάλιν ἐθει πολλὰ καὶ τῆς Θεσσαλονίκης τετέσι, Ριγχίνοι, Σεβυμόνοι, καὶ Σπυριδάποι, ἐθει τὰ Παραδάναβι· εἶχαν δὲ καὶ ἀρχηγὸν σύνα διμόδοπό τοις, Περβέρον τὸ ὄνομα τοι. Εἰτέτος οἱ Περβέροις, εἶχεν αγάπιον μὲ τὸν Καϊσαντινηπόλεως βασιλέα Λέστον τὸν μέγιον· ἀλλὰ κρυφίας, ὀμελέπτη καὶ τῷ Ρ' Ρωμαίων, καὶ εἴζεται καιρὸν τὰ σκηνῶν πόλεμον. Λοιπόν, ἔμαθεν ὁ βασιλεὺς τὴν διπλελιώτην, καὶ ἔσειλε, καὶ τὸν Κηφάσαν, καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακήν, καὶ εἶπεν δέλιον τὴν βελιώ, ὅπε εἶχεν, ὅτι εἴκαμφρον, τὰ μὴ πανηγυροτέ τα κερδόη τῆς Ρ' Ρωμαίων, καὶ δέσις αὐθεράπων πιάση γὰ τὰς θεατανάρι αὐτούσιας χωρὶς καρμίαν λύπην. Καὶ ἔτην, τὸν εφόνιστρον δὲ βασιλέας.

ΤΟῦτο, ὡς τὸ ἔμαθαν τὰ βάρβαρα ἐθει εἰκείνα, καὶ μαν βελιώ πηραν, καὶ ἀριπταν καὶ τῷ Ρ' Ρωμαίων, καὶ ἀλλοιον κερσόντες τὰς τοπικὰς καὶ ὡς τὴν Θεσσαλονίκην. Καὶ ὡς ἐφερασαν, ἔμοιράδητα εἰς δύω μέρες καὶ οἱ Σεβυμόνοις, δηπασαν τὸ βοεινὸν μέρος τὴν κάτερα, καὶ τὸ Βαρδαεία· οἱ δὲ Ριγχίοι πάλιν, καὶ Σπυριδάποι, τὸ δυστοῦ μέρος, καὶ τὴν θάλασσαν. Καὶ ἦτον πανταχὺ τὸ κακόν· καὶ καὶ τὸν εἰπόντα, κακὸν ἐπινέω εἰς κακὸν ἐγίνετο. Διότι, δύω σωτερίας χρόνος ἐδέκοντας ἔξω τὴν κάτερα οἱ βάρβαροι, καὶ ἐπολεμύσαν. Διατὸ πότο, καὶ ποτὴν πενταὶ ἦτον εἰς τὸ κάτερα, καὶ ὡς φλόγα καὶ κάμινος πυρὸς ἦτον αἱ συμφράσεις εἰς τὰς Θεσσαλονίκες, Θεες ἀγνακτόσει, δέρε τὰς ἀμαρτίας τῷ αὐθεράπων. Αἴπετο τῷ οἱ Μεγαλομάρτυς Δημητρίος δεῖ τὰς ἐβούθειαν, δέρε τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν. Καὶ κατέπι οἱ πληγαὶ τῶν βαρβάρων ἐπούθισθον· αἴων δὲ ὁ θραύδος, καὶ τὴν προφητικῶν κατάρων, ἔγινεν αἵς χάλινος, καὶ καθόλα δούν ἐβρέχε, καὶ ὅξηραθη ἡ γῆ· καὶ εἴπετο πανικά ἦτον, εἴπεστος, εἴπεοιος, εἴπελλοις, εἴπε ἀλλότι ψύχημα τῆς γῆς· καὶ ἔγιναν οἱ αὐθεντοι αἰείδεοι.

δεοι καὶ ἀμφορφοί, ὡς νεκροί ζώντες. εἰ δὲ καὶ ποτε ἥθελαν εὕγε
τινὲς διπό ταῖς πόρταις νὰ μαζῶσσαν μολόχας, η̄ ζυκνίδαις, η̄
ἄλλα χορπέλα φαγοῦται, παρθεύς τὰς ἑσφάζαν οἱ χθροί. Καὶ
ἥτοι εἰς αὐτὸς ἀρμόδιος ὁ λόγος τῷ Προφήτῃ Ω̄ση, ὅπερ λέγει
μῆτρις Θρίας „Πέσατε τὰ ὄρη ἐπιών μας, καὶ ἔστεις βουλὰ, σκεπά-
σατέ μας. Καὶ ἐπειδὴ διπό τινας πέντε καὶ διπό τις πολέμικς ἐ-
θνατούχικαν πλῆθος ἀπειρού διπό τὰς Θεαγαλονικές, οἱ δὲ λο-
ποὶ ἵσσαν ὥστε ἕαυματίαι ἐν τάφῳ καθόδοντες, καὶ ὥστε αὐ-
θρωποι ἀβούθηποι· οἱ δὲ βάρβαροι, παντοποιοὶ γηγενεῖς γεννηταί,
καὶ κάθε λογῆς μηχανῆς ἐκπατεκθάσαν, καὶ διωσαν πόλεμον ἔκα-
μπαν· ὡς εἴδον οἱ Θεαγαλονικές ὅτι παντελῶς ἀδιωάπτων, καὶ η̄
διωμάτις τες τελείως ἐκενράθη, καὶ ἔποιμοι ἦτον νὰ τὰς αἰχμαλω-
τίσσαν, τόπε εἰς βάθεις φυχῆς καὶ πόνις καρδίας ἐκραξαν πόρος τὸν
Θεόν τὸν ὑψίσιον, λέγοντες· σῶσον, οἱ Θεοί, τὸν λαόν σας τὸν ἀ-
μαρτωλὸν, σῶσον σύνεσι τῆς χριστόπτοσσαν. ἐπάκριστον τοῦ ὑπὲρ
ημῶν δεῖτεν τὰ ἀδητά την Δημιτρεῖ, καὶ μὴ ἐνθυμηθῆς τὰς
ἀμαρτίας ήμῶν, ἀλλὰ κάμε ἔλεος εἰς ήμας τὰς ταπεινής, καὶ
μὴ ἀδράδων ήμᾶς, νὰ μᾶς φάγωσι τὰτα τὰ αἵμερα θνεά·
Επίκτεστε τὰς λοιπὸν ὁ Πολυδάσαλαγχος Θεός· καὶ διθύς ὁ Μέγας
Δημιτρεῖος, δὲ ἔποιμος βοηθός, ἐπρόθυτασε. Καὶ ἐπειδὴ ἀθλεκύκλω-
σαν οἱ βάρβαροι τὸ κάστρον, ἔκαυσαν δὲ καὶ τὴν πόρος τὸ βρέγον
μέρος πόρταν τὸ κάστρο, καὶ αὐτεμποδίσας ἐστέβαινον εἰς τὸ κά-
στρον· τόπε ὁ Μέγας Δημιτρεῖος ἐφάνη πεζὸς εἰς τὴν μέσων της,
κρατήριας απαδί εἰς τὸ κένετο. Καὶ σηκώσας τὸ ἐπικυνόφορετο,
ἄλλας μὲν πελείων ἐκόπτε, ἄλλας δὲ ἐλάβωντε μόνον, καὶ ἔλεγε
τας „Η ὄργη τὰ Θεοῖς ταῖς ἐφερού εἶδα, ἐπειδὴ ἔστεις ἐτζὶ κά-
μπετε, καὶ ἔχω ἴδετε, τί κάμψω. Εφόισσε λοιπὸν ὁ Αἴγιος πά-
ραυτα τὸ πλέον ἐκλεκτοτέρες βαρβάρες, καὶ οἱ λοιποὶ ἐφύρον μα-
κριὰ διπό τὸ κάστρον λαβαθήσοι, καὶ ἐκλαιον ἐκείνας ὅπερ ἰσκότω-
θησαν, καὶ ἐλυπάντο πῶς ἐνικῆθησαν. Τόπε δὲ τόπε οἱ ἀδενεῖς
Θεαγαλονικές φυλεζώσαντα διωμάτι, καὶ οἱ νεκροί, καὶ ᾠείδεος,
μὲ τὴν πόροδυνιαν αιενάθησαν, καὶ ἐδίαξαν τὰς βαρβάρες πολὺ^{τόπον}. η̄ ὥστας ἐγύρισαν, ἐπῆραν τὰ ἐνδόκαστρα, καὶ τὰ ἄρματα,
καὶ μερικά φαγοῦται ὅπερ ἐχαν. καὶ ἐδέξασαν τὸν Θεόν, καὶ τὸν
Μεγαλομάρτυρα Δημιτρεῖον, δῆτα πὸν διωμάτιν ὅπερ τὰς ἐδωσε, καὶ
εδίωξαν τὰς βαρβάρες.

Ε"τερον Θαῦμα.

Καὶ πάλιν οἱ αὐτοὶ βάρβαροι, συμμάζονται ὄλοι εἰς μίαν τάξιν
καὶ συμφωνίαν, νὰ ἐλθύν νὰ καροβίσσων πάλιν τὸ κάστρον τῆς
Θεαγαλονίκης. η̄ ὥπος ἥρχοντο, φοβεεζίσσοντες καὶ τείζοντες τὰς ὁ-
δούντας της, νὰ τὰς θανατώσουν ὅλας. Καὶ ὡς ἐφθασαν, καθ' αὐτό-

ἀπ' αὐτής ἐθανοντο, ποία παταγούση ἥθελον εἶτε κατέβησαν,
δῆτα πάρεν τὸ κάστρον εὐκολά, καὶ νὰ τιμηθῆ μὲ τὸν τέχνιον
οπε νόραι. Ε"νας δὲ διπό εκείνας, ἐσπιώθη τη̄ εἰσαγόνη εἰς τὸ
μέσον παύσαν, οἰς τεχνικώτατος η̄ πολλαδιαιμονιώδης, λέγωντας,
ὅτι πόρε μίαν παράδοξον τέχνην, νὰ πάρεν τὸ κάστρον ἐν δικαιο-
λίᾳ. Καὶ αὐτὸς μὴ, ἐτζὶ ετοῖσα; δητι μὲ επείνων τὴν τέχνην
νὰ τὸ ἐπάρη· οἱ δὲ λοιποί, δεῖ τὸν ὄπισθον. η̄ αὐτός, πάλιν
τὰς ἐβεβαιώνε, καὶ τὴν τέχνην ἐκείνην ἐχημάτιζε εἰς τὴν γῆν,
πως νὰ φύῃ εἰς τὸ πλάτος, καὶ τὸ μάκρος· καὶ η̄ τέχνητε ἥτον?
η̄ κάμη πύργον εἰς τὴν γῆν, καὶ νὰ ἔχῃ βοχής ψωκίτω, καὶ
η̄ είναι ύψηλότερος διπό τὸ τεχνόκαστρον, καὶ νὰ ἔχῃ ἐπαίω δό-
δοτια ὥστα τὸ τεχνόκαστρον, καὶ νὰ ἔχῃ τελα παπούατα, καὶ ὅ-
λογυρα νὰ ἔχῃ πολεμίστρις σιδηροδεμένης, καὶ νὰ βάλῃ αὐθρώ-
πις μὲ δοξίεια, μὲ κοντάσια, καὶ μὲ σφαδόνας μέσα εἰς τὸν
ξυλόπυργον ἐκείνον· καὶ εἰς μὴ τὸν επαίω πάπον τὸ πύργον, νὰ
βάλῃ τὸς αὐθρώπων μὲ τὰς σφαδόγιας, καὶ μὲ τὰ κοντάσια
εἰς δὲ τὰς κάπω δύω πάπας, ἐκείνες, δητι μὲ τὰ δοξίεια· καὶ
η̄ ποσα ὄλοι εἰς μίαν ἀγωνία, καὶ βλαψή, εἰς τὸ νὰ τελεωθῇ τὸ
ἔργον ἐκείνο.

Τλαὰ, πάλιν φάνεται ὁ ταχειότατος βοηθός, εἰς τὰς βαρ-
βάρες, καὶ δίδει σύα ράπτισμα η̄ πορσωπα τὸν περιμετρίων
τῆς τέχνης ἐκείνης· καὶ διγύνει διπό τὸν νύντε πάραυτα ὁ
βαρβάρος ἐκείνος, καὶ ἐφύλαξθη διπό τὰς συνβόρες τη, ὥστα διπό
πολεμητας. Καὶ οἱ μὴ βαρβάροι, ἐκράζον αὐτὸν, νὰ τελειώῃ
τὸ ἔργον· ἐκείνος δὲ, ἐφύλαξθη απ' αὐτὸς, καὶ ἐσωτύχασι αὖτας
εἰς ἄλλων· ἐρρίψε δὲ καὶ τὸ ρέχατη, καὶ ἐφύλαξθη εἰς τὰ ὄρη ὡς
ἄγειον θνεάτο, καὶ ἐκρύπτετο διπό τὰς αὐθρώπων. Καὶ ἐτζὶ,
διτόμενον ἡ πολυτεχνία ἐκείνη τοῦ βαρβάρων ἐφαγκτὸς καὶ αι-
γέργυτος. Καὶ φύγοντες ἐκβοιασμόιοι νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν τόπον
της, δῆτα συνεργείας καὶ βοηθείας τὸ Αἴγιον, κατεσφάγησαν ἀπικτες
διπό τὸ στρατόματα τοῦ Ρωμαϊών. Καὶ ἐκείνος ὁ τεχνίτης, ὅπερ
ἐχαστε τὸν νύντε, ἐσυμπαθήθη τῶν τὸ Αἴγιον, καὶ ἢλθει εἰς τὸν
νύντε· καὶ πορσδραμῶν εἰς τὸ κάστρον, ἐδημητετε εἰς ὅ-
λας τὸ ράπτισμα, ὅπερ ἐλαβεν διπό τὸν Αἴγιον, λέγωντας, ὅτι
πῶς τὸ ἐφανή σύα ιεωίας εἰς τὸν αέρα, καὶ τὸν ἐκτύπτεται εἰς
τὸ πορσωπον σύα ράπτισμα, καὶ ἐχαστε τὸν νύντε, καὶ εἰπέ το,
ὅτι νὰ ἔλθῃ, καὶ νὰ είναι εἰς τὸ κάστρον. Τόπε τὸν ἐπῆραν τινὲς,
καὶ τὸν ἐπῆραν εἰς τὴν Εκκλησίαν· καὶ μόνον διπό εἶδε τὴν εἰσ-
ηρα τὸ Αἴγιον, διθύς ἐφάναξε καὶ εἰπέ το, ἐτάπεις είναι ὁ ιεωίας,
δητι μὲ ἐρράπισεν. Εβαπτίσθη λοιπόν, καὶ ἐγινεν αὐτὸς ἀγειος
δύναος, πιμερον πορέβατον τῆς μαΐδρας τὸ Αἴγιον.

Ε"τερου Θαῦμα.

Τ"Νθρωπός τις έπει τὸν Θεογαλονίκην, ἐπεῖδη εἰς τὴν Καισαριανόπολιν ἔχει χρείαν τε καὶ ἑκεῖ, ἐπεσχὼν εἰς ἀδσύνεια μεγάλων, πόσον ὅπερ, διπολού τῷ πολλῷ αἰδοφειαν, ἐκατέβη αἴματος τῆς οὐρανού, καὶ ἐπυφλάσθη καὶ μηδὲ ὀλίγον καιρὸν, διπολού ἀδσύνειαν ὑγιάνεια, αἵμην ἀπέμειπε τυφλὸς ὁ ἀδλιος· ἐφεύρεται δὲ μέσα εἰς τὴν πόλιν, σκοτιάβωντας διπολού τοπον εἰς τὸ ποτόν, καὶ γυρδώντας Γαβέιαν, αἵμην δεῖ πόρε. Τέλος παῖτων, ἐν Συρίδην τὸν Μεγαλομάρτυρα Δημήτελον, καὶ ἐζήτει τὸν ιαΐσειαν καὶ δεῖ ἐπανεῖν τὰ φραγμάτην τοῦ Λγιουν νόντα καὶ ήμέραν, καὶ ἐλεύθερον. Αὔποτες τὰ ἡμέρας εἰς τὴν πατεῖδα μετὸν Θεογαλονίκην, τὰ φραγμάτων τοῦ Λγιουν, καὶ βέβαιας ἡθελαὶ ιαΐσθεντο. Αὔλας φθάνει καὶ ἑκεῖ ὁ Σιτάμφρος παραίνεται ιαΐσθεντος, καὶ καλός ποιεῖται καὶ φροσύνης, ὅπιελεται τῆς μανδρᾶς τῷ ἀπό τορβάτων, καὶ ἔργοντος, φαινεται εἰς τὸν ὕπνον τον, καὶ λέγεται αὐτῷ· δέο τι εἶσαι, αἴθρωπος, ὀλιγόπισος, καὶ νομίζεις ὅτι μόνον εἰς τὴν πατεῖδα μετὸν φθάνει εἰς ὅποιον μετὸν φραγμάτην; ὄχι· ἀλλα καὶ εἰτε, καὶ πανταχεῖ φτάνει καλέμφρος· σύντονος, καὶ σύρε εἰς τὴν Εὐκλησίαν τῆς Θεοτόκου, εἰς τὸν τόπον ὅπερ ὀνομάζεται οἰκογομεῖον, καὶ ἑκεῖ θέλεις μὲν εύρῃ, καὶ θέλεις σὲ φανῇ, καὶ πάραντα ναὶ ιδεῖς τὸ φάγστρα. Εξύπινσον δὲ ὁ αἴθρωπος εκείνος, καὶ παραβύνει τηνότεται καὶ ἔρχεται καὶ ἐρωτήστας, διείσκεται τῷ Εκκλησίαν τῆς Παναγίας Θεοτόκου· καὶ σεβαίνωνται μέσα, ἐρωτᾷ τὸ εἶναι ζωγραφισμόρφος ὁ Αγιος Δημήτελος, καὶ λέγεται το, εδῶ εἶναι οἱ Αγιατοι εἰκόναι. (οἱ ὄποιοι ἡπον μετὸν φυσίον, πολλὰ εὔμορφοι, καὶ τεχνικοί). Πίπτει λοιπὸν ἐμφροδοτεῖ τῆς Αγίας εἰκόνος ὁ τυφλὸς, μετὸν πολλὰ δάκρυα καταβρέχόμφρος. Καὶ ἔλεγε· δεῖ θέλω παύσει, Λγιο τὸ Θεον, οὐαὶ κυλίωμαι ἐμφροδοτεῖ τῆς Αγίας σου, εἰκόνος, ἔως δὲ να ἴντελμογκος τῆς οὐρανού, καὶ ιδὼ τῷ θείαν σον μορφεὺς καὶ θυρόπτειαν. Νόντας ἡπον οἱ καιρὸς, καὶ φαίνεται ὁ μάρτυς καὶ ιαΐσθεντος εἰς τὸν αἴθρωπον ἑκείνον τὸν τυφλὸν, καὶ πιάνει μετὸν δάκτυλον τῆς οὐρανού τὸν τυφλόν, καὶ τὰς αὐοτοὺς πονηρας, καὶ ἐφύπετο ὡς αὖ ὅτι ἐκαθάσειτον διπολού μέσα τὸ αἴματος· ἐπειτα, ἐσφίξει τὸ ομράτια διωατά, καὶ ἐπόνεσαν τὸν τυφλὸν, καὶ ἔξυπιντε. Καὶ λέγεται τὸν Αγιον· οὐδὲ πόρος δαιμονος βλέπεται· διπολού τὸν ιαΐσθεντος, δεῖ βλέπεις τὸν θερμότελον· Τότε καὶ ἑκείνος επῆδητε πάραντα, καὶ εσπίκωτε τὸ ομράτια τον εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Αγίου, καὶ εἰπε· βλέπωσε. Αγιο τὸ Θεον τὸν Μέγαν μητὸν ιαΐσθεντος βλέπωσε τὸν Μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ· βλέπω τὴν φροσύνην τον καὶ θαυμασιν καὶ γλυκειαν εἰκόνα σου, τῷ πολλὰ διχαειτῶσον, ὅτι ἐζησας ἐν δύρυχωρῳ τῆς πόδας.

με, καὶ τὸ Υδρύματα με ταπείθωσε, καὶ ἐλεύθερωσε τὰς ὄφες θαλμάς με διπολού τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ποδάριό με διπολού τὰ σκοτιάματα καὶ κτυπήματα. Καὶ ἦτος ιαΐσθεντο διπολού τὸ Αγίον διθρωπος εκείνος.

Ε"τερου Θαῦμα.

ΤΚέσατε μὲν φροσοχῆς, αἰδεῖ φοὶ αἴγαπητοι, καὶ ἄλλον Θαῦμα το Αγίον. Αὔλας εῦας αἴθρωπος διπολού τὸν Ανδρεανόπολιν, επυφλάσθη, καὶ ἐβαλει τὸν νεντα, νὰ υπάρχῃ εἰς τὴν Θεογαλονίκην εἰς τὸν Ναὸν το Αγίον Μεγαλομάρτυρος Δημήτελον, νὰ ιαΐσθεντο. καὶ αὐτὸς μὴ, ποτιμάδην νὰ κινησῃ. οἱ δὲ συγχρεῖς το, τὸν ἐμπόδιαν, δέργοντες πε τέλεις νὰ υπάρχῃς, αἴθρωπος, ὅπερ δον διώσαται πετελπατόρης πόσιν σράτω πεζός, μάλιστα ὅπερ είσαι καὶ τυφλός; μόνον, κάθε εἰς τὸ οστόπινον σο, καὶ φραγμάτει τὸν Θεον, καὶ τὸν Αγιον, καὶ θέλεν πάμη δίλεος εἰς τοσιά· θετι, οἱ σράτω εἶναι μακρων, καὶ πακοπαθεῖς, καὶ θέλεις βλασφημήσεις. Καὶ εκείνος, εἶπε· εἰώ καὶ δύω χρόνις πετεπατόρης, δον θέλω παύσει φραγμάτης μὲν φροσυμίας. ἔως δὲ νὰ εύρω τὸν Σιτάμφρον ιαΐσθεντον, τὸν Μεγαλομάρτυρα Δημήτελον. Λοιπόν, εκίνησε τὴν σράτων, καὶ ἐφεύρεται τὴν σράτων, καὶ χαίνωνται τὴν σράτων, καὶ μὲ πολὺν κόπον ὅσον ἐδιώστη ὑπῆρχε.

ΤΟύτος τὸ ταλαιπώρων βλέπωνται διπολού μακρὰ τὰς κόπτες, καὶ φροσυμίαν τὸ συμπαθής τὸ Χριστὸν Μεγαλομάρτυρος Δημήτελος, ῥχεται καβαλάρης, καὶ σωαπαντά τὸν τυφλὸν αὐτὸν αἴθρωπον, καὶ λέγεται το, ὡσαν νὰ μιώ ιξόρε, πε υπάρχεις ἐτζη μοναχός, ω αἴθρωπε, τυφλὸς τῷ ταλαιπωρος ὄντας; Καὶ εκείνος, εἶπε· υπάρχεις τὸν τάφον το Αγίον Μεγαλομάρτυρος Δημήτελος, νὰ μιώ αιβλέψω. Λέγεται τὸ Αγιος,, δον διώσαται νὰ υπάρχῃς, θετι οἱ σράτω εἶναι μακρων, καὶ δύσκολη. Καὶ εκείνος εἶπε πάλιν καθάδες εἶπε καὶ εἰς τὰς συγχρεῖς το· εἰώ δύω χρόνις παδεδών φραγμάτης, δον θέλω σαδη ἔως δὲ νὰ υπάρχῃς. Λέγεται το οἱ Αγιος,, καὶ ἐπειδή ἔχεις τὸσιν προσυμίαν νὰ υπάρχῃς, ζλα καβαλίνδους ἔδα εἰς τὰ σπιτάν το ἀλόγαμε, νὰ σε υπάρχω καμπότον, νὰ αναπαυθῆς. Εκαβαλίνδους λοιπόν, καὶ τὸν ύπερδημην τὴν ήμέραν εἰς τὴν Θεογαλονίκην, μέσα εἰς τὴν Εκκλησίαν. Οἱ δὲ τυφλὸς, μὴ γνωίσας πο Θαῦμα με τὸν τόπον πε σύστηται, εἰσέκετο συλληγομφρός. Οἱ δὲ αἴθρωποι, τὸν ἐτρύμοναν καὶ τὸν ἐσφροχητον, σοις ἐ-έβαινας καὶ εὐγαινας διπολού τὸν Εκκλησίαν. (διοτε ἡπον οἱ σημειωνή ήμέρα, σπε πανηγυρεῖσομη τὴν Μητρόν το Αγίου.) καὶ τὸ εφάνετο, ὅτι τὸν ἐγέλασον διαθρωπος εκείνος, καὶ αὐτὶς νὰ τὸν υπάρχῃ εἰς

εἰς τὴν Θεοαλογίκην, τὸν ἔφερε πάλιν, καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὸ παζίδει τῆς Αδειανυπόλεως. Καὶ ὅπος, ἀρχητος νὰ κατηγορῇ ἐκεῖνον ὅπε τὸν αἱέβασαν εἰς τὸ ἀλογόνην, λεγαντος· τί εἰχε μὲ ἐμβὰ δὲ ἀθρωπὸς ἐκεῖνος, καὶ δοὺ μὲ ἀφίσει νὰ συνοτάβει τὸν σράπια μη, ἀμὲν μὲ ἐγέλασε, καὶ αὐτὶς νὰ με ὑπάγῃ ἐμφροδότερα, μὲ ἔφερει ὅπίσω; αὐτὶς νὰ με ὀφελήσῃ, ὀλιγανίωντας τὴν σράπια μη, ἀυτὸς μὲ τὴν αὐγαντίσῃ. ἀλημονον εἰς ἐμβὰ τὸν τυφλὸν καὶ παλαιώρον, τί νὰ φέρῃ εἰς ἐμβὰ; Καὶ κανὸν ἀς εἶναι, τὸ τι ἔπαντα, ἔπαντα· ἀμὲν, τὶ εἴναι τόσοις ἀθρωποι μαζωμένοι, καὶ δοὺ με ἀφίνει νὰ σαθῶ, καὶ νὰ παθίσω εἰς εὖα τὸπον νὰ ανυπανθῶ. καὶ πόσον ἥλθαν πολλοὶ ἀθρωποι, καὶ δοὺ τὰς χωρὶς τὸ παζίδει τῆς Αδειανυπόλεως, ἀμὲν μὲ σκοτικωρὸν ἔτζη; Καὶ μεσκοὶ ὅπε τὸν ἕκκον, εἴπαν το· ὡς ἀθρωπε, ἔχασες τὸν νὲν σα; καὶ, τὶ εἴναι αὐτὸς, ὅπε ἔπαντες; τὸ εἴναι αὐτὰ τὰ λόγια, ὅπε σωτικαίνεις; Εσύ εἴσαι εἰς τὴν Θεοαλογίκην, μέσα εἰς τὴν Εκκλησίαν τῆς Αγίας Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, καὶ φωτάζεται ὅτι εἴσαι μέσα εἰς τὸ παζίδει τῆς Αδειανυπόλεως, καὶ κατηγορᾶς καὶ ἐκεῖνον ὅπε σὲ ἔβαλεν εἰς τὸ ἀλογόνητο; Καὶ ὡς ἕκκοντα πατέρων, ἔξεπλάγη θαυμαζόμενος, καὶ ἀπέμενεν ἄφωνος εἰς πολλὰς ὥρας. ἐλθὼν δὲ εἰς τὸν ἑαυτον το, καὶ βαθαλαγωτὸς εἰς τὸν νὲν το τὸ θυρόβυρον, ἀμολόγησε παρρίσια εἰς ὅλης τὸ Θαῦμα, ὅπε ἔγινεν εἰς αὐτὸν· καὶ μὴ δακρύων, ἀμα καὶ χαρᾶς ἀρχητε νὰ ζητᾷ τὴν θεραπείαν το δότο τὸν Αγίον. Ήκυνετε δὲ καὶ τὸ Θαῦμα, ὅπε ἔκαμψε ὁ Αγίος εἰς τὸν περόλιν τυφλὸν· καὶ ὅτον βεβαιωμένος, ὅτι θέλει ιαΐδειδη καὶ αὐτὸς. Καὶ ὅλως τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐπειδηλούσε τὸν Αγίον νὰ τὸν ιαΐδειση. Φαίνεται λοιπὸν ὁ Μεγαλομάρτυρος Δημητρίος, ὁ ἀμιδος ιαΐδης, πρὸς ἀπὸν τὴν γύκτα εκείνην, καὶ λέγεται το· ὡς ἀθρωπε, μὴ πιάνης μόνον μὲ τὰ χέρια σα τεττέλι τὴν Εκκλησίαν μη νὰ καπαλαμβάνῃ τὴν σφρέπειαν της, ἀλλὰ ἵδε ἀπὸν καὶ μὲ τὰ ὄμματιά σα. Καὶ παρολθὺς αἴοιζεν τὰ ὄμματά το, καὶ εἶδε τὴν Θέσιν, καὶ διφρέπειαν τῆς Θείας Ναοῦ, καὶ ἐδόξασε τὸν Θεὸν, καὶ τὸν Μεγαλομάρτυρα Δημητρίου.

Ε"τερομ Θαῦμα.

Τέλοτε καὶ ἀλλοθαῦμα τῆς Αγίας, διὰ νὰ ἴμνησητε τὸν Θεὸν, ὅπε ἐδόξασε πόσον τὸν Αγίον. Πρὸς τὸ αἰατολικὸν μέρος την κάστρη, εἴναι τόπος πολλὰ εὔμορφος, καὶ ἔχει λιβάδια παλα, αἴερας εὐκράτεις, καὶ διεύρια πάρπημα ποιλά. ἔξοχως δὲ, μίαν βρύσην περὶ εὔμορφην, μὲ τερὸν γλυκὸν καὶ ψυχρὸν, καὶ αναβρύει δοτὸ μιαν πέτραν χιτωνίων αἴωθεν καὶ σὲ αρχης. Καὶ διὰ νὰ εἴναι ὁ τόπος ἐκεῖνος πολλὰ χαεπομένος μὲ τὰ παλα ὅπε ἔχει,

ἐπα-

ἴαθηκητὴν εὐας ἀρχητες Χειτιαδος, καὶ δικαρδη ἐκεῖ μίαν Εκκλησίαν, εἰς τὸ ὄνομα τῆς Αγίας Δημητρίου. ἔκαμψε δὲ καὶ ὀπαντίτια τελγύρη, καὶ ἐκατοικηταν πολλοὶ μοαχοι. Εἰς ὀκεῖνην δὲ τὴν Εκκλησίαν, δοτὸ θαυματηρίαν τῆς Αγίας, αἰεβλυστη νερὸν ὀραίταν. Λοιπὸν, εὐα παρὸν ἥλθεν εἰς τὴν Θεοαλογίκην ἔνας ἀρχητος ἀπεισαλμήρος δοτὸ τὸν Βασιλέα τῆς Καισατηνικάλεως, καὶ καὶ ἔξησιάρη, καὶ νὰ ἔπιπρη τὸ κάστρον· ὁ ἐποίος, καὶ τος δίκαιος εἰς ταῖς κείσαις, ελεύμαν, συμπαθής, καὶ σωφρονέστατος ὅμως, ἔπεισεν εἰς αδεσνεαν μεγάλην· καὶ δοτὸ ὀλίγον ὀλίγον, ἔγινε παθάλυτος, πόσον, ὅπε ἐσάπισαν αἱ σάρκες της, καὶ ἐλύθησαν αἴσατο τὸ κηρύ. καὶ εἶχε πόνης μεγάλης καὶ αυτοποιήτας, καὶ καθ' ἡμέραν ἐκαρτέρει νὰ δοτῶθαι. Καὶ πίαν νύκτα λοιπὸν, φαίνεται εἰς αὐτὸν ὁ Αγίος Δημήτερος, ὁ ἄμιδος ιαΐδης, καὶ λέγεται σύρε εἰς τὴν Εκκλησίαν μη, ὅπε εἴναι ἔξω δοτὸ τὸ κάστρον, καὶ ονομάζεται πηγή· καὶ ἔπαρε νερὸν, νίψε ταῖς χεῖρας καὶ τὰς πόδας, καὶ ὅλον σα τὸ ποριμ, καὶ θέλεις τύχη πάραπτα της ιέσεως· ἔγω ὅπε σα σωτικαίνω εἴναι ὁ Δημήτερος, ὅπε φυλαγω τὸ κάστρον τέτο. Εξέπινε λοιπὸν ὁ παθάλυτος ἐκεῖτος ἀρχων, καὶ ἐδημητὴν εἰς ὅλης το ὄρμα ποταμα ὅπε εῖδεν. Εσύκεσαν τον λοιπὸν εἰς κρεβάτι, καὶ το ἐπίγρα εἰς τὴν βρύσην εἰκείνην. (ἄλλη βρύσης ἐπέτη τε Σιλωάμ, καὶ τὴν Θέσιαν Γραφών.) Καὶ αἰς ἐπῆδηρος ὁ ἀρχων ἐκεῖ, ἐπῆρος αἵ ἐκεῖνο τὸ νερὸν, καὶ ἐπλύθη ὅλος εἰς τὸ ὄνομα τῆς Αγίας· καὶ πάραπτα ἔγινεν ὅλος οὐρανός· καὶ ἐσηκώθη, καὶ ύπηρθη εἰς τὸ κάστρον κηρύττωντας, καὶ μεγαλωνωτας τὸ Θαῦμα τῆς ιάσεως, ὅπε ἔγινεν εἰς αὐτὸν.

Καὶ ἐκείνην τὴν ὥραν, μὲ τὸ νὰ ιαΐδειδη ὁ ἀρχων ἐκεῖνος εἰς ὅλα τὰ μέλη καὶ ἀρμάτις, τὴν ἀνόμαστον ὁ λαὸς βρύσην Αρμεμφύλων.

Ε"τερομ Θαῦμα.

Τοῦ εἰπημῆ καὶ τὸ Θαῦμα, ὅπε ἔγινεν εἰς τὸ μέρη τῆς Καππαδοκίας, εἰς εὐα χωείον οἰομαζόμενον Δρακοντίαν. Εἰς αὐτὸν τὸ χωείον ἡτον εὐας γεωργής, καὶ ἐκαθάδειξε τὸ χωρότια νὰ καμηλ ἀλάνιον· καὶ ἐκει, πέρην εἰς εὐα πόπον ποτέ με πολλαῖς· καὶ διγάζωντας ταῖς, δύρηκε θεμέλια παλαια, δοτὸ τοκάρες χρόνιας σκεπτασμένα εἰς τὸν γλυκό. σκάπτωντας δὲ, καὶ κακούντας εκείνα τὰ θεμέλια, εφάνη εὐας Νέος ἀραιότερος καββατος, ὡς σρατιώτης, καὶ λέγεται το· ὡς ἀθρωπε, διὰ τὶ χαλασ τὸ ποτέ μη, νὰ τὸ καμηλ ἀλάνιον; Ηξόρε, ὅτι αὐ τὸ καμηλ αὐτὸν, πολὺ καπὸν θέλεις πάδη. Εγὼ ὅπε σα μιλῶ, είμαι ὁ Δημήτερος δοτὸ τὴν Θεοαλογίκην, ὅπε μὲ τιμὴν εδώ. (Διότι, εκείνης

καὶ εἰς τὴν Καππαδοκίαν πολλὰ ἐτιμᾶσαι τὸν Αὐγίου Δημήτερον.) Αἴκεντας δὲ ὁ γεωργός, ὀξεπλάγη, καὶ ἔγινεν ὡσαὖ χαῖμφρος ὁ τεῦς τοῦ, καὶ ἦτο τὸν φόβον τοῦ, ἐπῆδηρ εἰς τὸ δυσπίτιόν τοῦ. Βλέποντες τοῦ δὲ οἱ συγχριτεῖς τὸ ἔτεν συγχυσμόν, καὶ ἐρωτήστες αὐτὸν, ἔμαθαν τὴν ὑπόθεσιν. Καὶ διῆδυς πηγαίνειν ἐκεῖ καθαίζοντες τὸν τόπον, πῦραν παλαιὰ θεμέλια ασθετωμένα· καὶ ἐκαταλαβαν πῶς ἥτορ ποτε ἐνεὶ Εὐκλητία τῷ Μεγαλομάρτυρος Δημήτερι. Καὶ τότε, ὅσον εδιώντας, ἔκαμαν μίαν Εὐκλητίαν εὔμορφων καὶ θαυμαστῶν, τῇ μέσα τοῦ βασιλείου οὐδὲν μέγας ταύτην καὶ μέσα τῷ φαινόμενῳ, ὁ Χοπαιοφόρος Σταυρός· ὁ Μάρτυς δὲ, καὶ τὸ νούμφρον ἵνα ἔχωσιν ὅσοι περοσκιῶν εἰσεῖ, διπλῶν τὴν βούθειαν τῆς διωρμέως, καὶ ἦτο τὸν τίμιον Σταυρὸν, καὶ ἤπο τὸν Μεγαλομάρτυρα Δημήτερον· ἐπειδὴ καὶ ὁ Αὐγίου μὲν τὴν διωρμήν τῷ Σταυρῷ, ἐνίκησε τὴν πλάνην τῷ εἰδώλῳ· καὶ ὁ Σταυρός, μὲν τὸ Μαρτύρεον τῷ Αὐγίᾳ, περιεπέτερον αὐνόφασι. Ισόρισταν εἰς μίαν εἰκόνα τὸν Σταυρὸν, καὶ τὸν Αὐγίου, λέγοντες ἐπειδὴ μὲν τὸ Μαρτύρεον ὁ Αὐγίου σιμεταιρώθη τῷ Χειρῷ, ἢντο τοῖναι μαζὸν ισογεσμόφος εἰς μίαν εἰκόνα· Καὶ απὸ αὐτὸν αἰρόμασθαι τὴν Εὐκλητίαν ἐκείνων, τῷ Αὐγίῳ Δημήτερι τὴν σανεικήν. Καὶ πολὺ τὰί ματαὶ ἐγίνοντο καθ' ἐκεῖνων εἰς τὴν Εὐκλητίαν ἐκείνων ὥσθι τῆς χάρετος τῷ Αὐγίᾳ.

Ἐτερου Θαῦμα.

Βούλεται δὲ ὁ λόγος νὰ δημητῇ καὶ ἄλλο Θαῦμα τῷ Αὐγίᾳ· τὸ ὅποιον εἶναι καὶ χαρείσατον, καὶ θαυμάσιον. Οἱ βασιλεῖς Μαντίλη ὁ Κομιλώδης, ὁ ὅποιος ἐβασίλεστον εἰς τὴν Καραντινέπολιν εἰρωτώντες καύσοντας βιάντα ὄκτω· (διότι εἰς τὸν κατέροτε, ἐπαπένταστε ὅλης τῆς ὑπεναντίας, καὶ ἐσώντες βίον πολιών.) ἦπο καπποπολλὰ λόγιος, καὶ φρόνιμος, καὶ εἰς τὴν κυβέρνητιν τῆς βασιλείας, δοκιμωτατός, καὶ τῷδε τῆς περιόδου βασιλεῖς δοκιμώτατος. Πήγαπα τεθύσατο τὸν σολισμὸν τῆς πόλεως, καὶ τὴν ἐδίλιων τὸν διπέρπειαν, ὡσαὖ τὸν σοφὸν Σολομῶντα. Επότος δὲ βασιλεὺς, ὡς εἶπα, ἀγαπῶντας νὰ σολίζεται πολλὰ εὔμορφα ἐπορέσαξε νὰ τὰ πάριν τὰ οὐρανά εἰσανταί τοις πολυποίκιλον, νὰ τὸ φορῇ μόνον ταῖς μεγάλαις Εὐρηταῖς, καὶ ὅπαν ἀρχωντας Ελτίδες ἦτο τὰς αὐθεντίας τὴν πόστην νὰ τὸν περοσκιῶν. Τὸ δὲ επικανόνετον ἐκεῖνο, ἦπο τὸ ὑφασματά τοῦ διπλῶν τέχιων πολυτοπίκιλον, ἀξιοθαύμιστον, καὶ αἰεκδίηγον· καὶ ἤπο τὴν πολυτεχνίαν τοῦ πάντας εἰχάρετο νὰ τὸ βλέψῃ· Επορέσαξε δὲ βασιλεὺς τὴν βάλλειν καὶ μαγειεύεσθαι ἀνεβά, καὶ ολον νὰ τὸ πλευρίστην μὲ πεῖθαις πολιτικίμος· αἱ πελαστόπεραις, νὰ εἴησιν ἤπο τὸν λίθον τοῦ αὐτορά, καὶ ἔμφροδες, καὶ ὅπιδει. Καὶ ὅπαν ἐπλειάθη μὲ πάπι, δημητείας, ἐφαίνοντο καὶ πέρβατα αναμμένα.

εἷλα· καὶ καθολική, ὡσαὖ τὸν ὄρανον ἐφαίνετο· διότι, αἱ πέτραις ἐφεργανταὶ εἰσαῦ τὰ ἄστρα εἰς τὸν ὄρανον· Καὶ τὸ ἐβαλεῖν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ βασιλικὸν Θηταυροφύλακειν, ἢντα νὰ τὸ φορέσῃ ἀρχὴν τὴν Λαμπτερά· Καὶ τὸ μέγα σέββετον τὸ βράδυ, τὸ εὐγενεῖαν οἱ Θηταυροφύλακεις εἰς τὸν ἔξαρτον θάλαμον τὸ κοιτώνος τῆς βασιλέως, ἢντα τὸ ἔχειν ἐπιμονεῖς εἰς τὴν ὄραν τῆς Αὐγαστίας, τὰς εἰς τὸ περάσια, Θαυματηρὴ Δημήτει!) τὴν ὄραν ἐκείνων, ἐπῆρεν ὁ Αὐγίος τὸ ἐπικανόνετον ἐκεῖνο· διότι τὸ βασιλικὸν Παλάτιον, καὶ τὸ ἐπῆδηρ εἰς τὸν πάφον τοῦ, καὶ τὸ ἀπλωστὸν διπλὸ τὸν κεφαλῶν τοῦ, ἔως εἰς τὸ ποδάρεια· Τὸ δὲ πεχύ, ἔγινε σύγχυσις καὶ παραχή μεγάλη εἰς τὸ βασιλεῖα ἃντα τὸ φόρεμα ἐκεῖνο· καὶ εἰ Θηταυροφύλακεις, ἔγιναν ὡς νεκροὶ διπλὸ τὸν φόβον τοῦς· Μαντάνωντας δὲ ὁ βασιλεὺς τὸ γινόμενον, καὶ ἐκεταῖσαντας τές αἰθρίωντας, ἔμαθε πῶς θρῆπαν ταῖς κλειδονίαις καὶ ταῖς βέλλαις γεραῖς· καὶ ὅλα τὸ φορέματα ἐκεῖ, μόνον ἐκεῖνο ἐλειφεῖ· Καὶ ἐπος, ισούχαστοι ὁ βασιλεὺς. Οἱ δὲ ὑπηρέτους ὅπλα τὸν τάφον τῆς Αὐγίας, ἐπῆρεν καὶ αὐσοῖξε τὸ Κεφάλιον, καὶ βλέπει ἐπιάνω εἰς τὸν τάφον, καὶ ἀστραπτεῖ τὸ φόρεμα ἐκεῖνο· καὶ ὅλος ἐθόμασε, καὶ ἐτεκεῖ θαυμαζόμενος πολλῶν ὄρων· Τρέχει λοιπὸν, παραδύεις, καὶ λέγει τὸ περάγμα εἰς ὅλας· καὶ ἐρχονται ὅλοι οἱ προεστοὶ τὴν κάστρα, καὶ βλέποντες τὸ ἀξιοθαύματον ἐκεῖνο φόρεμα, ἐξεπλάγησαν· ὅτσι, ἐκαπταλαβαν ὅτε εἴναι πράγμα βασιλικὸν τὸ φαινόμενον· Καὶ παραδύεις γράφειν θητολικῶν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ σέβληστοι μὲ ταχυδρόμους, φαινερώσοντες τὴν πορεόποτα καὶ ποιόποτα τὸ φορέματος· Αἴκεντας δὲ ὁ βασιλεὺς, ὀξεπλάστης κατελεπτός τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὄραν, ὅπλα διέθει τὸ φόρεμα ἀπλωμάτων εἰς τὸν τάφον τῆς Αὐγίας· καὶ ἔμαδε, ὅτι τὴν ὄραν ὅπλα τὸ περέμενεν διπλὸ τὸ μέγα Θηταυροφύλακειν εἰς τὸν ἔξαρτον κοιτώνα, ἐκείνων τὴν ὄραν διέθει καὶ εἰς τὸν τάφον τῆς Αὐγίας· Οὕτω, θαυμαζόμενος ὁ βασιλεὺς, ἐκίρυττει εἰς ὅλων τῶν πόλιν τὸ περιθόρον Θαῦμα, ὅπλα ἔγινον διπλὸ τὸν Αὐγίον· Μετέ δὲ ὅλες ήμέρας, λέγεις ὁ βασιλεὺς τοῖς αὐτῷ μεγεθώνοις· ὅτι, ὀνειδίζεις ὁ Αὐγίος Δημήτειος τὴν αἰμέλειαν καὶ ἀγνωμοτούσια μᾶς· ἐπειδὴ αὐτὸς μὲν, πολλαῖς φορεῖς μᾶς ἐβούλησεν εἰς πολλὰς πολέμεις τῆς ἐχθρῶν, καὶ ἐκατετάκεισθε τῷ ἡμέρας δὲ, ἔως πώρας ἀδεί καὶ μὲ πελαστόπεραις τὸν διχαστήρα· διὰ τὴν ιώαγκαδην, καὶ μᾶς ἐπῆρε πὲ επικανόνετον αἰματίτι, ἔως καὶ τὸ δηποδάστηρν τὸ χρέος· αἱ πολλά τοῦ ἀδέξια μεγαλοδόξεις θαυματηρὴ Μυροβλύτε Δημήτειος, μεγάλασσα τὸ Θαυμάσια· ὅτι, καὶ διπλὸ τὸν διχθρὸν μᾶς γλυτώνεις, καὶ μᾶς βονδᾶς, καὶ μᾶς ὀνειδίζεις τοῖς ἀχαρίσταις! Ταῦτα εἴπεις ὁ βασιλεὺς, καὶ διῆδυς κρυπτόβιλλον, καὶ ἀφιεράτει τὴν Μελιδόνιον χώραν, μεγάφεις Χρυσόβιλλον, καὶ ἀφιεράτει τὴν Μελιδόνιον χώραν, με-

πολλὰ χωράφια, καὶ αἱρετέλια τῆς ἀντῆς Χώρας, εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, εἰς τὴν Εὐκλησίαν τὴν Λγία Δημητρέα, καὶ ἐπαρεκάλει τὸν Λγιον τὴν συμπαθήσην, διὸ τὴν ἀγιωμοσιώνιν ἀντῆ. Αὐλαὶ παῖτε μὲν, ὡς παλαιά, ἀς ἀφίσσωμιν, καὶ ἀς εἰπεῖν μὲν ἄλλα γεώπερα· τὰ ὅποια, καὶ πολλοὶ αὐθρωποι ὅπει εἶναι Σαντανοί, τὰ εἶδαν.

Εἷτερον Θαῦμα.

ΠΑΙΔΕῖται πολλαῖς φοραῖς ὁ Ιωαννίτης Θεός πὸν λαὸν τοῦ μὲν πλάγιον βλέμμα βλέπει τὰς αἱρετάνοντας, καὶ πᾶσαν βαίνοντας τὰς Λγίας συντὴν τούτοις· καὶ τὰς πεπεινωτας, παθούντας τὰς εἰς χειρας εχθρῶν· καὶ καὶ τὸν Προφήτην θύμοντας μὲν Ιππος εἰς Σωτείαν, τῷ Θεῷ ἀγανακτιζόμενόν πόλεις δὲ καὶ πάσῃ τῇ πλήθεις λαθ, αἰωφέλεια, φέρεται καὶ χαῖδη οὐκκαία. Γίνεται δοῦλος Θεοῦ μηγάλην παιδεύσις εἰς τὰ μέρη τῆς Ρ' Αμαίων, μὲν τὸν παῖδεσσιν εἰς τὸν Θεὸν, καὶ νὰ καταφρογεῖσσν τὰ χιτώνα δικαιώματα· καὶ δέ τοῦ ἐπύρων οἱ Δατῖνοι τὴν Καισαρινόπολιν, καὶ οἱ Βασιλεὺς ἐφιδρύ διπλὸν τόπον εἰς τόπον, μὴ ἔχωντας πὲ νεανιδην· οἱ θησαυροὶ τῆς πόλεως ἡρπάγησαν δοῦλοις τοῦς εχθρῶν· τὰ σρατόματα τῆς Ρ' Αμαίων διεγκορπίωσαν· καὶ δέ τοι δῆλος τὰς κεράγματα τῆς βασιλείας εἰς αφανισμὸν, καὶ δῆλα τὰ κάστρη τῆς Ρ' Αμαίων εἰς πολὺν κινδυνον δέσπουντο. Τούτε καὶ αἱ μικραὶ ἀνθετεῖαι, ἵγει τὰ ἐπειθεῖαι τὸ Νικανθι ποταμόν ἐντον, ὥριπται καὶ τῆς Ρ' Αμαίων, καὶ ἐκέρτιον χώρας, καὶ πότνις. Τούτε καὶ ὁ αὐτούς τῆς Βελγάρων Ιωαννίτης, ὁ καὶ Ιωαννίτης ἐνορμαζόμενος, ἐπιτάξει τῇ αὐτοῖς καὶ τῆς Ρ' Αμαίων· καὶ ἐρημαζωντας καὶ χαλῶντας τὰς χώρας καὶ κάστρη δῆλα τῆς Μακεδονίας, ἐφθασσε καὶ εἰς τὴν μεγαλόπολιν Θεσσαλονίκην μὲν ὅρμῳ αἱράτην, καὶ φεστούν αἱρέτην, ὡς τὸν ἄμμον τῆς Θαλάσσης· τὸ οποῖον εἴχε συναγεύσθω δοῦλος φροφράτην ὃπει δεσμοκοντα πέραν δοῦλο τὸν Νικανθιν· καὶ ἂστα δῆλοι σιδεροδεμέροι καὶ ἀρματωμέροι μὲν καὶ θε λογῆς ὄργων πολεμικού. ὑπῆρχε δὲ αἵτινες θυμῷρος ὁ αἱριστράτηγός τοι, ὄνοματι Μαστράς. Ελθὼν δὲ αὐτὸς ὁ Μαστράς, ἐκοιδοσιεὶς εἰς τὸν ποταμὸν Γαλικὸν, νὰ αἰπανύσῃ τὸ σρατόματα· (διότι εἴαι διόποιος εὐδημόφορος, καὶ ἔχει λιβάδην δέ τὰ ἀλόγα·) ὁ δὲ Ιωαννίτης, εἰόντος εἰς τὸ Διγγαδά· ὁ ὄποιος τόπος εἴαι σιμᾶς εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Καὶ αἱρετέλιας θησαυροί, ἐσυκάθισται, καὶ τολμεικύλωσαν τὴν Θεσσαλονίκην· καὶ ἐγέμοσαν οἱ καρποὶ καὶ τὴν βιτρά, ὅπει δὲν ἐφειστο εὔκαιρος πότος καθόλα. Καὶ κάπω μὲν οὐ γῆ, ἐστέστο δοῦλο ταῖς ὄπλαις τοῦ ἀλόγων· οἱ αἱρέτες δὲ, δοῦλοι τῆς χλημυδίστιν ἀντῆριν ἐβραζε, καὶ μεγάλαις βρονταῖς καὶ παραχαῖς ηὔσοντα μέστα εἰς τὸ κάστρον.

Καὶ

Καὶ ὁ Ιωαννίτης, εἰόντος εἰπανωδίον τὸ κάστρο, εἰς τόπον ὅπει ἐφαίνετο δῆλο οὐ πόλις. Εὐάθετο δὲ, καὶ ἐβλεπε τὸ μεγάλα ὄστατα, καὶ τὰς Ιερὰς Εὐκλησίας· καὶ τρώτα, καὶ ἐμάθει τὸ ὄλα. Οὕταν δὲ εἶδε καὶ τὴν Εὐκλησίαν τὴν Λγία Δημητρίου τόσην εὔμορφην καὶ μεγάλην, καὶ ἴρωτος, καὶ ἐμαδε πῶς ἀντὶ ἔναι, μηδέποτε δοῦλο τὸ ἀλογόν τη, καὶ ἐπορσκιώσει, καὶ εἰπεν· Λγία Δημητρίου μοι νὰ κερδίσω τὸ κάστρον, καὶ νὰ σὺν κάστρον· τὴν ὄποιαν ὁ Θεός διεσκέδασε. Εβλεπε ὁ αἱρετόβορος, αἱρετό οὐ πάρι τὸ κάστρον, ὅστι μεθρωποι γλυπτάστεν, καὶ δεῖ φοισθεῖν εἰς τὸν πόλεμον, νὰ τὰς τείλη σκλάβεις εἰς τὴν Βελγαρεῖαν· τὰ δέ τειχόναστρα, τὰς πύργας, καὶ τὰ ὄστατα, δῆλα νὰ τὰ χαλάσῃ δοῦλο θεμελίων.

ΤΑλλα, οὐ Λγίος τὸ Χεισε Μεγαλομάρτυς Δημητρίος, ο πολιόχος καὶ φιλόπατες, ο Μέγας σρατάρχης τῆς Θείκης δυνάμεως, ἐθραύσεις βούθεια τῆς πατέρεως τη, καὶ τὴν ἐλεύθερασε. Διότι, ὥστα ἱπομέσσοι ο Ιωαννίτης τὰ σρατόματα τη καλὰ ἀρματωμέρα, τὰς ἐσειδεις, καὶ δημάσταν ὀλόγυρα τὸ κάστρον· καὶ έπι τὴν ἀνεγερε, τὰς ἐπόρεσαζε νὰ ἔναι εἴπιμοι· καὶ τὴν ὄραν ὅπε αἱτατέλη ο Ήλιος, παρούσας νὰ βάλει ταῖς σπάλαις, νὰ αἰβεῖν εἰς τὰ τείχη· Καὶ ταῦτα λέγων, ἐπῆγε νὰ ποιηθῇ· (διότι οὐδέτεροι οὐ τίκτε τὸ θανάτον τη·) καὶ δῆλων τὴν τόκτη εἴφατάξει τούχα πῶς ἐβλεπεν, στὶς αἰεβάσιον τὰ σρατόματα τη εἰς τὰ τείχη, καὶ ἐμπαναν, καὶ εἰκύρσθων τὸ κάστρον, καὶ ἐφόνον τὰς αἱρετώντας, καὶ αὐτοὺς μὲν μεγάλης ψυπερηφανείας εἰσέβαλε μέσσα. Ταῦτα εἴφατάξει ο παλαιπάρος, έως τὸ μεγούκτιον, καὶ πότε ἐξέπιπτο· εἴχε δὲ λαμπτάδες πολλαῖς μαμμέναις, σπεῖρε φεγγόν αἰσιν ημέρα, καὶ πολλοὶ τέσσι αἱρετώμεροι τὸν ἐφύλαγμα τειχυρά.

ΤΟΟτε δὲ τότε, πολλάρια τῆς νυκτὸς εἰσίλβωτεν ο Θεός την ρόμφαιαν τῆς ἐνοικίσεως κατ' αὐτήν, καὶ τὴν αἰκίστην εἰς τὸν ζῆλον τη Μάρτυρος· καὶ ο καὶ αἱτεῖται ἀχρυπτος φύλαξ, καὶ παρονοπής ήμων, καὶ τη Μεγάλης βασιλέως σρατιάτης Μέγας Δημητρίος, ἐφαύν καββαλάρης εἰς αἵστρην ἀλογον ἐμφορές εἰς τὸν βασιλέα τη Βελγάρων Ιωαννίτη, εἰς ζῆμα τη ἀρχιστράτηγη τη Μαστρά, καὶ εκτέπιστε την εἰς τὴν καρδιάν την παλαιπάρον. Καὶ παρούσας ἐφώναξε, καὶ ἐκατηρόρει τὸν Αρχιστράτηγόν τη Μαστρά, οὐς τάχη ἐκεῖνος πὲν ἐκτύπωσε. (Διότι ἐτζη τη ἐφαύν, πῶς ἐκεῖνος πὲν Μαστράς ἐβλεπε καββαλάρης εἰς σλησικόν δάσηρον ἀλογον, σπεῖρε εἰσβαλίκει, καὶ οὐδέτεροι, καὶ τὸν ἐκτύπωσε.) καὶ ἐτζη, εφάραξε φεβερεῖστας, στὶς εὖη ζηντον ἔως νὰ ξημερωση, νὰ φοιδην αὐτὸς Μαστράς πόσον, σπεῖρε δοῦλο ταῖς πολλαῖς φανατις, σξύπιτον Μαστράς πόσον, καὶ πολλοὶ τέσσι αἱρετώμεροι τὸν τειχυρόν την πειτεντα.

τον ὁ Μαναστράς, καὶ ἔδραμε νὰ ἰδῃ τὸ γηόμυλον· καὶ ἀκέπιτας
νὰ τὸ λεγῇ, ὅτι σὺ ἥλθες πόρα καββαλάρης, καὶ με ἐσκόπισες
μὲ τὸ κοιτάσιον, τὸ λέγει ὁ Μαναστράς· μήλοι οργίζεσαι πατέ-
μη, ὡς Βασιλεῦ· φαῖται μητὸν, καὶ ὅχι αλῆθεια. Καὶ ἐκε-
ιος, ἔσωπας νὰ δεχθῇ εἰς βέθδος πολὺ τὴν πληγὴν, ἔσρε-
ψε, ἐφάναξε, καὶ μῷ κλαυθμῷ μεγάλῳ, ἐσκάκωτε τὰ ρέχατα,
τὰ δεῖχνη τῶν πληγῶν· καὶ δέθυς, ἔστασεν ὁ τόπος ὅπε τὸν ε-
πόντα, καὶ ἔδραμην αἵμα πολὺ, καὶ τοῦ θέρετρον ὧσσε λέγειν
μᾶς· ὅπως αὐτὸν ὁ πάς σου, Αἴγις Δημητέει, σὺ αἴματα
· τῷ ἔχθρῳ σου. Βλέπωντας δὲ ταῦτα ὁ Μαναστράς, καὶ φοβή-
θεντος μὴ πάθῃ καὶ ἐκεῖος τὸ δόμοια, τὸν βαύει σύθυς εἰς ἄλο-
γομάξον, καὶ ἔφυγε τὸ ὄγλιχορύτερον· καὶ μετ' αὐτὸν, καὶ τὸ ἄ-
γαρίθμιτον ἔφυγε ἐκεῖνο τρατόμα, ὡσαν νὰ εδιώκετο ἵστο ἀλ-
λα μεγαλυτέρα φράτα· διότι, τὰς ἥλθες μέγας φόβος καὶ ἕρ-
μος. Καὶ ὥπο φόγοντας ὅλην τὴν ἡμέραν, τὸ βράδυ απέδω-
κεν ὁ Βασιλεὺς ἀντὶ τοῦ Γαωνίτζης τῶν μιαρωτάτων φυχῶν ἀν-
τὶ εἰς χείρας τῷ διωμόνων· καὶ ἐπεις τὸ ποτίσιον τῆς ὄργης τοῦ
Κυρίου, ὅπε τὸ ἐκέραστο ὁ Αἴγιος κατεπικυδασμόν διποτὸν πῦρ,
καὶ θέσιον, καὶ πιεύμα κατιγύδος· καὶ ἐπειστράψι ὁ πόνος αὐτῷ
εἰς πεφαλῶν αὐτῷ, καὶ εἰς τὴν κορυφὴν αὐτῷ ἡ αδικία αὐτῷ ἐ-
κατέβη, καὶ ἐπεσεν εἰς βόθρον, ὃν εἰργάσατο· καὶ μίσα κοντα-
εία τὸ Αἴγιον, ἐφθασσον εἰς τὰ πολλὰ εκείνα καὶ, καὶ ἐκεχύ-
θη δικαίας τὸ αἷμά του, αὐτὸς δέ τὰ πολλὰ αἴματα ὅπει αδί-
κος ἔχειστο.

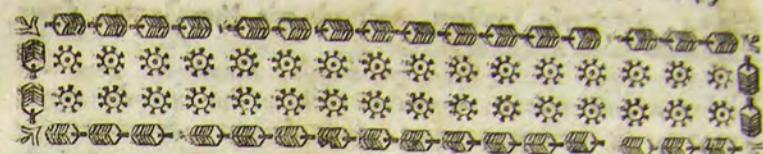
Επεύθου ἄπασα ἡ τῷ Θεογαλονικέων πόλις ὑμρολογεῖ καὶ δο-
ξάζει πὺν Παντοδιώαρμον Χειτόν, καὶ μεγαλωμένη καὶ τὸν Α'-
γιον· καὶ δύχασιται πας, ἐορτάζει τὸν ιὔρωσιν μῷ πολλῆς χα-
ρᾶς καὶ διφροσιώς. διότι, τὸ ἐστέρας ἥλιδιν τὴν πόλει τὸ Α'-
γιον κλαυθμός, καὶ δειλία, καὶ φόβος ἐπέπειτε, καὶ εἰς τὸ
πορώι, σιγαλλιαστις ὅξαντειλον. Α'λλα ποιος θέλει διωθῆν νὰ
μεβῆσῃ τὰς σαγόνας τὴν ὑπτία; ἢ τῶν ἀμυνον τῆς Θαλάσσης; ἢ
τὰς ἀσέρας τὴν ἡραν; καὶ νὰ διωθῇ νὰ γεάψῃ καὶ τὸ Αἴγιον τὰ
Θαύματα; Διὰ τόπο, ακούμι εἴσι νὰ διηγηθεμένη, εἴτα νὰ κατα-
παυσθεῖ τὸν λόγον.

Ε''τερον Θαῦμα.

Γις τὸ Κιβύει, ὅπε νὰ τον θαυμάσου τὸ Λείψιον τὸ Αἴγιον Δι-
μητρίου, ως αὐτὸν ὁ Θεὸς τὸν χάρειτε, καὶ ἐμυρόβλυτσα
ἔκαμαν οἱ Χειτιανοὶ λεπάναις πολύτιμαις, καὶ ἐμπλέκωντο τὸ μύ-
ρον μέγα, καὶ ἐπεργασαν τὸ Κόρμος, (καὶ μάλιστα οἱ ἀδεσνεῖς) καὶ
ἐθεραπέοντο. Ε'νας δὲ αἰθρωπος σύφρων, ἐγκρατής, καὶ σύναρ-
πης, ἔγινε Καλογήρος· καὶ δέ την ἐνάρετον αὐτὰ πολιτείαν, τὴν
βαλανοῦ ὅλον τὸ κάστρον νὰ ὑπηρετῇ τον πάρον τὸ Αἴγιον. Ο ὁ-
ποιος, βλέπωντας ταῦθι ἐκάστην, πως ἐπεργασαν μύρον ὅποιος καὶ
αὐτὸν γέγονε, καὶ ἀλείφοντο εἰς ὅλον της τὸ κορμί, (καὶ μάλιστα αἱ
γυναῖκες ἀλείφαν τὰ βυζία, τὰς βραχίονας, τὰ βλέφαρα, καὶ
τὰ σινόη,) τὸν ἐφαύν ἀπερπον· καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἐκαπόντα, ὅτε
γίνεται τὸν Αἴγιον δια τὸν ἀρέσει αὐτῷ η σωμάτεια· καὶ ἐσκέπασε
ταῖς λεπάναις ἐκείνας, μὴ γιασίζων ὅτι χαίρει ὁ Αἴγιος, νὰ
εὑνωνται ὅλοι, καὶ νὰ ἀγάπανται μὲ την χείσιν τὸ Αἴγιον Μύ-
ρα· καὶ κάνονται δεῖ θυτοσύρεται, καὶ ἀμαρτωλός καὶ αἰδίνος εί-
ται.

Παῖπόν, φαίνεται ὁ Αἴγιος εἰς τὸν ὑπνον τὸ Καλογήρον ἐκείνα,
τὸν ὄγειδίζει δι εκείνο ὅπε ἔκαμε, καὶ λέγει το· δέ τι
εφθόρηται τὰς Χειτιανές, καὶ τὸ μύρον, ὅπε μὲ εδέθη χάσις
διπο τὸ Θεῖ, καὶ διγαίνει διπο τὰ αἴματά με, τὸ ἔκρυψας; Καὶ ταῖς
λεπάναις, σπάει εδέχονται τὸ Αἴγιον Μύρον με, εσκέπασες· Καὶ
εγώ μὴ, γίτε μεβιλόν, γίτε ὡς σαλαγματίαις χών α· · · · ·
σο δὲ, τὸ αἰκειβάλεται; Α'λλα, έδε νὰ μάθης νὰ μίλω διπολεῖς
καὶ κρυτῆς τὸν ἀγιασμόν, ὅπε λαμβάνειν οἱ Χειτιανοὶ διπο τὸ
μύρον με, δέ την ἔγα αἰσίγω θύραν ἐδά, νὰ δύγανη μύριν,
νὰ λαμβάνειν οἱ δισεβεῖς· γίπως εἶπε, καὶ μὲ την λεπτήν βέ-
ργαν, ὅπε ἐκράτει εἰς τὸ χέρι του, εσημάδεψε έπιπαν εἰς τὸ κι-
βύει· καὶ ἀπ' ἐκείνο τὸ σημάδιμα της έπιπαν, ἐσυρε την βέργαν
ωσαν νὰ ἔκαμε σημάδι, νὰ ἔρχεται το μύρον· τοσον, ὅπε ἐπῆ-
γεν ἔως την μέσων τὸ Νεύ· καὶ παρθένος ἐχύθη μύρον πολὺ,
ἔως ὅπε ἥλθον εἰς τὸ μέσον τὸ Νεύ. Εξυπινόσας δὲ ὁ μονα-
χὸς ἐκεῖος, καὶ εἰς τὸ Θαύματος ξουδάξει, δέθυς ανοίξει ταῖς
λεπάναις· καὶ επαρεκάλει τὸν Αἴγιον νὰ τον συγχωρίσῃ εἰς τὸ
αἱμάτημα. Καὶ τοπε, μόλις ἐγέδη τὸ μύρον ἐκεῖνο, ὅπε ἐβέχει
διπο την έπιπαν ἐκείνην, ὅπε ἔκαμψη ὁ Αἴγιος, καὶ ἐβέχει πα-
λιν εἰς ταῖς λεπάναις, ὡς καὶ φερότερον·

Ποικύπτε Θαύματα παράδοξα ἐποίησεν ὁ Μεγαλομάρτυς Δημήτριος, καὶ ἀλλα τελέσθεται, καὶ θαύματα κατέβαται. Βαῖς εἰληφθωτε πολλαὶ φοραὶ τῶν πατεῖδατο χπό αἰδητοῖς καὶ νοντοῖς εἰχθροῖς, καὶ φανερῶς καὶ ἀφανῆς. Καὶ ἀλλα τοῦ, φοβεροῖς κανταροῖς εἰδίσκεν. ἀλλα δὲ, καὶ πελέας ἐθαυμάστων. Τὸ δὲ Θαυματότερον, καὶ τιμιώτερον, καὶ ὀγκώτερον ἡτοῦ, τὸ Αγίου Μύρου· τὸ ὅποιον τὸ εἶχαν καὶ οἱ ἐντόπιοι, καὶ οἱ ἔσοι Χαρόν ἀμιδον εἰς πᾶσαν τους αθύεταν. Αὐτὴν πορθετικὴν κολυμβήθραν ἡτοῦ ὁ πάθος τῷ Αγίῳ καὶ ἐκεῖνης, πολὺ θαυματοτέρα. Διότι, ἐκείνη σὰ καὶ μόνον ἐθεράποδε τὸν χρόνον· ὁ δὲ πάθος; τῷ Αγίῳ, πλῆθος ἀπερον καθ' ἐνάστην ταῦθεν· τυφλοῖς ὠμαπάνων, λεπροῖς ἐπαθάσιες, χωλαῖς αιώρθωσι, τοῖς ἐν Θαλλοῦ πλέοντας· εἰς τῇς κυνδωνῶν ἐλύταισιν, εἰς δόξαιν καὶ αἴνον Χειρεῖς τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ήμαντ· φῆδοῖς, καὶ τὸ κράτος, σωθ τῷ Αγάρχῳ αὐτῷ Πατεῖ, καὶ τῷ Παναγίῳ, καὶ ἀγραθῷ, καὶ ζωοποιῶ αὐτῷ Πνεύματι γυναι, καὶ αὖτε, καὶ εἰς τὰς ἀπλανήτας αἰώνας τῇδε αἰώνων. Αὕτω.

ΜΗΤΡΟΦΑΝΟΤΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΓΡΗΓΟΡΑ ΤΟΥ ΕΚ ΔΩΔΩΝΗΣ,

Κακῶν θεραπευτικὸς εἰς τὸν Αγίον καὶ Πατέροδοξον

ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΤΟΝ ΜΗΡΟΒΛΥΤΗΝ

Φαλλόμυρος μὴ τὸν Επαπεινὸν, διπλὸν Οκτωβεύιον πρώτης,
μέχρι τῆς Μηνίους αὐτῆς.

Εὐλογήσαφτος τῷ Γερέως, ἀρχόμεθα τῷ Κύρῳ εἰσάγομεν τῆς Προσδυχῆς μη, καὶ Φαλλομύρος τὸ, Θεὸς Κύριος, αἴτα τὸ Τροπάθιον, ἥχος, δ.

Οὐ οὐφετεῖς ἐν τῷ σαυρῷ.

Τοῦ Μυροβλύτου καὶ πατέροδοξον Μάρτυρα, οἱ πολυπλόκοις πειρασμοῖς σωτεχομύροι, αἰδημιώντες κράξαμεν ἐκ βεβύθης ψυχῆς Αγίε Δημητρίε, ταῖς Πρεσβείαις συρρύσαι, ἐκ τῇς αιγαγῶν ήμας, καὶ δενῶν κοσμημάτων, καὶ πάσιν ἀλλινές βλάβης τῷ εἰχθρῷ, ὡς παρρησίᾳ ἔχων πρὸς Κύρου. Δόξα τῷ αὐτῷ. Καὶ τοῦ. Τῇ Θεοπίκῳ. Εἰπτ τοῦ, Ν'. Καὶ δέκας ἀρχόμεθα τῷ Κακόνος.

Ω. δὴ, ἀ. ἥχος, πλ. δ. Αρματλάττου Φχραδ'.

ΦΑίλαχξ δαιμόνων ποιηρῶν βεβύθισαι, ἀθλοῖς πτῖς σοῖς Αθλητα, Θεταλίας εὐχός, Μυροβλύτα σύδοξε. καὶ παύσοφε Δημητεύε, ὁδμῆς θείες σε Μύρε, ψυχὰς πελέντων τῶν Μηνίους σε, ἐμπλιπον καὶ σφρόν Πρεσβείαις σε.

Ρατὰ τῆς Ποιμνίας ἀθλητὴ ἀτόρχεζον, τὰ γλωσσαλγεῖτα τῆς στῆς, Λιρετικῶν χειλὶ δυασεβᾶς κινημόνα, καὶ πλήθη τὸ ἀλόητον, Αίρετικῶν χειλὶ δυασεβᾶς κινημόνα, καὶ πλήθη τὸ ἀλόητον, Λόητον.

λέφιλα, ἐκερατεῖσθαι λυπᾶσσι, λαὸν τὸν σὸν θρησκεδασον, ἔχων
ταρρησίαν πρὸς Κύρεον.

ΟΝεῖδος πάσι τοῖς ἔχθροις γεγόναμι, σύνεσθαι ὡν πονηρῶν,
ἔργων καθ' ἑκάστην, πράττομέν οἱ δέλοι σὺν αἴλιώς ταχὺς
παναγίε, εἰς βούθειαν παντας, ἡμᾶς Δημήτειοι φρέρησον καὶ
πρὸς τείβας θείας δύσδασον.

Θεοτοκίον.

ΒΑῦτος ίδιος εἶδε Μωϋσῆς αὐτῷ φύεται, πυρπολυμέλην ποτὲ, καὶ
μὴ φλεγομέλην, ἐμφανως τὴν ἀρχαντον, μιδών στα ψωσικέντι-
ζειν, ίδιον ἐφεξούσης ὅλως, ἀλλοι πόρ τῆς Θεόποτος, ἐν αὐτῇ τῇ
Δόγα τηλιώσαντος.

Ω. δὴ, γ'. Οὐρανίας αὐτίδος.

ΕΠλατιαθησαν Μάκαρ, Χεισιανῶν σόματα, σὰ τῆς Μυροβλύ-
τη τοῦ Μύρων ἀγελάσματα, πανακηράτη Πλάθρας, καὶ τὰ τῶν
οὐδοῖον Μητίμων, ἐν φύαις Δημήτειοι πανηγυρεῖσονται.

ΓΥ απέδειξας ὄντως, πρὸ δυνατεβούς βύρυκτος, οἷς ἐν τοῖς ἀλ-
λοῖς, Δεσπότης ηγού Ποιητῆς τῷ παντοῖς, πλὴν τῆς Κυρίες Χε-
ρᾶς ὁπλίζεις διωάμει, τὰ Χειστὰ τὸν Νέσορα καὶ Λαού-
δεννα.

Μιμῆτης σὺ ἐψύχε, λόγχῃ ρυγεῖς τὴν πλεύραν, πάθεις τοῦ
Κυρίου τῷ οὖτι μέγα Δημήτειοι. εἰς τὸ Μύρον ίμπιν,
βρυεῖς αὐθόνως τὸ θεῖον, τῆς ἀγνείας ἀπασι σὺν εἰς Μαρτυ-
εῖον.

Θεοτοκίον.

ΓΥ αἰλίθεια Μῆτερ, τῷ Γησεῖ οἵ Δαβὶδ, ἐφι ἐπὶ τῆς γῆς ἔξα-
ντειλας ὁ Προπάτωρ σύ, καὶ λόγος ὁ τῷ Παΐδος, εἰς ὑρων-
τούφας, σάρκα προσελάβετο εἰς τὸ Πανάμωμε.

Διάσωσον ταῖς τὰ σὲ μύρα ἀρδείαις ξπὸ παντοίας, Μυροβλύ-
τη δημιθελῆς, ἔχθρων τὰς τιμώντας σε, οἷς ἐπομος βούθειας
ἐν κινδύνοις.

Θεοτοκίον. Επίβλεψον ἐν δύμηρείρ.

Εἴτη μημονούσει οἱ Γερσές δί οὖν οἱ παράκλιστις γίνεται.
Εἴ πειτε τὸ Τροπάδειον, Μέγαν εύρατο.

Ω. δὴ, δ'. Εἰσακήκοα Κύρε.

ΠΗ, σοφῷ προσεγγίσαιμι, σὺ σεπτῆ καὶ θεία Μεγαλομάρτυ-
ρος, Δημήτειοι, καὶ οἵς εἰς πηγῆς, πίσει τὰς ιάσεις ἀριστῶ-
μενα.

Μυροβλύτη Δημήτειοι, μίαν μοι ῥανίδα τῷ θεῖον Μύρεσον,
σὺ προσβέχοντι δημιαξον, καὶ παθῶν τῆς ζαλις με ελεύ-
θερωσον.

ΡΑτ' ἔχθρων με καθόπλισον, οἷς καὶ Λαούς τὸν θεῖον Νέσο-
ρα, καὶ μαχαίρᾳ τῇ τῷ Πνεύματος, τῆς ἔχθρας ἐλεῖν μοι
δός Δημήτειοι.

Θεοτοκίον.

ΟΠος σὺ τὸ Ιεπατόσκιον; Αἴβισαν μής ἐφι ὑπάρχεις Δέσποινα,
ταῖς Πρεγβείαις σὺ ωλεύσαζε, τὰς προσρέχοντάσσοι Μητρο-
πάρθησε.

Ω. δὴ, ε'. Ιγνα τί με ἀπώσω;

ΤΗ̄ς Φυχῆς σε τὸ κάπλος, καὶ τὸ ἐπὶ τῷ τύπων τὸ ρέον Δι-
μήτειο, λογχόμαστον μύρον, τῷ ἐνδόξεστα σώματος ὑδοῖς,
ένυοεν εἰς ἔχω, αἴλια βοῶστοι ἐπι καρδίας, ἐπι παντοίων κιδού-
νων με λύθεσσα.

ΦΣεβεῖς στὸ τῶν δέξιαν, τῷ Θεῷ εἰς δόμονται, αἴλια εὐδὲ γνώ-
σονται, τὰς σεπτᾶς αγάνας, καὶ πρὸς σὲ τῶν μεγίστων καὶ
ἀρριπτῶν, σωτερ παρρησίαν τῷ Μυροβλύτη Δημήτειοι, διὰ σοι πρέ-
σβις φέλ προβαλλόμεντα.

ΤΑμάτων πλημμύρων, Μάρτυς σοι τὸ μῦρον δύροντες Δημήτειοι,
τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, καὶ Φυχῆς τὰς οὐδιώνας ίώμεθα, Μυρο-
βλύτη θείες. διὸ τῶν οὐδοῖον καὶ θεία, σὰ μυροβλύτη πίσει
εγεραίρομέν.

Θεοτοκίον.

ΣΥ με σκέπη καὶ ιράτος, Παίαγνε καὶ σύγεγμα, καὶ τεῖχος ἄρ-
ρητον, καὶ σὲ προσκαλλέμαι, ἐν νυκτὶ καὶ ήμέρᾳ με φύλαττε,
τὰ παντοίας βλάβης, ἐπερχομένης τῷ Βελίαρ, ἵνα πίσει καὶ πό-
δῳ δοξάζωσε.

Ω. δὴ, ε'. Ιγλάθητί μοι Σωτήρ.

ΛΗμήτειοι τῶν Φυχῶν, ὄθεις σερρόπερες ὑδοῖς, αδέμαντος
απειλᾶς, τυραννίας καὶ καθειρένην, καὶ βίσιον θανάτου, εὐδὲ
ελογίσω, τῷ Χεισῷ συζητήστερος.

ΠΟγχη ρυγείσης πλάθρας, τῆς δεξιᾶς στα Δημήτειοι, ιξιώσαι
τῷ Χεισῷ, τὸ πάθος μιμήσαται, καὶ σώζειν τὸ πίσητε,
επικαλλεμύρας, εἰς κιδώνων αξιόγατε.

ΡΑθάπερ πύρ δημιᾶς, Θεαταλονίκης τοῖς τείχεσι, τῶν ἔφοδον
τῆς ἔχθρων, Δημήτειοι ἔβεβας, ἔτῳ θρησκεδασον καὶ ταῖς
πατανι βλάβεις, αφ' ήμάν τη πολεμητορος.

Θεοτοκίον.

ΘΕὸν τεχθεῖται ἐπὶ σὺ, ἐπέγνωμι Θεονύμφοτε· ὃν ὀξειλέωσαι
τινῶ, ήμιν οἵς ιχύεστα, τοις πίσει κραυγάζεστι, δωριθεῖσαι
λύσιν, τῷ πταισμάτων Παναμώμιτε.

Διάσωσον ταῖς τὰ σὲ μύρα ἀρδείαις.

Θεοτοκίον. Αἴχνατε καὶ δέλλος λόγος.

Τὸ Κουτάπιον. Τοῖς τῇσι σιμάσπον στα ρείθροις.

Οι αναβαθμοὶ, τὸ περῶτον αἰτίφανον τῷ δ. ιχ.

Προκείμην. Θαυμασός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Αγίοις αὐτῷ.

σίχ. Τοῖς Αγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτῷ καὶ τῷ.

Τὸ πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον ἐκ τῆς καθηγήσεως.

Εἶπεν ὁ Κύριος ποῖς ἔστιν μαρτυρῶν· ταῦτα ἀντέλλομαι ὑμῖν;
Ἱτα διαπάτε ἀλλήλους.

Δόξα. Ταῖς τῷ Δημητρεῖ.

Καὶ νῦν, ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶπεν. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ μέγα ἔλεος σα.

Καὶ τῷ Τροπάειον. Μὴ καταπισθίητε με.

Σφόγον ὁ Θεὸν τοὺς λαβὼν στά.

Ωδὴ, ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Γεδαίας.

Γ' ἐπ Θεαταλονίκης, καταπισθώτες ὅσοι ἐν ἀλλαις πόλεσιν
εἴπατε Δημητρεῖς, ἡμῖν τοῖς ἔρωτάσι, τῷ μυρόβλυτῳ φάλ-
λοντες· διλογιτὸς ὁ Θεὸς τῷ μυροβλύτῳ Αἰμινός.

Γ' οὐδεῖς αὐτούς, μυροβλύται Αἴγινας τὸ τῷ Μάρτυρος,
τοῖς ἐδεῖς Δημητρεῖς, Μαρτύρων ταξιάρχες, ὃν δοξάζοντες φάλ-
λονται· διλογιτὸς ὁ Θεὸς τῷ Δημητρεῖς Αἰμινός.

Ο' Σμὴν θείες σα μύρα, ἀπελαύνεις δαιμόνων δυσάδες ἀθροισμα,
ἐκ πάτων σα τῷ θείᾳ μυροβλυστριν τιμάντων, καὶ βοῶνται
εἰς πίσεως· διλογιτὸς ὁ Θεὸς τῷ Δημητρεῖς Αἰμινός.

Θεοτοκίον.

Θ' Εἴ τινες εἰκλελεγμένη, αἰδεῖς θεῖς καὶ ὄλι καλὴν περὶ κτίσεως, ὡς
Σολομὼν ὁ θεῖος, ἀρματοργέσθων ἔφη· διὸ πάντες κραυγάζο-
μενοι, διλογιτὸς ὁ ίδιος τῆς Θεοτόκης Αἴμινός.

Ωδὴ, ί'. Τὸν Βασιλέα τῷ Οὐρανῷ.

Τ' Οὐ Δημητρεῖς ταῖς διπροσδέπταις Πρεσβείας, ἐλεῖμον δεινῶν
ἀμαρτίαις, τῷ εμπεπτωκόται σώσον με ζωδότα.

Τ' Οὐ Μυροβλύτῃ τῆς ζωτικῆς διωχίας, διτολαύσαι κείλετι καρ-
δίας, δεῦτε ἐπειχθάμλῳ, καὶ δόξαι Θεῷ δῶμα.

Τ' Λαὶ τεκυμίαις τῷ πειρασμῷν βαλλομένοις, μὴ παείδης ήμᾶς
δεομένοις, σε τῆς βοῶντες Δημητρεῖς τῆς θείας.

Θεοτοκίον.

Τ' Ραυματιδεῖσά με τῷ φυχῇ ἀμαρτίαις, δραστικῷ φαρμάκῳ
στης Πρεσβείας, ἵσσαι Παρθένε, ἐλπὶς τῷ σὲ ὑμινάντων.

Ωδὴ, θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ψ' Σ γάλα τῷ πλάντραισ, πάντα χορηγῆσαι, ἡμῖν τὸ μύρον
Δημήτρει δέδακας, τὸ φυχοκόφον διόστε πόθῳ γεραιόρομφο.

Φ' οὐ μὰ Δημητρεῖς, τῷ παυβασιλέως ή διαδίαι τῷ μύρῳ
εἰργάσατο, μύρον καινὸν αἰαβλύζον πισοῖς ιάματα.

Ξ' Ρόειας τῇ σε μύρα, υδόσων καὶ δαιμόνων, δηπειλῆς καὶ βα-
ρύρων δέσσωσον, δηπρομῆς σεφιφόρε ημᾶς Δημητρεῖ.

Θεοτοκίον.

Γ' Υμώνως Θεοτόκε, σὲ δοξολογεῖμοι, ὅτι παθῶν καὶ πιδών
λυθεῖσαι ημᾶς, καὶ τὰς ημῶν ινεσίας ἐπ' ἀγαθοῖς συμπλη-
ροῖς.

Μεγαλωάσια.

Τὸν μέγαν ὄπλιτιν καὶ ἀθλητὸν, καὶ σεφωνιθόρον, ἐν τοῖς
Δεσπότης, Δημήτειον τὸν θεῖον, ὑμνοῖς τιμήσωμεν.

Χ' Αἵροις τῷ Μαρτύρων πλέον σερρῶν, ὅπις αὐλοφόρε, Μυρο-
βλύται καὶ τῷ πισῶν, ὁ λόγχη πλάντραι σα, νυγεῖς ὡς ὁ
Δεσπότης, ρείθροις τῷ σῶν αἰμάτων παύτας ἀγίασσον.

Τὸν Μεγαλομάρτυρα τῷ Χειτεῖ, καὶ ἐν τοῖς πιδώντοις, ἐπο-
μόπαν βονδὸν, αἴχμαλώπων ρίσιων, πισοὶ τὸν Μυροβλύ-
την, Δημήτειον τὸν θεῖον, ὑμνοῖς τιμήσωμεν.

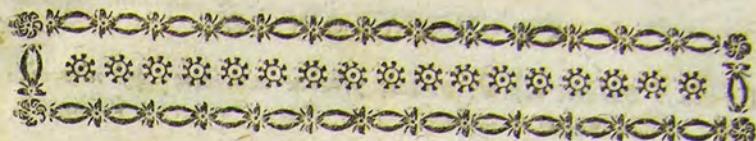
Εἰργήσεις ἡ ἔπειρον Θαύμα ὁ Μεγαλομάρτυρος Δημήτειος πρὸς τὸν
παρόντα Μητροφανίου Ιερομόναχον Γρηγορίον, καταγόμενον ὅποι
τὴν Δωδώνην· τὸ ὄποιον αὐτὸς ὁ ίδιος δηγεῖται έπως.

Στάλθηκα, λέγει, ποτὲ ἔξαρχης εἰς τῷ Μακεδονίᾳ ὅποι
τὸν τόπον Πατειαρχὴν Κύρεον ἱάκωβον τὸν Χίον. Καταπήγας
δὲ εἰς τῷ Δράμας τῷ Επαρχίαν, ἐνόντα εἰς μίαν χώραν λε-
γομένην Ζήχνων. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον, ἐκεῖ ὅπα εκοιμά-
μενοι, ἥλθον αἰρονιδίων κακούσιοι τινὲς ἀθρωποί, καὶ πιάσαστές
με, μὲ εἴραβιζαν εἰς τὸ κειτέλον, φωνάζοντες ὅτι εἴμαι καπέ-
σκοπος τῷ τοπε ἐκείνῳ, καὶ ἐπῆγα ἐκεῖ οὐαὶ τὰ τῷ πορθάσω εἰς
τὸν Βασιλέα τῆς Νευτίας. Εἴξαπέ με λοιπὸν ὁ κειτής, καὶ εὐ-
ρει αὐτίτιον ὅποι τῷ καπηγοείναι, ὅπερ ἐκεῖνοι ἔλεγον κατ' εἴρη,
μὲ τὸ τὰ ἔχον ψεύματα Πατειαρχικὰ εἰς τὰς χεῖρας· καὶ ὁ
κειτής, ἥπον Κωνσταντινοπόλεις, ἡ ἔξιρη καλῶς τῷ σωμάτειαν
τῆς μεγάλης Εὐκληπτίας· ἐπειδὴ ὅμως καὶ δύολα δοῦ ἐδιέπε-
ναμε ελεύθεράσῃ ὅπε τὰς χεῖρας τῷ κακούσιων ἐκείνων, (διδά-
στι, τῷ τοπε καιρῷ ἔγινε μεγάλη επανίστασις καὶ τῷ Βασιλέως
αὐτῷ Μωρίμεθ, τὸν ὄποιον, καὶ ὅποι τὸν Θρόνον τῷ ἐκπειθαταν,
καὶ παραχῇ μεγάλη ἥπον εἰς ὄλον τὸν ἀπλέντα λαδὸν, καὶ ὁ καθ'
σύας ἐφαρτεί μὲ σέκνισιν ἐκεῖσον ὅπε εβίλετο.) Εὔχητος νὰ
φέρωσι μάρτυρας ὅποι τῷ πλησιόχωρα μέρι· ἐκεῖνοι δὲ ὑποχε-
θεῖστες νὰ τὰς φέρων, ἐμβία μὲ ἔρριψαν δεδεμένοι εἰς τῷ φιλα-
κηλῷ μὲ τὰς ἀλύστεις. Καὶ σωματροίσαντες ὑπὲρ τὰς πενταράκον-
τα μάρτυρας, παρειάθησαν τῷ κειτῇ εἰς τὸν Κειτεῖαν διοῦ μὲ
αὐτίς. Εἰβαλόντες δὲ καὶ ἔμβρη ὅποι τῷ φιλακηλῷ, παρέισταν
εἰς τὸ κειτέλον. Λοιπὸν, ἐπειδὴ καὶ πολλοὶ πολλὰ εἰπόντες δοῦ
ἐδιώνθην αὐτὸν ἐπειδὴ οὐ τὸ κατ' εἴς αὐληθές, τέλος παύτη,
μεσηκοὶ ὅποι τὰς λεγομένης Κεστιζίδες, Βάρβαροι καὶ κακούσιοι
ἀθρωποί, οἱ τὰς επανατάσσεις αγαπῶντες, διὰ νὰ κάμνησαν ἐλεύ-
θεράς καθές εἶδος καινάς των, εἴπον πρὸς τὸν κειτεῖαν ημεῖς ἐ-
ξέρομεν, ὅτι αὐτὸς ὁ ἀθρωπός εἴναι τῇ αἰλιθείᾳ καπέσκοπος
της

πᾶς χώρας μας, καὶ τοιοῦτον ὁμολογοῦμεν ἀντὸν ἐνάπιον Θεοῦ,
καὶ αὐθρώπων. Οὐ δὲ κατῆς, ἐγνωστες μὴ πᾶς ἡ τον ἔβδομης τῇ
μαρτυρεῖσαν, μὴ διωμένος δὲ νὰ ἐνντιωθῇ, ἐδῶκεν ἐγχεάφως
εἰς ἀντὸς την τὴν θανάτου μετόφασιν. Επειδὴ δὲ ἦτον ὁ καιρὸς
ἐπιστρέψαι, μὲν ἐπίκραν ἐκεῖθον, καὶ μὲν ἐρρίζαν εἰς την φυλακῶν,
τὸν τάμεν θανατοπονη εἰς τὸ φράσι. Καὶ λοιπὸν, επειδὴ καὶ διτὸ^ν
καθε βοήθειαν αὐθρωπίνων ἀπελπιδίηνα, κατέφυγον εἰς τὴν ἀ-
μαχον διώματιν τὸ Θεόν· καὶ γόνιον κλίνας εἰς την γῆν, ἐπεκα-
λύπτειν μὴ δικρύων τὸν Μέγαν Δημήτερον, μὴ τάμεν εἰλιθερώ-
σην διτὸν ἀδικον θανάτον, μὲ τὰς εἰς Θεὸν διαφροσδέκτες Πρεσ-
βείας τε· οὐ δὲ νῦν ἐκεῖνη, ἢτον η εἰκοσή πέμπτη τὴν Οκτωβρίαν
μιλῶς, ἥτις ἐμελλε νὰ φέρῃ την εἰκοσήν ἑπτην, εἰς την ὥραν
ὁ Αγιος εόρταζεται. Εγὼ δὲ, ἐπειδὴ καὶ ἡμεν τεπεραγωγήμορος διτὸ^ν
τῶν ἀγωνίαν τὴν θανάτον, δοὺς ἑδρά δόποια ήμένα ξημερώνει
παρεκάλειν ὄμως τὸς μετ ερεικεισμένος δέλτας εἰς την φυλα-
κῶν, καὶ μὴ δειλιάσων τὸν φρόσκαιρον θανάτον, αὐλά καὶ φυ-
λάττεν την πίσιν αὐθαδαλδατα· οἱ τινες απεκειθησαν, ὅτι δεν
διώνται νὰ τυπερέντην τὸν θανάτον, καὶ ἐτέλη ἀπεκομιδησησαν.
Εγὼ δὲ τότο απέστας, υπερβολικῶς ἐλυπήθην, καὶ θερμότερον
παρεκάλεν τὸν Κύσιον, βρέχωντας τὸ ἐδυφος μὲ τὰς πηγὰς τὴν
δικρύων.

Αλλ' ὁ μὲν Μεγίσιον στὸ Θαυμασίον, Χειρὶς Βασιλεῦ, καὶ τῆς
ἀρρήπτη δόξης, καὶ παρρησίας, ὅπε οἱ Αγιοι στὸ κατεχόμενον, καὶ
εξαιρέπεις, ὁ Μέγας στὸ Μάρτυρα Δημήτερος! Διότι, ἐκεὶ ὅπε ε-
ποροσυχόμενος μὲ ἀγωνίαν, μοὶ ἐφαίη ὁ θεῖος Δημήτερος, φο-
ρώντας Στέφωνον, καὶ θείμορος ἐπιτίθεται εἰς πόκινον ἀλογον, Δη-
μήτερος, ὁ μὲν τὸν κοινὸν Δεσπότην ἐδικός μετ Δεσπότης, καὶ μοὶ
λέγει· Μή φοβάσαι, Μηδόφανες· ίδια, ὁ Θεῖος ἐχάρετε την
ζωὴν εἰς ἐσθία, καὶ εἰς τὰς υπηρέτας σα. Εγὼ δὲ, σχέσπλαστα
τὰς χειρας, μὴ τὰ τὸ ἀγκαλισθῶ, καὶ ἐκεῖνος ἀφαντος ἐγινεν.
Οσιω δὲ χαραὶ ἐλαθον, καὶ ὅσον ἐδόξασα τὸν Θεὸν καὶ τὸν Αγιον
Δημήτερον, ὀδιώσαστο εἴναι νὰ τὸ διηγηθῶ. Εστινωσα λοι-
πὸν τὰς υπηρέτας διτὸν τὸν ὑπνον, καὶ τὰς εδιηγήθησα μὴ την ὄ-
πιστασ τὰ Αγία, καὶ δὴ τὰ λόγια, ὅπε μοὶ εἶπε. Καὶ τάπων
λεγομένων, ίδια καὶ φθάνει εἰς ήμάς εὑνας αὐθρωπος εἰς Χῆμα
δεσμοφύλακος, σύρωνται καὶ τὸ ἀλογόν με μαζύ τε, καὶ μοὶ λέ-
γει· σήκω, καὶ ἔπαρε τὰς υπηρέτας σα, καὶ παθβαλικέστας πή-
γανε εἰς τὸ δρόμον σα ἀφοβα.

Οὗτοι, εἰς διχασιτίαν τὸ Αγίον, συμέταξαν καὶ τὸν παρόντα
παρακλητικὸν Κανόνα. ἦπι δὲ ἐπεις διτὸν Χειρὶς, αχοζ'. στε τὸ
θανάτον τε εἰς ἐγέρθετο φθάνατος τὸ Λγίον, καὶ ταῖς Πρεσβείαις,
εἰςιανθέημο τῆς Βασιλείας, τῷ οὐρανῷ. Αμύνω..

ΠΙΝΑΞ ΚΕΦΑΛΑΙΩΔΗΣ ΤΟΥ Α. ΒΙΒΛΙΟΥ.

Προοίμιον τοῦ θεοῦ θανάτου.

Φύλ. I

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Τὸ νέυς αὐθρώπων θεστις, ὅπε ἕθελε τὴν φροντιδοῦ διτὸ τὸν προ-
στεπτικὸν σοχασμὸν τὴν θανάτου.

Φύλ. 3

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ο παλαιὸς αὐθρωπος, θυτοβλέπωνται εἰς τὸν τάφον, σέκυπνη· ο
δὲ νέος, αὔρυπνη.

Φύλ. 7

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Τὸ αὐθρώπων τὸ δικατάπτωτον, τὴν καιρὸν τὸ φείρρεδον.

Φύλ. II

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Τι εἶναι ὁ θανάτος.

Φύλ. 16

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ο παλαιὸς αὐθρωπος, τούτοιος ζέμειος τὸν τάφον, μεταφέρει
την φυχὴν τὸ ἀπ' ἐκεὶ ὅπε ἀχημός, εἰς πασίμορφον.

Φύλ. 20

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ο νέος αὐθρωπος, ὅτιν μὲ ποροσοχὴν θεωρῇ τὰ μηνύματα, τό-
τε καὶ βλέπει, καὶ ακέει, καὶ κατανοεῖ γεα ποράγματα.

Φύλ. 24

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἐπειδὴ ὁ Θαύματος εἰς τὸν πολλὸν γίνεται αἰφνίδιος, οὐκέ τότε εἰς τὸν πολλὸν φαίνεται φοβερός.

Φύλ. 27

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Η ἐν τῷ ἀκροπότῳ καιρῷ τῆς ζωῆς μας σιγμή, εἶναι ἀκροπότης τημῆς ἀξία.

Φύλ. 32

Ἄξιος ἄξιος

ΠΙΝΑΞ ΚΕΦΑΛΑΙΩΔΗΣ.

ΤΟΥ Β'. ΒΙΒΛΙΟΥ.

Προοίμιον περὶ τῆς μελλόσης κείσεως.

Φύλ. 40

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ο παλαιὸς αἴθρωπος, σέξυπνος μὲν τὸν ἥχον τῆς ἔπιπεφίς σάλπιγγος, ὅπε τὸν διεγέρεις εἰς τὸ Κευτέλουν.

Φύλ. 43

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Μετὰ τὸν βροντήφανον ἥχον τῆς σάλπιγγος, ἀκολυθεῖ ή Αὐτάσσις τῷ σωμάτων.

Φύλ. 47

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ο σαυρὸς, ὅπε εἰς τὸν αὔρα τὴν ἔχει νὰ προπορθεται ἔμφροδει τῷ φοβερῷ Δικαζύ, μὲ δύσφορα χήματα, εἰς ἔχαρόρες θέλει φαγή.

Φύλ. 54

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Η ἀπ' ἔρανων τὸ ὑψίτα Κευτὴ κατάβασις, αὐτὴ θεωρηθῇ καλῶς, θέλει θυμῷ πρὸς ορανὸς αναβασις τὰ κανά της αἴθρωπος.

Φύλ. 59

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Τὸ Κευτὴ καταβαίνοντες θρανόθει, καὶ ἡπὶ Θρόνα καθίσομεν, μεγαλοπρεπεσάτη παράταξις.

Φύλ. 65

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Προτέρα θυτὸ την φοβερὰ Λ' πόρφρον τὸ Κευτὴ, παρατίνοντας εἰς τὸ μέγον διάφοροι κατήγοροι ἐκείνων, ὅπε μέλικην τὰ καταδικασθώσι.

Φύλ. 70

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἀποφασίζεται εἰς τὰς δικαίας ή πανδαιμονεσάτη καὶ χαετεσάτη δύσφασις.

Φύλ. 76

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Κίρασποκεραυνόροι τὰς αθλίας αἱμαρπωλές ή έσομερά τὰ δικαία Κευτὴ καταδίκη.

Φύλ. 82

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Καὶ τῷ δύω δυτιφάσεων ή τελείωσις, καὶ τὸ Κόσμος πωτὸς ή σωτέλεια.

Φύλ. 89

Ἄξιος ἄξιος ἄξιος ἄξιος ἄξιος ἄξιος ἄξιος ἄξιος ἄξιος ἄξιος

ΠΙΝΑΞ ΚΕΦΑΛΑΙΩΔΗΣ

ΤΟΥ Γ'. ΒΙΒΛΙΟΥ.

Προοίμιον περὶ τὸ ἄδειον ὁ παλαιὸς αἴθρωπος καταβαίνει μὲ τὸν λογισμόν την εἰς τὰ καταχθόνια, διὰ νὰ αἰέβῃ εκεῖθεν πέος μὲ τελεόπτητον. εἰς τὰς επιρραγία.

Φύλ. 95

Τόπος ηγή συνοδία.

97

Σκότος.

100

Δισταδία.

103

Κλαυθμός.

106

Διρμός.

109

Σκάλων τῆς σωματιδίσεως.

113

Πύρ.

116

Από-

Απόγρωσις.
Διδόστος.
Τιμωρία.
Δλη, πάλιν τιμωρία.

117
120
122
123

ΠΙΝΑΞ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΔΗΣ

ΤΟΥ Δ. ΒΙΒΛΙΟΥ.

Ιρρούμιον περὶ τῆς ἡρώων βιογένεσίας.

Φύλ. 127

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ο καινόργιος αὐθρωπος. φύγει βλέπει τὰ μεγάλα τῆς γῆς, μὲν τὸν να θεωρήσῃ τὰ μεγαλεῖον τῆς οἰκουμένης.

Φύλ. 131

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ο καινόργιος αὐθρωπος, ανεβαίζει τὸν έαυτόν τε γοργῶς εἰς τὰς οἰκουμένας, θεωράντας τὰς ἔκεινας. θύμορφάδα καὶ διφρέπειαν.

Φύλ. 134

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Οταν ὁ καινόργιος αὐθρωπος θεωρῇ τὰς χάρετας τῆς δεδοξασμένης σώματος, παραβλέπει τὸ εδικόν τε σώμα.

Φύλ. 139

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Οταν ὁ καινόργιος θρωπος γυείση τὰς ὄφθαλμές της, οὐχὶ να θεωρῇ τὰς ἀρριτονές ξυφίους καὶ ιδίσιν περπιέτητας τῆς Δικαιίου, ὥστε χτολομβαίκην οὐχὶ τῆς ὄράσεως, λατοσρέφει τὰς ὄφθαλμάς την οὐχὶ να μὴ βλέψῃ τὰ μάταια.

Φύλ. 149

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ο καινόργιος αὐθρωπος, οταν θεωρῇ καὶ τὰς Δλης τῆς μακαρείων ξυφάς, ὥστε χτολομβαίνοντας καὶ οὐχὶ τῆς δηπλοίπων αιδίσεων, λογιάζει τὸν έαυτόν της, οταν ἔως τότε ἢ τον αιαίδητος.

Φύλ. 154

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Πλευτιωτάτης απόβλαυτης χαρᾶς, καὶ διφροσιώνις φροξυνεῖται ἐκ τῆς αμοιβαίας δόξης, καὶ θεωρήσεις τῷ μακαρίων Δικαίων.

Φύλ. 159

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Η τορὸς Δληίλοις απαύτων Δικαίων θύμονοια καὶ αγάπη, γίνεται φρόξυνος αἰνιπέρβλήτης διφροσιών.

Φύλ. 166

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

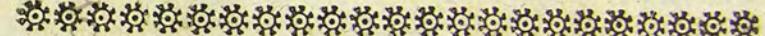
Ο Θεός καθαρῶς θεωρέμινος, υπέρτελεία σωτερία τοῖς αὐθρώποις υπάρχει.

Φύλ. 173

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὸ ὄλούσερον τῆς αὐθρώπων τέλος εἶται, οὐ τῇ αγαθῇ απαύτων αἰδίστης αἰωνίως.

Φύλ. 181

Κανόνες τορὸς τὸν Μυροβλύτην Δημήτερον.

188

Προεόρτια Λ' σματα εἰς τὸν αὐτὸν.

215

Γωνίας Χαρτοφύλακος Λόγος εἰς τὰ Θαύματα τῆς Αγίας Δημήτερας.

232

Μηχοφάνες Ιερομονάχος Γρηγορὸς Κανὼν Παρακλητικὸς εἰς τὸν αὐτὸν.

249

Ἐπερον Θαῦμα τῆς Αγίας.

253

ΤΕΛΟΣ.